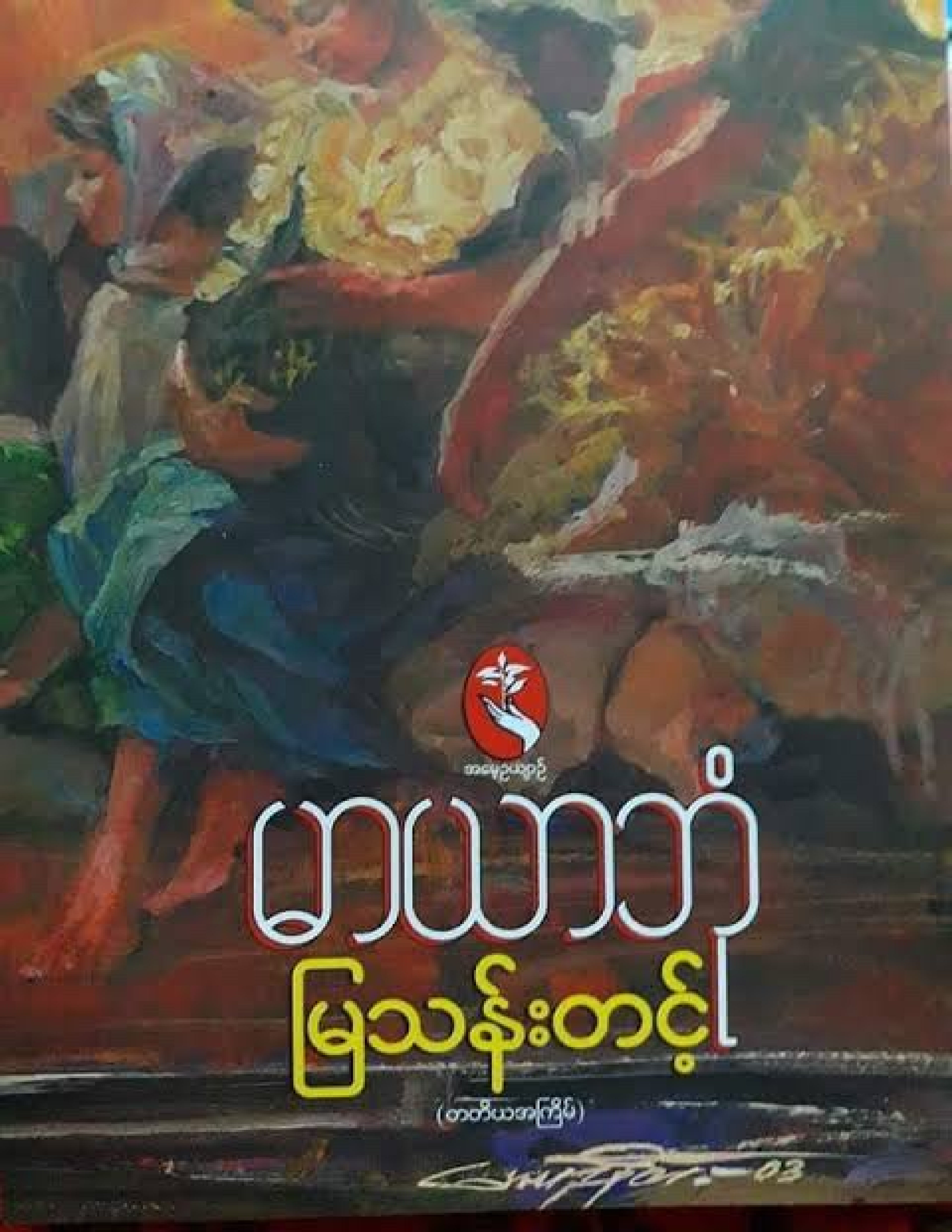
မြသန်းတင့်
(တတိယအကြိမ်)

(၁)

ပေတစ်ရာလမ်းမကြီးပေါ်က ထနောင်းပင်နှင့် ကတုံးဇရပ်ကလေးသို့ အေးမတို့ ရောက်တော့ နံနက်ဝေလီဝေလင်း၊ မိုးပင် စင်စင်မလင်းတတ်သေး။

ကတုံးဇရပ်ဆိုသည့်အတိုင်း ဇရပ်က အမိုးမရှိ၊ အရွက်စိပ်စိပ်ကလေး တွေ ဖြာယှက်သည့် ထနောင်းပင်အောက်တွင် နှောသားတိုင် လေးတိုင်ထူကာ နှောသားကြမ်းပြင် ခင်းထားသည့် ဇရပ်အိုကလေးဖြစ်သည်။ ပထမတုန်းက သွပ်မိုး၊ အဖီလေးဘက်ချ အဓိကဇရပ်ကြီးဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ခေတ်တွေ မည်မျှ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်မသိ၊ ယခုတော့ အိုမင်းဟောင်းနွမ်းနေပြီ။ အမိုးသွပ် များလည်း မရှိတော့၊ ပျဉ်ကာများလည်း မရှိတော့၊ အဖီလေးဘက်က တိုင်များ လည်း မရှိတော့။ အလယ်ကောင်က ကြမ်းခင်းထားသည့် ခင်တမ်းငုတ်တိုသာ ကျန်သည်။ အေးမ လူဖြစ်လာကတည်းက သည်ဇရပ်ကို ကတုံးဇရပ်အဖြစ် တွေ့ခဲ့ရသည်။

ထနောင်းပင်ခြေရင်းတွင် အုတ်ရေအိုးစင်တစ်ခုရှိသည်။ အုတ်ပလ္လင် ပေါ်တွင် ဟောင်းနွမ်း၍ အရောင်အဆင်းမဲ့နေသည့် ပုခန်းကြီး အိုးနှစ်လုံး တင်ထားသည်။ အဖုံးအကာမရှိ။ ရေအိုးတစ်လုံးပေါ်တွင် ဝါးရိုးတပ် ရေမှုတ် ဟောင်းကလေးတစ်လုံး ကန့်လန့်ဖြတ် တင်ထားသည်။

ကတုံးဇရပ်ရှေ့ ပေတစ်ရာရောက်တော့ ထွန်စက်က တောင်စူးစူးသို့ လှည့်၍ ရပ်သည်။ ထွန်စက်နောက်တွဲ ပက်လက်ထဲတွင် ခရီးကြုံစီးလိုက်သူတွေ ပြည့်နေသည်။ ခံတောင်းတွေ၊ ခြင်းတောင်းတွေ၊ အိတ်တွေအပြည့်တင်ထားသည်။ အေးမတို့ လလသသက ဝယ်ထားသည့် လယ်ထွန်စက်ဖြစ်သည်။ သူတို့ရွာဘက်တွင် လယ်မရှိ၊ ယာခင်းသာရှိသည်။ လယ်မရှိသဖြင့် လယ်ထွန်စက်က လယ် မထွန်နိုင်။ လယ်မလွန်နိုင်၍ ယာထွန်နိုင်သလောဆိုတော့ ယာလည်း ကောင်းကောင်းထွန်၍ မဖြစ်။ အေးမတို့ ရွာတစ်ဝိုက်က ယာခင်းများထဲတွင် ထန်းတော တွေ ရှိသည်။ ထန်းပင်တွေကြားထဲတွင် ထွန်စက်မောင်းရသည်က ခက်သည်။အချိန်ကုန်သည်။ လယ်ထွန်စက်က ကျသည့် ဆီများက မြေသြဇာ တုံးစေသည်ဟု တောင်သူများ အယူရှိကြသည်။ ထို့ကြောင့် ယာလည်း မထွန်နိုင်။

တစ်ခုတော့ ကောင်းသည်။ သူတို့ရွာ၌ ထွန်စက်တစ်စီး ရှိသဖြင့် အသွားအလာရ လွယ်သည်။ ရွာနီးချုပ်စပ် သွားလိုလျှင် လှည်းငှားဖို့မလို၊ လယ်ထွန်စက် ဖြင့် လိုက်နိုင်သည်။ ပိုက်ဆံလည်း အကုန်သက်သာသည်၊ အချိန် လည်း မြန်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ခရီးကြုံလျှင် ပုလဲ၊ ယင်းမာပင်၊ သျှောင်ပင်ကြီး ဆိပ် စသည့် ယမားမြောက်ဘက်က မြို့များသို့ လိုက်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ထွန်စက်ကို အေးမ တို့ရွာက သဘောကျသည်။ ။

"ဟေ့ အေးမ ကတုံးဇရပ်မှာ ဆင်းမယ်ဆို၊ ဘာနေတာလဲ"

လယ်ထွန်စက်မောင်းသည့် ကိုတင်ထွန်းက စက်မရပ်ဘဲ နောက်သို့ လှည့်အော်သည်။

"ဟောတော့"

အေးမက လျှာကလေး တစ်လစ်ထုတ်ကာ နောက်တွဲပက်လက်နောက် မှ ခုန်ချလိုက်သည်။ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် တင်ပါးကို ဖုတ်ခါသည်။ လက်တစ် ဖက်က အဝတ်အစားထည့်သည့် ပင်း(န်)အင် တံဆိပ်တုရိုက် အပေါ်စား လက်ဆွဲအိတ်ကလေးကို ဆွဲထားသည်။ တက်ထရွန် လိမ္မော်ရောင်အင်္ကျီနှင့် ထမီကို ဆင်တူဝတ်ထားသည်။ နွမ်းစပြုနေပြီ။ ။

"ကိုတင်ထွန်းကြီး ထုံးစံအတိုင်းနော်..."

အေးမက ပလပ်စတစ် လက်ကိုင်အိတ်ကလေးမှ ဇစ်ကိုဆွဲကာ ပြား ငါးဆယ်ထုတ်သည်။

"ဘာထုံးစံအတိုင်းလဲ..."

"လူခ ပြားငါးဆယ်ဆို တော်ရောပေါ့..."

"အံမယ် နှင့်ပဲအိတ် သုံးအိတ်အတွက်ကော"

"ပဲအိတ် သုံးအိတ်က အလကား ပဲတင်းပေါ့"

အေးမက ပြောင်စပ်စပ်ဖြင့် ပြောသည်။

"ဘာ အလကား ပဲတင်းလဲ၊ နင်တို့ပဲကျတော့ အလကားပေးလို့လား။ မရဘူး၊ တစ်အိတ်တစ်ကျပ်နဲ့ သုံးကျပ်ပေး၊ လူခ လျှော့လိုက်မယ်"

လယ်ထွန်စက်သံကြောင့် ကိုတင်ထွန်းက ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်သည်။ ကိုတင်ထွန်းက သဘောကောင်းသည်။ အေးမထက် ဆယ်နှစ်လောက်ကြီးသည်။ လယ်ထွန်စက်မောင်းသင်တန်းဆင်းပြီး ရွာက လလသသ လယ်ထွန်စက်ကို မောင်းနေသည်။ သူ့အသားက နေလောင်ထားသဖြင့် ခပ်ညိုညို၊ မျက်လုံးမှေးမှေး၊ ခပ်ဝဝ၊ စစ်ရုပ်အင်္ကျီစိမ်းဟောင်း၊ နှစ်ခြောက်ဆယ် ချည်လုံချည်ကို ဝတ်ထားပြီး ခေါင်းပေါ်တွင် စစ်ဦးထုပ်ဟောင်းတစ်လုံး ဆောင်းထားသည်။ ကွမ်းစားသဖြင့် သွားများက မည်းနက်နေသည်။

“ဟင့်အင်း ပေးနိုင်ဘူး၊ ရော့– တစ်ကျပ်ခွဲပဲယူ၊ အိတ်တွေလဲ ချပေး ဦးတော့”

အေးမက ကျပ်တန်ဟောင်းလေး တစ်ရွက်ကို နောက်ထပ် ပေးလိုက် ပြီး ထွန်စက်နောက်မြီးဘက်သို့ လှည့်လာသည်။

“သေလိုက်ပါတော့ဗျာ၊ ပိုက်ဆံကျတော့လဲ အပြည့်မပေးဘူး၊ ပဲအိတ် တွေလဲ ထမ်းပေးရသေး၊ ဂျီ နောက်ကလူတွေ ပဲအိတ်တွေ ချပေးလိုက်ကြစမ်း ဗျာ ကြာတယ်၊ ရေစကြိုရောက်အောင် သွားရမှာ၊ နောက်ကျနေလိမ့်မယ်”

“ဘယ်အိတ်တွေလဲ”

“ကုလားပဲအိတ် သုံးအိတ်ဗျာ၊ မြန်မြန်၊ မြန်မြန်”

နောက်တွဲပေါ်က လူသုံးလေးဦးက ပဲအိတ်ကြီးများကို အောက်သို့ တွန်းချလိုက်ကြသည်။ ကုလားပဲအိတ်များက နှစ်တင်းဝင်အိတ် သုံးအိတ်။ စုစုပေါင်း ခြောက်တင်းရှိသည်။

“ဒါပဲလား”

“ဟုတ်တယ်တော့၊ အဲလေ မဟုတ်ဘူးတော့”

စက်သံကြောင့် အေးမက ခပ်ကျယ်ကျယ်ပြောသည်။ သူ့စကားကို သဘောကျ၍ ထွန်စက်ပေါ်က လူများက ရယ်ကြသည်။

“ဘာဟုတ်တယ်– မဟုတ်ဘူးလဲ၊ ဘာကျန်သေးသလဲ”

“ယိုးဒယား ပလပ်စတစ်ခြင်းတစ်လုံး၊ ပြီးတော့ အိပ်ရာလိပ်၊ အိပ်ရာလိပ်က အရေးကြီးတယ်နော်”

ထွန်စက်ပေါ်မှ ပလပ်စတစ်ခြင်းတောင်းအနီ တစ်လုံး ကျလာသည်။ ပလပ်စတစ်ခြင်းတောင်းထဲတွင် တိုလီမိုလီပစ္စည်းတွေ ပါသည်။ ထမင်းထည့် ထားသည့် သတ္တုလက်ဆွဲချိုင့် တစ်လုံး၊ ရေပုလင်း တစ်ပုလင်း၊ ကာတွန်းစာအုပ် နှစ်အုပ် သုံးအုပ်၊ ထန်းလျက်ထုပ် တစ်ထုပ်၊ ခါတ်ဗူး အသစ်စက်စက် တစ်လုံး။

အိပ်ရာလိပ်က မြေကြီးပေါ်သို့ ဘုတ်ကနဲ ကျလာသည်။ မိုးကာဖျင် အဟောင်းကို ကြိုးနှင့်စည်းထားသည့် ခပ်ကျစ်ကျစ် အိပ်ရာလိပ်ကလေး။

"ဒါပဲလား"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါပဲ။ ကျေးဇူးပဲ ကိုတင်ထွန်းကြီး"

အေးမက လယ်ထွန်စက်နောက်တွဲဘီးကို ကိုင်၍ ကိုတင်ထွန်းကို လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။ လယ်ထွန်စက်ဘီးတွင် နွားချေးတွေ ပေနေသဖြင့် ကိုင်မိသည်တွင် အေးမက မျက်နှာရှုံ့မဲ့ပြသည်။ ကိုတင်ထွန်းက ရှေ့ထိုင်ခုံမှနေ၍ သူ့ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ရယ်နေသည်။

"အေးမင့်ါထွန်စက်ဘီးမှာ နွားချေးတွေ ပေနေတာ မြင်တယ် မဟုတ်လား"

"မြင်တာပေ့ါ တော်"

"အော် မြင်ရင် ကြပ်ကြပ် သတိထား"

ကိုတင်ထွန်းက ထွန်စက်ဘီးကို မေးငေ့ါ ပြသည်။ လည်လွန်းသည့်ဘီး ချေးသင့်တတ်သည်ဟု ကိုတင်ထွန်း ပြောလိုပုံရသည်။ အေးမကလည်း နား လည်လိုက်သည်။

"မမြင်လို့ ကိုင်မိတာပေ့ါတော့၊ အသေကောင်ကြီး ဟွန်း"

အေးမက နှုတ်ခမ်းစူသည်။ ကိုတင်ထွန်းက တဟားဟား ရယ်ရင်း လယ်ထွန်စက်ကို ဂီယာသွင်းလိုက်သည်။ လယ်ထွန်စက်သည် လင်းကတော ပေတစ်ရာအတိုင်း တောင်စူးစူးသို့ မောင်းထွက်သည်။

ထွန်စက်သံနှင့် ထွန်စက်ပေါ်မှ ရယ်သံများသည် ဖုံလုံးများထဲတွင် ပျောက်သွားသည်။နံနက်ဆည်းဆာ နေခြည်နုနုများ ဖြာကျလာကြပြီ။ ယာမြေက နီနီရဲရဲ။ သစ်ပင်တွေက စိမ်းစိမ်းမြမြ။ နွေဦးလေပြေက သင်းသင်းပျံ့ပျံ့။ ထနောင်းပင်ပေါ်က ချိုးငှက်က တေးသံနွဲ့နွဲ့။

(၂)

ကားကြုံကို မည်မျှကြာအောင် စောင့်ရမည် မသိ။ ပခုက္ကူ ရေစကြိုဘက်မှ လာသော ခရီးသည်တင် လော်ရီကြီးများကို မမီတော့။ စောစောက ဖြတ်သွား ကြပြီ။ အရပ်ကားကို မမီလျှကားကြံုကိုစောင့်ဂတော့မည်။ အခေါက်ခေါက် ရောက်ဖူးပြီ။ ဘာမျှ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစရာ မရှိ။ မရောက်ဘူးသည့် အရပ်သို့ ခရီးသွားရသလို သဲထိတ် ရင်ဖိုစရာ ဘာမျှ မရှိ၊ ကတုံးဇရပ်ကလေးပေါ်တွင် သူ

တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေ၍လည်း ဘာမျှ စိုးရိမ်ဖွယ်မရှိ။ သည်ကဇရပ်ကို အေးမ အခေါက် ခေါက် ရောက်ဖူးလှပြီ။ နားဖူးလှပြီ။ သူတို့ရွာက လင်းကတော ပေ တစ်ရာဟု ခေါ်သော ပခုက္ကူ -မုံရွာ ကားလမ်းမကြီးအတွင်းဘက် တခေါ်သာသာ လောက် ဝင်ရသည်။ ယင်းမာပင်၊ ညောင်ပင်ကြီး၊ ဆားထုံ၊ ဆားလင်း၊ ပုလဲ၊ မင်း တိုင် ပင်စသည့် ယမားချောင်း မြောက်ဘက်က ငါးရက်တစ်ဈေး မြို့များသို့ သွား လိုလျှင် လမ်းဆုံက ကတုံးဇရပ်ကလေးသို့ လာရသည်။ ဘယ်သွားသွား သည် ကတုံးဇရပ်ကို ထွက်၍ ကားစောင့်ရမြဲ။ ဘယ်ကပြန်ပြန် ကတုံးဇရပ်လေး တွင် ဆင်းရမြဲ။စောင့်ရတော့မည်။ သည်လမ်းတစ် ဝိုက်တွင် "ဟီးနိုး"ဟု သူတို့ အရပ်က ခေါ်သည့် သစ်ထုတ်လုပ်ရေးဌာနက ကားကြီးများ၊ "ခေါင်းဝါ"ဟု ခေါ်ကြသည့် က လသဖက အီဆူဇူးကားကြီးများ၊ "ဂျီအမ်စီ" ဟု ခေါ်သော ဆောက်လုပ်ရေး ကော်ပိုရေးရှင်းက ကားကြီးများ မကြာ ခဏ ဖြတ်တတ်သည်။ လက်ပြလျှင် ရပ် ပေးသည်။ သဘောကောင်းသည့် ဒရိုင်ဘာနှင့် တွေ့လျှင် အလကား တင်သွား သည်။ သဘောမကောင်းလျှင်လည်း မူစရာ မရှိ။ လက်ဖက်ရည်ဖိုးလေး နည်း နည်းပါးပါး ပေးလိုက်လျှင် လိုက်နိုင် သည်။ ရော့ပတ္တမြား ရော့နဂါး။ ဘာမျှ အားနာစရာ မလို။ ။

အေးမက အိပ်ရာလိပ်ကို သယ်ကာ ကတုံးဇရပ်ပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ကြာတော့ သူ့လက်ဖဝါးအကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိသလို၊ သည် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်ကိုလည်း အေးမ ကောင်းကောင်းသိနေပြီ။ ဘာမျှ ကြောက် စရာ မရှိ။

ကားသံ ကြားရသဖြင့် အေးမ ဝမ်းသာသွားသည်။ သို့ရာတွင် သေသေ ချာချာ ကြည့်လိုက်တော့ ကားသံက တောင်ဘက်မှ မဟုတ်။ ယမားချောင်း မြောက်ဘက်ကမ်းမှ ဖြစ်သည်။ ခဏကြာတော့ လူအပြည့်တင်ထားသည့် လော်ရီ ကားတစ်စီး ယမားချောင်းထဲသို့ ဖုတ်တထောင်းထောင်းဖြင့် တအိအိ ဆင်းလာ သည်။

အေးမက ကားဆီသို့ မျှော်ကြည့်သည်။ သူသွားရမည့် ခရီးက ယမား မြောက်ဘက်။ ယခုကားက ယမားတောင်ဘက်သို့ တက်လာသောကား ဖြစ် သည်။ အေးမနှင့် ဘာမျှမဆိုင်။ သို့ရာတွင် ရွာကလူတွေများ ပါမည်လောဟု မျှော်ကြည့်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကားက ချောင်းပြင်က ကြက်သွန်ခင်းတွေကြားထဲတွင် ကွေ့ကောက် သွား သော လမ်းအတိုင်း တလှုပ်လှုပ် လာနေသည်။ သဲပြင်ကြီးထဲတွင် တဗူး ဗူးအော် ကာ မနည်းရုန်းနေရသည်။ မနိုင်ဝန်ကို ထမ်းနေရသည့် သတ္တဝါကြီး တစ်ကောင် အော်သည့်နှယ် သူ့ အော်သံက သနားစရာပင် ကောင်းသေးသည်။ ရေစကြိုဖက်

က လော်ရီကား ဖြစ်သည်။ သူတို့ရွာက လူတစ်ယောက်မျှ မပါ၊ ကားဖြတ်သွားတော့ တက်ထရွန်အင်္ကျီ တက်ထရွန်ထမီဆင်တူနှင့် ဇရပ်ငုတ်တို ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော အေးမကို နောက်ပြောင်သွားကြသည်။

"ခင်သန်းနုကွ၊ တင်တင်ညိုကွ"

အေးမက နှုတ်ခမ်းစူပြီး တစ်ဖက်သို့ လှည့်နေလိုက်သည်။ ကားသံနှင့် ရယ်သံများသည် တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားကြသည်။

ကားအော်သံနှင့် ရယ်သံပျောက်တော့ ထနောင်းပင်ပေါ်က ချိုးကူသံ ပေါ်လာပြန်သည်။ အေးမ ယမားချောင်းကို ငေးကြည့်သည်။

မိုးတွင်းဆိုလျှင် ယမားသည် ကြောက်စရာကောင်းသည်။ ချောင်းပြင် | က ကျယ်သည်။ တချို့ နေရာများတွင် နှစ်မိုင်နီးပါးလောက် ရှိမည်။ မိုးမှုန်ချိန် တွင် ကမ်းတစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက်ကို ပျပျမျှသာ မြင်ရသည်။ မိုးတွင်း ချောင်းကျ လာချိန်၌ လှိုင်းလုံးများက မြွေဟောက်အကောင်ပေါင်းများစွာ ပါးပျဉ်းထောင် ၍ ပြေးလာသလို တအုန်းအုန်း အော်မြည်လိမ့်ဆင်းလာတတ်သည်။ လှိုင်းထပ်၍ ကျလျှင် ရေသည် အဟုန်ပြင်းစွာ စီးကာ တွေ့သမျှကို တိုက်စားသွားသည်။ ပုံတောင်ပုံ ညာဘက်တွင် မိုးကြီးသည်နှင့် ချောင်းရေသည် ထန်းတဖျားသာသာ မြင့်သော ကမ်းပါးစောက်တွေအထိ ပြည့်မောက်လျှံတက်ကာ ကုန်းပေါ်က လူနေအိမ်ခြေ၊ စိုက်ခင်းပျိုးခင်းတို့ကို ဖျက်ဆီးဝါးမျိုသွားသည်။ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန် ကြီးတစ်ကောင် လောဘတကြီးနှင့် ကျင်းထဲမှ ခုန်လှမ်း၍ ဟပ်လိုက်ပုံမျိုးနှင့် တူသည်။ ပုံတောင်ပုံညာ ချင်းတွင်းတစ်လျှောက် စီးလာရာ လမ်းတစ်လျှောက် တွင် ချောင်းငယ်ကျိုငယ် များစွာတို့ ပေါင်းဆုံစီးဝင်သောကြောင့် သည်မျှ အရှိန်ပြင်းသလား မဆိုနိုင်။

ယမားကို ဖြတ်တော့မည်ဆိုလျှင် ချောင်းညာ၊ ပုံတောင် ပုံညာဘက် က မိုးရိပ်မိုးခြေကို လှမ်းကြည့်ရသည်။ ပုံတောင်ပုံညာဘက်တွင် မိုးညိုလျှင် ယမားကို ဖြတ်မကူးလေနှင့်တော့။ ချောင်းလယ်ရေစီးတွင် မျောပါမည်မှာ သေ ချာသည်။ ဖြတ်ကူးရာ နေရာတွင် မိုးသည်းနေသော်လည်း ချောင်းရေမလာ။ သို့ရာတွင် ပုံတောင်ပုံညာတွင် မိုးညိုပြီဆိုလျှင်တော့ ချောင်းရေတွေ ဝါးလုံးထိုး စီးလိမ့်ဆင်း လာတတ်သည်။ ယမားချောင်းရေကို မည်သည့်ကားမျှ ပြေးမလွတ်။

ယမားသည် လူပေါင်းများစွာ၊ လှည်းပေါင်းများစွာ၊ ကျွဲနွားပေါင်း များစွာ၊ မော်တော်ကားပေါင်းများစွာကို စားသောက် ဝါးမျိုခဲ့ဖူးပြီ။

ပခုက္ကူ ရေစကြို မြို့ဘက်မှ ကားသမားများက ယမားကို ကြောက် ကြသည်။ ယမားက မာယာများသည်။ မထင်ဘဲလည်း ချောင်းရေတွေ ဒလဟော လိမ့်ဆင်းလာတတ်သည်။ ထင်လျက်နှင့်လည်း ချောင်းရေဆို၍ တစ်စက်မှုမရှိ။ သဲပြင်ကြီးအတိ။ ယမားချောင်းက ပုံတောင်ပုံညာတွင် အဖျားခံပြီး ချင်းတွင်းသို့ စီးဝင် သည်။ ယမား၏ တောင်ဘက်ကို ပခန်းနယ်၊ မြောက်ဘက်ကို ဇဂျီ (ဇန့် ဂျီ)နယ် ဟု ရှေးလူကြီးများ ခေါ်သံ အေးမ ကြားဖူးသည်။

သည်ချောင်းပြင်ကျယ်ကြီးကို ယမားဟု ဘာကြောင့်ခေါ်မှန်း အေးမ မသိ။ ရေစီးအဟုန် ကြီးမားသောကြောင့် ရေမားခေါ်ကြောင်း၊ ကာလရွေ့လျော သည်တွင် ယမားဖြစ်လာကြောင်းဖြင့် ပြောကြသည်။ မည်သည့်ကြောင့် ခေါ်ခေါ် ယမား ချောင်း ရေအဟုန် ကြီးမားကြောင်းကိုတော့ အေးမ ကောင်းကောင်းသိ သည်။ သူငယ်ငယ် ဆယ်နှစ်သမီးအရွယ်ကောင်းတုန်းက ညီမငယ် တိုးမနှင့်အတူ ယမား ချောင်းစပ်တွင် ဆူးပုပ်ရွက်ခူးအပြန်၊ ချောင်းလုံးပြည့် ချောင်းကျသဖြင့် တိုးမတစ် ယောက် ယမားချောင်းရေနှင့် မျောပါခဲ့ရပုံကို အေးမ မမေ့။ သည်တုန်းက ကံ ကြီး၍ ညီမငယ် တိုးမ မသေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ယမား၏ အကြောင်းကို အေးမ နောကြေနေအောင် သိသည်။ ထိုမျှမက အေးမက ယမားချောင်း ကမ်း ဘေးတွင် မွေးဖွားခဲ့သူ မဟုတ်လော။ သူ့ အဘိုးအဘွားသည် လည်း ယမား ချောင်းဘေးတွင် ကြီးပြင်း မွေးဖွားကာ ခေါင်းချသွားခဲ့ကြသည် မဟုတ်လော။ သူ့ အမေသည်လည်း ပခန်းဇဂျီနယ်စပ်က ယမားချောင်းရိုးတစ် လျှောက်တွင် ကြီးပြင်းခဲ့သူ မဟုတ်လော။

အဖေကကော…

အဖေ့အကြောင်းကိုတော့ အေးမ ကောင်းကောင်းမသိ။ တွေးလည်း မတွေး ချင်။ တွေးလိုက်တိုင်း အဖေ့ကို စိတ်နာသည်။ အေးမ သိသလောက်မှာ အဖေက တစ်နယ် လှော်ကားဘက်မှ ဖြစ်သည်။ အေးမတို့ ရွာထဲ ရောက်လာကာ အမေနှင့် အိမ်ထောင်ကျသည်။ ကျေးရွာ ကာကွယ်ရေးအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ အရက်သောက်သည်။ ဖဲရိုက်သည်။ မိန်းမတွေ မှိုလိုပေါက်အောင် ယူသည်။ ဓားပြ တိုက်သည်။ လက်နက်အားကိုးဖြင့် ဇဂျီ တစ်ရိုးတွင် တစ်ဗိုလ် တစ်မင်း လုပ်ခဲ့ သည်။ အေးမ သုံးနှစ်အရွယ်၊ တိုးမ အခါလည် မရှိတရှိတွင် လူသတ်မှုဖြင့် ထောင်ကျသွားသည်။ သည်ကတည်းက အေးမ အဖေ့ကို မတွေ့တော့။ အဖေ့ရုပ်ပုံ ကိုလည်း မမှတ်မိတော့။ အသားညိုညို အရပ်ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း၊ မေးရိုး လေးထောင့်ကြီးတော့ မှတ်မိသလိုလိုရှိသည်။ အေးမ မှတ်မိသလောက် အဖေက ဒေါသလည်း ကြီးသည်။ သူ့ဒေါသက ယမားချောင်း ရေအဟုန်လို ပြင်းထန်သည်။ သူ့စိတ်က ယမားလို လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သည်။ အသိရခက် သည်။ အမေကတော့ အဖေသေပြီဟု သဘောထားလိုက်သည်။ အဖေ့ အကြောင်း

မေးလျှင် မကြိုက်။ အော်ငေါက်ပစ်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် အဖေ အကြောင်းကို အေးမ သည်ထက် ဘာမျှ ပိုမသိ။ သိလည်း မသိချင်တော့။ သိရသလောက်ပင် လျှင် အဖေ့သတင်းက သင်းလှပြီ။

အေးမ တွေးနေတုန်း လင်းကတော ပေတစ်ရာဘက်ဆီမှ ကားတစ်စီး လာနေသည်ကို မြင်ရသည်။ အေးမ ကတုံးဇရပ်ပေါက ခုန်ဆင်း၍ လက်ပြသည်။ ကားက ကလသဖဟု ခေါ်သော လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးဌာနက အီဆူဇူးကား။ ခေါင်းဝါကြီး။ကားက လေဘရိတ်သံ ရှူးကနဲပေး၍ ထိုးရပ်ကာ ရှေ့ခန်းက ဒရိုင်ဘာ က ခေါင်းပြူထွက်လာသည်။ ကားက ဘာပစ္စည်းမျှ မပါ။ ဝန်ပေါ့ ဖြစ်သည်။

“ဘယ်လဲ”

“ညောင်ပင်ကြီးဆိပ်ကိုပါ”

ဒရိုင်ဘာ မျက်လုံးများက လမ်းဘေးတွင် ချထားသည့် အိတ်သုံးအိတ် ဆီသို့ တစ်ချက်ရောက်သွားပြီး အေးမ မျက်လုံးများဆီသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

“ဘာတွေလဲ”

“ကုလားပဲအိတ်တွေပါရှင်၊ သုံးအိတ်တည်းပါ”

“မအားဘူး၊ နောက်ကားမှလိုက်”

ဘာမျှ ပြန်မပြောလိုက်နိုင်။ ကားက ဝူးခနဲ မြည်ကာ ဆောင့်ထွက် သွားသည်။ ဒရိုင်ဘာကို အေးမစိတ်ထဲက ကျိန်ဆဲမိသည်။ ကိုတင်ထွန်းကြီးလို သဘောကောင်းသည့် ဒရိုင်ဘာမျိုးတွေ့လျှင် မည်မျှ ကောင်းမည်နည်းဟု အေးမ တောင့်တမိသည်။မတတ်နိုင်။ကတုံးဇရပ်ပေါ်တွင် အေးမ ပြန်ထိုင်သည်။ “ခေါင်းဝါ”ကြီးက ယမား ချောင်းထဲသို့ ဆင်းသွားပြီ။

(၃)

ယခုတော့လည်း ယမားသည် လှနေသည်။

နွေဦး၏ မြူပြာပြာပဝါပါးကို လွှမ်းခြုံထားသဖြင့် ယမားသည် မှုန်ရီမှိုင်းနေသည်။ နောက်ဘက် ပုံတောင်ပုံညာ တောင်တန်းသည် မြူခိုးနှင့် ပိုးဝါးထွေးယှက်ကာ မှုန်ဝါးနေသည်။ ကြက်သွန်ခင်းများက ချောင်းပြင်နှင့်အမျှ ကျယ်ပြန့်ရှည်လျားသည်။ မြကော်ဇောကွက်ပေါ်နေသည့် ကြက်သွန်ခင်းများပေါ်သို့

နေခြည် နုနုက ဖြာကျနေသည်။ ကြက်သွန်ခင်းများထဲက ရေတွင်းများတွင် မောင်းလက် ကြီးများ ဆင်ထားသည်။ တချို့ ကြက်သွန်ခင်းများတွင် ရေလောင်း သူတွေ ရောက်ကုန်ကြပြီ။ မောင်းလက်ကြီးများက နွေဦးနံနက်ဆည်းဆာ ကောင်းကင် ကို ခေါင်းညိတ်ပြကြသည်။ တကျွိကျွိ မြည်သံဖြင့် နှုတ်ဆက်ကြ သည်။ မြောက် ဘက်ကမ်းပါးတောစပ်မှ ဘုတ်အိုသံကို ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားရသည်။ မိုးတွင်းတွင် ဒေါသဟုန်ပြင်းထန်သော ယမားချောင်းသည် သည်ချောင်းပြင်ကြီး ဟုပင် ယုံနိုင် စရာမရှိ။ သော် သည်လိုကျတော့လည်း ယမားက ချစ်စရာ အကောင်းသား။

ယမားတစ်ဝိုက်တွင် အေးမ အလုပ်စုံ လုပ်ခဲ့ဖူးပြီ။ မြေပဲပေါ်ချိန်တွင် ပဲဖော် လည်း လိုက်ခဲ့ဖူးပြီ။ ငရုတ်လည်း ဆွတ်ခဲ့ဖူးပြီ။ ကြက်သွန်ခင်းတွေ မြင်တော့ ကြက်သွန်ခင်းတွေ ရေလောင်းခဲ့ရသည်ကို အမှတ်ရသည်။ ကြက်သွန် ဥဖော်ခဲ့ရ သည်ကို သတိရသည်။ သူများ ကြက်သွန်ခင်းတွင် အငှားလိုက်၍ ရေလောင်းရ ခြင်း ဖြစ်သည်။

အေးမ ရေလောင်းရသည့် ကြက်သွန်ခင်းက ဆယ်ခင်းလောက်ရှိမည်။ ကြက်သွန်ခင်းပတ်လည်တွင် ရေမြောင်းတွေ ဖောက်ထားသည်။ ကြက်သွန်ခင်း တစ်ခင်း ရေလောင်းပြီးလျှင် ရေလွှတ်ပေါက်ကို ပိတ်လိုက်ပြီး နောက်တစ်ခင်းက ရေလွှတ်ပေါက်ကို ဖွင့်ရပြန်သည်။ အလုပ်က ပင်ပန်းသည်။ မောင်းတက်ကြီး တွေ ကို ဆွဲ၍ ရေလောင်းရသည့် အလုပ်ကြမ်းဖြစ်သဖြင့် ဖျားနာလျှင် မခံနိုင်

အောင် ကိုယ်လက်တွေ ကိုက်ခဲနာကျင်သည်။ ပင်ပန်းသည်ကို အေးမ မ ကြောက်။ ပင်ပန်းသည့် အလုပ်မျိုးကို အေးမလုပ်နိုင်သည်။ လုပ်လည်း လုပ်ခဲ့ဖူး ပြီ။သို့ရာတွင် ကြက်သွန်ခင်း ရေလောင်းရသည့် အလုပ်က လက်ဝင်သည်။ အချိန် ကြာသည်။ ဤသည်ကိုတော့ အေးမ သည်းမခံနိုင်။ ထန်းလုံးမြောင်းထဲသို့ ရေလောင်းထည့်သည့်အခါတွင် ရေက ထန်းလုံးမြောင်းမှ မြေမြောင်းထဲသို့ စီးသွား သည်။ မြေမြောင်းထဲတွင် အချိန်အတော်ကြာ စီးသွားပြီးမှ လိုသည့်ရေ လွှတ် ပေါက်က တစ်ဆင့် ကြက်သွန်ခင်းထဲသို့ စီးဝင်သည်။ သည်ကြားထဲ အောက်က သဲမြေက ရေကို နှုတ်ယူထားလိုက်သဖြင့် ရေတစ်ပုံးအပြည့် လောင်း လျှင် ပုံး တစ်ဝက်လောက်သာ ကြက်သွန်ခင်းထဲသို့ ရောက်သည်။ သည်နည်းဖြင့် တွက်ပါ က ကြက်သွန်တစ်ခင်းအတွက် ရေပုံးငါးဆယ်လောင်းလိုလျှင် ရေပုံး တစ်ရာ ဆွဲရ မည်။ ။

သည်တော့ အေးမ စိတ်တိုသည်။

စင်စစ် သစ်ပင်စိုက်ရသည့်အလုပ်သည် အေးမနှင့် မကိုက်၊ သစ်ပင် စိုက်သူက စိတ်ရှည်ရသည်။ အပင်ပျိုးရသည်။ ရေလောင်းရသည်။ ပိုးကျ မကျ ဂရုစိုက်ရသည်။ ကြက်သွန်ဖော်ရသည်က စိတ်ရှည်ရသည်။ ။

အေးမက စိတ်မြန်သည်။ စိတ်ဆတ်သည်။ အလုပ်တစ်ခုကို ကြာရှည် ကြာမြား စောင့်လုပ်မနေချင်။ အပြီးသတ်အောင် တစ်ခါတည်း ဆက်တိုက် လုပ်ချလိုက်ချင်သည်။ မောသည် ပန်းသည်က အရေးမဟုတ်။ အလုပ်ပြီးတော့ မှ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် နေချင်သည်။

အမေက ကြက်သွန်ခင်း အငှားရေလောင်းလိုက်ခိုင်းတော့ သားအမိ နှစ်ယောက် စကားများရသည်။ ဝင်ငွေလည်းရအောင် စိတ်မလေအောင် အမေက ခိုင်းခြင်း ဖြစ်သည်။ လုပ်ခလည်း မက်လောက်စရာ မရှိ။ ကြက်သွန် တစ်ရာ သီလုံး လုပ်ပါက ငွေလေးတစ်ရာလောက်ရသည်။ ခုခေတ်တွင် ငွေတစ်ရာသည် ဘာမျှ မဖြစ်လောက်။ တက်ထရွန်အကျီ ထမီ တစ်စင်စာလောက်သာ ရှိသည်။ အေးမက မလုပ်ချင်ဟု ခါးခါးသီးသီး ငြင်းတော့ အမေက စိတ်ဆိုးသည်။ ငို လား ရယ်လား လုပ်သည်။ အေးမကို စကားမပြောဘဲနေသည်။ အေးမက စိတ်ကြီးသူဖြစ်သည်။ အမေက စကားမပြောတော့ အေးမကလည်း စိတ်ကောက် ၍ စကားမပြောဘဲ နေလိုက်သည်။

သည်အတောအတွင်း ဘာလုပ်မည်နည်းဟု အေးမ စဉ်းစားသည်။ အလုပ်တစ်ခုတော့ လုပ်ရမည်။ အမေကလည်း မကျန်းမာ။ ကျန်းမာ၍ အလုပ် လုပ်နိုင်သည့်တိုင်အောင် အမေ့လုပ်စာက သည်ခေတ်တွင် မစားလောက်။ ဘာလုပ် မည်နည်းဟု စဉ်းစားသောအခါ အေးမ မစဉ်းစားတတ်။ သူ့ပညာက စကော စက။ ဘာမှ လုပ်မဖြစ်။

သူငယ်ငယ်ကတော့ ဘာမျှ စဉ်းစားစရာမရှိ။ တာဝန်လည်း မရှိ။ အဖေမရှိသည့်တိုင်၊ အမေက ကြက်မကြီး ကြက်ကလေးကို အမိုက်ပံ့ယက်ကျွေး သလို အမေက ရတတ်သမျှ ရှာဖွေကျွေးသည်။ အမေက ဆားထုံး၊ ဆားလင်း ကြီး၊ မင်းတိုင်ပင်၊ ပုလဲ၊ ညောင်ပင်ကြီး စသည့် ယမားမြောက်ဘက်က ငါး ရက် တစ်ဈေးသို့ လိုက်၍ ကုန်စိမ်းရောင်းသည်။ အေးမကို ရွာအလယ်တန်း

ကျောင်းမှာ ထားခဲ့သည်။ အမေက သူ့သမီးကို သူ့လို ဈေးတောင်း ခေါင်းရွက် အဖြစ်မျိုးသို့ မရောက်စေချင်။

အေးမ သတ္တမတန်းအောင်သည့်နှစ်တွင် သူတို့ရွာသို့ မုံရွာမှ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူတစ်သိုက် နွေရာသီ လုပ်အားပေးရင်း စီးပွားရေးစစ်တမ်းကောက်ရန် ရောက်လာကြသည်။ အမေ၏ စီးပွားရေးအခြေအနေကို စစ်တမ်းကောက်ရင်း အ

မေ့ကို သနားသွားကြသည်။ သူတို့ထဲမှ နွဲ့နွဲ့ရီက အေးမကို ကျောင်းထား ပေးမည်၊ မုံရွာသို့ ထည့်လိုက်ပါဟု ပြောသည်။

နွဲ့နွဲ့ရီ၏ အဖေ ဦးမြမင်းက အေးမတို့အဖေ ကာကွယ်ရေး ခေါင်း ဆောင်ဘဝတွင် ဆရာရင်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်ဟု အမေက ပြောပြသည်။ ဦးမြမင်း သည် ပါလီမန်ခေတ်တုန်းက ပါလီမန်အမတ် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ မုံရွာတစ်ဝိုက်တွင် အရှိန် ဩဇာကြီးသည်။ သည်ဘက်ခေတ်ကျတော့ ဦးမြမင်းနိုင်ငံရေးမလုပ်တော့။ စီးပွားရေးကို စောက်ချလုပ်သဖြင့် ထိပ်တန်းကုန်သည်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်နေပြီ။

ဦးမြမင်း သမီးမှန်းသိတော့၊ အမေကလည်း စိတ်ချသည်။ မုံရွာတွင် ကျောင်းထားဖို့ အရေးသည် သူတို့အဖို့ ရတောင့်ရခဲ အခွင့်အရေးကြီးဖြစ်သည်။ ကိုယ့်စရိတ်နှင့် ကိုယ်ဆိုလျှင် သည်တစ်သက်တွင် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ထားနိုင်စရာ အကြောင်းမမြင်။ ယခု ကြုံတောင့်ကြုံခဲ အခွင့်အရေးရပြီ။ ထားရမည့် အိမ်ကလည်း အဖေ့ဆရာရင်း ဦးမြမင်း၏ အိမ်ဆိုတော့ စိတ်ချရသည်။

အမေ့စိတ်ကူးက အေးမကို ၁၀ တန်း အောင်, အောင် ကျောင်းထား မည်။ ဆယ်တန်းအောင်လျှင် အေးမကို အလုပ်လုပ်ခိုင်း၍ မုံရွာသို့ ပြောင်းမည်။ အေးမရသည့် ဝင်ငွေကလေး တစ်ဖက်၊ သူရသည့် ဝင်ငွေကလေး တစ်ဖက်ဖြင့် အငယ်မ တိုးမကို ကျောင်းထားမည်။ တိုးမကိုတော့ ဆယ်တန်းလောက်ဖြင့် မတင်းတိမ်နိုင်။ တိုးမက စာတော်သည်။ ဉာဏ်ကောင်းသည်။ ရွာကျောင်းက အလက ကျောင်းဆရာကြီးကလည်း တိုးမကို ပညာကောင်းကောင်းသင်ပေးရန် မကြာခဏ တိုက်တွန်းဖူးသည်။

(၄)

ရောက်စတွင် အေးမ အနေရကျပ်သည်။

သူတို့တိုက်ကြီးက ကျယ်သော်လည်း အေးမ မနေတတ်။ စည်းကမ်း တွေက များသည်။ ခြေသံပြင်းလျှင် အဆူခံရသည်။ ခပ်ကျယ်ကျယ် ရယ်မိလျှင် လည်း အဆူခံရသည်။ စကားကျယ်ကျယ်ပြောလျှင်လည်း အောက်ခံရသည်။ အေးမစိတ်ထဲ၌ ကျဉ်းကျပ်နေသည်။ တိုက်ကြီးက ကျယ်သော်လည်း အသက်ရှူ၍ ဝသည်မထင်။ အေးမ အလိုလို ရင်မောသည်။

သည်တိုက်ကြီးတွင် သူနေ၍ ဖြစ်မှ ဖြစ်ပါ့မည်လောဟု သံသယ ဝင်ချင်သည်။ တိုက်အိမ်ကြီး၌ သူကြောက်ရမည့် သူတွေချည်း ဖြစ်နေသည်။ ဖေဖေကြီး ဦးမြမင်းကိုလည်း အလိုလိုကြောက်သည်။ သူ့မျက်နှာထားကြီးက အမြဲတည်

နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဘယ်သူ့ကိုမျှ စကားမပြောဘဲ ဆေးပြင်းလိပ် ကို ဖွာ၍ ဆေးလိပ်မီးခိုးများကို မှုတ်ထုတ်နေတတ်သည်။ တစ်ခုခုကို အစဉ်းစားရ ကျပ်နေပုံမျိုး၊ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချရန် အလေးအနက် စဉ်းစားနေပုံမျိုး၊ ဖြစ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ဘယ်သူမျှ အနားမကပ်ရဲကြ။ စကားကျယ်ကျယ် ပြောတတ်သော မေမေကြီး ဒေါ်သန်းကြည်အသံမှာ တိုးတိတ်သွားတော့သည်။

ကက်ဆက်ဖွင့်သူ မာလာလည်း လျှာကလေးတစ်လစ်ထုတ်ကာ ကက်ဆက်ကို ပိတ်လိုက်သည်။ စန္ဒယားတီးလေ့ရှိသည့် နွဲ့နွဲ့ရီလည်း စန္ဒယားမတီးတော့။ ဒရိုင်ဘာကိုငွေမောင်းလည်း မျက်နှာငယ်ကလေးဖြင့် ဖြစ်နေတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးမှာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွင် စဉ်းစားစရာပေါ်နေသည့် အခါမျိုးဖြစ်သည်။ ဦးမြမင်းသည် ထိုသို့စဉ်းစားနေသည့်အခါမျိုးတွင် အိမ်သားများကိုလည်း အတွေ့ မခံတော့။ တိုက်အပေါ်ထပ်တွင်သာနေသည်။ တစ်ခါတရံ မိုးညှင်းသမ္ဗုဒ္ဓသို့လည်းကောင်း၊ ဇောဓိတစ်ထောင်သို့လည်းကောင်း၊ ဖိုးဝန်းတောင်သို့လည်းကောင်း ထွက်သွားတတ်သည်။

မနက်ကတည်းက ဂျစ်ကားဖြင့် ထွက်သွားပြီး ညနေ မိုးစုတ်စုတ်ချုပ်မှ ပြန်လာသည်။ တစ်ခါတရံတွင်လည်း ဂျစ်ကားကို ပြန်လွှတ်လိုက်ကာ တစ်ညနှစ်ညတန်သည် အိပ်ပြီးမှ ပြန်လာသည်။ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းများကို ဦးမြမင်းအားစိုက်ခွန်စိုက် လုပ်သည်။ စီးပွားရေးကိစ္စဆိုလျှင် မည်သူ့ကိုမျှ မငဲ့ညှာ။ ပြတ်သားသည်။ လူတွေ စားဝတ်နေရေး အဆင်မပြေသည် ကို သူက တိုင်းပြည်နာသည်ဟု သူလိုရာ သူဆွဲ၍တွေးပြီး "ပြည်နာမှ ငွေရှာ လို့ကောင်းတယ်" ဟု ပြောတတ်သည်။ ။

ထို့နောက်တွင်ကား ဦးမြမင်းသည် ပုစ္ဆာတစ်ခုကို စိတ်ချလက်ချ တွက်ပြီးသွားဟန်ဖြင့် ပေါ့ပါးရွှင်လန်းစွာ ပြန်လာတတ်သည်။ ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ပရလုပ်ငန်းဟုခေါ်သော ပွဲရုံများသို့သွားခြင်း၊ ဆောက်လက်စတိုက်များ၊ အိမ်များ သို့ သွားရောက် ကြည့်ရှုခြင်း၊ ဆိစက်များသို့ သွားကြည့်ခြင်း၊ မိတ်ဆွေများနှင့် စကားပြောခြင်း စသည့် လုပ်ငန်းများကို ပုံမှန်ပြန်လုပ်သည်။ ။

ရောက်စက အနေကျပ်သော်လည်း နှစ်ဝက်လောက်နေတော့ အေးမ အသားကျသွားသည်။ ဦးမြမင်း၏တိုက်က စက်ယန္တယားကြီးထဲတွင် သူ့ နေရာနှင့်သူ အံကျသော ဝက်အူချောင်းကလေးတစ်ချောင်း ဖြစ်လာသည်။

နံနက်ငါးနာရီထိုးတော့ အေးမ အိပ်ရာထပြီး ရေနွေးအိုးတည်ရသည်။ အိမ်ကိုကြမ်း တိုက်ရသည်။ ကုလားထိုင်တွေ၊ ပြတင်းပေါက်တွေ ဖုန်သုတ်ရသည်။ ဘုရား ညောင်ရေအိုးလဲရသည်။ မေမေကြီး ဒေါ်သန်းကြည်ဈေးသွားလျှင်

မီးဖိုချောင်တွင် ဘာဟင်္ယာတွေကို သိမ်းကျုံးလုပ်ရသည်။ အိမ်တွင်ဆွမ်းပင့်ထားသော သံဃာတော်များကို ဆွမ်းလောင်းရသည်။ နံနက်အိမ်မှုကိစ္စပြီးတော့ နံရံမှ သံစုံနာရီက ကိုးနာထိုးပြီ။ သင်္ချာ၊ ရူပဗေဒနှင့် အင်္ဂလိပ်စာ ကျူရှင်ယူသည့် မာလာလည်း ကျူရှင်မှ ပြန်လာပြီ။ ။

မာလာ ကျောင်းတက်လျှင်လဲဖို့ အဝတ်အစားတွေ အသင့်ထုတ်ပေးကာ သူကိုယ်တိုင်လည်း ရေမိုးချိုး၊ ထမင်းကဗျာကရာစားကာ ပြီးလိမ်းပြီး မာလာ | နှင့် အတူ ကျောင်းသွားရသည်။

သည်လိုနှင့် တစ်မနက်ခင်းကုန်သွားသည်။ အသက်ပင်မည်သို့ ရှူ လိုက်ရမှန်း မသိတော့။

ကျောင်းက ရေဦး-မုံရွာလမ်းမကြီးပေါ်မှာရှိသည်။ တိုက်တွင် ဂျစ်ကား တစ်စီးအပြင် ဖို့ကွန်တီနာ ကားကြီးတစ်စင်းလည်းရှိသေးသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့နှစ်ယောက် ခြေလျင်တက်ရသည်။ ကြက်ဥနှစ်ရောင် ဖို့ကွန်တီနာကြီးက ပွဲလမ်းကျမှ သာသုံးသည်။ မာလာတစ်ယောက်တည်းတုန်းက ဂျစ်ကားဖြင့်လိုက်ပို့ သည်။ သည်နှစ်တွင် ဦးမြမင်းအလုပ်က များလာသည်။ ပွဲရုံများသာမက မြို့ပေါ်အနှံ့ ဆောက်နေသည့် အိမ်များ၊ တိုက်များကို လျှောက်ကြည့်ရသည်။ ထို့ကြောင့် သည်နှစ်တွင် ဂျစ်ကားဖြင့် လိုက်ပို့ချိန်မရ။

ကျောင်းက မာလာတို့တိုက်နှင့်လှမ်းသည်။ လမ်းက မြို့လယ်လမ်းမကြီး ဖြစ်၍ မော်တော်ကားအသွားအလာထူသည်။ ရေဦး-မုံရွာပြေးသည့် ဘတ်စ်ကားများ၊ မြင်းလှည်းများ၊ ကျောင်းသွား ရုံးသွား ဘိုင်စကယ်များဖြင့် အမြဲရှုပ်နေတတ်သည်။

အစက မာလာတစ်ယောက်တည်း စိတ်မချသော်လည်း ယခု အေးမ အဖော်ရသဖြင့် တိုက်က လိုက်မပို့တော့။

မာလာက နုနုနယ်နယ်၊ အသားဖြူဖြူ ကိုယ်ဟန်နွဲ့နွဲ့ ကလေး။ မျက်တောင်များက ကော့ညွတ်ကာ မျက်လုံးတွေက ရီဝေညို့မှိုင်းနေကြသည်။ ပန်းပွင့်လွှာပေါ်မှ အကြာမွှာကလေးများကို ဖြူဝင်းသောပါးပြင်တွင် အကြောစိမ်းကလေးတွေ ယှက်သန်းနေကြသည်။ ချယ်ရီရိပ်ပြေးသော နှုတ်ခမ်းထူထူကလေးက ပြုံးလိုက်လျှင် ကြာငုံဖူးလိုလှသည်။ ကိုယ်လုံးက သွယ်လျသည်။ မေမေကြီး ဒေါ်သန်းကြည်က သူ့သမီးကို စိတ်မချ။ ကောင်လေးတွေ အနှောင့်အယှက်ပေးကြမည်ကို အလွန်စိုးရိမ်တတ်သည်။ ။

ကျောင်းဝတ်ကျောင်းစားနှင့်ကျတော့ အေးမကလည်း တစ်မျိုးလှသည်။ အေးမအသားက ဖြူသည်ဟု မပြောနိုင်သော်လည်း ဝင်းမွတ်နုညက်သည်။ မျက်လုံးများက တောက်ပရွှန်းလဲ့နေကြသည်။ လယ်တိုင်က သွယ်နွဲ့သော်လည်း တောင့်တင်းရှင်းလင်းသည်။ လန်းဆန်းသောလေထဲတွင် အလုပ်ကြမ်းလုပ်ခဲ့ရသောကြောင့်လောမသိ၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က စိုပြေသည်။ ကျစ်လစ်တောင့်တင်းသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ယှဉ်၍ လျှောက်သွားကြလျှင် တစ်ယောက် တစ်မျိုး စီလှကြသည်။

သီတင်းကျွတ် ကျောင်းပိတ်ကာနီးတစ်နေ့တွင် အေးမနှင့်မာလာတို့ ကျောင်းသို့ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ လမ်းတစ်ဝက်ရှိ လမ်းလေးခွဆိုင်တစ်ခု၏ ကွမ်းယာဆိုင်တစ်ဆိုင်နားရောက်တော့ အုပ်စုဖွဲ့၍ ထိုင်နေကြသည် လူရွယ်တစ်စုကို တွေ့ရသည်။ သူတို့အားလုံး ဆံပင်တွေက ပခုံးပေါ်ဝဲပျံ့ကျနေသည်။ မာလာ ကုပ်ပေါ်တွင် ဝဲကျနေသည့် ဆံပင်လောက်ရှည်လိမ့်မည်။ တချို့က ကွမ်းယာဆိုင်ရှေ့က အုတ်တံတားဘောင်ပေါ်တွင်ထိုင်ပြီး တချို့က မတ်တတ်ရပ်နေကြသည်။ ကျောင်းတက်ကျောင်းဆင်းဆိုလျှင် သူတို့တစ်သိုက် ကွမ်းယာဆိုင်အနီးက သည်တံတားဘေးတွင် စုမိတတ်ကြသည်။ တံတားအုတ်ခုံတွင်ထိုင်ကာ ကျောင်းသူများကို မျက်စိစားပွဲထိုင်ကြသည်။

တံတားနားရောက်တော့ မာလာ အလိုလိုခြေလှမ်းပျက်လာသည်။ ရင် တွေ တုန်ကာ လက်ဖျားတွေအေးစက်လာသည်။ ခေါင်းမမော့ရဲ၊ အောက်ကိုငုံ့ ကြည့် လျှောက်လာသည်။ အေးမက ဟန်မပျက်။ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လျှောက် လာသည်။

"ဒီမှာ–ဒီမှာ"

သူတို့ထဲက တစ်ယောက်က နောက်ကလိုက်ပြီးခေါ်သည်။ မာလာရော အေးမပါ သူတို့ခေါ်မှန်းသိကြသည်။ သို့ရာတွင် နောက်ပြန်လှည့်မကြည့်။ ဆက်မြဲဆက်လျှောက်လာကြသည်။

"ဒီမှာ၊ ညီမလေး"

အသံက တဖြည်းဖြည်းနီးလာသည်။ မာလာက ခေါင်းကိုငုံ့ထားသည်။ သူမျက်နှာသည် ထူပိန်းသွားကာနီမြန်းလာသည်။ ခြေလှမ်းမမှန်တော့။ ရင်တွေကလည်းခုန်နေပြီ။ သူ့နှလုံးခုန်သံကို ကြားနေရသည်။ ခြေဖျား လက်ဖျားတွေ အေးစက်နေသည်။ ။

"လှည့်မကြည့်နဲ့၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွား"

မာလာက တိုးတိုးလေးပြောသည်။ အေးမက လှည့်ကြည့်ချင်လှပြီ။ ကေန္တ ဈေးကြီးတောင်ဘက်က တွင်ခုံပိုင်ရှင်သား ဆောင့်ကြွားကြွား ကောင် ကလေး ဖြစ်မည်ဟု အေးမထင်သည်။ သို့ရာတွင် မာလာက မကြည့်နှင့်ဟု ပြောသဖြင့် အောင့်ထားရသည်။

"ညီမလေး ခဏနေပါဦး၊ ကျောင်းမတက်သေးပါဘူး"

နောက်က အသံပေါ်လာသည်။ မာလာရော အေးမပါ နှစ်ယောက်လုံး လှည့် မကြည့်။ တံတားဆီမှ လေချွန်သံ၊ ပြောင်သံများသည် သူတို့နားထဲသို့ ပြေးဝင်လာ နေကြသည်။

"ဘာလဲ"

အေးမက ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူထင်သည့်အတိုင်း တွင်ခုံ ပိုင်ရှင်သား ညကျောင်းတက်နေသည့် ကောင်လေးဖြစ်သည်။ ကော်လံ ကြီးကြီး၊ အစိမ်းရောင် ဖော့ကရစ်အင်္ကျီ အပြင်ထုတ်ဝတ်ထားပြီး၊ အင်္ကျီလက် ကျပ်ကျပ် ကလေးကို ဖရိုဖရဲ ဆွဲလှန်တင်ထားသည်။ ပုဆိုးက အနက်ကွက်က ချက်အောက် လျှောကျနေသည်။ ဆံပင်က ပခုံးတွင်ဝဲလျက်။

"ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ မာလာ့ကို စာတစ်စောင်ပေးချင်လို့"

"ဘာစာလဲ မသိဘူး၊ မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့"

အေးမက ငေါက်ဆတ်ဆတ်ပြောပြီး ဆက်လျှောက်လာသည်။ ကောင် လေး က နောက်က ကပ်လိုက်လာသည်။ ။ "ချစ်လို့ပေးတဲ့စာပါကွယ်၊ မာလာယူသွားပါ လား"

ကောင်လေးက နောက်က ကပ်လိုက်လာသည်။ မာလာက ကြောက် လှပြီ၊ တစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ ဆက်လျှောက်နေသည်။

"နင် မိန်းကလေးတွေကို ဒီလိုမနှောက်ယှက်ပါနဲ့"

"နှောင့်ယှက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ စာလေးပေးရုံပါ။ ရော့ပါ။ ယူသွားပါ။"

ကောင်လေးက လက်ထဲကစာခေါက်ကလေးကို အတင်းလိုက်ပေး သည်။ ယူရလည်းအခက်။ မယူရင်လည်းအခက်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ကောင်လေး တွေက

လည်း ညာသံပေးနေသဖြင့် အေးမ ရှက်လှပြီ။

“တောင်းပန်နေတာ မရဘူးလား”

“ညီမလေးကလဲကွယ်၊ ဒေါသချည်းပဲ။ ဟဲ-ဟဲ-ဟဲ”

မာလာက ရှေ့ကခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်နေသဖြင့် အေးမတစ်ယောက်တည်း နောက်ကျန်နေရစ်ခဲ့သည်။ ကောင်လေးက ဖျတ်ခနဲ အေးမကျောကို တစ်ချက်လှမ်းပုတ်လိုက်သည်။ အေးမတစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးတွေထကာ ထူပူ သွားသည်။ ထွက်သက်က အေးမလည်ကုတ်ပေါ်တွင် နွေးနွေးသည်။ သည် လောက်တော့လွန်လွန်းပြီ။ မာလာက ရှေ့ရောက်နေတော့ သူ့ကို ထိကပါးရိကပါး လုပ်သည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုချစ်၍ ရည်းစားစာပေးပုံမျိုးမဟုတ်။ တွေ့ရာမိန်းကလေးကို တမင်သက်သက် နှောင့်ယှက်ပုံမျိုး ဖြစ်သည်။

“ငါ လူကြီးတွေကို တိုင်လိုက်မယ်၊ နင် လိုက်မနှောင့်ယှက်နဲ့”

“တိုင်-(ဘ)ရိုင်ပေါ့”

ကောင်လေးက နောက်သည်။

“နင်တို့ ဒီလိုကြပ်ကြပ်လုပ်၊ တစ်နေ့မှာ လမ်းသရဲဖြစ်မှာ”

“ဖြစ်-(ဘ)ရစ်ပေါ့”

အေးမ စကားကောင်းပြော၍မရ။ ထို့ကြောင့် ဘာမျှမပြောဘဲ ဆက်လျှောက်သည်။ ကောင်လေးက နောက်ကကပ်လိုက်လာသည်။ လမ်းသွား လမ်းလာတွေက ကြည့်သွားကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို သမီးရည်းစားဟု ထင်၍လော၊ သို့မဟုတ် ကြည့်ကောင်း၍လော မပြောတတ်။ မည်သူကမျှ အကူအညီ မပေး။ ပြုံးကြည့်သွားကြသူချည်း။

မ ရှက်လည်းရှက်လှပြီ။ စိတ်လည်းတိုလှပြီ။ မြို့မှာဖြစ်၍ ကိုယ်က သည်းခံနေရသည်။ တောမှာဆိုလျှင် အေးမ ဆတ်ဆတ်ထိမခံ။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ပါးရိုက်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ယခုတော့ ကိုယ်က တောသူ။ သူများမြို့မှာ လာနေ ရသူ။ တပန်းရှုံးနေသည်။ သည်ကြားထဲ အတူပါလာသူ မာလာ့မျက်နှာကိုလည်း ငဲ့ရသေးသည်။

အေးမမျက်နှာတွေ ထူပူကာ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာသည်။ အေးမက ခပ်သုပ်သုပ်လျှောက်တော့ ကောင်လေးကလည်း ခပ်သုပ်သုပ်လျှောက် လာသည်။ မာလာကို စိတ်ဝင်စားပုံမရတော့။

"ရော့ပါကွယ်။ ညီမလေးကလဲ။ မာလာ မယူတော့ ညီမလေးပဲ ယူ သွားပါ။ ညီမလေးကလဲ တစ်မျိုးလှပြီး တစ်မျိုးချစ်စရာကောင်းတာပဲ။ မျက်လုံး လေးတွေ ကလဲလှ။ အသားကလေးလည်း ညိုပြာညက်။ ကြည့်စမ်း ခုလို နှုတ်ခမ်း ကလေးစူ ထားလိုက်တော့ သာပြီးတောင် ချစ်စရာကောင်း။"

စကားဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရ။ ဒေါက်ကနဲမြည်သံနှင့်အတူ စကားသံ တိတ်သွားသည်။ အေးမ သည်းမခံနိုင်တော့ လက်ထဲကခေါက်ထီးကို တင်းတင်း ဆုပ်ကာ အရိုးဖြင့် သူခေါင်းကို ရိုက်ချလိုက်သည်။ ခေါင်းတွင် သွေးတော့မထွက်။ တော်တော်တော့ နာသွားပုံရသည်။ အနည်းဆုံး ဖူးရောင်သွားလိမ့်မည်ထင်သည်။

တံတားပေါ်မှ ညာသံများသည် ခေတ္တတိတ်သွားကြသည်။ ကောင်လေး သည် ခေါင်းကိုပွတ်ရင်း နောက်တွင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဘာတွေပြောမှန်းမသိ။ ပါးစပ်ကတော့လှုပ်နေသည်။ အေးမက ခေါက်ထီးကို တင်းတင်းဆုပ်ပြီး၊ ခပ်သုတ် သုတ်လျှောက်လာသည်။

တံတားတစ်ဝိုက်မှ ညာသံများသည် ဝေး၍ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ မာလာက လမ်းလျှောက်မပျက်။ အေးမကမူ ရင်တွေခုန်ပြီး မောနေ သည်။ အသက်ရှူသံက လည်း ပြင်းနေသည်။

"အေးမတော့ ခေါက်ထီးနှင့် ချပစ်ခဲ့ပြီ"

"ဟင်..."

မာလာ့မျက်လုံးက ဝိုင်းဝိုင်းလည်သွားသည်။ အံ့ဩထိတ်လန့်သွားပုံရသည်။

"တောင်းပန်တာမရဘဲ အတင်းလိုက်နှောင့်ယှက်နေတာကိုး"

"ဘယ်သူလဲ"

"ဟိုတွင်ခုံက အသားဖြူစပ်စပ်နဲ့ ဘဲနာပေါ့"

အေးမက စိတ်မချသဖြင့် နောက်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့ တစ်တွေနှင့် တော်တော်ဝေးလာပြီ။

“နေလင်းအောင်လား”

“မသိပါဘူး၊ ဟုတ်မှာပေါ့။ ဟိုတစ်နေ့ကလည်း တိုက်ရှေ့က ဂျစ်ကား ဖြတ်မောင်းသွားရင်း မျက်စိမှိတ်၊ လျှာထုတ်ပြောင်သွားတယ်”

“နေလင်းအောင်က မာလာကိုပိုးနေတာ”

မာလာက ယောကျ်ားလေးတစ်ယောက် ပိုးပန်းခံရသည်ကို ဂုဏ်ယူ တတ်သည့် မိန်းကလေးတို့ သဘာဝအတိုင်း မာနသံလေးဖြင့် ပြောသည်။

“ပိုးရင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပိုးပါလား၊ လမ်းမှာဘာဖြစ်လို့ အနှောင့်အယှက်ပေးရသလဲ။ ပြီးတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကြိုက်တယ်ဆိုရင် အဲ့ဒီမိန်းကလေးကိုပဲ ပေးပေါ့။ ခုတော့ရည်းစားစာကို အိတ်ထဲထည့်ပြီး ရုပ်ရှင်

ကြော်ငြာ လက်ကမ်းဝေသလို တွေ့ကရာလူကို လိုက်ပေးနေတာ ဘယ်ကောင်း မလဲ ရုပ်ကိုက ဟင်း”

အေးမက စိတ်ဆိုးမပြေသေး။ ခေါက်ထီးကို လွယ်အိတ်ထဲပြီး၊ ထမီကို တင်းတင်းပြန်ဝတ်သည်။

“ရုပ်ကတော့ သိပ်မဆိုးပါဘူးဟယ်”

မာလာကပြောတော့ အေးမက နှုတ်ခမ်းမဲ့ကာ နှာခေါင်းတစ်ချက် ရှုံ့လိုက်သည်။

“ကိုယ်လေးကလည်း ဘိန်းစားလို ပိန်ပိန်သေးသေးကလေး၊ ရင်အုပ်ကလေးကကျဉ်းကျဉ်း၊ စာကလေးရင်အုပ်၊ တင်ပါးကလေးက လိမ်ကျစ်လိမ်ကျစ်နဲ့ သူဌေးသားသမီးမို့လို့ပေါ့။ ဆင်းရဲသား သားသမီးဆိုရင် ဒီဗလမျိုးနဲ့ ငတ်တောင်သေသေး”

မာလာက သူ့စကားကို ကြိုက်ပုံမရ၊ နှုတ်ခမ်းစူသည်။

နှစ်ယောက်သား ကျောင်းနားသို့ ရောက်လာသဖြင့် စကားပြတ်သွားကြသည်။ ညနေကျောင်းဆင်းတော့ အေးမက ထမီကိုတိုတိုဝတ်ကာ ခေါက်ထီးကို လက်တွင် တင်းတင်းကိုင်လာခဲ့သည်။ ကျောင်းဆင်းချိန် လူအုပ်ကောင်းသဖြင့် တခြားကျောင်းသူတွေနှင့် ရောလိုက်ခဲ့ကြသည်။ ကွမ်းယာဆိုင် တံတားနားတွင် လူရွယ်တစ်သိုက် ထိုင်မြဲထိုင်နေကြသည်။ သို့ရာတွင် နေလင်းအောင်တော့မပါ။

(၅)

အေးမက နှုတ်ခမ်းစူကာ တစ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ဟော့- အေးမ ကားကြုံမရသေးဘူလား၊ ဘာဖြစ်နေတာတုန်း၊ နှုတ်ခမ်းကြီးစူလို့”

မတို့ရွာက မစန်းရင်ဖြစ်သည်။ မစန်းရင်က အသက်သုံးဆယ် လောက်ရှိပြီ၊ တစ်ခုလပ်ဖြစ်သည်။ အသားညိုစိမ့်စိမ့် မျက်နှာသွယ်သွယ် ကိုယ်လုံး သွယ်သွယ် ငါးရဲ့ ကိုယ်ဟု ခေါ်ကြသော ကိုယ်လုံးမျိုး။ ခပ်သွက်သွက်၊ သူ့ယောက်ျားက ချင်းအမျိုးသား စစ်သား၊ ယခုတော့ ကွဲနေကြသည်။ ယောက်ျားက ဘယ်ဆီဘယ်စခန်း ရောက်နေမှန်းမသိတော့။ မျက်မမြင်ဖခင်အိုကြီးနှင့် အရွယ် မရောက်သေးသည့် ကလေးတစ်ယောက်ကို သူကပင် ရှာဖွေကျွေးမွေးနေရသည်။

နေခြည်များက အရှေ့ဘက်ကျသည့် ထနောင်းကိုင်းဖျားကို ပတ္တမြား မှုန်၊ ရွှေမှုန်များကို ပက်ဖျန်းပေးထားသည်။ လင်းကတောဘက်မှလာသော မန်ကျည်း လှည်းများ တကျွံကျွံ ဖြတ်မောင်းသွားကြသည်။ ။

“စောင့်ရတာကြာလှပြီ၊ ခုထက်ထိမလာသေးဘူး၊ ဂျီအမ်စီကလဲ ရပ်ပြီးမှ မတင်နိုင်ဘူးတဲ့၊ မစန်းရင်ကော ဘာတွေပါသေးသလဲ”

“ဒီတစ်ပတ်တော့ ဘာမှမပါပါဘူးအေး၊ မုံရွာလည်းမသွားသေးပါဘူး။ ရေစကြိုပန်းထိမ်မှာ ရွှေကြိုးကလေးတစ်ကုံး လုပ်ထားတာ သွားရွေးမလို့”

မစန်းရင်နှင့် အဖော်က ကတုံးဇရပ်ပေါ်တွင် တင်ပါးလွှဲဝင်ထိုင်သည်။ မစန်းရင်က အောက်တွင်တွဲလွဲချထားသော ခြေထောက်များကို ကော့ချည် ကွေးချည် လုပ်၍ ကစားနေသည်။

“ညည်းကတော့ ဟန်ကျရဲ့လား၊ ဒီတစ်ပတ် ဘာတွေပါသလဲ”

“ဟန်ကျတယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး မစန်းရင်ရယ်”

အေးမ၏ အသံသည် ညည်းသူသံတစ်ဝက် ရောစွက်နေသည်။ အေးမ ဖုံးကွယ်ပြောသလော၊ တကယ်ပြောသလော၊ မစန်းရင်က သံသယစိတ်ဖြင့် ကြည့်သည်။

“ဟိုအိတ်တွေက ဘာတွေလဲ၊ ကုလားပဲတွေလား”

“ကုလားပဲလေး ခြောက်တင်းထဲပါ။ မုံရွာဈေးထဲက မမချစ်မေတို့က မှာလိုက်လို့။ ဈေးက သိပ်မကိုက်ပါဘူး။ ပြီးတော့ လလသသ, ကရတဲ့ ခေါတ်ဘူးလေးတစ်ဘူးရတယ်”

အေးမကလည်း မစန်းရင်ကို အကဲခတ်သည်။ မစန်းရင်က သူ့ထက် အနည်းငယ် ပြောင်ရောင်သည်။ တက်ထရွန်ထမီ၊ တက်ထရွန်အင်္ကျီ အသစ်နှင့် သားနားနေသည်။ သူ့တက်ထရွန်အင်္ကျီက မုံရွာက မမနွဲ့တို့ ပေးလိုက်သည့် အကျ ဖြစ်သည်။ ရေလျှော်ဖန်များသဖြင့် တော်တော်နွမ်းနေပြီ။ ။မစန်းရင်က ရွှေကြိုးတွေ ဘာတွေ၊ ရေစကြိုပန်းထိမ် တက်အပ်ပြီဆို တော့ တော်တော်ဟန်ကျနေပုံရသည်။

“ငါလည်း နောက်လထဲဆိုရင် မော်လမြိုင်နဲ့ ရန်ကုန်ကို လိုက်မလို့ဟေ့၊ မုံရွာက ဟာမတွေနဲ့ အဖော်စပ်ထားတယ်။ ညည်းလည်း ဒါလေးတွေလုပ်လို့ ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ခြောက်ပြားတစ်ပဲလောက်ရမှာ”

“ဒါလေးလောက်ပဲ လုပ်နိုင်တာကိုး မစန်းရင်ရယ်၊ ဒါလေးလုပ်ဖို့တောင် ဟိုက ပိုက်ဆံဆွဲ၊ ဒီကပိုက်ဆံဆွဲနဲ့ လုပ်ရတာ၊ ခုထက်ထိ မမချစ်တို့အကြွေး မကျေသေး ဘူး”

“ဒါမျိုးလုပ်တယ်ဆို ရဲရတယ်အေ့၊ ယူစရာရှိရင် ရဲရဲယူပစ်လိုက်၊ ပေးစရာရှိရင်လည်း ရဲရဲပေးပစ်လိုက်”

မစန်းရင်စကားသည် မည်သို့ရည်ရွယ်ပြောသည် မသိ။ အေးမကမူ မစန်းရင်သတင်းကို ကြားနေရသည့်အတွက် သူ့စကားအဓိပ္ပာယ်ကိုတွေးကာ ကျောထဲ စိမ့်သွားသည်။ ။

“မတတ်နိုင်ဘူးဟေ့ မှောင်ခိုလုပ်တယ်ဆိုတာ လိမ်တန်လိမ်၊ ကောက် တန်ကောက်ရတာပဲ။ တစ်ခါတစ်လေ ကိုယ့်အရင်းအနှီးနဲ့ကိုယ်၊ တစ်ခါတစ်လေလည်း သူများက ငွေရင်းစိုက်ပြီး ကိုယ်က လူငှားပေါ့အေ။ ဒါလည်း မဆိုးပါဘူး။ တစ်ခုတော့ ရှိသပေါ့အေ၊ အစ်ကိုကြီးခေါ်တန် အစ်ကိုကြီးခေါ်၊ မောင်လေး ခေါ်တန် မောင်လေးခေါ်ပြီး ကိုယ့်ပစ္စည်းလေးလွတ်အောင် လုပ်ရတာတွေ ရှိ သပေါ့ ။ မှောင်ခိုလုပ်တယ်ဆိုတာ ဥပုသ်စောင့်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ မရှိလို့လုပ်စား တာ ဟုတ်လား။ ဖြည်းဖြည်းပေါ့”

မစန်းရင်၏ စကားကိုတွေး၍ အေးမ ရင်မောသွားသည်။ ခပ်ပေါ့ပေါ့ လေးပြောကာ ခပ်ပေါ့ပေါ့သဘောထားနိုင်သော မစန်းရင်ကိုကြည့်၍လည်း အံ့သြရ

သည်။ မစန်းရင်သည် အစ်ကိုကြီးခေါ်သူ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိခဲ့ပြီနည်း။ မောင်လေးခေါ်သူကော ဘယ်နှစ်ယောက်များ ရှိခဲ့ပြီနည်း။ ။

အေးမသည် ယောကျ်ားတို့စွဲမက်ဖွယ် မစန်းရင်၏ ရှူက်ဖိုကြီးငယ်များ ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ တင်ပါးလွှဲထိုင်နေသော တင်ပါးများကလည်း လုံးကျစ် မို့မောက်နေကြဆဲ။ ပေါင်တံများကလည်း တက်ထရွှန်လုံချည်ထဲတွင် အိစက်လုံးချောနေကြဆဲ။

"ဒါပေ့ါ မစန်းရင်ရယ်၊ ရှိရင် ဘယ်မှာလုပ်စားချင်ပါ့မလဲ။ ခုတော့ အမေက ဟိုတုန်းကလို အလုပ်မလုပ်နိုင်တော့ဘူး။ ဒီအထဲ ပန်းနာကထတော့ သူ့ဖို့ ဆေးဖိုးဝါးခလေးကလဲ လိုသေးတယ်။ ဟိုတစ်လောကလဲ ရွာကကျွန်းမာ ရေးမှူးက ပြောလို့ ဆေးကို မုံရွာဈေးထဲက ဝယ်လာတာ၊ ဈေးကလည်း ခေါင်ခိုက်နေတာပဲ။"

"ကြီးမှာပေ့ါ အေး၊ သူကလည်း မှောင်ခိုကိုး၊ တို့လိုပဲပေ့ါ၊ ဈေးကြီးကြီးရမှ စရိတ်ကလေးလည်းကျ၊ အမြတ်ကလေးကျန်မှာပေ့ါ။ ဒီမှာအေးမငါ့ညည်းကို ခဏခဏပြောဖူးတယ်မဟုတ်လား။ လောကကြီးမှာ နှစ်လမ်းပဲရှိတယ်။ တစ်လမ်းက ကိုယ်က သူများမျက်ခုံမွေးပေါ်မှာ စကြံလျှောက်မလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်မျက်ခုံးမွေးပေါ်မှာ သူများစကြံလျှောက်ခံမလား။ ဒါပဲ။ မိစန်းရင်တို့ကတော့ ကိုယ့်မျက်ခုံးမွေးပေါ်မှာ သူများစကြံလျှောက်တာ ခံခဲ့ရပြီ။ ခု- သူများမျက်ခုံးမွေး ပေါ်မှာ စကြံလျှောက်နေတာ၊ ဟားဟား"

မစန်းရင်က ရယ်သည်။ အေးမက မရယ်နိုင်။ သူ့ရှေ့တွင် တဖြည်း ဖြည်း ယိုင်နဲ့လဲသွားသော မစန်းရင်၏ စာရိတ္တအဆောက်အအုံကို ငေးကြည့်နေသည်။

သူငယ်ငယ်တုန်းက မစန်းရင်သည် ရွာက ကွမ်းတောင်ကိုင်စာရင်း ထဲတွင် ပါခဲ့သည်။ သူ ဆယ်နှစ်သမီးလောက်တုန်းက မစန်းရင်က အသက်နှစ် ဆယ် အပျိုကြီးဖားဖားဖြစ်နေပြီ။ သူတို့တစ်တွေ မစန်းရင် မျက်ခုံးချီပုံမျိုး၊ စကားပြောလျှင် နှုတ်ခမ်းမဲ့ပုံမျိုး၊ ဝေရီစင်းနေသော မျက်လုံးကြည့်ပုံမျိုး၊ ချိုလွင်သော အသံဖြင့် ရယ်ပုံမျိုး၊ ခါးကြားတွင်လက်ကိုင်ပုဝါ ညှပ်ပုံမျိုးကို အတုခိုးခဲ့ကြသည်။ မစန်းရင် အိမ်ထောင်ကျသည်ကိုပင် အားကျခဲ့သည်။ သည် တုံးက မစန်းရင်၏ စာရိတ္တ အဆောက်အအုံသည် မယုံနိုင်လောက်အောင် ပြိုလဲပျက်စီးသွားဖို့ဝေးစွ။ ယိုင်နဲ့ခြင်းပင် မရှိသေး။

နောက်တွင် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ယောကျ်ားနှင့် ကွဲသွားကြသည်။ သားတစ်ကောင် တို့လို့တွဲလောင်းနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ သည်ကတည်းက သူ့

ဘဝတွင် မိုးသက်လေပြင်းအစ ပြုခဲ့သည်။ ယခုတော့ မစန်းရင်၏ စာရိတ္တ အဆောက်အအုံသည် မိုးပြင်းထဲတွင် ပြိုလဲပျက်စီးသွားခဲ့သည်။

အေးမ သူ့ကို အားမကျချင် အားကျစရာလည်းမဟုတ်၊ မရှိ၍လုပ်စား သော်လည်း သည်အဖြစ်မျိုးသို့ အရောက်မခံနိုင်၊ သည်အလုပ်မျိုးကိုလည်း မလုပ် ချင်။ သည်အလုပ်လုပ်လျှင် တစ်နေ့တော့ သည်အဖြစ်မျိုးရောက်နိုင်သည်။

စာရိတ္တအဆောက်အအုံ ပြိုလဲသွားနိုင်သည်။ သည်အဖြစ်မျိုးကို အေးမ ကြောက်သည်။ သည်အလုပ်သည် တရားဥပဒေနှင့်လည်း မလွတ်ကင်းချင်၊ အလုပ်အကိုင်မေး၍မှ မှောင်ခိုလုပ်နေသည်ဟု ဖြေ၍မကောင်း၊ ဖြေ၍မဖြစ်။ ထို့ကြောင့် အေးမ ကြက်သွန်စိုက်လိုက်သည်။ ပဲဖော်လိုက်သည်။ မိုးဦးကျတွင် ပေါ်တတ်သော တောဟင်းရွက်ကလေးများကို ခူး၍ရောင်းသည်။ မန်ကျည်းသီး ပုတ် လိုက်သည်။ ရက်ကန်းလိုက်ရက်သည်။ သပြေပန်းညှိုးရောင်းသည်။ မြူအိုး ကောက်သည်။ အေးမ မလုပ်ဘူးသည့်အလုပ်ဆို၍ ရွာတွင် မရှိသလောက်ရှား သည်။

သို့ရာတွင် လုပ်စားတော့ မိုးခေါင်သည်။ တစ်ခုမှ အဆင်မပြေချင်။ ကြက်သွန်စိုက်၊ မန်ကျည်းသီးပုတ်၊ ပဲဖော်၊ ဟင်းရွက်ခူး စသည့်အလုပ်များမှာ ရာသီလိုက်လုပ်ရသည့် အလုပ်များဖြစ်သည်။ ရသည့်ငွေကလေးက သားအမိ သုံး ယောက်စားမလောက်။ အမေ့ပန်းနာကိုကုဖို့၊ မျက်လုံးခွဲဖို့ ဆိုသည်ကိစ္စကို ထည့်၍ပင် မစဉ်းစားနိုင်။ တိုးမ ကျောင်းထားဖို့ဆိုသည်ကလည်း ဝေးလာဝေး။ အေးမ မုံရွာတစ်လှည့်၊ ရေစကြိုတစ်လှည့်သွားကာ “ကူသည်–ခေါက် သည်” ကုန် ကူးကြည့်သည်။ ဘေးဖြစ်ကုန် တစ်ခုမှမပါ။ ဓမ္မိယလဖြစ်သည်။ မစင်ကြယ်သော အလုပ်ကို မလုပ်ချင်။ တားမြစ်ကုန်များကို အရောင်းအဝယ် မလုပ်ချင်။ ကိုယ့် လိပ်ပြာကိုယ် ရှက်သည်။ လူအထင်သေးခံရမည်စိုးသည်။ သို့ရာတွင် ကူသည်– ခေါက်သည် ကုန်ကူးသည်က ဘာမျှအကျိုးမရှိ။

သူ့ရင်ထဲတွင် ပဋိပက္ခဖြစ်နေသည်။ စားဝတ်နေရေး ကျပ်တည်းခြင်း သည် သူ့အဖို့ ရောဂါတစ်ခုကြီးဖြစ်သည်။ သူ့ရောဂါကြီးကို လောလောဆယ် ပျောက်ချင် လျှင် သူ့အတွက် မှောင်ခိုလုပ်ငန်းသာ ရှိတော့သည်။ သို့ရာတွင် မှောင်ခိုလုပ်ငန်း က မကောင်း။ အန္တရာယ်တွေ ပတ်လည်ဝိုင်းနေသည်။ ယာယီသက်သာမှုကို ပေး နိုင်မည့် ဆေးဝါးကြီးဖြစ်သည်။ သည်ဆေးဝါးကြီးကို သောက် လျှင် အဝင်ဆိုး သည်။ နောက်ဆက်တွဲရောဂါတွေ ဝင်လာနိုင်သည်။ အေးမသည် ဆေးခါးကြီးကို တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်ချင်သည်။ ရှောင်ခဲ့သည်။

ယခုမူ သည်ဆေးခါးကြီးကို မသောက်၍ မရတော့။ သူ့ရောဂါက တဖြည်းဖြည်း တိုးလာပြီ။ အမေ့ ပန်းနာရင်ကျပ်အတွက် ဆေးကလေးမှ မဝယ်နိုင်။ ခာတ်စာကလေးမှ မကျွေးနိုင် အမေသောက်သည့် ကိုမီသာဇင်းက ဆေးဆိုင်တွင် ဝယ်မရ၊ အပြင်တွင် ဝယ်ရသည်။ အမေက ကိုမီသာဇင်း စွဲနေပြီ။ ကိုမီ သာဇင်းမှ မသောက်ရလျှင် တစ်ညလုံးအိပ်မပျော်တော့။ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးနေတော့သည်။ ယခု ခဏတွင်တော့ အေးမ ကိုမီသာဇင်းလည်း မဝယ်နိုင်။ မုံရွာတွင် ကိုမီသာဇင်းက ဈေးခေါင်ခိုက်နေသည်။ ကိုမီသာဇင်း မှိဲကြသဖြင့် မုံရွာ မှောင်ခိုဈေးတွင် အဆမတန် ဈေးကြီးနေသည်။ ကိုမီသာဇင်း မတတ်နိုင်တော့။ ထနောင်းတိုင်က ဘုန်းကြီးဖော်ပေးသည့် မြန်မာဆေးကို တိုက်ရသည်။ မြန်မာဆေးကလည်း တကယ်ကျတော့ သူ့ အမေအတွက် ကိုမီသာဇင်းလောက် ချောင်းဆိုးမသက်သာ။ ဘယဆေးအမယ်တွေကလည်း ဈေးကြီးသည်။

ထို့ကြောင့် အေးမ စိတ်ညစ်သည်။

သို့ဖြင့် အေးမ မှောင်ခိုအရောင်းအဝယ်ကို မလုပ်ချင်ဘဲ လုပ်လာရ သည်။ မတတ်နိုင်။ သူ့အတွက် သည်နည်းသာရှိတော့သည်။ သို့ရာတွင် ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ် မဟုတ်။ ရွာတွင် လလသသက ထုတ်ပေးသည့် အထည်အစ ကလေး၊ ခာတ်ဗူးကလေး၊ ချည်လုံးချည်ကလေး၊ ဆပ်ပြာတောင့်ကလေး၊ နို့ဆီဗူး ကလေး စသည်တို့ကိုကောက်ပြီး မုံရွာဈေးထဲက မချစ်မေတို့ဆိုင်ကို သွားသွင်း သည်။ မချစ်မေတို့ဆိုင်က ငသလဲထိုးခြောက်၊ ရေနံဆီ စသည်တို့ကို သယ်လာ ကာ ရွာတွင် ပြန်ရောင်းသည်။ မြတ်သည့်အခါလည်း မြတ်သည်။ တားမြစ်ကုန် ပါ၍ ရှာဖွေရေးနှင့် တွေ့သည့်အခါတွင်လည်း ရှုံးသည်။ သို့ရာတွင် ဘာဖြစ်ဖြစ် ထမင်းလေးတစ်လုတ်တော့ စားရသည်။

သည်တစ်ခေါက်တော့ မချစ်မေတို့ဆီကို ကုလားပဲသွင်းထားရသည့် ပိုက်ဆံကလေးဖြင့် အဖော်ကောင်းလျှင် တမူးဘက်သို့ လိုက်ကြည့်မည်ဟု အေးမ စိတ်ကူးသည်။ ။

“ညည်း တမူးလိုက်မလို့ဆို”

မစန်းရင်က သူ့ပေါင်ကို ဖျက်ကနဲပုတ်၍ မေးသည်။ မစန်းရင်က စကားပြောလျှင် ခြေတို့ လက်တို့ဖြင့် စကားပြောတတ်သည်။ စကားပြောလျှင် သူ မျက်နှာက ရှေ့သို့တိုးလာတတ်သေးသည်။

“အဖော်ကောင်းရင်တော့ လိုက်မလို့စိတ်ကူးတာပဲ မစန်းရင်”

"အရင်းအနှီးရှိရင် ကောင်းတာပေါ့ အေး။ ငါတောင်လိုက်ချင်တာ ကြုံး လေး တစ်ကုံး သွားလုပ်မိလို့၊ အခုတစ်လောတော့ နိုးမန်းနီး ဖြစ်နေတယ်။ ကျိုးကုန်း ဂိတ်မှာ ငှါလူရှိတယ်အေ့"

မစန်းရင်က အေးမအနားသို့ကပ်ကာ ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။ အေးမ မျက်နှာ တွေ နီရဲထူပူသွားသည်။

"ဟိုကျရင်– ယင်းမာပင်က မလှမြင့်ရဲ့ ညီမလို့ပြော"

"ယင်းမာပင်က မလှမြင့်ဆိုတာက" မစန်းရင်က အေးမကိုကြည့်၍ ရယ် သည်။

"အံမာလေးတဲ့ အေးမရေ၊ ခိုးချင်တာကလည်းပြောလို့၊ လက်နှေးလိုက် တာ ကလည်း ချာလို့ဆိုတာ ကျနေတာပဲ။ ယင်းမာပင်က မလှမြင့်ဆိုတာ၊ အီဖေကို မ စန်းရင်ပဲတော့၊ သိပလား။ ညည်းအိမ်လာပြီး သန်ခေါင် စာရင်းကောက်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အမှန်တွေ လျှောက်ပြောနေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ပါးစပ်ထဲတွေ့တဲ့ အကြံအဖန်နာမည်ပေ့ါ။ ကျိုကုန်ဂိတ်ကျရင် ယင်းမာပင်က | မလှမြင့်ဆိုရင် လူ တိုင်းသိတယ်"

မစန်းရင်က သူနာမည်ကြီးပုံကို ဂုဏ်ယူချင်ပုံရသည်။ တမူးလမ်းက အတွေ့အကြုံများကို မစန်းရင်က ဖောက်သည်ချသည်။ သူ့စကားများထဲတွင် စိတ်ဝင်စားစရာလည်း ပါသည်။ ရင်လေးစရာလည်း ပါသည်။ ။

အေးမသည် မစန်းရင်၏ စကားကိုနားထောင်ရင်း ထနောင်းပင်အောက် အုတ်ခုံပေါ်က ရေအိုးစင်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ အုတ်ခုံပေါ်က ပခန်းကြီးအိုး နှစ် လုံးက အရောင်အဆင်းမရှိတော့။သည်တုန်း၊ ယမားမြောက်ဘက်က ဟီးနိုးကား ကြီးတစ်စင်း တက်လာ သည်။

"ဟော့– တို့ကတော့ ကားကြုံလာပြီဟော့၊ လာဟော့ ဒီကားနဲ့ လိုက်ရအောင် ဟော့– အေးမ သွားမယ်ဟော့"

မစန်းရင်က ဧရပ်ကတုံးပေါ်မှ ခုန့်ဆင်းကာ မော်တော်ကားကို ဆင်း ထားသည်။ သစ်ထုတ်လုပ်ရေးမှ ကားကြီးဖြစ်သည်။

ဒရိုင်ဘာရှေ့ခန်းကလိုက်သွားကာ ဒရိုင်ဘာနှင့် ရယ်ရယ်မောမောစကား | ပြောနေသည်။ ရင်းနှီးကြပုံရသည်။

သူ့ အဖော်များက ကားနောက်ဘက်သို့ သွားကြသည်။ ကားနောက်မြီး က မြင့်သဖြင့် ကားပေါ်က ယောကျ်ားတစ်ယောက်က ဆွဲတင်ရသည်။ ခဏကြာ တော့ ဂီယာသွင်းသံနှင့်အတူ “ခေါင်းကြီးထွက်သွားသည်။

လက်ပြနှုတ်ဆက်သွားသော မစန်းရင်၏ ရုပ်ပုံသည် ဖုန်လုံးကြီးတွေထဲ တွင် နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

(၆)

ထနောင်းပင်အောက်က ဇရပ်ကတုံးပေါ်တွင် အေးမတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ သည်။

အေးမသည် မစန်ရင်စီးသွားသည့် “ခေါင်းဝါ” ကြီးကို မျက်စိတဆုံး ကြည့် ကျန်နေရစ်ခဲ့သည်။

သူသည် မစန်းရင်လို ထနောင်းပင်အောက်က ရေအိုးစင်အဖြစ်သို့ ရောက်ရ တော့မည်လော။ သူလျှောက်ရသော လမ်းသည် သူ့ကိုယ်သူ ရေအိုးစင် အဖြစ်သို့ ရောက်စေမည့်လမ်းလော။ သူ့ကိုယ်သူတော့ သည်အဖြစ်သို့ အရောက် မခံနိုင်။ မှောင်ခိုကူးရသည်မှာ လူမှုရေးအရလည်း မကောင်း၊ ဥပဒေအမြင်ရလည်း မ ကောင်း၊ သည်အလုပ်ကို သူမလုပ်ချင်၊ ပျော်ပိုက်လွန်း၍မဟုတ်၊ ချမ်းသာ ချင် လွန်း၍မဟုတ်၊ လုပ်ချင်လွန်း၍မဟုတ်။ ဤသည်ကို သည့်ပြင်လူမသိလျှင် ရှိစေ၊ ကိုယ်ဖာသာကိုယ်သိသည်။ ကိုယ့်ဝမ်းနာသည်ကို မည်သူသိနိုင်မည်နည်း။

မာလာတို့လို လိုလေသေးမရှိ နေရသည့် ဘဝမျိုးဆိုလျှင် သည်အလုပ် မျိုး ကို မလုပ်ဖို့မပြောနှင့်၊ စိတ်ကူးထဲတောင် ထည့်မိမည်မဟုတ်။ အိပ်မက်ပင် မက် မည်မဟုတ်။

သူ့ပညာလေးက စကောစက၊ အခြေခံပညာရေးအလယ်တန်းကိုပင် မ အောင် သူမုံရွာကျောင်းရောက်သည့်နှစ်က အောင်စရင်းတွင် သူ့နာမည် မပါ

လာ၊ မာလာက သင်္ချာ၊ သိပ္ပံ၊ ပထဝီ၊ သုံးဘာသာဂုဏ်ထူးဖြင့် အောင်သည်။ စာမေးပွဲရှုံးတော့ အေးမ စိတ်ဓာတ်အကြီးအကျယ်ကျသည်။ အမေ့ကို သနား သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မကျေမနပ်ဖြစ်သည်။ စာမေးပွဲအောင်စာရင်းတွင် သူ့ နာမည် ရှာမတွေ့စဉ်တုန်းကဆိုလျှင် ရှက်စိတ်၊ ခံပြင်းစိတ်ဖြင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ သည်ခံစားချက်ကို သူ့တစ်သက်တွင် ဒီတစ်ကြိမ် သာကြုံဖူးသည်။ ကြော်ငြာသင်ပုန်းပေါ်က အောင်စာရင်းစာရွက်မှ သူ့ခုံနံပါတ်နှင့်

အမည်သည် သူ့ဘဝမျှော်လင့်ချက် ဟူသမျှကို တည်ဆောက်ပေးမည့် အမှတ်အသားကလေးတစ်ခုဖြစ်သည်။ ယခု အောင်စာရင်းစာရွက်ပေါ်တွင် သူ့ အမည် သည် ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေသည်။ စာရွက်ပေါ်က ကွက်လပ်ကလေး ကို မြင်တော့ သူ့ဘဝကြီးတစ်ခုလုံးသည်လည်း ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်သွားမည် ဟု ထင်ခဲ့သည်။ သူ့ဘဝကြီးတစ်ခုလုံးသည် ကွက်လပ်ကြီးဖြစ်သွားမည်ဟု အေးမ ထင်သည်။ သည်ခံစားချက်သည် နောင်တွင်မီးညွှန့်ကျသွားသလို အရှိန်လျော့ကျ သွားသည်။ သည်ခံစားချက်မျိုးသာ လျော့ကျမသွားလျှင် အေးမ သူ့ကိုယ်သူ သတ် သေမိမည်လောပင် မပြောတတ်။ ။

ခေါင်းအေးအေးထား၍ ပြန်စဉ်းစားကြည့်မိတော့ သူစာမေးပွဲကျရ သည်မှာ ဖျင်း၍မဟုတ်၊ ပျင်း၍လည်းမဟုတ်၊ အေးမအဖို့ ကျောင်းတက်ချိန် ကလေးသာ ကျောင်းစာနှင့် ထိတွေ့ ရသည်။ ကျောင်းစာသင်ရသည်ဆိုသည့်တိုင် ဟုတ်တိပတ္တိ သင်ရသည်လည်းမဟုတ်။ သူ့တို့အတန်းတွင် ကျောင်းသူကျောင်း သားများလွန်း သဖြင့် အတန်းငါးတန်း ခွဲထားရသည်။ တစ်တန်းလျှင် ကျောင်းသူ

ကျောင်းသား ခြောက်ဆယ်ကျော်ရှိသည်။ ဆရာ–ဆရာမများက အတန်းထဲ ရောက်သည်နှင့်တန်း၍သင်သွားသည်။ ကျောင်းသားနားလည် မလည်ကို ဂရုမ စိုက်။ ဂရုစိုက်ချိန်လည်းမရှိ။ တချို့ကလည်း ကျောင်းတွင် ဝတ်ကျေ တန်းကျေ သင်ကာ အိမ်သို့ ခေါ်၍ တိတ်တဆိတ် ကျူရှင်ပေးကြသည်။

အေးမက သည်ကျူရှင်မျိုးကို မယူနိုင်။ ကျောင်းဆင်းသည်နှင့် တစ် ပြိုင် နက် ကျောင်းလွယ်အိတ်ကို ပစ်ချကာ အိမ်အလုပ်ကို ကောက်လုပ်ရသည်။ မီးဖိုထဲ က ထမင်းချက်ဒေါ်သင်းအုံကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရသည်။ ထမင်းစား

သောက်ပြီး၍ ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေ ဆေးပြီးတော့ ည ၇ နာရီထိုးနေ ပြီ။ ၇ နာရီထိုးသည်နှင့် ဦးမြမင်း၊ ဒေါ်သန်းကြည်၊ မမန္တဲ့၊ မာလာတို့အိပ်ယာများ ကို ခင်းရသည်။ မေမေကြီးဒေါ်သန်းကြည် ပုတီးစိပ်နေစဉ် နင်းပေးရသည်။ ဒေါ် သန်းကြည် အိပ်ပျော်သွားတော့ ကျောင်းအဆင်းတွင် သူလျှော်ဖွပ်ထားသော တစ် အိမ်လုံးက အဝတ်အစားတွေကို မီးပူတိုက်ရသည်။ ဆယ်နာရီခွဲလောက် အိမ်မှုကိစ္စတွေပြီးတော့ အေးမ ပင်ပန်းလှပြီ။ အိပ်ချင်နေပြီ။ စာမကျက်နိုင်တော့။ မနက်အစောကြီး ထရဦးမည်။ ။

သည်လိုနှင့် အေးမ စာကျက်ချိန်မရောက်ဘဲ စာမေးပွဲကျခဲ့ရသည်။ မာလာ့ လို စာကျက်ချိန်ရလျှင်၊ ကျူရှင်ယူနိုင်လျှင် သူကော ဘာကြောင့် မအောင် ရမည် နည်း။ စာမေးပွဲလေး တစ်ခါနှစ်ခါကျရုံဖြင့် သူ့ဘဝကို အရှုံးပေးရမည် ဆိုလျှင် လောကတွင် သူ့ထက်ညံ့ဖျင်းသူ ရှိပါဦးမည်လော။

အေးမ ရှစ်တန်းစာမေးပွဲတွင် တစ်နှစ်ကျတော့ မမနဲ့ ကလည်း ကျောင်း ဆက်နေရဦးမည်ဟု ဆိုသည်။ ဦးမြမင်းကလည်း ကျောင်းဆက်ထားဦးမည်ဟု ပြောသည်။ ထို့ကြောင့် မုံရွာမှာပင် အေးမ ကျောင်းဆက်တက်သည်။ သူက ရှစ်တန်းမှာ နေရစ်ခဲ့ရပြီး မာလာက ကိုးတန်းတက်သွားသည်။ နောက်တစ် နှစ်တွင်လည်း အေးမ စာမေးပွဲကျပြန်သည်။ မာလာက ထုံးစံအတိုင်းအောင်ကာ ဆယ်တန်းသို့ရောက်သွားပြီ။

သည်တစ်နှစ်တော့ အေးမကလည်း ကျောင်းဆက်မတက်ချင်တော့၊ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ကျပြီးရင်းကျနေသည့်အခါတွင် ကျောင်းနေရသည်ကို စိတ် ပျက်လာသည်။ အချိန်ကုန်သည်ဟု ထင်လာသည်။ စင်စစ် သူ့ဘဝသည် အမေ့အိမ်မှာထက် ထမင်းနပ်မှန်အောင်တော့ စားရသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ဘဝ သည် သည်လို ထမင်းစားကျွန်ခံဖြင့် ပြီးသွားရမည်လော။

သည်တစ်နှစ်တော့ အေးမကလည်း ကျောင်းနေရုံအမည်ခံကာ သူတစ် ပါးအိမ်တွင် ထမင်းစားကျွန်ခံဘဝဖြင့် မနေချင်တော့။ ဦးမြမင်းတို့ကလည်း အေးမကို သူတို့အိမ်တွင် ဆက်လက်ထားချင်ဟန်မတူတော့။

နှစ်နှစ်လုံးလုံးသူတို့ကျောင်းထားခဲ့ပြီးပြီ။ နှစ်နှစ်ထားသည်တိုင် စာမေးပွဲမအောင်တော့ အေးမဖျင်း သည်။ ပညာပါရမီနည်းသည်၊ ကျွဲပါးစောင်းတီးသကဲ့သို့ ရှိသည်၊ ပိုးသာကုန်၍ မောင်ပို စောင်းမတတ်သည့် ကိန်းမျိုးဖြစ်သည်။ အခွင့်အရေးရသခိုက်တွင် ကိုယ့်ကြီးပွားလမ်းကို ကိုယ်မရှာတတ်သူဖြစ်သည်။ ဗြုတ်ကျည်ပွေ့ သာ အတက် ပေါက်ချင်ပေါက်မည်။ အေးမလိုလူမျိုးက အညွန့်မ တက်နိုင်ဟု တည့်တည့် တစ်မျိုး၊ သွယ်ဝိုက်၍တစ်ဖုံ ပြောလာကြသည်။ သူတို့ စကားကို ဘာသာပြန်ကြည့် လိုက်တော့ အေးမကို သူတို့တိုက်တွင် မထားနိုင် တော့ဟု အဓိပ္ပာယ်ထွက်သည်။ ။

သူတို့တိုက်တွင် မထားချင်သည့် အကြောင်းပြချက်က အေးမစာမေးပွဲ ခဏခဏကျသဖြင့် အကျိုးမထူးသောကြောင့်ဟုဆိုသည်။ သို့ရာတွင် ဤသည်မှာ အပေါ်ယံအကြောင်းပြချက်ဖြစ်သည်။ တကယ့်အကြောင်းက ဤသို့မဟုတ်။

ဦးမြမင်းတိုက်သို့ အေးမရောက်သည့် ဒုတိယနှစ်တွင် ပြဿနာတစ်ခု ပေါ်လာသည်။

စင်စစ်တော့ အေးမနှင့်ဘာမျှမဆိုင်။ ပြဿနာက မာလာနှင့် နေလင်း အောင်တို့ ပြဿနာ။ ။

နေလင်းအောင်သည် အေးမ၏ ခေါက်ထီးစာမပြီးသည့်နောက် ကွမ်း ယာဆိုင်တံတားတွင် မထိုင်တော့။ နှစ်ပတ်လောက် ပျောက်ချက်သားကောင်းနေသည်။ ခေါင်းပေါက်သွားသဖြင့် ဆေးထည့်၍များ နေရသလောဟု မာလာ က တွေး၍စိုးရိမ်သည်။ နှစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ နေလင်းအောင် ပြန်ပေါ်လာသည်။ သူ့မျက်နှာက ညှိုးငယ်သယောင်ရှိသည်။ ခါတိုင်းလို နှောက်လားပြောင်လား မလုပ်တော့။ ကျောင်းတက်ကျောင်းဆင်း အေးမတို့နှစ်ယောက်နောက် လိုက်လာတတ်သည်။ နေလင်းအောင်၏ အရိပ်အခြေကိုကြည့်၍ အေးမစိုးရိမ်သည်။

နေလင်းအောင်သည် ခေါက်ထီးဖြင့် အရိုက်ခံရသည်ကို အခဲမကျေ သဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို အရှက်တကွဲအကျိုးနဲဖြစ်လာအောင် လက်စားချေ မည်လောမဆိုနိုင်။ အထူးသဖြင့် ကာယကံရှင် အေးမက ပို၍ စိုးရိမ်သည်။ သူတို့လူတွေရှေ့တွင် အရှက်ခွဲခဲ့သည့်နည်းတူ နေလင်းအောင်ကလည်း လူပုံလယ် တွင် မိမိအား အရှက်ခွဲလေမည်လောဟု တွေး၍လန့်သည်။ ထို့ကြောင့် အေးမက နေလင်းအောင်ကို အလစ်မပေး။ နေလင်းအောင် သူတို့နောက်က လိုက်လာ သည်နှင့် အေးမက ထမီကို တင်းတင်းဝတ်ကာ ခေါက်ထီးကို လက်က တင်း တင်းကိုင်ထားသည်။ တကယ်တမ်းကျလျှင် နေလင်းအောင်လို ပိန်ညှောင်ညှောင် လေးတစ်ယောက်ကို အသာကလေး အနိုင်ယူနိုင်မည်ဟု သူထင်သည်။

ထိုနေ့ကို အေးမ ကောင်းကောင်းမှတ်မိသည်။ ။

မိုးနှောင်းနေ့ တစ်နေ့။ မိုးတဖွဲဖွဲ စွေနေသည်။ မိုးမှုန်မိုးစက်များသည် ကတ္တရာလမ်းပေါ်တွင် တဖွဲဖွဲကျနေသည်။ ကတ္တရာလမ်းချိုင့်က ရေအိုင်က လေးများထဲတွင် မိုးစက်တွေကျကာ ဂယက်ကလေးတွေ ထနေသည်။

အေးမက ကတ္တရာလမ်းဘေးအတိုင်း ကျောင်းက တစ်ယောက်တည်း ပြန်လာသည်။ တုပ်ကွေးဖြစ်နေသဖြင့် မာလာ ကျောင်းမတက်နိုင်သည်မှာ တစ်ပတ်လောက်ရှိသွားသည်။

ယနေ့ ဆရာမ အသင်ကောင်းနေသဖြင့် သူတို့ရှစ်တန်း နောက်ကျသွားသည်။ မိုးမှုန်ကလေးများထဲတွင် အေးမ ထီးဆောင်းလျက် ရေဦး-မုံရွာ လမ်းမကြီးအတိုင်း အိမ်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်ပြန်လာခဲ့သည်။

ကွမ်းယာဆိုင် တံတားနားရောက်တော့ အေးမ ခြေလှမ်းတုံ့သွားသည်။ နေလင်းအောင်က ကွမ်းယာဆိုင်ရှေ့ အဖီချထားသည့် တာရပတ်အောက်မှ ရုတ်တရက် ထွက်လာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အေးမ လန့်သွားသော်လည်း ဟန်ကိုယ့်ဖို့ဆိုသည့်အတိုင်း မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် ခပ်သွက်သွက် ဆက်လျှောက်

သည်။ ခေါက်ထီးကလည်း ဖွင့်ဆောင်းထားသဖြင့် အားကိုး၍မရ။ သို့ရာတွင် အရေးရှိက မြန်မြန်ပိတ်နိုင်အောင် အဆင့်သင့် လုပ်ထားသည်။

အေးမ ကြာကြာမလျှောက်လိုက်ရ။ နောက်က အသံတစ်သံပေါ်လာ သဖြင့် ခေါင်းနပန်းတွေ ကြီးသွားသည်။ အေးမက လှည့်မကြည့်ဘဲ ဆက် လျှောက်မြဲ လျှောက်သည်။

"အေးမ ခဏနေပါဦး"

နေလင်းအောင်၏ အသံဖြစ်သည်။ နေလင်းအောင်သည် သူ့ ခေါက်ထီးဖြင့် အရိုက်ခံရသည်ကို မကျေနပ်၍ လက်စားချေရန်လော။ အေးမ သတ္တိကောင်းသည် မှန်သော်လည်း နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ သည်အခါတွင် ရင် နည်းနည်းခုန်စပြုလာ သည်။

"အေးမ ခဏလေးပါ၊ စကားပြောစရာရှိလို့ပါ"

နေလင်းအောင် နောက်မှကပ်ပါလာရင်း ထပ်ခေါ်သည်။ လမ်းမကြီး ပေါ်တွင် မော်တော်ကား၊ မြင်းရထား၊ ဘိုင်စကယ်တို့ ဥဒဟို ဖြတ်သန်းနေကြ သည်။ ကျောင်းဆင်းလာသူတွေလည်း ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ပါလာကြသည်။ သို့ရာ တွင် သူတို့ နှစ်ယောက်ကို မည်သူကမျှ ဂရုမစိုက်ကြ။

"ပြောစရာရှိလို့ ခဏလေးပါ"

အေးမ သူနှင့်ဘေးချင်းယှဉ်လာသော နေလင်းအောင်ကို ဆက်ခနဲ လှည့် ကြည့်လိုက်သည်။

"ဘာလဲ၊ ဘာနှောင့်ယှက်ဦးမလို့လဲ"

အေးမ ခပ်ဆတ်ဆတ်မေးသည်။

"အကောင်းပြောတာပါ၊ နှောင့်ယှက်တာမဟုတ်ပါဘူး"

နေလင်းအောင် အသံက အပြောင်အပျက်ပြောသံမဟုတ်။ သူ့မျက်နှာ က လည်း ညှိုးငယ်နေသည်။ မျက်လုံးများက ရီမှိုင်းနေကြသည်။ သူ့ကိုနှောင့် ယှက် မည့် အမူအရာမျိုးမဟုတ်ကြောင်းကို သူ့မျက်လုံးများက ဖော်ပြနေကြသည်။အေး မက ဘာမျှမပြော၊ နေလင်းအောင်ကို အကဲခတ်ကာ ဆက် လျှောက်သည်။

"ငါသိချင်တာ တစ်ခုရှိလို့ပါ"

"ဘာလဲ ငါမသိဘူး"

အေးမက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောသည်။

"နင်ကလည်းဟာ မေးမှမမေးရသေးဘူး၊ ငြင်းတာကအရင်ပဲ"

နေလင်းအောင် လေသံကလေးက ပျော့နေသည်။ သူ့မျက်နှာလေး ဆီးရွက်လောက်နှင့်။

"ဘာလဲဟယ်၊ ပြောစရာရှိ မြန်မြန်ပြော၊ ငါအိမ်ပြန်နောက်ကျရင် ဆူနေလိမ့်မယ်"

"ငါသိချင်တာ၊ ငါသိချင်တာက" နေလင်းအောင်စကားက အပ်ကြောင်းထပ်နေသည်။ ။

မိုးစက်မိုးမှုန်ကလေးများ စိပ်စိပ်ကျလာကြကာ နေလင်းအောင်၏ မျက်နှာနှင့် ပုခုံးကိုလာ၍ ထိမှန်ကြသည်။ သူ့ဆံပင်ထူထူတွင် မိုးစက်တွေ သီးနေကြသည်။

"မာလာ၊ မာလာ ဘာဖြစ်လို့ ကျောင်းမတက်တာလဲဟင်" နေလင်းအောင်က မေးသည်။

"အဲ့ဒါနင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ"

"နင်ကလဲဟာ ငါသိချင်လို့ အကောင်းမေးတာပါ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ နေမကောင်းလို့လား"

နေလင်းအောင် လေသံသည် ယခုတော့ သနားစရာများကောင်း လောက်အောင် ပျော့ပျောင်းနူးညံ့နေသည်။

"ကောင်းကောင်း မကောင်းကောင်း နှင့်အပူမဟုတ်ဘူး"

အေးမလေသံက တင်းမာနေဆဲဖြစ်သည်။ နေလင်းအောင်က လက်ထဲ တွင်ကိုင်လာသည့် ကာတွန်းစာအုပ်ကလေး တစ်အုပ်ကိုလှမ်းပေးသည်။

"စာအုပ်ထဲမှာ စာတစ်စောင်ပါတယ်၊ အဲဒါမာလာ့ကို ပေးပေးပါ"

"ဘာ"

အေးမအသံကြောင့် နေလင်းအောင်ပင် လန့်သွားသည်။

"စာတစ်စောင် မာလာကို ပေးပေးပါလို့"

"ဘာစာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ပေးရမှာလဲ"

အေးမက ငေါက်ဆတ်ဆတ်ပြောသည်။

"ဘာစာလဲဆိုတာ သူသိပါတယ်၊ ဒီစာလေးသာ သူ့လက်ထဲရောက် အောင် ပေးပေးပါ၊ နင့်ကျေးဇူးကိုမမေ့ပါဘူး"

နေလင်းအောင်က ကာတွန်းစာအုပ်ကို သူ့လက်ထဲအတင်းထိုးပေး သည်။ အေးမက မယူ။ ခါးခါးသီးသီးငြင်းသည်။ နေလင်းအောင်က အေး မ လွယ်အိတ်ထဲသို့ ကာတွန်းစာအုပ်ကို ထိုးထည့်လိုက်သည်။ အေးမ စိတ်တိုလာ သည်။ ရှက်လည်းရှက်လာသည်။

"ဘာလဲ၊ မယူနိုင်ဘူးလို့ပြောတာ မရဘူးလား၊ ပေးချင်ရင်နင့်ဖာသာပေး။ ငါ မယူနိုင်ဘူး"

အေးမက လွယ်အိတ်ထဲက ကာတွန်းစာအုပ်ကိုဆွဲထုတ်ကာ လမ်းပေါ် သို့ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ ကာတွန်းစာအုပ်လေးက လမ်းပေါ်က ရေအိုင်ထဲသို့ ကျသွား သည်။နေလင်းအောင်မျက်နှာတွင် သွေးရောင်လွှမ်းသွားသည်။ ဘာမျှတော့ မ ပြောတော့၊ တက်တစ်ချက်ခေါက်ကာ ရေအိုင်ထဲက ကာတွန်းစာအုပ်ကလေးကို ကုန်းကောက်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။တိုက်ရောက်တော့ အေးမ အဝတ်အစားလဲကာ မာ လာ့အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ မာလာက အဖျားမရှိတော့၊ နာလန်ထစပြုနေပြီ။ ။

အေးမရောက်လာတော့ မာလာအိပ်ယာပေါ်တွင် လှဲကာ ကက်ဆက်ဖွင့် နားထောင်နေသည်။ နာမည်ကျော် စတူရီယို အဆိုတော်တစ်ဦး၏ ဆက်တောက် တောက်တေးသံကို ကြားရသည်။အေးမ ကျောင်းကအပြန် တွေ့ကြုံခဲ့သမျှကို ပြန်ပြောသည်။ မာလာ ၏ မျက်နှာညှိုးကျသွားသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် မှုန်ရီ ဝေသွားကြသည်။

"အေးမကလည်းကွာ ယူခဲ့ရောပေါ့၊ စာကလေးတစ်စောင်ယူရတာ ဘာများ ပင်ပန်းလို့လဲ"

မာလာက အပြစ်တင်သံလေးဖြင့် ပြောသည်။ အေးမမျက်လုံးများသည် အလိုလို ပြူးကျယ်သွားကာ အလိုလို ပါးစပ်မိလျက်သားဖြစ်သွားသည်။

"ဘာ–အေးမ ယူခဲ့ရမယ်ဟုတ်လား" "စာကလေးတစ်စောင်ယူခဲ့တာ အေးမ မှာ ဘာများပင်ပန်းလို့လဲ"

"ဟောတော့– မာလာဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ဘာမှန်းမသိ ညာမှန်း မသိ၊ သူပေးတဲ့စာကို အေးမ ယူလာခဲ့ရမှာလား၊ ဖေဖေကြီးနဲ့ မေမေကြီးတို့ မမန္တ တို့သိရင် ဒီတိုက်ပေါ်က ခေါင်းနဲ့ ဆင်းရမယ်၊ ဒီစာကလေးယူလာတာ ဘာများ အပန်းကြီးလို့လဲတဲ့၊ မေးရက်လိုက်တာ၊ အေးမက ကျောက်ခဲကြီးကို ရွက်လာချင် သေးတယ်၊ သူပေးတဲ့စာကို မယူချင်ဘူး၊ ယူလာလို့ မာလာက သွားတိုင်ရင် ဘယ် နှယ့်လုပ်မလဲ"

အေးမက လေသံကလေးဖြင့် သွားစေ့၍ပြောသည်။

"အေးမကလည်းဟယ် သိပ်တုံးတာပဲ၊ မာလာက ဘာဖြစ်လို့ တိုင်ရမှာ လဲ "အခု မာလာ သူနဲ့၊ သူနဲ့"

မာလာက ထစ်နေသည်။

"ဘာဖြစ်သလဲ"

"ပြေလည်နေကြပြီ မာလာက တိုးတိုးလေးပြောသည်။

အေးမက ခုတင်ခြေရင်းတွင် ထိုင်နေရာက အလန့်တကြား ထရပ် လိုက် သည်။ မာလာက လက်ညှိုးထောင်၍ နှုတ်ခမ်းနှင့်ကပ်ပြကာ တိုးတိုးပြောရန် | အချက်ပေးသည်။

"ဘာဖြစ်တယ်၊ မာလာနဲ့ သူနဲ့ပြေလည်နေပြီဟုတ်လား"

မာလာက ကျေနပ်နှစ်သိမ့်စွာပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြပြီး နဖူးပေါ်သို့ ဝဲကျလာ သည့် ဆံနွယ်များကို သေးသွယ်သော လက်ချောင်းများဖြင့် အသာပင့် တင်သည်။

"အေးမ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောရဘူးနော်၊ မေမေတို့ မမတို့ကို သွားမပြော နဲ့၊ ဒေါ်သင်းအုံကြီးကိုလဲ သွားမပြောနဲ့၊ သွားပြောရင် မာလာနဲ့အသိပဲ"

အေးမက မာလာကိုကြည့်၍ မသိမသာသက်ပြင်းချသည်။ မာလာသည် သူ နှင့်ရွယ်တူဖြစ်သည်။ အသက် ၁၈ နှစ်ကျော်ကြပြီ၊ သို့ရာတွင် မာလာက ယခုထက် ထိ ကလေးစိတ်မပျောက်သေး၊ အညှာလွယ်သော မာလာကိုကြည့်၍ အေးမ အံ့သြ သည်။ သူ့ကြောင့် နေလင်းအောင်ကို သူ မုန်းခဲ့ရသည်။ နေလင်း အောင် မ

နှောင့်ယှက်နိုင်အောင် မာလာ့ကို ကာကွယ်ခဲ့သည်။ လိုက်နှောင့်ယှက် သဖြင့် နေလင်းအောင်ကို ခေါက်ထီးနှင့် ရိုက်ခဲ့ဖူးသည်။ ယခုတော့ မာလာက နေလင်းအောင်ကို ကြိုက်နေပြီဟုဆိုသည်။

"မြန်လှချည်လား မာလာရယ်၊ ဘယ်တုန်းက ဖြစ်လိုက်ကြတာလဲ"

မာလာက အောင်နိုင်စွာပြုံးသည်။ ဖြူညက်သည့် ပါးပြင်တွင် သွေး ရောင်လွှမ်းလာသည်။ ။

"ကြာလှပြီ၊ ခုမှအဆန်းလုပ်နေ"

မာလာက အပြစ်တင်လေသံကလေးဖြင့် ပြောသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းက ရယ်ပြုံးဟန်တစ်ဝက်၊ စိတ်ဆိုးဟန်တစ်ဝက် ရောက်နေသည်။

"အေးမကိုပြောစမ်း၊ ဘယ်တုန်းကလဲ" အေးမက ဆရာမလေသံဖြင့် မေးသည်။

"ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောရဘူးနော်"

အေးမက ဘာမျှပြန်မပြော၊ မိုးနှောင်းလေပြေများထဲတွင် လွင့်နေသော ဇာခန်းဆီးများကို ငေးကြည့်နေသည်။

"ကတိပေးလေ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါဘူးလို့"

"အေးပါဟယ် မပြောပါဘူး၊ ဘယ်တုန်းက ဖြစ်လိုက်ကြတာလဲ။ မြန်လှချည်လား၊ အေးမကဖြင့် သူ့အတွက်စိုးရိမ်လိုက်ရတာ၊ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒီကောင့်ကို မုန်းလိုက်ရတာ"

"အေးမကလည်းဟယ်၊ ဒီကောင်လို့ မပြောပါနဲ့၊ မေမေတို့ မမန္တတို့ကို မပြောနဲ့နော်"

"မပြောပါဘူးဆို"

မာလာက ကိုယ်ကိုထူကာ ခေါင်းအုံးကို ဆင့်၍မှီသည်။ သူ့မျက်နှာ သည် လန်းဆန်းလာသည်။ သွေးရောင်ကြောင့် နီပြေပြေ အရောင်သန်းလာသည်။

"ဟိုတစ်ခါ အေးမ ခေါက်ထီးနဲ့ရိုက်ပြီးတော့ သူ့ဆီက မာလာဆီကို စာတစ်စောင်လာတယ်သိလား" | မာလာ၏ အသံသည် ရွှင်မြူးနေသည်။

"အဲဒီတုန်းက မာလာတို့ကို တမင်လိုက်နှောင့်ယှက်တာ မဟုတ်ပါဘူး တဲ့၊ မာလာကို စကားလိုက်မပြောရဲဘူးဆိုပြီး သူ့သူငယ်ချင်းတွေက စတာနဲ့ မခံချင်လို့ ငွေတစ်ရာကြေး အလောင်းအစားလုပ်တဲ့အတွက် စကားလိုက်ပြော မိတာပါတဲ့။ အဲဒီလိုလုပ်မိတဲ့အတွက် သူတောင်းပန်ပါတယ်တဲ့။ အေးမ ခေါက်ထီး နဲ့ရိုက်တာလဲ သူအရိုက်ခံသင့်ပါတယ်တဲ့။ အမှန်က ဒီထက်မကတောင် ခံသင့်ပါ သေးတယ်တဲ့။ ဒီလိုကျတော့လဲ သူ့အပြစ်သူ ဝန်ခံသားပဲ။ သနားပါတယ် အေးမရယ်"

အေးမက နှုတ်ခမ်းကို မဲ့လိုက်သည်။

"ဒါနဲ့ကြိုက်သွားရောလား"

"အေးမကလည်းကွယ်၊ မာလာပြောတာတော့ နားမထောင်ဘူး၊ သူ့ဖာသာ သူထင်ရာပြောနေတာပဲ။ ဒီလိုဆိုရင်လည်း မာလာ မပြောတော့ဘူး"

"ကဲ ပြောမှာပြောပါ၊ အေးမ မပြောတော့ပါဘူး"

"အဲဒီစာ ရောက်လာပေမယ့် မာလာ မကြိုက်သေးပါဘူး၊ မာလာလည်း ဒီလောက်စိတ်မလွယ်ပါဘူး၊ အထင်မသေးလိုက်ပါနဲ့"

"မသေးပါဘူး၊ ပြောပြစမ်းပါအုံး"

မာလာက နွဲ့ဆိုး ဆိုးတတ်သည်။ အငယ်ဆုံးမို့ အဖေ အမေကလည်း အလိုလိုက်သည်။ သူ့တွင် ရင်ဖွင့်စရာဆို၍ တစ်ယောက်မျှမရှိ။ သူ့ပြောစကားကို နားထောင်တတ်သော အေးမတစ်ယောက်သာရှိသည်။

"မာလာကလဲ ဒီလိုပဲ မသိမသာနေလိုက်တာပဲ၊ လမ်းတွေ့လဲ မှန်မှန်ပဲ။ ကျူရှင်မှာတွေ့တော့လဲ ခပ်မှန်မှန်ပဲ"

"သူက ကျူရှင်ကော တက်သေးသလား"

"အင်း- တက်တယ်။ နောက်တော့ သူ့ဆီက စာတစ်စောင် ထပ်လာ ပြန်ရော၊ အဲ့ဒီစာကတော့ ပထမစာလို မဟုတ်တော့ဘူး။ ပထမစာတုန်းကတော့ တောင်းပန်တဲ့စာ၊ ခုစာကျတော့"

မာလာက ဆက်မပြောဘဲ ရယ်နေသည်။ သူ့မျက်နှာက ကြည်နေ သလို၊ သူ့ရယ်သံကလည်း လွင်နေသည်။

“ခုစာကျတော့ မာလာရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ မဟူရာလို နက်ပြီးလှတယ် တဲ့။ မာလာရဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေဟာ ချယ်ရီပန်းငုံတွေလိုပဲတဲ့။ မာလာမျက်နှာကိုပဲ မြင်နေတယ်တဲ့။ အို မာလာအကုန်လုံးတော့ မမှတ်မိတော့ပါဘူး၊ စာတစ်စောင်လုံး ကို ဖတ်လိုက်ရင်တော့ သူကိုယ်တိုင် မာလာရဲ့ အနားကပ်ပြီး တိုးတိုးကလေး ချစ်စကားတွေ လာပြောနေသလို ခံစားရတယ်။ အေးမကို ပြောပြလို့ နားလည်မှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ”

မာလာက အေးမကို သနားသလိုကြည့်၍ ပြုံးသည်။ သူ့အကြည့်က ချမ်းသာကြွယ်သူတစ်ဦးက သူ့လို စည်းစိမ်မခံစားဖူးသော လူဆင်းရဲတစ်ဦးကို ကြည့်ပုံမျိုးဖြစ်သည်။

“ဒါလည်း မာလာက မကြိုက်သေးပါဘူး၊ နောက်တစ်စောင်လာတော့မှ မာလာ သူ့ကိုစာပြန်တာ”

“ခုတော့ ကြိုက်နေကြပြီပေါ့”

“ဩော်… ခက်လိုက်ပါဘိ အေးမရယ်။ ကျားကိုက်ပါတယ်ဆို နာတာ ရှည်လားလို့ မေးနေရသေးသလား။ အေးမ ယောကျ်ားလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်ဖူးသလား၊ အေးမ ချစ်ဖူးမှာ မဟုတ်သေးပါဘူး။ အေးမက အမေလောက်ပဲ ချစ်တတ်ပြီး အမေလောက်ကိုပဲ လွမ်းတတ်တာ။ အဲဒါတွေနဲ့ တစ်ခုမှမတူဘူး။ ကိုယ့်ချစ်သူကို လွမ်းရတာလည်း ဘယ်အလွမ်းနဲ့မှမတူဘူး။ အေးမ ဒါတွေဘာမှ နားလည်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ချစ်ဖူးသူမှ အချစ်အကြောင်းကို နားလည်တာ။ အချစ်လွမ်း လွမ်းဖူးသူမှ အချစ်လွမ်း လွမ်းရတဲ့ အရသာကို နားလည်တာ။သူ့စကားက စိတ်ဆတ်သည့်အေးမကို ဆွပေးလိုက်သလိုဖြစ်နေသည်။ အေးမ၏ သွေးကြောများထဲတွင် သွေးတို့လျင်မြန်စွာ စီးဆင်းနေကြသည်။

“မနာလိုစရာ မရှိပါဘူး၊ အေးမ ဒါမျိုးတွေလဲ စိတ်မကူးပါဘူး၊ အေးမ ဘဝက တစ်ကောင်ကြွက်၊ အဖေမရှိတဲ့ဘဝ၊ ကိုယ့်အဖေတောင် ကိုယ်မမြင် ဘူးတဲ့ဘဝ၊ အဖေသေသလား၊ ရှင်သလားဆိုတာတောင် ခွဲခြားမသိရတဲ့ဘဝ ဘယ်သူ့ကိုမှ မနာလိုစရာမရှိပါဘူး၊ အေးမမှာ အမေနဲ့ညီမလေးပဲရှိတယ်၊ အမေ့ ကို သနားတယ်၊ သူတစ်ပါးအိမ်မှာလာပြီး ထမင်းစားကျွန်ခံလုပ်ပြီး စာလာ သင်နေတာဟာ အမေ့ကိုလုပ်ကျွေးချင်လို့၊ ဒုက္ခတအမေကြီးကို ကျေးဇူးဆပ် ချင်လို့ စာလာသင်နေတာ၊ သူများလို အားအားရှိတိုင်း ရည်းစားထားဖို့ စာသင် နေတာမဟုတ်ဘူး”

အေးမက ပွင့်လင်းသည်။ ပြောမည့်ပြောတော့လည်း အေးမက ရင် ထဲရှိသမျှကို ဖွင့်ချလိုက်သည်။

ဖြန်းကနဲအသံနှင့်အတူ မာလာ၏လက်ဝါးက အေးမ ပါးပြင်ပေါ်သို့ ကျလာသည်။

"သွားသွား၊ ငါ့အနားမလာနဲ့ သွား၊ သိပ်လူပါးဝတယ်"

မာလာက အိပ်ယာပေါ်မှောက်ချကာ ငိုသည်။ အေးမ မျက်လုံးတို့တွင် မျက်ရည်တွေ ဝဲလာသည်။ အမေကပင် သူ့ပါးကိုမရိုက်စဖူး၊ ယခု အရိုက်ခံရပြီ၊ သည်တော့ အေးမ ခံပြင်းသည်။ သို့ရာတွင် အေးမ သူ့စိတ်ကို သူချုပ်တည်း သည်။ နှုတ်ခမ်းများကိုကိုက်ကာ သူ့ပါးကို သူ ပွတ်နေသည်။ မျက်ရည်ဖုံးသော မျက်လုံးများဖြင့် တသိမ့်သိမ့်ရှိုက်ငိုနေသော မာလာ့ကို တစ်ချက်မျှကြည့်ပြီး ချာကနဲလှည့်ထွက်ခဲ့သည်။သည်နောက်မှစ၍ သူနှင့် မာလာတို့ စကားကောင်းကောင်းမပြောကြ တော့။

အေးမလို တောသူမ မြို့ရောက်၍ လူပါးဝသည်ဟု မာလာက ထင် သည်။ သူခိုင်းသမျှ မလုပ်သဖြင့် ဘက်ကန်သည်ဟုထင်သည်။ သူ့ကို အားအား ယားယား ရှိတိုင်း ရည်းစားထားသည်ဟု ရင့်သီးစွာပြောသဖြင့် နာကျည်းသည်။

မာလာသည် သူ့ကို တစ်ကောင်ကြွက် မျက်နှာငယ်မို့ အနိုင်ကျင့်သည် ဟု အေးမကလည်း ထင်သည်။ သူတို့က ထမင်းကျွေးထားသဖြင့် ဇက်ရဲလက်ရဲ ပါးရိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ခါးသီးနာကျည်းသည်။

သည်တုန်းက မာလာတို့ကိစ္စသည် ဒေါ်သန်းကြည်နားသို့ ပေါက်သွားသည်။ နေလင်းအောင်တို့တိုက်မှ ထမင်းချက်မိန်းမကြီးနှင့် အိမ်ကထမင်းချက်ဒေါ်သင်းအုံကြီးတို့ သတင်းအလဲအလှယ်လုပ်ရာက ထိုသတင်းကို ရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ် သည်ဟုဆိုသည်။ ဒေါ်သန်းကြည်က မာလာကို ကျိတ်စစ်သည်။ မာလာကငြင်း သည်။ မာလာကို အေးမနှင့် နှစ်ယောက်တည်း ကျောင်းမလွှတ်တော့၊ ဒရိုင်ဘာ ကိုငွေမောင်းက ဂျစ်ကားဖြင့်လိုက်ပို့သည်။ မာလာ၏ အနေအထိုင်အသွားအလာ များကို ကန့်သတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဒေါ်သန်းကြည်က အေးမကိုတော့ စစ်ဆေးခြင်း မပြု။ သို့ရာတွင် အေးမ၏ အသွားအလာကို မမန္တဲ့ နှင့် ဒေါ်သင်းအုံက စောင့်ကြည့်သည်။ သူတို့စိတ်တွင် နေလင်းအောင်နှင့် မာလာတို့ကြား အေးမက အောင်သွယ်လုပ်သည်ဟု ထင်ကြပုံသည်။ ။

အေးမက အနေကျုံ့သွားသည်။ ဦးမြမင်းတစ်ယောက်သာလျှင် အေးမ ကို ခါတိုင်းလို ဟန်မပျက်ဆက်ဆံသည်။ ဒေါ်သန်းကြည်၊ မမန္တဲ့ နှင့် ဒေါ်သင်းအုံ တို့က သူ့ကို သင်္ကာရန့်ဖြင့် ဆက်ဆံသည်။ မာလာကလည်း သည်သတင်းကို အေးမမှ တစ်ဆင့် ပေါက်ကြားသည်ဟုထင်ကာ အေးမကို ရန်ငြိုးဖွဲ့ သည်။ နှစ်ဖက် စလုံးက အေးမအပေါ် အကောင်းမမြင်။

သည်တော့ အေးမ သူတို့တိုက်တွင် နေရသည်ကို စိတ်ညစ်သည်။ ကျောင်းစာကိုလည်း ကျက်ချိန်မရ၊ ကျက်လည်းမကျက်ချင်တော့။

သို့ဖြင့် ထိုနှစ်က အေးမ အခြေခံပညာရေးအလယ်တန်းစာမေးပွဲတွင် ဒုတိယအကြိမ်ကျသည်။ ရှစ်တန်းတွင် ဒီသုံးခုနှင့်အောင်ခဲ့သည့် မာလာလည်း ထိုနှစ် အခြေခံပညာရေးအထက်တန်းတွင်ကျသည်။

ကျောင်းပိတ်တော့ ဒေါ်သန်းကြည်က အေးမကို အိမ်သို့ ပြန်လွှတ်သည်။ "ညည်းလည်း စာမေးပွဲကျတာ နှစ်ခါရှိပြီ။ ပညာဆိုတာ လိုချင်မှရတာ အေ့၊ မလိုချင်ရင် ဘယ်လောက်သင်သင် အချိန်ကုန်ရုံ၊ ငွေကုန်ရုံ ရှိမှာပဲ။ ညည်းခေါတ် ကူးလို့ လားမသိဘူး။ ဒီနှစ် ခါတိုင်းအောင်နေကျ မာလာတောင် ဒီနှစ်မအောင်ဘူး။ ခ–စာရင်းတောင် မပါတော့ ငါရှက်လွန်းလို့ ။ ညည်းလဲ တစ်နှစ်တလေ ရွာကိုပြန်နေချည်ဦး။ ညည်းအမေ ဒုက္ခတကြီးကို ကြာကြာပစ် ထားလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ခဏတဖြုတ်ဆိုရင်တော့ အရေးမကြီးဘူးပေ့ါ"

ဒေါ်သန်းကြည်က သူတို့ တိုက်တွင် မထားနိုင်တော့ဟု ပြောလိုရင်း ဖြစ်သည်။ သည်လောက်တော့လည်း အေးမ အကင်းပါးသည်။အေးမ ဦးမြမင်းနှင့် ဒေါ်သန်းကြည်ကို ကန်တော့သည်။ မမန္တဲ့ ကိုလည်း ကန်တော့သည်။ ဒေါ်သင်းအုံးကြီးကိုလည်း ကန်တော့သည်။ မာလာ့ကိုလည်း နှုတ်ဆက်သည်။

သူတို့ တိုက်က အေးမ ပြန်တော့ ဒေါ်သန်းကြည်က ငွေအစိတ်ပေး လိုက်သည်။ မမန္တဲ့ က သူ့ အကျ လိမ္မော်ရောင်တက်ထရွန်အင်္ကျီနှင့် ထမီဟောင်း တစ်စုံ ပေးလိုက်သည်။ ။

သူတစ်ပါးကို မှီခိုရသည်မှာ မျက်နှာငယ်ရသည်။ အားငယ်ရသည်။ အေးမ မည်သူ့ကိုမျှ အားမကိုးလိုပြီ။ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်တွင် ကိုယ်ရပ်တော့ မည်။

လောကကြီးတွင် မွေးလာတော့လည်း တစ်ယောက်တည်း မွေးလာရသည်။ သေတော့လည်း တစ်ယောက်တည်း သေရသည်။ အဖော်ဘယ်မှာရှိသနည်း။ ပုခက်တွင်းမှ သင်္ချိုင်းသို့ သွားရာလမ်းသည်း တိုတိုကလေးဖြစ်သည်။

သည်လမ်းမှာ တိုတိုကလေးတွင် မည်သူ့ကိုမျှ အေးမ အားမကိုးချင်ပြီ။

(၇)

အေးမက သူဝတ်ထားသည့် လိမ္မော်ရောင် တက်ထရွန်အင်္ကျီနှင့် ထမီကို ငုံ့၍ ကြည့်သည်။ ဟောင်းနွမ်းနေသည့်တိုင် အရောင်လဲ့လဲ့ ပြေးနေသေးသည်။ ဘေး တွင် ချထားသည့် ပင်းနီအမ်အတု လေယာဉ်လက်ဆွဲအိတ်ဟောင်းကလေး ထဲတွင် တက်ထရွန်အင်္ကျီနှင့် ထမီဆင်တူတစ်စုံ ပါသေးသည်။ ပွင့်ရိုက်ထမီနှစ် ထည်နှင့် မြန်မာဖြစ် တက်ထရွန်အင်္ကျီလေးနှစ်ထည်လည်း ပါသေးသည်။

နေက တော်တော်မြင့်လာပြီ။ စောစောက သူ့ခေါင်းပေါ်က ထနောင်း ကိုင်း ပေါ်တွင် တနွဲ့နွဲ့ ကူနေသော ချိုးကူသံသည် မြောက်ဘက်ခပ်ဝေးဝေးမှ သဲ့သဲ့ ပေါ်လာသည်။ ယမားချောင်းမြောက်ဘက် ပေါက်ပင်ကြီးပေါ်မှ လာခြင်းဖြစ် သည်။ အပင်ပေါ်တွင် ပေါက်ပွင့်များ ရဲပတောင်းခတ်အောင် ပွင့်စပြုနေကြသည်။

မ ငေးနေတုန်း အသံတစ်သံကို ကြားရသည်။ မောင်းလက်က ရေကို ရေတံလျှောက်ထဲ လောင်းထည့်လိုက်သည့် အသံမျိုးဖြစ်သည်။ ရုတ်တ ရက်သော် အေးမ ဘာမှန်းမသိ။ သေသေချာချာ နားထောင်ကြည့်တော့မှ ယမားချောင်းက ချောင်းဦးပေါက် ရေကျလာခြင်းဖြစ်ကြောင်း အေးမသိသည်။ ခဏကြာတော့ ကျယ်ပြန့်သည့် ချောင်းပြင်ကျယ်ကြီးတွင် ရေစီးကြောင်း သေး

သေးကလေးတစ်ခု ဆင်းလာသည်ကို အေးမမြင်ရသည်။ မြွေတစ်ကောင် လျှော ၍ လူးလွန့်လာသလို ချောင်းရေစီးသည် ကွေ့ကောက်စီးလာသည်။ ရေစီးကြောင်း အကျယ်က ဝါးတစ်ရိုက်ခန့်ရှိသော်လည်း ချောင်းပြင်ကျယ်ကြီးထဲ တွင် ရေစီး ကြောင်းသေးသေးကလေးလို ထင်နေရသည်။

သည်တုန်း တောင်ဘက် လင်းကတော ပေတစ်ရာဆီက "ခေါင်းပါ" ကြီး တစ်စင်းမောင်းလာသည်။ သစ်ထုပ်လုပ်ရေးဌာနက ဟီးနိုးကားကြီးတစ်စင်း ဖြစ်သည်။ ။

အေးမက ကဇရပ်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ ကားကိုတားသည်။ မော် တော်ကား က ဝူးကနဲ လေဘရိတ်သံပေးကာ ထိုးရပ်သည်။

"ကျွန်မ မုံရွာ လိုက်ချင်လို့ပါ"

အေးမက နောက်တွဲပက်လက်ကြီးကိုလှမ်း၍ မျက်လုံးကစားလိုက် သည်။ နောက်တွဲပေါ်တွင် ပျဉ်ခွဲသားတွေတင်ထားသည်။ ခရီးကြုံစီးလာသူ တချို့လည်း ပါသည်။ ပျဉ်ပုံပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကား ကြီးက အမိုးဖွင့် ထားသဖြင့် သူတို့ ခေါင်းတွင် ဖုံမှုန့်တို့ ဖွေးဖွေးဖြူနေသည်။

"ဘာပါသေးသလဲ"

“ဟို…ပဲအိတ် သုံးအိတ်တည်းပါ”

“ဟေ့…မြန်မြန်တင်လိုက်စမ်းကွာ”

ဒရိုင်ဘာက နောက်သို့ လှမ်းအော်သည်၊ ကားနောက်မြီးက လူငယ် တစ်ယောက် ခုန်ဆင်းကာ ပဲအိတ်များကို ကားပေါ်သို့ ထမ်းတင်ပေးသည်။ ကား ပေါ်က ခရီးကြုံများက ပဲအိတ်များကို ဆွဲတင်ပေးကြသည်။

“ပြီးပြီလားဟေ့၊ မြန်မြန်လုပ်၊ ချောင်းကျနေတယ်”

“ဟိုး…ဆရာရေ၊ လူမတက်ရသေးဘူး၊ ခဏလေး..ခဏ၊ ကဲ…ညီမ လေး မြန်မြန်တက်စမ်း၊ ဟား နွေခေါင်ခေါင်ကြီး ချောင်းရေကျနေပါလား”

စပယ်ယာက ချောင်းကျနေသည်ကို ယခုမှ မြင်သဖြင့် လှမ်းအော် သည်။ ။ ဟီးနိုးကားက မြင့်သည်။ နောက်မြီးက အေးမ ရင်ခေါင်းလောက်မြင့် သည်၊ ကား နောက်မြီးတွင် ပျဉ်ခွဲသားတွေ ထိုးထွက်နေသဖြင့် နောက်ကတက်၍ မရ၊ အေးမ ကားဘေးက တက်ရသည်၊ ကားဘီးကြီးပေါ်တက်ပြီး ဘော်ဒီက သံတိုင်ကို လှမ်း ဆွဲရသည်၊ သို့တိုင်အောင် ဘီးပေါ်က မော်တော်ကားပေါ်သို့ အေးမ လှမ်းမတက် နိုင်၊ အပေါ်က ခရီးသည်တစ်ယောက်က လှမ်းဆွဲပေးမှ ကားပေါ်သို့ ရောက်လာ သည်။

“ဒီမှာထိုင်”

လက်လှမ်းဆွဲတင်သူက သူ့နေရာကို ဖယ်ပေးသည်။ ကားက ဘော်ဒီ နှုတ်ခမ်းရောက်အောင် ပျဉ်ခွဲသားတွေ တင်ထားသည်။ တချို့နေရာများတွင် ကား ဘော် ဒီထက်မြင့်၍ မို့မောက်နေသည်။ ကားပေါ်တွင် ခရီးသည် ဆယ့် လေးငါး ယောက် ရှိသည်။ တချို့က ပခုက္ကူဘက်မှ လိုက်လာခြင်းဖြစ်၍ တချို့က လမ်းမှ တက်လာကြဟန်တူသည်။ သူများသာ နေရာဖယ်မပေးလျှင် အေးမ ထိုင်စရာ နေရာ ရှိမည်မဟုတ်၊ မြင့်မောက်နေသည့် သစ်သားပုံကြီးပေါ်တွင် တင်ထားသည့် ပဲအိတ်ကြီးတွေပေါ်တွင် တက်ထိုင်ရမည့်ကိန်း ဖြစ်သည်။ ယခု နေရာကလေး တစ်နေရာရ၍ တော်သေးသည်။

အေးမ နေရာတွင် နေသားတကျ ထိုင်ပြီးတော့ သူ့ကို နေရာဖယ်ပေး သူကို ကျေးဇူးတင်သော မျက်လုံးများဖြင့်ပြုံး၍ ကြည့်သည်။ အသက်သိပ်မကြီး

သေး၊ အလွန်ရှိဦးမှ အစိတ်လောက်ရှိဦးမည်။ အသားလတ်လတ် အရပ်မြင့် မြင့် ငါးပေရှစ်လက်မလောက်ရှိမည်။ ရင်အုပ်ကား၍ ပခုံးကျယ်သည်။

လက်မောင်း ကြွက်သားမှာ အင်္ကျီထဲတွင် ရုန်းထနေသည်။ ပေါင်တံများက တောင့်တင်းသည်။ အဝတ်အစားက ခပ်နွမ်းနွမ်း အရောင်လွင့်စပြုနေသည့် အစိမ်းရောင် တက်ထရွန် အင်္ကျီအပေါင်းနှင့် ပခုက္ကူ ရက် အနက်ရောင် ယောလုံချည်ဟောင်းကလေးနှင့် ဖြစ်သည်။

အဝတ်အစားနွမ်းသော်လည်း ဥပတိရုပ်က မနွမ်း၊ မျက်နှာက ကြည် လင်သည်။ နှုတ်ခမ်းက မထူမပါး၊ အပြုံးရိပ်သန်းသွားသည့်အခါများတွင် ပို၍ကြည့် ကောင်းသည်။ သွားများက ဖြူဖွေးသန့်ရှင်းသည်။ နှုတ်ခမ်းမွေး ခပ်ရေးရေး ထင် နေသည်။ တမင်ထားရသော နှုတ်ခမ်းမွေးမျိုးဟုတ်ဟန်မတူ။ ဆံပင်ကတော့မူ ခေတ်လူငယ်များထုံးစံ ခပ်ရှည်ရှည်။ သို့ရာတွင် ကုပ်ပေါ်ဝဲကျ နေသည့် ဆံပင် ရှည်မဟုတ်၊ ကော်လာတွင် လာထောက်နေရုံမျှသာရှိသည့် ဆံပင်နိမ့်နိမ့်ထူထူ၊ နဖူးမကျဉ်းမကျယ်ပေါ်တွင် ဆံပင်တို့က ခပ်ရိုင်းရိုင်း စွာကျ နေကြသည်။

သူ့ဘေးတွင် အဲယားအင်းဒီးယားဆိုသည့် လေယာဉ်အိတ်ဟောင်း ကလေး တစ်လုံး ချထားသည်။

လူရွယ်က နဖူးတွင် ဝဲကျနေသောဆံပင်ကို လက်ဖြင့်ပင့်တင်ပြီး အေးမ ကို ပြန်၍ပြုံးပြသည်။

ဘာကြောင့်မသိ သူ့အကြည့်နှင့် သူ့ အပြုံးက အေးမရင်ကို နွေးထွေး သွား စေသည်။

“ခေါင်းဝါ”ကြီးက စက်နိုးကာ ယမားချောင်းပြင်သို့ ဆင်းသည်။ ကမ္ဘာ က မတ်စောက်သဖြင့် တဖြည်းဖြည်းဆင်းယူရသည်။

ရေဦးပေါက်လာသည့် ချောင်းရေက နဂိုရှိသည့်စီးကြောင်းကိုလိုက်၍ ကြက်သွန်ခင်းတွေကြားမှ ဖြတ်စီးသွားသည်။

မော်တော်ကားသည် သဲပြင်ကိုရောက်တော့ မနဲဆွဲယူရသည်။ သတ္တဝါ ကြီး တစ်ကောင် ဒေါမာန်တကြီး အော်သကဲ့သို့ တဝီဝီ အော်မြည်၍ ရုန်းသည်။ ချောင်း ပြင်တွင် တစ်မိုင်ကျော်ကျော် မောင်းသွားပြီးတော့ တောင်ကျချောင်း ရေဦးပေါက် စီးသွားရာ အလယ်သို့ ရောက်သည်။

“ဖြတ်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား” ခရီးသည်တချို့က လှမ်းအော်ကြသည်။

ချောင်းရေက အစီးအသန်သည်၊ သိပ်တော့မနက်။

“ချာတိတ်ရေ ဆင်းကြည့်စမ်းကွာ”

ဒရိုင်ဘာက ကားနောက်မြီးက သူ့စပယ်ယာကို လှမ်းအော်သည်။ သူသည် ယမားအကြောကို မသိ၊ ပျဉ်မနားသစ်ထုတ်လုပ်ရေးမှ ပြောင်းလာခါစ ဖြစ်သည်။ စပယ်ယာက ကားနောက်မြီးမှ ခုန်ဆင်းလာကာ ချောင်းရေထဲသို့ တစွက်စွက် ဆင်းလျှောက်သွားသည်။ ရေက ပေါင်လယ်လောက်ရှိသည်။ အောက် က သဲနုံများ ရှိသည်။ ယမားအကြောကို သိသည့်စပယ်ယာက သူ့ ဒရိုင်ဘာကို သူ စိတ်မချ၊ ချောင်းထဲတွင်ရှိသည့် ကားလမ်းကြောင်းက ရေအောက်မှာ ပျောက် သွားပြီ စမ်းမရတော့။

စပယ်ယာက ချောင်းညာကို လှမ်းကြည့်သည်။ ချောင်းညာတွင် မိုးညို့ နေသည်။ ချောင်းလုံးပြည့် ရေမကျသည့်တိုင် ချောင်းရေ တော်တော်များနိုင် သည်။ သူ့ ဒရိုင်ဘာမောင်းပုံနှင့်ဆိုလျှင် ကားနစ်နိုင်သည်။ လမ်းကလည်းစမ်း၍ မ တွေ့။ယမားအကြောင်းကို ကြားဖူးသည့် ကားပေါ်က ခရီးသည်များမျက်နှာ ပျက်နေကြသည်။ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ထင်မြင်ချက်တွေ ပေးကြသည်။

“တောင်ဘက်ကမ်းကို ပြန်တက်ဗျာ၊ တော်တော်ကြာ အကုန်နစ်ကုန်လိမ့် မယ်”

တစ်ယောက်က ပြောသည်။

“ပြန်လှည့်တက်လို့ ဖြစ်မလားဗျ။ ဖြတ်ရမယ့် သဲချောင်းပြင်ကြီးကိုက တစ် မိုင်လောက်ရှိနေတာ၊ ဖြတ်နေတုန်း ချောင်းထပ်လာမှဖြင့် ဒုက္ခ”

“နို့ ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ”

“မြောက်ဘက်ကမ်းကို နီးနေပြီပဲ၊ ဆက်မောင်းပေ့ါ”

ဒရိုင်ဘာက စပယ်ရှယ်ဂီယာကိုသွင်းကာ ရေထဲသို့ စဆင်းကြည့်သည်။ ရှေ့ကသဲနုံထဲတွင် နစ်သွားသည်။ ထို့ ကြောင့် ရှေ့ဆက်မဆင်းရဲ၊ ချက်ချင်း နောက်ပြန်ဆုတ်လိုက်သည်။

အေးမက ပုံတောင်ပုံညာဘက်ကို မျှော်ကြည့်သည်။ ပုံတောင်ပုံညာတစ် ဝိုက်တွင် မိုးရိပ်တို့သို့နေသည်။ သူတို့နားတစ်ဝိုက်တွင် မိုးတစ်စက်မျှမကျ။ နေ ကျဲကျဲပူနေသည်။ နွေနှောင်းမိုးရွာလျှင် ပုံတောင်ပုံညာတစ်ဝိုက်တွင် မိုးသိတတ် သည်။ လွန်ခဲ့သည့် လေးငါးနှစ်လောက်တုန်းက ပုံတောင်ပုံညာ နွေနှောင်းမိုးရွာ

သဖြင့် ချောင်းလုံးပြည့်ရေကျခဲ့ဖူးပြီ မဟုတ်လော။ ယမားချောင်းမြစ်ထဲက စိုက်ခင်းတွေအားလုံး မျောပါခဲ့ဖူးပြီ မဟုတ်လော။

ဒရိုင်ဘာ တွေဝေဆုတ်ဆိုင်းနေပုံကိုကြည့်၍ အေးမ အားမရ။ ချောင်းဦး ပေါက်လာခါစ၊ ယမားကို ဖြတ်မည်ဆိုလျှင် သတ္တိကောင်းရသည်။ ရဲရသည်။ ပြတ်သားရသည်။ မြန်မြန်ပိုင်းဖြတ်၍ လုပ်စရာရှိသည်ကို မြန်မြန်လုပ်ရသည်။ ဆုတ်လျှင်လည်း မြန်မြန်ဆုတ်၊ ဖြတ်လျှင်လည်း မြန်မြန်ဖြတ်။ သည်နှစ်လမ်း အနက် တစ်လမ်းလမ်းကို မြန်မြန်ရွေးရသည်။ တွေဝေဖင့်နွှဲ နေ၍မဖြစ်။ ပိုင်းဖြတ်မှုရှိလျှင် ယမားချောင်းရေစီးကို ကျော်နိုင်မည်။ ပိုင်းဖြတ်မှုမရှိလျှင် ယမားရေ စီးက တိုက်စားသွားလိမ့်မည်။

သော်–သည်ခေတ်ရေစီးကြောင်းကို ဖြတ်ရသည့်နှယ်ပါတကား။

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေကြစဉ် ကားနောက်မြီးမှ လူတစ် ယောက် ခုန်ဆင်းသွားကာ ဒရိုင်ဘာခန်းဘေးသို့ ကွေ့ လျှောက်သွားသည်။ စောစောက သူ့ ကိုနေရာဖယ်ပေးသည့် တက်ထရွန်အင်္ကျီအဟောင်းနှင့် လူရွယ်ဖြစ် သည်။

"ကျွန်တော် ကားမောင်းပေးရမလား ဦးလေး၊ ဦးလေးကြည့်ရတာ ပင်ပန်း နေပြီထင်တယ်"

သူ့အသံက တိုးတိတ်ညင်သာသည်။ စကားပြောပုံက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ သည်။ အေးမထိုင်သည့်ဘက်ကဖြစ်၍ သူ့ပြောနေသော စကားကို အေးမ ကြားနေ ရသည်။လူရွယ်က ဒရိုင်ဘာကို စိုက်ကြည့်ရင်း ဒရိုင်ဘာ၏ အဖြေကို စောင့် သည်။ စပယ်ယာက ချောင်းရေစီးထဲတွင် လမ်းရှာရင်း အော်လှပြီ။

"ပင်ပန်းဆို မပြောနဲ့ တော့၊ တမြန်နေ့ညကတည်းက မင်းတပ်က ဆင်းလာ ခဲ့ရတာ၊ မနေ့ကလဲ မအိပ်ရဘူး၊ တစ်နေ့လုံးမောင်းလာရတာ၊ မနေ့ည ကလဲ မ အိပ်ရဘူး"

အသက်နည်းနည်းကြီးသော ဒရိုင်ဘာက ဘာမျှမပြောတော့။ ရှေ့ကား တံခါးကိုဖွင့်၍ ဆင်းပေးလိုက်သည်။ အစိုးရကားဖြစ်၍ တစ်ခုခုဖြစ်လျှင် သူ့ခေါင်း ပေါ် တာဝန်ကျမည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ထဲက မယုံရဲယိုရဲ ဖြစ်နေမိသေးသည်။ သို့ရာတွင် သူကိုယ်တိုင်ကလည်း မဖြတ်ရဲ။ တကယ်လည်း ပင်ပန်းလှပြီ။ ။ စိမ်း အစိမ်းရောင် အင်္ကျီအဟောင်းနှင့် လူရွယ်က ကားရှေ့ခန်းသို့ တက် ထိုင်သည်။ ဂီယာကိုသွင်း၍ ရေစီးကြောင်း တော်တော်ဝေးဝေးသို့ ဆုတ်လာ သည်။ ကားပေါ်ကလူများက တောင်ဘက်ကမ်းသို့ ပြန်ဆုတ်သည်ထင်ပြီး အော် ဟစ်ဆူပူကြ

သည်။ ရေစီးကြောင်းမှ တစ်ဖာလုံလောက် ဆုတ်လာပြီးနောက် စပယ်ရှယ်ဂီယာသို့ ပြောင်းသည်။ လီဗာကို တအားနင်းသည်။ ။

“ခေါင်းဝါ”ကြီးသည် ဆင်ရိုင်းကြီးတစ်ကောင်လို တဦး အောင်မြည် ကာ သဲပြင်ထဲတွင် ပြေးလာသည်။ သဲမှုန်များသည် နောက်တွင် တဖွဲဖွဲ့စင်ကျန်ရစ် ခဲ့ကြသည်။ အရှိန်နှင့် မောင်းလာပြီး စပယ်ရှယ်ဂီယာထိုး၍ လက်ပြသည့် လမ်းအတိုင်း တည့်တည့်ကြီး မောင်းဆင်းသည်။ ရေထဲရောက်တော့လည်း ဆင် ကြီး တစ်ကောင် အိုင်ထဲမှ ဒေါသတကြီး ထလာသည်နှင့် တူသည်။ ရေပန်း ရေမွှားတို့ နောက်တွင် လွင့်စင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ ကားသည် ချောင်းလယ်က သဲနွံတွင် ကျွံသွားသည်။ ရှေ့တိုး၍မရ၊ ဘီးက တဦးလည်နေသည်။ ချောင်းရေ က တဖြည်းဖြည်း များလာပြီ၊ ကားပေါ်ကလူတွေ မျက်စိမျက်နှာပျက်ကုန် ကြသည်။

လူရွယ်က လီဗာကို တအားဆောင့်နင်းလိုက်သည်တွင် ကားကြီး တုန်ခါသွားကာ ရှေ့သို့ တက်သွားသည်။ နောက်လီဗာကို တစ်ချက်နှစ်ချက်တော့ နင်းလိုက်ပြီးနောက် သဲပြင်ချောင်းပေါ်သို့ တစ်ဟုန်တိုး တက်သွားကာ မြောက် ဘက်ချောင်းကမ်းထိပ်တွင် ရပ်လိုက်သည်။

သည်တော့မှ ကားပေါ်ကလူများ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အော်ဟစ်ကြ သည်။ ဒရိုင်ဘာက နောက်က ပြေးလိုက်လာသည်။ လူရွယ်က ကားတံခါးဖွင့်၍ ခုန်ဆင်းသည်။ မှန်ယိုနေသော ဆင်ရိုင်းကြီးတစ်ကောင်ကို အောင်မြင်စွာထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့သည့် ဆင်ဦးစီးတစ်ယောက်နှင့်တူနေသည်။

ဆံပင်ရိုင်းရိုင်းတို့ ဝဲကျနေသည့် သူ့နဖူးပြင်တွင် ချွေးသီးတွေ နဲ့ နေ သည်။ ပြုံး၍ မော့အကြည့်လိုက် ကားပေါ်က ငုံ့ကြည့်နေသော အေးမနှင့် အကြည့်ချင်း ဆုံသွားသည်။ စောစောကလိုပင် သူ့အပြုံးက အေးမရင်ကို နွေး ကနဲ ဖြစ်သွားစေသည်။ ။ “ကဲ…ဦးလေး မောင်းတော့။ ကျွန်တော့်တာဝန် ပြီးပြီ”

လူရွယ်က အနားသို့ ချွေးသံရွှဲရွှဲဖြင့် ရောက်လာသော ဒရိုင်ဘာကို လှမ်းပြောပြီး၊ ကားနောက်မြီးသို့ တက်သည်။

ယဉ်ပါး၍ လူ့အလိုကို သိနေသော ဆင်ယဉ်ကြီးတစ်ကောင်လို “ခေါင်းဝါ” ကြီးသည် ကတ္တရာစေး လမ်းပေါ်တွင် ပြေးနေသည်။

(၈)

အစကတော့ အဖော်ကောင်း၍ သည်နေရာသို့ ရောက်ခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်တော့ မသွားရလျှင် ဝတ္တရားတစ်ခုပျက်သလို စိတ်တွင် ထင်လာသည်။ သည် နေရာရောက်လျှင် ပျော်လာသည်။ သဲထိတ်ရင်ဖို စွန့်စားခန်းတစ်ခုကို ကြုံတွေ့ ရ သည့်နှယ် ထင်လာသည်။

သည်နေရာသို့ နေလင်းအောင် မရောက်သည်မှာ နှစ်ရက်ရှိသွားပြီ။ အဖေ က တွင်ခုံပစ္စည်းတစ်ခု အဝယ်ခိုင်းသဖြင့် မန္တလေးသို့ နေလင်းအောင် သွားခဲ့ရ သည်။ မန္တလေးတွင် လိုသည့် တွင်ခုံပစ္စည်းက လွယ်လွယ်နှင့်မရ။ အစက တစ်ည အိပ်လောက်နှင့် ကိစ္စပြီးမည်ဟု မှန်းထားခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် နှစ်ညအိပ် ကြာသွား သည်။ သည်နှစ်ရက်အတွင်း နေလင်းအောင် ပျင်းလိုက်သည် မှာ ဆိုဘွယ်မရှိ တော့။

ပစ္စည်းရတော့ နေလင်းအောင် အိမ်က ဂျစ်ကားကလေးကို ဒလကြမ်း မောင်းကာ မုံရွာသို့ ပြန်ခဲ့သည်။ အိမ်ရောက်တော့ ပစ္စည်းအပ်၊ ရေမိုးချိုး၊ ထမင်း ကပျာကယာစားကာ သူရောက်နေကျနေရာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

လမ်းမီးများက လမ်းကြားကလေးထဲတွင် မှုန်ရီစွာ လင်းနေကြသည်။

တိုက်ရှေ့တွင် ဂျစ်ကားနှစ်စီး ဆိုက်ထားသည်။ တိုက်ရှေ့ဘိလပ်သံ တံခါး များကို ဆွဲပိတ်ထားသည်။ တိုက်ထဲတွင် မီးရောင်မှိန်မှိန်လင်းနေသည်။ တိုက်ရှေ့ ဧည့်ခန်းတွင် ခါတိုင်းလို တိုက်ရှင် ဦးကျင်စိန်၏ ကလေးတွေ ဆော့ ကစားနေကြ သည်။ စတူရီယို တေးသံက စူး၍မြူးနေသည်။

ဦးကျင်စိန်က တရုတ်ကပြားဖြစ်သည်။ ပွဲရုံများ၊ ကုန်တိုက်များကို ပြည်သူပိုင် သိမ်းလိုက်တော့ သူ့ပွဲရုံများနှင့် ကုန်တိုက်ကြီးများ အသိမ်းခံရသည့် အထဲတွင် ပါသွားသည်။ ရာတန်၊ ငါးဆယ်တန်တွေ တရားမဝင်ကြေညာတုန်းက လည်း ဆယ်သိန်းလောက်ပါသွားသည်။ သူ့ကုန်တိုက် တစ်တိုက်တွင် မန်နေဂျာ ပြန်ရသည်။ ဖြစ်စတုန်းက ဦးကျင်စိန် စိတ်မကောင်း။ ထို့ ကြောင့် မည်သည့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကိုမျှ မလုပ်သေး။ ဥပုသ်ရက်ရှည် စောင့်မည်ဟုဆိုကာ ဖိုးဝင် တောင်တွင် တစ်လလောက်နေသည်။

အမှန်က ဥပုသ်စောင့်သည် ဆိုခြင်းမှာ အပေါ်ယံ အကြောင်းပြချက်ဖြစ် သည်။ သည်အတောအတွင်း ဦးကျင်စိန် အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်သည်။ အကြံထုတ်သည်။ သည်လမ်းကိုပိတ်လျှင် လမ်းသစ်ရှာရမည်။ သည်နည်းမဟုတ် လျှင် နည်းသစ်ရှာရမည်။ ခေတ်ပြောင်းလျှင် စီးပွားရှာသည့်နည်းလမ်းပြောင်းရ မည်။နည်းဟောင်းကြီးတွေ သုံး၍မရတော့။ သမားရိုးကျလမ်းကို လိုက်၍မရ

တော့။ လမ်းဟောင်းပိတ်လျှင် လမ်းသစ်ကို ရှာရမည်။ လမ်းသစ်က ဖြတ်လမ်း လည်း ဖြစ်ရမည်။

သူ ကြီးပွားလာပုံ လမ်းဟောင်းအတိုင်း ကြီးပွားလာပုံမျိုးဖြစ်သည်။ ပထမ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးဖွင့်၊ နောက်ကုန်စုံဆိုင်၊ နောက်ကုန်တိုက်၊ နောက် လက်ကားအရောင်းအဝယ် စသည်ဖြင့် လှေကားထစ်များကို တစ်ဆင့်ပြီးတစ် ဆင့်တက်ခဲ့ရသည်။ ယခု လှေကားထစ်တွေမရှိတော့၊ တစ်ထစ်ချင်း လှမ်း၍ မရ တော့၊ သည်တော့ ခုန်တန်ခုန်ရမည်။ ကျော်လွှားတန် ကျော်လွှားရမည်။ နည်း မျိုးစုံကို သုံးရမည်။

ချင်းတွင်းမြစ် တစ်ကြောတွင် မုံရွာသည်တံခါးဝဖြစ်သည်။ အနောက် ဘက် မှ ဆင်းလာသော မှောင်ခိုကုန်များလည်း သည်တံခါးပေါက်သို့ရောက်သည်။ ခန္တီး၊ ဟုမ္မလင်းစသည့် အထက်ချင်းတွင်းဘက်မှ ဆင်းသော ကျောက်မျက် ရတနာများ လည်း သည်တံခါးဝသို့ ရောက်သည်။ ဖြတ်လမ်းဖြင့် ကြီးပွားလို သူတစ်ယောက် အဖို့ အလွန်ကောင်းသည့် အချက်အခြာ နေရာဖြစ်သည်။သိပ်မကြာ။ ဦးကျင်စိန်၏ စီးပွားရေးသည် ခေါင်းထောင်လာသည်။ သူ့ကုန်တိုက်တွေ အသိမ်းမခံရမီကထက် ပင် စီးပွားလမ်းဖြောင့်သည်။ ကုန်တိုက် တွေ အသိမ်းခံရ၍ ယခုလို အလုပ်မျိုးကို လုပ်ဖြစ်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ်လျှင် လုပ်ဖြစ်ချင်မှ လုပ်ဖြစ်မည်ဟု သူ ထင်သည်။

ဦးကျင်စိန်က အနောက်မြောက်ဘက်မှ ဆင်းလာသော မှောင်ခိုကုန်များ ကို ချုပ်ဝယ်၍ သိမ်းသည်။ သူတို့မြို့တွင် သည်လိုချုပ်ဝယ်နိုင်သူမှာ သူနှင့် ဦးမြမင်း နှစ်ဦးသာရှိသည်။ သို့ရာတွင် စီးပွားရေးပြိုင်ဘက် တစ်ယောက်အဖြစ် ဦးမြမင်းကို သူမကြောက်။

ဦးမြမင်းက ကြီးပွား၍သာ ကြီးပွားသော်လည်း ဟိတ်ဟန်များသည်။ တစ် ခေတ်က ကုန်သည်ပွဲစားကြီးများလို ထယ်လွန်းသည်။ အပေါင်းအသင်းကိုပင်လျှင် ရွေးပေါင်းသည်။ ကိုယ်ကသာ အမြဲ အမြတ်လိုချင်သည့် ကုန်သည် မျိုးဖြစ်သည်။ ကုန်ကူးလျှင် အမြတ်ထွက်ရန် သေချာသည့် ကုန်မျိုးကိုမှ ကူး ချင်သည်။ မသေချာ သည့် ကုန်မျိုးကို မလုပ်ချင်။

ဦးကျင်စိန်က သည်လိုမဟုတ်၊ သူ့အမြင်တွင် ကုန်ကူးခြင်းဆိုသည်မှာ လောင်းကစားနည်းတစ်မျိုး ဖြစ်သည်ဟု သူမြင်သည်။ ကုန်ကူးရာတွင် အမြဲတမ်း မြတ်မည်ဟု မမျှော်လင့်အပ်။ ရှုံးသည့်အခါ ရှုံးမည်၊ မြတ်သည့်အခါတွင် မြတ်မည်။ အမြတ်ချည်းမရှိနိုင်။ အမြတ်ဟူ၍ရှိလျှင် အရှုံးဟူ၍လည်း ရှိရမည် ဟုယူဆသည်။ အရှုံးအမြတ် မသေချာသည့် ကိစ္စတစ်ခုကို လုပ်ရသည်ကပင် သူ့အဖို့ပျော်စရာ

စွန့်စားခန်းတစ်ရပ် ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတရံ အချို့ကုန်သည်များ က အမြတ်မ သေချာသဖြင့် ခပ်ရှောင်ရှောင် လုပ်ကြသည့် ကုန်မျိုးကို ဦးကျင်စိန်က ဝယ် လှောင်သည်။ အနုတ်အသိမ်းလေးသဖြင့် ဈေးလည်းသက်သာသည်။ သည် အခါ မျိုးတွင် ဦးကျင်စိန် ဝမ်းသာသည်။ လူကြိုက်နည်းသည့် အကောင်ကို လောင်း လိုက်ပြီ။

ဥပမာ တစ်နှစ်မြေပဲဈေးတွေ ကျနေသည်။ ပဲဈေးလည်း ကျနေသည်။ တော က ကျလာသည့် ပဲများ၊ ဆီများကို မြို့ပေါ်တွင် သိမ်းမည့်သူမရှိ။ ဆီဈေး၊ ပဲဈေး ဒလဟောထိုးကျနေသည်။ ကုန်သည်ကြီးတွေက ဆီဈေးတက်ရိပ်ရှိသည်ကို သိ သည်။ သို့ရာတွင် မဝယ်ရဲကြ။ ဆီကိုသမဝါယမက ကိုင်တော့မည်လိုလို၊ သိမ်းမည် လိုလို။ ကန့်သတ်ကုန်လုပ်မည်လိုလို သတင်းသဲ့သဲ့ပြေးနေသည်။ (စင်စစ် ဘာမျှ မဟုတ်သေး ကုန်သည်အချင်းချင်း သတင်းလွှင့်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးကျင်စိန် က လာသမျှ ပဲနှင့်ဆီကို သိမ်းဝယ်သည်။ တစ်လလောက် လှောင် လိုက်သည်။ ပဲ ဈေး၊ ဆီဈေးနှစ်ဆလောက် တက်သွားသည်။ ဦးကျင်စိန် နှစ်သိန်း လောက်မြတ် လိုက်သည်။

“ဒီခေတ်မှာ သမားရိုးကျကုန်ကူးလို့မရတော့ဘူး။ ဟိုခေတ်တုန်းက တော့ ဆီကုန်သည်ကလဲ ဆီပဲလုပ်တယ်၊ ပဲသမားကလဲ ပဲပဲလုပ်တယ်။ ဒီပြင် လိုင်းကို မ ကူးဘူး၊ ခုကျတော့ လိုင်းစုံလုပ်မှ ဖြစ်မယ်ဗျ”

ဦးကျင်စိန်က ပြောတတ်သည်။ သူပြောသည့်အတိုင်းလည်း လုပ်သည်။ ဦး ကျင်စိန်က ထီလည်းထိုးသည်။ တစ်ပတ် တစ်ပတ်လျှင် ငါးသောင်း ဖိုးလောက် ထိုးသည်။ တစ်ခါတရံ နည်းနည်းပါးပါး ရှုံးသော်လည်း မြတ်သည်က များသည်။ ဦးကျင်စိန်က မြင်မြင်သမျှကို ကစားသမား မျက်စိဖြင့် ကြည့်သည်။ အပေါင်းအသင်းကလည်း စုံသည်။ အာဏာရှိ၊ အာဏာမဲ့၊ လူကြီးလူငယ် မည် သည့်ကိုမျှမရွေး၊ ကုန်သည် ပီသသည့်နေရာတွင် ဦးကျင်စိန်ကို ယှဉ်နိုင်သူ ရှိ မည် မထင်။

နေလင်းအောင်က တိုက်ရှေ့မဝင်ဘဲ ဘေးမှကွေ့ကာ တိုက်နောက်ဖေး ကို ဝင်လာသည်။

သူ့ကိုမြင်တော့ တိုက်ဘေးဘန်ဒါပင်ရိပ်မှ လူတစ်ယောက်ထလာသည်။ တိုက်ထောင့် တစ်နေရာဆီသို့ မေးထိုးပြလိုက်သည်။

တိုက်ထောင့် တစ်နေရာတွင် မီးခံတိုက်ကလေးတစ်လုံးရှိသည်။ တိုက် တစ်ဝက်က မြေကြီးထဲတွင်ရှိ၍ တစ်ဝက်က မြေကြီးပေါ်တွင် ပေါ်နေသည်။ နေ လင်းအောင်က သံတံခါးကို ခေါက်လိုက်သည်။ တံခါးက ချက်ချင်း ပွင့်လာသည်။

တံခါးတွေ လုံအောင် ပိတ်ထားသည့်တိုင် လေအေးစက်တပ်ထား သဖြင့် အေး သွားသည်။ ပူလောင်သည့် အညာနွေအငွေ့ အသက်သည် အပြင်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။

"လာဟေ့ နောက်ကျလှချည်လား" ဦးကျင်စိန်က လှမ်းခေါ်သည်။

"ညောင်ပင်ဝန်း ဒီဘက်မှာ ကားပျက်နေလို့ ဦးလေးရ"

နေလင်းအောင်က မီးခံတိုက်အိမ်ကလေး ပတ်ပတ်လည်ကို တစ်ချက် ဝေ့ ကြည့်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း စားပွဲပေါ်တွင် ထမင်းပန်းကန်များ တင်ထားသည်။ စားကြွင်းစားကျန်တချို့၊ ထမင်းပန်းကန်ထဲတွင် ပိုးလို့ပက်လက် မသိမ်းရသေး သော ဝိုက်လေဘယ်ပုလင်းလွတ် နှစ်လုံးသုံးလုံးနှင့် ဖန်ခွက်တချို့က ဖရိုဖရဲ။

အခန်းထဲတွင် လူဆယ်ယောက်ခန့် ရှိသည်။ အားလုံးလောက်ကို နေ လင်း အောင် သိသည်။ တစ်ယောက် နှစ်ယောက်လောက်ကမူ လူစိမ်းဖြစ်သည်။

"ကဲ… နောက်ကျမှ လာတော့၊ အမီလိုက်ဟေ့"

ဦးကျင်စိန်က လှမ်းပြောကာ၊ ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ယူခိုင်းသည်။ နေ လင်းအောင်က ကုလားထိုင် တစ်လုံးကို ဆွဲ၍ စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

"ဘယ့်နှယ်လဲဟေ့ ဝင်မလား၊ အချိန်သိပ်မရှိဘူး၊ ကိုးနာရီမှာသိမ်းမယ်"

ဦးကျင်စိန်က သူ့လက်က ရိုးလက်(စ်)ဘွိုင်းစတားနာရီကို မြှောက် ကြည့်သည်။

"လုပ်ကြပါ တစ်ဝိုင်းနှစ်ပိုင်း ကြည့်လိုက်ဦးမယ်"

နေလင်းအောင်က လာချပေးသော ဝိုက်လေဘယ်ဖန်ခွက်ကို ကောက်၍ မော့ရင်းပြောသည်။ ကျန်လူများမှာ သူသိပြီးသူတွေဖြစ်သည်။ လူလတ်ပိုင်းနှင့် လူငယ်တချို့၊ သို့ရာတွင် လူစိမ်းနှစ်ယောက်ကိုတော့ သူမသိ။ ထို့ကြောင့် အကဲခတ်ကြည့်ချင်သည်။ ။

စားပွဲပေါ်က ပလပ်စတစ် အခင်းကလေးပေါ်တွင် ဖား၊ ဝက်၊ ကြက်၊ ရှဉ့်စ သည့် အရုပ်လေးခု ရေးထားသည်။ လောင်းကြေးကို ကြည့်လိုက်တော့ သိပ် မနည်းလှ။ အရုပ်လေးရုပ်ပေါ်တွင် အမျိုးမျိုးထိုးထားကြသည်။ တချို့က

အောထိုးကြသည်။ တချို့က ရံထိုးကြသည်။ တချို့က လုပ်စီထိုးကြသည်။ တချို့က ရံအောပေါင်းထိုးကြသည်။ ကြိုးလည်းထိုးကြသည်။

နေလင်းအောင် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ ကျသည်မှာ နှစ်ခါရှိပြီ။ စာမေးပွဲ ခဏခဏကျနေလျှင် အချိန်ကုန်သည်။ စီးပွားရေးလုပ်သည်က ကောင်းသည် ဟု ဆိုကာ အိမ်တွင် တွင်ခုံလုပ်ငန်းကို သူကြီးကြပ်ရသည်။ လိုအပ်သည့် ပစ္စည်း များကို မန္တလေး၊ ရန်ကုန် စသည်တို့သို့ ဆင်း၍ ဝယ်ရသည်။

သည်တွင် နေလင်းအောင် အပေါင်းအသင်း များလာသည်။ ယခင်က သူ့ အသိုက်အဝန်းမှာ ကျောင်းသားအသိုက်အဝန်းမျှလောက်သာ ဖြစ်သည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းထဲရောက်တော့ အပေါင်းအသင်းက စုံလာသည်။ အရက်လေး တမြမြ သောက်တတ်လာသည်။ တစ်ချပ်မှောက်ကလေးဘာလေး ကစားတတ် လာသည်။ နောက်ဆုံးတစ်ချပ်မှောက် ကစားရုံနှင့် မကျေနပ်တော့။ အဆင့်မြင့် လာကာ “လေးမျက်နှာ”ဝိုင်းသို့ ရောက်လာသည်။ ယခုတော့ ရင့်နေပြီ။

မန္တလေးကအပြန်၊ ပစ္စည်းဝယ်ရာတွင် အိမ်ကို ငွေပိုပြသဖြင့် အိတ်ထဲ၌ ငါး ထောင်လောက် ကျန်နေသည်။ စင်စစ် ဦးကျင်စိန် ဝိုင်းက ကြေးကြီးဝိုင်း ဖြစ်သည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် အိတ်ထဲတွင် တစ်သောင်းလောက် မပါဘဲမလာ။

ယခုတော့ အပျင်းပြေသဘောလောက် ကစားမည်ဟု ရည်ရွယ်ရင်း ဖြစ်သည်။

လှည့်ဒိုင်က ဦးကျင်စိန်မဟုတ်၊ လူစိမ်းဖြစ်သည်။ သူ့တွင် အဖော် တစ် ယောက်ပါသည်။ လူစိမ်းဆိုသော်လည်း မျက်နှာချင်းကတော့ တန်းမိနေကြ သည်။ သူတို့ ဝိုင်းသို့ မူ ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

နေလင်းအောင်က လှည့်ဒိုင်နှင့်ဂျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်ချင်သေးသည်။ လှည့်ဒိုင်က အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်သာ ရှိသေးသည်။ အသားဖြူဖြူ လူပုံ နွဲ့နွဲ့၊ မျက်နှာက အမြဲပြုံးနေသည်။ မျက်လုံးများက လှုပ်ရှားသည်။ သူ့ဆံ ပင်က ရှေးခေတ်က ဇာတ်လိုက်မင်းသားကြီးများထားသလို၊ ဗလင်တီနိုပုံစံ ဖြစ်သည်။ သို့နှင့်အသက်ချင်း မတိမ်းမယိမ်း၊ သူ့ထက်ကြီးလျှင် သုံးလေးနှစ်လောက်သာ ကြီး မည်။ သို့ရာတွင် ကစားသမား အနေဖြင့်ကား ကစားသက် ရင့်နေပြီ။ မန္တလေးထိ တက်၍ နာမည်ကြီးသူဖြစ်သည်။ သူ့ ရှေ့တွင် ငွေစက္ကူ တွေ ထောင်ပိုရာပုံဖြစ် နေသည်။

လှည့်ဒိုင်က ဂျင်ကို လှည့်၍ ယွန်းအစ်ကလေးဖြင့် အုပ်ချလိုက်သည်။ ဂျင် လှည့်ပုံက ပြင်းလည်းမပြင်း၊ ပျော့လည်းမပျော့ ခပ်မှန်မှန်ဖြစ်သည်။ တစ်မိနစ် လောက်ကျတော့ ဂျင်ကလေးက တစ်ချောက်ချောက်မြည်ပြီး လဲကျသွားသည်။ လှည့်ဒိုင်က ယွန်းအုပ်ကို လက်ညှိုးဖြင့် တစ်ချက်တောက်၍ ဖွင့်လိုက် သည်။ ။

"ဟော…ဖားကလေးခင်ဗျာ"

အားလုံး ကြက်၊ ဝက်၊ ငှ‌ေ့ကို ထိုးထားကြသဖြင့် ဒိုင်စားသွားသည်။ ကြိုးထိုးထားသည့် အိမ်တစ်အိမ်ကိုသာ လျော်ရသည်။

ဦးကျင်စိန်က တော်တော်ရှုံးနေပြီ။ သူ့လို ကစားသမားရင့်မကြီးက ပေါက်စ နကောင်ကလေးကို ခံနေရသဖြင့် ရှက်သည်။ မျက်နှာတွေ နီရဲနေသည်။ သို့ရာတွင် အပြုံးမပျက်။

"ကဲ…ထိုးကြခင်ဗျာ၊ နောက်တစ်ချီဖွင့်မယ်၊ အချိန်သိပ်မရှိတော့ဘူး၊ အစ်ကို လေး…ထိုးလေ"

လှည့်ဒိုင်က နေလင်းအောင်ဘက်သို့ လှည့်၍ ပြောသည်။ နေလင်း အောင် ချီတုံချတုံဖြစ်နေသည်။ သူဂျင်ကိုင်ပုံကို အကဲခတ်ကြည့်ချင်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် နေလင်းအောင် မထိုးသေး၊ ပြုံး၍ ခေါင်းရမ်းပြသည်။သည်တစ်လက်တွင် ဦးကျင် စိန်က ဖားကို လိုက်အောသည်။ နည်းနည်း လည်းမူးနေပြီ။ သူ့ရှေ့တွင် ငွေနှစ် ထောင်လောက် ရှိလိမ့်မည်။

လှည့်ဒိုင်က သည်တစ်ကြိမ်တွင် ဂျင်ကို အပျော့လှည့်သည်။ ဂျင်က သိပ် ကြာကြာမလည်။ ခပ်မြန်မြန်လည်ပြီး လဲကျသွားသည်။ ဖွင့်လိုက်တော့ ငှ‌ေ့။ဦး ကျင်စိန် သည်တစ်ချီတွင်လည်း ထိသွားသည်။ နောက်တစ်ကြိမ်ကျ တော့ လှည့် ဒိုင်က ဂျင်ကို အပြင်းလှည့်သည်။ ဂျင်က အကြာကြီးလည်ပြီးမှ ဝဲ၍ လဲကျသွား သည်။ ။

နေလင်းအောင်က ဂျင်လည်သံကို နားထောင်ကြည့်သည်။ ဂျင်ကစား သက် မနုတော့။ တစ်နှစ်ကျော်ကျော်လောက်ရှိပြီ။ ဂျင်မျိုးစုံ တွေ့ခဲ့ဖူးပြီ။ ဂျင်သံကို | နည်းနည်းပါးပါး အကဲခတ်တတ်ပြီ။ လှည့်ဒိုင်များ ဂျင်လှည့်ရာ၌ တစ်ယောက်တစ် မျိုးစီ သန်ရာလှည့်ကြသည်။ တချို့ဒိုင်က အပျော့လှည့်သည်။ တချို့နိုင်က ပုံမှန် လှည့်တတ်သည်။ တချို့ဒိုင်က အပြင်းလှည့်တတ်သည်။ ရှုံးသည်ဖြစ်စေ၊ နိုင်သည် ဖြစ်စေ လှည့်လက်သိပ်မပြောင်းကြ၊ အလွန်အမင်း ရှုံးနေတော့မှ လှည့် လက် ပြောင်းတတ်ကြသည်။ ဤသည်မှာလည်း တစ်ပွဲတစ်လေမျှသာ ဖြစ်သည်။ ခဏ ကြာတော့ သူသန်ရာ လှည့်လက်အတိုင်း ပြန်လှည့်သည်။

"ဟော့…ရွှေဝင်း၊ အချိန်သိပ်မရှိတော့ဘူးနော်"

နောက်ကပါလာသူက လှည့်ဒိုင်ကို သတိပေးသည်။ ရွှေဝင်းက လက်မှ လေးထောင့်ပုံ စီကိုဖိုက် နာရီကို မြှောက်ကြည့်သည်။

"ရပ်ါ သေးတယ်၊ ကဲ…ကဲ နာရီဝက်ပဲကျန်တော့တယ်။ ထိုးကြ၊ ထိုးနေလင်းအောင် ရွှေဝင်း၏ ဂျင်ကိုင်ပုံကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။ သူ ကြည့်နေသည့် သုံးလက်အတွင်းတော့ ရွှေဝင်းသည် ဂျင်ကို ပုံသေမကိုင်၊ တစ် လက်ကို တစ်မျိုးစီ လှည့်သွားသည်။ ပြင်းပြင်းတစ်ချီ၊ ပျော့ပျော့တစ်ချီ၊ ပုံမှန် တစ်ချီ၊ သုံးမျိုးလှည့်သွားသည်။ သည်ကောင် အင်မတန် ဉာဏ်များသည်ဟု နေလင်းအောင် ထင်သည်။

သည်တစ်ချီတော့ ရွှေဝင်း ဂျင်ကိုင်ပုံကို စောင့်ကြည့်မည်။

သူထင်သည့်အတိုင်း ရွှေဝင်း ဂျင်ကိုင်ပုံ ပြောင်းသွားသည်။ ပထမ တစ်ခါ တုန်းကကဲ့သို့ ပင် ပုံမှန်လှည့်သည်။ ပုံမှန်လှည့်တော့ ဖားကျသွားသည်။ နေလင်းအောင်က ဖားနှင့် ငရုဉ့်ကြိုးပေါ်တွင်တင်ကာ ငွေတစ်ရာထိုးသည်။ ရွှေဝင်းလက်ကို သူဆက်ကြည့်ချင်သည်။ သည်ကောင်ဂျင်ကို ပုံမှန်လှည့်လျှင် သည် နှစ်ကောင်က ပြေးလွတ်မည်မဟုတ် ဖားကျလျှင်ကျ၊ မကျလျှင် ငရုဉ့်ကျ မည်။ ကြိုးထိုးလျှင် သည်နှစ်ကောင်အနက် မည်သည့်အကောင်ကျကျ ကိုယ်က အနိုင်ရမည်။

ယွန်းအစ်ကို ဖွင့်တော့ ငရုဉ့်ကျသည်။ ထို့ကြောင့် သည်တစ်လက်တွင် ငွေတစ်ရာ ဆတူရသည်။ သေချာပြီ၊ ရွှေဝင်းဂျင်သည် ငရုဉ့်နှင့်ဖားကို အကျ များ တတ်သည်။ သူဂျင်လှည့်ပုံက ပုံမှန်လှည့်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဖားကိုကြိုက်ကောင် ရွေး လိုက်သည်။

သည်တစ်ချီတော့ နေလင်းအောင်က ဖားကို ငွေသုံးရာ အာထိုးသည်။ သုံးဆလျော်သဖြင့် ငွေကိုးရာ အလျော်ရသည်။ လျော်ငွေကိုးရာနှင့် အရင်းငွေ သုံးရာ ပေါင်း၍ တစ်ထောင့်နှစ်ရာ ဖားကိုပင် အောသည်။ သည်တစ်ချီတွင် ဖားကျသည်။ လျော်ငွေ သုံးထောင့်ခြောက်ရာ ရလိုက်သည်။ရွှေဝင်းမျက်နှာ ပျက်သွားသေးလည်း၊ ချက်ချင်းဣန္ဒြေဆည်၍ ပြုံး လိုက်သည်။ နေလင်းအောင်က ပြုံးသည်။ သေချာပြီ၊ သူ့ ပျော့ကွက်ကို သိပြီ။ ရွှေဝင်း၏ ဂျင်သည် ဖားကျတတ်သည်။ သူဂျင်ကိုင်ပုံက မပြင်းမပျော့၊ သူ့ ဂျင် ကိုင်ပုံဖြင့် သည်ဂျင်ကို လှည့်လျှင် ဖားက ပြေး၍လွတ်မည်မဟုတ်။ ဇယားကွက် ပေါ်က ဖားရုပ်သည် သူ့အတွက် ပလိုင်းထဲက ဖားဖြစ်သည်။

နေလင်းအောင်က ရွှေဝင်းမျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ ရွှေ ဝင်းနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံကြသည်။ နေလင်းအောင် မျက်လုံးက အထိုးခံဦးမည် ရလားဟု အမေးထွက်သည်။

"ထိုးပါ၊ ကြိုက်ကောင်ရှိရင် ထိုးပါ၊ ရပါတယ်"

နေလင်းအောင်က ကစားလောဘကြီးသည်။ လူတစ်ယောက်၏ စရိုက်သည် ကစားဝိုင်းတွင် သိသိသာသာပေါ်လာတတ်ရာ၊ ယခုလည်း နေလင်းအောင် စရိုက်က တဖြည်းဖြည်းပေါ်လာပြီ။ ကစားဝိုင်းထဲ ရှိသမျှငွေကို လိုချင်လာသည်။ သည်တစ်ချီတွင်လည်း နေလင်းအောင် ငွေသုံးထောင့်ခြောက်ရာနှင့် အရင်းတစ်ထောင့်နှစ်ရာပါပေါင်း၍ ငွေလေးထောင့်ရှစ်ရာကို ဖားရုပ်တွင် ပုံအောသည်။ သည်တစ်ချီတွင် ဖားကျသည်။ တစ်သောင်းသုံးထောင့်လေးရာ လျော်ရသည်။

"ဘယ်လိုလဲ၊ အချိန်ရှိသေးလား" နေလင်းအောင်ကမေးသည်။

"ရပါတယ်။ ထိုးပါ"

"ကဲဗျာ၊ ဒီတစ်ချီတော့ မအောတော့ပါဘူး၊ အားနာပါတယ်" နေလင်းအောင်က ခပ်ခပ်ပြုံးကြည့်သည်။

"အချစ်နဲ့ စစ်မှာ အားလုံးဟာ တရားတယ်တဲ့ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်စကား ပုံတစ်ခု ကြားဖူးတယ်၊ ခုလဲဒီလိုပေါ့ဗျာ၊ အချစ်နဲ့ လောင်းကစားမှာ အားလုံးဟာ တရားတယ်၊ ဟုတ်လား၊ အားနာတာတွေ ဘာတွေမလိုပါဘူး၊ နိုင်သူပြုံး၊ ရှုံး သူခံပေါ့။ ရွှေဝင်းတို့ က ဒါလောက်သွေးမနည်းပါဘူး၊ ကြိုက်သလောက်ထိုး"

သူ့လေသံ ခပ်အေးအေး၊ မျက်လုံးများကလည်း အေးစက်စက်။နေလင်းအောင်က လျော်ငွေနှင့် ရင်းငွေပေါင်းကာ တစ်သောင်းနှစ် ထောင့် နှစ်ရာ ပုံအောသည်။

ဦးကျင်စိန်တို့ မှာ ထိုးလက်ပြည့်ရုံလောက်သာ လောင်းကြတော့သည်။ အားလုံးသူတို့ နှစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။ ရွှေဝင်းက ဝါရင့်ကစားသမား တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်၊ နေလင်းအောင်က ဝါနုသူ ကစားလောကြီးသူ။ ရွှေဝင်းက ယွန်းအုပ်ကို လက်နှင့်တောက်ပြီး ဖွင့်လိုက်တော့ ဖားပင်ကျ သည်။ ရွှေဝင်း မျက်နှာပျက်သွားသည်။ သည်တစ်ချီတွင် ငါးသောင်းလေးထောင့် ခြောက်ရာ လျော်လိုက်ရပြန်သည်။ ဦးကျင်စိန်နှင့် ထိုးလက်များ၏ငွေများသည် ဒိုင်မှတစ်ဆင့် နေလင်းအောင်လက်ထဲတွင် စုလာနေသည်။ သူ့ရှေ့တွင် ငွေစက္ကူ တွေပုံနေပြီ၊ ဒိုင်ရှေ့တွင် ငွေစက္ကူသိပ်မရှိတော့။

"ဘယ်နှယ့်လည်း"

နေလင်းအောင်က ဦးကျင်စိန်ဘက်သို့ လှည့်၍မေးသည်။ ရွှေဝင်းက နာရီ မြှောက်ကြည့်သည်။

“ကိုးနာရီထိုးဖို့ လေးမိနစ်လိုသေးတယ်၊ နှစ်ပိုင်းသုံးပိုင်းတော့ ရပါသေးတယ်”

“ကိုရွှေဝင်း အားကိုးလို့ ရသေးသလား”

“ခင်ဗျာ” “သော်–အောထိုးလို့ ရသေးသလားလို့ မေးတာပါ”

ရွှေဝင်းက နေလင်းအောင်ကို စိုက်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် တမင်ပြီး လိုက်သည်။

“ရပါတယ်။ ထိုးပါ”

နေလင်းအောင်က မိုက်ကန်းသည်။ လျော်ငွေငါးသောင်းလေးထောင့်ခြောက်ရာနှင့် ရင်းငွေတစ်သောင်းရှစ်ထောင်ကျော်ပေါင်း၍ ခုနှစ်သောင်းနှစ်ထောင် ကျော်ထိုးသည်။ ဦးကျင်စိန်တို့က ထောင်ဂဏန်းလောက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ ရွှေဝင်း က ဣန္ဒြေမပျက်၊ သို့ရာတွင် နေလင်းအောင် ရင်ခုန်လှပြီ။

တဝီဝီမြည်နေသော ဂျင်သံကို နားထောင်ကြည့်သည်။ ဖားရုပ်ကျရန် တထိတ်ထိတ် ဆုတောင်းရသည်။ ဖွင့်လိုက်တော့ ဖားရုပ်။

“ကဲ– ကိုးနာရီ မထိုးသေးဘူးလား”

“သုံးမိနစ် ကျန်သေးတယ်ဗျ”

“တော်လောက်ပါပြီ ထင်ပါတယ်”

နေလင်းအောင်က ရွှေဝင်းရှေ့က ငွေစက္ကူ ထပ်ကိုကြည့်၍ ပြောသည်။ ငွေစက္ကူအထပ်က နိမ့်ဆင်းသွားပြီ။ အလွန်ဆုံးရှိလျှင် နှစ်သောင်း သုံးသောင်း ထက် မရှိတော့။

“ဘာလဲ၊ အစ်ကိုလေးက ကျွန်တော့်ငွေစက္ကူပုံကို ကြည့်ပြီး အားမရှိ လို့လား”

ရွှေဝင်းက မေးသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး”

ရွှေဝင်းက သူ့နောက်အလျော်အစားလုပ်နေသော သူ့ထံမှ လက်ဆွဲသားရေအိတ်ကို လှမ်းတောင်းပြီးဖွင့်လိုက်သည်။ အိတ်ထဲမှ စက္ကူအိတ်တစ်အိတ် ဆွဲထုတ်သည်။

"ဟောဒီမှာ ခန္တီးဘက်က နာမည်ကြီးလှတဲ့ ဗိုလ်ကတော်ကြောကရခဲ့တဲ့ ကျောက်စိမ်းခင်ဗျ။ ပထမတန်းစား၊ ဒီတစ်လုံးတည်းကို ဆယ်သိန်းပေးမဲ့လူရှိ တယ်၊ | ထိုးသာထိုးပါ အားတော့မနာနဲ့ ခင်ဗျ။ အားနာတယ်ဆိုတာ ကြောက်ခြင်း တစ်မျိုး ပဲ။ ကြောက်ရင် ကြောက်တယ်လို့ ပြောတာကောင်းတယ်၊ အားနာတယ် ဆိုတာ ကတော့ ဟဲ-ဟဲ"

နေလင်းအောင် ဘာမျှမပြောတော့ ရွှေဝင်းစကားကြောင့် ခံပြင်းလာ သည်။ ရှိသမျှငွေအားလုံးကို ပုံအောလိုက်သည်၊ နှစ်သိန်းကျော်ကျော်ရှိမည်။ ပြန်လျော် လျှင် အနည်းဆုံး ခြောက်သိန်းကျော်ကျော်ရမည်။

"ကဲ ဖားပဲဗျာ"

"ဖားသား တော်တော်ကြိုက်ပုံရတယ်- ဟဲ ဟဲ"

ရွှေဝင်းက ကြည့်၍ရယ်သည်။ ဂျင်ကို လက်ညှိုးလက်မကြားတွင် | ရှရှ ကလေးကိုင်၍ လှည့်သည်။ တစ်ဝိုင်းလုံးဂျင်သံကို နားစွင့်နေကြသည်။ ခဏ ကြာ တော့ ဂျင်သည် တဂျောက်ဂျောက်မြည်၍ လဲကျသွားသည်။နေလင်းအောင် ရင် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည်။ မာလာနှင့်ချိန်းတွေ့တုန်း က ရင်ခုန်ပုံမျိုးလည်းမဟုတ်၊ သည်ရင်ခုန်ပုံမျိုးက မည်သည်နှင့်မျှ မတူ၊ ခြေဖျား လက်ဖျားတွေအေးကာ ချွေးစေးတွေပျံလာသည်။ ဘေးနားက အရက်ခွက်ကိုကောက်၍မော့ကာ မျက်နှာ ကို လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့်သုတ်သည်။ လေအေးစက် ဖွင့်ထားသည့်တိုင် ချွေးစေးက အထွက်မရပ်။

"ကဲ၊ လက်ရှောင်ခင်ဗျ။ ဖွင့်မယ်"

ရွှေဝင်းက ယွန်းအစ်ဖုံးကို လက်ညှိုးနှင့်တောက်၍ အသာမမှုဖွင့်လိုက် သည်။ တစ်ဝိုင်းလုံး အာမေဋိတ်အသံ ထွက်လာကြသည်။ အရုပ်က ဝက်ကုန်းရုပ်။

"ဝက်ခင်ဗျ"

ရွှေဝင်းက နေလင်းအောင် ထိုးထားသော ငွေများကို သိမ်းကျုံးယူရင်း နေ လင်းအောင်မျက်နှာကို စေ့စေ့ပြုံးကြည့်သည်။ သူ့အကြည့်က လှောင်ပြီး၊ နေလင်း အောင်ကို သနားစရာ သတ္တဝါကလေး တစ်ကောင်ကို ကြည့်သည့်အပြုံး။

ရွှေဝင်းက လက်ပတ်နာရီကို မြှောက်ကြည့်သည်။

"ကဲ...ကိုးနာရီထိုးတော့မယ်ခင်ဗျ။ ဒီနေ့တော့ ဒီမျှလောက်နဲ့ပဲ" ရွှေဝင်းက ငွေစက္ကူများကို သူ့နောက်ကလူကို လှမ်းပေးသည်။

"နောက်ထပ် တစ်လက်လောက်ဗျာ၊ တစ်လက်ထဲပါ"

နေလင်းအောင်က အငမ်းမရ ပြောသည်။ သူ့ပါးစပ်က ခန်းခြောက်နေသည်။ ဦးကျင်စိန်ဆီတွင် ငွေထပ်ချေးနေသည်။ ။

"ဆောရီးပဲ အစ်ကိုလေးရ၊ ကျွန်တော်က အားမနာတတ်ဘူး၊ အားနာ တယ်ဆိုတာ ကြောက်ခြင်းတစ်မျိုးမဟုတ်လား၊ ဟဲ...ဟဲ၊ ဒီလိုပေါ့ ကိုလေးရာ ငိုတစ်ခါ ရယ်တစ်လှည့် ရှုံးတစ်ခါ နိုင်တစ်လှည့်ပေါ့၊ ကဲ...ခွင့်ပြုကြဦး"

ရွှေဝင်းအသံက မြူးသည်။ အမှောင်ရိပ်ဘက်သို့ လှည့်သွားသည့် သူ့ မျက်နှာသည် ပြုံးနေလိမ့်မည်။ရွှေဝင်းနှင့် သူ့ အဖော်က အရင်ထွက်သည်။ အိမ်ရှေ့က မော်တော်ကား ထွက်သွားသံကြားတော့ လူစုခွဲကြသည်။

(၉)

မြူပြာပြာဝေဆိုင်းသည့် မှိုင်းပျပျနွေရက်၏ တစ်ခုသော ဆည်းဆာချိန် ဖြစ်ပါ၏။

တံငါသည်နေဝန်းက အဇပင်လယ်ပြင်မှ ရွှေချည်ကွန်ယက်တို့ကို ဖြေးဖြေး ညှင်းညှင်းရုတ်သိမ်းစဖြစ်၍ အနောက်ဘက်ကောင်းကင်တွင် ရွှေချည်မျှင် တို့ လျှာအိကျနေကြသည်။

ဆည်းဆာရောက်သည့်တိုင် အပူငွေ့က မလျော့တတ်သေး၊ တငွေ့ငွေ့ လျှပ်နေဆဲ ဖြစ်သည်။

မီးပွင့်များ၊ နီယွန်မီးချောင်းများသည် တဖြည်းဖြည်း မိုးယှက်လာသော ည အမှောင်ထုကို ချည့်နဲ့စွာ တွန်းလှန်နေကြဟန်ရှိသည်။ အမှောင်တစ်ဝက်၊ အလင်း တစ်ဝက် ဝိုးဝါးထွေးယှက်နေသည့် ဆည်းဆာရောင်နှင့် မီးပွင့်ရောင်များ သည် ထွေးလုံးရစ်ပတ် ဖြစ်နေကြသည်။ ။

မုံရွာမြို့ တစ်ခုသော အဝေးပြေး ကားဂိတ်အနီး ကွပ်ပျစ်တစ်လုံးပေါ် တွင် အေးမသည် ပါလာသည့် အိပ်ရာလိပ်ကိုချသည်။ လက်ကဆွဲလာသည့် ပလပ်စ

တစ်ခြင်းနှင့် အပေါ်စား ပဲန်-အမ်လက်ဆွဲအိတ်ကလေးကိုလည်း အိပ်ရာ လိပ် အနီးတွင်ချသည်။

ရင်မောဟန်နှင့် သက်ပြင်းကို ချရင်း၊ လက်ကိုင်ပုဝါဖြင့် ယပ်ခတ် သည်။ သူ့ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေ စိုရွှဲနေသည်။ မုံရွာက နွေရက်များသည် ပူ ပြင်းရုံမျှမက၊ အိုက်စပ်လှပါတကား။ ။

သူ့ အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ကလေးမြို့နှင့် တမူးသို့သွားသည့် ခရီးသည် များကို မြင်ရသည်။ သမ္မဒ္ဒရာ ဝမ်းတစ်ထွာအတွက် သူ့လိုပင် ကူးခတ်နေရသူများ ဖြစ် ဟန်ရှိသည်။ မျက်နှာသုတ်ပုဝါ ခေါင်းပေါင်းထားသည့် အသက်လေးဆယ်

ကျော်ငါးဆယ်နီးပါး မိန်းမကြီးတွေလည်း ပါသည်။ လူငယ်တွေ၊ မိန်းမငယ် တွေလည်း ပါသည်။ သူတို့အားလုံး သားသားနားနားတော့ မဟုတ်ကြ အဝတ် အစားက ခပ်နွမ်းနွမ်း၊ လူပုံတွေကလည်း ခပ်ညိုးညိုး။

အဝေးပြေးဂိတ်က မဖွင့်သေး၊ ခြောက်နာရီထိုးမှ ဖွင့်မည်ဟုဆိုသည်။ မော်တော်ကားကလည်း ဂိတ်မထိုးသေး။ လက်မှတ်ရုံထဲတွင် ကားဂိတ်မှ အလုပ် သမားအချို့ ကျားထိုးနေကြသည်။ သူ့ဘေးမှ အသံမျိုးစုံကို ကြားရသည်။ ခရီးသည်တို့ စကားပြောသံ၊ မော်တော်ကားသံ၊ မြင်းလှည်းဘီးကြားထဲသို့ ကြိမ် ထိုးသဖြင့် ပေါ်လာသံ၊ ရယ်မောသံ၊ ကလေးငိုသံ၊ ရန်ဖြစ်သံ။ ။

အေးမ လည်တဆန့်ဆန့်ဖြစ်နေသည်။ တမူးသို့ မမချစ်မေလည်း လိုက်မည် ပြောသည်။ မမချစ်မေ လိုက်မည်ပြောသဖြင့် စွန့်စွန့်စားစား သူလာ ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အေးမက တစ်ခေါက်မျှ ရောက်ဖူးသူမဟုတ်။ ခါတိုင်း မုံရွာ ဈေးထဲမှ ဝယ်စရာကလေးတွေ ဝယ်ပြီး ပြန်မြဲဖြစ်သည်။ သည်တစ်ခေါက်တော့ မမချစ်မေ တို့မှာသည့် ကုလားပဲလေးကို ယူလာသဖြင့် မုံရွာတွင် ဈေးကောင်း ရလိုက်သည်။ အရင်းရော အမြတ်ပါပေါင်းလျှင် ငွေငါးရာကျော်လောက်ရသည်။ သည်ငွေလေး ငါးရာနှင့် မမချစ်မေဆီက ငွေငါးရာထပ်ဆွဲကာ၊ မုံရွာဈေးက ယိုးဒယား အထည် စကလေးများ ဝယ်သည်။ တမူးဘက်တွင် ယိုးဒယားထည်များ ရောင်းကောင်း သည်ဆိုသဖြင့် ယူလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အပြန်ကျလျှင် တမူးဘက် က ပစ္စည်း ကလေးများကို ဝယ်ရမည်။ မချမ်းသာသည့်တိုင်အောင် အမေ့မျက်လုံး က တိမ်ကို ခွဲဖို့၊ အမေ့ပန်းနာရင်ကျပ်ရောဂါကို ကုဖို့၊ တိုးမ ကျောင်းသွားဖို့ စရိတ်စကတော့ ရ နိုင်သည်။

မမချစ်မေက ကားဂိတ်သို့ ခြောက်နာရီအရောက်လာမည်ဟု ပြောသော် လည်း မပေါ်လာသေး။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ခြေါက်နာရီ သံချောင်းခေါက်သံကို ကြားရသည်။

အေးမစိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် တစ်ဖက်သို့ လှည့်သည်။ တွေ့ပြန်ပြီ။ သူ့ကို တွေ့ရပြန်ပြီ သူ့ကိုမြင်တော့ အေးမမျက်နှာပေါ်တွင် အံ့အားသင့်သည့် အရိပ်အရောင်များ ပေါ်လာသည်။ အံ့အားသင့်ရာမှတစ်ဖန် အပြုံးရိပ်သန်းသွား သည်။ သူကလည်း ပြုံးပြသည်။ ။

တစ်နေ့ က ဟီးနိုးကားခေါင်းကြီးပေါ်တွင် သူ့ကို နေရာဖယ်ပေးခဲ့ သည့် လူငယ်ဖြစ်သည်။ ထိုတစ်နေ့ကကဲ့သို့ပင် သူ့အဝတ်အစားက ခပ်နွမ်းနွမ်း။ အစိမ်း ရောင် လွင့်ပြယ်စပြုနေသည့် စစ်အစိမ်းရောင် တက်ထရွန် အကျီအဟောင်း၊ ပခု က္ကူဖြစ် ယောလုံချည် တစ်ပတ်နွမ်းကလေးကို ဝတ်ကာ အဲယား အင်ဒီးယား လက်ဆွဲအိတ်ကလေးကို ပခုံးတွင် လွယ်ထားသည်။

အေးမ ပြုံးပြသည်ကို လူရွယ်ကလည်း အပြုံးဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။

“ညီမကော တမူးကို သွားမလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အစ်ကိုကော”

“အစ်ကိုလဲ တမူးကို သွားမလို့ ဘဲ ဆိုပါတော့”

“ဟန်ကျတာပေ့ါ၊ အေးမလည်း အဖော်ရတာပေ့ါ” အေးမ... မ...အေးမ၊ လူငယ်က အေးမ နာမည်ကို စိတ်ထဲက ရွတ်သည်။

အေးမက၊ သူ့တွင် မည်သည့်အရောင်းအဝယ် ပါမည်နည်းဟု မသိ မသာ အကဲခတ်ကြည့်သည်၊ ယခုမှ ကားဂိတ်သို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သော်လည်း ပခုံး တွင် လွယ်ထားသည့် သားရေအိတ်မှအပ၊ အခြားဘာမျှမမြင်၊ အိတ်ထဲတွင် လည်း ဘာမျှပါပုံမရ၊ သူ့အိတ်က ပြည့်ဖောင်းခြင်းမရှိ ခပ်လျော့လျော့ ဖြစ်နေ သည်။ အဝတ်အစားပင် များများစားစားပါဟန်မတူ။

“အေးမ တစ်ယောက်တည်းလား”

လူငယ်က ပထမဆုံး သူ့နာမည်ခေါ်လိုက်သည်ကို အေးမ သတိထား လိုက် မိသည်။

“မုံရွာက အဖော်တွေ ပါဦးမှာပါ။ ခု အေးမတည်းတဲ့အိမ်က အဖော်လာ မယ် ဆိုလို့ စောင့်နေတာ၊ ခုထိမလာသေးဘူး”

အေးမ မုံရွာ ရောက်လာသည်မှာ လေးရက်လောက်ရှိပြီ။ ပထမရက်များ တုန်းက ကုလားပဲဖိုးတွေမရသေးသဖြင့် မသွားဖြစ်၊ နောက်ရက်များတွင် မမချစ်မေ ကိစ္စတွေမပြတ်သဖြင့် မသွားရ၊ နောက်တစ်ရက်တွင် ကားလက်မှတ်မရသဖြင့် တစ်ရက် သောင်တင်ရပြန်သည်။ မမချစ်မေတို့ အိမ်တွင် တည်းသော်လည်း ကိုယ့်စရိတ် ကိုယ်စားသည်။ ။သူကော မည်သည့်နေရာတွင် တည်းသနည်း။

အေးမ ခေါင်းထဲတွင် လျှပ်စီးလက်သလို မေးခွန်းတစ်ခု ဝင်လာသည်။

“အစ်ကိုကော ဘယ်မှာတည်းသလဲ”

“အစ်ကို့မှာ တည်းစရာတွေ ပေါပါတယ်။ မြန်မာပြည်တစ်ပြည်လုံး ဘယ်သွားသွား တည်းစရာတွေချည်းဘဲ”

“ဟယ်...ဟုတ်လား၊ ထမင်းစရိတ် မကုန်တော့ဘူးပေါ့” အေးမက သူ့ထမင်းစရိတ်ဖိုးလေးကို နှမြောသည်။

မုံရွာတွင် ထမင်းစရိတ်ကြီးသဖြင့် အေးမ စိတ်ညစ်ရသည်။ ကြာကြာ သောင်တင်လျှင် စရိတ်ဖြင့် ပွန်းရချည့်၊ အတိုးတွေတက်ရချည့်။

“ထမင်းစရိတ်လည်း မကုန်ဘူး၊ လက်ဖက်ရည်ဖိုးလဲမကုန်ဘူး၊ အဲ... ဆေးပြင်းလိပ်ဖိုးတော့ကုန်တယ်” လူရွှယ်က ပြုံးလဲ့လဲ့ဖြင့် ပြောသည်။

“ဒီလိုဆို အစ်ကိုက ဟန်ကျတာပေါ့ ၊ တစ်ပြည်လုံး ဘယ်ကိုသွားသွား ထမင်းစရိတ်တော့ မကုန်ဘူးပေါ့”

“အစ်ကိုတင်မဟုတ်ဘူး၊ အေးမတို့လဲ တည်းလို့ရပါတယ်”

“တကယ်” အေးမက မျက်နှာချိုချို၊ မျက်လုံးကျယ်ကျယ်ဖြင့် မေးသည်။

“မြန်မာပြည်မှာ ဘယ်နေရာရောက်ရောက် ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေရှိ တာပဲ၊ မနက်စာဆိုရင် ဆွမ်းကျန်ကလေး၊ ဘာလေး စားနိုင်တယ်၊ ညနေစာဆိုရင် လည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းသားကလေးတွေနဲ့ အတူ ဝင်စားလို့ ရတယ်၊ ညကျတော့ လည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ အိပ်နိုင်တယ်၊ သင်ဖြူးနဲ့၊ စောင်နဲ့၊ ခေါင်းအုံးနဲ့၊ ဘာမှ ပူစရာ မရှိဘူး”

“ဒါဖြင့် အစ်ကို ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ တည်းတာပေါ့”

“မုံရွာမှာ အိပ်တဲ့ညက ညောင်တပင်ရိပ်ထဲက ဘုန်ကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ အိပ်တယ်” ။

မုံရွာမှာ အိပ်တဲ့ညတုန်းကဆိုသည့် စကားက ဆန်းနေသည်။

“ဒီရက်တွေမှာ မုံရွာမှာပဲ မဟုတ်ဘူးလား” လူရွယ်က ခေါင်းရမ်းသည်။

“ဖိုးဝင်တောင်မှာ တစ်ည၊ မိုးညှင်းသမ္ဗုဒ္ဓေမှာ တစ်ည”

“လျှောက်လည်တာပေါ့” “အေးမက စူးစမ်းသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်သည်။

လျှောက်လည်တယ်လို့လည်း ပြောလို့ရပါတယ်။ ဘုရားဖူးလို့လည်း ပြောလို့ ရပါတယ်”

“ဘုရားလည်းဖူးရင်း လိပ်ဥလည်းတူးရင်း ဆိုပါတော့” အေးမက ရယ်သံတစ်ဝက်ဖြင့်ပြောသည်။ လူရွယ်က မပြုံးမရယ်။

“ဟော့တော့၊ မိရွှေမ ရောက်နေတာ ကြာပလား”

အသက် ၃၀ ခန့် အသားညိုညို၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်တောင့်တောင့် မိန်းမတစ်ယောက် ဆိုက်ကားဖြင့် ရောက်လာသည်။ အိပ်ရာလိပ်နှင့် တောင်း တစ်လုံးကို နောက်ဘက်ထိုင်ခုံတွင် တင်လာသည်။

“ကြာလှပြီပေါ့ မမချစ်မေရဲ့၊ အိမ်မပြန်ဘဲ ကားဂိတ်ကို သွားတော့မယ် လို့ ပြောခဲ့သားပဲ”

အေးမက အပြစ်တင်သည်။ မချစ်မေက ဆိုက်ကားဆရာကို ပိုက်ဆံ လှမ်းပေးနေသည်။မချစ်မေရောက်လာချိန်မှာ အနေတော်ဖြစ်သည်။ အဝေးပြေး မော်တော် ကားက ဂိတ်ကို နောက်ပြန်ထိုးဝင်လာသည်။ စောစောက ငြိမ်သက်နေသော ကားဂိတ်သည် လှုပ်ရှားလာသည်။ အသံတွေကလည်း ပို၍ဆူညံလာသည်။

ဂိတ်တွင် ထိုင်ခုံလက်မှတ်ရသူတို့က ပစ္စည်းတွေကို ကားပေါ်သို့ တင်ကြသည်။ အေးမတို့က ထိုင်ခုံလက်မှတ်မရ၊ ရရာနေရာမှ စီးရတော့မည်။ ပစ္စည်းတွေ တင်ပြီးလျှင် တစ်နေရာတော့ ရတန်ကောင်းသည်။ ။

မော်တော်ကားက စစ်အတွင်းက သုံးသွားသော ချက်ပလက်ခေါင်း တိုကြီး ဖြစ်သည်။ ကားဘော်ဒီက ရှည်ရှည်မျောမျော၊ ဒရိုင်ဘာဘေးက တစ် ပေါက်နှင့် နောက်ဘက်က အပေါက်တစ်ပေါက်ရှိသည်။ ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက် အလျား

လှိုက်ခုံရှည် ရိုက်ထားသည်။ အလယ်ခေါင်တွင် သုံးယောက်လောက် ထိုင်နိုင်မည့် ခုံတန်းသုံးတန်း ရိုက်ထားသည်။

ခဏကြာတော့ နံပါတ်အစဉ်အလိုက် ပစ္စည်းတွေတင်ပြီးသွားသည်။ သည် ခရီးလမ်းတွင် မည်သူမျှ ပစ္စည်းများများစားစား ပါကြသည်မဟုတ်။ လူ တစ်ကိုယ် လျှင် အိပ်ရာတစ်လိပ်လက်ဆွဲအိတ်ကလေး တစ်လုံးစ နှစ်လုံးစ၊ ခြင်းတောင်း ကလေးတစ်လုံးစ၊ နှစ်လုံးစလောက်သာ ပါကြသည်။ သို့ရာတွင် ကား ခေါင်မိုး ပေါ်၌ ပစ္စည်းတွေ အပြည့်ဖြစ်နေပြီ။ အိပ်ရာလိပ်ပုံကြီးကိုက မို့မောက် နေပြီ။

ကားဂိတ်မှ အလုပ်သမားများက ကားခေါင်မိုးပေါ်တွင် အလုပ်များနေ ကြ သည်။ အိပ်ရာလိပ်ပုံကြီးပေါ်သို့ မိုးကာရွက်ဖျင်ကြီးတစ်ထည်ကို အုပ်ပြီး ကြိုးနှင့် သိုင်းနေကြသည်။

"ထိုင်ခုံတော့ မရတော့ဘူး"

အေးမက ပြောသည်။

"မရရင်လည်း ရတဲ့နေရာက လိုက်ရမှာပေါ့နော့၊ ကားခေါင်မိုးပေါ်က လိုက် တာပေါ့....အဟီး" မချစ်မေက ရွှင်မြူးစွာ ရယ်သည်။

"အစ်ကိုကော ထိုင်ခုံရရဲ့လား"

အေးမက သူ့အနီးတွင်ရပ်နေသည့် လူရွယ်ကို မေးသည်။

"ရပါတယ်၊ ဖိုးဝင်တောင်တို့ ဘယ်တို့ မသွားခင်ကတည်းက ယူထားတာ"

"ဒုက္ခပါပဲ၊ ထိုင်ခုံနေရာမရရင် ဘယ်လိုလုပ်များ လိုက်ရဦးမလဲ မသိ ဘူး"

အေးမက ညည်းသည်။ သည်အတွင်း အေးမတို့ အိပ်ရာလိပ်များ ကား ခေါင်မိုးပေါ် တင်ပြီးသားဖြစ်သွားသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ၇-နာရီ သံချောင်းခေါက်သံ ပေါ်လာသည်။ ၆နာရီခွဲတွင် ထွက်မည့်ကားသည် ၇-နာရီထိုးသည့်တိုင် မထွက်ရသေး။

ဂိတ်မှူးက ခရီးသည်စာရင်းကို ဖတ်ပြကာ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကားပေါ်တင်သည်။ နာမည်တစ်ခု အော်ခေါ်လိုက်တော့ အေးမတို့အနီးတွင် ရပ်နေသည့် စစ်အစိမ်းရောင်အင်္ကျီဟောင်းနှင့် လူရွယ် ကားပေါ်တက်သွားသည်။ သူ့နာမည်ကို အေးမ မှတ်ထားလိုက်သည်။ မောင်ကိုမြင့်တဲ့ မောင်ကိုမြင့်။

အေးမတို့ လှုသိုက်အလှည့်ရောက်တော့ ထိုင်ခုံနံပါတ်မပါတော့ ရသည့်နေရာတွင် ဝင်ထိုင်ရသည်။ အေးမထိုင်ရသည့် နေရာက ကျပ်သည်။ ကျပ်လိုက်သည်မှာ အသက်တောင်ကောင်းကောင်းရှူ၍ မရချင်။

နေရာက ဘော်ဒီဘေးတွင် ကပ်၍ ရိုက်ထားသည့် ခုံတန်းရှည်ကြီး နှစ်ခုအကြား ကန့်လန့်ခင်းထားသည့် သုံးယောက်ထိုင်ခုံတွေနောက်က နေရာဖြစ်သည်။ ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် အိပ်ရာလိပ်တွေ ထပ်၍တင်ထားသည်။ အိပ်ရာလိပ်များပေါ်တွင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပူးကပ်တိုးဝှေ့၍ ထိုင်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ လူတက်ထိုင်လိုက်သည့်အခါ ခေါင်းက မော်တော်ကားခေါင်မိုးနှင့် ထိတော့မတတ်ဖြစ်နေသည်။

အေးမ စိတ်ဓာတ်အကျကြီး ကျသွားသည်။

သူ့တစ်သက်တွင် သည်လောက် ကျဉ်းကျပ်သည့်မျိုးကို တစ်ခါမျှမစီး ဖူးခဲ့၊ လူချင်းထပ်နေသည်။ အိပ်ရာလိပ်များပေါ်တွင်တက်ထိုင်ကြသဖြင့် စထိုင် စဉ် ကိုယ့်နေရာနှင့်ကိုယ်ဖြစ်သော်လည်း တဖြည်းဖြည်း အကြာလာကာ တစ်ယောက် အပေါ်တစ်ယောက် ထပ်ကုန်သည်။ ဘေးတွင်လည်း ခြေချစရာမရှိ ၊ ရှေ့ တွင် လည်း ခြေချစရာမရှိ။ နေရာကိုပင် ပြင်မထိုင်ရဲ၊ ညောင်း၍ ခဏ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ဦးမည် စိတ်မကူးလိုက်လေနှင့် ကိုယ့်ဖင်တစ်နေရာစာ နေရာ သူများ ဝင်လာကာ နေရာပျောက်သွားသည်။ အိုက်သည့်ရော၊ ကျဉ်းကျပ် သည်ရော၊မွန်းသည်ရော၊ ဝေဒနာပေါင်းစုံနေသည်။ အသက်ငါးဆယ်ခန့် အဒေါ် ကြီး တစ် ယောက်မှာ မူးသွားသေးသည်။

မော်တော်ကား မထွက်သေး၊ ဒရိုင်ဘာ မြို့ထဲထွက်သွားသည်ဟု ဂိတ် မှူး ကပြောသည်။ လမ်းတွင်စက်ပျက်လျှင် သုံးရအောင် စက်ပစ္စည်း သွားရှာ သည်ဟု တချို့ကပြောသည်။ အင်ဂျင်ချောဆီထွက်ရှာသည်ဟုလည်း တချို့က ပြောကြ သည်။ မည်သူ့စကားကို ယုံရမည်နည်း။

မော်တော်ကားပေါ်တွင် ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း နှစ်နာရီလောက်ထိုင် နေ ကြရသဖြင့် ခရီးသည်တွေ စိတ်တိုလာကြသည်။ တချို့က ပိုက်ဆံပြန်တောင်းကြ သည်။ ဂိတ်မှူးကို ရှာမတွေ့တော့၊ ရှောင်နေပုံရသည်။ ဂိတ်တွင် စာရင်းမှတ်သည့် ကုလားကပြားကောင်လေးနှင့် သူတို့လူတစ်သိုက်သာ ကျန်ရစ် သည်။

“ဒရိုင်ဘာကတော့ အင်ဂျင်ဝိုင်သွားရှာနေတယ်။ ဘယ်တော့ ပြန်လာမ လဲ တော့ မပြောနိုင်ဘူး။ ပိုက်ဆံပြန်အမ်းဖို့လဲ ကျွန်တော်မကိုင်ဘူး၊ ဂိတ်မှူးယူသွား ပြီ”

ခရီးသွားအချို့ ကားပေါ်မှဆင်းကာ ငွေပြန်တောင်းကြသည်။ ကုလား ကပြား ကောင်လေးက မပေး။ ခရီးသည်တချို့ ပွစိ-ပွစိ ဖြစ်နေကြသည်။ မည်သူ ကမျှ ဦးဆောင်မပြောကြ၊ ခရီးသည်တွေ အသံက တဖြည်းဖြည်း ဆူညံ လာသည်။ တချို့က ဒေါသထွက်နေကြပြီ။

ဆယ်နာရီထိုးတော့မှ ဒရိုင်ဘာပြန်လာသည်။ ခြောက်နာရီခွဲတွင် ထွက် မည့်ကားသည် ဆယ်နာရီကျမှ ထွက်ဖြစ်တော့သည်။

ကားက အထဲတွင်သာ လူတွေပြည့်ကျပ်နေသည်မဟုတ်။ ကားနောက် မြီး တွင်လည်း တွဲလွဲခိုလိုက်သူတွေ ပြည့်နေသဖြင့် ပိတ်ဆို့နေသည်။ ကားခေါင်မိုး

ပေါ်တွင်လည်း လူတွေပြည့်နေသည်။ သုံးဆယ့်နှစ်ယောက်သာ စီးရမည့် ကားသည် လူတစ်ရာကျော်လောက် တင်ထားသည်။ အထဲတွင် လူခြောက်ဆယ် လောက်၊ နောက်မြီးတွင် အယောက်နှစ်ဆယ်လောက် ခေါင်မိုးပေါ်တွင် လူငါး ဆယ်လောက် ရှိမည်ထင်သည်။

မော်တော်ကားသည် မုံရွာ မြို့စွန်သို့ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

စောစောက နီယွန်မီးချောင်းတွေ လင်းနေရာက မြို့စွန်ရောက်လာတော့ မီး ရောင်များသည် တဖြည်းဖြည်း မှိန်လိုက်လာကြသည်။ ခာတ်မီးတိုင်ကျဲကျဲမှ ဖျော့ တော့သော မီးပွင့်ကလေးများက မှုန်မွှားမွှားလက်နေကြသည်။

မြို့ပြင် ရောက်တော့ ခာတ်မီးတိုင်များ၊ အိမ်များမှ မီးရောင်များသည် အဝေးအမှောင် ထုကြီးထဲတွင် တဖြည်းဖြည်း နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ သည်။ သမုဒ်ပြင် တွင် မျောပါသွားကြသော ဗေဒါပွင့်များနှင့် တူသည်။

ကိုမြင့်က ခုံတန်းကို ဘေးစောင်းတိုက်ဆိုင်၍ နေရာချဲ့ယူသည်။ ကား ပေါ် ရောက်စတုန်းကတော့ ရိုးရိုးပင်ထိုင်သည်။ ဒူးနှစ်လုံးကို တတ်နိုင်သမျှ စေ့ ပေးပြီး ရို့ရို့ ကုတ်ကုတ် ထိုင်ပေးသည်။ သို့ရာတွင် ဘေးက ခရီးသည်များက သူရို့ရို့ ကုတ်ကုတ် ထိုင်ပေးသည်ကို အခွင့်ကောင်း ယူချင်ကြသည်။ သူက ကိုယ်ကို စို့ ပေးတော့ သူတို့က နေရာချဲ့ ထိုင်လာကြသည်။ သူတစ်ပါး အကျပ် အတည်းကို ဘာမျှမငဲ့။ ။ကိုမြင့် အောင့်အီးသည်းခံသေးသည်။ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြာနိုင်သမျှ ကြာကြာ ကျုံ့ထိုင်ပေးသည်။ ကြာလာသည့်အခါတွင် မတတ်နိုင်တော့။ ခြေ

ထောက်တွေ၊ ပေါင်တွေ ထုံကျင်လာသည်။ အစောကြီးရှိသေး၊ သူ့ဘေးမှ မိန်းမကြီးက အိပ်ငိုက်နေပြီ။ ကိုယ်က သူ့အပေါ်သို့ယိုင်၍ ကျလာတတ်သေး သည်။

ကိုမြင့်က ဘေးစောင်းထိုင်ပြီး နေရာချဲ့၍ လိုက်လာရင်းအပြင်ကို ငေးကြည့် လာသည်။

အမှောင်ထုက တဖြည်းဖြည်း နက်ရှိုင်းလာနေသည်။ ရုပ်ဒြပ် အပေါင်း သည် ကြယ်ရိပ်မှိုင်းမှိုင်းလဲ့နေသည့် ညဥ့် မှုန်မှုန်ဝါးဝါးဖြစ်နေကြသည်။ ပင်စည် များက မော်တော်ကားရှေ့ မီးရောင်ထဲသို့ ပြေးဝင်လာကာ တဝေါ်ဝေါ်အော်မြည် ပြီး နောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ မော်တော်ကားရှေ့မီးရောင်ခြည်တန်းက ညအ မှောင်ကို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း မဖောက်ထွင်းနိုင်၊ မျက်စိတစ်ဆုံးလောက်မျှကို သာ

မီးရောင်ဖြာနိုင်သည်။ မျက်စိတစ်ဆုံးမြင်ရသော မီးရောင်တန်း၏ နောက်တွင်တော့ ဘာကိုမျှ မမြင်ရ၊ အမှောင်ထုကြီးသာ ရှိသည်။

မော်တော်ကားကြီးက အမှောင်ထုထဲပြေးဝင်သည်။ သူသည်လည်း အမှောင်ထုကြီးထဲ ပြေးဝင်နေသည်ဟု ကိုမြင့် ခံစားမိသည်။ ကားနောက်တွင် အမှောင်ထုကြီး ကျန်ရစ်သလို သူ့ဘဝတွင်လည်း အမှောင်ထုကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ မော်တော်ကားရှေ့တွင် အမှောင်ထုကြီး ဆီးခံနေသလို သူ့အနာဂတ်တွင်လည်း အမှောင်ထုကြီး ခံနေသည်။

ကိုမြင့် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ပြီ၊ နှစ်ဆယ်ကျော်သည်မှ အစိတ်ပိုင်း ထဲရောက်နေပြီ။ အသက်အစိတ်အတွင်း သူ့ဘဝသည် ဘာမျှ မရေရာ၊ ရင့်ခြောက်ကြွေကျ မြေခခဲ့ရသည့် ရွက်ဝါတစ်ရွက်လို လွင့်မျောခဲ့ရဖူးပြီ။ ညို သွယ်သော သူ့လက်ချောင်းများသည် တံစဥ်ကိုလည်း ကိုင်ခဲ့ဖူးသည်။ မော်တော် ကား လက်ကိုင်ဘီးကိုလည်း ကိုင်ခဲ့ဖူးသည်။ တယောပြားပေါ်မှ ပုလဲကြိုးလေး များပေါ်တွင်လည်း ပြေးသွားခဲ့ဖူးသည်။ သေနတ်မောင်းကိုလည်း ဖြုတ်ခဲ့ဖူးသည်။ တူကိုလည်း ကိုင်ခဲ့ဖူးသည်။ ကလောင်တံကိုလည်း ကိုင်ခဲ့ဖူးသည်။ ယခုအချိန် အထိတော့ ညို သွယ်သွယ် လက်ချောင်းများသည် မည်သည့်နေရာတွင်မျှ အတည် တကျမရပ်နားသေး၊ မရပ်နားနိုင်သေး။

ရှေ့တွင်ကော၊ ရှေ့တွင်လည်း ဘာဖြစ်မည်ဟု သူ မမှန်းဆနိုင်။

မော်တော်ကားက အမှောင်ထုကြီးထဲ တိုးဝင်ပြေးလွှားနေရသလို သူ့ ဘဝသည်လည်း အမှောင်ထုကြီးထဲ တိုးဝင်ပြေးလွှားနေရသည်ဟု သူ ခံစားမိ သည်။ ကားနောက်တွင် အမှောင်ထုကြီး သိပ်သည်းစွာ ကျန်ရစ်ခဲ့သလို သူ့ အတိတ်တွင်လည်း အမှောင်ထုကြီး စိုးမိုးခဲ့သည်။ သော် ဘဝ ညအမိုက်၊ ဘဝ ညအမှောင်။

အမှောင်ထုကြီးကိုကြည့်ပြီး ငြီးငွေ့လာတော့ အလင်းဘက်သို့ ကိုမြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ကားထဲတွင် မီးရောင်မှိန်လဲ့လဲ့ လင်းနေသည်။ မှိန်လဲ့သော မီးရောင်ထဲတွင် ခရီးသည်တွေ ငါးပိ ငါးချဉ်သိပ် ဖြစ်နေသည်။ သူ့မျက်လုံး များသည် မော်တော်ကားထဲက ခရီးသည်များကို တစ်ချက်သိမ်းကျုံး၍ အကဲခတ် သည်။ လူပုံပန်းသဏ္ဍာန်၊ မျက်နှာပုံပန်းသဏ္ဍာန် အမျိုးမျိုးကို မြင်ရသည်။ ပုံတူ ဆွဲကောင်းသည့် ပန်းချီဆရာကြီးတွေ သည်မျက်နှာတွေကို ဆွဲလိုက်ရလျှင် ကမ္ဘာကျော် ပန်းချီကားကြီးတစ်ချပ် ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်သည်။

တချို့မျက်နှာတွေက လောဘမျက်နှာ၊ တချို့က မောဟမျက်နှာ၊ တချို့က မစ္ဆရိယမျက်နှာ၊ တချို့က ကုက္ကုစ္စမျက်နှာ၊ တချို့က ဥဒ္ဓစ္စမျက်နှာ မျက်နှာမျိုး စုံနေသည်။

သည့်အထဲတွင် အေးမ မျက်နှာက ကြည်လင်ဝင်းပနေသည်ဟု ကိုမြင့် ထင်သည်။ သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် အိပ်ရာလိပ်ပုံကြီးပေါ်တွင် ခရီးသည်တွေ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ထပ်ထိုင်နေကြသည်။ ယောက်ျားမိန်းမ၊ ပျို့ပျို့အိုအို ဘာကိုမျှ ခွဲခြားမနေနိုင်။

အေးမက အိပ်ရာလိပ်ပေါ်က ခရီးသည်တွေကြားမှာ ညပ်နေသည်။ သူ့ညာဘက်တွင် မချစ်မေက ကပ်ထိုင်နေသည်။ သူ့ဘယ်ဘက်ဘေးတွင် အလွန်ဝသော မိန်းမဝဝကြီးတစ်ယောက်က စိမ်ပြေနပြေ ထိုင်ရင်း တစ်ဘက်ခုံတန်းက မိန်းမတစ်ယောက်ကို လှမ်းစကားပြောနေသည်။ မုံရွာက ထွက်လာ ကတည်းက သူတို့ စကားပြောလာခဲ့သည်မှာ ယခုတိုင် အမျှင်မပြတ်နိုင်သေး။

အေးမ၏ ရှေ့တွင် လူငယ်တစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။ သူ့တင်ပါးက အေးမ ဒူးကို မှေးထားပြီး သူ့ကိုယ်က နောက်သို့ ယိုင်နေသည်။ ရုတ်တရက် ကြည့်လျှင် အေးမရင်ခွင်ထဲသို့ လှဲချလိုက်တော့မည့် ပုံမျိုးဖြစ်သည်။

အေးမ မျက်နှာကို ကြွကာ နောက်သို့ ဆုတ်သည်။ သူ့နောက်တွင် ဆုတ်စရာမရှိတော့။ ရှေ့ကို မျက်နှာမူထားသည့် ထိုင်ခုံနောက်ကျောတန်းကို ထိနေပြီ။ သူနှင့် ကျောချင်းကပ်လျက်တွင် အသက်လေးဆယ်ခန့် တဘက်ခေါင်း ပေါင်းထားသည့် လူကြီးတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမကြီးနှစ်ယောက် ထိုင်နေကြသည်။

ဒရိုင်ဘာ နောက်တန်းက ချောင်ထဲတွင် စုံတွဲတစ်တွဲ ထိုင်သည်။ ကောင်လေးက နောက်မှီခုံပေါ်သို့ လက်တင်ထားပြီး ကောင်မလေးက လက် မောင်း ပေါ်ကို ခေါင်းမှီ၍ အိပ်နေသည်။

မော်တော်ကား အသံချဲ့စက်မှ စတီရီယို တေးသံပေါ်လာသည်။ ကား စက်သံနှင့် စတီရီယိုတေးသံသည် ရောထွေးနေသည်။

ကိုမြင့်က သူ့ဘေးက မိန်းမကြီးကို ကြည့်သည်။ ဘေးတစ်ဘက် တစ်ချက်တွင် မိန်းမတွေချည့် ဖြစ်သဖြင့် မလှုပ်သာ။

အေးမကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အေးမလည်း လူတွေကြားမှာ ပိနေသည်။ မိန်းမဝဝကြီးနှင့် မချစ်မေတို့မှလွဲလျှင် သူ့အနားက ခရီးသည်များမှာ ယောက်ျားတွေချည်းဖြစ်သည်။ ယောက်ျားဆိုသည်မှာကလည်း ကြီးကြီးမားမား တွေမဟုတ် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်တွေ ဖြစ်သည်။ သူတို့ဆီက အရက်နံ့သည် ကိုမြင့်တို့ ခုံတန်းဘက်ထိ ပြန့်နေသည်။ အနားတွင်ရှိသည့် အေးမတို့အဖို့ မည်မျှ နံစော်နေမည်ကို မပြောနိုင်။ ချွေးကလည်း အရက်နံ့ နံနေလိမ့်မည်ထင်သည်။

“ဟော့ မတော်တဆလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ ဟိုထိဒီထိတော့ မလုပ်ကြနဲ့နော်။ ဘာမှတ်နေလဲ၊ တွယ်ချိတ်နဲ့ ထိုးပစ်လိုက်မယ် သိလား”

မချစ်မေ၏ အသံဖြစ်သည်။ သူ့အသံသည် စတီရီယိုတေးသံနဲ့ စက် သံကြား ထဲမှ ပေါ်လာသည်။ ဖြစ်ရမည်။ သည်အတိုင်းပင် ဖြစ်ရမည်။ မော်တော်ကားထဲက မီးက မှိန်မှိန် လူတွေကကျပ်ကျပ်၊ မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်နိုင်သည့် အချိန်မျိုးတွင် ပြဿနာတွေ ပေါ်လာတတ်သည်။

သည်လိုခရီးမျိုးကို လာကြသူဆိုလျှင် လူတွေကလည်း အထင်သေးချင် ကြ သည်။ ခရီးသွားဖော်အချင်းချင်းကလည်း အထင်သေးချင်ကြသည်။ သည် ခရီးတွင် အမျိုးကောင်းသမီးကလေးတွေ မည်မျှ ပျက်စီးသွားကြပြီနည်း။ ။

ကိုမြင့်တွေးရင်း သက်ပြင်းချသည်။ သည်အဖြစ်တွေကို ကြည့်၍ သူ စိတ်မ ကောင်း၊ မမြင်ချင်။ သို့ရာတွင် မမြင်ချင်၍ သူက ဘာတတ်နိုင် သနည်း။ သူပင် ယခု သည်ခရီးကို သွားနေပြီမဟုတ်လော။ ။

အေးမ မျက်နှာက စိတ်ရှုပ်သည့်အသွင် ပေါ်နေသည်။ ယောက်ျားလေး တွေ ကြားထဲတွင် ညပ်နေသည့် အေးမကို သူ နှမချင်း စာနာသည်။ ပိုဆိုးသည်က အေး မအနားမှ လူငယ်တစ်သိုက် ဘာရုတ်ကျချင်ဟန်တူသည်။ သူတို့ အချင်းချင်း လည်း စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့လာသည်။ မိတ္ထီလာ၊ သာစည်ဘက်မှ ဖြစ်ပုံရသည်။ တောင် ကြီး၊ ကျိုင်းတုံအကြောင်းကို ပြောလာကြသည်။အေးမနှင့် နေရာချင်းလဲရမည် လောဟု စဉ်စားသည်။ သူ့ နေရာက အေးမ နေရာထက်တော့ ကောင်းသည်။ ဘေးတွင် ယောက်ျားမရှိ၊ မိန်းမနှစ်ယောက် တစ်ဘက်တစ်ချက် ညှပ်ထားကြ သည်။ မိန်းမချင်းဆိုတော့ အားမနာရ၊ အနေရ အထိုင်ရ လွယ်မည်။ ။

“အေးမ နေရာချင်း လဲထိုင်မလား”

ကိုမြင့်က လှမ်းပြောသည်။ အေးမက သူ့စကားကို ရုတ်တရက် နားလည်ပုံ မရ၊ သူ့ကို ပြန်ကြည့်နေသည်။

“အေးမ နေရာကျပ်ရင် အစ်ကို့နေရာနဲ့ လဲထိုင်မလား ဒီက နည်းနည်း ချောင်တယ်”

ကိုမြင့်က ထပ်ပြောသည်။ သည်တော့မှ အေးမ သဘောပေါက်သွား ဟန် ဖြင့် ပြုံးကာ မချစ်မေ နောက်ဘက်မှကျော်၍ သူ့ဆီသို့ ထလာသည်။ ကိုမြင့်က သူ့ နေရာကို ဖယ်ပေးပြီး အေးမနေရာသို့ ကူးသွားသည်။ သူ့ဘေးက မိန်းမနှစ်

ယောက်က မကျေနပ်သည့် အကြည့်မျိုးဖြင့် ကိုမြင့်ကို ကြည့်သည်။ ဇယားရှုပ်ရန်ကောဆိုသည့် အကြည့်မျိုးဖြစ်သည်။

အေးမ နေရာတွင် ကိုမြင့် ဝင်ထိုင်သည်။ ထိုင်ကြည့်လိုက်တော့မှ အေးမနေရာ တော်တော်ကျပ်မှန်း သိရသည်။ ယောက်ျားခန္ဓာကိုယ်ဆိုတော့ သူ့နေရာက ဖင်ချ၍ပင် မထိုင်လောက်။ သို့ရာတွင် မော်တော်ကားပေါ်၌ ဖင် တစ်နေရာစာလောက်တော့ ရအောင်ယူရမည်။ ဖင်ချ၍ မထိုင်လျှင် သည်ခရီးကြီး ကို မည့်သည့်နည်းနှင့်မျှ မသွားနိုင်၊ သည်တော့ ကိုမြင့် အတင်းတိုးဝှေ့၍ဖင်ချထိုင်သည်။ သူ့ဘေးက လူငယ်တစ်သိုက်က သူ့ကို မကျေနပ်ချင်၊ သူ့ကို မျက်စောင်း ထိုးကြည့်ကြသည်။ စောစောက အေးမ ရင်ခွင်ထဲလှဲချတော့မတတ်၊ နောက်သို့ မှီနေသည့်လူငယ်က သူထိုင်၍မရအောင် တမင်ချဲ့၍ ထိုင်ထားသည်။

လူငယ်က ကိုမြင့်ထက်တောင် ငယ်ဦးမည်ထင်သည်။ အလွန်ဆုံးရှိလျှင် နှစ်ဆယ်ကျော်ရုံမျှသာ ရှိဦးမည်။ သူ့ဆံပင်က ရှည်ရှည်၊ ဇော်ဂျီရောင် ဖျော့ ခရစ်အကျီ၊ တက်ထရက် ဘောင်းဘီနှင့် ဖြစ်သည်။ သူ့အကျီနှင့် ဘောင်းဘီမှာ တော်တော်သစ်သေးသည်။ ပေါင်ပေါ်တွင် လက်ဆွဲအိတ်တစ်လုံးကို တင်ထားသည်။ လက်ဆွဲအိတ်က ဘာပစ္စည်းတွေ ထည့်လာသည်မသိ၊ ပြည့်ဖောင်းနေသည်။

“သိပ်မတိုးနဲ့ဗျ။ ဒီမှာ နေရာမရှိတော့ဘူး”

ခရစ်အကျီနှင့် လူငယ်က ကိုမြင့်ကို ပြောသည်။ ကိုမြင့်က ဘာမျှပြန် မပြော၊ မကြားယောင်ဆောင်ကာ တစ်နေရာစာရအောင် အတင်း တိုးဝှေ့ထိုင်သည်။မော်တော်ကားက သတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်လို အမှောင်ထဲတွင် ပြေးနေသည်။ စတီရီယိုတေးသံ ရပ်သွားသဖြင့် စကားသံများသည် ပိုမိုကျယ်လောင်လာသည် ထင်ရသည်။ ။

ခဏကြတော့ ကားသည် ဝူးကနဲမြည်သံနှင့်အတူ ထိုးရပ်သွားသည်။ ကားဆရာတို့က စက်အဖုံးကို ဖွင့်၍ကြည့်သည်။ နှိုး၍မရတော့၊ ခရီးသည်တွေကလည်း ကားပေါ်တွင် ညောင်းလှပြီ။ ကားခေါင်မိုးပေါ်မှ ခရီးသည်များ၊ ကားထဲမှ ခရီးသည်များ အောက်သို့ ဆင်းကြသည်။ အညောင်းပြေအညာပြေ လမ်းလျှောက်ကြသည်။ အချို့က မြေကြီးပေါ်တွင် လှဲကြသည်။

ကိုမြင့် တော်တော်ညောင်းနေပြီ။ ထို့ကြောင့် ကတ္တရာစေးလမ်းမကြီး ပေါ်သို့ ဆင်း၍ လမ်းလျှောက်သည်။ ကားက တစ်နာရီကြာလည်း ပြင်မပြီး။ နှစ်နာရီကြာသော်လည်း ပြင်မပြီး။

ခရီးသည်တွေ စိတ်တိုလာကြသည်။ ခရီးဝေး ခရီးကြမ်းကြီးကို မောင်းသည့် မော်တော်ကား သည်လောက်မှ ပြင်မထားရကောင်းသားဟု ငြူစူကြသည်။

သည်နေရာက ကားလည်းပြတ်သည်။ နှစ်နာရီခန့်ကြာသည့်တိုင် မော်တော်ကား တစ်စင်းမှ မဖြတ်သေး။ မြို့ရွာနှင့်လည်း အဆက်ဝေးသည်။ ကတ္တရာစေးလမ်း တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ယာပြင်ကြီးတွေသာ ရှိသည်။ တမျှော်တခေါ်ရှိသော ယာပြင်ကြီးတွေကို ဖြတ်ပြီးမှ အနီးဆုံးရွာကို ရောက်နိုင်သည်။ အနည်းဆုံး သုံးလေးမိုင်လောက်တော့ လျှောက်ရမည်။ ရွာက မီးရောင်ကလေးများ ကိုပင် သေးသေးမှုန်မှုန်ကလေး မြင်ရသည်။ ။

တချို့ခရီးသည်တွေက မော်တော်ကား ခေါင်မိုးပေါ်က အိပ်ရာလိပ်တွေ ကို အောက်သို့ ချပြီ ဖြန့်ခင်းနေကြသည်။

"ဒီတစ်ညတော့ လမ်းပေါ်မှပဲ အိပ်ရတော့မှာပဲ ထင်တယ်" မိန်းမခပ်ဝဝကြီးက ညည်းသည်။

"မော်တော်ကားတွေက စစ်အတွင်းကသုံးခဲ့တဲ့ မော်တော်ကားတွေ မဟုတ်လား၊ ဒီကောင်တွေရဲ့ သက်တမ်းဟာ အနည်းဆုံး ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ အသက်လောက်နီးပါး ရှိနေပြီ"

ပင်နီအဖြူ တိုက်ပုံဝတ်ထားသည့် လူကြီးတစ်ယောက်က ဆေးပြင်းလိပ် ကို ဖွာရင်း ပြောသည်။ကားခေါင်မိုးပေါ်က လူငယ်တစ်သိုက်က ဂီတာတီးကာ စတီရီယို သီချင်းတွေ တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် တီးနေကြသည်။ သူတို့တစ်သိုက်နှင့် ခေါင်မိုးတွင် စီးလာသူ ခရီးသည်များက ကားခေါင်မိုးပေါ်တွင် နေရာယူပြီးကြပြီ။ ကားထဲတွင် လည်း တချို့က ခုံတန်းတွေပေါ်တွင် အိပ်ရာလိပ်တွေ ခင်းထားကြသည်။ ဒရိုင်ဘာနောက်ဘက်မှ လူငယ်စုံတွဲမှာ လမ်းဘေး တမာပင်အောက် မှောင်ရိပ် တွင် ရောက်နေကြသည်။

ကိုမြင့်က ကားစက်ခေါင်းတွင် ဖယောင်းတိုင်ထွန်း၍ အလုပ်များနေ ကြသော ကားဆရာများအနားသို့ ရောက်သွားပြီး အခြေအနေကို အကဲခတ် သည်။ ကားက သည်နေ့ညအဖို့ ပြင်ပြီးနိုင်ဖွယ်မရှိ၊ ပစ္စည်းတစ်ခုကို လဲရမည်။ သည်ပစ္စည်းက အပိုလည်းမပါ၊ မုံရွာကို ပြန်မှာရမည်ဟုဆိုသည်။ ။

သေချာပြီ၊ သည်နေ့တစ်ညတော့ မုံရွာနှင့် ရေဦးကြားက ကတ္တရာစေး လမ်းမကြီးပေါ်မှာ အိပ်ရတော့မည်။ကိုမြင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ကားနောက်မီးပိုင်းကို ကွေ့ပတ် လျှောက်လာခဲ့သည်။ အေးမတစ်ယောက် မည်သည့်နေရာတွင် ရောက်နေပြီ မပြောနိုင်။

"အစ်ကို-အစ်ကို"

လမ်းဘေးသစ်ပင်အောက် မှောင်ရိပ်မှအသံတစ်သံ ပေါ်လာသဖြင့် ကိုမြင့် လမ်းဘေးသို့ ဆင်းခဲ့သည်။ သစ်ပင်များအောက်တွင်လည်း ခရီးသည်တွေ အစု လိုက်၊ ကိုယ့်အစုနှင့်ကိုယ်။

"ကားသမားက ဘာပြောသလဲ၊ ဒီမှာ ညအိပ်ရမယ်တဲ့လား"

"ဟုတ်တယ်၊ မနက်ကျမှ မုံရွာကို ပြန်ပြီး ပစ္စည်းတစ်ခု ဝယ်ထည့်ရမယ်တဲ့"

မချစ်မေက ကားသမားကို ကျိန်ဆဲနေသည်။

"အစ်ကိုမှာ အိပ်ရာလိပ် မပါဘူးနော်"

အေးမက မေးသည်။ ။

"ဟင့်အင်း- ဘာမှမပါဘူး၊ လက်ဆွဲအိတ်ကလေး တစ်လုံးပဲပါတယ်။ ရပါ တယ်၊ လက်ဆွဲအိတ်ခေါင်းအုံးပြီး မြေကြီးပေါ် အိပ်လိုက်ရုံပေါ့"

"အို-မြေကြီးက တစ်နေကုန်ထားတာပဲ၊ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ အေးမတို့ မှာ | အိပ်ရာလိပ် တစ်ယောက်တစ်လိပ်စီပါပါတယ်။ အေးမက မမချစ်မေနဲ့အတူ အိပ် မယ်၊ အေးမ အိပ်ရာလိပ်ကို ခင်းအိပ်ပေါ့"

"နေပါစေ-ရပါတယ်၊ အစ်ကိုက မြေကြီးပေါ်မှာလဲ အိပ်တတ်ပါ တယ်။

"ဘယ်ဟုတ်မလဲကွယ်၊ အစ်မကြီးနဲ့ အေးမ အတူတူအိပ်မယ်၊ မင်းက အေး မအိပ်ရာနဲ့ အိပ်ပေါ့၊ ပေးလိုက်ပါ"

မချစ်မေက ဝင်ပြောသည်။ ကိုမြင့်က အတန်တန်ငြင်းသော်လည်းမရ။ အေး မ ခင်းထားသော အိပ်ရာလိပ်ကို ပြန်လိပ်ပြီး မလှမ်းမကမ်းတွင် ဖြန့်ခင်းပေး သည်။ ကိုမြင့်က အားနာသဖြင့် သူ့လက်ထဲက အိပ်ရာလိပ်ကို ယူပြီး သူ့ဖာသာ သူ ခင်းသည်။

"ဟိုဘက်နား သိပ်မတိုးနဲ့ အစ်ကိုရဲ့၊ အဲဒီဘက်မှာ ဆူးတွေရှိတယ်"

"ရပါတယ်၊ ကျားကို ခလုတ်၊ သစ်ငုတ် သင်ဖြူး၊ ဆူးကို မွေ့ရာတဲ့" ကိုမြင့် က သူ ရဖူးသည့် ကဗျာလေးတစ်ပုဒ်ကို ရွတ်ပြသည်။

“အမယ်– အစ်ကိုက ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း၊ ကဗျာတွေ ဘာတွေရသားပဲ”

အေးမ ကိုမြင့်အကြောင်းကို သိချင်နေသည်။ သူ့ကြည့်ရသည်မှာ ဆန်းသည်။ သည်ခေတ်တွင် လူငယ်လူရွယ်တွေ ကုန်ကူးကြသည်။ အရောင်း အဝယ်လုပ်ကြသည်။ ရာလောက် အရင်းအနှီးရှိသူအစ၊ သိန်းချီကိုင်၍ လုပ်နေကြသူများ လည်းရှိသည်။ နေလင်းအောင် တို့လိုလူမျိုးက မုံရွာတွင် သောင်းသိန်း ချီ၍ လုပ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မန္တလေး၊ လားရှိုး၊ မိုးကုတ်၊ တောင်ကြီးတို့ထိ တက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ရန်ကုန်အထိ ဆင်းသည်။ သူတို့လောက် မတတ်နိုင် သူတို့က မြို့ပေါ်တွင် ပွဲရုံကလေးတွေထောင်၍ ကုန်လှောင်ကြသည်။ မြေပဲ၊ ကုလားပဲ၊ နှမ်း၊ ပဲစင်းခုန်၊ ဝါ၊ ဆီ၊ ဆန်၊ ထန်းလျက်၊ မန်ကျည်းစသည့် စားကုန်သောက်ကုန်များကို လှောင်ကြသည်။ တချို့က စီးကရက် ကိုယ်စားလှယ်များထံမှ စီးကရက်သေတ္တာများ ကောက်ပြီးလှောင်ကြသည်။ တစ်ခါ တစ်ရံ အသိမ်းခံရသည့်အတွက် ဆုံးရှုံးသူများ ရှိသော်လည်း အရောင်းအဝယ်ကို မရပ်၊ ဆက်လုပ်မြဲလုပ်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အဖမ်းခံရသည့် အခါများလည်း ရှိသည်။ သည်အခါတွင်လည်း သူတို့ မရပ်၊ ရာလောက်သာချီ၍ လုပ်နိုင်သူများ လည်းရှိသည်။ သူတို့ က အရင်းအနှီးသိပ်မများ၊ တမူး၊ မုံရွာ၊ မန္တ လေးကို ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်ကူး၍ အရောင်းအဝယ်လုပ်ကြသည်။

သူတို့တွင်လော၊ သူတို့ တွင်မက မိန်းမတွေလည်း အရောင်းအဝယ်လုပ် ကြသည်။ ကြီးကြီး၊ ရွယ်ရွယ်၊ ငယ်ငယ် အကုန်ပါသည်။ မန္တလေးမှလာပြီး ဦးမြမင်းတို့ တိုက်တွင် တည်းသွားသည့် အသက်ငါးဆယ်ခန့် ဖြူဖြူ ခန့်ခန့်၊ စိန်ပွဲစားမိန်းမကြီးကိုလည်း အေးမ မြင်ဖူးသည်။ မန္တ လေးမှတစ်ဆင့် တာချီလိတ် ကို လေယာဉ်ဖြင့် ကုန်ကူးနေသည့် ဗိုလ်ကတော်ကျတစ်ဦးကိုလည်း မုံရွာတွင် အေးမ မြင်ခဲ့ဖူးသည်။ မုံရွာဈေးကြီးထဲတွင် သမဝါယမကုန်များကို ဆီး၍ကောက် နေသော ဈေးသည်များကိုလည်း အေးမ မြင်ဖူးသည်။ မမချစ်မေတို့ပင်လျှင် သည်လို လုပ်နေသည် မဟုတ်လော။ သမဝါယမဆိုင်ဝတွင် စောင့်ပြီး ပြန်ရောင်း သည့် ပစ္စည်းများကို သိမ်းကာ ဈေးသို့သွားသွင်းသည့် အရောင်းအဝယ်သမားများ လည်းရှိသည်။ မစန်းရင်တို့လို ကုန်ပစ္စည်းအရောင်းအဝယ် လုပ်ရင်းက လူပါ မသိမသာ အရောင်းအဝယ် လုပ်သူများလည်းရှိသည်။

ထိုမျှမက၊ မုံရွာတစ်မြို့လုံးကလည်း ကုန်သည်မြို့ကြီးဖြစ်နေသည်။ ယခင်က သမားရိုးကျကုန်သည် ပွဲစားများကလည်း သူတို့လုပ်ငန်းကို သူတို့ တွင်တွင်ကြီး ဆက်လုပ်ကြသည်။ နောက်မှ ကြီးပွားလာသည့် ကုန်သည်များက လည်း၊ အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းကို အားသွန်လုပ်နေကြသည်။ ယခင်က ကုန် သည် မဟုတ်ခဲ့သူများကလည်း ကုန်ကူးကြသည်။

ဥပမာ–ဦးမြမင်းလို လူမျိုးဆိုပါတော့။

ဦးမြမင်းက နိုင်ငံရေးသမား၊ နိုင်ငံရေးသမားမှ အကြီးစား၊ ပါလီမန် အမတ်တောင် ဖြစ်လိုက်သေးသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ပါလီမန် အတွင်းဝန်တောင် ခဏတဖြုတ် ဖြစ်လိုက်သေးသည်ဟု ကြားဖူးသည်။ ပါလီမန်ခေတ်တွင် ဇနီးဒေါ်သန်းကြည်နာမည်ဖြင့် သွင်းကုန်လိုင်စင်ရသည်။ ပါလီမန်တွင်းက နိုင်ငံရေးပါတီတွေကွဲတော့ ဦးမြမင်းသည် ငွေပေးရာဘက်သို့ လိုက်၍ မထည့်ခဲ့သည်။ သည်နောက် အစိုးရအပြောင်းအလဲဖြစ်တော့ ဦးမြမင်း နိုင်ငံရေးမလုပ်တော့၊ စီးပွားရေးကို ဇောက်ချလုပ်သည်။ မုံရွာမြို့အနှံ့ မြေတွေဝယ်ပြီး၊ အိမ်တွေ၊ တိုက်အိမ်တွေ ဆောက်သည်။ ပြီးတော့ ပြန်ရောင်းသည်။ တိုက်တစ်လုံးစာရင်းလျှင် နောက်ထပ်တိုက်တစ်လုံးဖြစ်သည်ဟု ပြောသံကြားရသည်။ တခြားသူမသိသည့် အရောင်း အဝယ်တွေလည်း လုပ်သည်ဟု အေးမထင်သည်။ ဦးမြမင်းတွင် ငွေစက္ကူကို ဂုံနီအိတ်နှင့် ထည့်ရလောက်အောင် ချမ်းသာသည်ဟုလည်း အေးမ ကြားဖူးသည်။ ဘယ်မျှမှန်မည်ကိုတော့ အေးမ မသိ။

ဦးကျင်စိန်လို လူမျိုးကျတော့လည်း တစ်နေ့တခြား စီးပွားတက်နေ သည်။ သူ မုံရွာရောက်စကပင် ဦးကျင်စိန် သည်လောက် မချမ်းသာသေး။ နာမည်မကြီးသေး။ ယခုဦးကျင်စိန်သည် မုံရွာမြို့ပေါ်က ထိပ်တန်းသူဌေးကြီးများ စာရင်းထဲ ဝင်နေပြီ။

သူတို့က ပိုင်သည်။ အောက်လက်ကိုလည်း အရစည်းရုံးထားသည်။ အထက်ကိုလည်း အယုံသွင်း၍ ပေါင်းထားသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့မှာ တော်တော်တန်တန်ကြောင့် ဘေးအန္တရာယ်မဖြစ်။

ခက်သည်က သည်ခေတ်တွင် ငွေရှိလျှင် ပစ္စည်းတစ်ခုဝယ်ထား၊ ဘယ်တော့မှ အရှုံးမပေါ်၊ အမြတ်ထွက်သည်။ အမြတ်ကြီးနှင့် အမြတ်ကလေးသာ ကွာသည်။ ရှုံးမှာကိုတော့ မပူရ။ ဈေးကြီးသည်ထင်၍ မဝယ်လိုက်မိသဖြင့် နောက်တစ်ခါ ပြန်ဝယ်မည်ကြံလျှင် စောစောကဈေးနှင့် ဝယ်မရတော့။ ထို့ထက် နှစ်ဆလောက် တက်သွားပြီ။

ဦးမြမင်းကမူ နိုင်ငံရေးသမားဟောင်းဖြစ်၍လော မသိ။ ဦးကျင်စိန် လောက် ပြောင်မကျ။ ပြောင်မကျသော်လည်း အမြတ်ကြီးစားရာတွင်မူ နည်း နည်းကလေးမျှ မလျှော့။ လူတွေ စီးပွားရေးကျပ်တည်းသည်။ လူတွေကို သနား သည်ဟု ပါးစပ်က တွင်တွင်ပြောပြီး မတရားသည့်နည်း၊ တရားသည့်နည်းဖြင့် ဘက်ပေါင်းစုံက စီးပွားရှာသည်။ "ပြည်နာလျှင် ငွေရှာ၍ကောင်းသည်"ဟု ဦးမြမင်း က အဘိဓမ္မာ ထုတ်သည်။

သူတို့သာလော။ သူတို့တွင်မက အစိုးရ အမှုထမ်းအရာထမ်းများလည်း အရောင်းအဝယ် လုပ်ကြသည်။ အရာရှိ၊ အရာရှိမ၊ စာရေးကြီး၊ စာရေးမ၊ ရုံး စေလုလင် စသည်တို့ လည်း အရောင်းအဝယ်လုပ်ကြသည်။ သူတို့ကတော့ တရိပ်ရိပ်တက်နေသည့် ကုန်ဈေးနှုန်းတွေနှင့် မ လောက်၍ ဖြစ်ဟန်တူသည်။

သူတို့မှုမက။ ယခုမိမိသည်ပင် အရောင်းအဝယ် လုပ်နေပြီ မဟုတ်လာ။

အေးမ ဘောဂဗေဒတို့၊ ဘာတို့ဆိုသည်ကို နားမလည်။ သူနားလည် သည် က သည်ခေတ်တွင် လူတိုင်း ကုန်သည်ဖြစ်နေသည့် ကိစ္စဖြစ်သည်။ ငွေ ရင်းများ များ စိုက်နိုင်လေ၊ ချမ်းသာလေ ဖြစ်နေသည်။ ။

သူတို့ကားပေါ်တွင် ပါလာသူများအားလုံး အရောင်းအဝယ်သမားတွေ ချည်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။ တချို့က မချစ်မေနှင့် မျက်နှာသိများဖြစ်သည်။ တချို့ မျက်နှာများကမူ အေးမကိုယ်တိုင် မုံရွာ ဈေးကြီးထဲတွင် မကြာမကြာမြင်ဖူးသည် ထင်သည်။ သည်ကားပေါ်တွင်ပါလာသည့် ခရီးသည်များသည် အပျော်ခရီးထွက် လာခြင်းမဟုတ်သည်မှာ သေချာသည်။ ပစ္စည်းတစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုတော့ ပါလာ ကြမည်လည်း သေချာသည်။ သည်လမ်းတွင် အိပ်ရာလိပ်ဆိုလျှင် သိပ်မရှာ။ ထို့ကြောင့် တော်တော်တန်တန် ပစ္စည်းဆိုလျှင် အိပ်ရာလိပ်တွင် ထည့်ယူခဲ့ကြ သည်။ အေးမ၏ အိပ်ရာလိပ်ထဲတွင်ပင် ယိုးဒယား အထည်ကလေးနည်းနည်း ပါး ပါး ပါလာသေးသည် မဟုတ်လော။

ညအမှောင်ထုက ကန့်လန့်ကာ အနက်ကြီးဖုံးထားသလို နက်ရှိုင်းသည် ထက် နက်ရှိုင်းလာနေသည်။ မဟူရာ ကောင်းကင်တွင် ကြယ်ပွင့်တို့ ပြိုးပြက် နေ ကြသည်။ လရောင်မရှိသော်လည်း ကြယ်ရောင်က ခပ်လွလွ လင်းနေသည်။ သော် လမင်းကြီးမရှိသည့်တိုင်၊ ကြယ်တို့က လင်းသေးသည်။

ညငှက်တစ်ကောင် အော်မြည်၍ ပျံသန်းသွားသည်။ ညငှက်သံသည်။ တဖြည်းဖြည်းဝေး၍ ပျောက်သွားသည်။

အေးမ အိပ်မပျော်။ သူ့စိတ်က၊ ရင်ကျပ်၍ မျက်ကွယ်ခမန်းဖြစ်နေသည့် ရောဂါသည် အမေ့ထံသို့လည်း ရောက်သည်။ ညီမငယ် တိုးမ၏ ပညာရေးကို လည်း တွေးသည်။ သူ့ ရှေ့ခရီးဆီသို့လည်း လွင့်ပျံသည်။ တစ်ရာ တစ်ဆယ်တိုး ဖြင့် ယူခဲ့ရသည့် ငွေငါးရာ အကြောင်းသို့လည်း ရောက်သည်။ သည်အထဲတွင် မ ရောက်ဘူးသည့် ခရီးကြောင့်လည်း ရင်ဖိုသည်။ မြေကြီးပေါ်တွင် အိပ်ရာကိုဖြန့် ၍ အိပ်ရသဖြင့် ပိုးကောင် မွှားကောင်ကိုလည်း ကြောက်သည်။ မချစ်မေ၏ ဟောက်သံကလည်း သူ့ကို အနှောင့်အယှက်ပြုသည်။ ပြီးတော့…

ပြီးတော့ ကိုမြင့် အကြောင်းကိုလည်း မဆီမဆိုင် တွေးမိသည်။ သူ့ ကြည့်ရသည်မှာ ခပ်ဆန်းဆန်း၊ ဆန်းဆန်း ဆိုသည်မှာ၊ အေးမမျက်စိတွင် အမြင်ဆန်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။ လူကတော့ ရိုးဖြောင့်ပုံရသည်။ သူ့တွင် ဘာပစ္စည်းမှ ပါပုံမရ။ သည်လမ်းတွင် အလွန်အသုံးဝင်သည့် အိပ်ရာလိပ်ကလေးပင် မပါ။ အသွင်အပြင်က ခပ်နွမ်းနွမ်းဖြစ်သည့်တိုင်၊ စိတ်ကတော့ မြင့်ပုံရသည်။ သူတစ်ပါးအကူအညီကို လွယ်လွယ်နှင့်ယူမည့် လူစားမျိုးမဟုတ်။ သူက အိပ်ရာ လိပ်ပေးသည်ကိုပင် လွယ်လွယ်နှင့်လက်မခံ၊ အရောင်းအဝယ် လုပ်ဖူးပုံမရ။

အေးမက ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ကိုမြင့်အိပ်ရာဆီသို့ ခေါင်းထောင်၍ လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့အိပ်ရာနှင့် ငါးပေလောက် ဝေးမည်ထင်သည်။ ကိုမြင့်အိပ်ရာက ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသည်။ အိပ်ရာခေါင်းရင်း ကတ္တရာစေးလမ်းဟောင်းတွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသော ကိုမြင့်ကို မြင်ရသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ဆေးလိပ်မီး ရဲတက်လာသည်ကို မြင်ရသည်။ ။

"အစ်ကို မအိပ်သေးဘူးလား"

"အိပ်မပျော်သေးတာနဲ့ ဆေးလိပ်ဖွာနေတာ"

"ကားက မနက်ဖြန်တော့ ပြင်လို့ ပြီးကောင်းပါရဲ့"

"ပြီးမှာပါ၊ မနက်လင်းရင် ကားကြုံနဲ့ မုံရွာကိုလိုက်ပြီး ပစ္စည်းသွား ဝယ်မယ်တဲ့၊ နေ့လယ်လောက်ဆိုရင် ထွက်ဖြစ်မယ်ထင်တာပဲ။ အေးမကော တရေးနိုးပလား"

"ဟင့်အင်း…အေးမလဲ အိပ်လို့မပျော်သေးဘူး။ ဒါထက် အစ်ကို့မှာ ကောဘာကုန်တွေ ပါသလဲ"

"ဘာမှ မပါဘူး"

"အလည် သက်သက်ပေါ့"

"အလည်လို့ပဲ ပြောပါတော့"

"အရင်ကကော တမူးကို ရောက်ဖူးသလား"

အေးမ ထထိုင်၍၊ ဘေးတွင်ချထားသည့် ချည်ဆွယ်တာအင်္ကျီကို ကောက်ခြုံလိုက်သည်။ ညဉ့်နက်လာသဖြင့် အပူရှိန်လျော့သွားကာ အအေးဓာတ် ဝင်လာ

သည်။ နှင်းကြွင်းများက သစ်ရွက်များပေါ်သို့ တဖျောက်ဖျက် ကျနေကြ သည်။

"တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူး၊ ဒါ ပထမဆုံးပဲ"

"ဟိုရောက်ရင်၊ ဘယ်မှာတည်းမလဲ"

"သစ်ချောက် ကျောက်မီးသွေးတွင်းမှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရှိတာပဲ။ သူ့ဆီမှာ တည်းရမှာပဲ၊ သူနဲ့မတွေ့ရင်တော့ တွေ့ ရာဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းပေါ့ အေးမကော ဟိုမှာအသိရှိသလား"

"ဟင့်အင်း…တစ်ခါမှလဲ မရောက်ဖူးဘူး၊ အသိလည်းမရှိဘူး၊ မမချစ် မေမှာ တော့ အသိရှိတယ်ပြောတာပဲ၊ အေးမ သူနဲ့လိုက်တည်းရမှာပေါ့"

ကိုမြင့်က သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက် ချသည်။ သူ သက်ပြင်းချသံ သည် တိတ်ဆိတ်သောညတွင် ကျယ်လောင်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ ကိုမြင့်က စကား မပြောဘဲ၊ ဆေးပြင်းလိပ်ဖွာနေသည်။ ။

"ဘာတွေများတွေးပြီး သက်ပြင်းချနေတာလည်း အစ်ကို"

ကိုမြင့်က ရုတ်တရက် ပြန်မဖြေ။ အေးမ မေးခွန်းကခပ်တိုတို ဖြစ် သည်။ သို့ရာတွင် သူဖြေရမည့် အဖြေက ရှည်လျားသည်။ စကားတစ်လုံးတည်း နှင့် ဖြေလျှင် အေးမ နားလည်နိုင်မည်မဟုတ်။

"ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်ပြန်တွေးမိလို့ပါကွယ်"

သူ့ အသံက တိုးတိတ်ညင်သာသည်။ နောက်စကားလုံးများမှာ တိမ်ဝင် သွားသည်ဟု ထင်ရသည်။ တကယ်တော့ ထိုစကားလုံးကို သူပြောလိုက်မိလေ သည်လောဟုပင် သူ့ဖာသာ သူ စဉ်းစားမရ။ ပါးစပ်မှ အလိုလို ထွက်မိလျက် သား ဖြစ်သွားသည်။

ကိုမြင့်၏ အသံသည် ညည်းညူသံ ပါသည်ဟု အေးမ ထင်သည်။ သို့ရာတွင် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာဖြစ်နေသဖြင့် အေးမကလည်း ဆက်မမေး၊ စပ်စု သည်ဟု အထင်မခံချင်။

သူ့ဘဝအကြောင်းကို တွေးသည်ဆိုတော့ ဘာတွေများ သည်လောက် တွေး စရာ ရှိသနည်း။ အေးမ မစဉ်းစားတတ်။ ။

"အရောင်းအဝယ်လေး ဘာလေးလုပ်ပါလား အစ်ကို" ကိုမြင့် ခေါင်းကို ဖြည်းညှင်းစွာ ရမ်းသည်။ "အစ်ကို့မှာ အရင်းအနှီး မရှိပါဘူးကွယ်"

"အရင်းအနှီးကတော့ ဒီလိုပဲ ရှာရတာပေါ့ အစ်ကို၊ အေးမတို့က အရင်း အနှီး ရှိလို့ လုပ်နေကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ငွေတိုးပေးပြီး လုပ်နေကြရတာ။ ဒါတောင် ခုမှ တော်သွားသေးတာ၊ ဟိုတုန်းကဆိုရင် နေ့ပြန်တိုးယူပြီးလုပ်ရတယ်။ ငွေလေး နှစ်ရာ နေ့ပြန်တိုးယူမိပါတယ် အံမာလေး ဆပ်လိုက်ရတာ တစ်နှစ်လောက် ဆပ်ယူလိုက်ရတယ်"

"အရင်းအနှီး ရှိရင်လည်း၊ အစ်ကိုတော့ မှောင်ခိုအလုပ်ကို မလုပ်ချင် ပါဘူး ကွယ်၊ ကျီးလန့်စာ စားရတဲ့ဘဝ၊ ဟိုကြောက်ရ၊ ဒီကြောက်ရနဲ့၊ အေးမ လုပ်နေတာ မြင်ရတာတောင် စိတ်ပျက်လှပြီ" ကိုမြင့်အသံက စိတ်ပျက်သံ ပေါက်နေသည်။

"သော် အစ်ကိုရယ်။ ဒါကတော့ မှောင်ခိုလုပ်တယ်ဆိုတာလည်း အမျိုး မျိုးရှိပါတယ်။ သိန်းချီပြီး မှောင်ခိုလုပ်နေကြတဲ့လူတွေရှိသလို၊ ခြောက်ပြား တစ်ပဲလေး နဲ့ မှောင်ခိုလုပ်ကြတဲ့ လူတွေလည်း ရှိတာပဲ။ အေးမတို့ မှောင်ခိုလုပ် တယ်ဆိုတာ ခြောက်ပြားတစ်ပဲနဲ့ လုပ်ရတာပါ။ ပျော်လို့ လုပ်ချင်လို့ ကျိုကျိုတက် ချမ်းသာချင်လို့ လုပ်ကြတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ်မို့ မလွှဲသာလို့ လုပ်နေကြတာပါ။ ဘယ်သူ လုပ်ချင်ပါ့မလဲ"

အေးမပြောပုံက ရိုးသားသည်။ ပွင့်လင်းသည်။

"ဒီပြင် အလုပ်တစ်ခုခုကို ရှာလုပ်ရင် ပိုကောင်းတာပေါ့ကွယ်"

"ပိုကောင်းတာတော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဘာလုပ်မလဲ။ အစ်ကို ကို အေးမ တစ်ခုမေးမယ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊ သူ့မှာ ရောဂါသည် အမေအိုကြီး နဲ့၊ ညီမလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ပညာကလေးကလည်း ရှစ်တန်းတောင် မ အောင်ဘူး၊ ထိုင်စားနိုင်လောက်အောင်လည်း မရှိဘူး။ တခြား မှီခို အားထားစရာလည်း မရှိဘူး၊ အဲဒီမိန်းကလေးဟာ ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ အေးမကို ပြောပြပါဦး"

သူ မမျှော်လင့်သည့် မေးခွန်းကို အေးမက မေးသည်။ သူ့မေးခွန်းက လက်တွေ့ကျသည်။ ဘဝနှင့် နီးစပ်သည်။ သည်မေးခွန်းကို ဖြေဖို့ သူ့တွင် အဆင်သင့် အဖြေမရှိ။

ခပ်လှမ်းလှမ်းက စကားဝိုင်းများက တဖြည်းဖြည်း တိတ်ဆိတ်သွား သည်။ သို့ရာတွင် တစ်နေရာမှ စကားပြောသံကို သဲ့သဲ့ကြားနေရသည်။ တမာပင် အောက် မှောင်ရိပ်စုံတွဲဖြစ်မည် ထင်သည်။ ။

ခဏကြာတော့ လူသုံးလေးယောက် သူ့တို့ဘက်သို့ လျှောက်လာကြ သည်။ အနားသို့ရောက်၍ ကြည့်လိုက်တော့ ကားပေါ်တုန်းက အေးမကိုယ်ပေါ် သို့ လှဲချမတတ် ထိုင်နေသည့် ခရစ်အင်္ကျီနှင့် လူငယ်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

...အာလူးလာမပေးနဲ့ လေနည်းနည်းရှော့၊ ညာပြီး လာမလိမ့်နဲ့ လေ နည်းနည်းလျော့၊ ဖြည်းဖြည်းပေါ့၊ ဖြည်းဖြည့်ပေါ့ ... ။

သူတို့နှစ်ယောက်ကို စောင်းငဲ့ကြည့်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်တော့ သံကုန်ဟစ် ဆိုသွားကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး မျက်နှာတွေ ထူပူသွားသည်ကို ခံစားမိကြသည်။ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် မမြင်ရသည့်အတွက် တော်သေးသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ကိုမြင့် အစောကြီး အိပ်ရာကနိုးသည်။

နံနက်စောစောတွင် နွေဉ့သည်ဥသြက တေးသီနေသည်။ နှင်းယွန်း သည့် ဂိမ္မာန်ရာသီဘွဲ့ကြီးပြီးခါနီး၍ တျာကျောသပ်နေသည်လော မပြောနိုင်။

နံနက်စောစောနိုးသည်မှာ သူ့အကျင့်ဖြစ်သည်။ ညက မည်မျှ အိပ်ရေး ပျက်ပျက်၊ နံနက်ဆိုလျှင် စောစောနိုးတတ်သည်။

မနေ့က အေးမနှင့်စကားပြော၍ အိပ်ရာဝင်ကြတော့ တော်တော်ညဉ့် နက်နေပြီ။ အိပ်ရာပေါ်လှဲအိပ်လိုက်သည့်တိုင် ကိုမြင့် ညက ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်။ သူ့ စိတ်သည် ပျံ့လွင့်နေခဲ့သည်။ အိပ်ရာပေါ်လှဲအိပ်တော့ အိပ်ရာက မွှေးပျံ့နေသည်။ ရေမွှေးနံ့လည်းမဟုတ်၊ ပေါင်ဒါနံ့လည်းမဟုတ်၊ မိန်းမများအနီး တစ်ဝိုက်တွင်ပျံ့လွင့်နေတတ်သည့် ကိုယ်သင်းနံ့တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ ချွေးနံ့လိုလို၊ ရေမွှေးနံ့လိုလို အနံ့နှစ်မျိုး ရောထွေးနေသည်။ ။

ပထမတွင် ကိုမြင့် သူ့အိပ်ရာပေါ်တွင် မအိပ်ရက်၊ မအိပ်ရဲ၊ အေးမကို အားနာသည်။ သူ့ကိုယ်က ချွေးစော်နံနေပြီ။ အကျီကလည်း ညစ်ပတ်နေပြီ။ မိန်ကလေးတစ်ယောက်၏ ဖြူဖွေးသန့်ရှင်းသည့် အိပ်ရာပေါ်ကို တက်အိပ်ရတော့ ရင်ခုန်ချင်သည်။ | အိပ်ရာထဲသို့ရောက်သော်လည်း တလူးလူး တလွန့်လွန့်ဖြင့် အိပ်မပျော်။

အေးမ စကားတွေကို သူ ပြန်စဉ်းစားသည်။ အေးမက သူ့ကို အရောင်းအဝယ်လုပ်ရန် ပြောသည်။ အရောင်းအဝယ်အလုပ်ဆိုတော့ မှောင်ခိုလုပ်ငန်းဟု အဓိပ္ပာယ်ထွက်သည်။ သူ့တွင် အရင်းအနှီးမရှိ၊ ရှိသည့်တိုင် သည်လုပ်ငန်း

မျိုးကို သူ မလုပ်ချင်။ သည်လုပ်ငန်းသည် သတ်မှတ်ထားသော တရားဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်သည်။ ဆန့်ကျင်သည်ဟု ထင်သည်။ ဟုတ်ကဲ့ ထင်သည်။

သည်တိုင်းပြည်တွင် မှောင်ခိုလုပ်ငန်းသည် ဘယ်တုန်းကပေါ်လာခဲ့သည်ဟု သူ မသိ။ အမေကပြောတော့ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် အပြီးတွင် ပေါ်လာသည်ဟု ဆိုသည်။ သည်တုန်းက အဖေက သူရင်းငှားလိုက်သည့် တောင်သူဖြစ်သည်။ နောက် ပခုက္ကူနှင့် ပေါက် ပြေးသည့် ကုန်ကားကြီးတွေကို မောင်းသည်။ အင်္ဂလိပ်စစ်ဆုတ်သည့်အခါတွင် အရပ်ကားတွေ ချောဆွဲတော့ အဖေမောင်းသည့် ကား လည်းပါသွားသည်။ တမူးရောက်တော့ အဖေ ထွက်ပြေးလာခဲ့သည်။ ပြန် ရောက်တော့ အရပ်ကားတွေမရှိတော့။ သည်တွင် အဖေ စာရင်းငှားပြန်၍ လုပ်ရသည်။ စစ်ပြီးတော့ ပေါက်အနီးက ဆင်သေရွာတွင် အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်က လေယာဉ်ပျံကွင်းကြီးတစ်ခု ဆောက်သည်။ လေယာဉ်ပျံကွင်းသို့ အင်္ဂလိပ်စစ် လေယာဉ်တွေ အမြဲဆင်းသည်။ ရိက္ခာတွေ၊ အဝတ်အထည်တွေ၊ စက်ပစ္စည်း မော်တော်ကား ပစ္စည်းတွေ အလွန်ပေါသည်။ အမဲဘူး၊ ငါးသေတ္တာဘူး၊ နို့စိမ်းဘူး၊ နို့ဆီဘူး၊ ချိစ်ဘူး၊ စီးကရက်၊ ကော်ဖီ၊ ချောကလက်၊ စွပ်ကျယ်အကျႌ၊ ပလေကပ် လုံချည်၊ လေထီးပိတ်၊ မာလကျင်စ၊ ပေါပလင် စသည့်စားကုန်သောက်ကုန်တွေ ကွင်းထဲတွင် ဂိုဒေါင်ကြီးတွေနှင့် အပြည့်ရှိသည်။ အဖေက လေယာဉ်ကွင်း အလုပ်သမား ဝင်လုပ်သည်။ အလုပ်သမားများ၊ စစ်သားများက သည်ပစ္စည်းတွေ ကို အပြင်ထုတ် ရောင်းကြသည်။ ဆင်သေ လေယာဉ်ကွင်းက မှောင်ခိုဈေးသည် ပခုက္ကူဒိစတြိတ်တွင် နာမည်ကြီးသည်ဟု အမေက ပြောဖူးသည်။ ။

စစ်ပြီးစ ရန်ကုန်တရုတ်တန်းက မှောင်ခိုဈေးကြီးအကြောင်းကိုလည်း သူ ကြားဖူးသည်။ အဖေက လေယာဉ်ပျံကွင်းတွင် အလုပ်သမား ဝင်လုပ်ပြီး နောက် အရပ်ကားတွေပေါ်လာသည့် အခါတွင် ကားဒရိုင်ဘာ ဝင်လုပ်သည်။ သည်တုန်းက ကားဈေး အလွန်ပေါသည်။ ပေါက်အနီး ဆင်သေလေယာဉ်ကွင်း၊ မြစ်ကြီးနားကွင်း၊ တမူးကွင်း စသည်တို့တွင် စစ်သုံးမော်တော်ကားတွေ လေလံပစ် သဖြင့် အရပ်ကားတွေ ပြန်ထွက်လာနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဂျစ်ကားတစ်စီးမှ အင်္ဂလိပ် ငွေ လေးရာလောက်၊ ထရပ်ကားကြီးတစ်စင်း ငွေခြောက်ရာလောက် ကျသည်ဟု အမေက ပြောဖူးသည်။

သည်တုန်းက အဖြစ်အပျက်များမှာ အမေ ပြောပြသဖြင့် သိရခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့အတွက် ပုံပြင်များဖြစ်နေသည်။ သူ့ကို မမွေးသေး၊ အဖေနှင့် အမေပင် အိမ်ထောင်မကျသေး။

ဒရိုင်ဘာလုပ်နေရင်း (ပြည်တွင်းဆူပူမှု) ဖြစ်သည်တွင် အဖေ တောခို သွားသည်။ ထိုစဉ်က အဖေ့အသက်က အစိတ်ပင် မပြည့်တတ်သေး။ တောခိုရင်း

ပုံတောင်ပုံညာကြား ချိုင့်ဝှမ်းထဲက တပြင်းရွာသူ အမေနှင့် အိမ်ထောင်ကျကာ ပုံတောင်ပုံညာတစ်ဝိုက်က တောထဲတွင် သူ့ကိုမွေးခဲ့သည်။ သူ့ မွေးပြီးနောက်အမေ မကျန်းမမာသဖြင့် ရွာသို့ပြန်လာခဲ့သည်။ ထိုနှစ်မှာ ၁၉၅၀-ခုနှစ် ဖြစ်သည်။ အမေက တစ်ခါတလေ တောသို့ လိုက်သွားသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အဖေက ရွာ သို့ လာသည်။ သည်လိုနှင့် သူ့ထက်အငယ် ညီမသန်းဆင့်ကို မွေးသည်။

သည်နောက်တော့ အစိုးရထိုးစစ်လာသဖြင့် အဖေတို့ ပုံတောင်ပုံညာတဝိုက်တွင် မနေနိုင်တော့ဘဲ ပုံတောင်ပုံညာဖျား အလောင်းတော်ကဿပသို့ ဆုတ်ကြသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် မုံရွာခရိုင် ဇဂျီနယ်ထဲတွင် အဖေတို့ လှုပ်ရှားခဲ့ကြသည်။ သည် နောက် ၁၉၅၃-ခုနှစ်တွင် အဖေ အလင်းဝင်လာသည်။ အဖေက တောထဲက သူတတ်လာသည့် ပညာကလေးဖြင့် တိတ်တိတ်ပုန်း ဆေးထိုးအပ်ကိုင်ကာ သူတို့ တစ်တွေကို ရှာကျွေးခဲ့သည်။ ၁၉၅၆-ခုနှစ်၊ ပါလီမန်ရွေးကောက်ပွဲများ ကျင်းပတော့ အဖေ သူ ကျင်လည်ခဲ့ရာ မုံရွာ နယ်ဘက်သို့ကူးကာ အတိုက်အခံ အမတ်လောင်းကို ကူညီသည်။ အတိုက်အခံ အမတ်လောင်း၏ မဲရုံကိုယ်စားလှယ် လုပ်ရင်း ဇဂျီနယ်တွင် အဖေအသတ်ခံခဲ့ရသည်။

အဖေဆုံးတော့ ကိုမြင့်က ၆ နှစ်သား၊ သူ့ညီမ သန်းဆင့်က ၂ နှစ် သမီးသာ ရှိသေးသည်။ ကိုမြင့် တစ်သက်တွင် အဖေကို ကောင်းကောင်း မမြင်ဖူးလိုက်။ ၂ နှစ်နီးပါးလောက်သာ အဖေနှင့်အတူ နေလိုက်ရသည်။ သည် တုန်းက သူက ငယ်သေးသဖြင့် အဖေ့ရုပ်သွင်ကို ကောင်းကောင်းမမှတ်မိ။ ပြန်စဉ်းစားတိုင်း အဖေ့ရုပ်သွင်သည် မှုန်ဝါးနေသည်။

အမေက သူတို့မောင်နှမ နှစ်ယောက်ကို ဈေးရောင်းကျွေးသည်။ သို့ရာတွင် အမေက ငယ်သေးသည်။ အရွယ်တင်သည်။ ထို့ကြောင့် အဖေဆုံးပြီး

လေးနှစ်ကြာတော့ အမေ နောက်အိမ်ထောင်သစ် ထူသည်။ နောက်အိမ်ထောင်က အဖေ့သူငယ်ချင်း၊ အဖေ့လို ကားဒရိုင်ဘာ လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ နွေနှင့် ဆောင်းတွင် ပခုက္ကူ-ဂန့်ဂေါလမ်းတွင် ကားမောင်းသည်။ ကိုမြင့်က ပထွေးနှင့်အတူ ဂန့်ဂေါ လမ်းတွင် စပယ်ယာလိုက်ရသည်။ နောက် ကားမောင်း သင်ရသည်။ ပထွေး မအားသည့်အခါများတွင် ကိုမြင့်က လမ်းကြမ်းသော ပုံတောင်ပုံညာကိုကျော်ကာ ပခုက္ကူ ပေါက်၊ မင်းတပ်လမ်းတွင် အစားဝင်မောင်းရသည်။

သည်တုန်းက ကိုမြင့်အသက် ဘာရှိဦးမည်နည်း၊ ဆယ့်ရှစ်နှစ်လောက် သာ ရှိဦးမည်။ ပထွေးကိုယ်စား ဒရိုင်ဘာ ဝင်လုပ်ပေးရသည့် အခါတွင်တော့ အလုပ်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ပထွေးကိုယ်တိုင်က နွေနှင့် ဆောင်းသာ အလုပ်ရှိသူဖြစ် သည်။

မိုးကျလျှင် ဂန့်ဂေါလမ်းက သွား၍မဖြစ်တော့။ သည်တော့ ပထွေးက လည်း အလုပ်လက်မဲ့၊ သူကလည်း အလုပ်လက်မဲ့၊ ပထွေးဆီမှာမနေချင်၊ပထွေးကလည်း ညာဦဆိုးချင်သည်။ အရက်သောက်သည်။ ဖဲရိုက်သည်။ အမေ့ကို နှိပ်စက်ချင်သည်။ ရိုက်လားပုတ်လား လုပ်တတ်သည်။ သည်တွင် ကိုမြင့် ပထွေးနှင့် စကားများကာ အိမ်မှထွက်၍ ကျောက်ထုသို့လာသည်။ ကျောက်ထု တွင် အ ဘက်မှ ဆွေမျိုးသားချင်း တစ်ဦးရှိသည်။ သူ့လယ်တွင် နှစ်မျိုးလောက် ဝင်လုပ်သေးသည်။ လယ်ဆိုသော်လည်း စပါးစိုက်သည့် လယ်မဟုတ်၊ နှမ်းလျှင် စိုက်သည့် ကုန်းလယ် ဖြစ်သည်။

ကိုမြင့်က နှမ်းလျှင်စိုက်ရင်း ကျောက်ထု အထကတွင် ကျောင်းတက် သည်။ ကျောက်ထုကျောင်းအုပ်ကြီး ဦးစံကောင်းက လူပျိုကြီး ဖြစ်သည်။ စာဖတ်ဝါသနာပါသည်။ ပညာအခြေခံကောင်း၍ ဆင်းရဲသည့်ကလေးများကို သူ့စရိတ်ဖြင့် ကျောင်းထားပေးသည်။ တယောကလေးတစ်လက်၊ စာအုပ်ပုံများ ဖြင့် ပျော်မွေ့သူဖြစ်သည်။ စာဖတ်ဝါသနာပါသည့် ကိုမြင့်ကို တွေ့ တော့ ဆရာ ကြီးက သူ့ကို ကျောင်းထားပေးသည်။ စာအုပ်ကောင်းများကို ရွေး၍ အဖတ်ခိုင်း သည်။ အင်္ဂလိပ် ဂန္ထဝင်ဝတ္ထုများကို ဖတ်၍ ပြန်ပြောသည်။ ချားလ်ဒစ်ကင်၊ သောမတ်စ် ဟာဒီ၊ ရိုတ်စပီးယား၊ ဘားနဒ်ရှော စသူတို့၏ စာပေများအကြောင်းကို ပြောပြတတ်သည်။ တယောထိုး သင်ပေးသည်။ သူတစ်ယောက်တည်း နေသည့် အိမ်တွင် ကိုမြင့်ကို ခေါ်ကျွေးထားသည်။ ကိုမြင့်က ဆရာကြီး၏ဝေယျာဝစ္စများကို လုပ်ပေးရသည်။ ထမင်းချက်ကျွေးရသည်။ ဆရာကြီး၏ အကူအညီဖြင့် ကျောက် ထု ကျောင်းမှနေ၍ အခြေခံပညာရေးအထက်တန်းစာမေးပွဲကို ဝင်ရောက်သည်။ ကို မြင့် ခ–စာရင်းမှ အောင်ပြီး နောက်တစ်နှစ်တွင် ဆရာကြီးပြောင်းသဖြင့် ကိုမြင့် ကျောက်ထုတွင် ကျောင်းဆက်မနေတော့၊ ရွာသို့ ပြန်ခဲ့သည်။

ရွာရောက်တော့ သူကြားသည့်သတင်းက မလှ။ သူ့ပထွေးက သူ့ညီမ ငယ် သန်းဆင့်ပါ ယူထားသည်ဟု ကြားရသည်။ အိမ်သို့ သူရောက်သွားတော့ အမေ့ကို မတွေ့၊ အမေက သားကိုရှက်သဖြင့် ရှောင်နေသည်။ ညီမနှင့် ပထွေးကို တော့ အဆင်သင့်တွေ့ရသည်။

ပထွေးက ဒရိုင်ဘာမလုပ်တော့ သန်းဆင့်ကို တန်းပြကာ ဂန့်ဂေါကျောက် ထု စသည့်ဘက်က အစိုးရ တားမြစ်ကုန်များကို ပေါက်နှင့် ပခုက္ကူသို့ သယ်ကာ ကြီးပွားနေပြီ။ ။

သူအိမ်ရောက်တော့ ပထွေးက မူးနေသည်။ မျက်နှာကြီးအစ်ကာ မျက်ထောင့်ကြီးတွေ နီရဲနေသည်။ အမေ့ကို ယူခဲ့တုန်းကတော့ သူက ငယ်ငယ်မို့ မပြောသာ၊ မပြောရဲ၊ အမေကိုသာ နာကျည်းခဲ့သည်။ ယခု သူ လူလားမြောက်ပြီ။

အမေ့အတွက်သာမက နှမအတွက်ပါ သူ အရှက်ရသည်။ အမေ့ကို စိတ်နာသလို သန်းဆင့်ကိုလည်း စိတ်နာသည်။ သူက တမြေ့မြေ့ခံစားနေချိန်တွင် သူ့တို့က ပျော်နိုင်အားသည်ဟု တွေး၍လည်း နာကျည်းသည်။

"ဘယ်လိုလဲဟေ့၊ တေချင်ရာတေပြီးတော့ ပြန်လာပလား၊ ချီးကျရာပျော်တဲ့ ကြက်လိုပဲ"

ပထွေးက သူ့ကို ငယ်နိုင်ဖြစ်သည်။ သူ ဆယ်နှစ်သားကတည်းက သူ့ ကို နိုင်လာသူ မဟုတ်လော။

ကိုမြင့် ကြောက်လည်းကြောက်သည်။ ရှက်လည်းရှက်သည်။ နာလည်း နာသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့မျက်နှာကို မကြည့်၊ သူ့ကိုလည်း ဘာမျှ ပြန်မပြော။

သူ့မျက်လုံးများက မီးဖိုထဲက အလန့်တကြား ထွက်လာသည့် သန်း ဆင့်နှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံမိသည်။ သော် သန်းဆင့်၊ သူ့နှမလေး၊ သူ့ညီမလေး၊ အမေက လွှဲလျှင် တွယ်တာရပါသော ညီမလေး။ ။

ရုတ်တရက်တော့ ယူကျုံးမရဖြစ်သည်။ အဖေလောက်ရှိသည့် ပထွေး၏ မယားငယ်ဖြစ်ရခြင်းအတွက် ကိုမြင့် ယူကျုံးမရဖြစ်သည်။

ကြည့်ပါဦးတော့ အသက်က ဆယ့်ရှစ်နှစ်လောက်သာ ရှိဦးမည်။ အစွမ်း ကုန်ဖူးပွင့်သည့် ပန်းတစ်ပွင့်လို အစွမ်းကုန် အလှပန်းပွင့်သည့် အရွယ်ကလေး။ ကိုယ်လုံးကလေး တုတ်တုတ်ခဲခဲ၊ မျက်နှာကလေး ပြည့်ပြည့်၊ အသားကလေးဝင်း ဝင်း။

လက်ကောက်နှင့်၊ ဆွဲကြိုးနှင့်၊ ဗမာတက်ထရွန်အကျီနှင့်၊ ဗမာ တက် ထရွန် လုံချည်နှင့်၊ သနပ်ခါး အဖွေးသား၊ စိတ်ချမ်းသာနေသည့်ပုံ၊ စည်းစိမ်တွေ တိုးနေ သည့်ပုံ။

သန်းဆင့်မျက်လုံးများကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း သန်းဆင့်စိတ်ကို သူဖတ် သည်။ ပထမတော့ သန်းဆင့် သူ့ကို ကြောင်ကြည့်နေသည်။ နောက် မျက်လုံး ချင်း မဆိုင်ရဲဟန် မျက်လွှာချပြီး ခေါင်းငုံ့နေသည်။

"အမေကော"

သန်းဆင့် ကြောက်နေသည်။ သူ့အစ်ကိုပါးစပ်က ထွက်လာသည့် စကားက မိုးချုန်းသံလို ကျယ်သည်ဟု ထင်သော်လည်း သဲသဲကွဲကွဲ မကြားမိ။

"အမေကော၊ အမေ ဘယ်မှာလဲ"

"အကြည်ပန်းဗလွန်းက အရီးသောင်းတို့ဆီ ခဏသွားတယ်" သန်းဆင့် အသံက တုန်နေသည်။

အကြည်ပန်းဗလွန်းမှာ တပြင်းနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း ယောနယ်စပ်မှ ရွာတစ်ရွာ ဖြစ်သည်။ အကြည်ပန်းဗလွန်းတွင် သူတို့ဆွေမျိုးတွေရှိသည်။

"ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာတဲ့လဲ"

"ဘယ်တော့မှ ပြန်လာလာ၊ မင်းအပူ မဟုတ်ပါဘူးကွ။ သွားချင်ရာသွား ပြီးခုမှ လာမေးနေရသေးတယ်"

ပထွေး၏ အသံဖြစ်သည်။ သူ့ပါးစပ်တွင် အရက်တွေ စီးကျနေသည်။ ရှေ့က စားပွဲပေါ်တွင် မီးတောက်ချက်အရက်ပုလင်းတစ်လုံး ထောင်ထားသည်။ ပုလင်းက သုံးချိုးတစ်မျိုးလောက်သာ ကျန်တော့သည်။သူ့ ပထွေးက ပါးစပ်တွင် စီးကျနေသည့် အရက်များကို လက်ခုံဖြင့် သုတ်ရင်း သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ။

"ခင်ဗျားကို မေးတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ သန်းဆင့်ကို မေးတာပါ၊ ကိုယ့်အမေ ကိုယ်မေးတာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ အနေသာချည်းပါ"

"ဟေ့ကောင်... ခွေးစကားမပြောနဲ့၊ ဆယ်နှစ်သားကတည်းက လူလား မြောက်အောင် ငါကျွေးလာရတာ၊ ငါ ကားမောင်းသင်းပေးခဲ့ရတာ၊ ငါလည်း အဖေပဲ"

ပထွေးက အော်သည်။ ကိုမြင့်က သူ့ကို ဆတ်ကနဲ လှည့်ကြည့်သည်။

"ဘာ အဖေလဲ"

"ဩော်...ဟဲ...ဟဲ မှားသွားလို့၊ မှားသွားလို့၊ အဖေမဟုတ်ဘူး၊ ယောက်ဖ–ယောက်ဖ၊ မင်းနှမကို ယူထားတဲ့ ယောက်ဖ၊ ဟုတ်လား ဟား... ဟား ကြောက်မက်ဖွယ် ဟိန်း၍ထွက်လာသော ကျိန်ဆဲသံကြီးနှင့်အတူ ကိုမြင့် စားပွဲပေါ်က အရက်ပုလင်းကို ကောက်ကာ ပထွေး၏ ဦးခေါင်းကို ရိုက်ခွဲလိုက်သည်။ ခွပ်ကနဲ မြည်သံနှင့်အတူ သူ့ ပထွေးစိုက်ဆင်းသွား

ကာ မြေ ကြီးပေါ် ပုံကျသွားသည်။ အရက်များနှင့်သွေးများ မြေကြီးပေါ်တွင် စီးကျနေ သည်။ အရက်ပုလင်းလည်း ကိုမြင့်လက်ထဲမှလွတ်ကျကာ အဝေး

သို့ ရောက်သွား သည်။ မည်သို့မည်ပုံ လွတ်ကျသွားမှန်းမသိ။

ပထွေးက မျက်နှာတွင် သွေးတွေယိုစီးလျက်က ထလာသည်။ ပါးစပ် က အယုတ္တအနတ္တတွေ ဆက်တိုက်ထွက်နေသည်။

ကိုမြင့်က ကုန်းထလာသော ပထွေးကို လက်သီးနှင့် ဆင့်ထိုးမည်အပြု သန်းဆင့် သူတို့ကြားထဲသို့ ပြေးဝင်လာသည်။

"ကိုမြင့် နင် ရမ်းလှချည်လားဟင်၊ မိုက်ရိုင်းလှချည်လား၊ ဟောဒီမှာ တော့ ကိုမြင့်ရယ်၊ လူသတ်နေပါပြီ။ ကယ်ကြပါအုံး အရပ်ကတို့၊ ကိုမြင့် သတ်နေပါပြီ"

"သြော်...ရမ်းသတဲ့၊ မိုက်ရိုင်းသတဲ့၊ သူ့လင်ကြီးထိတော့ နာသတဲ့။ နင်က လည်းနင်ပဲ၊ နှင် ကမြင်းကြောထတာလည်း ပါမှာပဲ။ ကဲ– နာဦးကွာ၊ သူ့လင်ကြီး ထိတော့ နာဦးကွာ၊ နာဦး"

ကိုမြင့်ဒေါသသည် ပထွေးဘက်မှ သန်းဆင့်ဘက်သို့ စုပြုံရောက်လာ ကြ သည်။ စိတ်ချဉ်ချဉ်ဖြင့် သန်းဆင့်မျက်နှာကို ဘယ်ပြန်ညာပြန်ရိုက်သည်။ ပြီးတော့ ချာကနဲ လှည့်ထွက်လာသည်။

အမူတွေ ဘာတွေတော့ မဖြစ်။ အမေကရော ပထွေးကရော သည်ကိစ္စ ကို အုပ်ထားကြသည်။ သည်ကိစ္စတွင် သူမှားသည်လော၊ မှန်သလော သူမသိ။ မ စဉ်းစား။ ပထွေးကို နာကြည်းရမည်လော။ မည်သူ့အပြစ်နည်းဟု သူ မတွေးချင်။ သူတို့သုံးယောက်လုံးကို မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်သည့် စိတ်သာရှိသည်။

ရွာက ထွက်လာပြီးတော့ ကိုမြင့် စစ်တပ်သို့ ဝင်သည်။ စစ်မြေပြင်သို့ သွားရ သည်။ သေနတ်ကိုင်ရသည်။ စစ်ထဲရောက်၍ ၂နှစ်အကြာတွင် ကိုမြင့် အထိန်း အသိမ်းခံရသည်။ ကိစ္စက သူနှင့် မပတ်သက် သူတို့ဆီ ဝင်ထွက်နေသည့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကြောင့် မီးခိုးကြွက်လှျောက်လိုက်ကာ အခြောက်တိုက် အထိန်းသိမ်းခံလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ထောင်ထဲဝင်ရခြင်းဟူသည် ရုပ်ရှင်ရုံသို့ ဝင် ရခြင်းမဟုတ်၊ ရုပ်ရှင်ရုံထဲသို့ ဝင်ရခြင်းက သက်သာသည်။ ဈေးပေါသည်။ ရုံပေါက် တွင် နှစ်ကျပ် သုံးကျပ် ပေးလိုက်လျှင် ရုံထဲသို့ ရောက်သည်။ ထောင် ထဲဝင်ရသည် က မသက်သာ၊ ဘူးဝတွင် လွတ်လပ်မှုကြီး တစ်ခုလုံး ပေးပစ် ခဲ့ရသည်။ တန်ဖိုး ကြီးသည်။ အထဲရောက်တော့လည်း ရုပ်ရှင်ရုံထဲရောက်သလို ဣဋ္ဌာရုံကို တွေ့ရ သည် မဟုတ်။

သို့ရာတွင် ထောင်ထဲဝင်ရခြင်းအတွက် လူတွေ၏ စိတ္တဗေဒသဘောကို သူ နားလည်သင့်သလောက် နားလည်လာခဲ့သည်။ ဘဝမျိုးစုံမှ လူမျိုးစုံကို တွေ့ခဲ့ရ

သည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ဘက်တစ်လမ်းကကြည့်လျှင် အသိဉာဏ်ပညာ တိုးလာသည်ဟု သူ့ဖာသာသူ ဖြေသိမ့်သည်။ ထောင်ထဲတွင် ကိုမြင့် တစ်နှစ်ကျော်ကျော် လောက်ကြာသည်။ စစ်ဆေး သည့်အခါ သူ့တွင် ဘာမျှ အပြစ်မရှိသဖြင့် ဆိုင်ရာက သူ့ကို ပြန်လွှတ်လိုက် သည်။ ထောင်ကထွက်တော့ ကိုမြင့် အသိပညာတွေ တိုးလာသည်။ ဘဝကိုတည်တည်ငြိမ်ငြိမ် မြင်တတ်လာသည်။ တော်တော်တန်တန် ဆင်းရဲဒုက္ခတွေကို ခံ တတ်လာသည်။ မိတ်ဆွေတွေ တိုးလာသည်။ လူမှန်းသိစ အရွယ်ကတည်းက ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော သူ့ဘဝကိုသူ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် မြင်တတ်လာသည်။ ကိုယ် စိတ်နှစ်ပါး၏ ဆင်းရဲဒုက္ခကို တွေ့ကြုံရပြီးနောက်တွင် သူ၏ဝိညာဉ်သည် ကြည် လင်သန့်စင်လာသည်ဟု ရုရှားစာရေးဆရာကြီး ဒေါ့စတိုယက်စကီက ပြောခဲ့ဖူး သည်။ (သူကိုယ်တိုင် ဖတ်တတ်၍ ဖတ်ဖူး၍မဟုတ်။ ဆရာဦးစံကောင်းက ပြန်ပြော၍ သိရခြင်းဖြစ်သည်။) ထိုစကားကို အစက သူ နားမလည်ခဲ့။ သို့ ရာတွင် အကျဉ်းအကျပ်ဘဝမှ လွတ်မြောက်လာသည့်နောက်တွင်မူ ထိုစကား၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ကိုမြင့်ကောင်းကောင်း နားလည်လာသည်။ ။

အကျဉ်းအကျပ်မှ လွတ်လာပြီးသည့်နောက်တွင် သူသည် လောကကို ခါးသည်းနာကျည်းသော အမြင်ဖြင့် မကြည့်တော့။ တွယ်တာခုံမင်သော အကြည့်ဖြင့် မြင်တတ်လာခဲ့ပြီ။ ဘဝကို မကောင်းအမြင်ဖြင့် မကြည့်တော့ဘဲ အကောင်းအမြင်ဖြင့် ကြည့်တတ်လာခဲ့ပြီ။ သူတစ်ပါးအတွက် စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံတတ်

သော စိတ်မျိုး မွေးမြူရကောင်းမှန်း သိလာပြီ။ အဆိုးနဲ့အကောင်း တရားမှုနှင့်မတရားမှုတို့ ခွဲခြားရှောင်ကြဉ်ရကောင်းမှန်း သိလာခဲ့ပြီ။ စိတ္တဗေဒဆိုင်ရာ ရုပ်သွင်ပြောင်းမှုကို စိတ္တဗေဒဆရာတို့ ခေါ်ကြသော စိတ်အသွင်ပြောင်းမှုမျိုး သူ့တွင် ပေါ်လာခဲ့ပြီ၊ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဖျားလာပြီးနောက် နာလန်ထစပြုလာ သော ကလေးငယ်တစ်ယောက်၏ စိတ်ဓာတ်ပြောင်းသွားသလို သူ့စိတ်ဓာတ် ပြောင်းသွားသည်။ သူ့ စိတ်သည် သန့်စင်ကြည်လင် ညွတ်နူးနေသည်။

အထိန်အသိမ်းခံ ဘဝမှလွတ်တော့ သူ့အလုပ်ပြန်မရသဖြင့် အလုပ်ရှာရသည်။ အလုပ်ကလည်း ရှားသည်။ သည်အထဲတွင် ထိန်းသိမ်းခံရသည့် နောက် ခံရာဇဝင်ကြောင်းကလည်း ရှိတော့ အလုပ်အလွယ်တကူ ရှာမရ။ ရွာသို့လည်း ပြန်စရာအကြောင်း မရှိတော့။

ကျွန်းချောင်း ဓာတ်မြေသြဇာစက်တွင် အလုပ်ရှိသည်ကြားသဖြင့် သွား ၊ လျှောက်သော်လည်း မရခဲ့။ သူငယ်ချင်း ကိုဖေတင်တို့ ကိုလှချိုတို့ ခန္တီတွင် ထမင်းကြော်ဆိုင်ဖွင့်နေသည်ဟု ကြားရသည်။ ထို့ကြောင့် အလုပ်အကိုင်လေး ရလို့ရငြား သူတို့ဆီလိုက်သည်။ သူတို့ထမင်းဆိုင်က ရောင်းကောင်းသည်။

ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းစားကြသည်။ ဝမ်းရေးအတွက် မပူရ။ သို့ရာတွင် ရေရှည်ကြတော့ မလွယ်။ သူတို့ဆိုင်တွင် သူတို့ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းစားတွေ အများကြီးရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် အားနာရသည်။

ခန္တီးဘက်တွင် ကျောက်စိမ်းများ တူးကြသူတွေ ရှိသည်။ ဗိုလ်ကတော် ကြောဆိုသည့် တောင်တစ်ဝိုက်တွင် ကျောက်စိမ်းကောင်းကောင်းရှိသည်ဟု ကြား ရသဖြင့် သွားတူးကြသူတွေ ထမင်းဆိုင်သို့ မကြာခဏ လာကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူလည်း လိုက်သွားသည်။

မဖြစ်၊ ဒီအလုပ်နှင့် သူနှင့် နည်းနည်းမျှမဖြစ်။ သူက ကင်းကင်း ရှင်းရှင်း၊ လွတ်လွတ်ကင်းကင်း လုပ်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် လုပ်ရသည့် အလုပ်က မလွတ်မ ကင်းတွေချည့် ဖြစ်သည်။ တောတောင်အသွယ်သွယ်ကို ကျော်၍ တစ်နေ့ခရီး သွားရသည်။ ရိက္ခာနှင့် တူးဖော်ရမည့် ပစ္စည်းများ သယ်ရသည်။ အရက်ယူရသည်။ တောထဲမှာက ငွေဖြင့်ဝယ်လျှင် လိုသည့်ပစ္စည်းကို လွယ်လွယ် မရ၊ ဘိန်းတစ်ကျပ် သား၊ နှစ်ကျပ်သား ဆောင်သွားရသည်။ စစ်တပ်နှင့် တွေ့၍ အဖမ်းခံရမည်စိုး သဖြင့် တောထဲတောင်ထဲ ကွင်း၍ သွားရသည်။ သည်တစ်ခေါက် တည်းနှင့် ကျောက်စိမ်းတူးသည့် အလုပ်ကို ကိုမြင့် စိတ်ပျက်သွားပြီ။ ပင်ပန်းလိုက် သည့်ဖြစ် ခြင်း။ ရတော့ ဘာမျှ အဖိုးမတန်သည့် ကျောက်တုံးတွေသာရခဲ့သည်။ အရောင်တင် ထုခွဲရောင်းလျှင် ဘာမျှမရ၊ အဖိုးမတန်၊ သူတို့ရသည့် ကျောက် စိမ်း က စီးကရက်၊ ဆေးလိပ်ပြာခံခွက်တို့၊ အရုပ်တို့ ထုဖို့လို့သာကောင်းသည့်

ကျောက်စိမ်းတုံးမျိုးဖြစ်သည်။ သူ မယူတော့၊ စရိတ်တောင်းပြီး ပခုက္ကူက သူငယ်ချင်းဆီ ပြန်ခဲ့သည်။

ကျောက်စိမ်းတူးသွားသည့်အတွက် မှတ်မှတ်ရရ အမြတ်တစ်ခုသာကျန် သည်။ အမြတ်က ငှက်ဖျားရောဂါပါတည်း။

ငှက်ဖျားကြောင့် တစ်လလောက် ဆေးကုယူရသည်။

မကြာမီ ကိုဖေခင်တို့ဆီမှ စာတစ်စောင်လာသည်။ ကိုဖေခင်က ခန္တီးတွင် မ ရှိတော့။ ကျောက်စိမ်းတူးသည့် ကိစ္စကို ဆိုင်ရာတို့က ကြပ်မတ်သဖြင့် ခန္တီက သူ တို့ထမင်းဆိုင်လည်း ယခင်ကလောက် ရောင်းမကောင်း။ ထို့ကြောင့် သစ်ချောက်

ကျောက်မီးသွေးတွင်းတွင် အလုပ်ရနေကြသည်။ ခဏတဖြုတ်လာ၍ အလုပ်ရှာရန် ခေါ်သည်။

သည့်အတိုင်းဆိုလျှင် မျှော်လင့်ချက်ရှိသည်။ သူလည်း သစ်ချောက်ကျောက်မီးသွေးတွင်းတွင် အလုပ်ရှာရမည်။ အလုပ်မရလျှင် ကလေးမြို့၊ တမူးမြို့ကားလမ်းတွင် ဒရိုင်ဘာလောက်တော့ ရနိုင်သည်ဟု ကိုမြင့် ထင်သည်။ မဟန်လျှင်လည်း မန္တလေး သို့မဟုတ် ရန်ကုန်သို့ ဆင်းရတော့မည်။ မှောင်ခို အလုပ်မျိုးကိုတော့ သူ မလုပ်ချင်။

အလုပ်ဆိုသည်မှာ ငွေရတိုင်း လုပ်၍မဖြစ်။ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ဖို့လို သည်။ သိက္ခာရှိဖို့ လိုသည်။ ဥပဒေနှင့် လွတ်ကင်းဖို့ လိုသည်။ ဆင်းရဲပင်ပန်း သည်က အရေးမကြီး၊ ဆင်းရဲပင်ပန်းသည်ကိုတော့ ခံနိုင်သည်။ ဆင်းရဲပင်ပန်းခြင်း သည် သူ့ဘဝတွင် သူ့အဖော် ဖြစ်နေပြီ။

"အစ်ကိုတို့တော့ ခုထက်ထိ မနိုးသေးဘူး ထင်တယ်"

အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲရင်း မည်မျှကြာအောင် စဉ်းစားနေသည်မသိ။ | ခရီးသည်တွေ အိပ်ရာက နိုးကုန်ကြပြီ၊ အေးမတို့ပင် အိပ်ရာတွေ သိမ်းနေကြပြီ။

အရှေ့ဘက် တောတန်းများနောက်မှ ကောင်းကင်က ပန်းနုသွေးလဲ့လဲ့ ပြေးနေသည်။ကိုမြင့် အိပ်ရာမှ လူးလဲထကာ အိပ်ရာလိပ်ကို သိမ်းသည်။

"ဒုက္ခပဲ မျက်နှာသစ်စရာလည်း ရေမရှိဘူး"

အေးမက ညည်းသည်။ မချစ်မေက လိပ်ထားသည့် အိပ်ရာလိပ်ပေါ် တွင် ထိုင်ကာ မျက်လုံးများကို ပွတ်နေသည်။ သူ့ဆံပင်က ဖရိုဖရဲ၊ မျက်နှာက အဆီပြန်လျက်။

"ဟိုလူတွေ မေးကြည့်ပါလား၊ ပုလင်းထဲမှာတော့ ရေတွေထည့်လာတာ တွေ့တယ်"

မချစ်မေက ရေပုလင်းတစ်လုံးကို ဆွဲလာသည့် ယောကျ်ားကြီးနှစ် ယောက်ကို မေးငေါ့ ပြကာ လှမ်းမေးသည်။ တချို့ ခရီးသည်များက ကတ္တရာစေး လမ်းမကြီးအတိုင်း နောက်ဘက်သို့ ပြန်သွားနေကြသည်။ တချို့က ကားဆီသို့ ပြန်လာနေကြသည်။

"ဟိုဘက်ကို ပြန်လျှောက်သွား၊ တံတားဖြူဖြူလေးနားမှာ ရေအိုးစင် ရှိတယ်၊ ကျုပ်တို့တော့ မျက်နှာသစ်ပြန်လာခဲ့ပြီ"

ယောကျ်ားကြီးတစ်ယောက်က ဖြေသည်။

“ဝေးသလား၊ ဦးလေး”

“နည်းနည်းတော့ ဝေးတယ်။ တစ်မိုင်လောက် လျှောက်ရတယ်” မချစ်မေက နှာခေါင်းရှုံ့ပြသည်။

“ကျွန်တော် ခပ်ခဲ့မယ်လေ၊ ရေချိုင့်ကလေး ဘာလေး မပါဘူးလား” ကိုမြင့်က မေးသည်။

“ရေပုလင်းတစ်လုံးပဲပါတယ် အစ်ကို၊ ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ၊ အေးမလိုက်ပြီး မျက်နှာသစ်မယ်။ မမချစ်မေဖို့ ဒီပုလင်းနဲ့ ခပ်ခဲ့တာပေါ့။ တစ်ပုလင်းဆိုရပါတယ်”

မချစ်မေက နှုတ်ခမ်းကို မိန့်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ကတ္တရာစေးလမ်းအတိုင်း နောက်ပြန်လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ လမ်းတွင် သူတို့လို ရေအိုးစင်သို့ မျက်နှာသစ် သွားနေသူများလည်း ရှိသည်။ ပြန်လာသူများလည်း ရှိသည်။

အေးမက သူ့ဘေးမှ လိုက်လာသည်။ ဆံပင်များက ညိုလဲ့သော မျက်နှာတစ်ဝိုက်ကို ဖုံးနေကြသည်။ သူ့ကိုယ်က ကိုယ်သင်းနံ့က မွှေးမြနေ သည်။ မနေ့ညက သူအိပ်ခဲ့သည့် ခေါင်းအုံးက အနံ့မျိုး။အေးမကို မြင်တော့ သူ့ ညီမ သန်းဆင့်ကို သတိရသည်။ ဂန့်ဂေါပခုက္ကူ လမ်းတွင် သန်းဆင့်လည်း ဒီလိုကူးချည်သန်းချည် လုပ်နေလိမ့်မည် ထင် သည်။

“အစ်ကို့မှာ ညီမလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်” ကိုမြင့်က သူ့အတွေးနှင့် သူ ပြောသည်။

“ညီမတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အေးမလောက်ပဲ၊ ငယ်ရင် နည်းနည်းပဲငယ်မယ်”

“ခုကော”

“ခုတော့၊ ယောက်ျားရနေပါပြီ၊ အေးမလိုပဲ အရောင်းအဝယ်လေး ဘာလေး လုပ်နေတယ်။ အေးမကော အရောင်းအဝယ်လုပ်တာ ကြာပြီလား”

“တစ်နှစ်ကျော်ကျော်လောက်တော့ ရှိရောပေါ့”

“ဒီပြင်အလုပ်ကို လုပ်ပါလားကွယ်၊ အေးမတို့လို မိန်းကလေးတွေ ဒီအလုပ်မျိုးလုပ်ရာတာဟာ အန္တရာယ်များလှတယ်”ကိုမြင့်၏ အမူအရာက ရိုးသားသည်။ ကိုယ့်ညီမလေး တစ်ယောက် အတွက် စိုးရိမ်ဟန်မျိုးဖြစ်သည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ဆန်းပြားသည့်အမူရာ မတွေ့ရ။

“ဘာအန္တရာယ်များတာလဲ အစ်ကို”

“အစစအရာရာ အန္တရာယ်များတယ်၊ သားရဲတွေပေါတဲ့ တောကြီးထဲ လျှောက်ရသလိုပဲ”

“ဪ…ဒါကတော့ အစ်ကိုရယ်၊ ဘဝဆိုရာ သက်သက်သာသာ လျှောက်ရတယ်လို့ ဘယ်ရှိပ့ါ မလဲ။ ဘဝဆိုတာ နှင်းဆီခင်းတဲ့လမ်း မဟုတ်ဘူး။ ဆူးခင်းတဲ့ လမ်းဆိုတာ အစ်ကိုလည်း ဝတ္ထုတွေထဲမှာ မကြာခဏ ဖတ်ဖူးသားပဲ။ ဒီတော့ သားရဲတွေပေါတဲ့ တောမှန်းသိပေမယ့်လည်း လျှောက်ရတာပဲ။ အရေးက မလှတော့ အေးမတို့လည်း ပြေးရတာပေ့ါ အစ်ကိုရဲ့”

အေးမစကားက အဘိဓမ္မာဆန်နေသည်။ နောက်ဆုံးစကားလုံးများကိုတော့ အေးမ ရွတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့မျက်နှာကလည်း နောက်ရွတ်ရွတ်မျက်နှာထားဖြစ်သည်။

ကိုမြင့် မှောင်ခိုဆန့်ကျင်ရေး တရားဟောတော့မည်ကို အေးမသိသည်။ ရေအိုးစင်တွင် မျက်နှာသစ်သည့် ခရီးသည်တွေ တော်တော်များသည်။ ကိုမြင့်က လူရှင်းအောင်စောင့်ကာ အေးမကို ရေခပ်ပေးသည်။

“ကျေးဇူးပဲ၊ အစ်ကိုရယ်”

(၁၁)

မော်တော်ကားက အနောက်စူးစူးသို့ မောင်းနေသည်။

အနောက်ဘက်ကောင်းကင်က မီးလျှံလို ရဲနေသည်။ နေလုံးကြီးက နောက်ဘက် တောင်တန်းများနောက်တွင် ချက်ခြင်း လျှောကျသွားပြီ။

ရှေဦးကထွက်တော့ ခြောက်နာရီထိုးပြီ။ ရှေ့တွင် စခန်းမရှိတော့သဖြင့် ရှေဦးတွင် ထမင်းစားကြသည်။ အရက်သောက်သူက သောက်ကြသည်။ သူ့ရှေ့

က ဖော့ဂျီရောင် ခရစ်အင်္ကျီနှင့်လူငယ် အပါအဝင် လူငယ်တစ်သိုက်က အရက်သောက်ကြသည်။ ကားနောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံး အရက်နံ့ထောင်းထနေသည်။

"ပောဝန်နန်းနဲ့ စိမ့်စမ်းထွေထွေ x x မာလာစုံပေါ်တဲ့ တာဝနာပွေ...x x ဂန့်ဂေါမင်း မျှော်တင်းထွေထွေ...x x ပန်းပိတောက်ဝင်းအဖန့် သင်းပျံ့ နိုင်ပေ...xx သရဖီရွှေအင်ကြင်းဆင်းရန့် ဝင်းဖန့်ဖန့် ထုံသင်းကာနေ၊ ခတ္တာပုန်း ညက်ကြိုင်လှိုင်သင်းပေ...x x

မော်တော်ကားပေါ်က ကက်ဆက်ထဲမှ မေရှင်၏ မဲဇာမြိုင်သီချင်းသံ ပေါ်လာသည်။

မော်တော်ကားသည် ထန်းပင်အုပ်အုပ်နှင့် ယာခင်းများကို ကျော်လာခဲ့ ကာ တောကိုဝင် တောင်ကို တက်စပြုသည်။

နာမည်ကျော် မဟာမြိုင်တောပါ တည်း။

| အင်ကြင်းပင်၊ ကျွန်းပင်၊ ပျဉ်းကတိုးပင်တို့ ကားလမ်း တစ်ဘက်တစ် ချက်တွင် ပေါက်နေကြသည်။ အမှောင်ကြောင့် အင်ကြင်းပွင့်တို့၏ အလှကိုတော့ မမြင်ရ။ သို့ရာတွင် အနံ့ကမွှေး၍ လေကအေးနေသည်။ တရှိန်ရှိန်တောက် နေသည့် နွေတံလျှပ်များထဲတွင် တစ်နေကုန်ဖြတ်လာရသူတို့ကို အေးမြလန်း ဆန်းသွား စေသည်။

ကားပေါ်ကလူတွေက စကားပြောလာကြသည်။ လူငယ်တစ်သိုက်က လည်း သီချင်းဆိုလာကြသည်။ ကက်ဆက်မှ တေးသံ၊ စကားပြောသံ၊ သီချင်း ဆိုသံ၊ မော်တော်ကားစက်သံတို့သည် ညအမှောင်ထဲတွင် ဝေ့ဝိုက်မျောပါကျန်ရစ် ခဲ့ သည်။

တောင်တက်တောင်ဆင်းက မတ်စောက်သည်။ ကားလမ်းက ကြမ်း သည်။ တစ်နေ့မှ ကားတစ်စီးစ နှစ်စီးစလောက်သာ ဖြတ်သည့်လမ်း ဖြစ်သည်။

အရင်တစ်ခေါက် ခန္တီးကိုသွားတုန်းက မုံရွာမှ ချင်းတွင်းတစ်ကြောကို ဆန် တက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သဖြင့် သည်လမ်းကို ကိုမြင့် တစ်ခေါက်မှ မရောက်ဖူးဘူး။ အင်္ဂလိပ်စစ်ထုတ်တုန်းက အဖေလိုက်၍ ကားမောင်းပေးရသည်မှာ သည်လမ်းပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် သည်လမ်းအကြောင်းကိုတော့ ကိုမြင့် ကြားဖူးသည်။

ကျောက်ထုတွင် ဆရာဦးစံကောင်းနှင့် နေစဉ်က ဆရာဦးစံကောင်းက အင်္ဂလိပ်စစ် ဗိုလ်ချုပ် ဝီလျံစလင်းရေးသည့် "အောင်မြင်မှုသို့ ဆုတ်ခွာရခြင်း"

အမည်ရှိ စာအုပ်ကို ဖတ်ပြသည်။ ဂန့်ဂေါ်၊ ကျောက်ထု၊ ပေါက်၊ တပျင်းစသည့် သူ သိ သည့်မြို့ ရွာကို ဖြတ်သန်းရသည့် စစ်မြေပြင်အကြောင်းဖြစ်၍ သူ စိတ်ဝင်စားသည်။

တောက နက်သည်ထက် နက်လာသည်။ မော်တော်ကားသည် တောင် ကမ်းပါးယံကြီးကို မှေ့တတ်သည်။ လမ်းကကျဉ်း၍ တစ်ဖက်တွင် ချောက်ကမ်း ပါးယံကြီးတွေ ရှိသဖြင့် သတိထား မောင်းနေရသည်။ လမ်းတွင် ပျဉ်လယ်ဆို သည့် ရွာကလေးတစ်ရွာသာ တွေ့ခဲ့သည်။ ရွာဆိုသော်လည်း တဲစုကလေးသာဖြစ် သည်။ အလွန်ဆုံးရှိမှ အိမ်သုံးလေးဆယ်ခန့်ရှိမည်။

ကိုမြင့် အိပ်ငိုက်စပြုပြီ။

ကားပေါ်က ခရီးသည်များ၏ စကားသံများသည်လည်း တိတ်စပြုပြီ။ ဒရိုင် ဘာက ကက်ဆက်ကိုလည်း ဖွင့်မပေးတော့။ လမ်းကြမ်းသဖြင့် သူ့ အာရုံ ကို တခြားသို့ ပျံ့လွင့်စေချင်ဟန်မတူ။ သတိတစ်ချက်လွတ်သွားသည်နှင့် ကား သည် ချောက်ကမ်းပါးထဲသို့ ကျသွားနိုင်သည်။

သူ့ခေါင်းက ငိုက်ကျသွားလိုက်၊ ပြန်ထောင်သွားလိုက်၊ သတိရလိုက်။ မေ့ခနဲ ပျော်သွားလိုက်။

ဟုတ်ပါ၏။ သူနှင့်အေးမသည် တောကြီးထဲ ဖြတ်သန်းနေကြသည်။ တော က သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေ ပေါသည်။ ရှေ့တွင် သစ်ပင်ချုံနွယ်တွေ ပိတ်နေကြ သည်။ ဆူးခက်ဆူးနွယ်တွေ ဆီးနေကြသည်။ တချို့သစ်ပင်များတွင် နွယ်တန်း ကြီးတွေ တွဲလွဲကျနေကြသည်။ အပေါ်ယံကြည့်လျှင် အန္တရာယ်မရှိဟု ထင်ရ

သော်လည်း အနားကပ်သွားသည့် သတ္တဝါကို ရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့ တတ်ကြ သည်။ မြိုင်ကန္တာတွင် တံလျှပ်တို့ကလည်း ထူပြောသည်။ အဝေးကြည့်တော့ စိမ့်စမ်းထင်ရသည်။ အနားရောက်တော့ တံလျှပ်တွေဖြစ်နေသည်။ သူက အေးမ လက်ကို မြဲမြဲတွဲထားသည်။ အေးမ မလိုက်နိုင်သည့်နေရာတွင် သူက တွဲ ခေါ်သည်။ အေးမ လဲကျလျှင်လည်း သူက ပွေ့ထူသည်။ သူနှင့် အေးမတို့ နှစ် ယောက် ကန္တာရကြီးထဲတွင် မျက်စိလည်နေစဉ်၊ မုန်တိုင်းကြီး တိုက်လာသည်။ သစ်ပင်တို့ ကျိုးပြတ် လဲကျကုန်ကြသည်။ မြိုင်ကစုံလည်တောက မာယာ ပရိယာယ် များသည်။ လမ်းပျပျထင်၍ လျှောက်သော်လည်း ခရီးအတန်ပေါက် တော့ လမ်းစ ပျောက်သွားသည်။ ကန္တာတောလယ်တွင် သူတို့နှစ်ယောက် ရွှေ ပြည်တော်ကို ဘယ်ကစ ဘယ်ဆီ မမှန်းတတ်ပြီ။

မြောင်ဖီလာ xx ကန္တာစုံခြေလှမ်း x အိုဘယ်ဝယ်ဆီသွယ်ရည်ရွှယ်မှန်း x စံ နန်းကွာနယ် x ပူတယ်လေ ဆယ်နေကဲ ဖြေမပြေဘဲ သဲဝယ်ဖို

ဟုတ်ပါ ၏။ ကစုံ ခြေလမ်းဖြစ်ပါ၏။ ဘယ်ဝယ်ဆီသွယ် ရည်ရွယ် မှန်း။ ရည်ရွယ်မှန်း။ ကိုမြင့် မေး မေး မေး မေး ပျော်လိုက်လာစဉ် မြည်သံကြီးတစ်ခုကို ကြားရသည်။ သူ့နားတွင် အော်သံတွေ ကြားလိုက်ရသလိုလည်း ထင်သည်။

မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ခရီးသည်တွေ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေ သည်။ ကားက တောင်တွေပေါ်မှာ မဟုတ်တော့။ တောင်အောက်မြေပြန့်မှာ ရောက်နေပြီ။ မြေပြန့်ဆိုသည့်တိုင် ပျံ့ပျူးနေသည့် မြေပြန့်မျိုးမဟုတ်။ ချိုင့်ဝှမ်း လျှိုမြောင်တွေ၊ ကမူတွေပြည့်နေသည့် တောလမ်းကြမ်း ဖြစ်သည်။ ဘေးတစ်ဘက် ချက်တွင် ကျွန်းပင်ကြီးများ မိုးယှက်နေကြသည်။

“မော်တော်ကားက စက်ပျက်သွားပြန်ပတဲ့”

ကားအောက်ဆင်းနေသော ခရီးသည် တစ်ယောက်က သတင်းပို့သည်။ ကားပေါ်မှ ခရီးသည်တွေက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေကြသည်။ ဆဲရေး တိုင်းထွာသံများကို ကြားရသည်။

အားလုံး စိတ်တိုကုန်ကြသည်။

သည်နေရာမျိုးတွင် မော်တော်ကားပျက်လျှင် မလွယ်တော့။ နေရာက လည်း တောခေါင်ခေါင်ကြီးမှာဖြစ်သည်။ မုံရွာနှင့်လည်း မနီး။ ကလေးဝနှင့် လည်း မနီး။ ဘယ်မြို့ဘယ်ရွာနှင့်မှ မနီး။

သည်နေ့ညတော့ သည်မှာအိပ်ရဖို့ သေချာပြီ။ ကားဆရာတို့က လက်နှိပ်ဓာတ်မီး တဝင်းဝင်း၊ ဖယောင်းတိုင်မီး တလက်လက်ဖြင့် ကားစက်ခေါင်းကို ဖွင့်၍ နှိုက်ကြသည်။တချို့ခရီးသည်များက အိပ်ရာလိပ်တွေကို ဖြည်ကာလမ်းဘေးတွင် ဖြန့်ခင်းကြသည်။ သည်လမ်းကတော့ မနေ့ညကလို ကတ္တရာစေး လမ်းကျယ် မဟုတ်။

ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများထူထပ်သော လမ်းဖြစ်သည်။ လမ်းကလည်း ကျဉ်းသည်။

အေးမက ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းသည်။ မချစ်မေက စောစောကတည်းက အောက်ရောက်နေပြီ၊

"ဒုက္ခပဲ၊ ဒီနေ့ညလည်း လမ်းမပေါ်မှာ အိပ်ရပြန်ပြီ"

အေးမက မချစ်မေအနားတွင် ထိုင်သည်။ မဟာမြိုင်တောက အအေး ခတ်ပိုချင်သည်။ နွေနှောင်းသည့်တိုင် နှင်းကြွင်းတို့က မပြယ်တတ်သေး။ ငွေနှင်းတို့ သစ်ရွက်ပေါ်ကျသံက တစ်တောလုံးညံနေသည်။ "နှင်းငွေ ရီအုံ့ မဆုံး၊ မိုးပေါက်က ရှုံး" ဆိုသည့် သီချင်းတစ်ပိုင်းတစ်စကို ကိုမြင့်သတိရသည်။

သည်နေ့ညတွင်တော့ ကားခေါင်မိုးပေါ်က ဂီတာဆရာတို့လည်း စတီရီ ယိုတေး မဟာစ်နိုင်တော့။ ဇော်ဂျီရောင်အင်္ကျီနှင့် လူငယ်ခေါင်းဆောင်သည့် လူငယ်တစ်သိုက်ကမူ လမ်းဘေးတွင်ထိုင်ကာ အရက်သောက်နေကြသည်။ သူ တို့တွင် အရက်ပုလင်း တော်တော်များများ ပါလာကြဟန်တူသည်။ ရှေဦးတွင် ထမင်းစား ကြတုန်းကလည်း သူတို့တစ်သိုက် အရက်လိုက်ရှာနေကြသည်။

သူတို့ တစ်သိုက်က အရက်သောက်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်မနေ။ ရှေဦးတုန်းကဆို လျှင် ဒရိုင်ဘာ နောက်ခုံတန်းတွင်ထိုင်သည့် ကောင်မလေးနှင့် ကောင်းလေးတို့ အတွဲကို လိုက်၍ နှောင့်ယှက်နေကြသည်။ သူတို့ သွားရာနောက်သို့ တကောက်

ကောက်လိုက်နေကြသည်။ သူတို့လူသိုက် လုပ်ပုံက အများမျက်စိနောက် စရာ ဖြစ်နေသည်။ ယခုလည်း သူတို့တစ်သိုက် ကောင်လေးနှင့် ကောင်မလေး အတွဲနားတွင် အရက်သောက်ရင်း ရိုင်းစိုင်းစွာ နောက်ပြောင်နေကြသည်။

"ဘယ်လိုလဲ ရှယ်ယာလေး ဘာလေး မရဘူးလား"

ဇော်ဂျီရောင် ခရစ်အင်္ကျီနှင့် လူငယ်၏ အသံ ဖြစ်သည်။ သူတို့အချင်း အချင်း အပြန်အလှန် ပြောနေပုံမျိုးဖြင့် အော်ကျယ် ဟစ်ကျယ် ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့စကားထဲတွင် နေလင်းအောင် ဆိုသည့် အမည်နှင့် မာလာဆိုသည့် အမည်ကို မကြာခဏ ကြားရသည်။

"အစ်ကို ချမ်းနေပြီလား" သူ့ရှေ့နားက အေးမက လှမ်းမေးသည်။

"နည်းနည်းတော့ အေးတယ်၊ အေးမကော"

"အေးမ သိပ်မချမ်းပါဘူး၊ ဆွယ်တာအင်္ကျီ ဝတ်ထားတယ်၊ အစ်ကိုချမ်း | နေမှာပေ့ါ၊ ကားပေါ်က အိပ်ရာလိပ်ယူပြီး အိပ်ပါလား"

"မအိပ်ချင်သေးပါဘူး။ အေးမ အိပ်မလား၊ ယူပေးမယ်လေ"

“အေးမလည်း မအိပ်ချင်သေးဘူး”

အေးမက ပခုံးတွင် သိုင်းထားသည့် မျက်နှာသုတ်ပုဝါကို ခေါင်းပေါ် တွင် လွှမ်းလိုက်သည်။

“ညည်း မအိပ်ချင်ပေမယ့် တို့တော့ အိပ်ချင်ပြီတော့။ မောင်ဟိုဒင်းရေ၊ တို့ အိပ်ရာလိပ်ကလေး ကားခေါင်မိုးက ချပေးကွယ်၊ မအိပ်လည်း အညောင်း အညာ ပြေ လှဲရတာပေါ့။ ဒီနေရာမှာ အိပ်ရမှာပဲ၊ စိတ်ချ ကိုမြင့်က ခေါင်မိုးပေါ်တက်၍ အိပ်ရာလိပ်နှစ်လိပ်ကို ချလာသည်။

“အစ်ကို အိပ်လေ”

အေးမက သူ့ အိပ်ရာလိပ်ကို ကိုမြင့်ကို ပေးသည်။

“ဟင့်အင်း၊ အစ်ကို မအိပ်ချင်ဘူး။ မျက်လုံး ကြောင်နေတယ်”

“ညောင်းမှာပေါ့ အစ်ကိုရယ်”

“ရပါတယ်။ မြေကြီးပေါ် လှဲလို့ရသားပဲ”

အိပ်ရာကို ဖြန့်ခင်းသော်လည်း မည်သူမျှ မအိပ်ကြ။ မချစ်မေကမူ သူ့ အိပ်ရာကို ဖြန့်ခင်း၍ အိပ်နေပြီ။ ခဏကြာလျှင် သူ့ထံမှ ဟောက်သံပေါ်လာ သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးအိပ်ပျော်လွယ်သော မချစ်မေကိုကြည့်၍ ပြုံးမိကြ သည်။

“ဒီက အစ်မကြီးကတော့ ဟန်ကျတယ်၊ ခေါင်းချလိုက်ရင် အိပ်ပျော်တာ ပဲ၊ အေးမကော အိပ်ချင်ရင် အိပ်လေ”

“ဟင့်အင်း၊ အေးမ မအိပ်ချင်သေးဘူး။ ဗိုက်ဆာတာ တစ်ခုပဲ”

အေးမတွင်မက သူ့ လည်း ဗိုက်ဆာသည်။ ရေဦးတုန်းက ထမင်းစားခဲ့ သော်လည်း ညသန်းခေါင်ကျော်တော့ ဗိုက်က ချောင်သွားပြီ။ မော်တော်ကား ဆောင့်သဖြင့် ကားမပျက်ခင်တည်းက ဆာလှပြီ။

ရှေ့နားတွင် စခန်းတစ်ခုရှိသည်။ သူတို့ အနားက ခရီးသည်တစ်သိုက် က ထသွားကြသည်။ မိန်းမတွေရော ယောကျ်ားတွေပါ သုံးလေးဆယ်လောက် ရှိမည်။ စားစရာသောက်စရာ ရလို့ရငြား သွားကြခြင်းဖြစ်သည်။

"အေးမ ဆာရင် အစ်ကိုလိုက်သွားပြီး ဝယ်ခဲ့မယ်လေ"

"အေးမပါ လိုက်မယ်လေ" အေးမက လူးလဲထသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက် ရှေ့က ခရီးသည်အုပ် နောက်သို့ လိုက်လာခဲ့ကြသည်။

လမ်းက မပြုမပြင်ပဲ ထားသည်မှာ တော်တော်ကြာနေပုံရသည်။ တချို့ နေရာများတွင် ရေစီးကြောင်း လိုက်ကာ ရိုးကလေးတွေ ဖြစ်နေသည်။ အပေါ်က ဖို့ထားသည့် မြေသားကို ရေတိုက်စားသဖြင့် တောင်ကြောအောက် ကျောက်တုံး ကျောက်သားတွေ ပေါ်နေသည်။

ကိုမြင့်က ရှေ့ကလျှောက်၍ အေးမက နောက်မှလိုက်သည်။ နှစ် ယောက် စလုံး စကားမပြောမိကြ။

မနက်ကလည်း ကားပျက်သည့်နေရာမှ ရွာချမ်းစင်သို့ သူတို့နှစ်ယောက် အတူထွက်ခဲ့ကြသည်။ ညကျတော့လည်း ကားပျက်သည့်နေရာမှ စခန်းတစ်ခု သို့ သူတို့နှစ်ယောက် အတူလျှောက်ကြရပြန်ပြီ။

ကိုမြင့်က အေးမကိုကြည့်၍ စိတ်မကောင်း။ သည်လို မိန်းမငယ်က လေး တွေ မှောင်ခိုကုန်ကူးရင်း ပျက်စီးသွားကြရသည်ကို မြင်ခဲ့ကြားခဲ့ဖူးပြီ။ သူ့ညီမ သန်းဆင့်ပင်လျှင် မှောင်ခိုကုန်ကူးရင်း ပထွေးလက်သို့ ကျရောက်သွား ခဲ့ရပြီ မဟုတ်လော။ သန်းဆင့်က ပထွေး၏ မော်တော်ကား အပတ်တိုင်း ဂန့်ဂေါသို့ ကုန် ကူးလိုက်သည်။ သည်နည်းဖြင့် ပထွေးနှင့် မယားပါသမီးတို့ မှောက်မှားခဲ့ကြရ သည်။ အေးမတို့လို ငယ်ရွယ်သော မိန်းကလေးမျိုးတွေကို သည်အလုပ်မျိုး သူ မ လုပ်စေချင်။

သို့ရာတွင် မလုပ်စေချင်တော့ကော သူက ဘာများတတ်နိုင်ပါသနည်း။ မနေ့ညတုန်းကပင် အေးမ သူ့ကို မေးခွန်းထုတ်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လော။ သူက အေးမ အမေးကိုပင် ရန် အဆင်သင့် မဖြစ်ခဲ့။ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း အနိုင်နိုင် လမ်းမှာ လျှောက်နေသူတစ်ဦး။

"အေးမ စကားတွေကို အစ်ကို စဉ်းစားကြည့်တယ်" ကိုမြင့်က ပြောသည်။

"ဘာစကားတွေလဲ အစ်ကို၊ အေးမ ဘာတွေများ ပြောမိပါလိမ့်"

"သော်… မှောင်ခိုသမား အမျိုးအမျိုးရှိတယ်ဆိုတဲ့ စကားကိုပါ၊ မနေ့ညတုန်းက ပြောတာလေ"

အေးမက နားမလည်။ သူ့စကားက သည်လောက်စဉ်းစားစရာ ထွေ | ထွေထူးထူးမပါဟု ထင်သည်။ ကိုမြင့်က အစဉ်းစားလွန်သည်။ လေးနက်လွန်းသည်ဟု၊ အတွေးခေါင်သည်ဟုပင် အေးမ ထင်သည်။ အနည်းဆုံး အတွေးခေါင် သည်ဟုပင် ထင်ချင်သည်။ ။

"ဒါများ ဘာစဉ်းစားစရာ ရှိလို့လဲ အစ်ကိုရဲ့၊ ရှင်းရှင်းလေးပါ၊ ခုခေတ် မှာ ပိုက်ဆံသိပ်ရှိတဲ့ လူကလည်း မှောင်ခိုလုပ်တယ်။ ကုန်းကောက်စရာ မရှိ တဲ့ လူက လည်း မှောင်ခိုလုပ်တယ်။ မရှိတရှိ လူကလည်း မှောင်ခိုလုပ်တယ်။ အမျိုးမျိုးပေ့ါ၊ လူတိုင်း လုပ်နေကြတာပဲ"

"ဘာ လူတိုင်း၊ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်၊ လူတိုင်းမှောင်ခိုလုပ်နေကြတာပဲ။

"အင်း…အေးမ စကားက ထပ်ပြီးစဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာပြန်ပြီ"

အေးမက တမင်လုပ်ပြီးရယ်သည်။

"တချို့က မှောင်ခိုလုပ်ချင်လို့ လုပ်ကြတယ်။ တချို့က မလုပ်ချင်ဘဲ လုပ်ကြရတယ်။ တချို့ကျတော့လည်း ကိုယ့်ဖာသာကို မှောင်ခိုလုပ်မှန်း မသိဘဲနဲ့ လုပ်မိရက်သား ဖြစ်နေကြတယ်။ ရှင်းပါသလား အစ်ကို"

"ဆိုပါဦး"

"သိပ်ပြီးပိုက်ဆံရှိတဲ့ လူတွေကျတော့ မှောင်ခိုလုပ်ချင်လို့ လုပ်ကြတာ လေ။ တိုက်တစ်လုံးအပြင် နောက်ထပ် တိုက်တစ်လုံး ဆောက်ချင်လို့၊ မော်တော် ကားတစ်စီးအပြင် နောက်ထပ် မော်တော်ကားတစ်စီး စီးချင်လို့၊ စိန်တစ်ဆင် စာအပြင် နောက်ထပ် စိန်တစ်ဆင်စာ ဆင်ချင်လို့၊ မယားတစ်ယောက်အပြင် နောက်ထပ် စမောလေးတစ်ယောက် ယူချင်လို့၊ အားကျစရာကြီးနော်…အစ်ကို၊ ဟဲ…ဟဲ"

အေးမက အရွှန်းဖောက်ပြီး တမင်ရယ်သည်။ ကိုမြင့်က မရယ်နိုင်၊ မရယ်ချင်။ ။

“ဒီလောက်တောင်ပဲတဲ့လားကွယ်” “ဪ... ခက်လိုက်ပါဘိ အစ်ကိုရယ်”

အေးမက ညည်းသည်။ သူ့ညည်းသံက အရှေ့မှ နေထွက်၍ အနောက် တွင် နေဝင်သည် ဆိုခြင်းကို ယခုမှ သိသည့်လူတစ်ယောက်အား သနားသည့် ညည်းသံမျိုး ဖြစ်သည်။

“သူတို့က ခေတ်မီပေသကိုး အစ်ကိုရဲ့၊ ခေတ်မီတယ် ဆိုတာကိုတော့ အစ်ကို နားလည်ပါတယ်နော်”

ခက်ပြီ။ သည်နေ့ညတော့ အေးမ သူ့ကို ပညာစမ်းနေပြီ ထင်သည်။

“ပြောပါဦး”

မသိရင် မှတ်ထား အေးမပြောမယ်၊ ခေတ်မီတယ်ဆိုတာ ခေတ် အကြောင်းကို သိတာ၊ လိမ္မာတာ၊ ရေလိုက် ငါးလိုက် နေတတ်တာ၊ ဟိုကွေ့ကို ဟိုတက်နဲ့ လှော်ပြီး ဒီကွေ့ကျတော့ ဒီတက်နဲ့ လှော်တက်တာ၊ ဂုဏဝုမိုဆိုတဲ့ စကားနှင့်အညီ ကိုယ့်ထက်ရာထူးကြီးသူ၊ ဂုဏ်ကြီးသူ၊ ကိုယ့်ကို စောင့်မမဲ့သူကို ကျိုးနွံရိုသေတတ်တာ၊ ကတညုတ ကတဝေဒီ ဆိုတဲ့ စကားလို အထက်လူကြီးက ပြုဖူးတဲ့ ကျေးဇူးကိုသိပြီး အဲဒီ ကျေးဇူးကို ပြန်ဆပ်တာ။ ဉာတကာ နဉ္စသင်္ဂဟော ဆိုသလို ကိုယ် ကြီးပွားချမ်းသာရင် ကိုယ့်ရဲ့ဆွေမျိုး၊ သားမယား၊ ခယ်မ၊ ယောက်ဖ တို့ကို သင်္ဂြိုဟ်ထောက်ပံ့တာ၊ အောက်လက်ငယ်သားကို ပေးကမ်းချီးမြှင့်တာ၊ ကိုယ် အယူအဆကို အမှန်လို့ တရားသေမဆုပ်ကိုင်ဘဲ ခေတ်နဲ့ အညီ လိုက်လျော ညီထွေ ကျင့်တတ်တာ အဲဒါတွေဟာ ခေတ်မီသူတစ်ယောက်ရဲ့ မရှိမဖြစ်တဲ့ အရည်အချင်းတွေပေါ့ အစ်ကိုရဲ့၊ တရားတော်နဲ့လည်းညီ၊ ခေတ်နဲ့လည်းညီ၊ လောကီမှာလည်း ကြီးပွား၊ သံသရာမှာလည်း အကျိုးရှိ၊ အစ်ကိုကော အဲဒီလို ခေတ်မီတဲ့ လူတစ်ယောက် မဖြစ်ချင်ဘူးလား”

“အင်း၊ အဟင်း...ဟင်း”

“သူတို့က ကုန်ကူးသန်းရောင်းဝယ်တဲ့အလုပ်ဟာ ဘာတဲ့၊ သော်... ဟုတ်ပြီ၊ ဓမ္မိယလဒ္ဓဖြစ်သတဲ့၊ ဓမ္မိယလဒ္ဓဆိုတာ ဘာတဲ့လည်း အစ်ကို”

“သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သပေါ့ကွယ်”

"အင်း။ အဲ…ဟုတ်တယ်၊ သန့်ရှင်းသတဲ့၊ စင်ကြယ်သတဲ့၊ ဘယ်သူ့ ဥစ္စာကိုမှ လုယူတာမဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ရောင်းဝယ်သူနှစ်ဦး သဘောတူမှ ရတဲ့အလုပ် တဲ့။ ဟုတ်သားပဲနော်၊ ဒါထက် အစ်ကို တက်ထရွန်အကျႌစိမ်းဟာ ဘယ်လောက် ပေးရသလဲ၊ လုံချည်ကကော"

"အကျႌကတော့ တစ်ထည်ကို ငါးဆယ်လောက်ကျတယ်၊ လုံချည်က လေးဆယ်လောက်၊ ဝယ်ထားတာ ကြာပါပြီကွယ်"

"ဘယ်က ဝယ်တာလဲ"

"အင်း၊ အဲ… မှောင်ခိုဈေးက" အေးမက ရယ်သည်။

"ဒါပဲပေါ့ အစ်ကိုရဲ့၊ ရောင်းသူက ရောင်းတယ်ပေါ့၊ ဝယ်သူက ဝယ်တယ်ပေါ့။ ဒါကြောင့် သူတို့က ကုန်အရောင်းအဝယ်လုပ်တာဟာ အဲ့ ဘာတဲ့၊ ဓမ္မိယလဒ္ဓ လို့ ပြောတာနေမှာပေါ့၊ ဟုတ်ဖူးလား"

ကိုမြင့်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်နေသည်။

"ဒါပေမယ့် အဲဒီ သိပ်ချမ်းသာပြီး မှောင်ခိုအလုပ်ကိုလုပ်ချင်လို့ လုပ်နေ တဲ့ လူတစ်စားလည်း ရှိသေးတယ်။ သူတို့ကတော့ လူတွေကျပ်တည်းတာကို သဘောကျသတဲ့၊ သူတို့အဘိဓမ္မာက ဘာတဲ့၊ ဪ..ဟုတ်ပြီ၊ ပြည်နာရင် ငွေရှာလို့ ကောင်းသတဲ့၊ သိလားအစ်ကို၊ ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့ အဘိဓမ္မာ လဲနော် အစ်ကို"

အေးမက ချဉ်စိတ်ပေါက်၍ ပြောနေသည်လော၊ လှောင်ပြောင်နေသည်လော။ ကိုမြင့် စဉ်းစားသည်။ သည်လေသံကိုထောက်၍ နှစ်ခုစလုံးဖြစ်နိုင်သည်ဟု ကိုမြင့်ထင်သည်။

"နေပါဦး၊ ခုအေးမပြောတာက သိပ်ပိုက်ဆံချမ်းသာပြီး၊ မှောင်ခိုလုပ်ချင် လို့ လုပ်နေသူတွေ အကြောင်းပဲ ရှိသေးတယ်၊ ပြီးတော့ကော"

"ဪ…ဆောရီးအစ်ကို၊ အေးမ စကားနည်းနည်းလောသွားတယ်။ နောက်တစ်မျိုးကတော့ ကိုယ့်ဖာသာကိုယ် မှောင်ခိုဖြစ်မှန်းမသိဘဲနဲ့ မှောင်ခိုလုပ်ရက်သား ဖြစ်နေတဲ့ လူတွေ၊ မရှိတရှိလူတွေ၊ အဲဒီလူတွေကတော့ အများစုကြီးပဲ။

"ဘယ်လူတွေလဲ"

"အစ်ကို ပြည်သူ့ဆိုင်တို့ သမဝါယမဆိုင်တို့ မရောက်ဖူးဘူး ထင်တယ်"

လမ်းက ကျောက်ခဲတွေ၊ ကျောက်တုံးတွေ များလာသဖြင့် နှစ်ယောက် သား သတိထား သွားနေကြရသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်က တချီတချီတွင်ဝင်းကနဲ့ လက်လာသည်။

"သမဝါယမက ပစ္စည်းထုတ်တဲ့နေ့တို့၊ ပြည်သူ့ဆိုင်က ပစ္စည်းရောင်းတဲ့ နေ့တို့မှာ အိမ်ရှင်မတွေဟာ ရသမျှပစ္စည်းထုတ်၊ မလိုတဲ့ပစ္စည်းတွေကို ရသမျှ အမြတ်ကလေးတွေနဲ့ ပြန်ရောင်း၊ ရောင်းလို့ရတာလေးတွေနဲ့ သမဝါယမက ရတဲ့ ပစ္စည်းကို မှောင်ခိုမှာ ဝယ်သုံးနေကြရတယ်။ သူတို့ မလိုလို့ ရောင်းတဲ့ပစ္စည်း လေးတွေကို ဆိုင်က ဈေးသည်လေးတွေက ဆီးကောက်၊ ဈေးသည်ကြီးတွေဆီ ပြန်ရောင်း၊ ဈေးသည်ကြီးတွေက လိုတဲ့လူကို ပြန်ဖြန့်။ တကယ်တော့ ဈေးသည် တွေ ဆိုင်ပေါ်မှာ ရောင်းနေတဲ့ ပစ္စည်းတွေဟာ မသမာသူဝန်ထမ်းတွေ ခိုးထုတ် နေတဲ့ ပစ္စည်းတွေရယ်၊ အိမ်စရိတ်ကာမိအောင် မလိုတာကို လဲဖယ်ရောင်းရတဲ့ အိမ်ရှင်မတွေဆီက ပစ္စည်းတွေရယ်ပဲ မဟုတ်ဘူးလား အစ်ကို၊ လိုတဲ့သူကျတော့ လည်း အဲဒီပစ္စည်းတွေကို ဈေးသည်ကြီးတွေဆီက ပြန်ဝယ်ရပြန်ရော။ ဒီလိုနဲ့မရှိတရှိ လူတွေဟာ မသိဘဲနဲ့ မှောင်ခိုလုပ်နေကြတယ်။ မှောင်ခိုကို အားပေးမိ ရက်သား ဖြစ်နေရတယ်"

"နောက်တစ်မျိုးက"

"နောက်တစ်မျိုးကတော့ အစ်ကို ခုမြင်သားပဲ။သိပ်မွဲတဲ့ အေးမတို့က အမြတ်နည်းနည်းလေးတော့ စားရတာပေါ့ အစ်ကိုရယ်။ အေးမ လည်း အစတုန်း ကတော့ တင်းခံနိုင်သမျှ တင်းခံတာပဲ။ ဒါပေမယ့် မတတ်နိုင်ဘူး အစ်ကိုရေ။ လောကကြီးက ဒီလိုပဲလုပ်ရမှာပဲ။ မစန်းရင် ပြောသလိုပေါ့"

အေးမက မစန်းရင် အကြောင်းကိုပြောပြသည်။

"မစန်းရင်က လောကကြီးမှာ ကိုယ်က သူများမျက်ခုံးမွေးပေါ် စကြံ လျှောက်ရင်လျှောက်၊ မလျှောက်ရင် သူများက ကိုယ်မျက်ခုံးမွေးပေါ်မှာ လျှောက် သွားမှာပဲတဲ့။ မစန်းရင်ပြောတုန်းက သိပ်သဘောမပေါက်ဘူး။ နောက်မှ သူပြော တာ သိပ်ဟုတ်ပါလားလို့ အေးမ သဘောပေါက်လာတယ်။ အရင်တုန်းကတော့ လူတွေကို ယုံတယ်။ အခုတော့ လူတွေကို မယုံတော့ဘူး။ ကိုယ်က သူများ မျက်ခုံးမွေးပေါ် စကြံမလျှောက်ရင် သူများက ကိုယ့်မျက်ခုံးမွေးပေါ်မှာ စကြံ လျှောက်မှာပဲ"

ကိုမြင့်က ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာရမ်းသည်။ ။

"အေးမရဲ့ အမြင်ဟာ ခါးသီးလွန်းတယ်။ လူတွေအပေါ်မှာ အဆိုးမြင် ရာ ရောက်တယ်လို့ အစ်ကိုထင်တယ်"

"ဟုတ်တယ် အရင်တုန်းကတော့ လူတွေကို အကောင်းမြင်တယ်။ ခုတော့ အစ်ကိုပြောသလို အဆိုးမြင်သွားပြီ။ ဘဝမှာ ခံခဲ့ရတာတွေ များလှပြီလေ။ ခု ဒီ ကားပေါ်က လူတွေကိုပဲကြည့်။ အားလုံးမှာ ကိုယ့်ဖို့လောက်ပဲ ကြည့်ကြ တယ်။ ဒီမှာ အစ်ကိုတစ်ယောက်ထဲ ထူးခြားနေတယ်။ ဒါကြောင့် အေးမ အစ်ကို ကို ခင် တာပေါ့"

"အစ်ကိုကတော့ အေးမနဲ့ ပြောင်းပြန်ပဲ။ အစ်ကိုဟာ အရင်တုန်းက ခု အေး မဖြစ်နေသလို လူတွေကို အဆိုးမြင်ခဲ့တယ်။ ခါးခါးသီးသီး ကြည့်ခဲ့တယ်။ ဘဝမှာ နာစရာတွေ တွေ့ခဲ့တာကိုး။ နာကြည်းစရာတွေ များတော့ လူတွေကို မကျေမနပ် ဖြစ်လာတယ်။ လောကကြီးကိုလည်း မကျေမနပ်ဖြစ်လာတယ်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် လည်း မကျေမနပ် ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အထိန်းသိမ်းခံရာ က လွတ်တော့"

"ဩော်...အထိန်းသိမ်းခံခဲ့ရတယ် ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်။ ဒါက အရေးမကြီးပါဘူးလေ၊ အစ်ကို ပြောချင်တာက အစ်ကို အမြင်ပြောင်းသွားပုံလေးကိုပါ။ ဟိုထဲရောက်တော့ လူမျိုးစုံ၊ ဘဝမျိုး စုံ တွေ့ခဲ့ရ တယ်။ အကျဉ်းအကျပ်ထဲရောက်တော့ ကောင်းတယ်လို့ ထင်ရပေမယ့် မကောင်း တဲ့လူ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ မကောင်းဘူးလို့ ထင်ခဲ့ပေမယ့် ကောင်းတဲ့ လူတွေ လည်း တွေ့ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီအခါကျတော့မှ အဆိုးနဲ့ အကောင်းကို အစ်ကို ခွဲခွဲခြား ခြား သိလာတယ်။ မကောင်းတဲ့လူတွေရှိသလို ကောင်းတဲ့လူတွေလည်း ရှိပါသေး လားဆိုတာ သိခဲ့ရတယ်"

ကိုမြင့်က ဆေးပြင်လိပ်ကို မီးညှိသည်။ ပြန်ဟပ်သော မီးရောင်တွင် သူ့ မျက်လုံးများက တဖိတ်ဖိတ်လက်နေကြသည်။

"ကြည့်စမ်း"

ကိုမြင့်က ကြေးမီးခြစ်ကို အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်ပြီး ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြ လိုက်သည်။ အေးမ အလန့်တကြားဖြစ်သွားသည်။

"ညဟာ မမှောင်ဘူးလား၊ တောကလည်း မှောင်မှောင်၊ ညကလည်း မှောင် မှောင်"

"ဟုတ်တယ်နော်၊ သိပ်မှောင်တာပဲ"

အေးမက ဘုမသိဘမသိဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်သည်။

"ဒါပေမယ့် ကောင်းကင်မှာ ကြယ်တွေ လင်းနေတယ် အေးမ၊ ဘယ်လောက်ပဲ မှောင်မှောင် အလင်းရောင်ဆိုတာကတော့ ရှိနေသေးတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ ဒီအလင်းရောင်ဟာ အားနည်းကောင်း အားနည်းနေလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘဝမှာ အမှောင်ချည့်ဆိုတာ မရှိနိုင်ပါဘူး။ မှောင်တယ်ဆိုတာဟာ လင်းတယ် ဆိုတာကြောင့် ဖြစ်လာရတာပါ။ အမှောင်နဲ့ အလင်းဆိုတာဟာ တစ်ခုစီရှိနေတဲ့ အရာတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ အလင်းနဲ့အမှောင်ဆိုတာ သံသရာ လဆန်းကတည်းက ခွန်တွဲပြီးရှိခဲ့ကြတာပါ။ အမှောင်ချည့်ပဲ အမြဲတမ်းမရှိနိုင်ပါဘူး။ ညတိုင်းဟာလည်း မှောင်မနေပါဘူး၊ အမှောင်ဆိုတာ ရှိရင် အလင်းဆိုတာလည်း ရှိရမှာပဲ။ အစ်ကိုတို့ရဲ့ဘဝဟာ မှောင်လှချည့် မိုက်လှချည့်ဆိုပြီး ဘဝကို အမှောင်ဘက်ကပဲ ကြည့်နေရင် ငိုချင်းရှည်ကြီးတစ်ပုဒ်ပဲ ဖြစ်နေတော့မှာပေါ့။ တကယ်တော့ လူ့ဘဝ ဟာ တိုတိုလေးပါ၊ ဘဝတိုတိုလေးမှာ ဘာဖြစ်လို့ ငိုချင်းရှည်ကြီး ချနေရမှာလဲ။ ဘဝတိုတိုမှာ ခဏပဲကြရမှာပါ၊ ငိုစရာတွေ ဆုံးရင် ပြုံးစရာကို ရောက်မှာပါ။ အစ်ကိုတို့ ဆရာတစ်ယောက် ပြောဖူးသလို"

ကိုမြင့်က ဆေးပြင်းလိပ်တိုကို လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

"အင်မတန်မည်းမှောင်တဲ့ တိမ်တိုက်တွေမှာတောင် ငွေရောင်အနားလေးတော့ ရှိစမြဲပါတဲ့။ ဘဝမှာလည်း ဒီလိုပဲပေါ့၊ ဘယ်လောက်မည်းမှောင်တဲ့ ဘဝမှာဖြစ်စေ၊ မျှော်လင့်ချက်ဆိုတဲ့ အလင်းရောင်ကလေးတော့ ရှိစမြဲပါ။ အေးမပဲ ခုနက ပြောတယ်မဟုတ်လား"

"ဘာလဲအစ်ကို၊ အေးမပြောတဲ့ စကားတွေက အများကြီး"

"ကားပေါ်က လူတွေအားလုံးဟာ ဘယ်လိုလိမ်ရ၊ ညာရမယ်ဆိုတာလောက်ကိုပဲ ကြည့်ကြတယ်။ အစ်ကိုတစ်ယောက်ပဲ ထူးခြားတယ်လို့ ပြောတာလေ"

"သော်...အင်း"

"အစ်ကိုဟာ သူတို့နဲ့မတူ ထူးခြားတယ်ဆိုရင် အစ်ကိုဟာ လုံးဝ မလိမ်လို့၊ မညာလို့ ထူးခြားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အစ်ကိုကိုယ် အစ်ကို ဒီလောက် လည်း ထင်မထားပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မလိမ်ဖို့ မညာဖို့၊ ရိုးသားဖို့၊ သူများကို အတတ်နိုင်ဆုံးကူညီဖို့ကိုတော့ အစ်ကိုကြိုးစားတယ်။ အစ်ကိုပြောချင်တာ ဒါပါပဲ။ ဘဝဟာ ပျားရည်လို အမြဲချိုမနေပေမယ့် တမာလိုလည်း အစဉ်ခါးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘဝကို အမှောင်ဘက်ချည့် မကြည့်ပါနဲ့။ အေးမက အစ်ကိုဟာ ကားပေါ်က လူတွေနဲ့ မတူ

ဘူးလို့ ပြောတဲ့အတွက် အစ်ကိုဝမ်းသာတယ်။ ကျေးဇူးလည်းတင်တယ်။ လူတွေကိုမကျေနပ်လို့ ရင်ဖွင့်ချင်တဲ့အခါမှာ ဖြစ်စေ၊ တခြားအကြောင်းကိစ္စ ကြီးငယ်ရှိလို့ အကူအညီလိုတဲ့အခါ ဖြစ်စေ၊ လက်လှမ်းမှီတဲ့ နေရာမှာ အစ်ကိုရှိနေရင် အစ်ကို့ကို ပြောပါ။ အစ်ကို တတ်နိုင်သမျှ ကူညီပါ့မယ်။ ဟောစခန်းတောင် ရောက်လာပြီ”

သည်လိုအားပေးနှစ်သိမ့်စကားကို ကြားရသည်မှာ အေးမဘဝတွင် ပထမအကြိမ် ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်သည်။ သူ့စကားကို ကြားရသည့်အခါတွင် အေးမ ကျေးဇူးလည်း တင်သည်။ အားလည်းရှိသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကို”

အေးမ စိတ်ထဲကဆိုသည်။ ပါးစပ်ကတော့မထွက်။

စခန်းတွင် ရေနံဆီမီးခွက်ကလေး မှိန်မှိန်လင်းနေသည်။ မီးရောင်က အမှောင်ထုကြီးကို ဖောက်ထွင်းဖြာကျနေသည်။

စခန်းက ယုဇလယ်ဟုခေါ်သည်။ ပေါင်လုံးသာသာ ဖြောင့်စင်းသော ကျွန်းတိုင်များကို တိုင်ထူကာ သက်ကယ် စိပ်စိပ်မိုးထားသည်။ စားပွဲကလည်း ကျွန်းစားပွဲဝိုင်းကြီးတွေ ဖြစ်သည်။ လူဆယ်ယောက်လောက် ကောင်းကောင်း ဝိုင်းနိုင်သည်။ ကျွန်းတောထဲတွင် ဖြစ်၍ ကျွန်းတိုင်၊ ကျွန်းစားပွဲတွေကို ဖောဖောသီသီ သုံးထားသည်လော မပြောနိုင်။ သည်စားပွဲကြီးတွေက သည်စခန်းနှင့် | နည်းနည်းမျှမလိုက်။စခန်းဆိုသော်လည်း အိမ်ခြေများများမရှိ။ သုံးလေးအိမ်လောက်သာရှိသည်။ သစ်ထုတ် အလုပ်သမားများ၏ စခန်းဟု သိရသည်။ မဟာမြိုင်တောထဲသို့ ဝင်၍ ပျားဖွပ်ကြသော ပျားဖွပ်သမားများမှန်သမျှ၊ သစ်ခုတ်အလုပ်သမားမှန်သမျှ ယုဇလယ်စခန်းသို့ ထွက်ရသည်။ ပစ္စည်းသယ်လိုလျှင် သည်စခန်းသို့ထွက်၍ ကားကြုံစောင့်ရသည်။

မဟာမြိုင် တောဟေမဝါတွင်းက တစ်ခုတည်းသော လမ်းဆုံကလေးပါတည်း။ ။

စခန်းက တဲထဲတွင် လူတော်တော်များသည်။ စားပွဲ လေးငါးလုံး လောက်တွင် နေရာလပ်မရှိသလောက် ပြည့်နေပြီ။ ဇော်ဂျီရောင် ခရစ်အင်္ကျီနှင့် လူငယ်ခေါင်းဆောင်သည့် လူသိုက် စားပွဲတစ်လုံးကို သိမ်းထားကာ အရက်ဝိုင်း ဖွဲ့ ကြသည်။ အေးမတို့နှစ်ယောက် ဝင်လာတော့ သူတို့မျက်လုံးများသည် အေးမတို့ထံသို့ ရောက်လာကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်က တဲစခန်းအစွန်က ဝါးပိုးတန်းလျားကလေးတစ်လုံး တွင် ဝင်ထိုင်ကြသည်။ သူတို့နေရာက အလင်းရောင်ကွယ်နေသဖြင့် မှောင်ရီရီ ဖြစ်နေသည်။

"လက်ဖက်ရည် သောက်မလား" ကိုမြင့်က မေးသည်။

"သောက်လေ၊ အေးမလည်း လမ်းလျှောက်ရတာနဲ့ ဆာလာပြီ"

စခန်းတွင် ဆတ်သားခြောက်ကြော်၊ ဂျီသားဟင်း၊ တောဝက်သားဟင်း နှင့် ထမင်းလည်း ရသည်။

"ထမင်းစားဦးမလား"

"ဟင့်အင်း။ အချိန်မတော်ကြီးစားလို့ မကောင်းတော့ပါဘူး။ ခုဆို နာရီပြန် နှစ်ချက်လောက် ရှိရော့မယ်"

သူတို့နှစ်ယောက်က ကောက်ညှင်းထုပ်၊ ဆတ်သားကြော်များနှင့် လက် ဖက်ရည်နှစ်ခွက် မှာလိုက်သည်။ မချစ်မေဖို့လည်း ဆတ်သားကြော်နှင့် ကောက် ညှင်းထုပ်တစ်ထုပ် မှာသည်။

နောက်ထပ် ခရီးသည်များ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတဝင်းဝင်းဖြင့် ရောက်လာ ကြ သောကြောင့် ယုဇလယ်စခန်းက ဆိုင်ကလေးမှာ ခရီးသည်များဖြင့် ပြည့်သွား သည်။

စောစောက တိတ်ဆိတ်နေသော ယုဇလယ်စခန်းသည် ဆူညံစပြုလာ သည်။ ကညင်ပင်ကြီးပေါ်က ညဉ့်ငှက်သံပင်လျှင် ပျောက်သွားသည်။ အဆူညံ ဆုံး မှာ ဓော်ဂျီရောင်ခရစ်အင်္ကျီနှင့် လူငယ်ခေါင်းဆောင်သည့် ဝိုင်းဖြစ်သည်။ စားပွဲပေါ် တွင် အရက်ပုလင်းသုံးလုံး တင်ထားသည်။ သူတို့လူသိုက်က အားလုံး လေး ယောက်ရှိသည်။ ဆတ်သားကြော်များကို တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲမှာကာ အရက်နှင့် မြည်း နေကြသည်။

အေးမက မှောင်ရိပ်ထဲမှနေ၍ သူတို့ဝိုင်းကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသော နီညိုရောင်ခရစ်အင်္ကျီနှင့်လူငယ်၏ မျက်လုံးများနှင့် သွားဆုံ ကြသည်။

"အေးမဖြင့် ဟိုအညိုအရောင်ခရစ်အင်္ကျီနှင့်ကောင်ကို သိပ်မုန်းတာပဲ။ လူ ကို ဘယ်လိုအစားမျိုးထဲက ထင်နေသလဲ မသိဘူး"

အေးမက ဆတ်သားခြောက်တစ်ဖဲ့ကိုစားရင် ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

"ကားပေါ်မှာတုန်းက အစ်ကိုရှေ့က ထိုင်တဲ့ကောင် မဟုတ်လား"

"ဒါပေါ့၊ အရက်တွေမူးလို့၊ သူ့ကိုယ်ကြီးက သူများရင်ခွင်ထဲကို လှဲချ တော့မယ့်အတိုင်းပဲ၊ တကယ်ပဲမုန်းတယ်"

"အစ်ကို သိသားပဲ၊ ဒါကြောင့် အေးမနဲ့ နေရာချင်းလဲထိုင်တာ"

"ပြီးတော့ မတော်တဆလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ ဒူးပေါ်လက်လာတင်သေး တယ်၊ အေးမကတော့ ပုတ်ချလိုက်တာပဲ။ မမချစ်မေ သွားတင်တော့ တွယ်အပ်နဲ့ ထိုးမယ်ဆိုပြီး အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ် ထလုပ်တော့တာပဲ"

"အင်းဒီလိုပဲလေ မှောင်ခိုလုပ်ရကတည်းက ကိုယ်က တစ်ပန်းရှုံးနေပြီ။ လူတွေကလည်း ကိုယ်ချင်းမစာချင်ကြဘူး။ မှောင်ခိုဈေးသည် မိန်းကလေးရွယ် ရွယ်ဆိုရင် အထင်သေးချင်ကြတယ်။ ဖြစ်နေပုံက အထင်သေးမယ်ဆိုရင်လည်း သေးစရာဖြစ်နေတာကိုး"

ကိုမြင့်က အေးမပြောသည့် မစန်းရင်၏ပုံကို မြင်ယောင်နေသည်။

"တချို့ကုန်သည်တွေကလည်း မိန်းကလေးငယ်ငယ်ကလေးတွေကို တည်ကြက်အဖြစ် အသုံးပြုတာကို အစ်ကိုရဲ့"

ထိုစဉ် အရက်ဝိုင်းမှ ဆူညံဆူညံကြားရသဖြင့် စကားပြတ်သွားကြ သည်။ သူတို့ထဲမှ တစ်ယောက်က သီချင်းဆိုနေသည်။

"ကြက်ပါကွာ၊ မသိရင် ခက်မယ်"

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး မျက်နှာပျက်သွားကြသည်။ အေးမ မျက်နှာက ပထမတော့ ရဲတက်သွားသည်။ နောက်တော့ ပမာမထားဟန်၊ မျက်နှာကိုမော့၍ တင်းထားလိုက်သည်။ နောက် သူတို့ဘက်သို့ မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် လှမ်းကြည့်ပြီး၊ ကိုမြင့်ဘက်ကို မျက်လုံးတစ်ချက် ဝေ့ကြည့်သည်။ ကိုမြင့်ကလည်း သူတို့ဘက်ကို တစ်ချက်မျှ ကြည့်သည်။ ကိုမြင့် ခေါင်းမဖော်ရဲ၊ မဖော်ချင်။

ဖြစ်ရမည်၊ သည်ခရီးမျိုးတွင် သည်လိုလူတွေ ပါရမည်။ သည်အတိုင်း ပင်ဖြစ်ရမည်။ မနေ့ညတုန်းကလည်း သူတို့တစ်သိုက်သည် စုံတွဲများကို လိုက်ချောင်းသည်။ ဒရိုင်ဘာနောက်ခုံတန်းတွင် ထိုင်သည့် စုံတွဲများတွင် တရစ်ဝဲဝဲ လုပ်ကြ

သည်။ မကြားနိုးနား ပြောခဲ့ကြသည်။ သူတို့ကိုလည်း အနှောင့်အယှက်ပေး ကြသည်။ ယနေ့ည ယုဇလယ်စခန်းတွင်မူ ဒရိုင်ဘာနောက်ခံတန်းက စုံတွဲမပါတော့၊ သူတို့စုံတွဲသာ ပါတော့သည်။ အင်း သူတို့စုံတွဲသာ ပါတော့သည်ဟု ပြောရမည် ထင်သည်။

တခြားစုံတွဲတွေမရှိတော့၊ သူတို့တစ်သိုက်သည် အေးမတို့ စုံတွဲကို ပို၍ အာရုံစိုက်လာကြသည်။

"အေးမလေ အဲဒီ အညိုရောင် အင်္ကျီနဲ့ကောင်ကို သိပ်မုန်းတာပဲ။ အေးမကို မျက်စပစ်ပြ၊ လျှာထုတ်ပြနဲ့၊ ဟင်း… လူကိုက"

"ဒါတွေကို ဂရုစိုက်မနေပါနဲ့ကွယ်၊ ခပ်တည်တည်နေလိုက်ပေ့ါ"

"အံမာလေး၊ အေးမကလည်း သူတို့လောက်တော့ မကြောက်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် လိုက်လာတာပေ့ါ။ ရုပ်ကမှောင်ခိုဂိုဏ်း ခေါင်းဆောင်လိုလို၊ လမ်းသရဲဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်လိုလို"

သူတို့စကားသံထဲတွင် နေလင်းအောင်၏ အမည်လည်း ပါတတ်သည်။ နေလင်းအောင် နာမည်ကိုကြားတော့ အေးမ စူးစိုက်နားထောင်သည်။ နေလင်းအောင်တို့ လူသိုက်ထဲကဖြစ်မည်လော မပြောတတ်။

သူတို့ပြောနေကြသည့် အကြောင်းက၊ နေလင်းအောင်နှင့် မာလာတို့ ထွက်ပြေးကြသည့် အကြောင်းဖြစ်သည်။ သူတို့တစ်သိုက် ဆူညီသည်ထက်၊ ဆူညံလာသည်။ ဘေးက ခရီးသည် များကို နည်းနည်းမျှ ဂရုစိုက်ပုံမပေါ်။ ။

"ကဲ…အေးမ၊ မြန်မြန်သောက်၊ ကားဆီကို ပြန်ကြရအောင်" နှစ်ယောက်သား ပိုက်ဆံရှင်းပြီးနောက် နေရာမှ ထကြသည်။

"ဟိုဘဲနာက ဘာလဲကွ၊ ဂိုက်က ဇာတ်လိုက်လိုလို၊ ဘာလိုလိုနဲ့"

တစ်ယောက်က လှမ်းအော်သည်။ "ဘဲ၊ ဘဲနာ၊ ဆတ်ဘဲ" တစ်ယောက်က သူ့ကို ဘွဲ့ထူး၊ ဂုဏ်ထူးတွေ တပ်လိုက်သည်။

ကိုမြင့် ဒေါသထွက်နေပြီ။ စိတ်ကိုမနည်းချုပ်ထားရသည်။ တစ်ချက် တော့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ဘာကြည့်တာလဲ၊ ချဲ့ချင်လို့လား"

သည်တစ်ခါ တော့ ဇော်ဂျီရောင်အင်္ကျီနှင့် လူငယ်ထလာကာ၊ ခြေ ထောက်ကို ချဲ့ရပ်သည်။ ဘောင်းဘီခါးပတ်ကို ဆွဲတင်လိုက်ပြီး၊ ခါးထောက်၍ သူ့ကို ကြည့်နေသည်။ ကိုမြင့်က ဘာမျှမပြော။ လှည့်ထွက်သည်။ ခရီးသွားတုန်း သတ်လား ပုတ်လား မဖြစ်ချင်။ သူ့တစ်ယောက်တည်းဆိုလျှင် အရေးမကြီး။ ယခုတော့ သူ့အနီးတွင် အေးမပါသည်။ သည်ကောင်တွေနှင့် ရန်ဖြစ်လျှင် သူလည်း အရှက် ကွဲမည်။ အေးမလည်း အရှက်ကွဲတော့မည်။

"ဟေ့ ဘဲနာ၊ နေဦး"

ခရစ်အင်္ကျီနှင့် လူက လှမ်းခေါ်သည်။ သည်ကောင်တွေ တော်တော်ခက် နေပြီ။ လူတစ်ယောက်ကို အကြောင်းမဲ့ လိုက်၍ စော်ကားကြသည်။ အရင်စိတ် မျိုးဆိုလျှင် သည်အချိန်လောက်တွင် ရန်ပွဲ တစ်ပွဲလောက်တော့ ဖြစ်ပြီးပြီ။ ယခုတော့ သူ ရန်မဖြစ်ချင်။

"ဟေ့ ဆတ်တာဘဲ၊ ပြောတာမကြားဘူးလား"

သူ့နောက်က အသံထွက်လာပြန်သည်။ ကိုမြင့် အေးမကို နောက်သို့ပို့ ကာ၊ သူတို့ဘက်သို့ လှည့်ရပ်လိုက်သည်။ ခရီးသည်များက ပွဲကြီးပွဲကောင်းတစ် ခုကို ကြည့်လို၍လော။ ကြက်သေသေနေခြင်းကြောင့်လော။ ဖာသိဖာသာ နေလို၍လော၊ ဘာကြောင့်မှန်းတော့မသိ။ သူတို့ကို ကြည့်နေကြသည်။ ကိုမြင့်က သူ့ကို စိုက်ကြည့်သည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်သေးသေး။ အရက်မူးနေသည်။ သူတကယ် ထိုးလိုက်လျှင် တစ်ချက်ထိုးရုံနှင့် လဲနိုင်သည်။ သူ့နောက်က လူငယ်သုံးယောက် လာရပ်နေကြသည်။

"ဘယ်ကလဲ။ ဘယ်သွားမလို့လဲ"

သူက ခပ်တင်းတင်းမေးသည်။ ကိုမြင့်က စိတ်ချဉ်ပေါက်လာသော် လည်း အတတ်နိုင်ဆုံး မျက်နှာကိုချိုထားပြီး တမင်ပြုံးထားလိုက်သည်။ မျက်လုံး များက သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

"နေပါဦး၊ မင်းကကော ဘာလဲ" ကိုမြင့်ကလည်း ခပ်တင်းတင်းမေးသည်။

"ငါ...ရွှေဝင်း၊ မုံရွာက ရွှေဝင်း၊ မကြားဖူးဘူးထင်တယ်။ ဘာလဲ ဒီလမ်းကို ခုမှ သွားဖူးတယ်ထင်တယ်။ ဟုတ်လား။ ခရီးသွားချင်းပဲ ကိုယ့်လူရာ၊ ဒီလိုမောင်ပိုင် စီးလို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ ဟဲ... ဟဲ"

ကိုမြင့် ရှက်လည်း ရှက်သည်။ ဒေါလည်း ပွသည်။ သူ့ကို စော်ကား သည့် ထက်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သက်သက်မဲ့ စော်ကားနေသည်က ပို၍ ခံပြင်း စရာကောင်းသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ လူသိုက်နှင့် အချင်းမများချင်။ သွားရင်းလာ ရင်း ခိုက်ရန်မဖြစ်ချင်။ ဖက်ပေါ်ဆူးကျလျင်လည်း ဖက်ပေါက်မည့် ကိန်း ဖြစ်သည်။

သည့်တုန်း ကိုမြင့် မမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်လာသည်။ နောက်တွင် ရပ်နေသည့် အေးမသည် မည်သို့မည်ပုံ ရှေ့ရောက်လာသည် မသိ။ ရွှေဝင်းရှေ့ ရောက်သွားကာ ရွှေဝင်း၏ ပါးကို တစ်ချက်ရိုက်လိုက်သည်။ ပါးစပ်က လည်း ရန်ထောင်သည်။

ပထမသော်၊ ရွှေဝင်းတို့ လူသိုက်ရော၊ ကိုမြင့်ရော ကြက်သေ သေနေ ကြ သည်။ သူတို့အားလုံးက အေးမကို သည့်လို လုပ်ရဲလိမ့်မည်ဟု တစ်ယောက်မှ မ ထင်ခဲ့။ တဲစခန်းထဲတွင် လက်ဖက်ရည်သောက်နေကြသူများလည်း အံ့အားသင့် သွားကြသည်။ တချို့က ထလာ၍ ဖျန်ဖြေကြသည်။ ။ ကြက်သေ–သေနေစဉ် စတင်လှုပ်ရှားလာသူက အေးမဖြစ်သည်။

“နင် ဘာစကားပြောတာလဲ၊ ဘယ်လို အစားထဲက အောက်မေ့လို့လဲ

ရွှေဝင်းနောက်က လူငယ်သုံးယောက်က ရှေ့တက်လာသည်။

“ဟေ့… ဟေ့ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ ရန်ဖက်ဖြစ်ရ တာ သိက္ခာကျလှတယ်၊ ဟိုဘဲနဲ့ဆိုရင်သာ”

ရွှေဝင်းက မဲ့ပြုံးပြုံး၍ပြောသည်။ ရွှေဝင်း၏ မျက်နှာက မဲ့ပြုံးပြုံးတော့ ပို၍ စက်ဆုပ်စရာ ကောင်းသည်။

“လာအစ်ကို ပြန်မယ်”

အေးမက ထီကနဲ တံတွေးတစ်ချက်ထွေးကာ လှည့်ထွက်သည်။ ကိုမြင့် က သူ့နောက်သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။ နာမည်ကသာ အေးသော်လည်း မီးတောက် တတ်သူ ဖြစ်ကြောင်း ကိုမြင့် သိသွားပြီ။ ကိုမြင့် သည်အဖြစ်မျိုးတွေကို မကြား ချင်၊ မမြင်ချင်။ မြင်လျှင် စိတ်ပျက်သည်။ စိတ်ပျက်ပြီး ထင်ရာတွေ ရှောက်ရမ်းမိ မည်ကို စိုးရိမ်သည်။

ကျောင်းသားတုန်းကတော့ သူကလည်း လက်မြန်သည်။ ထစ်ကနဲဆိုလျှင် လက် က ရောက်တတ်သည်။ ပထွေးကိုပင်လျှင် ပုလင်းနှင့် ရိုက်ခဲ့ဖူးပြီ မဟုတ်

လော။ သို့ရာတွင် ထိန်းသိမ်းရာက လွတ်တော့ သူ အရင်တုန်းကလို ရန်မဖြစ်ချင်တော့။ လက်မမြန်တော့။ မည်သည့်အတွက်ကြောင့်ဟု သူ မသိသော်လည်း သူ့စိတ်သည် ညွတ်နူးပျော့ပျောင်းသွားခဲ့သည်။ ကိစ္စတစ်ခုပေါ်လာလျှင် အသဲနှလုံးနောက်ကို လိုက်ပါ ဆုံးဖြတ်ခြင်းထက်၊ ဦးနှောက်ကို အသားပေး၍ ဆုံးဖြတ်တတ်လာသည်။

အေးမက လမ်းတွင် ဒေါသအရှိန်မပြေသေး၊ ပါးစပ်က တတွတ်တွတ် ပြောလာသည်။

ကိုမြင့်က သူ့စကားများကို နားထောင်နေရသော်လည်း မကြား။ သူသည် ပျော့ညံ့သူလော။ ကြောက်တတ်သူလော။ ရွှေဝင်းတို့ စော်ကားသည်ကို တုံ့ပြန်မှု မပြုခဲ့ခြင်းသည် သတ္တိ နည်းရာ ရောက်သလော။ အေးမလောက် မှ သတ္တိမကောင်းတော့ပြီလော။ လူများအမြင် အထူးသဖြင့် အေးမအမြင်တွင် အထင်သေးစရာ သတ္တဝါတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ရပြီလော။ မိမိကို လာရောက်စော်ကား သူအား သူ့နည်းတူပြန်၍ တုံ့ပြန်မှု မပြုခြင်းသည် အားနည်းချက်လော၊ အား

ကောင်းချက်လော၊ သူ့ကိုယ်သူ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်လာပြီဟု ထင်ခြင်းမှာ တကယ်လော။ သည်လူဆိုး လူသွမ်းတို့၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မိမိတစ်ယောက်တည်း ကောင်းနေခြင်းသည်ကား မှန်မှမှန်ပါ၏ လော။

ကိုမြင့်ရင်ထဲတွင် မေးခွန်းပေါင်းများစွာ လုံးထွေးရစ်ပတ်နေကြသည်။ မှန်သည်။ မည်သူတွေ တရားပျက်ပျက်၊ ကိုယ်မပျက်အောင် နေနိုင်ခြင်းသည် မှန်သည်။ စော်ကားသူကို တုံ့ပြန်မှုမပြုခြင်းသည်လည်း မှန်သည်။ သူတည်ငြိမ် ရင့်ကျက်လာပြီဆိုသည်မှာလည်း မှန်သည်။ မှန်သည်ဟု ထင်သည်။ နောင် မည်သည့်အချိန်ထိ မှန်နေဦးမည် မှန်နိုင်ဦးမည်ကိုမူ သူမသိ။

သူ့ဆရာ ဦးစံကောင်းသာ တွေ့လျှင် သူ ယခုလို စိတ်ဓာတ်ပြောင်းလာသည်ကို ကြည့်၍ ဝမ်းသာလိမ့်မည်။

"လူတွေက သည်းခံခြင်းကို အားကောင်းချက်တစ်ရပ်လို့ မမြင်ကြဘူး ကွ၊ အားနည်းချက်တစ်ရပ်လို့ မြင်နေကြတယ်။ အစော်ကားခံရတာဟာ ရှက် စရာလို့ ထင်နေကြတယ်။ တကယ်တော့ အစော်ကားခံရသူက ရှက်စရာ မဟုတ် ပါဘူး စော်ကားသူကသာ ရှက်စရာကောင်းတာပါ"

ကျောက်ထုကျောင်းမှာ နေတုန်းက ဆရာဦးစံကောင်းက ပြောဖူးသည်။ သည်တုန်းက ဆရာဦးစံကောင်း၏ စကားကြောင့် သူ အံ့အားသင့်နေသည်။

"ရှက်စရာကောင်းတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ လူတွေဟာ မလုပ်အပ်ဘူး။ ရှောင်ကြဉ်အပ်တယ်လို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ အချက်ကို ချိုးဖောက်တာဟာ ရှက်စရာအလုပ်ပဲ။ ဟီရိသြတ္တပ္ပဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းရှိတယ် အဓိပ္ပာယ်က မကောင်း မှုပြုရမှာ ရှက်ကြောက်တတ်ခြင်းတဲ့၊ မကောင်းမှုဆိုတာကကော ဘာလဲလို့ မင်းက မေးကောင်းမေးဦးမယ်၊ အဟင်း။ ဒါကတော့ တည်ရှိနေတဲ့ အဖွဲ့အစည်း က မကောင်းဘူးလို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ အရာတွေလို့ လွယ်လွယ်ပဲ ဆိုပါစို့ကွာ၊ ဟုတ်လား။ လူ့အဖွဲ့အစည်းက လူတွေ လိုက်နာကျင့်သုံးအပ်တဲ့ (လိုက်နာကျင့်သုံးအပ်တယ်လို့ ငါပြောတာနော်။ လိုက်နာကျင့်သုံးနေတယ်လို့ ငါမပြောဘူး) ကျင့်ဝတ်တွေကို ချမှတ်ထားတယ်။ အင်္ဂလိပ်လို အက်သစ်စ်လို့ ပြောပါစို့။ ဒီတော့ ဟိရိသြတ္တပ္ပတရားကို မစောင့်ထိန်းတာ။ အက်သစ်စ်။ အဲလေ၊ လူ့ကျင့် ဝတ်ကို မစောင့်ထိန်းတာ ဖောက်ဖျက်တာဟာ ရှက်စရာကောင်းတယ်၊ မစောင့် ထိန်းသူ ဖောက်ဖျက်သူဟာလည်း လူပုံအလယ်မှာ ရှက်စဖွယ်ဖြစ်ရတယ်။ မဟုတ်ဘူးလား။ စော်ကားတယ်ဆိုတာဟာ လူ့အဖွဲ့ အစည်းက မကောင်းဘူးလို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ပညတ်ချက်တစ်ရပ်။ ဒီတော့ အဲဒီပညတ်ချက်ကို ချိုးဖောက် ပြီး လူတစ်ယောက်က အခြားလူတစ်ယောက်ကို သွားစော်ကားတယ်ဆိုရင် ရှက်စရာကောင်းသူဟာ အစော်ကားခံရသူ မဟုတ်ဘူး။ စော်ကားသူသာ ဖြစ် တယ်လို့ ဆရာထင်တယ်။ လူ့ကျင့်ဝတ်ကို ဖောက်ဖျက်သူ။ စာရိတ္တတရား ခေါင်းပါးသူဟာ အစော်ကားခံရသူ မဟုတ်ပေဘူး မောင်ကိုမြင့်။ ဒီတော့ အ စော်ကားခံရတာဟာ စော်ကားရတာလောက် ရှက်စရာကောင်းတဲ့ အလုပ် မဟုတ် ပါဘူး"

သူ့ဆရာဦးစံကောင်းသည် လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟု ကိုမြင့် ထင်ခဲ့သည်။သည်စကားအဆန်းတွေကို ကြားတော့ သူ့အထင် မှန်နေပြီ။ ဆရာဦးစံကောင်းက သူ့ အဘိဓမ္မာနှင့်သူတော့ ဟုတ်နေသည်။ ။

လောက၌ လူ့ကျင့်ဝတ်ကို ဖောက်ဖျက်သူသည် ရှက်စရာကောင်းသူဖြစ်၏။ စော်ကားသူသည် လူ့ကျင့်ဝတ်ကို ဖောက်ဖျက်သူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ထိုသူသည် ရှက်စရာကောင်းသူဖြစ်၏။ စော်ကားခံရသူသည် လူ့ကျင့်ဝတ်ကို ဖောက်ဖျက်သူ မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် အစော်ကားခံရသူသည် ရှက်စရာ ကောင်းသူမဟုတ်။

| ဆရာဦးစံကောင်းသည် သူ့တရားကိုသူ လက်တွေ့ကျင့်သုံးရန် ကြိုးစားနေသူဖြစ်သည်။ ကိုမြင့်က သူတရားကို မကျင့်နိုင်သေး၊ မကျင့်နိုင်၍ပင်။ ပထွေးကို ပုလင်းနှင့် ရိုက်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လော။ ။

ယခုည၌ ရွှေဝင်းတို့တစ်သိုက် စော်ကားသည်ကို ခံလိုက်ရပြီ။ ခါတိုင်း စိတ်မျိုးနှင့်ဆိုလျှင် ချက်ခြင်းတုံ့ပြန်မိလိမ့်မည်။ ယခုတော့ သူ လက်တုံ့မပြန်မိ။ မပြန်

ချင်။ မပြန်လိုက်ရ။ သို့တိုင်အောင် အစော်ကားခံရခြင်းသည် ရှက်စရာ မဟုတ် ဟူသော ဆရာဦးစံကောင်း၏ ဩဝါဒကိုတော့ သူသိမ်းပိုက်မျိုချနိုင်ခြင်း မရှိသေး။ အစော်ကားခံရခြင်းကို ရှက်သည်။ တစ်စုံတစ်ခုသော အတိုင်းအတာ အထိတော့ တတ်နိုင်သမျှ သည်းခံမည်။ အရာကိစ္စတိုင်း၌ အတိုင်းအတာတော့ ရှိစမြဲ။ သည်းခံနိုင်သည့် အတိုင်းအတာထက် လွန်လာလျှင်တော့ စော်ကားသူ၏ တာဝန်သာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ရေ့လျှောက် မည်သည့်အတိုင်းအတာအထိ သည်းခံ နိုင်မည်ကိုတော့ သူ့ဖာသာသူလည်း မသိ။

လမ်းတွင် ဆရာဦးစံကောင်း ပြောဖူးသည့် ဒေးဗစ်ကော်ပါဖီးလ် ဝတ္ထုကြီးထဲက ကော်ပါဖီးလ်ကိုလည်း သူသတိရသည်။ သည်ဝတ္ထုကြီးကို ဆရာ ဦးစံကောင်း ပြောပြတုန်းက ကိုမြင့် မျက်ရည်လည်ရသည်။ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည် ဆိုခြင်းထက်၊ ဝမ်းနည်းရသည် ဆိုခြင်းက ပို၍ မှန်လိမ့်မည် ထင်သည်။

သူ့ဘဝသည် ကော်ပါဖီးလ်ဘဝနှင့် တူလေခြင်းဟု အောက်မေ့မိသည်။ ကော်ပါဖီးလ်က ပထွေးနှင့်နေသည်။ ပထွေးက အလုပ်လုပ်ခိုင်းသဖြင့် စက်ရုံ တစ်ရုံတွင် ပုလင်းဆေးသည့် အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့ရသည်။ သည့်တုန်းက ကော်ပါ ဖီးလ် အသက် ဘာရှိသေးနည်း။ ဆယ်နှစ်လောက်သာ ရှိမည်။ ပထွေးက နှင်ချ၍ ဒိုဗာတွင်နေသည့် ဒေါ်လေးဆီသွားတော့ သင်္ဘောပေါ်တွင် ကော်ပါဖီးလ်ကို လူတွေက လိမ်သွားကြ၊ ညာသွားကြသည်။ ယခု သူ့အဖြစ်ကကော။

တစ်ခုပဲကွာသည်။ ကော်ပါဖီးလ်က မလိမ်စိုး မလိမ်မှာ ဆယ်နှစ်ရွယ် သူငယ်ကလေး။ သူက လူလားမြောက်ပြီးသည့် နှစ်ဆယ်ကျော်အရွယ်။ နှစ်ဆယ် ရွယ်ကလေးဆိုတော့ မစော်ကားလောက်။ လိမ်ဖို့ညာဖို့လောက်သာ ကောင်း သည့်အရွယ်ဖြစ်သည်။ သူ့အရွယ်ကတော့ လိမ်ဖို့ညာဖို့မကောင်း။ စော်ကား လောက်ပြီဟု ထင်ကြပုံရသည်။ ထို့ကြောင့် ရွှေဝင်းတို့က အသားလွတ် စော်ကား သွားခဲ့ကြပြီ မဟုတ်လား။ အေးမ ကိုမြင့်ကို အားမရ။

"အစ်ကိုနဲ့ အေးမနဲ့ နေရာချင်းလဲလိုက်ချင်တယ် အေးမက မိန်းကလေး မို့လို့၊ ယောက်ျားလေးဆိုရင်– ဟင်း"

"ဒီနေရာမျိုးမှာတော့ ယောက်ျားလေး မဖြစ်တာ ကောင်းပါတယ် အေးမရယ်"

ကိုမြင့်က ပြောသည်။

"အစ်ကိုက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ"

အေးမက ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်၍ မေးသည်။

"မိန်းကလေးဖြစ်တော့ ပါးရိုက်ရုံလောက်နဲ့ ကိစ္စပြီးတာပေါ့၊ ယောကျ်ားလေးဆိုရင် ပါးရိုက်ရုံလောက်နဲ့ မပြီးတော့ဘူး"

ကိုမြင့်က တစ်လုံးချင်းပြောသည်။ သူ့မျက်နှာသည် တင်းမာနေလိမ့် မည်ဟု အေးမ ထင်လိုက်သည်။

"ခက်တာက လူတွေဟာ စော်ကားတာကိုခံရင် စော်ကားချင်ကြတယ်။ သည်းခံတာကို ကြောက်တယ်လို့ ထင်ကြတယ်။ ရိုးသားတာကို အမှတယ်လို့ ထင်တတ်ကြတယ်။ ကြက်ခေါင်းဆိတ် မခံလို့ ပြောချင်ပြော၊ အေးမကတော့ နည်းနည်းမှ မခံဘူး။ အေးမက အဖေ့သွေးပါတယ်"

ကားနားရောက်တော့ အေးမက ထမီကို ပြင်ဝတ်သည်။ သူ့ခါးကြားမှ တစ်စုံတစ်ခု အောက်သို့ကျလာသည်။ ကိုမြင့်က ပိုက်ဆံအိတ်ကျသည်ထင်၍ ့ ကောက်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ပိုက်ဆံအိတ်မဟုတ်။ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်း။ ဆင်စွယ်ရိုးတပ်ထားသည်။ ဓားအိမ်ကို ဆင်မြီးကွပ်ထားသည်။ အသွားက ခြောက်လက်မလောက်ရှိမည်။ ။

"ဒါ ဘာလုပ်ဖို့လဲ အေးမ"

"အစ်ကို မြင်တဲ့အတိုင်းပေါ့၊ စော်ကားရင် ဘယ့်နှယ့်လုပ်မလဲ။ ခုပဲ အစော်ကားခံရပြီ မဟုတ်လား"

အေးမက ဒေါသရှိန်ပြေပုံ မရသေး။ ဓားမြှောင်ကို ပြန်တောင်းသည်။ ကျားသစ်မတစ်ကောင်နှင့် တူသည်။ ကိုမြင့်က ဓားမြှောင်ကို မပေးဘဲ လက်ကိုရုပ်သည်။

"ဒီဓားမြှောင် အစ်ကို ယူထားမယ်"

"အစ်ကိုက ဘာလုပ်ဖို့ ယူမှာလဲ" အေးမအသံက လှောင်သံပါသည်ဟု ကိုမြင့်ထင်သည်။

"ဒါက အစ်ကို့ ကိစ္စပါ။ အေးမကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး။ အေးမနောက်တစ်ခါ အစော်ကားမခံရရင် ပြီးရော မဟုတ်လား၊ အေးမမှာ ဒီဓားမြှောင် မလိုပါဘူး"

ကိုမြင့်က ဓားမြှောင်ကို အင်္ကျီအောက် ခါးကြားထဲသို့ ထိုးလိုက်သည်။

(၁၂)

မော်တော်ကားက နံ့နက်ဆယ်နာရီလောက်တွင် ကိုင်းသို့ရောက်သည်။

ကိုင်းက ကလေးတစ်ဘက်ကမ်းက မော်တော်ကားဆိပ်၊ ကူးတို့ဆိပ် ဖြစ်သည်။

သဲသောင်တို့ ဝါ၍၊ မြစ်ရေက ပြာကာ ကောင်းကင်တို့က မှိုင်းနေကြ သည်။ သည်နေရာတွင် ချင်းတွင်းမြစ်က ကျဉ်းသည်။ နွေရာသီဖြစ်၍ သောင် ပြင်က ကျယ်ပြောပျံ့ပျူးသည်။ သောင်ပြင်အလယ်တွင် ချင်းတွင်းမြစ်သည် ပိစိကွေး ရေစီးကြောင်းကလေး တစ်ကြောင်းမျှသာတည်း။

ကိုင်းကူးတို့ဆိပ်တွင် မုံရွာကားများ အားလုံး စခန်းဆုံးကြသည်။ မုံရွာသို့ ပြန်ထွက်မည့် မော်တော်ကားများ၊ မုံရွာမှလာသည့် ကားများဖြင့် ကူးတို့ဆိပ် တစ်ဝိုက်တွင် စည်ကားနေသည်။ ကူးတို့ဆိပ်တွင် ထမင်းဆိုင်များ၊ လက်ဖက်ရည် ဆိုင်များ စီတန်းနေကြသည်။ ဘုရားပွဲတော် ဈေးတန်းနှင့် တူသည်။

အေးမတို့ မော်တော်ကားက နံနက် ၅-နာရီလောက်တွင် စက်ကောင်း သွား သည်။ ခရီးတစ်လျှောက်တွင် အေးမနှင့် ရွှေဝင်းတို့လူသိုက် ဘာမှ မဖြစ်ကြ တော့။ ကိုမြင့်ကမူ သူတို့အနားတွင် မစီးဘဲ ခေါင်မိုးပေါ်တက်စီးသည်။ ခေါင်မိုး ပေါ်က ဂီတာတီးသည့် လူငယ်တစ်သိုက်ကလည်း ရွှေဝင်းတို့ကို မြင်ပြင်းကပ် နေကြ သည်။ ကားတစ်စီးလုံးတွင် ရွှေဝင်းနှင့် သူ့အဖော်သည် မျက်စိ စပါး မွှေးစူးစရာ ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ နောက် မစော်ကားရဲကြတော့။

ကလေးဝ တစ်ဘက်ကမ်းက ကူးတို့စခန်းကို ရောက်တော့ ရွှေဝင်း တို့က အရင်ကူးသွားကြသည်။ ရွှေဝင်းကတော့ ကျွန်တော့မပျက်။ သို့ရာတွင် သူ့နောက်က လူငယ်က မကျေမချမ်းဟန်ဖြင့် သူတို့ကို ကြည့်သွားသည်။

ရွှေဝင်းကို အေးမ ပါးရိုက်သည့် သတင်းကိုကြားတော့ မချစ်မေက ရင်တမမ ဖြစ်နေသည်။ ရှေ့ဆက်ခရီးသွား၍ ဖြစ် ဖြစ်ပါမည်လောဟု စိုးရိမ် သည်။

“ရွှေဝင်းဆိုတဲ့အကောင်က ကျောက်စိမ်း မှောင်ခိုလုပ်နေတဲ့ အကောင် အေ့၊ သိပ်ပွနေတာ၊ အပေါင်းအသင်းကလည်း ကောင်းတယ်၊ တော်တော်ကြာ တို့ကို ရန်လုပ်နေမှဖြင့်”

အေးမက ရယ်သည်။

“မမချစ်မေကလဲ တိုင်းပြည်ကြီးက မင်းမဲ့တိုင်းပြည်ကြီး မဟုတ်သေး ပါဘူး။ ဒီလောက် မပူစမ်းပါနဲ့”

သူတို့သုံးယောက် ထမင်းစားသောက်ပြီး တစ်ဘက်ကမ်း ကလေးဝသို့ ကူးခဲ့ကြသည်။ သူတို့သုံးယောက် မကြာခင် လမ်းခွဲကြရတော့မည်။ သူတို့သုံးယောက် ဆိုသည်ထက် အေးမနှင့် ကိုမြင့်တို့ လမ်းခွဲကြရတော့မည်။ အေးမနှင့် မချစ်မေက ကလေးမြို့သို့ သွားမည်။ ကလေးမြို့က တာဟန်းဈေးတွင် ဈေးစနည်းနာကြမည်။ ထိုမှ တမူးသို့ ခရီးထွက်ကြမည်။ ကိုမြင့်က ကလေးမြို့သို့မရောက် သစ်ချောက် ကျောက်မီးသွေးတွင်းသို့ သွား၍ အလုပ်ရှာမည်။ သစ်ချောက်မိုင်းတွင် ကိုဖေခင် ရှိသည်။

ခက်ခဲသော ခရီးကို အတူသွားခဲ့ကြရသူများ ခမ္ဘတာခွဲကြရမည်ဆိုတော့ စိတ်မကောင်း၊ ရင်ထဲတွင် ဟာသွားသလိုလို ခံစားရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ခရီးတစ်ခုကို အတူသွားခဲ့ကြသည့် ခရီးသည်များသာ ဖြစ်ကြသည်။ နောင်တွင် ပြန်ဆုံကောင်းမှ ဆုံကြတော့မည်။ ။

မြစ်သာမြစ်နှင့် ချင်းတွင်းမြစ်တို့ ပေါင်းဆုံရာ ကုန်းမို့မို့သည် ကြက်လျှာ စွန်းထွက်နေသည်။ ကုန်းမို့မို့ ကြက်လျှာစွန်းပေါ်ရှိ ထုံးဖွေးဖွေး စေတီတစ်ဆူ သည် စိမ်းဝေသော တောတောင်နောက်ခံတွင် သပ္ပာယ်စွာ စံနေတော်မူသည်။

ကူးတို့လှေက ဈေးဆိပ်တွင် ဆိုက်သည်။ ကျောက်တုံးတွေ စီထားသည့် လှေကားထစ်များအတိုင်း ကမ်းပါးမြင့်မြင့်ကြီးများကို တက်ခဲ့ကြသည်။ ဈေးကွဲချိန်ဖြစ်၍ ဈေးကုန်းတွင် ဈေးရောင်း ဈေးဝယ် ကျိုးတိုးကျဲတဲမျှသာ ကျန်တော့သည်။ ကလေးမြို့သို့သွားမည့် ဘတ်စ်ကားက ဂိတ်မထိုးသေး။ မချစ်မေက ကိုမြင့်ကို မကြာခဏ လှမ်းကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်နှာက ငယ်နေသည်။

“မောင်လေးက ကလေးမြို့တင်လား” မချစ်မေ မအောင့်နိုင်တော့၊ သေချာအောင် ကိုမြင့်ကို ထပ်မေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကလေးမြို့တင်ဆိုပါတော့၊ ခုလာတာကတော့ ကလေးမြို့ တောင် မရောက်ပါဘူး၊ သစ်ချောက် ကျောက်မီးသွေးတွင်း တွင်ပါ၊ ကလေးမြို့ကို တော့ နောက်မှ သွားမှာပါ”

မချစ်မေသည် ဝေခွဲမရဟန်ဖြင့် အေးမကို လှမ်းကြည့်သည်။ ထိုနောက် ကိုမြင့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့အမူအရာက အားကိုးအားထားရှာသည့် အမူအရာမျိုး ဖြစ်သည်။

“နောက်မှသွားမှာ အတူတူ အစ်မကြီးနဲ့ တမူးအထိ တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ပါလား၊ တော်တော်ကြာ ဟိုကောင်နှစ်ကောင်က”

မချစ်မေက စကားကို ဆုံးအောင်မပြော။ ကိုမြင့်က မချစ်မေကို ကြည့်ရာမှ အေးမကို လှမ်းကြည့်ရင်း စဉ်းစားနေ သည်။

“လိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ ရပါတယ်၊ အပြန်ကျမှ ဝင်လည်း ဖြစ်တာပါပဲ”

“ဒီလိုဆို လိုက်ခဲ့ပါကွယ် အစ်မကြီးတို့ လည်း အဖော်ရတာပေါ့။ အစ်မကြီးတို့လည်း မကြာပါဘူး၊ အသွားအပြန် ကြာလှရင် လေးငါးရက်ပေါ့”

“အစ်ကို့မှာလည်း သူကိစ္စနဲ့သူ ရှိဦးမှာပေါ့။ အေးမတို့ နောက်ကို ဘယ်လိုက်နိုင်ပါ့မလဲ”

အေးမက မနေနိုင်တော့၍ ဝင်ပြောသည်။

“အစ်ကို့ကိစ္စက ဖြစ်ပါတယ်”

ဘတ်စ်ကားဂိတ်ထိုးသဖြင့် သုံးယောက်သား ကားပေါ်သို့ တက်ကြ သည်။ သည်ခရီးမှာလည်း လူကျပ်သည်။ တာဟန်းဈေးသို့ သွားမည့်ခရီးသည် များ၊ တမူးသို့သွားမည့် ခရီးသည်များ ပြည့်နေသည်။ ရွှေဝင်းတို့ကို မတွေ့ရတော့။ ရှေ့ကားတွင် ပါသွားသည်လော၊ ကလေးဝတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်လော မပြောနိုင်။

မော်တော်ကားသည် အမည်မသိနိုင်သော တောင်တန်းတောင်စွယ်များ နှင့် မြစ်သာမြစ်အကြား ကျောက်လမ်းလျှောင်ညှောင်ကလေးပေါ်တွင် ပြေးနေသည်။ သစ်ချောက်ကျောက်မီးသွေးတွင်း လွန်လျှင် ကတ္တရာစေးလမ်းဆုံးပြီး ကျောက်လမ်း ဖြစ်သွားသည်။ မြစ်သာမြစ်က ကျောက်ကမ်းပါးယံကြီးတွေအောက်တွင် ငြိမ်သက်စွာ စီးဆင်းနေသည်။ နွေရက်ဖြစ်၍ တချို့နေရာများတွင် သောင်ဖြူဖြူတို့ ထွန်းနေ သည်။ တချို့နေရာများတွင် ကျောက်တုံးကြီးတွေ ပေါ်နေသည်။

တမူးလမ်းခွဲ ရောက်တော့ ကျီကုန်းရွာရှိသည်။ တစ်လမ်းက တမူးသို့ ခွဲထွက်သွားပြီး တစ်လမ်းက ကလေးမြို့သို့ ဦးတည်သွားသည်။ သည်နေရာတွင် တမူးသို့ အသွားအပြန်ကားများ ကလေးမြို့မှကားများ ဆုံကြသည်။ တမူးသို့ သွားမည့် ကုန်ကားတစ်စီးပေါ်သို့ တက်သွားသည့် ရွှေဝင်းတို့နှစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး အရက်တော်တော်မူးနေကြပုံရသည်။ ။

“ဒီနေရာပေါ့အေ့ ကျိုက်ကုန်းဂိတ်ဆိုတာ၊ အရင်က ရှာဖွေရေးဂိတ်မှူးက သိပ် သဘောကောင်းတာ၊ ခုတော့ အဲဒီဂိတ်မှူ မရှိတော့ဘူးထင်တယ်”

တမူးသို့ ခွဲသည့်လမ်းတွင် သစ်သားမောင်းတံကြီးတစ်ခု ချိတ်ထား သည်။ စစ်ဆေးပြီးတော့မှ တစ်စီးပြီးတစ်စီး လွှတ်သည်။

အေးမတို့ ဘတ်စ်ကားသည် ကျိုးကုန်းတွင် ကြာကြာမရပ်၊ ကလေးမြို့ လမ်းခွဲအတိုင်း ဆက်မောင်းလာခဲ့သည်။ ကလေးမြို့လမ်းရောက်တော့ မြေပြင် သည် လွင်ပြင်ကြီး ဖြစ်သွားသည်။ ကားလမ်းသည် တောင်တန်းများနှင့် ဝေး သွား ကာ လွင်ပြင်ကြီးအလယ်သို့ ရောက်နေသည်။ ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် တောင်တန်းကြီးများက ညိုမှိုင်းဝေနေကြသည်။

သံတံတားခုံးခုံးကြီးတစ်ခုသည် တောရိပ်အကွေ့မှ ပေါ်လာနေသည်။ အမိုး ကလည်း သံယက်မတွေ မိုးထားသည်။

“အံမယ် ပေါင်းကူးတံတားတောင် ရောက်ပါပေါ့လား၊ ဟိုဟာပေါ့ ဂျေ ဂိတ် ကွင်းလမ်းဆိုတာ”

မချစ်မေက ပေါင်းကူးတံတားနား မရောက်မီ တောထဲသို့ ဝင်သွား သည့် မြေနီလမ်းဆွယ်တစ်ခုကို ပြသည်။ ။

“တမူးကို သွားချင်ရင် ဒီလမ်းကလဲ သွားလို့ရတယ်၊ ကျိုက်ကုန်းဂိတ်ကို မဖြတ် ရတော့ဘူးပေါ့ ။ လမ်းကတော့ လူသွားလမ်းပေါ့၊ စက်ဘီးလဲ သွားလို့ရ တယ်၊ တ မူးဘက်က ပစ္စည်းတွေ ကလေးမြို့ကို သယ်ချင်ရင် ဒီဂိတ်ကွင်းလမ်း အတိုင်း လာ ရတယ်”

ကိုမြင့်က ဂိတ်ကွင်းလမ်းဆိုသည့် လမ်းကို လှမ်းကြည့်သည်။ လူသွား လမ်း ဆိုသော်လည်း သိပ်မကျဉ်းလှ၊ နွေဆိုလျှင် လှည်းသွား၍ ရလိမ့်မည်။ ဂိတ်ကွင်း လမ်းဘက်ဆီမှ ပေတစ်ရာပေါ်သို့ တက်လာသော ဘိုင်စကယ် သုံးလေး စီးကို မြင် ရသည်။ ဘိုင်စကယ်များသည် ဖုံလုံးကြီးများထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွား သည်။ တောရိပ်များနောက်တွင် ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်း ရှိသည်။

“တမူးဘက်က စီးလာကြတာလေ။ တချို့လဲ ကိုယ်တိုင်စီးလာတာ၊ တချို့ လဲ ငှားစီးလာကြတာ။ တမူးကနေ ကလေးမြို့အရောက် စီးပေးရင် တစ်ရာ့ ငါး ဆယ်ရတယ်”

မချစ်မေက ပြောပြသည်။

မော်တော်ကား တံတားခုံးအောက်သို့ စဝင်သည်။ ဘေးတွင် ကာထား သည့် သံယက်မကြီးများနှင့် အပေါ်က ဝန်းယုက်မိုးထားသည့် သံယက်မကြီးများ က ထုထည်ခိုင်ခံ့သည်။ သည်တံတားမရှိခင်တုန်းက ကူးတို့ဖြင့် ကူးရသဖြင့် ပေါင်းကူးတံတားဟု ခေါ်ကြောင်း ကိုမြင့်သိရသည်။

တံတားအောက်တွင် မည်သည့်နေရာက မြစ်ဖျားခံလာခဲ့မှန်း မသိသည့် နေ ရွှရာမြစ်သည် တငြိမ့်ငြိမ့် စီးနေသည်။ တံတားအကြောဘက်ရောက်တော့ နေရ ဥရာမြစ်သည် မြစ်သာမြစ်ထဲသို့ ပေါင်းဆုံသည်။ မြစ်ဆုံကို တံတားပေါ်က လှမ်း မြင်နေရသည်။ မြစ်သာကမ်းစပ်က ကိုင်းတောများပေါ်တွင် တောဝမ်းဘဲတို့ ဝဲနေ ကြ သည်။ ။

မှိုင်းညို့နေသော တောင်တန်းများဆီအထိ ကျယ်ပြန့်သော ကိုင်းတော ကြီး များကို ဖြတ်ပြီးနောက် ကလေးမြို့သို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ကလေးမြို့သို့ ရောက်ဖူးသူ ဆို၍ မချစ်မေ တစ်ယောက်သာ ပါသည်။ ကိုမြင့်နှင့် အေးမတို့ တစ်ခေါက်မျှ မ ရောက်ဘူး။

ကလေးမြို့က မြို့တန်းရှည်ကြီးဖြစ်သည်။ မြို့လယ်ကောင် လမ်းမကြီး လေးခွဆိုင်တွင် ဆိုင်ကြီး ကန္တားကြီးတွေ ရှိသည်။ ဈေးလည်း သည်နားတစ်ဝိုက် မှာပင် ရှိသည်။ ။

ကားပေါ်က ဆင်းပြီး ဈေးနားက ထမင်းကြော်ဆိုင်တွင် ထမင်းကြော် စား ကြသည်။

“မောင်လေး အစ်မကြီးတို့လို အရောင်းအဝယ်ကလေး ဘာလေး လုပ် ပါ လား”

မချစ်မေက အမဲကြော်ကို စားရင်း ပြောသည်။

“ကျွန်တော်က အရောင်းအဝယ် မလုပ်တတ်ဘူး အစ်မကြီးရဲ့ ၊ ပြီးတော့ အရင်းအနှီးတို့ ဘာတို့ လိုသေးတယ် မဟုတ်လား”

မချစ်မေက အေးမကို လှမ်းကြည့်သည်။

“အလုပ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲ လုပ်ရင်းတတ်သွားတာပေ့ါကွယ်၊ ဘယ်သူကော အစ တုန်းက အရောင်းအဝယ် လုပ်တတ်လို့လဲ၊ အစ်မကြီးလဲ အစတုန်းက ဘယ်လုပ် တတ်မလဲ၊ နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း လုပ်တတ်လာတာပေ့ါ။ ဟိုတုန်း ကတော့ အစ်မကြီးတို့လဲ စက်ပဲ ချုပ်တတ်တာ”

မချစ်မေက ပြုံး၍ ပြောသည်။ သူ့အပြုံးက မချိုမချဉ် အပြုံး ဖြစ်သည်။ ယခင်က အတတ်ပညာတစ်မျိုးသာ တတ်သည်။ ယခု အတတ်ပညာမျိုးစုံ တတ်နေပြီဟု ဆိုလိုဟန်ရှိသည်။

"အစ်မကြီးမှာ အပ်ချုပ်စက် ငါးလုံးလောက် ရှိတယ်၊ ကိုယ်တိုင်လဲ ချုပ်တတ်တယ်၊ လူလဲ ငှားထားတယ်။ ခုတော့ ကုန်ကြမ်းလဲ မရတော့ဘူး။ အပ်ချည်လုံးတို့ ပိတ်စတို့လဲ အပြင်က ဝယ်ရတော့ ဘော်လီတစ်ထည်ဆိုရင် ဘာမှ မကျန်တော့ဘူး။ ဒါနဲ့ အပ်ချုပ်စက်တွေ ရောင်းပစ်လိုက်ပြီး အရောင်း အဝယ်လေး လုပ်ရတာပဲ၊ နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း တတ်လာတာပေါ့ ။ အေးမ ကြည့်ပါလား၊ သူလဲ အစတုန်းက ဘယ်လုပ်တတ်မလဲ။ မုံရွာတို့၊ ယင်းမာပင်တို့ ဆားလင်းကြီးတို့လိုက်ပြီး ရောင်းရင်း ဝယ်ရင်းနဲ့ တတ်လာတာ။ ခုဆို တမူးတောင် လိုက်လာပြီ၊ အဆင့်မြင့်လာတာပေ့ါ ၊ မဟုတ်ဘူးလား အေးမ"

အေးမက ရယ်နေသည်။

ကိုမြင့်သည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရင်း မှောင်ခိုကုန်သည်များ အကြောင်းကို တွေးနေသည်။ အရင်းအနှီးကြီးသည့် မှောင်ခိုကုန်သည်ကြီးတွေ ရှိသည်။ အရင်းအနှီးမကြီးသည့် မှောင်ခိုကုန်သည် အလတ်စားတွေလည်း ရှိ သည်။ အရင်းအနှီးမကြီးသော်လည်း သူများ အရင်းအနှီးကို နှီးသက်ခံ၍ လုပ် နေသည့် မှောင်ခိုများလည်း ရှိသည်။ မချစ်မေက သည်လို မှောင်ခိုမျိုးဖြစ်ပုံရ သည်။ သူက တစ်ဆင့် အေးမတို့လို မိန်းမရွယ်ကလေးတွေကို အရင်းအနှီး ထုတ်ပေးသည်။ တစ်ခါတရံ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးအတွက် အသုံးပြုသည်။ မစန်းရင်တို့လို မိန်းမမျိုးကျတော့ သယ်ယူပို့ဆောင်သူ အဆင့်လောက်သာ ရှိ ဟန်တူသည်။

အေးမသည် တစ်နေ့တွင် မစန်းရင်တို့လို အဆင့် မရောက်ဟု မည်သူ မျှ မပြောနိုင်။ သူ့ရှေ့ရေးသည် တောင်ခိုးတွေ ပိတ်နေသလို မှုန်မှိုင်းနေသည်။

"မင်း အရင်းအနှီး မရှိရင် ပြောပေ့ါ၊ အစ်မကြီး ထုတ်ပေးမှာပေ့ါ"

သူထင်သည့်အတိုင်း မချစ်မေက သူ့ကို အရင်းအနှီးထုတ်ပေးရန် ကမ်းလှမ်းနေပြီ။

"ကျွန်တော် မလုပ်ချင်သေးလို့ပါ အစ်မကြီး၊ ခု လောလောဆယ်တော့ | သစ်ချောက်မိုင်းက သူငယ်ချင်းတွေကလဲ မှာထားလို့ အဲဒီကိုပဲ သွားဦးမယ်"

"ဟော တို့နဲ့ တမူးကို မလိုက်တော့ဘူးလား"

မချစ်မေက လန့်သွားဟန်၊ မျက်လုံးပြူးပြဲသည်။ ပါးစပ်ထဲသို့ ရောက် လုဆဲ ဇွန်းကိုလည်း ပြန်ချသည်။

"ခုလောလောဆယ်ဆိုတာ တမူးက အပြန်ကို ပြောတာပါ၊ တမူးက တော့ လိုက်ဦးမှာပါ။

"အပြန်လဲ တို့နဲ့ အတူတူနော်၊ မင်းပါတော့ စိတ်ချရတာပေါ့ကွယ်။ ငါက အေးမ ပါးချထားတဲ့ကောင်ကို စိုးရိမ်လို့ပါ။ ဟိုဘက်လမ်းက တောလမ်း မဟုတ်လား၊ ဒီတော့" | မချစ်မေက ဆက်မပြောဘဲ ထမင်းကြော်ကို လက်စသတ်သည်။

အေးမက ထမင်းကြော်ဖိုး ရှင်းမည်လုပ်တော့ မချစ်မေက အရှင်းမခံ။ လက်ဆွဲအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံအိတ်ကို ထုတ်ပြီး ပေးသည်။ ။

ကိုမြင့်က မသိသလိုဖြင့် တစ်ဖက်သို့ ငေးကြည့်နေသည်။ သူ့တွင် ဝယ်ကျွေး နိုင်လောက်သည့် အင်အားမရှိ။ ပခုက္ကူက ထွက်တော့ ငွေလေးတစ်ရာ မျှသာ ပါသည်။ ပခုက္ကူ မုံရွာ ခရီးကို ငါးကျပ်လောက်ပေးခဲ့ရသည်။ မုံရွာတွင် သိပ်စရိတ် မကုန်။ ညောင်ပင်ဈေးနားက ပေါ်တော်မူကျောင်းတွင် ဖြစ်သလို စားခဲ့သည်။ လက်ဖက်ရည်ဖိုးလေးနှင့် ဆေးပြင်းလိပ်ဖိုးကလေး နည်းနည်းပါးပါး သာ ကုန်ခဲ့ သည်။ သို့ရာတွင် မုံရွာ၊ ကလေးဝ မော်တော်ကားခက ၃၂ ကျပ်ဆို တော့ ပါသည့် ငွေလေးတစ်ရာ တစ်ဝက်လောက် ချောသွားသည်။ ကိုမြင့် ဆေးပြင်းလိပ်ဖိုးကိုပင် ချွေတာနေရသည်။

ထမင်းကြော်စားပြီးနောက် တာဟန်းဈေးသို့ ဘတ်စ်ကားစီး၍ လာခဲ့ ကြ သည်။ မချစ်မေက သည်နေရာတစ်ဝိုက်တွင် နှံ့စပ်နေပြီ။ ။

"တာဟန်းဆိုတာ အရင်တုန်းကတော့ ချင်းရွာတဲ့၊ ခုတော့ ကလေးမြို့ နဲ့ ဆက်နေပါပြီ၊ ကလေးမြို့ပေါ်က ရပ်ကွက်တစ်ခုပေါ့ဟယ်၊ တာဟန်းဈေးက သိပ် ဈေးဝယ်လို့ ကောင်းတယ်အေ့၊ ပစ္စည်းအဝင်များရင် တမူထိလိုက်ဖို့ မလို တော့ဘူး၊ တာဟန်းဈေးက ဝယ်ပြီး ပြန်ရုံပဲ။ ဈေးကြီးလှရင် လေးငါးကျပ် ပေါ့၊ ဟိုလိုက်သွားရင် ဂိတ်တွေဖြတ်ရ၊ ဘာလုပ်ရနဲ့ ကားခလဲ အစိတ်တဲ့"

မချစ်မေက အရောင်းအဝယ် ကိစ္စများကို ပြောလာသည်။ တမူးသို့ သွား သည့် အရောင်းအဝယ် သမားများသည် တာဟန်းဈေးကိုတော့ ဝင်ကြည့်ကြ သည်။ တာဟန်းဈေးတွင် တစ်ဖက်နိုင်ငံမှ ပစ္စည်းမျိုးစုံရှိသည်။ ထိုပစ္စည်းများ သည် တောင်ပေါ်လမ်းများမှတစ်ဆင့် တာဟန်းဈေးသို့ ရောက်လာကြသည်။ ပစ္စည်းအဝင်များလျှင် တာဟန်းဈေးတွင် အရောင်းအဝယ် ဖြစ်ကြသည်။ ဈေး က

လည်း တမူးနှင့် သိပ်မထူးလှ။ ရွာသီဥတုမကောင်းလျှင် လမ်းတွင် အဖမ်း အဆီး များလျှင်တော့ တာဟန်းဈေးတွင် ပစ္စည်းတွေ ဈေးကြီးသည်။ ။

ကိုမြင့်က သူတို့စကားများကို စိတ်မဝင်စား၊ ကားပြတင်းမှ နေ၍ ကလေး မြို့ကို ကြည့်လိုက်လာသည်။ မြို့လယ်ကောင်တွင် ကျယ်ပြန့်သည့် | ကွင်းပြင်ကြီး တစ်ခုရှိသည်။ ပထမ ဘာမှန်းမသိ။ ရှေ့ဂိတ်ဝ ရောက်တော့မှ ဆိုင်းဘုတ်ကို ကြည့်မိသည်။ ကလေးမြို့က လေယာဉ်ကွင်းပါတည်း။ ။

မြို့လယ်ကောင်တွင် လေယာဉ်ကွင်းလုပ်ထားသည့် မြို့ဆို၍ သည် တစ်မြို့ သာ ကိုမြင့် တွေ့ဖူးသည်။

ဈေးမှ လေယာဉ်ကွင်းကိုလွန်တော့ အိမ်ခြေကဲ့သည်။ အိမ်ကြီးအိမ် ကောင်း တွေ များလာသည်။ တချို့အိမ်ရှေ့တွင် ပန်းသီးပင်များ၊ ဆန်းကစ်ပင်များ စိုက် ထားကြသည်။ ။

“ကဲ တာဟန်းရောက်ပြီ”

မချစ်မေက ပြောသဖြင့် ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး သူ့နောက်သို့ လိုက်လာ ခဲ့ သည်။ သူ့အဖြစ်ကို သူတွေ့၍ ကိုမြင့် ပြုံးမိသေးသည်။

မှောင်ခို အရောင်းအဝယ်ကို မလုပ်ချင်၍ အတန်တန်ရှောင်ထွက်ခဲ့ သည်။ မန္တလေးတွင်တုန်းကလည်း သူ မှောင်ခိုလုပ်ငန်းကို မလုပ်ခဲ့။ သည်လာတော့ လည်း မှောင်ခိုလုပ်ငန်းကို လုပ်မည်ဟု စိတ်ကူးမရှိ။ နောက်ဆုံး မချစ်မေက အရင်းအနှီးထုတ်ပေးမည်ဟု ပြောသည့်တိုင် သည်အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းကို သူ စိတ်မပါ။

သို့ရာတွင် ယခု မချစ်မေတို့နောက်က လိုက်နေရသည့် အဖြစ်ကကော။ မှောင်ခိုလုပ်ငန်းထဲတွင် ပါဝင်နေသည်နှင့်အတူတူ မဟုတ်လော။ မှောင်ခိုလုပ်ငန်း ကို လုပ်မှန်းမသိဘဲ လုပ်နေသည်ဆိုသော အေးမပြောသည့် အမျိုးအစားထဲသို့ သူ ရောက်နေပြီလော။ သူ့စိတ်က မည်မျှ မှောင်ခိုလုပ်ငန်းကို မလုပ်ဟု ဆိုစေကာမူ လက်တွေ့ တွင် သူတို့နှင့် လိုက်မိရက်သား ဖြစ်နေပြီ။

တာဟန်းဈေးနားက မချစ်မေ အသိအိမ်တွင် ပစ္စည်းများကို ထားပစ်ခဲ့ | သည်။

တာဟန်းက နာမည်ကျော်သလောက် ကြီးသည်။ အပြင်ကနေ ကြည့်တော့ သာမန်ဈေးကလေး တစ်ဈေးလောက်ထင်ရသည်။ သို့ရာတွင် အထဲ ဝင်ကြည့်

တော့ ဈေးဆိုင်ကြီးတွေက ဟိန်းနေသည်။ တစ်ဖက်နိုင်ငံက လာသည့် နိုင်ငံခြား ပစ္စည်းတွေ စုံနေသည်။

ဈေးက ပြန်ထွက်ပြီး တည်းခိုအိမ်သို့ သုံးယောက်သား လမ်းလျှောက် ပြန်ခဲ့ကြသည်။ တံတားလေးနားရောက်တော့ သူတို့နောက်က ဂျစ်ကားတစ်စီးက ဟွန်းတီးကာ ဘေးတွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။

"ဟေ့ အေးမ ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ"

ဂျစ်ကားပေါ်က လူငယ်က လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။ ဆံပင်ရှည်ရှည်။ စပို့ရှပ်အနီရောင် တက်ထရွန် ဘောင်းဘီအနက်ကို ဝတ်ထားပြီး မျက်မှန်အနက် တပ်ထားသည်။ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ညာဘက်နှုတ်ခမ်းထောင့်တွင် လှလှပပ ခဲထားသည်။ အေးမက ရုတ်တရက် မည်သူမည်ဝါ မသဲကွဲ။ အံ့အားသင့်နေသည်။ အသေအချာ ကြည့်လိုက်တော့ တခြားသူမဟုတ်၊ နေလင်းအောင်။

"ဒီတင်လား၊ တမူးသွားဦးမှာလား" နေလင်းအောင်က ဆက်မေးသည်။

"မပြောတတ်သေးဘူး၊ ရောက်တာတော့ ဒီနေ့ပဲ ရောက်တယ်"

အေးမက ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြေသည်။ နေလင်းအောင်နှင့် မတွေ့ သည်မှာ သုံးလေးနှစ်လောက်ရှိပြီ။ မုံရွာမှ ဦးမြမင်းတို့တိုက်မှ ထွက်လာပြီး ရွာသို့ပြန် သည်။ နောက်တွင် နေလင်းအောင်နှင့် တစ်ကြိမ်မျှ မတွေ့ တော့။ သည်အတောအတွင်း အေးမ မုံရွာသို့ မကြာမကြာ ရောက်သော်လည်း သူတို့လမ်းဘက်သို့ မရောက်။ ရောက်စရာလည်း အကြောင်းမရှိ။ သူတို့ တွင်ခုံက ဦးမြမင်းတို့တိုက် နှင့် နီးသဖြင့် သည်နားတစ်ဝိုက်ကို အေးမက အဝေးက ရှောင်သည်။ သုံးနှစ်အတွင်း နေလင်းအောင် အမူအရာတွေ တော်တော်ပြောင်းသွား သည်။ ယခင်ကလို လမ်းသရဲသာသာ ကျောင်းသားလေးတော့ မဟုတ်တော့။

စီးပွားရေးလောကတွင် ကျင်လည်နေသည့် စီးပွားရေးသမားကြီးတစ်ယောက်၏ ဟန်ပန်မျိုး ပေါက်နေသည်။

"ဘာလဲ၊ နင် ခု အရောင်းအဝယ် လုပ်နေတယ်ပေ့ါ ဟဲ ဟဲ"

နေလင်းအောင်က မချစ်မနှင့် ကိုမြင့်တို့ဆီသို့ မျက်လုံးတစ်ချက် ဝေ့ကြည့်ရင်း လှမ်းမေးသည်။ သူ့ရယ်သံက လှောင်သံပါနေသည်။

"အင်း ဆိုပါတော့၊ သူ့ခေတ်နဲ့သူပေ့ါ"

“ခု ကျောင်းကော နေသေးလား”

အေးမက ခေါင်းရမ်းပြသည်။

“အေး ကြည့်လဲလုပ်ပေ့ါ၊ သိပ်လဲ ဖျံကျမနေနဲ့ဦး”

“အို ဒါတော့ ကျတန်ကျရမှာပေ့ါ၊ မှောင်ခိုတောင်လုပ်နေသေးတာ”

အေးမက တမင်အရွဲ့တိုက်ပြောသည်။ နေလင်းအောင်က သူ့ကို ကြည့်၍ ပြုံးနေသည်။ ။

“ငါက စေတနာနဲ့ပြောတာပါ၊ မှောင်ခိုလုပ်တယ်ဆိုတာ နှေးလွန်းရင် လဲ ခံရတတ်တယ်၊ ဖျံကျလွန်းရင်လဲ ခံရတတ်တယ်”

“တို့လဲ ဒီလောက်ဖျံကျစရာလဲ မလိုပါဘူး၊ တို့ မှောင်ခိုလုပ်တာက တစ်ခေါက်သွားမှ ခြောက်ပြားတစ်ပဲပါ၊ ထမင်းစားဖို့ လုပ်ရတာပါ၊ သူများလို တိုက်တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး ဆောက်ဖို့ ကားတစ်စီးပြီး နောက်တစ်စီး ဝယ်ဖို့ လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သတိပေးဖော်ရတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ။

အေးမက နှုတ်ဆက်၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ စောင့်နေသည့် မချစ်မေတို့ဆီ လျှောက်လာသည်။ နေလင်းအောင်က လက်ပြကာ ဂျစ်ကားကို မောင်းထွက် သွားသည်။

“နေပါဦးနော့်၊ ဒီကောင်လေးက တို့မုံရွာက ဦးမြမင်းသမီးအငယ်နဲ့ ခိုးထွက်ပြေးတဲ့ တွင်ခုံပိုင်ရှင်သား မဟုတ်လား။ သူ့နာမည်က ဘာတဲ့”

“နေလင်းအောင်”

“အေး အေး ဟုတ်တယ်၊ ခုခေတ် မုံရွာမှာ ပွတဲ့အထဲမှာ ဒီကောင်လေး တွေ့လဲ ပါတာပေ့ါအေ၊ ပူလိုက်တာမှ အကြီးအကျယ်ပဲ၊ ကောင်လေးက ကျောင်းတောင် မနေတော့ဘူး၊ ကျောင်းနေတာ အချိန်ကုန်တယ်တဲ့၊ ဘီအေတို့ ဘာတို့ အောင်တောင် အလုပ်က မသေချာဘူးတဲ့၊ အလုပ်ရပြန်တော့လဲ လခကလေးက မဖြစ်စလောက်ကလေးရယ်တဲ့၊ ဒီခေတ်မှာ ပညာရေးလိုက်နေလို့ အပိုပဲတဲ့။ စီးပွားရေးပဲ လုပ်တော့မယ်တဲ့၊ အဖေရဲ့ တွင်ခုံကို ခုတော့ သူပဲ ဦးစီးလုပ်နေတာပဲ”

မချစ်မေလဲ မုံရွာဈေးထဲက သူကြားရသည့် သတင်းများကို ဖောက် သည်ချသည်။

"ပွဆိုလဲ ပွမှာပေ့ါ အေ၊ ဖအေကလဲ အပေါင်းအသင်းကောင်းတယ်။ ကောင်လေးကလဲ အလုပ်အကိုင်တော်တယ်ဆိုပဲ၊ လုပ်လိုက်တဲ့အလုပ်ကလဲ အစုံပဲ။ တွင်ခုံပစ္စည်းတွေဆိုရင်လဲ တမူးဘက်က ချလာပြီး မန္တလေးကို ထုတ်တယ်။ ကျောက်စိမ်းတို့ ဘာတို့လဲ လုပ်သတဲ့၊ ဘိန်းဖြူတောင် ကူးတယ်ဆိုပဲ"

မချစ်မေက မြိန်ရေယှက်ရေ ပြောနေသည်။

"တမူးဘက်ကို ဂျစ်ကားတွေ သွားသွားပြီး သယ်တာ လေးငါးဆယ်စီး လောက်ရှိပြီတဲ့၊ ခု အဲဒီကောင် ဂျစ်ကားအသစ်တစ်စီး ချလာတာနဲ့ တူတယ်။ ကြည့်ရတာ ဂျစ်ကားလေးက လတ်လတ်ကလေးရယ်၊ အသွားတုန်းက မန္တလေးကနေ လေယာဉ်ပျံနဲ့သွားတယ်လို့ ကြားနေတာ"

မချစ်မေက ဈေးထဲက ဈေးသည်ပီပီ သတင်းစုံသည်။

"အစ်မကြီးကလဲ ဂျစ်ကားကြီးတစ်စီးလုံး ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး မှောင်ခို ချလို့ ရမလဲ"

ကိုမြင့်က မေးသည်။ မချစ်မေက စကားစွာလွန်းသည်။ ထို့ကြောင့် တချို့စကားက ယုံစရာမကောင်း။

မချစ်မေက ကိုမြင့်ကို သနားစရာ သတ္တဝါ လေးတစ်ကောင်ကို ကြည့် သလို ကြည့်၍ ပြုံးသည်။

"အမလေးဟဲ့ မောင်ကိုမြင့်လေး၊ မင်း ဒါကြောင့် ဒီလိုဖြစ်နေတာပေ့ါ။ ဂျစ်ကားကြီး တစ်စီးလုံးရတဲ့ ဟိုဘက်ဆယ်ဘူတာတောင် လွန်သေး၊ ဒီကသွား

တော့ ဂျစ်ကား အစုတ်ယူသွားပြီး အသစ်ကို အင်ဂျင်နံပါတ် ပြောင်းတပ် လာ တာပေ့ါကွယ့်၊ ဒီလို မလုပ်ချင်သေးဘူးဆိုရင် ကားနံပါတ်ကို ဝယ်သွားပြီး ဟိုက ဂျစ်ကားကို ဒီကနံပါတ်ပြားတပ်ပြီး မောင်းလာတာပေ့ါ၊ အံမာလေး နည်းမျိုးစုံလို့"

မချစ်မေက သူကြားဖူးနားဝ ဗဟုသုတတွေကို ဖောက်သယ်ချသည်။

(၁၃)

အသွားခရီးဖြစ်၍ သူတို့တစ်သိုက် ဂိတ်ကွင်းလမ်းက သွားစရာမလို။ ဘတ်စ်ကား ပေါ် ထိုင်လိုက်သွားရုံသာ ရှိသည်။ လမ်းတွင် ခရီးသွားခွင့် လက်မှတ်

ရသူလည်း ပါသည်။ သွားခွင့်လက်မှတ်မရဘဲ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နှင့် လိုက်လာကြသူတွေ လည်း ရှိသည်။ ရှိသည်ဟု ထင်သည်။

ကားသည် မနေ့ကရပ်ခဲ့သော ကျိုက်ကုန်းဂိတ်တွင် ရပ်သည်။ ကျိုက်ကုန်း တွင် တမူးလမ်းခွဲရှိသဖြင့် သည်ဂိတ်ကို ပထမဆုံးဝင် ဦးတိုက်ရသည်။ ရှေ့တွင် ကားလမ်းကိုတားသည့် မောင်းတံကြီး ပိတ်ချထားသဖြင့် ကားများအားလုံး ရပ်ကြရသည်။

ဂိတ်မှူးက အရပ်ရှည်ရှည်၊ အသားညိုညို၊ အသက် ငါးဆယ်လောက်ရှိ ပြီ။ ဘေးနားထင် တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ဆံပင်တွေက ငွေရောင်သန်းနေကြ သည်။ သူက ကွမ်းစားရင်း သူ့ရုံးခန်းထဲက ထွက်လာသည်။ ရုံးခန်းဆိုသော် လည်း ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဟုတ်။ လက်မောင်းလောက်ရှိသည့် ဝါးပိုးဝါး

တောင့်တောင့်များကို တိုင်ထူကာ ဝါးကြောထူ ထရံကာထားပြီး သက်ကယ်မိုး ထားသည်။ ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် ကျိုက်ကုန်းဂိတ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ ထမင်း ဆိုင်တစ်ဆိုင်နှင့် ဘာမျှမခြား။

တစ်ယောက်က မှတ်ပုံတင်ကတ်များကို စစ်ဆေးနေစဉ် သူက ကား ပေါ်က ပစ္စည်းများကို လိုက်ကြည့်နေသည်။ ကားပေါ်က လူများနှင့် နောက်ပြောင် ရယ်မောရင်း စကားပြောနေသည်။ သူ့သွားတွေ မည်းနက်နေပုံကို ထောက်သော် ရွာက ထွန်စက်မောင်းသည့် ကိုတင်ထွန်းကြီးလို ကွမ်းအမြဲစားဟန်တူသည်။ သဘောလည်း ကောင်းပုံရသည်။

“ဘာလဲ၊ ဒီအဒေါ်ကြီး ဒီတစ်ပတ် ပါလာပြန်ပလား။ တော်ရုံတင် ကောင်းတယ်နော်၊ ခဏခဏ ရွှေလမ်းငွေလမ်း ဖောက်မနေကြနဲ့နော်”

အပြောခံရသည့် အဒေါ်ကြီးက ဘာမျှမပြော ရယ်နေသည်။

“ဘာလဲ ညည်းတို့ ဒီတစ်ခေါက် ပြန်လာကြပြီလား၊ အေး အေး ကောင်းတယ်၊ ငါရင်လဲ သေမှ၊ ညည်းတို့ရင်လဲ ယောကျ်ားမြန်မြန်ရမှ၊ မရှိလို့ လုပ်စားပါတယ်၊ သူတို့ကတစ်မျှောင့်၊ လွှတ်ပေးလိုက်ရင်လဲ အခက်၊ မလွှတ် ရင်လဲ အခက်၊ ညည်းတို့ကြောင့် ငါသေချင်တယ် သိလား၊ ညည်းတို့ကြောင့် ငါ ဒီလောက် ငယ် ငယ်နဲ့ ခေါင်းဖြူနေတာ”

လူကြီးက ပျော်ပျော်နေတတ်ပုံရသည်။ ခရီးသည်တွေကို တစ်ယောက် ပြီး တစ်ယောက် နောက်နေသည်။ ယောကျ်ားမိန်းမ မျက်နှာရွေးခြင်းမရှိ။ အားလုံး ကို

တရင်းတနှီးဆက်ဆံသည်။ | ကားသည် ကျုံးကုန်းတွင် နာရီဝက်လောက်နားပြီး ထွက်လာသည်။

သည့်နေ့ရာက ငှက်ဖျားထူလှသဖြင့် သေမင်းတမန်ချိုင့်ဝှမ်းဟု ခေါ်သော ကဘော်ချိုင့်ဝှမ်းပါတည်း။တောင်ဘက်တွင်လည်း တောင်တန်းညိုပြာပြာ၊ မြောက်ဘက်တွင်လည်း တောင်တန်းညိုပြာပြာတို့ ဝိုင်းနေသည်။ ကားကလည်း တောင်တန်းညိုပြာပြာ ကြီးများဆီသို့ ဦးတည်မောင်းနေသည်။ တောင်ပတ်လည် ဝိုင်းထားသော်လည်း

တောင်တန်းညိုပြာပြာကြီးတွေက အနီးကပ် တည်ရှိနေသည်မဟုတ်။ ဟို အဝေး နှင်းမြူနှင့် တောင်ခိုးတို့အကြား မှိုင်းမှိုင်းပြပြ မြင်ရသာ မြင်ရသည်။ တောင်ပတ် လည်ဝိုင်းထားသည့် လွင်ပြင်ချိုင့်ဝှမ်းကြီးဖြစ်သည်။

ဆရာဦးစံကောင်း ဖတ်ပြသည့် “အောင်မြင်မှုသို့ ဆုတ်ခွာရခြင်း” ဆိုသည့် ဖီးမာရှယ်ဝီလျံဆလင်း၏ စာအုပ်တွင် ပြည်နယ်တစ်ဝိုက်အကြောင်း ရေးထား သည်ကို ကိုမြင့်မှတ်မိသည်။ သည်လမ်းမကြီးပေါ်တွင် စုတ်ပြတ် နွမ်း နယ်လျက်ရှိ သော စစ်တပ်ကြီးတစ်တပ် ဆုတ်ခွာသွားခဲ့ဖူးပြီး အားကောင်း၍ တိုက်စွမ်းရည် အပြည့်ရှိသည့် စစ်တပ်ကြီးတစ်တပ် ဝင်လာခဲ့သည်ဖူးကို ကိုမြင့် သတိရသည်။

သော် စစ်ကြီးတစ်ခု ထွက်သွားပြီး စစ်ကြီးတစ်ခု ဝင်ရောက်လာခဲ့ သော လမ်းမပါတကား။ ကားလမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ကျွန်းတောများ၊ ပျဉ်းကတိုး တောကြီး များကို တွေ့ရသည်။ တချို့နေရာများတွင် ယာသမားများ တောင်ယာ ခုတ်ထား ဟန်၊ မီးရှို့ပြီးခါစ အကွက်များ၊ တောင်ယာတဲကလေးများကို တွေ့ရ သည်။

မုံရွာ–ကလေးဝ မော်တော်ကားကဲ့သို့ပင် ကလေးမြို့–တမူး မော်တော် ကားသည်လည်း လူရောကုန်ပါ ပြည့်လျှံနေအောင် တင်ထားသည်။ ကားထဲတွင်

လည်း အပြည့်၊ ကားနောက်မြီးတွင်လည်း ရပ်စရာ မရှိတော့။ ကားခေါင်မိုး ပေါ် တွင်လည်း ထိုင်စရာမရှိတော့။ စက်ခေါင်းဖုံးနှင့် ရှံ့ ကာဖုံးပေါ်ထိ လူတွေပြည့် နေသည်။ အဝေးကနေကြည့်လျှင် တလှုပ်လှုပ်နှင့် မော်တော်ကားတစ်စီး လာနေ သည်နှင့် မတူ။ လူတွေ သီးနေသည့် အပင်ကြီးတစ်ပင် ရွေ့ လာနေသည်နှင့် တူသည်။

မော်တော်ကားသည် အင်တိုင်းကြီး အင်တိုင်းလေး။ နန်းဟန်နွဲ့ စသည့် ရွာ များကို ကျော်လာသည်။ အင်တိုင်းကြီး တစ်ဝိုက်က မီးသွေးဖိုများ၊ ထုံးဖိုများ ကို ကိုမြင့် ကြည့်လာသည်။ သစ်ချောက်ကျောက်မီးသွေးတွင်းတွင် အလုပ် မရခဲ့ပါက အင်တိုင်းကြီးဘက်လာ၍ မီးသွေးဖုတ်နေရလျှင်လည်း ထမင်းတစ် လုတ်တော့ စားရကောင်းသည်ဟု သူထင်သည်။

စခန်းကြီးရွာရောက်တော့ ရဲစခန်းရှေ့တွင် ကားရပ်ရပြန်သည်။ ရဲစခန်း က စစ်ဆေးစရာရှိသည်ကို စစ်ဆေးသည်။ သိပ်မကြာသဖြင့် တော်သေးသည်။

သည်လမ်းသည် အင်္ဂလိပ်တို့ ဆုတ်ခွာတုန်းက သူ့အဖေလိုက်၍ ကား မောင်းပေးခဲ့ရသည့်လမ်း ဖြစ်မည်ထင်သည်။ သည်တုန်းက အဖေ့အသက် သည် အလွန်ဆုံးရှိလှမှ ယခု သူ့အသက်လောက်သာ ရှိလိမ့်ဦးမည်။ အမေနှင့် ပင် အိမ်ထောင်ကျဦးမည်မဟုတ်။ အဖေသည် တစ်မူးက ပြန်လာတော့ အကြီး အကျယ် ငှက်ဖျားမိလာခဲ့သည်။ စစ်ကြီးပြီးတော့ အဖေ တမူးကို နောက်တစ် ခေါက် သွားပြန်သည်။ သည်တစ်ခေါက်တော့ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်က ချောဆွဲ၍ ပါသွားခြင်းမဟုတ်။ ပေါက်မှ လမ်း ကန်ထရိုက်တာ တစ်ယောက်က စစ်သုံး မော်တော်ကားများကို လေလံသွားဆွဲသဖြင့် ဒရိုင်ဘာလုပ်ရခြင်းဖြစ်သည်။ လမ်း ကန်ထရိုက်တာသည် ငွေထုပ်ပိုက်၍ ဒရိုင်ဘာ လေးငါးယောက်ကို စရိတ်ခံ ခေါ် သွားသည်။ ပြန်လာတော့ ဂျစ်ကားနှင့် ထရပ်ကားကြီးများကို လေလံဆွဲလာ ခဲ့ သည်။ သည်တုန်းက ကဘော်ချိုင့်ဝှမ်းတစ်ဝိုက်တွင် ကုန်သည်တွေ ခြေချင်း လိမ်

မည်လော မပြောတတ်။ ဂျစ်ကားတစ်စီးမှ ငါးရာလောက် ပေးရသည်ဟု အမေက ပြောဖူးသည်။

ယခုလည်း ကဘော်ချိုင့်ဝှမ်းထဲက ကလေးမြို့ တမူးကားလမ်းမကြီး တစ်လျှောက်တွင် ကုန်သည်တွေ ခြေချင်းလိမ်နေကြသည်။ အရင်းအနှီးကြီးကြီး ဖြင့် မော်တော်ကားပစ္စည်း၊ စက်ခေါင်း စသည်တို့ကို ခိုးသွင်းနေသူမှအစ ဝက်အူ ကလေးတွေ၊ မူလီကလေးတွေ၊ စက်ဘီးစပုတ်တံတွေကို ခိုးသွင်းသူအထိ ကုန်သည်အကြီးအသေး စုံနေသည်။ သူ့ဘေးမှ အသက်လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ် နီးပါးခန့် လူကြီးနှစ် ယောက် ပြောစကားအရ ကိုမြင့် သိရခြင်းဖြစ်သည်။

မော်တော်ကားက ကံဦး၊ ကံသာ စသည့်ရွာများကို ဖြတ်ကာ ခုန်သာ ရွာ တွင် ဆိုက်ရပြန်သည်။ ခုန်သာတွင် ရဲစခန်းရှိသဖြင့် ရဲစခန်းက လူတွေ စစ်ဦးမည်၊ ပစ္စည်းတွေ စစ်ဦးမည်၊ သိပ်မကြာ။

ခုန်သာရွာစခန်းကအထွက် တောစပ်တွင် တမူးဘက်မှ ပြန်လာသည့် ဘတ်စ်ကားကြီးတစ်စင်း ရပ်၍ လူတွေချနေသည်။ တချို့က အထုပ်အပိုးတွေ ထမ်းပြီး တောထဲဝင်သွားကြသည်။

“စခန်းတွေမှာ စစ်မှာစိုးလို့ တောထဲ ဝင်သွားကြတာ၊ တောထဲမှာ ကိုယ့် အလုပ်ကိုယ်ထမ်းပြီး ဂိတ်ကို ကွင်းသွားတယ်၊ ဂိတ်လွန်တော့ မော်တော် ကားက စောင့်နေရတယ်။ ဒီတော့မှ တောထဲက ထွက်လာပြီး ကားပေါ်ပြန်တက် ကြရ တယ်” မချစ်မေက အေးမကို ပြောနေသည်။

“နောက်တစ်ဂိတ်ကျတော့ကော”

“နောက်တစ်ဂိတ်လဲ ဒီအတိုင်းပေါ့၊ စခန်းရှိတဲ့ ဂိတ်ရောက်ခါနီးရင် ကားက ရပ်ပေးတယ်၊ ပစ္စည်းရှင်က ဆင်းပြီး တောဝင် ဂိတ်လွန်တော့ ပြန်ထွက် ကား တက်စီး”

“မလွယ်ပါလား မမချစ်မေရဲ့”

အေးမက ညည်းသည်။ မုံရွာ-ယင်းမာပင်လမ်းတွင် မှောင်ခိုလုပ်ရသည် က ဘာမျှ အပန်းမကြီး၊ ကတ္တရာစေး လမ်းမကြီးပေါ် လျှောက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ သည် လမ်းက တောဝင်ချောင်းဖြတ်၊ တောင်ကျော်၊ အင်း...တကယ်မလွယ်ပါ တကား။

မော်တော်ကားသည် မြတ်လှ ကြိုးဝိုင်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ တောက တဖြည်းဖြည်းနက်လာသည်။ ကျွန်းပင်များ၊ အင်ကြင်းပင်များက လမ်းပေါ်ကို မိုး

ယှက်နေကြသည်။ ရွာကလေးတွေ နာမည်က ဆန်းသည်။ စော်ဘွားရေရှင်၊ ဖက်ယားရေရှင်၊ ကျွန်းတောရေရှင်။ ။

ဖက်ယားရေရှင်ရောက်တော့ နံနက်စာစားရန် ကြာကြာရပ်ပေးသည်။ မချစ်မေတို့ အေးမတို့က သူ့ကို ထမင်းကျွေးသော်လည်း ကိုမြင့် မစား။ သူ့ တွင် စားစရိတ် လုံလုံလောက်လောက်မရှိ။ ရှေ့ကို စခန်းသွားရန် လက်ကျန် ငွေကလေး ငါးဆယ်တော့ ချန်ထားရဦးမည်။ သူများက စရိတ်ခံသည်ဆိုတော့ လည်း အစစအရာရာ အားနာရသည်။

"ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကျွန်တော် မဆာဘူး၊ လက်ဖက်ရည်ပဲသောက်မယ်"

ကိုမြင့်က တစ်ထွာနီးပါးလောက်ရှိသည့် သီးမွှေးငှက်ပျော စိမ်းစိမ်း ကြီး နှစ်လုံးစားပြီး လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် သောက်သည်။ အရသာရှိလိုက်သည့် လက်ဖက်ရည်ကို သူ့တစ်သက်တွင် တစ်ခါမျှ မသောက်ဘူး။ လက်ဖက်ရည် ဖျော်သည့် ခုံပေါ် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ လက်ဖက်ခြောက်က လစ်ပတန် လက်ဖက်ခြောက်ဘူး၊ ပြီးတော့ နို့စိမ်းဘူး။

လစ်ပတန် လက်ဖက်ခြောက်တို့၊ ဘရွတ်ဘွန်း လက်ဖက်ခြောက်တို့ ကို သူ ကြားဖူးရုံသာ ကြားဖူးသည်။ မြင်လည်း မမြင်ဘူး မသောက်လည်း မသောက်ဘူး။

ပေါက်နားက ဆင်သေရွာတွင် လေယာဉ်ကွင်းလုပ်တုန်းကတော့ သည် လို ပစ္စည်းတွေ အလွန်ပေါသည်ဟု အမေက ပြောဖူးသည်။ သည်တုန်းက ချိစ်ဘူး ဆိုလျှင် မလိုချင်အဆုံး ချိစ်ကို ငရုတ်သီးစပ်စပ်၊ ခရမ်းချဉ်သီးဟင်း ချက်စားရသည်မှာ အလွန်ကောင်းသည်ဟု အမေက ပြောဖူးသည်။ ချိစ်ဘူးတွေ စားမကုန်တော့ တချို့က အမဲဆီအဖြစ် သဘောထားကာ လုည်းဝင်ရိုးဆီ ထည့်ကြသည် ဟု ပင် အမေက ပြောပြဖူးသည်။

"ညည်း အပြန်ကျရင် အဲဒီလက်ဖက်ခြောက် ဘူးဝါနဲ့ ဘူးစိမ်းတွေ ဝယ်ပော့၊ မုံရွာမှာ သိပ်စျေးကောင်းတယ်၊ ငါလဲ ဝယ်ရမယ်" ။

ထမင်းစားပြီးတော့ မချစ်မေက ထမင်းဖိုးရှင်းသည်။ အေးမက နောက်ကျမှ သူ့ စရိတ်ကို ပြန်၍ပေးရမည့်ပုံ ပေါ်သည်။

ရှေ့ခရီးကား ခန်းပတ်ကြီးထိ၊ လွင်ပြင်ကြီး ဖြစ်သည်။ အတက်အဆင်း | ပင် သိပ်မရှိတော့။ ရှိသည့်တိုင်အောင် ကုန်းတက် ကုန်းဆင်းကလေးများက ပြေလျှော

ကြသည်။ ကမူကလေးများသာ ဖြစ်ကြသည်။ လမ်းမကြီးက ဖြူးနေ | သည်။ ရှေ့တစ်မိုင်လောက်အထိကို လှမ်းမြင်နေရသည်။

"အဲဒီလို စက်ဘီးတွေကို ကလေးမြို့အရောက် အငှားနှင်းပေးရင် ငွေ တစ်ရာ့ငါးဆယ်၊ နှစ်ရာတော့ ရတာပဲကွယ့်။ တချို့ အလုပ်မရှိရင် ဒီလိုပဲ စက်ဘီးတွေကို အငှားနင်းပေးတာပဲ၊ ဂိတ်နားရောက်တော့ ဆင်းပြီး တောထဲ တွန်းသွား ဂိတ်လွန်တော့ ပေတစ်ရာပေါ်ကို ပြန်တက်ပြီး နင်းသွားရုံပဲ"

မချစ်မေက တမူးဘက်မှ စီးလာသော ဘိုင်စကယ်အသစ် သုံးလေးစီး ကို ကြည့်ရင်း ပြောသည်။ ဘိုင်စကယ်တွေက အသစ်ကျပ်ချွတ်တွေ ဖြစ်သည်။

ဘိုင်စကယ်တစ်စီး နင်းလာသူထဲတွင် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ပင် ပါသည်။ အသက် လေးဆယ်ကျော်လောက် ရှိရော့မည်။

"အဲဒီအဒေါ်ကြီးကလဲ အနင်းလာတာပေါ့၊ ဘယ်သူကိုယ်တိုင် ဝယ် စီးနိုင်ပါ့မလဲ၊ တမူးနဲ့ ကလေးမြို့က မိုင်ကိုးဆယ်ကျော်ဝေးတယ်၊ တစ်နေ့လောက် နင်းရတယ်၊ တစ်နေ့ထဲနင်းရင် တစ်ရာ့ငါးဆယ် နှစ်ရာရတယ်၊ နည်းသလား၊ တစ်လကို လေးစီးလောက် နင်းပေးရင် ဟန်ကျတာပေါ့"

"ဟိုရောက်တော့ကော" အေးမက မေးသည်။

အမယ်လေး၊ သူ့ အဆက်နဲ့သူပေါ့။ ဟိုရောက်တော့ ဝယ်ပေးလိုက်တဲ့ လူက ပေးလိုက်တဲ့ လိပ်စာအတိုင်း အပ်လိုက်ရုံပဲ။ နင်းခတွေ ထုတ်ပေးလိမ့်မယ်"

"အင်း အမျိုးမျိုး လုပ်ကိုင်စားနေကြတာပဲနော်"

"ခုခေတ်ကြီးက အမျိုးမျိုး လုပ်ကိုင်စားမှ တော်ရုံကျတယ်၊ မောင်ကိုမြင့်ရေ။ တစ်မျိုးတည်း လုပ်စားလို့ မရဘူး။ ဟော ပြောရင်းဆိုရင်း ခန်းပတ်ကိုတောင် ရောက်လာပြီ၊ ခုဟာက ခန်းပတ်ကြီးတဲ့၊ နောက် ခန်းပတ်ကလေး၊ ဘုတ်ကန် ဘုတ်ကန်ပြီးရင် တမူးရောက်တော့မယ်"

မော်တော်ကားသည် ရွာတန်းရှည်ကြီးထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ရွာတန်းရှည် မှ တကယ့်ရွာတန်းရှည်။ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် အိမ်တန်းက တစ်အိမ်

လောက်သာ ရှိသည်။ သစ်ဝါးပေါသည့် အရပ်ဖြစ်၍ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းတွေ ပေါသည်။ ဝင်းနှင့်ခြံနှင့် အားလုံး သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိသည်။ ခြံများထဲတွင် ပန်းသီးပင်များ၊ ကမ္ဗလာသီးပင်များ၊ ဆန်းကစ်ပင်များ စိုက်ထားကြသည်။

ရွာတန်းက ရှည်သည်မှ သုံးလေးမိုင်လောက်တော့ ရှည်လိမ့်မည်ထင်သည်။ သည်လောက်ရှည်သည့် ရွာတန်းရှည်ကြီးမျိုးကို ကိုမြင့် သည်တစ်ခါသာ တွေ့ဖူး သည်။

ရွာတန်းရှည်ကြီးတစ်လျှောက်တွင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွေ အစီအရီ ရှိနေသည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများက သစ်လွင်ခန့်ညားသည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းနောက်ဘက် တောစပ် ကမူတစ်ခုပေါ်တွင် ဘုန်းကြီးကျောင်းကလေး တစ်ကျောင်း ခပ်စုတ်စုတ်။ ။ခန်းပတ်ကြီးဂိတ်ရောက်တော့ ကားပေါ်ကလူတွေ တစ်ခါဆင်းရ ပြန်သည်။ ဂိတ်တွေရောက်တိုင်း ရောက်တိုင်း ဆင်းရသည်။ လက်မှတ်ထိုးရသည်။

"ဒီစခန်းပြီးတော့ မရှိတော့ပါဘူးကွယ်၊ တမူးကို ရောက်ပါပြီ"

စခန်းတိုင်းဆင်း၍ အစစ်ဆေးခံရသဖြင့် ကိုမြင့် စိတ်ပျက်နေသည်။ သူတို့ကတော့ ဘာမျှ အပန်းကြီးပုံမရ၊ အေးအေးလူလူ၊ ပျော်ပွဲစားထွက်လာ သလောဟုပင် ထင်ရသည်။ ကားပြန်ထွက်တော့ သီချင်းတကျော်ကျော်ဆိုလာ ကြသည်။

ခန်းပတ်ကြီးက ထွက်လာတော့ ပေတစ်ရာလမ်း မြေနီတွေအောက်မှ သံပြားပေါက်ကြီးတွေ ကတ္တရာစေးပြားကြီးတွေ တစ်စွန်းတစ်စ ပေါ်နေသည်။ သံပြားပေါက်ကြီးတွေက မြို့က အိမ်များတွင် ဝင်းထရံကာသည့် သံပြားပေါက်ကြီးတွေ ဖြစ်သည်။ တချို့ တူးဖော်ယူထားကြသဖြင့် လမ်းတွေ ပျက်နေသည်။

"အဲဒါ စစ်အတွင်းက လမ်းခင်းထားခဲ့တာပေါ့။ ခုတော့ အနီးအနား က လူတွေက ဒါတွေကို ပြန်ဖော်ယူနေကြတယ်"

အနားက လူကြီးတစ်ယောက်က ပြောပြနေသည်။ လူတွေ ငါးပိသပ် ငါးချဉ် သိပ် တင်လာသည့် ဘတ်စ်ကားသည် ပေတစ်ရာလမ်းမကြီးမှ ညာဘက်သို့ ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်သည်။

"ရှေ့နားမှာ နယ်ခြားကူးတဲ့ တံတားရှိတယ်"

မချစ်မေက လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ တံတားထိပ်ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ တံတားတစ်ဝက်ကို ဆေးဖြူ သုတ်ထားသည်။ ဆေးဖြူသုတ်သည့် နေရာမှာ နယ်ခြားဖြစ်သည်။ ကိုမြင့်က နာမည်ကြီးလှသော တမူးမြို့ကလေးကို မော်တော်ကားပေါ် မှ လှမ်းကြည့်သည်။ ပေတစ်ရာလမ်းမကြီးအောက် ခပ်ပြေပြေလျှော့သော ချိုင့်ဝှမ်း ထဲရောက်နေသဖြင့် မြို့ကလေးကို စီး၍ မြင်ရသည်။ မြေသားနီနီ၊ ခင်တန်းစိမ်း စိမ်း၊ တောင်တန်းညိုညို၊ ဖြူပြာပြာနောက်ခံတွင် တမူးမြို့ကလေးသည် ပန်းချီ ကားတစ်ချပ်လို လှနေသည်။

ဘတ်စ်ကားက ဈေးနားတွင် ရပ်သည်။ ဈေးက နံနက်ဈေးဖြစ်၍ သိပ်မစည်တော့။ သို့ ရာတွင် ဈေးဆိုင် | ကျိုးကျဲကတော့ ဖွင့်ထားဆဲ ဖြစ်သည်။ ။

"အဲဒါ ဟိုဘက်ကလာတဲ့ ကသဲတွေပေါ့ အဲ့"

မချစ်မေက ကွင်းပြင်ထဲတွင် ခပ်သုတ်သုတ် ဖြတ်နေကြသူများကို ပြသည်။ ကိုမြင့်ရော အေးမပါ မချစ်မေပြရာဆီသို့ မျက်စိရောက်သွားကြသည်။

ဈေးအနောက်ဘက် ကွင်းပြင်ကြီးထဲတွင် တောင်းကိုယ်စီ ရွက်ထား ကြသည့် မိန်းမများ၊ တောင်းများကို ထမ်းထားသည့် ယောကျ်ားများသည် ကွင်းပြင်အနောက်ဘက်က တောတန်းညိုညိုဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် သွားနေကြ သည်။ အမျိုးသမီးများက ကသဲမောင်းဟု ခေါ်သည့် နီရဲရဲစောင်များကို ကျော တွင် ပတ်ထားကြသည်။ တချို့က လည်တွင် ရစ်ထားကြသည်။ ။

ယူနီဖောင်းဝတ်ထားသည့် အကောက် အရာရှိကလေးတစ်ယောက်က ကြက်မောင်းသည့်ဟန် လက်နှစ်ဘက်ကို မ, မြှောက်ရင်း တဟေးဟေး အော်နေသည်။ အခြားအရာရှိတစ်ယောက်က ခေါင်းရမ်းရင်း အကောက်ရုံးစခန်းချရာ သစ်သားဘဲ တန်းကလေးကို ပြန်လျှောက်လာနေသည်။

"ဟို ကသဲတွေ ဈေးရောင်း ဈေးဝယ်လာကြတာပေါ့ ၊ မနက်လင်း ရင် တောင်းကလေးတွေနဲ့ ဟိုဘက်က ပစ္စည်းလာရောင်း၊ ညနေကျတော့ ဒီဘက်က ပဲတို့၊ ဆန်တို့၊ ဆားတို့၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တို့ ဘာတို့ဝယ်ပြန်ကြ"

ကိုမြင့်အဖို့တော့ အထူးအဆန်းတွေချည်း ဖြစ်နေသည်။ "အကောက်ဌာနတို့ ဘာတို့က မဖမ်းဘူးလား" မချစ်မေက မျက်နှာမှဲ့လိုက်သည်။

"ဖမ်းလို့ရမတဲ့လားကွယ်၊ ဒီဘက် ဟိုဘက်ကူးဖို့က တောလမ်းတွေ အများကြီးရှိတာ၊ ဟို အနောက်ဘက်နားမှာ ချောင်းကလေးတစ်ချောင်းရှိတယ်။ မဟူရာချောင်းတဲ့၊ အဲဒီချောင်းလေး ကျော်လိုက်ရင် ဟိုဘက်ရောက်သွားတာပဲ။ အစိုးရက ပိတ်နိုင်ရင် တစ်လမ်းနှစ်လမ်းပဲ ပိတ်နိုင်မှာပေါ့။ ခုဟာက လမ်းပေါင်း တစ်ရာလောက်ရှိတယ်။ မြေကြီးရှိရင် လမ်းရှိတာပေါ့။ တံတိုင်းကြီး ကာထားတာ မှ မဟုတ်ဘဲ။ တစ်ခါတလေများ အကောက်ဌာနက လူတွေက မှောင်ခိုတွေရဲ့ အထုပ်ကိုတောင် သိရက်နဲ့ ထမ်းပေးလိုက်ရသေးတယ်"

"တကယ်"

မချစ်မေက သူ့စကားကို သဘောကျ၍ ရယ်သည်။ ရယ်ရင်းလည်း ပြော နေသည်။

(14)

နွေနှောင်းသည့်တိုင် နှင်းမှုန်တို့က မပြယ်တတ်သေး။

နှင်းမှုန်မပြယ်သော ကဘော်ချိုင့်ဝှမ်း၏ နွေညများက ပြာလဲ့နေသည်။ တောင်ခိုး၊ နှင်းမှုန်နှင့် လရောင်တို့ကို ရက်ဖောက်လိုက်သည်၌ ကဘော်ချိုင့်ဝှမ်း က ညချမ်းသည် ငွေရောင်ရည်ရောနေသည့် မှိုင်းပြာပြာ ညချမ်းဖြစ်နေသည်။

သူတို့တစ်တွေထွက်လာတော့ တော်တော်မှောင်နေပြီ။ ။

သည်နေ့ညက နောက်ဆုံးအခေါက်တွင် ဖြစ်သည်။ တမူးရောက်ပြီး သူတို့ မဟူရာချောင်းဘက်သို့ နေ့တိုင်း ကူးကြရသည်။ အထွက်က ကိစ္စမရှိ။ နေ့လယ် နေ့ခင်းမှာပင် တောထဲက ထွက်သွား၍ ရသည်။ သို့ရာတွင် သည်ဘက် ကမ်းပြန် ကူးတော့ ပစ္စည်းတွေပါလာသဖြင့် နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး ပြန်ကူး ၍မရ။ မှောင်ရီရီတွင် ပြန်ကူးမှ အဆင်ပြေသည်။ သို့မဟုတ်လျှင် လူရော ပစ္စည်းတွေရော အကုန်လုံး မိနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် နံနက်ပိုင်းတွင် တစ်ဘက်ကမ်း သို့ ကူးကာ တစ်နေ့လုံး ပစ္စည်းဝယ်ပြီး ညကျမှ ပြန်ကူးကြရသည်။

အေးမတို့ တစ်ဘက်ကမ်းသို့ ကူးသည်မှာ လေးခေါက်ရှိသွားပြီ။ လေးခေါက် ဆိုတော့ လေးရက်ရှိပြီ။ လိုချင်သည့် ပစ္စည်းတွေလည်း ရပြီ။ ဆားရီ၊ ရှန်သားဝိုင်စ၊ အိန္ဒိယပါတိတ်၊ ခြင်ထောင်စ၊ အိပ်ရာခင်း၊ ခွတ်ဆိုးဆေး၊ စက်ပစ္စည်း၊ ဖဲထုပ်၊ စက်ဘီး၊ စပုတ်တံ စသည့် ပစ္စည်းများဖြစ်သည်။ အပ်ချည် လုံးတို့၊ စက်ခေါင်းတို့ လည်း ပါသည်။

သည်နေ့တော့ နောက်ဆုံးအခေါက်ဖြစ်သည်။ တစ်ဘက်ကမ်းက ကူး တော့ ခုနစ်နာရီထိုးနေပြီ။ လမ်းက အစောင့်အကြပ်တွေ တိုးချထားသဖြင့် ခါတိုင်းလမ်း က သွား၍ မရ။ သည်နေ့ည ပြန်ရမည့်လမ်းက နည်းနည်းလှမ်း သည်။ တောလမ်း အတိုင်း ချောင်းအောက်ကို စုန်ရမည်။ (တချို့ကလည်း တောလမ်းအတိုင်း ချောင်းညာသို့ စုန်ကြသည်) လူပြတ်သည့်နေရာတွင် ချောင်း ကို ဖြတ်ရမည်။ ချောင်းကို ဖြတ်၍ တောလမ်းအတိုင်း ပြန်ဆန်ကာ တမူးသို့သွားရမည်။ ထို့ကြောင့် သည်နေ့ခရီးသည် ဝေးသည်။ ပစ္စည်းတို့ကလည်း စက်ပစ္စည်းတို့၊ စက် ခေါင်းတို့ ပါလာသည့်အတွက် ခါတိုင်းနှင့်မတူ လေးသည်။

မဟာ့ရာချောင်းစပ်ရောက်တော့ ညကိုးနာရီထိုးတော့မည်။ မှောင်က လည်း မှောင်လှပြီ။ စောစောက ကောင်းကင်တွင် တွဲလွဲချိတ်နေသည့် တံစဉ်ကွေး လပင် လျှင် တောင်စွယ်နောက်ကွယ်မှာ ပျောက်သွားပြီ။

အနောက်ဘက် တောင်ကြောပေါ်တွင် တောင်ယာခုတ်၍ မီးရှို့ ထား | သဖြင့် တောမီးတို့ ကွက်ကျားလောင်နေသည်။

ကိုမြင့်က ထမ်းပိုးတွင်လျှို၍ အလုပ်နှစ်အုပ်ကို ထမ်းသည်။ သူ့အထုပ် ထဲ တွင် ဘာတွေပါမှန်းတော့ မသိ။ မချစ်မေတို့က ခေါ်၍ တစ်ဘက်ကမ်းအထိ လိုက် ခဲ့သည်။ တစ်ဘက်ကမ်းရောက်၍ ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ပြီးသည့်အခါတွင် သူ မထမ်း မ ဖြစ်။ အေးမနှင့် မချစ်မေကိုယ်တိုင် နောက်ဆုံးအခေါက်ဖြစ်၍ တနင့်တပိုးရွက်လာ ခဲ့သည်။ ကျန်သည့်ပစ္စည်းများကို သူမှမထမ်းလျှင် မည်သူမျှ ထမ်းနိုင်တော့မည် မဟုတ်။ လိုက်လာမိတော့လည်း ကိုမြင့် မနေတတ်။ နှစ် ယောက်စလုံးက မိန်းမသားချည်းဆိုတော့ သူမနေနိုင်၊ မနေရက်။ အားနာသည်။ ကိုယ်ချင်းစာသည်။

ထိန်းသိမ်းခံရဘဝက လွတ်စတုန်းက အလုပ်လိုက်ရှာစဉ် ဆန်စက် တစ်ခု တွင် သူဝင်၍ ဆန်အိတ်ထမ်းခဲ့ဖူးသည်။ သည်တုန်းက သူ ဆန်တစ်အိတ် ကို ကောင်းကောင်း မထမ်းနိုင်။ ပခုံးက ထမ်းနိုင်သော်လည်း ဒူးတွေက ဝန် ကို မပိုး နိုင်၊ ညွတ်၍ ကျသွားသည်။ အထူးသဖြင့် ဂိုဒေါင်အုတ်လှေကားထစ် ကို တက် တော့ သူ့ဒူးက ညွတ်ကျသွားကာ အုတ်ခုံပေါ်တွင် လဲကျသွားသည်။ သည်တုန်းက အလုပ်သမားတွေက သူကို ဝိုင်း၍ လှောင်ကြသည်။ နောက်ရောက် လာသည့် လူ သစ်ကို ပညာပြချင်ပုံရသည်။

ကိုမြင့် ရှက်လည်း ရှက်သည်။ ဒေါသလည်း ထွက်သည်။ ကိုယ်ချင်း မစာ လှောင်ရက်ကြသည်ဟုလည်း ဝမ်းနည်းသည်။

“မောင်ကြီးစားဘဝမျိုးနဲ့ ဆန်အိတ်ထမ်းစားလို့ မရဘူးကွ” တစ်ယောက်က အော်သည်။

မောင်ကြီးစားဆိုသည်မှာ သူတို့စကားလုံးဖြစ်သည်။ အလုပ်သမားချင်း အဆက်အသွယ်မဟုတ်ဘဲ အထက်က အမိန့်ဖြင့် အလုပ်ရလာသူကို ခေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုမြင့်က ဂိုဒေါင်တွင် သူ့ အသိ အလုပ်သမားခေါင်းတစ်ယောက် ရှိ သဖြင့် သူ့ကျေးဇူးကြောင့် နေ့စား ဆန်အိတ် ထမ်းရသည်။ ဤသည်ကို ရည်ရွယ်၍ “မောင်ကြီးစား”ဟု သုံးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

"ကျွန်တော် လုပ်နိုင်လို့ ဆန့်အိတ်ထမ်းတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ငတ် လို့ ဘယ်အလုပ်မှ မရနိုင်လွန်းလို့ ဆန်အိတ်ထမ်းစားတာပါ"

ကိုမြင့်အသံက လှိုက်နေသည်။ သူ့ဘဝကို ပြန်ပြောသည့် အခါတွင် ကိုမြင့် အသံက လှိုက်လှဲနေသည်။ သည်တွင် အလုပ်သမားများ မျက်နှာထားပြောင်းသွား ကာ သူ့ အနားသို့ ဝိုင်းရံလာကြသည်။ သူတို့လှောင်ပြောင်မိသည့် အတွက် စိတ်မ ကောင်းဖြစ်မိသည့်ဟန်သည် သူတို့မျက်နှာထားများပေါ်တွင် အထင်းသားပေါ် နေသည်။

"ဒီလိုဆို ငါ့ညီ မထမ်းပါနဲ့ကွာ၊ အစ်ကိုတို့ ထမ်းပေးပါ့ မယ်၊ ငါ့ညီ နေ့တွက် ရရင် ပြီးရောမဟုတ်လား၊ အစ်ကိုတို့ လက်ဖက်ရည်လေး ဘာလေး သောက်ချင် တဲ့အခါသာ ချိုင့်ကလေးနဲ့ အပြင်ထွက်ဝယ်ပေးပါ၊ ဟုတ်လား"

သူတို့က သူကိုလုပ်ခွင့်မပေးတော့။ သူတို့လက်ဖက်ရည်သောက်ချိန် တွင် သူတို့ပိုက်ဆံဖြင့် အပြင်ထွက် လက်ဖက်ရည်ဝယ်ပေးရသည်။ ကွမ်းယာ ဝယ်ပေးရ သည်။ သူ့အလုပ်ကို တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ လုပ်သွားပြီး သူ့ကို နေ့တွက်ပေး ကြသည်။

သို့ရာတွင် ကိုမြင့် စိတ်မသန့်။ သူ့အလုပ်ကို သူတို့က ဝိုင်းလုပ်ပေး ရပြီး သူက နေ့တွက်ရနေသည့်အဖြစ်ကို သူလက်မခံနိုင်။ သူတို့ အတွက် လုပ်ပေးရ သည်ကလည်း လက်ဖက်ရည်ဝယ်သည့်အလုပ်လောက်မျှသာ ရှိသဖြင့် မျှတသည် ဟု သူမထင်။ ထို့ကြောင့် ကိုမြင့် ဆန်စက်ဂိုဒေါင်သို့ နောက်ထပ် မသွားတော့၊ သွားလည်း မသွားနိုင်တော့။ သုံးလေးရက်လောက် ဆန်အိတ်ဝင် ထမ်းသည့် ဒဏ် ဖြင့် ပန်းဖျားဖျားခဲ့ရသည်။

ယခု အေးမတို့နှင့် လိုက်လာမိတော့ တကြော့ပြန်ထမ်းနေရပြန်ပြီ။

အလုပ်သမားတွေက သူ့ကို ကိုယ်ချင်းစာနာခဲ့ဖူးသလို အေးမတို့ကို လည်း ပြန်စာနာသည်။ သို့ရာတွင် ဘုမသိ၊ ဘမသိဖြင့် မှောင်ခိုသမား ဖြစ်နေပြီ လောဟု သူ့ကိုယ်သူ သံသယရှိချင်သည်။

ကိုမြင့်က ရှေ့ကနေ၍ ချောင်းစပ်သို့ ဆင်းသည်။

မဟူရာညတွင် မဟူရာချောင်းက နက်မှောင်နေသည်။ ကြယ်ပွင့်တို့က လည်း ရေချိုးမဆင်း၊ လမင်းကလည်း လှိုင်းမစီး၊ ပကတိ နက်မှောင်နေသည်။ ချောင်းရေက တိမ်သည်။ တောင်ကျရေဖြစ်၍ အေးမြနေသည်။ ကျောက်တုံးကြီး များကို ပွတ်တိုက်စီးဆင်းလာသဖြင့် ရေစီးသံက လွင်လွင်သာ သည်။

မိုးတွင်းတွင် အရိုန်ပြင်းပြင်းစီး၍ ကမ်းပြည့်လျှံတက်သည့်တိုင် နွေတွင် ချောင်းက ဒူးဆစ်သာသာလောက်သာ ရှိသဖြင့် နေရာမရွေး ဖြတ်ကူး၍ရသည်။

သူတို့ကူးသည့်နေရာက အကောက်ဆိပ်တံတားအောက်ဘက် လေးငါး မိုင်လောက် ကွာမည်ဟု ကိုမြင့် ခန့်မှန်းသည်။ သူက ချောင်းထဲက ကျောက်တုံး ကြီးများကို ကွေ့၍ ချောင်းကိုဖြတ်စဉ် ရှေ့ဘက်ဆီက လူသံကြားသဖြင့် တန့် သွားသည်။ အသံက ကမ်းစပ်တောထဲမှ ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ကင်းတွေနှင့် တွေ့သည်လောမဆိုနိုင်၊ ကင်းနှင့်တွေ့ က ပစ္စည်းပါရုံမျှမက လူပါ အဖမ်းခံရမည်။ ထို့ကြောင့် ကိုမြင့်က ရှေ့သို့ ဆက်မသွားဘဲ တန့်နေသည်။

သူက ရှေ့ကရပ်တော့ နောက်ကအထုပ်တွေ ကိုယ်စီရွက်၍ လိုက် လာကြသည့် အေးမနှင့် မချစ်မေတို့ကလည်း ရပ်လိုက်ကြသည်။

"ဘာလဲ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကို" သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးက တစ်ပြိုင်နက်တည်း မေးကြသည်။

"လူသံကြားတယ် ထင်တယ်"

ကိုမြင့်က အသံကြားရာဆီသို့ ညွှန်ပြသည်။ သုံးယောက်သား နားစွင့် ကြည့်တော့ တစ်ဘက်ကမ်းတောအုပ်ဆီမှ လူသံတွေ သဲ့သဲ့ကြားရသည်။ တစ်ခါ တစ်ခါတွင် သစ်ပင်တွေ ချုံတွေကြားမှ မီးရောင်တလက်လက်ကို မြင်ရသည်။ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်များသည် ဝင်းကနဲ လက်၍ ပျောက်သွားကြသည်။ တစ်နေရာမှ ဝင်းကနဲ ပေါ်လာပြန်သည်။

"ကင်းတွေများလား မသိဘူး" ကိုမြင့် မချစ်မေကို လှမ်းမေးသည်။

"သော် ဒီနေရာမှာ အထမ်းတွေနားတဲ့ စခန်းတစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒီစခန်း ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဆက်သွားပါ"

ကိုမြင့်က ချောင်းထဲက ကျောက်တုံးကြီးတွေကို ကွေ့ပတ်ပြီး ကမ်း ပေါ်သို့ တက်သည်။ အေးမနှင့် မချစ်မေကလည်း နောက်မှ လိုက်လာကြသည်။ကမ်းပေါ် ရောက်တော့ လူသွားလမ်းကလေးကို တွေ့ရသည်။ "ကျွန်တော်တို့စခန်းက ဒီလမ်းအတိုင်း လိုက်ရမယ်နော် ဟုတ်ရဲ့လား"

(မဟူရာချောင်းစပ်ကတက်တော့ ကမ်းစပ်တွင် လမ်းကလေးတွေ မွမွကြဲနေသည်။ တချို့က ဝဲဘက်ကို ဖြာထွက်သည်။ တချို့က ညာဘက်ကို ဦးတည်သည်။ အချို့က ရှေ့တည့်တည့် တောထဲသို့ ဝင်သည်။

"ညာဘက်က လမ်းအတိုင်းသွားပေ့ါ၊ တို့တဲစခန်းက ချောင်းစပ်နားမှာ မဟုတ်လား"

မချစ်မေပြောသလို ညာဘက်လမ်းအတိုင်း လိုက်လာခဲ့သည်။ ကိုမြင့် က ရှေ့က အေးမက အလယ်၊ မချစ်မေက နောက်ဆုံး။

သူတို့သုံးယောက်သည် တစ်ဘက်ကမ်းက ပြန်ကူးကြသူများတွင် နောက်ဆုံးဖြစ်မည်ထင်သည်။ ခါတိုင်းလမ်းမဟုတ်ဘဲ လမ်းသစ်က သွားရသဖြင့် တောထဲတွင် လမ်းမှားခဲ့ကြသေးသည်။

ကျွန်းပင်ပျိုတွေကြားထဲတွင် မှောင်ခို အထမ်းသမားများ၏ စခန်း ကလေး တစ်ခု တွေ့ရသည်။ သည်လို စခန်းကလေးများမှာ တောထဲတွင် ပြည့် ‌| နေသည်။ ကိုယ့်အစုနှင့်ကိုယ် ဝိုင်းဖွဲ့နားကြသည်။ တချို့ကလည်း တောင်ယာ တဲလေးများတွင် နေရာရသည်။ တချို့က နေရာမရ။ သစ်ပင်အောက်မြေကြီးပေါ် တွင်ပင် စခန်းချကြရသည်။

အေးမတို့က တောင်ယာတဲကလေးတစ်လုံးတွင် နေရာရသည်။ ထိုက် သင့်သလောက် အခကိုတော့ တဲရှင်ကို ပေးရသည်။ လေးခေါက်သွား၍ ဝယ်ထားသည့် ပစ္စည်းများကိုလည်း သည်ယာတဲမှာပင် သိမ်းထားခဲ့ကြသည်။ ပစ္စည်းနည်းနည်းပါးပါး ဆိုလျှင်တော့ မြို့ထဲအထိဝင်ပြီး မြို့ထဲဂိတ်ကတင်၍ ရသည်။ သို့ရာတွင် အေးမတို့ပစ္စည်းက နည်းနည်းများတော့ မြို့ထဲဂိတ်က တင်၍မရ။ မနက်စောစောထကာ တမူးမြို့ ကို ကွေ့ပတ်ပြီး ကားလမ်းမက ထွက်စောင့်ရမည်။

လမ်းက စခန်းများတွင် မအိပ်ကြသေး။ တချို့က မီးဖိုပြီး ချက်ပြုတ် နေကြသည်။ တချို့က အိပ်ရာကို ဖြန့်ကာ တုံးလုံးပက်လက် အမောဖြေနေကြ သည်။ တချို့က ဝိုင်းဖွဲ့၍ ဖဲရိုက်ကြသည်။ ဂျင်လှည့်ကြသည်။ ဂျင်ဝိုင်း၊ ဖဲ ဝိုင်း၊ အရက်ဝိုင်း စုံနေသည်။ တချို့အတွဲများက မှောင်ရိပ်ခိုကြသည်။

သူတို့တစ်သိုက် စခန်းတွေနားက ဖြတ်လာခဲ့ကြသည်။ နှစ်နာရီကျော်ကျော် လောက် သွားမိတော့ သူတို့စခန်းချရာ တောင်ယာ တဲကို ရောက်သည်။ သူတို့ထဲတွင် သူတို့တစ်သိုက်ချည်း တည်းရသည်မဟုတ်။ တခြား အဖွဲ့ တွေကလည်း ရှိ

သည်။ တချို့က တဲရှေ့ဘူးစင်အောက်မှာ နေရာယူထားကြ သည်။ တချို့က တဲခေါင်းရင်း၊ တချို့က တဲနောက်ဖေး၊ တချို့က တဲခြေရင်း။

အေးမတို့က ဦးဆုံးရောက်သူ ဖြစ်၍ တဲပေါ်က ထရံကာထားသည့် အခန်းကလေးတစ်ခန်းရသည်။ သည်အခန်းကလေးထဲမှာ သုံးယောက်ကျပ်ကျပ် တည်းတည်း အိပ်ရသည်။ အိပ်ရာလိပ် တစ်လိပ်စာ တစ်နေ့ငါးကျပ်ပေးရသည်။ စခန်းအပြင်တွင်လည်း လူတွေပြည့်နေသည်။ တချို့က တစ်ယောက်တည်းသမား၊ တချို့က နှစ်ယောက်၊ တချို့က စုံတွဲတွေ။

ကိုမြင့်စိတ်ထဲတွင် သည်လို ရှုခင်းမျိုးကို တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု နည်းနည်း မျှ မမျှော်လင့်ခဲ့။ မြဝတီဘက်၊ မြဝတ်ဘက် မှောင်ခိုတောလမ်းများ၊ တောစခန်း များအကြောင်းကို သူသဲ့သဲ့ကြားဖူးသည်။ သည်တုန်းက စခန်းဆိုသည်မှာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဈေးဆိုင်ကန္နားတွေနှင့် ရှိမည်ဟု သူထင်ခဲ့သည်။

သည်ဘက်မှာတော့ သည်လိုမခမ်းနား၊ မှောင်ခိုစခန်းများသည် တောထဲ မှာသာ ရှိကြသည်၊ အရိပ်ကောင်းရာ၊ ရေနီးရာ၊ မြေခင်းသာရာနေရာတွင် စတည်းချကြသည်။ ခမ်းနားပွေ့ဆိုသည့် စခန်းတွင်ပင် တောင်ယာတဲကလေး တစ်လုံး နှစ်လုံးသာရှိသည်။ သည်စခန်းသို့ လာကြသူများမှာ အရင်းအနှီး သိပ်မကြီးဘဲ ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ် ထမ်းသူများ၊ အထမ်းအငှားလိုက်သူများသာ များသည်။ အရင်းအနှီးကြီးသူ အလုပ်ကြီး အကိုင်ကြီးလုပ်သူတို့ကမူ သည်စခန်း သို့ မလာကြ။ သူတို့ပစ္စည်းက လက်ဆွဲအိတ်တစ်လုံးလောက်နှင့် ကိစ္စပြီးသည့် ပစ္စည်းမျိုးတွေဖြစ်သည်။မြို့ပြင်တွင် ညမအိပ်၊ တမူးမြို့ထဲသို့ ပြန်အိပ်ကြသည်။ တမူးမြို့ထဲတွင် အိပ်မဖြစ်သည့် အခါမျိုးကြုံမှ တောစခန်းတွင် အိပ်ကြသည်။

သူတို့ရောက်တော့ တဲရှေ့ ဘူးစင်အောက်တွင် ဖဲဝိုင်းတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေသည်။ ။

“နောက်ကျလှချည်လားဗျ” သူတို့ထဲက တစ်ယောက်က ဆီးမေးသည်။

“နောက်ကျဆို တောထဲမျက်စိလည်နေလို့ ရှင်ရှေ့၊ လမ်းကို မနည်းရှာ ယူရတယ်”

မချစ်မေက တဲပေါ်သို့ တောက်လျှောက်တက်ပြီး ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းသည်။ ထိုနေ့ည ချက်ပြုတ်မစားနိုင်တော့၊ တစ်ဘက်ကမ်းက ဝယ်လာသည့် ဒန်ပေါက်ထမင်းကို တစ်ယောက်တစ်ထုပ် စားပစ်လိုက်ကြသည်။

"ငါ့ မောင်လဲ အစ်မကြီးတို့အတွက် ပင်ပန်းလှပြီနော်၊ သစ်ချောက် မှာ အလုပ်မရရင်လဲ ဒီဘက်လာပြီး အထမ်းလေး ဘာလေး လာလုပ်ပါလားကွဲ၊ အထမ်းက မင်းအလုပ်သမားလုပ်ခထက် စီတာပေ့ါ။ ကိုယ်ထမ်းရင် ထမ်းနိုင်သလောက်ရတယ်"

"မမချစ်မေက အစ်ကို့အကြောင်း မသိသေးဘဲကိုး၊ အစ်ကိုက မှောင် ခို အလုပ်ကို မလုပ်ချင်ဘူးတဲ့၊ မမချစ်မေရဲ့"

"အံမာလေး၊ အစ်မကြီးတို့ မှောင်ခိုလုပ်တာက ဘိန်းဖြူလဲ မဟုတ် ဘူး၊ ရွှေချောင်းလဲ မဟုတ်ဘူးကွယ်၊ အဝတ်အထည်ကလေး ဘာလေး နည်းနည်း (ပါး ပါး ဒါလောက်ကတော့

"မှောင်ခိုတာကတော့ မှောင်ခိုတာပဲပေ့ါ၊ မမချစ်မေရဲ့"

အေးမက ဝင်ပြောသည်။

"အံမယ်၊ ဒါမျိုး မှောင်ခိုတာကတော့ မပြောပလောက်ပါဘူးအေ၊ ကဲ ညည်းကို ငါမေးမယ်၊ ညည်းဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်တွေဟာ မှောင်ခိုဈေးက အဝတ်တွေ မဟုတ်ဘူးလား"

အေးမက ရယ်နေသည်။ ။

"မောင်ကိုမြင့် ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်တွေကကော၊ မှောင်ခိုကရတဲ့ အဝတ်တွေ မဟုတ်လို့ ဘာလဲ၊ ဒီမှာ ရှင်အေးမ၊ ညည်းကပါ ကိုမြင့်စကားကို သံ

ယောင်လိုက်မနေနဲ့၊ ဒီနေ့ လူတိုင်းကိုယ်ပေါ်မှာ လိုက်ကြည့်၊ မှောင်ခိုနဲ့ ကင်း တယ်ဆိုတော့ ငါ့ပါးလာရိုက်လှည့်၊ ဘယ်သူများ မှောင်ခိုနဲ့ ကင်းလို့တုန်း၊ ဆင်းရဲသားလဲ မကင်းဘူး၊ သူဌေးလဲ မကင်းဘူး၊ အရာရှိကြီးတွေလဲ မကင်း ဘူး၊ သူတို့က သာတောင်ဆိုးသေး၊ မဟုတ်ဘူးလား မောင်ကိုမြင့်၊ မင်း ဝတ်ထား တဲ့ တက်ထရွန်အင်္ကျီနဲ့၊ ပခုက္ကူ ယောလုံချည်ကကော မှောင်ခိုဈေးက မဟုတ်လို့ ဘယ်ကလာတာလဲ။ ဟွန်း"

မချစ်မေက ကိုမြင့်ဘက်သို့ပါ လှည့်လာသည်။

"လူတွေက မှောင်ခိုမကောင်းဘူး၊ မှောင်ခိုတာ ဘာဖြစ်သလေး၊ ညာဖြစ် သလားနဲ့သာ ပြောနေကြတာ၊ သူတို့ကိုယ်တိုင် မှောင်ခိုလုပ်ပြီး မှောင်ခိုက ပစ္စည်းနဲ့ စားနေကြတာ၊ ဝတ်နေကြတာတော့ ဘာမှ မပြောဘူး၊ ဒီအထဲ နင်လဲ ပါတာပဲ"

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတတ်သည့် မချစ်မေအကြောင်းကို ကောင်း ကောင်း သိနေသဖြင့် ကိုမြင့်က ဆေးပြင်းလိပ်ကို ခဲ၍ ပြုံးနေသည်။ သူပြောသည့် စကား ကလည်း ငြင်း၍မရ။ သူ့ကိုယ်ပေါ်က အင်္ကျီနှင့် လုံချည်သည် မှောင်ခိုဈေး မှ ဝယ် ခဲ့ရသည် မဟုတ်လော။

“ဒါကတော့ အစ်မကြီးရယ်၊ မကောင်းလို့ မကောင်းဘူးလို့ ပြောတာက တခြား၊ ဆိုင်ရာက မရလို့ မှောင်ခိုဈေးက ဝယ်စားရတာ၊ ဝယ်ဝတ်ရတာ တခြား ပေါ့၊ မှောင်ခိုကို အားပေးချင်လို့ အားပေးကြရတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

မချစ်မေက မျက်ခုံးနှစ်ဘက်ကို ပင့်ကာ ကိုမြင့်ကို အလန့်တကြား ကြည့်သည်။ ဖယောင်းတိုင် မီးရောင်၌ သူ့မျက်နှာ တစ်ဝက်လင်းကာ တစ်ဝက် မှောင်နေသည်။ ။

“သော် မှောင်ခိုတွေကကော မှောင်ခိုကို လုပ်ချင်လို့ လုပ်ကြသပေါ့”

“ဒါပေါ့ အစ်မကြီးရဲ့ ၊ ချမ်းသာချင်တော့ ဖြတ်လမ်းရှာကြတာပေါ့။ ဖြတ်လမ်းဆိုတာ တိုတယ်၊ လိုရာခရီးကို မြန်မြန်ရောက်တယ်”

“ဒီမှာ မောင်ကိုမြင့်၊ ချမ်းသာချင်လို့ မှောင်ခိုလုပ်တဲ့ လူတွေ မရှိဘူးလို့ အစ်မကြီး မငြင်းချင်ပါဘူး၊ ရှိပါ တယ်။ ဒါပေမယ့် အစ်မကြီးတို့ကတော့ ချမ်း သာ ချင်လွန်းလို့ လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှိတဲ့ အခြေအနေကလေး ပျက်မသွား အောင် လုပ်နေရတာ၊ အစစအရာရာ ကုန်ဈေးနှုန်းတွေ ကြီးတော့ အရင်တုန်းက လို ဈေး ထဲမှာ ထိုင်ပြီး သမရိုးကျနည်းနဲ့ ရောင်းနေရင် ရှိတဲ့ အထုပ်ကလေး ဖြေ စားနေရ တာနဲ့ ကုန်မှာ၊ မချမ်းသာချင်နေ၊ ရှိတာကလေး အပွန်းမခံနိုင်ဘူး။ မုံရွာဈေးထဲမှာ အစ်မကြီး ဈေးရောင်းလာတာ အနှစ် (၂၀) ကျော်ပြီ၊ အမြတ် ကလေးရသမျှ မူးစုပဲ စု၊ အပ်ချုပ်စက်ကလေးတွေထောင်၊ ဘော်လီလေးတွေချုပ် ပြီး တောလိုက်ရောင်း တော့ နည်းနည်းဟန်ကျလာတယ်။ ဟန်ကျကာရှိသေး။ ပိတ်တို့၊ အပ်ချည်တို့ မရ တော့ အပ်ချုပ်စက်ကလေးတွေ ရောင်းပစ်လိုက်ပြီး ဈေးပြန်ရောင်းရရော။ ဒီ တော့ ရှိနေတဲ့ ကုန်ဈေးနှုန်းနဲ့ ကာမိအောင် ခုလို မှောင်ခိုလေး ဘာလေး လုပ်တာ ပေါ့၊ လုပ်ချင်လွန်းလို့ လုပ်ရတာ မဟုတ်ဘူး”

မချစ်မေက ဆေးပေါ့လိပ်ကို ကောက်စွဲသည်။

“အမယ်လေး မမချစ်မေရယ်၊ အေးမတို့ ညည်းဖို့များ ချန်ပါဦး၊ မမချစ်မေ မှောင်ခိုလုပ်တာ ခါတိုင်းလို ဈေးရောင်းမကောင်းလို့ ကုန်ဈေးနှုန်း တွေကြောင့် စားစရိတ်ကာမိအောင်လို့ ရှိတဲ့ပစ္စည်းကလေး လျှော့မသွားအောင် လို့တဲ့ ဟုတ်လား”

“ဒါပေ့ါ အဲ့”

ဒါတော့ လွန်တာပေ့ါ၊ အေးမတို့လို မရှိလို့ လုပ်စားရတဲ့ လူကျတော့ ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ”

“အဲဒါပြောတာပေ့ါအေ့၊ ညည်းလူ မောင်ကိုမြင့်ကို ပြန်ပြောလိုက်စမ်း ပါ၊ ထမင်းလေး တစ်လုတ်စားဖို့ လုပ်တာလို့ လုပ်ချင်လို့ လုပ်ရတာ မဟုတ် ဘူးလို့”

ကိုမြင့် ဘာမျှ မပြောတော့။ မချစ်မေဘက်က ကြည့်တော့လည်း သူ့နည်း နှင့်သူ မှန်သည်။ အေးမတို့လိုကျတော့လည်း သည်အလုပ်မှ မလုပ်လျှင် တခြား ဘာမျှ လုပ်စရာ ရှိဟန်မတူ။ သူကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ဘာလုပ်စရာ ရှိ သနည်း။ သုံး နှစ်အတောအတွင်း မည်သည့်အလုပ်ကိုမျှ မယ်မယ်ရရ မလုပ်နိုင်ခဲ့။ လုပ်ခွင့်မကြုံ ခဲ့။

မဟူရာချောင်းဘက်မှ ရေစီးသံကို တသွင်သွင် ကြားနေရသည်။ ဖဲဝိုင်းမှ စကားသံများ၊ အရက်ဝိုင်းမှ စကားသံများကြောင့် သူတို့စခန်းသည် တောလယ် တွင် ရောက်နေသည် မထင်ရ။

ခဏကြာတော့ မချစ်မေထံမှ ဟောက်သံ ပေါ်လာသည်။ ခန္ဓာကိုယ် ကြီး သလောက် အိပ်ပျော်လွယ်သော မချစ်မေကို ကြည့်၍ ကိုမြင့် အံ့သြရသည်။

“အစ်ကို”

အေးမက ခေါ်သည်။ ကိုမြင့်က ပြန်မထူးဘဲ အေးမဘက်သို့ လှည့် ကြည့်သည်။ အေးမက အိပ်ရာကိုဖြန့်ခင်းကာ တစောင်းလှဲနေသည်။

“မအိပ်သေးဘူးလား၊ ညောင်းရင် လှဲပါလား”

“အိပ်မပျော်ပါဘူးကွာ၊ ခေါင်းရင်းကရော၊ ခြေရင်းကရော ဒီလောက်ဆူ နေ တာ ဘယ်အိပ်နိုင်ပ့ါမလဲ၊ အပြင်ထွက်ထိုင်မလားလို့၊ အိမ်ထဲက အိုက်စပ်စပ် နဲ့၊ ညည်းစီးစီးကြီး”

“ကောင်းသားပဲ၊ အေးမလဲ လိုက်မယ်လေ”

ကိုမြင့်က တွေသွားသည်။ အေးမနှင့်အတူ ဆင်းလျှောက်၍ ကောင်း မှ ကောင်းပါမည်လောဟု သတိရလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဘာမျှ မပြောမီ အေးမက ရှေ့ကဆင်းနှင့်နေပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက်ဆင်းလာတော့ ဘူးစင်အောက်မှ ဖဲဝိုင်းက

လူများက လှမ်းကြည့်ကြသည်။ ကိုမြင့်က မျက်နှာပူသလိုလိုရှိသော်လည်း မက တော့ ရိုးနေပုံရသည်။

နှစ်ယောက်သား မဟာရာချောင်းကမ်းပါးသို့ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ တိုင်ပင် ထားခြင်း မဟုတ်၊ သူတို့ခြေထောက်များက အလိုလို ချောင်းဘက်သို့ ဦးလှည့်မိပြီး သား ဖြစ်နေကြသည်။

"သော် အစ်ကို့ကို ပြောရဦးမယ်"

ကိုမြင့်က မဟာရာချောင်းစပ်က ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးပေါ်တွင် ထိုင် သဖြင့် အေးမလည်း အနီးရှိ ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

"မမချစ်မေက သူနဲ့အတူ အလုပ်လုပ်ဖို့ ပြောပေးပါလို့ အေးမကို ပြောနေ တယ်"

"ဘာ"

ကိုမြင့်က အေးမကို အလန့်တကြား လှမ်းကြည့်သည်။ အေးမက သူ့ အမူအရာကို ကြည့်၍ တစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။

"သူက အရင်းအနှီးထုတ်ပေးပြီး အစ်ကိုက မုံရွာနဲ့ တမူးကို ပစ္စည်း အသယ် အပို့ လုပ်ပေးစေချင်တယ်တဲ့"

ကိုမြင့်က ပြုံးသည်။ ရိုးလှပါသည်ဟု သူထင်ခဲ့သော အေးမသည်ပင် လျှင် ဆင်ရိုင်းတစ်ကောင်ကို ကျုံးသွင်းတတ်နေပါပကော။

"အစ်ကို စဉ်းစားပါဦးမယ်"

"စဉ်းစားပါဦးမယ် လုပ်မနေနဲ့လေ၊ ရှေ့လျှောက် မိုးကျတော့မယ်။ မိုးကျရင် မုံရွာ–ကလေးဝလမ်းက သွားလို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မိုးတွင်းဆိုရင် အရောင်းအဝယ်က ရပ်ထားရမှာ၊ မိုးမကျခင် အချိန်ကလေးမှာ လုပြီး အလုပ် လုပ် ကြရတာ မဟုတ်လား၊ လုပ်မယ်ဆိုရင်လဲ တစ်ခါတည်း မုံရွာကို လိုက်ခဲ့ ပါတဲ့"

ကိုမြင့်က ခေါင်းကို ဖြည်းညှင်းစွာ ရမ်းသည်။

"မဖြစ်ပါဘူး အေးမရယ်"

"ဘာဖြစ်လို့"

အေးမက ကျောက်စရစ်ခဲလေး တစ်လုံးကို ရေထဲသို့ ပစ်ချလိုက် သည်။ ကျောက်စရစ်ခဲကျသံနှင့် ရေစီးသံသည် ရောထွေးသွားသည်။

"အစ်ကိုပြောပြီးပြီ ထင်တယ် အေးမ၊ အစ်ကိုဟာ မှောင်ခိုအလုပ်ကို လုပ်ချင်ရင် ဒီလောက် ဝေးဝေးလံလံခရီးကို မလာဘူး၊ မန္တလေးတစ်ဝိုက်၊ တောင်ကြီး တစ်ဝိုက်မှာ အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ရွှေချောင်းချမလား၊ ကျောက်စိမ်းခိုးထုတ်မလား၊ ဒါတွေကို အစ်ကိုက တစ်ခုမှမလုပ်ချင်ဘူး။ တစ်ခါတုန်းက စိတ်ထွေထွေနဲ့ ကျောက်စိမ်းလိုက်တူးမိခဲ့ဖူးတယ်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတိရတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အစ်ကို ဆက်မတူးတော့ဘူး၊ ပြန်လာ ခဲ့တယ်"

"ဒါဖြင့် အစ်ကို ဘာလုပ်မှာလဲ"

"ဒါကိုလဲ အစ်ကိုပြောပြီးပြီထင်တယ်အေးမ၊ သစ်ချောက်မိုင်းမှာ အစ်ကို သူငယ်ချင်းရှိတယ်၊ သူနဲ့အတူ သွားလုပ်မယ်၊ ထမင်းတစ်လုပ်တော့ စားရလိမ့်မယ်လို့ အစ်ကိုထင်တယ်၊ ခုတောင် အစ်ကိုမလိုက်ချင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် မချစ်မေ

ကို အားနာတာရယ်၊ ရွှေဝင်းတို့က အေးမကို ထပ်ပြီး စော်ကားမှာစိုးတာရယ်၊ ပြီးတော့ အေးမကို"

အေးမက ကိုမြင့်ကို မော့ကြည့်သည်။ "သနားတာရယ်"

ကိုမြင့်၏ အသံက ခပ်တိုးတိုးထွက်လာပြီး သူ့လက်တစ်ဘက်က အေးမ ပခုံးကို ပွေ့လိုက်သည်။ အေးမကလည်း ကိုယ်ကို လျှော့ချကာ ခေါင်းကို သူ့ပခုံးပေါ်တွင် မှီထားလိုက်သည်။

"သနားတာရယ်၊ ဟုတ်လား" အေးမ အသံက အလိုလို နွဲ့နေသည်။ ညင်းပျောင်းနေသည်။ သူတို့နှစ်ဦးပါးများက ကပ်လျက်သား ဖြစ်သွားကြသည်။

အေးမက တိုးတိတ်ညင်သာစွာ ခေါ်သည်။ ကိုမြင့်က မဟူရာညထဲ တွင် ဝင်းပနေသော အေးမျက်နှာကို ကြည့်သည်။ ဟုတ်သည်။ အေးမ၏ မျက်နှာသည် အမှောင်ထဲတွင် ဝင်းပနေသည်။ မဟူရာကောင်းကင်က ငွေကြယ် ပွင့်များက သူ့ မဟူရာ မျက်လုံးထဲတွင် ရွှန်းလဲ့နေကြသည်။

(15)

ကျီကုန်းဂိတ်နားရောက်တော့ မှောင်နေပြီ

သည့်နေရာတွင် မှတ်ပုံတင်မပါသူများ၊ ပစ္စည်းနည်းနည်းပါလာသူများ ကားပေါ်မှ ဆင်းကြရပြန်သည်။ မှတ်ပုံတင်မပါသူ၊ ကန့်သတ်နယ်မြေတွင် ပါမစ်မပါဘဲ လာသူများအတွက် ကားခဈေးကြီးသည်။ ရိုးရိုးကားခက အစိတ် ဖြစ်သော်လည်း လက်မှတ်မပါလျှင် ကားခ လေးဆယ်ပေးရသည်။

သူတို့အားလုံးတွင် တစ်ယောက်မျှ လက်မှတ်မပါကြ။ မှောင်ခိုကုန် ကူးသွားသည့် သူကလည်း ပါမစ်တွေ၊ လက်မှတ်တွေ တောင်းမနေနိုင်။ တောင်း ချိန်မရ၊ တောင်းသည့်တိုင်အောင်လည်း ရမည်မဟုတ်။

တမူး-ကလေးမြို့ လမ်းတွင် ဂိတ်ကိုးခုရှိရာ ဂိတ်တစ်ဂိတ်ရောက်တိုင်း အထုပ်အပိုးတွေကို သယ်ပြီး ဂိတ်ကွင်းလမ်းက လျှောက်ကြရသည်။ ဂိတ်ကျော်လျှင် ကားက ရပ်စောင့်သည်။ သူတို့က တောထဲက ထွက်လာကာ ကားပေါ် ပြန်တက်ကြရသည်။ သည်လိုနှင့် တစ်ဂိတ်ပြီးတစ်ဂိတ် ရှောင်ခဲ့ရသည်။ ကွင်း ခဲ့ရသည်။

သည် ကျီကုန်းဂိတ်ကား နောက်ဆုံးဂိတ် ဖြစ်သတည်း။ ။

သည်ဂိတ်ပြီးလျှင် ဂိတ်ကွင်းစရာ မလိုတော့။ အေးမတို့က ကလေးမြို့ သို့ မပြန်တော့ဘဲ လမ်းမှဖြတ်၍ ကလေးဝကားကို စီးမည်။

သည်တစ်ညတော့ ဂိတ်ကွင်းလမ်းတောထဲက ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် အိပ်ရမည်။ ကျီကုန်းဂိတ်ကွင်းလမ်းက ဂိတ်မရောက်ခင် မိုင်ဝက်လောက်တွင် တောထဲသို့ ဝင်သည်။ ကျီကုန်းအနောက်ဘက် နှစ်မိုင်လောက်က ဖြတ်သွားပြီး ဖောင်ကူးတံတားထိပ်နားတွင် ပြန်ထွက်သည်။

ကျီကုန်းဂိတ်မရောက်ခင် ကားသည် ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ။

နေလုံးက အနောက်ဘက် တောင်စွယ်တွင် လျှောကျသွားပြီ။ နေလုံးနီ နီကြီးက မြုပ်ကွယ်သွားသည့်တိုင် နေရောင်ခြည် အကြွင်းအကျန်တို့က အနောက်ဘက်ကောင်းကင်တွင် ပြန့်ကျဲနေသည်။ တောင်တန်းတစ်ခုက ကောင်းကင်ပြင်တွင် ပန်းသွေးရင့်ရင့် လွှမ်းနေသော်လည်း အထက်သို့ ရောက်သွားတော့ ပန်းသွေးရောင်သည် ဖျော့တော့သွားကာ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ပန်းနုသွေးရောင် ကောင်းကင်ကြီးဆုံးတော့ နီလာရည်လဲ့လဲ့ လွှမ်းနေသော အရှေ့ဘက် ကောင်းကင်ကို မြင်ရသည်။ ဝိရိယကောင်းဟန်၊ လဝန်းက အရှေ့ ဘက်တောင်တန်းပေါ်မှာ ရွှန်းတင့်စွာ သာနေသည်။

သူတို့ကားရပ်၍ ပစ္စည်းတွေချနေစဉ် ကျီကုန်းဘက်မှ ဘတ်စ်ကား တစ်စင်း မောင်းလာကာ ထိုးရပ်သည်။

"ဗျို့ မြန်မြန်ချကြ၊ မြန်မြန်။ ကျီကုန်းဂိတ်မှာ ဒီနေ့အခြေအနေ မကောင်းဘူး၊ ပစ္စည်းတွေကို အကုန်ဆီးသိမ်းနေတယ်"။

ကျီကုန်းကလာသည့် ကားပေါ်က လူတစ်ယောက် အော်သည်။

"ရှေ့ ကားမှာ မုံရွာက လူတစ်ယောက် ရွှေချောင်းတွေ မိလို့တဲ့။ ရွှေဝင်းဆိုလား၊ ဘယ်သူဆိုလား၊ ခု ဒါကြောင့် ဒီနေ့တော့ ပါသမျှပစ္စည်းကို အကုန် ဖမ်းသိမ်းနေတယ်၊ ရှေ့ကားပေါ်က ပစ္စည်းတွေကတော့ ပြောင်ပြီ"

ရွှေဝင်း၊ ရွှေဝင်း။ ။ သူတို့ကို စော်ကားခဲ့သည့် ရွှေဝင်း။

"အသွားတုန်းက ကျောက်စိမ်းတွေ ပါသွားပြီး အပြန်ကျတော့ ရွှေ ချောင်းတွေ သွင်းလာတာတဲ့"

ကားပေါ်က လူက သတင်းအပြည့်အစုံ ပေးသွားသည်။

"ကဲ၊ ကဲ ကြားကြတယ် မဟုတ်လား။ ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ်ယူနော်။ မကျန်ပေစေနဲ့၊ သိမ်းသွားရင် တာဝန်မယူဘူး"

ကားဆရာနှင့် စပယ်ယာက သူတို့ခရီးသည်တွေကို သတိပေးသည်။

ကားပေါ်ကလူတွေ ကိုယ့်အထုပ်ကလေးတွေကို အဆောတလျင် အောက်သို့ ချကြသည်။ အေးမတို့သုံးယောက်လည်း သူတို့အထုပ်တွေကို အောက် သို့ချကာ တောလမ်းအတိုင်း ဝင်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့ရှေ့ကရော သူတို့နောက်ကရော သူတို့လို ခရီးသည်တွေချည်း ဖြစ်သည်။ အလုပ်တွေ ကိုယ်စီနှင့်၊ တချို့က ခေါင်းပေါ်မှာ တချို့က ပခုံးမှာ။

လရောင်ဖွေးဖွေးတွင် လူတန်းကြီး ဖွေးနေသည်။ ညည်းသူက ညည်း ကြသည်၊ သီချင်းဆိုသူက ဆိုကြသည်။

မြောင်ဖီလာ xကာစုံခြေလမ်း x အို…ဘယ်ဝယ်ဆည်သွယ် ရည်ရွယ် မှန်း x စံနန်းကွာနယ် x ပူတယ်လေ ဆယ်နေကဲ x ဖြေမပြေဘဲ xသဲဝယ်ဖို့x

တစ်ယောက်က တောတောင်စွယ် ယိုးဒယားထဲက တစ်ပိုဒ်ကို ကောက် | ဆိုသည်။

သော် မြောင်ဖီလာသနန်းသည့် ကန္တာစုံ ခြေလမ်းပါတဲ့၊ ဟုတ်ပါ၏။ ကာစုံခြေလမ်း၊ ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ်မှန်း၍ မရသည့် ကာစုံ ခြေလမ်းမှာ သူတို့လျှောက်နေကြရသည်။ ဘေးပတ်ပတ်လည်တွင် တောကြီးတွေ ဝိုင်း၍ တောင်ကြီးတွေ ဆိုင်းနေသည်။ ။

သည်သီချင်းကြားတော့ အလာတုန်းက မော်တော်ကားပေါ်တွင် မက်ခဲ့သည့် အိပ်မက်တိုတိုကလေးကို ကိုမြင့်သတိရသည်။ သူနှင့်အေးမတို့ ကန္တာရ ခရီးကြီးကို သွားနေကြသည်။ ကောင်းကင်က ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေသည်။ | ခလုတ်ကန်သင်းတွေ ဆူးချုံတွေ ပိတ်ဆီးနေသည်။ သည်ကန္တာရကြီးထဲတွင်

သူတို့နှစ်ယောက် သွားကြရသည်။ မည်မျှလောက် မည်းမှောင်စေ အမှောင်ဆုံး လျှင် အလင်းသို့ ရောက်လိမ့်မည်၊ ရောက်ရမည်။ ယခုလောလောဆယ်တွင်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် ဘဝက ဘာမျှ မရေရာ၊ ဘယ်ဝယ်ဘယ်ဆည်သွယ်ရည်ရွယ် မှန်း၊ ရည်ရွယ်မှန်း။

ကိုမြင့်က မဟူရာချောင်းကို ကူးတုန်းကလိုပင် ရှေ့တစ်ထုပ်၊ နောက် တစ်ထုပ် ထမ်းပိုးလျှို၍ ပခုံးတွင် ထမ်းသည်။ အေးမက အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ခေါင်းပေါ်တွင် ရွက်ထားပြီး လက်က အိပ်ရာလိပ်ကို ဆွဲထားသည်။ မချစ်မေက အိပ်ရာလိပ်ကို ခေါင်းပေါ်တွင် ရွက်ပြီး လက်နှစ်ဘက်စလုံးတွင် အထုပ်တစ်ထုပ် စီ ဆွဲထားသည်။

သူတို့လို အခြားသူတွေလည်း သယ်နိုင်သလောက် အလုပ်ကိုတော့ သယ်လာကြသည်။

စိတ်ညစ်စရာလည်း ကောင်းသည်၊ ပျော်စရာလည်း ကောင်းသည်။ ထိတ်စရာလည်း ကောင်းသည်။

“အေးမ ပစ္စည်း ဘယ်လောက်ဖိုးလောက် ပါလာသလဲ” ကိုမြင့်က သူ့နောက်နားက လိုက်လာသည့် အေးမကို မေးသည်။

“ဘာပါမှာလဲ အစ်ကိုရယ်၊ စုစုပေါင်း တစ်ထောင်ဖိုးလောက်ပဲ ရှိမှာ ပေါ့၊ ဒါတောင် မမချစ်မေဆီက သုံးရာဆွဲလာသေးတယ်”

“တစ်ထောင်ဖိုးရင်းပြီး စရိတ်စကနုတ်တော့ အမြတ်က”

“ငါးရာဖိုးလောက်တော့ ကျန်မှာပေ့ါ အစ်ကိုရဲ့၊ တစ်ခေါက်ကို ငါး | ရာလောက် ကျန်ရင်တော့ ဟန်ကျတာပဲနော် အစ်ကို၊ မိုးမကျခင် တစ်လတစ်ခေါက်လောက် သွားနိုင်ရင် အတော်ပဲ၊ မိုးကျရင် ရတဲ့အမြတ်ကလေးနဲ့ (ပုလဲ ဈေးတို့၊ ညောင်ပင်ကြီးဈေးတို့ ဈေးလိုက်ရောင်း၊ အမေ့မျက်စိကို မုံရွာတက်ခွဲ၊ သီတင်းကျွတ်တော့ နောက်တစ်ခါ ပြန်တက်၊ သော် အစ်ကို သီတင်းကျွတ် လို့ အေးမပြန်လာရင် အစ်ကို သစ်ချောက်မိုင်းမှာ ရှိမယ်နော်”

“ရှိမှာပေ့ါ၊ အစ်ကို အလုပ်မရလို့ ဆင်းလာရင်လဲ ကလေးကနေ သင်္ဘောနဲ့ မုံရွာဆင်းလာမှာပေ့ါ၊ မုံရွာကျရင် အေးမနဲ့ တွေ့မှာပဲ”

“ဈေးကြီးထဲက မမချစ်မေတို့ဆိုင် ဝင်မေးရင် သိတာပေ့ါ အစ်ကိုရဲ့၊ သူတို့ဆိုင်က ကုန်ခြောက်တန်းမှာ၊ ကုန်ခြောက်တန်း ဝင်မေးလိုက်ရင် သိပါတယ်။ မုံရွာရောက်တိုင်း အေးမ သူတို့ဆီမှာ ရှိတာပဲ၊ သီတင်းကျွတ်လို့ အေးမ မလာ ရင် အစ်ကိုဆင်းလာခဲ့နော်၊ အဲဒီကနေပြီး အေးမတို့ရွာကို ခေါ်ရမယ်၊ သူများတို့ ရွာကို အလည်လိုက်ရမယ်နော် ဒါပဲ”

လူတန်းကြီးသည် တရွေ့ရွေ့ သွားနေသည်။ အမှောင်ထုကြီးထဲတွင် | စကားပြောသံများ ထွက်ပေါ်နေသည်။

“အစ်ကိုတို့ရွာက ယောထဲမှာနော်”

“ယောနယ်စပ်မှာ၊ ယောထဲ မရောက်သေးဘူး”

“အစ်ကို့မိဘတွေကော အဲဒီမှာပဲပေ့ါ”

“အင်း ဆိုပါတော့”

“ဘာလဲ၊ ဆိုပါတော့ ဆိုတာကြီးက”

“သော် မိဘလို့ပြောလို့ပါ၊ အစ်ကို့မှာ အဖေမရှိတော့ဘူး၊ အမေပဲ ရှိတော့ တယ်”

အေးမ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ ကိုမြင့်လည်း သူ့လို အမေမုဆိုး | မနှင့် နေရသူဟု နားလည်ကာ သနားသွားသည်။

“အို ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် အေးမလိုပဲပေ့ါ၊ အေးမလဲ”

အေးမစကားက ရပ်သွားသည်။ မည်သို့ဆက်ပြောရမည် မသိ။ သူ့ တွင် အဖေမရှိဟူ၍တော့ ပြောနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် လူ့လောကကြီးတွင် အဖေ အသက် ရှိသေးသလော၊ သေပြီလောဆိုသည်ကိုမူ သူလည်း မပြောနိုင်။ အမေကတော့ သူ့ အဖေသေပြီဟု ပြောဖူးသည်။ သို့ရာတွင် အမေ့စကားထဲတွင် အမြဲတမ်း စိတ်နာ သည့် အသံမျိုး ပါနေသည်ကို အေးမ သတိထားမိသည်။ဘယ်မှာ သေသနည်း။ ဘာကြောင့် သေသနည်း။

သည်မေးခွန်းတွေ ဆက်မေးတိုင်း အမေက အော်ငေါက်ပစ်တတ်သည်။ အ ဖေ့ကို စိတ်နာစကားတွေ ပြောသည်။ အမေ့စကားများကြောင့် အေးမလည်း အ ဖေ့ကို စိတ်နာသည်။ အဖေ ထောင်ကျပြီး ထောင်ကထွက်တော့ ရွာကိုပြန် မ လာတော့။ အေးမတို့ဆီ ပြန်မလာတော့။ ဇနီးနှင့် သမီးငယ်နှစ်ယောက်ကို လှည့်မ ကြည့်တော့။

ဤသည်ကို အမေက သေပြီဟု သဘောထားပုံရသည်။ အေးမတို့က လည်း မမေးချင်တော့။ အမေ့ကို မမေးတော့။ သေပြီဟု သဘောထားလိုက်ချင် သည်။ သဘောထားလိုက်သည်။

"အစ်ကိုအဖေဆုံးတာ ကြာပြီပေါ့" အေးမက စပ်စုသည်။ ကိုမြင့်က ဘာမျှမ ဖြေ။ အတန်ကြာ စဉ်းစားသည်။

"အစ်ကို ခြောက်နှစ်သားလောက်တုန်းက ဆုံးသွားတာပဲ၊ ခုဆိုရင် ဆယ့်ကိုး နှစ် အနှစ်နှစ်ဆယ်ရှိရောပေါ့"

အေးမ တစ်ခွန်းမျှသာ ပြောသည်။ သူက အသက်သုံးနှစ်လောက်မှာ | အဖေ နှင့် သော (သို့မဟုတ်) ရှင်ကွဲ ကွဲခဲ့ရသည်။ ကိုမြင့်က ခြောက်နှစ်သား အရွယ်တွင် သေကွဲ ကွဲ ခဲ့ရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ကံတူအကျိုးပေး တူကြသည် ဟု အောက်မေ့ကြသည်။ ။

"ဒါပေမယ့် အစ်ကိုရဲ့ အဖေက ကံဆိုးပါတယ်ကွာ၊ သေတာချင်းအတူ တူ တောင် အေးမတို့ အဖေလို အသေကောင်းနဲ့ သေရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ အသေဆိုး နဲ့ သေရတာ"

"ဘာဖြစ်လို့"

"လူသတ်ခံရလို့"

"ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ အစ်ကိုရယ်"

အေးမက စုတ်သပ်သည်။ ကိုမြင့်အဖြစ်ကြီးက စိတ်မကောင်းစရာ။ | ကိုမြင့် အဖြစ်နှင့် စာလျှင် သူ့အဖြစ်က တော်သေးသည်ဟု ဆိုရမည်။

"တစ်ခါ တစ်ခါတော့ အစ်ကို လောကကြီးကို စိတ်နာတယ်၊ အစ်ကို အဖေ ဟာ ဥပဒေတွင်းမှာ ကောင်းမွန်စွာ နေခဲ့ပါလျက်နဲ့ အသတ်ခံရလေခြင်း | လို့ တွေး တိုင်း ဒေါသဖြစ်တယ်၊ နာကြည်းတယ်"

ကိုမြင့် ခံစားရမှန်းသိတော့ အေးမ ဆက်မမေးချင်။ မမေးရက်၊ သို့ ရာတွင် မမေးဘဲ အေးမ မနေနိုင်။ ကိုမြင့်သည် သူ့ချစ်သူ၊ သူ့ချစ်သူအကြောင်း ကို သူသိ ချင်သည်၊ အေးအတူ ပူအမျှ ခွဲဝေခံစားလိုသည်။

"ဘာဖြစ်လို့ အသတ်ခံရတာလဲ အစ်ကို" ကိုမြင့်က တမင်လုပ်၍ ရယ်သည်။

"အစ်ကို့အဖေက ဆေးမှူး၊ ဆေးမှူးဆိုတာထက် ထမင်းတစ်လုတ်စားရ ဖို့ လိုင်စင်မဲ့ ဆေးထိုးအပ်ကလေးကိုင်ပြီး တောရွာမှာ ဆေးလိုက်ကုနေတဲ့လူ ဆိုပါ တော့၊ တောခိုတုန်းက အေးမတို့ မုံရွာ ဗဂျီနယ်ဘက်မှာ ဆေးကုခဲ့ဖူးတော့ လူချစ် လူခင်များတယ်၊ တောကပြန်လာတော့လဲ အဲဒီနယ်ဘက်မှာပဲ သွားသွား ဆေးကု တယ်၊ ပါလီမန်ရွေးကောက်ပွဲကျတော့ အဖေက တောရွာတစ်ရွာမှာ အတိုက်အခံ အမတ်လောင်းရဲ့ မဲရုံကိုယ်စားလှယ် သွားလုပ်တယ်။ သူက နည်းနည်းပါးပါး ဩ ဇာလဲရှိ၊ လူချင်လူခင်လဲများတယ် မဟုတ်လား"

"အဲဒီတုန်းက အသတ်ခံရတာပေ့ါ"

"ဟုတ်တယ်၊ အစကတော့ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး၊ နောက်ကျမှ နွားကျောင်းသားတွေက အဖေ့အလောင်းကို ယာခင်းထဲမှာ သွားတွေ့တယ်"

"ရက်စက်လိုက်ကြတာနော်၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရန်ငြိုးမရှိဘဲ နဲ့ သတ်ရက်လိုက်ကြတာ"

အိပ်မက်ဆိုးကြီး တစ်ခုအကြောင်းကို နားထောင်ရသလို အေးမ စိတ် မ ချမ်းသာ။ ။

"အာဏာကို လိုချင်ကြတာကိုး၊ အာဏာလိုချင်တော့ တရားတယ်။ မတရား တယ် မကြည့်ကြတော့ဘူး၊ အစ်ကိုအဖေဟာ အေးအေးချမ်းချမ်းနေတဲ့လူ၊ သတ် တဲ့လူနဲ့ ဘာရန်ငြိုးမှ ရှိခဲ့ကြတာ မဟုတ်ဘူး"

“အစ်ကို ခုနေ ဒီလူများ တွေ့ရင် ဘယ်လိုနေမလဲ မသိဘူးနော်။ အစိမ်း လိုက် ဝါးစားချင်မှာပဲ”

ကိုမြင့်ထံမှ ဘာသံမျှထွက်မလာ၊ ကိုမြင့်က အထုပ်နှစ်ထုပ်လျှိုထား သော ထမ်းပိုးကို ပခုံးတစ်ဘက်သို့ ပြောင်းတင်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အစိမ်းလိုက် ဝါးစားချင်တယ်၊ ဝါးစားချင်ခဲ့တယ်” ကိုမြင့်က သူ့စကားကို ပြင်ပြောသည်။

“ ခုတော့ကော”

“ ခုတော့”

ကိုမြင့်က စကားကိုမဆက်ဘဲ စဉ်းစားနေသည်။

“ခရစ်ယာန်တွေရဲ့ သမ္မာကျမ်းစာထဲမှာပါတဲ့ စာပိုဒ်တွေကို အစ်ကို ဆရာ ဦး စံကောင်းက ပြောပြဖူးတယ်”

အေးမက နားထောင်နေသည်။

“သင်ရဲ့ ညာဘက်ပါးကို ရိုက်ရင် ဘယ်ဘက်ပါးကိုပါ ထိုးပေးပါတဲ့။ သင့်ရဲ့ ရှပ်အင်္ကျီကို တောင်းရင် သင့်ရဲ့ ဝတ်ရုံအင်္ကျီကိုပါ ချွတ်ပေးလိုက်ပါတဲ့။ သင့်ကို တစ်မိုင်အလျှောက်ခိုင်းရင် နှစ်မိုင်လျှောက်ပါတဲ့”

“အစ်ကိုက အစ်ကို့ဆရာပြောတဲ့ ခရစ်ယာန်တရားအတိုင်း ကျင့်တယ် ပေါ့”

“ဟင့်အင်း အစ်ကို မကျင့်နိုင်ပါဘူး၊ ကိုယ့်ညာဘက်ပါးကို လာချတဲ့ အခါ ဘယ်ဘယ်ပါးကို ထိုးမပေးနိုင်ဘူး၊ သူ့ပါးကိုလဲ ပြန်မရိုက်ချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ပါးကို သူဘာဖြစ်လို့ ရိုက်သလဲ ဆိုတာတော့ သိချင်လာတယ်။ ငယ်ငယ် တုန်းကတော့ အဖေ့ကို သတ်တဲ့လူကို ပြန်သတ်ချင်တယ်၊ အဖေသေသလို သူလဲ သေစေ့ချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ခုတော့ သူ့ကို မသတ်ချင်တော့ ပါဘူး၊ အစ်ကို့အဖေ ကို ဘာကြောင့် သတ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို သိချင်တာ တစ်ခုပါ ပဲ၊ တကယ်လို့များ အဲဒီလူနဲ့ ခုနေပြန်တွေ့ရင် အစ်ကိုမေးချင်တယ်၊ အဖေ့ကို ဘာကြောင့်များ သတ်ခဲ့ သလဲလို့”

“အဲဒီလူကော ခု ရှိသေးသတဲ့လား”

အေးမက မေးသည်။

“ဟင့်အင်း မသိဘူး၊ အစ်ကိုလဲ မစုံစမ်းတော့ပါဘူး၊ တွေ့ခဲ့ရင် မေးချင် တဲ့ အကြောင်းကိုသာ ပြောပြတာပါ၊ အဲဒီလူက အေးမတို့ ဇရပ်ဘက်မှာ အဲဒီ တုန်းက သိပ်နာမည်ကြီးတဲ့ ကာကွယ်ရေးတပ်ခေါင်းဆောင်တဲ့၊ နာမည်က ဗိုလ်ချစ်ဖုန်း တဲ့”

ဗိုလ်ချစ်ဖုန်း၊ ဗိုလ်ချစ်ဖုန်း။

ဘုရား ဘုရား၊ အေးမ သူ့နားများကို သူမယုံနိုင်။ သူများ နားကြားလွဲ လေ သလော၊ မလွဲ။ စိတ်က ထင်လိုက်ခြင်းလော၊ မဟုတ်။ ဗိုလ်ချစ်ဖုန်းဆိုသည့် နာမည်မှ ဗိုလ်ချစ်ဖုန်း။

“အဲဒီဗိုလ်ချစ်ဖုန်းဆိုတဲ့ လူက နောက်ကျတော့ ထောင်ကျသွားသလိုလို လဲ ကြားတယ်”

“သော် ဟုတ်လား”

အေးမတစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွားသည်ဟု ထင်ရသည်။ သူများကြား မလွဲ၊ စိတ်ထင်မဟုတ်။ ကိုမြင့်က သူ့ အဖေ၏ နာမည်ကို နောက်ထပ်ပြော သွားသေးသည် မဟုတ်လော။ ။အေးမသည် သူ့အဖေကို သတ်ခဲ့သည့် ဗိုလ်ချစ်ဖုန်း၏ သမီးဖြစ် ကြောင်းများ သိခဲ့လျှင် ကိုမြင့် မည်သို့ တုံ့ပြန်မည်နည်း။ အဖေ့အတွက် သူ့ ကိုပင် လက်စားချေမည်လော။ သို့မဟုတ် သူပြောသည့်အတိုင်း သူ့အဖေကို ဘာကြောင့် များ သတ်ခဲ့သနည်းဟု သူ့ အာ မေးလေမည်လော။ မေးလာလျှင် သူလည်း ဘာမျှ မဖြေတတ်။ သူကိုယ်တိုင်ပင် သူ့အဖေအကြောင်းကို ယခင်က လည်း မသိခဲ့၊ ယခု လည်း မသိ။

သူ့ အဖေသည် ယခုအချိန်တွင် ဘယ်ဆီဘယ်စခန်းသို့ ရောက်နေပြီ နည်း။ ။သူ့ အဖေသည် ယမားချောင်းလို လျှို့ဝှက်သည်၊ ဆန်းကြယ်သည်။ အသိရခက် သည်။ မာန်ဟုန်ပြင်းသည်။ သူ့အဖေနှင့်သာ ယခုနေ ပြန်တွေ့ကြလျှင် သူလည်း ကိုမြင့် မေးခွန်း မျိုးကို သူ့အဖေထံ ပြန်မေးလိုက်ချင်စမ်းသည်။

“အေးမ မောသွားပြီလား၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ရောက်တော့မယ်။ ဟို ရှေ့က မီးရောင်ဟာပဲ ထင်တယ်”

ကိုမြင့်က လှမ်းပြောသည်။

“ဟုတ်…ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို၊ မမောပါဘူး”

စကားလုံးများက အေးမ ပါးစပ်မှ ရှောရှောရှူရှူ ထွက်မလာ။ အထစ် ထစ် အငေ့ါငေ့ါ ဖြစ်နေသည်။

ရှေ့က လူတန်းကြီးက ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲသို့ ဝင်နေကြသည်။ ကျောင်း ခြံစည်းရိုး ထီးရိုးဝါးပင်များ ကြားတွင် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးများက ပိုးစုန်း ကြူးများလို လက်နေသည်။ စေတီမှ ဆွဲလွဲသံများက ရင်ကို အေးမြ ကြည်နူး သွားစေသည်။

သည်တစ်နေ့တော့ ဂိတ်ကွင်းလမ်းက သည်တောရကျောင်းမှာပင် အိပ်ရတော့မည်။ ဂိတ်ကွင်းလမ်းကို သွားရတိုင်း မှောင်ခိုကုန်သည်တွေ ဝင်နား နေကျဖြစ်သည်။ သည်အချိန်တွင် နားခိုသူ ဧည့်သည်တွေ ရောက်လာလျှင် မထူးဆန်းတော့။ မှောင်ခိုကုန်သည်တွေဖြစ်ကြောင်း ဘုန်းကြီးရော ကပ္ပိယကြီး ပါ သိနေကြသည်။

အေးမတို့တစ်သိုက် ကျောင်းဝင်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

ကျောင်းဝင်းက ကျယ်သည်။ ကျောင်းဝင်းထဲတွင် အင်ကြင်းပင်။ သရက်ပင်၊ ဘန့်ဘွေးပင်၊ ချင်ပြစ်ပင် စသည့် ပင်စောက်ကြီးတွေ ပေါက်နေကြ သည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းက သိပ်မကြီး၊ တောရကျောင်းကလေး ဖြစ်သည်။ သစ်သားပေါသည့် အရပ်ဖြစ်၍ ပျဉ်ခင်း၊ ပျဉ်ကာထားသည်။ အမိုးကတော့ သက်ကယ်မိုး။ ရှေ့တွင် စကြံလျှောက်ရန် ဝရံတာကလေးတစ်ခု ထုတ်ထားသည်။

ခရီးသည်တချို့က စေတီနားက တန်ဆောင်းထဲတွင် နေရာယူကြ သည်။ တချို့က ဘုန်းကြီးကျောင်းပေါ်တွင် နေရာရသည်။ စောစောက တိတ် ဆိတ်နေသည့် တောရကျောင်း ပရဝုဏ်သည် ဆူညံလာသည်။ စောစောက အရှည့ဝါသီ တောမှီပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ကျောင်းသင်္ခမ်း။ ယခုတော့ မှောင်ခိုခရီးသည်တို့ ၏ ကွန်းထောက်စခန်း။ ချက်ကြပြုတ်ကြ၊ ရယ်ကြ မောကြ၊ သွားကြလာကြနှင့် လှုပ်ရှားနေသည်။

အေးမတို့တစ်သိုက်က ကျောင်းပေါ်တွင် နေရာရသည်။ ကျောင်းပေါ် တွင် အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်ခန့်ရှိ ကပ္ပိယ အဘိုးကြီးတစ်ဦးသာ ရှိသည်။ ဆရာတော်ဘုန်းကြီးက ကျောင်းဝင်းအစွန် နေရဦရာ မြစ်ကမ်းပါးက ကမ္မဋ္ဌာန်း

ကျောင်းလေးတွင် သီတင်းသုံးသည်။ ဆရာတော် ဦးခေမာ၏ ကျောင်းဟု မ ချစ်မေက ပြောသည်။

ကိုမြင့် ပစ္စည်းတွေကိုချကာ ကျောင်းဝင်းနောက်ဖေးတွင် ရစ်ခွေ စီးဆင်းနေသည့် နေရဥ္စရာ မြစ်ကမ်းပါးသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

မောလည်း မောလှပြီ၊ အိုက်လည်း အိုက်လှပြီ၊ ထမင်းစားပြီးတော့ ကိုမြင့် အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကျောင်းဝင်းထဲက တလင်းပြင်က သန့်ရှင်းသည်။ တလင်းသန့်သန့် တွင် လျှောက်၍ ကောင်းနေသည်။

နေရဥ္စရာမြစ်ဘက်မှ တိုက်ခတ်လာသည့် လေပြေက မွှေးနေသည်။ မည်သည့် အနံ့ဟူ၍တော့ ကိုမြင့် မခွဲခြားနိုင်။ လတ်ဆတ်သင်းပျံ့နေသည်ကို တော့ သတိထားမိသည်။

နေရဥ္စရာမြစ်ကမ်းပါးကို ရောက်တော့ ကိုမြင့် တလင်းသန့်သန့်မှာ ထိုင်သည်။ မြစ်ရေက တငြိမ့်ငြိမ့် စီးနေသည်။ သည်နေ့ညတွင်လည်း ကြယ် ပွင့်ကလေးများ မြစ်ထဲသို့ ရေကူးဆင်းကြသည်။ လှိုင်းတွန့်ကလေးတွေပေါ်မှ

လှိုင်းစီးကြသည်။ မြစ်တစ်ဘက်ကမ်းမှ တောအုပ်သည် ကြယ်ရိပ်တွင် ပြာညိုရောင် မှိုင်းနေသည်။

သော် နေရဥ္စရာပါတကား။

သို့ရာတွင် သည်နေရဥ္စရာက သုဇာတာသတို့သမီး ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား ထံ ဂဏာနို့ဆွမ်းလှူ၍ ရွှေခွက်မျှောသည့် နေရဥ္စရာမြစ်ကမ်း အဇ္ဈာဝါတော့ မဟုတ်။ မြစ်သာမြစ်ထဲသို့ စီးဝင်သည့် မြစ်ငယ်ကလေးတစ်ခုသာ ဖြစ်ပါ၏။

ကိုမြင့်အဖို့တော့ သည်နေရဥ္စရာမြစ်သည် ထူးခြားနေသည်။ နေရဥ္စရာ မြစ်တစ်ကြောတွင် ရွှေခွက်ချင်း တိုက်မိသံကြောင့် ကာလနဂါးမင်း အိပ်ရာက နိုးလာသလို သည်နေရဥ္စရာမြစ်ကမ်းတွင် သူ့ အချစ်သည် ပြန်လည်နိုးကြားလာခဲ့ သည် မဟုတ်လော။ နေရဥ္စရာမြစ်ကမ်းပါးတွင် မည်မျှကြာအောင် ထိုင်၍ တွေးနေနေ သည်မသိ။ ခြေသံတရုပ်ရုပ်ကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူ့ နောက် မလှမ်းမကမ်းတွင် မလှုပ်မယှက် ရပ်နေသည့် မည်းမည်း သဏ္ဍာန် တစ်ခု။ ရုတ်တရက်သော် ကိုမြင့် လန့်သွားကာ ကြက်သီးတွေ ထလာသည်။

ထိုသဏ္ဍာန်သည် လှုပ်ရှားမှုမရှိ၊ မတ်မတ်ရပ်နေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင် လွှမ်းခြုံထားသည်။ အထက်ပိုင်းမှသည် အောက်ပိုင်းအထိ အဝတ်

အနက်ကြီးကို လွှမ်းထားသည်။ သူ့ခေါင်းက ကြယ်ရောင်တွင် ပြောင်လက်နေသည်။

ကိုမြင့်က နောက်လှည့်ကြည့်ပြီး ချောင်းဟန့်အသံပေးသည်။ ထို သဏ္ဍာန် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်၊ ကျောက်ရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်လို ငြိမ်သက်နေသည်။

တောရဘုန်းကြီးကျောင်းဘက်ဆီမှ စကားပြောသံ၊ ရယ်မောသံများကို ကြားနေရသည်။ သူ့အနီးတွင်မူ နေရဉ္စရာ မြစ်ရေ တသွင်သွင်စီးသံ၊ လေပြေထဲတွင် သစ်ရွက်တို့က တရှဲရှဲ ပွတ်တိုက်သံ၊ ပိုးမွှားတို့၏ အော်သံမှအပ အခြား အသံမျှ မကြားရ၊ တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ကိုမြင့်က ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်ပြန်သည်။ ထိုသဏ္ဍာန်က လှုပ်ရှားခြင်း မရှိ၊ ကိုမြင့် သူ့ခါးကြားထဲက ဓားမြှောင်ကို စမ်းသည်။ လူဆိုးလော၊ တစ္ဆေလော၊ သူရဲလော။ မဟုတ်၊ ဘာမျှမဟုတ်။

နေရဉ္စရာမြစ်ကမ်းပါး တောရကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းမှ တောရဆောက်တည် နေသော အရည်ဝါသီ တောမှီ ရဟန်းတစ်ပါးသာ ဖြစ်ပါ၏။

မချစ်မေပြောသည့် တောရကျောင်းဆရာတော် ဦးခေမာပင် ဖြစ်လိမ့် မည်ထင်သည်။

ကိုမြင့်က ဓားမြှောင်ကို ခါးကြားသို့ ပြန်ထိုးကာ ဘုန်းတော်ကြီးကို ကန်တော့ပြီး သူ့ရှေ့မှောက် မြေပြင်တွင် ပုဆစ်တုပ် ထိုင်သည်။

ဆရာတော်၏ ဥပမိရုပ်က ခန့်ငြားသည်။ သက်တော် ခြောက်ဆယ် တစ်ဝိုက်လောက်ရှိပြီဟု ခန့်မှန်းရသည်။ သို့ရာတွင် စိုပြေပြည့်တင်းသည်။ မျက်နှာက ကျန်းမာသန့်ရှင်းသည့် အသွင်ကို ဆောင်သည်။ မေးရိုးက တောင့်တင်း ခိုင်မာသည်။ ဖွဲ့ကောင်းခြင်း၊ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာခြင်း၊ တည်ကြည်ခြင်း စသည့် သဘောများကို ဆောင်သည်။ မျက်လွှာချထားသည်ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ အမှောင်ရိပ် သန်းနေသည်ကြောင့် တစ်ကြောင်း ဆရာတော်၏ မျက်လုံးများကို မမြင်ရ။

ဆရာတော်က ဘာမျှမပြော။ ဦးပြည်းကို ငုံ့ကာ လက်ထဲက ပုတီးကို စိပ်နေသည်။ အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် ပုတီးပတ်ပြည့်အောင် စိပ်နေပုံရသည်။

ဆရာတော် ပုတီးစိပ်နေသည်မှာ မည်မျှ ကြာသည်မသိ။ ကိုမြင့်အဖို့ တော့ တစ်ကမ္ဘာလောက် ကြာသည်ဟု ထင်သည်။ ကိုမြင့် ပြုဖွယ် ဝေယျာဝစ္စ ပြုပြီး

နောက် ထပြန်တော့မည် စိတ်ကူးကာ ဦးချသည်။

“ဒကာလေး၊ တစ်မူးခန်းပတ်က ပြန်လာတာလား” ဆရာတော်၏ အသံက ကြည်လင်သည်။ တည်ငြိမ်လေးနက်သည်။

“တင်ပ့ါ ဘုရား”

“အင်း…ပင်ပန်းလာပုံရတယ်။ ဒီနေရာကလေးက တိတ်ဆိတ်တယ်။ ညည ဦးပဥ္စင်း ဂုဏ်တော်တစ်ထောင်စိပ်ရင် ဒီနားမှာပဲ လာစိပ်တာပဲ၊ တိတ်ဆိတ်တော့ အာရုံလဲ မပျံ့ဘူး၊ မြစ်ကိုကြည့်ပြီး မမြဲတဲ့ သဘောကိုလဲ ဆင်ခြင်ရှုမှတ် နိုင်တယ်”

ဆရာတော်က သူ့ကိုယ်သူ ဦးပဥ္စင်းဟု ရည်ညွှန်းသွား၏။ ငယ်ဖြူ ဟုတ်ဟန် မတူ။ တောထွက်ရဟန်းတစ်ပါး ဖြစ်ပုံရသည်ဟု ကိုမြင့်တွေးလိုက် သည်။ ဆရာတော် ဦးခေမာက လက်ကပုတီးကို လက်ကောက်ဝတ်တွင် ရစ်လိုက်ပြီး ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်တွင် ထိုင်သည်။

"အရောင်းအဝယ်ကာ သင့်တင့်မျှတကြရဲ့လား"

"တင်ပ့ါ ဘုရား"

ဆရာတော် ဦးခေမာသည် သည်လမ်း သည်ခရီးအကြောင်းကို သိပြီး ဖြစ်၏။ ခရီးသွား ခရီးလာတို့အကြောင်းကိုလည်း သိ၏။ အကျယ်တဝင့် ဘာမျှ မ မေး။ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ရင်း၊ အမှောင်ထဲတွင် တငြိမ့်ငြိမ့် စီးနေသည့် နေ ရဥ္စရာမြစ်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

"ဦးပဥ္စင်းကော ဆွမ်းကွမ်းမျှတပါရဲ့ လား ဘုရား"

"အေး သင့်တင့်ရုံပေ့ါကွယ်" ဆရာတော် ဦးခေမာက ခပ်တိုတိုဖြေသည်။

"ဒီလိုပဲ ခရီးသည်တွေ လာတည်းနေကြတာပဲလား ဘုရား" ဆရာတော် ရုတ်တရက်မဖြေ၊ အတန်ကြာ စဉ်းစားနေသည်။ "

ခုတော့ ဒီလိုလာနေကြတာပေ့ါကွယ်၊ ဟိုတုန်းကတော့ မရှိပါဘူး။ အကူးအသန်းဆိုလို့ တောင်ယာခုတ်တဲ့ လူလောက် ထင်းခုတ်တဲ့ လူလောက်ရှိ တာပေ့ါ။ ခုတော့ ကားလမ်းက အဖမ်းအဆီးလေး ဘာလေးတွေ ရှိလို့ထင်ပါရဲ့။ ဦးပဥ္စင်းတို့ကတော့ လာသမျှ အာဂန္တု လက်ခံရတာပေ့ါ။ စားဝတ်နေရေး ကျပ်တည်းကြလေတော့ သမ္မာအာဇီဝဖြစ်၏ မဖြစ်၏ မရွေးကြတော့ဘူး ထင်ပါ ရဲ့ကွယ်"

ဆရာတော်၏ အသံက ညည်းညူသံပါနေသည်။

"ဘာသာရေးနဲ့ကြည့်ရင် ခန္ဓာဝန်ကြီးကို ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ထမ်းကြရတယ် ဆို ရမှာပေ့ါ ဘုရား"

"အေး ခန္ဓာဝန်ကတော့ သံသရာက မလွတ်သေးသ၍ ထမ်းကြရဦးမှာ ပဲ၊ ပုထုဇဉ်တွေကိုး၊ ပုထုဇဉ်ဆိုတော့ ဝိနိပါတဘေးကြီး အမြဲရှိနေတယ်။ သံသရာ က

မလွတ်မြောက်သေးသမျှ ဝိနိပါတဘေးကြီး အမြဲဆိုက်မယ်၊ ဝိနိပါတဘေး ကြီးကို ကြောက်တတ်ကြဖို့ လိုတယ်”

ဆရာတော် ဦးခေမာက ပခုံးပေါ်မှ လျှောကျနေသော သင်္ကန်းကို ပင့်တင်သည်။

“ဝိနိပါတဘေးဆိုလို့ ပြောလိုက်ရဦးမယ်၊ ဝိနိပါတ ဘေးဆိုတာကော ကြားဖူးရဲ့လား”

“မကြားဖူးသေးပါဘူးဘုရား၊ တပည့်တော်က ဗုဒ္ဓဘာသာ စာပေနဲ့” ကိုမြင့်က စကားကို ဆက်ရခက်သဖြင့် ရပ်ထားလိုက်သည်။

“ ဒကာလေးနာမည်က ဘယ်သူ”

“မောင်ကိုမြင့်ပါ ဘုရား”

“အသက်ကလဲ ငယ်ငယ်ပဲရှိဦးမယ် ထင်တယ်”

“မှန်ပါ၊ အစိတ်ထဲရောက်ပါပြီ ဘုရား”

“ဒကာလေး၊ အဲ့ မောင်ကိုမြင့် မှတ်ထား၊ ဝိနိပါတဘေးဆိုတာ ပရမ်း ပတာ ကျရောက်တတ်တဲ့ ဘေးကြီးကို ဆိုလိုတာ။ သေသည်၏ အခြားမဲ့မှာ ကောင်းရာသုဂတိကို မရောက်ဘဲ အပါယ်လေးဘုံ အစရှိတဲ့ ဘုံတွေမှာ ကျချင်ရာ ကျတတ်တဲ့ ဘေးကြီးကို ပြောတာ။ မြတ်စွာဘုရားက အဲဒီ ဝိနိပါတ ဘေးကြီး ကျပုံကို နခသိခသုတ်နဲ့၊ ကာဏကစ္ဆပသုတ်မှာ အကျယ်ပြတော်မူခဲ့ တယ်၊ မောင်ကိုမြင့် စိတ်ဝင်စားရဲ့လား”

“တင်ပ့ါ၊ ဝင်စားပါတယ် ဘုရား”

“နခသိခသုတ်မှာ မြတ်စွာဘုရားက လက်သည်းဖျားမှာ မြေမှုန့်တင် ထားပြီး ရဟန်းတွေကို ပြပြီးတော့ ငါ့လက်သည်းဖျားမှာရှိတဲ့ မြေမှုန့်နဲ့ မဟာ ပထမ တစ်ပြင်လုံးမှာရှိတဲ့ မြေမှုန့်တွေ ဘယ်ဟာကများသလဲလို့ မေးတော်မူ သတဲ့၊ ဒီတော့ ရဟန်းတွေက အရှင်ဘုရား လက်သည်းတော်ဖျားမှာရှိတဲ့ မြေမှုန့် ဟာ မဟာပထဝီမြေက မြေမှုန့်ထက် မနှိုင်းယှဉ်သာအောင် နည်းပါတယ် ဘုရားလို့ လျှောက်ကြတယ်။ ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားက အဲဒါနဲ့ အလားတူပဲ လူ့ပြည်က သေလွန်ပြီးတဲ့နောက် လူ့ပြည်၊ နတ်ပြည်ကို ရောက်တဲ့ အရေအတွက် ဟာ နည်း

ပြီး အပ်ါယ်လေးဘုံကိုသွားတဲ့ အရေအတွက်က မဟာပထဝီ မြေမှုန့်လို များပြား တယ်တဲ့။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို မပြုကြရင် ဝိနိပါတဘေးကြီး ဆိုက်သတဲ့”

“ဝိနိပါတ ဘေးကြီးကို ကြောက်တတ်ကြလို့ ဆိုလိုတော်မူတာပေါ့ ဘုရား”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ဝိနိပါတဘေးကြီး ဘယ်လောက် ကြီးကျယ်တယ် ဆို တာကို မြတ်စွာဘုရားက ကာဏကစ္ဆပသုတ်မှာလဲ ဟောတော်မူခဲ့သေးတယ်”

“တင်”

“မဟာသမုဒ္ဒရာကြီးထဲမှာ လိပ်ကန်းငယ်တစ်ကောင် သွားမိသွားရာ သွား နေသတဲ့၊ အနှစ်တစ်ရာရှိမှ တစ်ကြိမ်တစ်ခါပဲ ရေထဲက ခေါင်းပေါ်သတဲ့။ ဒီတုန်း သမုဒ္ဒရာတစ်နေရာမှာ အပေါက်တစ်ပေါက်သာရှိတဲ့ ထမ်းပိုးတစ်ချောင်း မျောမိ မျောရာ မျောနေသတဲ့၊ တစ်ခါကျတော့ အဲဒီကျယ်လှတဲ့ သမုဒ္ဒရာကြီးထဲ မှာ အနှစ်တစ်ရာမှာ တစ်ခါသာ ခေါင်းပေါ်တတ်တဲ့ လိပ်ကန်းရဲ့ ဦးထမ်းပိုးပေါက် တစ် ပေါက်ထဲရှိပြီး မျောချင်ရာမျှော်နေတဲ့ ထမ်းပိုးမှာ စွပ်သွားမိ သတဲ့၊ ဒီလိုဖြစ်ဖို့ဟာ အလွန်ကို အခွင့်ကြုံမှ ဖြစ်သတဲ့၊ သမုဒ္ဒရာကြီးကလဲ ကျယ်သေးတယ်၊ လိပ်က ကန်းသေးတယ်၊ အနှစ်တစ်ရာမှ တစ်ကြိမ်သာပေါ် တယ်၊ မျောချင်ရာ များတယ်၊ တစ်ခါ ထမ်းပိုးကျတော့လဲ ထမ်းပိုးပေါက် တစ်ပေါက်တည်းရှိတဲ့ ထမ်းပိုး၊ သမုဒ္ဒရာထဲမှာ မျောနေတယ်၊ ဒီနှစ်ခု စွပ်မိ အောင် ကြုံဖို့ဆိုတာ အင်မတန်ခက် သတဲ့၊ အပါယ်လေးဘုံက လွတ်ပြီး လူ့ဘဝ။ နတ်ဘဝရဖို့ အခွင့်အရေးကတော့ လိပ်ကန်းနဲ့ ထမ်းပိုးတို့ရဲ့ အခွင့်အရေးထက် အဆများစွာ ခက်တယ်လို့ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်ရှင် ကာဏကစ္ဆပသုတ်မှာ ဟောတော်မူတယ်”

“တင်ပါ့ဘုရား၊ လူ့ဘဝဆိုတာ အင်မတန် ရခဲပါတယ် ဘုရား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဦးပဉ္စင်းအသက် ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်နား ကပ်နေပြီ၊ လောကီကို ညည်းငွေ့တယ်၊ အဝိဇ္ဇာ၊ တဏှာတွေ ပိတ်ဖုံးနေတဲ့ လူ့ဘောင်ကို မြင် တော့ ဦးပဉ္စင်း ထိတ်လန့်လာတယ်၊ လယ်တီဆရာတော် ဘုရားကြီး ရေးသလို ပေါ့။ ဘာတဲ့၊ “မိုက်မလင်းနိုင်ဘူ၊ မြိုက်ခင်းညာဆီက၊ ခါတော်မှီ၊ ကြည်မွေ့နိုင်ဘူ၊ သည်ကွေ့တွင် နေ့ကုန်မျောပါရ၊ အတော် ဘယ် (မသတ်နိုင်တဲ့၊ ရဟတ်ဒွေး”ဆို တဲ့ သံဝေဂလေးချိုးလိုပဲ သည်ကွေ့မှာ နေ့ကုန်အောင် မျောနေကြတဲ့ သတ္တဝါတွေ၊ သံသရာရဟတ်မှာ အတော်မသတ်နိုင်အောင် ဝဲလှည့် နေကြတဲ့ သတ္တဝါတွေ၊ လောဘတွေ၊ ဒေါသတွေ၊ မောဟတွေပိတ်လို့ ဘာကိုမှ မမြင်နိုင်ကြတော့ဘူး။ လိမ်ကြ၊ ကောက်ကြ၊ သတ်ကြ၊ ဖြတ်ကြနဲ့ မိုက်နေလိုက် ကြတာ၊ ဒိဋ္ဌိနဲ့ တဏှာ အမြိုက်ခံနေကြရတဲ့ အမိုက်တွေ၊ အင်း အမိုက်တွေ”

ဆရာတော် ဦးခေမာ၏ အသံသည် လှိုက်လှဲလာ၏။ သို့ရာတွင် ဆရာတော်က သတိကောင်းသည်။ ချက်ချင်းအသံကို တည်ငြိမ်စေသည်။ ။

"ဒီအမိုက်တိုက်က လွတ်အောင်ဆိုပြီး ဦးပဥ္စင်းဝတ်ကြောင်ကို စွန့်ခဲ့ တယ်၊ လူ့ဘောင်ကခွာပြီး တောရကို လာတရားအားထုတ်တယ်၊ လောကီဘောင် | က အရှုပ်အထွေးတွေကို ဦးပဥ္စင်း မမြင်ချင်ဘူး၊ မကြားချင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဦးပဥ္စင်း မ မြင်ချင် မကြားချင်လို့ မနေရပြန်ဘူး၊ ဒီဘက်လမ်းမှာ အပေါက် (အရောက်တွေ များလာပြီး ဦးပဥ္စင်းကျောင်း လာတည်းပြန်ကြတယ်၊ တည်းကြ ခိုကြတော့ ဦးပဥ္စင်း မတတ်နိုင်ဘူး၊ သူတို့ထိုက်နဲ့ သူတို့ကံဆိုပြီး ပေလာယျက် ပြုကြရတော့ တာပဲ၊ လူရယ်လို့ဖြစ်လာကြပြန်တော့ ခန္ဓာငါးပါးရဲ့ ဝန်ကို ထမ်းကြ ရတာပေါ့ လေ"

မြသန်းတင့် ဆရာတော် ဦးခေမာက မြစ်ဘက်သို့ ကြည့်နေသည်။ "ကြည့် စမ်း မောင်ကိုမြင့်" ဆရာတော်က နေရဥ္စရာမြစ်ဘက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

"အနမတဂ္ဂ သံသရာကြီးဟာ မြစ်ကြီးလိုပဲ၊ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ စတဲ့ တရားတွေ ဖုံးပြီး ကိုယ့်စိတ်ကို မနိုင်တဲ့ လူတွေကတော့ လှေသူကြီးနဲ့ တူတယ်၊ ဘုရားသာသနာမရှိတဲ့ သုညကမ္ဘာထဲမှာ မျောနေတဲ့ လှေသူကြီးနဲ့ တူတယ်၊ ဘုရားသာသနာနဲ့ ကြုံပေမယ့် အဝိဇ္ဇာဖုံးနေကြတဲ့ သတ္တဝါတွေကျတော့ လဲ မြို့ရွာ ဆိပ်ကမ်းကို ရောက်ရက်သားနဲ့ ဆိပ်ကမ်းမှန်း မသိဘဲ စုန်ဆင်းနေတဲ့ လှေသူကြီး နဲ့တူတယ်၊ ဒီတော့ မောင်ကိုမြင့် ဦးပဥ္စင်း ပြောမယ်၊ မောင်ကိုမြင့်တို့ တစ်တွေ ဆိပ်ကမ်းကိုရှာကြ၊ အမှောင်ကြီးထဲမှာ မျောမနေကြနဲ့၊ ဆိပ်ကမ်းကို ရှာကြ၊ က မောင်ကိုမြင့်လဲ အိပ်ချင်လှရော့မယ်၊ ဦးပဥ္စင်းလဲ တရားအလုပ် လုပ်ချိန်တန်ပြီ"

ကိုမြင့်က ဆရာတော်ကို ဝတ်ဖြည့်သည်။ ဆိပ်ကမ်းကို ရှာကြ၊ ဆိပ်ကမ်းကို ရှာကြဟု ဆရာတော်က မိန့်သည်။ ဆရာတော်က သည်စကားများကို မည်သည့် အဓိပ္ပာယ်နှင့် ပြောခဲ့လေသည်မသိ။

ကိုမြင့်ကတော့ သူ့အဓိပ္ပာယ်နှင့် သူယူသည်။

ဆရာတော်က မြစ်ကို သံသရာနှင့် နှိုင်းသည်။ သူကတော့ မြစ်ကြီး ကို ခေတ်ကြီးနှင့် နှိုင်းချင်သည်။ ဆရာတော်က သံသရာတွင် ဝဲလှည့်နေသူများ ကို ဆိပ်ကမ်းရှာမတွေ့သည့် လှေသူကြီးနှင့် ပုံခိုင်းသည်။ သူကတော့ ခေတ်ကြီး တွင် နားနေရာကလေးတစ်နေရာ ရှာမတွေ့သည့် လူမျိုးကို သူနှင့်သာ ဥပမာနှိုင်း ချင် သည်။ သူ့လိုလူတွေနှင့် ဥပမာနှိုင်းချင်သည်။

ဟုတ်သည်။ သူ့ဘဝက လွင့်ချင်ရာ လွင့်၍ မျောချင်ရာ မျောနေသည့် ဘဝ၊ ဆိပ်ကမ်းက ဘယ်ဝယ်ဘယ်ဆီဟု လှမ်းမမြင်နိုင်။သို့သော် သည်ကွေ့တွင် နေ့ကုန်မျောပါရ၊ အတောဘယ်မသတ်နိုင်တဲ့ ရဟာတ်ဗွေ၊ အတော်ဘယ်မသတ်နိုင်တဲ့ ရဟာတ်ဗွေ။

(၁၈)

မြစ်သာမြစ်က တငြိမ့်ငြိမ့်စီးနေသည်။

မြစ်သာမြစ်က မြန်မာနိုင်ငံတွင် တောင်မှ မြောက် စီးနေသည့် တစ်ခု တည်းသော မြစ်ဟု ဆိုစမှတ်ပြုကြသည်။ တောင်ဘက် ဂန့်ဂေါနယ် ချင်းတောင် တန်းများမှ မြစ်ဖျားခံကာ မြောက်ဘက်သို့ စီးလာပြီး ကလေးဝအနီးတွင် ချင်းတွင်းမြစ်ထဲသို့ စီးဝင်သည်။

မိုးတွင်းတွင် တောင်ကျရေတို့ကြောင့် မြစ်သာမြစ်က ရေစီးကြမ်းသည်။ ရေစီးကြမ်းရတဲ့အထဲတွင် သစ်လုံးမျှောသဖြင့် မိုးတွင်းတွင် မြစ်သာမြစ်ကို ဖြတ်ကူးရသည်မှာ အန္တရာယ်ကြီးသည်။ တောင်ကျရေဖြင့် တစ်ဟုန်ထိုးကျလာ

သော သစ်လုံးကြီးများကို မနည်းရှောင်ရသည်။ မိုးတွင်းတွင် မြစ်သာမြစ်သည် ကျားသစ်တစ်ကောင်လို မာန်ဖီတတ်သည်။

ယခုတော့လည်း မြစ်သာမြစ်သည် ကြောင်ကလေးတစ်ကောင်လို အန္တရာယ် ကင်းနေသည်။ ရေစီးက ညင်ညင်သာသာကလေး၊ ရေကလည်း ကြည်ကြည်လင်လင်၊ မြစ်အောက်ကြမ်းပြင်က ကျောက်စရစ်ခဲများ၊ သဲပြင်နုနု များကို အတိုင်းသား မြင်နေရသည်။

ကမ်းပါးဖြူဖြူမြင့်မြင့်ကြီးတွေ ကြည်ကြည်လင်လင် မှန်ကြည့်၍ရ လောက်အောင် ရေအယဉ်က ငြိမ်သက်ညင်သာသည်။

နွားစွယ်တောင်ပေါ်က တောအုပ်များကလည်း တည်ငြိမ်သော ဣန္ဒြေ ဖြင့် ရေကသိုဏ်းရှုကြသည်။ နေခြည်များသည် မြစ်သာမြစ် တောင်ဘက်ကမ်း မှ ကျောက်မီးသွေးတွင်းများ တောအုပ်များပေါ်သို့ ဖြာကျနေသည်။

သည်နေရာ တစ်ဝိုက်တွင် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ နွားစွယ်တောင်ရိုးပေါ် မှ ဖိုးခေါင်ငှက်၏ မြည်သံနွဲ့နွဲ့ သာ ကြားရသည်။

ကိုမြင့်က ကမ်းနဖူးတွင် ထိုင်ကာ ကျောက်စရစ်ခဲကလေးများကို ကမ်းပါး အောက်သို့ ပစ်ချနေသည်။ ကျောက်ခဲလုံးကလေးများက မြစ်ထဲသို့ ကျသွားမည် ထင်ရသော်လည်း ကမ်းပါးက မြင့်သဖြင့် မြစ်ထဲအထိ မရောက်၊ မြစ်ရေစပ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ကျသွားတတ်သည်။

သစ်ချောက်မိုင်းက ကိုဖေခင်တို့ဆီသို့ ကိုမြင့် ရောက်နေသည်မှာ တစ် လပြည့်တော့မည်။ သူ့အလုပ်က ယခုအထိ ဟန်မကျသေး။ ကလေးဝသို့ သွားကာ လေဘာမှတ်ပုံတင်တွေ ဘာတွေလည်း လုပ်ပြီးပြီ။ မှတ်ပုံတင်ကတ် လည်း ရပြီ။ သို့ရာတွင် သစ်ချောက်မိုင်းတွင် အလုပ်မရှိသေးသဖြင့် ထိုင်စောင့် နေရသည်။ ကို ဖေခင်တို့ကလည်း တစ်လကိုးသီတင်း စောင့်ကြည့်ပါဟု ဆို သည်။ မိုးကျလျှင် အလုပ်ရနိုင်သည်ဟု အားပေးကြသည်။

မကြာခင် မိုးကျတော့မည်။ ။

မြစ်သာမြစ်တောင်ဘက် ကျောက်မီးသွေးမိုင်းက ကျောက်မီးသွေးများ ကို မြောက်ဘက်သို့ ပို့ရသည်။ နွေဆိုလျှင် မြစ်ရေနည်းသဖြင့် အလုပ်သမား များများ စားစား မလို။ သို့ရာတွင် မိုးကျတော့ ရေစီးက သန်သည်။ ကျောက်အုံ

ချောင်းနှင့် ဝါးရဲချောင်းတို့ကလည်း သည်နားတစ်ဝိုက်တွင် မြစ်သာထဲသို့ စီးဝင် သဖြင့် ရေစီးကြမ်းသည်။ ရေစီးကြမ်းကြမ်းကြီးထဲတွင် တစ်ဘက်ကမ်းက

ကျောက်မီးသွေးဖောင်များကို မော်တော်ဖြင့် ဆွဲရသည်မှာ ခက်ခဲသည်။ ပင်ပန်း သည်။ ဖောင်တွေကို ထိန်းဖို့၊ မျောလာတတ်သည့် သစ်တုံးများနှင့် မတိုက် မိ

အောင် ရှောင်ဖို့ အလုပ်သမားများ လိုသည်။ ထို့ကြောင့် မိုးတွင်းရောက် လျှင် အလုပ်ရတန်ကောင်းသည်ဟု ကိုဖေခင်တို့က ပြောသည်။ အနည်းဆုံး အမြဲတမ်း မဟုတ်စေကာမူ ယာယီလောက်တော့ ရနိုင်သည်။ အကယ်၍ သည် အလုပ် မရလျှင်လည်း မြစ်သာမြစ် မြောက်ဘက်ကမ်းက မိုင်းများတွင် အလုပ်ရ နိုင်သည် ဟု ကိုဖေခင်တို့က အားပေးသည်။ ။

မိုးကျတော့မည်ဆိုတော့ မုံရွာ–ကလေးဝ ကားလမ်း ပိတ်တော့မည်။ ကား လမ်းပိတ်တော့ အေးမ တစ်ယောက်လည်း သည်ဘက်လမ်းသို့ လာနိုင်မည် မဟုတ်တော့။

"မှောင်ခိုလုပ်တယ်ဆိုတာ ဥပုသ်စောင့်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ယူစရာရှိ ရဲရဲယူပြီး ပေးစရာရှိရင်လဲ ရဲရဲပေးရမယ်"ဟူသော သူပြောသည့် မစန်းရင်၏ အဘိဓမ္မာကို

အေးမ ကျင့်သုံးသွားပြီထင်သည်။

သို့ရာတွင် ကိုမြင့် နားမလည်သည့် တစ်ခုတော့ရှိသည်။ | နေရဥ္စရာ မြစ်ကမ်းက တောရကျောင်းအထိ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး သူနှင့် အေးမ အဆင်ပြေခဲ့သည်။ တစ်လမ်းလုံး အေးမက သူနှင့် လက်ပွန်းတတီး ဆက်ဆံ သည်။ လိုက်လိုစွာ ဆက်ဆံသည်။ သို့ရာတွင် နေရဥ္စရာမြစ်ကမ်းတောကျောင်း တွင် ညအိပ်ကြတော့ အေးမ သူ့ကို ဆက်ဆံပုံ ချက်ချင်းပြောင်း သွားသည်။ သူ့ကို ခပ်တန်းတန်း ဖြစ်သွားသည်။ ထိုမျှမက ရှောင်ဖယ်ဖယ် လုပ်သည်ဟုပင် ကိုမြင့် ထင်သည်။ နံနက်လင်းတော့ သူ့ကို စွန့်ပစ်ထွက်သွား ခဲ့သည်။ သည်အချက်ကို ကို မြင့် နားမလည်နိုင်။

အေးမ၏ ရည်ရွယ်ချက်သည် သူ့ကို လမ်းတွင် အသုံးချရုံမျှသာ လော။ သည်ရည်ရွယ်ချက်မျိုးဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ကိုမြင့်ကို ပုံအပ်ခဲ့သည်ဆိုလျှင် အေး မသည် အလွန် အပေါစားဆန်လွန်းသည်။ အချစ်ကို ရောင်းစားသည့် မှောင်ခိုမ လေးနှင့် ဘာထူးသေးသနည်း။ သူ့အချစ်ပေး၍ သူ့ကို အသုံးချသွား သည်ဆို လျှင် အေးမသည် အလွန်လှည့်စားတတ်သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် သာ ဖြစ် လိမ့်မည်။

နေရဥ္စရာမြစ်ကမ်းရောက်မှ ရုတ်တရက် ပြောင်းသွားသော အေးမ၏ အမူအရာကို ကိုမြင့် နားမလည်။ သည်တော့ အေးမကို ကိုမြင့် စိတ်နာချင်သလို လို ရှိသည်။

တောင်ဘက်ကမ်း လျှပ်စစ်ဓာတ်အားပေးရုံမှ အင်ဂျင်စက်သံ ပေါ်လာ ၏။ အင်ဂျင်စက်သံသည် တောတောင်ကမ်းပါးယံဆီမှ ပဲ့တင်ထပ်၍ ပြန်လာ၏။ ရွှေ ဖိုးခေါင်ငှက်မြည်သံ ပျောက်သွားသည်။ အင်ဂျင်စက်သံကို လန့်သွားလေသည် လော မဆိုနိုင်။

“တို့ဆီမှာတော့ မင်းကြိုက်သလောက် နေနိုင်ပါတယ်၊ မရှိအတူ ရှိအတူ ပေါ့ ကွာ၊ တို့စားသလိုတော့ စားရမှာပေါ့” | ကိုဖေခင်က ပြောသည်။

မြစ်သာမြစ် ကမ်းပါးတွင် ဖောင်ပေါ်ရှိ ကျောက်မီးသွေး ချရန်ထိုးထား သည့် ငြမ်းစင်ကြီးတွေ ရှိသည်။ ဝါးပိုးတိုင်များထူကာ အပေါ်က ဝါးပိုးလုံးကြီး များ ခင်း ထားသည်။ မိုးရာသီရောက်လျှင် ကမ်းလုံးပြည့် ရေတက်သဖြင့် သည် ငြမ်းစင်ကြီး တွေပေါ်မှ ကျောက်မီးသွေးချရသည်။ နွေရာသီတွင်မူ ငြမ်းစင်များကို သုံးစရာမလို၊ မြစ်ရေနည်းချိန်ဖြစ်၍ ကမ်းပါးအောက်ထိအောင် ဆင်းချရသည်။ သူတို့နှစ် ယောက်သည် ငြမ်းစင်ကြီးပေါ်တွင် ထိုင်၍ စကားပြောနေကြ ခြင်း ဖြစ်၏။

"တခြားအလုပ်လေး ဘာလေးကော"

"အဲဒီမှာ ဘာရှိမလဲကွာ၊ ကျောက်မီးသွေးမိုင်းဆိုတော့ လူဦးရေကလဲ နည်းနည်းလေး၊ အလုပ်သမားရယ်၊ မင်းအုပ်ချုပ်တဲ့ တာဝန်ခံတွေရယ်၊ အိပ်ဆောင်တွေရယ် ဒါပဲရှိတာပေါ့ ။ မိုင်းမှာအလုပ်ရရင်ရ မရရင် တခြား ဘာမှ လုပ်စရာ မရှိဘူး။ အဲ ကလေးမြို့နဲ့ ကလေးဝလမ်း ဒါမှမဟုတ် တမူးကလေးမြို့လမ်းမှာတော့ ကားဒရိုင်ဘာ ရနိုင်ရဲ့။ ဒါပေမယ့် ဒါကလဲ မိုးတွင်းကြီး ဆိုတော့ ကားအသွားအလာ သိပ်မရှိဘူး"

ကိုဖေခင်က သူ့ထက် ဆယ်နှစ်လောက် ကြီးမည်။ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ပိန်ပိန်ဆံပင်ပါးပါး သူ့နှာခေါင်းက ငှက်နှုတ်သီးလို ခပ်ကောက်ကောက်၊ အပေါင်းအသင်းကို ခင်တတ်သည်။ သဘောကောင်းသည်။ ကိုးတန်းအောင်ပြီး အင်းစိန် ဂျီတီအိုင်တက်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့ရာတွင် ဘာမျှ မအောင်၊ ကျောင်းထွက် ပြီးတော့ အလုပ်မျိုးစုံလုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ စာအုပ်ရောင်းခဲ့ဖူးသည်။ လက်ဖက်ရည် ရောင်းခဲ့ဖူးသည်။ ရန်ကုန်လဟာပြင်ဈေးတွင် ဇာဘော်လီ ရောင်းခဲ့ဖူးသည်။ စက္ကူအိတ်လုပ်ရောင်းခဲ့ဖူးသည်။ ခန္တီးတွင် ထမင်းကြော် ရောင်းခဲ့ဖူးသည်။ ဘာအလုပ်မှ ဟန်မကျသဖြင့် သူ့ဆရာ အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်အဆက်ဖြင့် သစ်ချောက်မိုင်းသို့ ရောက်လာကာ အလုပ်လုပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုလောလောဆယ်တော့ အရေးမကြီး၊ ကိုဖေခင်တို့ဆီတွင် နေ၍ ရသည်။ ကိုဖေခင်နှင့် ကိုလှချို တို့က သစ်ချောက်မိုင်း အလုပ်သမား တန်းလျား တွင် အခန်းတစ်ခန်းရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး လူလွတ်တွေချည်းဖြစ်၍ သူတို့နှစ်ယောက် အလုပ်သွားချိန်တွင် သူက ထမင်းချက်သည်။ အိမ်ဗာဟီရ ကိစ္စတွေကို လုပ်ထားသည်။ လောလောဆယ်တော့ ဘာမျှ အားနာစရာမရှိ။ သို့ရာတွင် သူတို့က ဘယ်မျှသဘောကောင်းသည့်တိုင် ရေရှည် သည်အတိုင်း နေ၍မသင့်။ သူကလည်း မနေချင်။

"တမူးဘက်မှာကော အလုပ်ကလေး ဘာလေး မရှိဘူးလား" ကိုဖေခင်က မေးသည်။ ကိုမြင့်က ခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာ ရမ်းသည်။

"မလွယ်ပါဘူးဗျာ၊ မှောင်ခိုအထမ်းလိုက်ရင်တော့ ဖြစ်ပါရဲ့ ဟိုဘက်မှာ တစ်ဘက်က ဂျစ်ကားတွေကို ခိုးသွင်းနေတယ်၊ ကားအင်ဂျင်တို့ ဘီးတို့ ဘော်ဒီပစ္စည်းတို့ကို တစ်စစီ ဖြုတ်ပြီး သယ်လာတာလဲရှိတယ်၊ ကားတစ်စီးလုံး ကို မ, လာတာလဲရှိတယ်၊ ဘိုင်စကယ်အငှားနင်းပြီး ပို့ပေးရတာလဲရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ခက်သားပဲ ကိုဖေခင် ကျွန်တော် ဒီလို မလွတ်မကင်းတွေ မလုပ် ချင်ဘူး၊ ကျွန်တော့် အကြောင်းလဲ ခင်ဗျားလဲ သိသားပဲ"

ဒါတော့ကွာ သူ့ခေတ်နဲ့သူကိုး၊ တခြား လုပ်ကိုင်စားစရာ မရှိတော့ ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ၊ အူမတောင့်မှ သီလစောင့်သတဲ့”

ကိုဖေခင်က လေသံပျော့ပျော့ကလေးဖြင့် ပြောသည်။

ခက်ပါတကား။ လူတွေနှင့် တွေ့ လိုက်လျှင် သည်စကားမျိုးတွေချည်း ပြော နေကြပါတကား။ အလွယ်လမ်းကို လိုက်လွန်းကြပါတကား။ အလုပ်ရှား သည်၊ စားဝတ်နေရေး ကျပ်တည်းသည်ဟု ပြောပြီး လွယ်လွယ်အလုပ်ဖြစ်သည့် မှောင်ခို အရောင်းအဝယ်ကိုချည်း လုပ်နေကြလျှင် ခက်ကုန်ကြတော့မည်။ ။

ကိုမြင့်က မသက်မသာ ပြုံးသည်။

ငယ်ငယ်က အိုးပုတ်တမ်း ကစားကြသည်ကို သတိရနေသည်။ ကလေးငါး ယောက် အိုးပုတ်တမ်း ကစားကြလျှင် အားလုံး ဈေးသည်လုပ်ကြ သည်။ တစ် ယောက်က ထမင်းရောင်း၍ တစ်ယောက်က မုန့်ဟင်းခါးရောင်း၊ တစ်ယောက်က အရောင်း၊ တစ်ယောက်က ခေါက်ဆွဲရောင်း အားလုံး ဈေးသည်တွေချည်း ဖြစ်နေ ကြသည်ကို ကိုမြင့် အမှတ်ရသည်။

ထို့ကြောင့် ကိုမြင့် ပြုံးမိခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒီအလုပ်မျိုး လုပ်ချင်ရင်တော့ လွယ်ပါတယ် ကိုဖေခင်၊ ဒီဘက်ထိ တောင် လာစရာ မလိုပါဘူး၊ ဘယ်မှာဖြစ်ဖြစ် လုပ်လို့ရသားပဲ၊ ဒါပေမယ့်”

“ဘာလဲ အကျင့်စာရိတ္တထိခိုက်တယ်လို့ မင်းပြောမလို့လား” ကိုမြင့်က ဘာ မျှမဖြေဘဲ ဆေးပြင်းလိပ်ကို ဖွာသည်။ ။

“ဒီမှာ ကိုမြင့် ခေတ်ကြီးပြောင်းသလို တန်ဖိုးတွေလဲ ပြောင်းနေတယ် ကွ၊ လူတွေရဲ့ အမြင်လဲ ပြောင်းနေတယ်ဆိုကြပါစို့၊ ဒီခေတ်မှာ အရောင်းအဝယ် လုပ် တဲ့လူဟာ မှောင်ခိုချည်းပဲ၊ အရောင်းအဝယ်လုပ်ပြီး မှောင်ခိုမလုပ်တဲ့ လူတစ် ယောက်ကို ငါ့ ပြစမ်းပါ၊ ငါကြည့်ချင်လွန်းလို့၊ အရောင်းအဝယ် မလုပ်တဲ့လူ ကော မှောင်မခိုဘူးလား မှောင်ခိုတာပေါ့ကွ၊ အိမ်မှာ ပစ္စည်းမလိုပေမယ်လဲ ခွဲတမ်း ကျရင် သွားထုတ်ပြီး ကိုယ်သုံးသလားဆိုတော့ မသုံးဘူး၊ အပြင်မှာ ပြန်ရောင်း စား၊ ဒါ ဟာလဲ မှောင်ခိုတာ တစ်မျိုးပဲ မဟုတ်ဘူးလား၊ မှောင်ခိုတယ်ဆိုတာ အကျင့်စာရိတ္တ ထိခိုက်တယ်လို့ ဘယ်သူက ပြောသလဲ၊ ခေတ်မီသူတိုင်း မှောင် ခို လုပ်နေကြတယ်ကွ”

လာပြန်ပြီ သည်စကား။

"လူတွေ အမြင်ပြောင်းပေမယ့် အကောင်းပြောင်းတာလား၊ အဆိုး ပြောင်းတာလား ဆိုတာကိုတော့ ခွဲကြည့်ရမှာပေါ့၊ မှောင်ခိုတာ၊ ဘိန်းဖြူရှူတာကို အကောင်းပြောတယ် ထင်ရင်တော့ ခင်ဗျားပါ မှားနေပြီ။ အကောင်းကို ပြောင်းရင်တော့ ကျွန်တော် လက်ခံပါတယ်၊ လိုက်ဖို့လဲ လွယ်ပါတယ်။ အဆိုး ပြောင်းတာကိုတော့ ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်ဘူး၊ အများ မိုးခါးရေသောက်တိုင်း ကျွန်တော် မသောက်နိုင်ဘူး"

ကိုမြင့်က ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောသည်။

"မင်း တော်တော် စိတ်ကူးယဉ်တဲ့ကောင်"

"ယဉ်တယ်လို့ပဲ ပြောပြော၊ ရိုင်းတယ်လို့ပဲဆိုဆို၊ ခင်ဗျား ကြိုက်ရာ နာမည်ပေးနိုင်တယ် ကိုဖေခင်၊ အများမိုးခါးရေသောက်တိုင်း သောက်ရမှာလား၊ အများမိုးခါးရေ သောက်လို့ ကိုယ်လဲသောက်ရတယ်ဆိုတဲ့လူဟာ သတ္တိကြောင် သူရင်လဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် သူများကို ပုံချပြီး ကိုယ့်အပြစ်ကို ဖော့တွက် ချင်တဲ့ လူရင်လဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်မှာ ဒီလောက် အလုပ်မရှား ပါဘူး၊ ကြိုးကြိုးကုတ်ကုတ် လုပ်ရင် ထမင်းတစ်နပ်တော့ စားရပါတယ်။ "ထင်းခုတ်တောင်မှ ထမင်းတစ်လုတ်တော့ စားရမှာ မလွဲ" ဆိုတဲ့ ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းရဲ့ စာလို ထင်းခုတ်စားတောင် ထမင်းတစ်လုတ်တော့ စားရပါတယ်၊ လျှာမြက်ပေါက်တယ်ရယ်လို့ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက လူတွေဟာ အပင်ပန်း မခံချင်ဘူး၊ အဆင်းရဲမခံချင်ဘူး၊ အရှည်ကို မကြည့်ဘူး။ အလွယ်လမ်းလိုက်ပြီး တစ်နပ်စားပဲ ကြံချင်ကြတယ်၊ ကျွန်တော် ဒီလို မလုပ် နိုင်ဘူး၊ မလုပ်ချင်ဘူး"

"ကဲ ဒါဖြင့် မင်း မိုင်းမှာ အလုပ်မရရင် ဘာလုပ်မလဲ" ကိုဖေခင်က ကောက်ကာငင်ကာ မေးသည်။

"ကျွန်တော် ဆန်အိတ်ထမ်းခဲ့ဖူးပြီ ကိုဖေခင်၊ အင်မတန် လေးတဲ့ ကျောက်စိမ်းတုံးကြီးတွေကိုလဲ ထမ်းခဲ့ဖူးပြီ၊ လယ်လဲ လုပ်ခဲ့ဖူးပြီ၊ စပယ်ယာ၊ ဒရိုင်ဘာလဲ လုပ်ခဲ့ဖူးပြီ၊ ကောင်းရောင်း ကောင်းဝယ် အလုပ်ဆိုရင် ဘယ်အလုပ် မျိုးဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် လုပ်မယ်၊ ပင်ပန်းတာ၊ ဆင်းရဲတာ အကြောင်း မဟုတ်ပါ ဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာ ထောက်ပံ့စရာ မလိုဘူး၊ ချမ်းသာဖို့လဲ မလိုဘူး၊ မော်တော် ကားစီးဖို့လဲ မလိုဘူး၊ ထမင်းတစ်လုတ် မှန်မှန်စားနေရရင် တော်ပြီ၊ ထမင်း တစ်လုတ် မှန်မှန်စားရရင် စင်ကြယ်သန့်ရှင်းတဲ့ ဘယ်အလုပ်မျိုးမဆို ကျွန်တော် လုပ်မယ်"

"စင်ကြယ်သန့်ရှင်းတဲ့ အလုပ်၊ စင်ကြယ်သန့်ရှင်းတဲ့အလုပ်" ကိုဖေခင်က ဆီမန်းမန်းသလို တတွတ်တွတ် ရွတ်သည်။

ကျောက်အုံ ချောင်းကမ်းပါးထိပ်ဆီမှ ဥသြဲတွန်သံ တနွဲ့နွဲ့ ပေါ်နေ သည်။ ကျောက်အုံချောင်းက ကျောက်ကမ်းပါးဖြူဖြူ များသည် နေခြည်တွင် ရွှေရည် လဲ့လဲ့ပြေးနေကြသည်။

"စင်ကြယ်သန့်ရှင်းတဲ့ အလုပ်ဆိုတာ ဘာလဲကွ၊ မဏ္ဍင်းနစ်အလုပ်လား"

ကိုဖေခင်က သူ့ကိုလှောင်သည်။ ကိုဖေခင်က စင်ကြယ်သန့်ရှင်းတဲ့ အလုပ် ဆိုသည့် စကားကို လက်ခံချင်ပုံမရ။ ကိုယ်တိုင် မတော်ဖူးသူတို့ တီထွင် ထားသည့် စကားလုံးတစ်လုံးဟု ထင်သည်။ သို့ရာတွင် ကိုမြင့်ကမူ ထိုစကားလုံး ကို လေးနက်သည်။

ထိုစကားလုံးကို လေးလေးနက်နက် သုံးခြင်းဖြစ်သည်။

"ဟုတ်တယ်၊ ဒီအလုပ်မျိုးက ဒိပြင် အလုပ်တွေနဲ့ စာရင် သန့်ရှင်း တယ်၊ အပြင်ပန်းကတော့ ဆီချေးတွေ၊ စက်ဆီတွေ ပေကျံပြီး ညစ်ပတ်ပေမယ့် သူ့ အလုပ်က သန့်ရှင်းတယ်၊ သူ့ခွန်အားနဲ့ လုပ်တယ်၊ သူ့ကျွမ်းကျင်မှုနဲ့လုပ် တယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ခေါင်းပုံမဖြတ်ဘူး၊ ပြည်သူ့ပစ္စည်းကို မခိုးဘူး၊ မဝှက်ဘူး၊ မလိမ်ဘူး၊ သူ့ကျွမ်းကျင်မှုနဲ့ လုပ်ပြီး သူ့လုပ်ခကို သူယူတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ မိုင်းက ကျောက်မီးသွေးတူးတဲ့ အလုပ်သမားတွေလိုပေါ့၊ လူတွေကြည့်တော့ စုတ်ပြတ် နံစော်လို့၊ တစ်ကိုယ်လုံး ကျောက်မီးသွေးမှုန့်တွေ မည်းလို့ တစ်ကိုယ် လုံး ညစ်ပတ်နေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် သူတို့အလုပ်က သန့်ရှင်းတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင် တယ်၊ ထင်တယ် မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ယုံတယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့ဆီ ကျွန်တော် လာတာပေါ့။ အလွယ်လမ်းလိုက်ရင် ဒီကို ကျွန်တော် မလာပါဘူး၊ လောကကြီးမှာ ဖြတ်လမ်းတွေ ပေါပါတယ်။ သွားဖို့လဲ လွယ်ပါတယ်။ လမ်းရိုး လမ်းမှန်ကသာ သွားဖို့ ခက်တာပါ၊ လမ်းကွေ့ လမ်းကောက်တွေကလဲ ပေါပါ တယ်၊ လမ်းဖြောင့် သာ ရှားတာပါ"

ကိုမြင့်က ဆေးပြင်းလိပ်တိုကို မီးညှိဖွာသည်။

"ခန္တီးဘက်ကို သွားပြီး ကျောက်စိမ်းတူးရင်ကော"

"တစ်ခေါက်တည်းနဲ့ ကျွန်တော် စိတ်ကုန်သွားပြီ ကိုဖေခင်၊ ဥပဒေကို ချိုး ဖောက်ရတဲ့ အလုပ်မျိုးကို ကျွန်တော် မလုပ်တော့ဘူးလို့ ပိုင်းဖြတ်ထားတယ်။ ဒီ အလုပ်ဟာ တရားဥပဒေအရပဲကြည့်ကြည့်၊ လူမှုရေးအရပဲကြည့်ကြည့်၊ မသန့် ရှင်းဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်၊ ဥပဒေအရ တားမြစ်ထားတဲ့ အချက်တွေကို ချိုး ဖောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ တူးခဲ့ကြတယ်။ ဒါဟာ ဥပဒေကို ဖောက်ဖျက်တာ ပဲ။ တရားဥပဒေတွင် မကတော့ဘူး၊ လူမှုရေး ကျင့်ဝတ်ကိုပါ ချိုးဖောက်ရတယ်။

ကျွန်တော်က ချမ်းသာချင်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ဒီလောက်များများစားစား လဲ မလိုပါဘူး။ ထမင်းတစ်လုတ်စားလောက်ရင် တော်ပါပြီ”

“မင်းတို့ ကျောက်စိမ်းတုံးတွေကော ရလာတယ် မဟုတ်လား” ကိုမြင့်က ရယ်သည်။

“ရပါတယ်၊ ကျောက်စိမ်းပိဿာ တစ်ရာလောက် ရှိမှာပေ့ါ”

“ရောင်းပြီးပြီလား” ကိုမြင့်က ခေါင်းရမ်းသည်။

“ရောင်းပြီးပြီလား ဘာလားတော့ မသိဘူး၊ မန္တ လေးကို ရောက်သွား ပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ရတဲ့ ကျောက်စိမ်းတုံးက အညံ့စားတွေတဲ့၊ စီးကရက်စွပ်တံတို့၊ ဆေးလိပ်ပြာခံခွက်တို့ လုပ်တဲ့ ကျောက်စိမ်းမျိုးတဲ့၊ ဒါကြောင့် ဈေးမရှိဘူးတဲ့၊ မန္တလေးမှာတောင် တစ်ပိဿာ တစ်ရာကျော်ကျော်ပဲ ရမယ်တဲ့၊ ရတဲ့ဈေးနဲ့ရောင်း ရင် ပိဿာတစ်ရာအတွက် ငွေတစ်သောင်းတောင် ရမှာပေ့ါ၊ ငွေတစ်သောင်း ကို လူဆယ်ယောက် ခွဲယူရမှာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ရတဲ့ဈေးနဲ့ ရောင်းချင်တယ်၊ ဒါပေ မယ့် ကျန်တဲ့လူတွေက ဈေးကောင်းကောင်း စောင့်ချင်သတဲ့၊ မရောင်းသေး ဘူး၊ ကျွန်တော်ကတော့ မစောင့်နိုင်တော့ဘူး။ ငွေနှစ်ရာပဲ ပေးတော့ဆိုပြီး ငွေနှစ်ရာနဲ့ အပြတ်ရောင်းပစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီကျောက်စိမ်းတုံးတွေကို ကျွန်တော် စိတ်လဲ မ ဝင်စားတော့ပါဘူး၊ သံယောဇဉ်လဲ ပြတ်ပါပြီ။ လုပ်မိတဲ့အတွက် နောင်တရလဲ ရ တယ်။ လောလောဆယ် ခင်ဗျားတို့ဆီက အလုပ်ရရင်တော့ အတိုင်းထက် အလွန် ပဲ”

“ကြိုးစားတော့ ကြည့်ရဦးမှာပေ့ါကွာ၊ တစ်နေ့ အခွင့်ရရင် မင်းကိုလဲ မိုင်းထဲ လိုက်ပြဦးမယ်

သူတို့နှစ်ယောက် ကျောက်မီးသွေးချသည့် ဝါးပိုးစင်ကြီးပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ ကြ သည်။

နေလုံးက နွားစွယ်တောင်တန်းထိပ် နောက်သို့ လျှောကျသွားပြီ။ နေရောင် မရှိတော့။ နွေနှောင်း၏ မြူပြာပြာများသာ မြစ်သာမြစ်ပေါ်တွင် ကြီးစိုး နေသည်။ ညအမှောင်ထုသည် မြူပြာပြာထဲသို့ တဖြည်းဖြည်း တိုးဝင်လာနေ သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် သစ်ချောက် ကျောက်မီးသွေးမိုင်းနယ်မြေထဲသို့ ဝင် လာခဲ့ကြသည်။ ကတ္တရာစေးလမ်းမပေါ်တွင် ရွက်ဝါတို့ဝှေ့ဝိုက်ပြေးသွားနေကြ သည်။

လမ်းမတစ်လျှောက် ခေါတ်မီးတိုင်များတွင် မီးတွေ လင်းနေပြီ။ ညာဘက် နွားစွယ်တောင် အောက်ခြေတွင် အုပ်ချုပ်ရေးရုံး၊ အပန်းဖြေရိပ်သာစသည့် အဆောက်အဦးများ ရှိပြီး ဘယ်ဘက်က မြစ်သာမြစ် ကမ်းနဖူးတွင် | အလုပ်သမားများနှင့် အမှုထမ်း နေအိမ်များ ရှိသည်။ အိမ်များတွင်လည်း မီး လင်းနေပြီ။ ။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အုပ်ချုပ်ရေးရုံးကို ကျော်လာကာ သွပ်ဆူးကြိုးကာ ထားသည့် ဝင်းထဲသို့ ချိုးဝင်လိုက်ကြ၏။

အလုပ်သမား တန်းလျားများမှာ သွပ်မိုးပျဉ်ကာ အိမ်ကလေးများ ဖြစ်သည်။ တစ်အိမ်ထောင်လျှင် တစ်ခန်းရ၏။ တန်းလျားရှေ့ ကွက်လပ်တွင် | ကလေးတွေ ကစားနေကြသည်။

" ကိုဖေခင်တို့ ထမင်းစားလှည့်ဦး" အလုပ်သမား တန်းလျားအခန်း တစ်ခန်းမှ ထမင်းဝိုင်းက လှမ်းခေါ်သည်။

"သုံးဆောင် သုံးဆောင်၊ ဖိုးလှချို သော့မထားခဲ့ဘူးလား" အလုပ်သမားကြီး က ထမင်းစားနေရာမှ ထကာ သော့ကို ယူပေးသည်။

"သည်လိုကျတော့ အေးမက ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း"

သူနှင့် အေးမတို့၏ အချစ်သည် ကာလအားဖြင့် ဘာမျှ မကြာလိုက်၊ တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက်သာ ကြာလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခွဲခဲ့ကြရသည်။ အကွာ အဝေး အားဖြင့်လည်း ဘာမျှ မရှိ။ မဟူရာချောင်းစပ်တွင် အစပျိုးခဲ့သော သူတို့ အချစ် သည် နေရဥ္စရာမြစ်ကမ်းရောက်တော့ အဆုံးသတ်ခဲ့ရသည်။

အချိန်နှင့် တိုင်းထွာလျှင် မြန်လွန်းသည်။ အကွာအဝေးဖြင့် တိုင်းလျှင် တို လွန်းသည်။

သို့ရာတွင် နေရဥ္စရာမြစ်ကမ်း ဘုန်းကြီးကျောင်းတန်းက အေးမလုပ် ပုံကို သူနားမလည်။ ထိုညက ဆရာတော် ဦးခေမာနှင့် စကားပြောပြီး သူပြန် လာတော့ အေးမနှင့် မချစ်မေ အိပ်နေကြပြီ၊ ထုံးစံအတိုင်း သူတို့နှစ်ယောက် မချစ်မေ အိပ်ရာ ပေါ်တွင် နှစ်ယောက်သား အိပ်ပြီး သူက အေးမအိပ်ရာပေါ်တွင် အိပ်သည်။ အိပ်ရေးကလည်း ပျက်လှပြီ၊ ပင်ပန်းလည်း ပင်ပန်းလှပြီ။ ထို့ကြောင့် ကိုမြင့် စိတ်ချလက်ချ အိပ်ပစ်လိုက်သည်။

ဘယ်လောက်ကြာကြာ အိပ်သည်မသိ။ မနက်မိုးလင်း၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ အနားတွင် အေးမတို့ မရှိကြတော့။ သူတို့အိပ်ရာလိပ်လည်း မရှိ၊ ပစ္စည်းတွေလည်း မရှိတော့။ ခေါင်းအုံးအစွန်အောက်တွင် စာအိတ်တစ်အိတ်ကို တွေ့ရသည်။ စာအိတ်ထဲတွင် ငွေတစ်ရာ ထည့်ထားသည်။

ကိုမြင့်က ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ခရီးသည် တချို့ကို မေးကြည့်သည်။

"ကလေးဝ-မုံရွာ ပထမဆုံးကားကို မီအောင်လို့တဲ့၊ မနက်အစောကြီး ထသွားကြတယ်၊ ပစ္စည်းတွေကိုလဲ အထမ်းငှားသွားကြတယ်၊ မောင်ရင်က သူတို့နဲ့ အတူတူ မဟုတ်ဘူးလား"

"ဟုတ်ပါတယ်" ကိုမြင့်က ရောယောင်၍ ဖြေသည်။

"မုံရွာကျမှ ဆုံမယ်လို့ မိန်းမ ခပ်ကြီးကြီးက မှာသွားတာပဲ" "ခုချိန်လောက်ဆိုရင် ကလေးဝလောက် ရောက်ရောပေ့ါ"

"ဘယ်ကမလဲ မောင်ရာ။ ဟိုဘက်ကမ်းရောက်ရောပေ့ါ၊ ကလေးမြို့က ကားက အစောကြီးထွက်၊ ကလေးဝကျတော့ ဟိုဘက်ကူး၊ ဟိုဘက်ကျတော့ မုံရွာကားတွေ အစောကြီးထွက်တာ၊ တချို့ကားဆိုရင် နေမဝင်ခင် မုံရွာအရောက် မောင်းတာ"

ကိုမြင့် သူတို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကားလမ်းမသို့ ထွက်ခဲ့သည်။

အေးမလုပ်ပုံက ယဉ်သည်၊ တမူးတုန်းက မချစ်မေက သူ့ကို အထမ်း ငှားခပေးခဲ့သည်။ သူ မယူခဲ့၊ စေတနာအလျောက် ကူညီခြင်းဖြစ်သည်ဟု သူက ငြင်းခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ယခုငြင်းမရတော့။ ငွေတစ်ရာနှင့် အိပ်ရာလိပ်ကိုထားပြီး ထွက်သွားကြပြီ။ အေးမလုပ်ပုံကို ကိုမြင့် နားမလည်။ သူက အခကြေးငွေ မယူမည်စိုးသဖြင့် တိတ်တဆိတ် ထွက်သွားခြင်းလော။ သို့မဟုတ် သူ့ကို မြူဆွယ်အသုံးချပြီးနောက် အသုံးမလိုတော့သည်နှင့် စွန့်ပစ်ထွက်သွားသည်လော။

ဤသည်ကို ကိုမြင့် မဝေခွဲနိုင်။ ။

သစ်ချောက်မိုင်းက ကိုဖေခင်တို့ဆီ ရောက်သည့်တိုင် အေးမလုပ်ပုံ များကို သူ နားမလည်။ အေးမသည် သူ့ကို မြူဆွယ်အသုံးချပြီးနောက် စွန့် ပစ် ထွက်ပြေးသွားသည်ဟုသာ သူ ယူဆထားလိုက်သည်။ မဖြစ်စလောက် အမြတ်ကလေးရဖို့

အချစ်နှင့်ရက်ရက်ရောရောကြီး အလဲ အလှယ်လုပ်နိုင်သည့် အေးမကို သူ အံ့ဩသည်၊ စိတ်နာသည်၊ စက်ဆုပ်သည်။ မှောင်ခိုမလေး ပီသပါပေ့၊ ဖျံကျပါပေ့။

သည်နေ့ ကိုဖေခင် ညအလှည့်ကျပြီး ဖိုးလှချို နေ့လှည့်ကျသည့် နေ့ရက်ဖြစ်သည်။

ညစာကို နံနက်က ကျန်သည့် ဟင်းတစ်ခွက်ဖြင့် စားပြီးနောက် နှစ်ယောက်သား ဆေးလိပ်ကိုယ်စီနှင့် မှန်းကြသည်။ သစ်ချောက်မိုင်းတွင် ညကျ လျှင် လည်စရာ ပတ်စရာ မရှိ။ အခန်းနားနီးထံ သွားလျှင်သွား၊ မသွားလျှင် လေးကွက်ကျားရွှေ့၊ တယောထိုး၊ စာဖတ်၊ သည်အလုပ်လောက်သာ ရှိသည်။

ဖိုးလှချိုက မျက်လုံးမျက်ဖန် ကောင်းကောင်း၊ အသားညိုညို၊ အရပ်ပု ၃။ ပုရသည့်အထဲတွင် သူ့ခန္ဓာကိုယ်က ဖိုင့်နေသဖြင့် ပို၍ အိုင့်နေသည်။ အသားညိုသလောက် သွားတွေက ဖွေးနေသည်။ အသားညိုသူ၏ သွားများသည် ပို၍ လှတတ်သည်လော၊ သို့မဟုတ် ညိုသော အသားရောင်ကြောင့် သွားများက ပို၍ ဖွေးလက်နေသည်ဟု ထင်ရခြင်းလော။ မည်သည်ကြောင့်မှန်းတော့ မသိ။ ဖိုးလှချို၏ သွားများ ထူးထူးခြားခြား ဖြူဖွေးသည်မှာတော့ အမှန်ဖြစ်သည်။

လူပုစိတ်တိုဆိုသည့် စကားသည် ဖိုးလှချိုနှင့်ကျတော့ မှားနေသည်။ လူကပုသလောက် စိတ်ကရှည်သည်။ သူစိတ်ဆိုးသည်ကို တစ်ခါမျှ မမြင်စဖူး။ စိတ်ညစ်စရာကို တွေ့သည့်အခါ မှာပင်လျှင် သူ့မျက်နှာက ညှိုးငယ်ခြင်းမရှိ။ ပျော်ပျော်နေတတ်၍ ဖြစ်သမျှကို အကောင်းမြင်တတ်သူ ဖြစ်သည်။

သူက အရင်တုန်းက ရန်ကုန်က ဂိုဒေါင်တစ်ခုတွင် ညစောင့်လုပ်ခဲ့ဖူး သည်။ ကိုယ်မခိုးရဘဲ ပစ္စည်းတွေ အပျောက်မှုများတော့ ဆိုင်ရာက စစ်လား ဆေးလားလုပ်သည်။ ဆိုင်ရာလူကြီးတွေက သူ့ ရိုးသားမှုကိုသိသဖြင့်သာ

ထောင်ထဲ မဝင်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်တော့ တာဝန်ကြီးသည့် အလုပ်ကို ဖိုးလှချို မလုပ်ချင်။ ထို့ကြောင့် ညစောင့်က ထွက်ပြီး ကိုဖေခင်နှင့်အတူ သစ်ချောက်မိုင်းသို့ လိုက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကံအားလျော်စွာ သစ်ချောက်မိုင်း သို့ရောက်၍ မကြာမီ အလုပ်ရသည်။ ယခုတော့ သစ်ချောက်မိုင်းတွင် ပျော်နေပြီ။

ဖိုးလှချိုက နံရံတွင် ချိတ်ထားသည့် သူ့တယောပြားအိုလေးကို ဖြုတ်၍ ကြိုးညှိသည်။

ကိုမြင့်က သစ်သားကြမ်းပြင်တွင် ခင်းထားသည့် ဖျာပေါ်တွင် အိပ်ရာ လိပ်ကို ကျောမှီ၍ ထိုင်ရင်း ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်နေသည်။ ။

အခန်းထဲတွင် မီးရောင်က မှိန်မှိန်လင်းနေသည်။ သူတို့အခန်းထဲတွင် ပစ္စည်းများများစားစား မရှိ။ အိပ်ရာလိပ် သုံးလိပ်၊ သံသေတ္တာဟောင်းတစ်လုံး၊ လက်ဆွဲအိတ် နှစ်လုံး သုံးလုံးလောက်သာ ရှိသည်။ ခြေရင်းက ထင်းရှူးသေတ္တာ တစ်လုံးပေါ်တွင် ထမင်းပန်းကန်များကို မှောက်တင်ထားသည်။ အနီးတွင် ရေအိုး တစ်လုံး။

ခေါင်းရင်းဘက်တွင် ပြတင်းပေါက် တစ်ပေါက်ရှိပြီး သည်ပြတင်း ပေါက်ကို သုံးယောက် ခေါင်းဆိုက်အိပ်ကြသည်။ ခြင်ထောင်များက ခေါင်းရင်း တွင် လိပ်တင်ထားသည်။ ခြေရင်းဘက်တွင် ချိတ်ထားသည့် ပြက္ခဒိန်က လေတိုက်တိုင်း တဖျတ်ဖျတ်လန်နေသည်။ ။

အပြင်ဘက်တွင် လရောင်ကြောင့် ညသည် ဝင်းလက်နေသည်။ “ဦးလေး ကိုမြင့်ဖို့တဲ့ဗျ။ နေ့လယ်က စာပို့သမားက ပေးသွားတယ်”

အခန်းနီးချင်း ကလေးတစ်ယောက်က စာတစ်စောင်လာပေးသွားသည်။ လက်ရေးက မိန်းမလက်ရေး၊ စာတိုက်တံဆိပ်က မုံရွာ။ ဧကန္တ အေးမထံက စာ ဖြစ်ရမည်။

သည်လိုကျတော့လည်း အေးမက ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း၊ စာတွေ ဘာတွေ ထည့်ဖော်ရပေသေးသားပဲ။

ကိုမြင့် စာကို ဖောက်ဖတ်သည်။

“ဘယ်ကစာလဲ၊ အိမ်ကလား” ဖိုးလှချိုက တယောကို စမ်းရင်းမေးသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မုံရွာကပါ”

“လက်ရေးကတော့ မိန်းမလက်ရေးပဲ”

ဖိုးလှချိုက တယောစမ်းရင်း စာအိတ်ပေါ်က လက်ရေးကိုလှမ်းကြည့် သည်။

xxx မိုးကလေးညိုညို လွမ်းစိတ်ပိုချင် ညနေဆီနေရီရင်လဲ တမ်းတ ကာပဲ ရှင် x သော်တာလမင်း ပပဝင်းသာဆဲတာပဲ စိတ်စွဲလို့ပင်x ချစ်သူမျက်နှာ ကလေးကို တမြင်မြင် x စားစား သွားသွား နေနေ မောင့်အမူပွေသူပါရှင် မြင်တော်မူဦး မောင့်ရဲ့ မေ့တတ်လွန်းချင် x အလွမ်းစာ ရေးလိုက်ရပါတယ်ရှင် မိန်းကလေး လက်ရေးမြင်ရင် ခွင့်လွှတ်စေချင်xxx

ဖိုးလုချို့က မေရှင်၏ "ပျို့မှာတမ်း"ထဲက အပိုဒ်ကို တယောထိုးသည်။ ပါးစပ်ကလည်း တိုးတိုးညည်းသည်။ ထပ်ခါတလဲလဲ ညည်းသည်။

x မိန်းကလေး လက်ရေးမြင်ရင် ခွင့်လွှတ်စေချင်xx မိန်းကလေး လက်ရေး မြင်ရင် ခွင့်လွှတ်စေချင်xx

ကိုမြင့်က သူ့သီချင်းကို စိတ်မဝင်စားနိုင်၊ စာကို ဖောက်ဖတ်သည်။ အစ်ကို

နေရစ္ဆရာမြစ်ဘုန်းကြီးကျောင်းတုန်းက နှုတ်မဆက်ဘဲ ရုတ်တရက် ထွက်သွားတဲ့အတွက် အစ်ကို့ကို ဒီစာနဲ့ အေးမ တောင်း ပန်လိုက်ပါတယ်။ အစ်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်မယ်ဆိုတာ အေးမ သိပါတယ် အစ်ကို၊ ဒါပေမယ့် အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ဒီလို ထွက်သွားတာဟာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ အေးမ ယူဆတဲ့အတွက် ခုလို ရုတ်တရက် ထွက်သွားရခြင်းပါ။

အေးမတို့ ခရီးလည်း တစ်လမ်းလုံး အဆင်ပြေပါတယ်။ အိပ်ရာလိပ်နဲ့ ငွေတစ်ရာထားပစ်ခဲ့တာကတော့ အခကြေးငွေသဘော မဟုတ်ဘူးဆိုတာ အစ်ကို နားလည်သဘောပေါက်စေချင်ပါတယ်။ အစ်ကိုဟာ အေးမလို အလုပ်မျိုးကို မလုပ်ဘဲ အေးမတို့ကို ကူညီတဲ့ သဘောနဲ့ လိုက်လာတယ်ဆိုတာ အေးမလဲ နားလည်ပါတယ်။ အစ်ကို့ကို အေးမ အလွန်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ။

အိပ်ရာလိပ်ထားခဲ့တာက အစ်ကိုမှာ အိပ်စရာမရှိတဲ့ အတွက် အေးမ ထားပစ်ခဲ့ တာပါ၊ ငွေ တစ်ရာကတော့ မမချစ် မေက ထားခဲ့ထားတာပါ၊ အခကြေးငွေ သဘော မဟုတ်ပါ။ လောလောဆယ် အစ်ကို့မှာ လိုကောင်းလိုမယ်ထင်လို့ ထားခဲ့တာပါ၊ ပြောင်ပေးရင် လက်ခံမှာမဟုတ်လို့ ထားခဲ့တာပါ၊ ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါနဲ့။

ဘဝမှာ အလင်းရောင်ရှိတယ်လို့ အစ်ကိုပြောခဲ့ပေမယ့် အေးမမှာတော့ အလင်းရောင် မရှိတော့ပါဘူး အစ်ကို။

လွန်ခဲ့တဲ့ လထဲက တမူးကို တစ်ခေါက်ရောက်ပါသေး တယ်။ တခြား အဖော်တွေနဲ့ လာတာပါ။ သစ်ချောက်မိုင်း လမ်းခွဲ

ရောက်တော့ အစ်ကို့ကို အမှတ်ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မတွေ့ တာဟာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ ယူဆတဲ့ အတွက် ဆင်းမတွေ့ တော့ပါဘူး။ အစ်ကိုနဲ့ အေးမတို့ရဲ့ အချစ်ဟာ ကံမကောင်းဘူးလို့ အေးမထင်ပါ တယ်။ အေးမနဲ့ အစ်ကိုရှေ့ရေးကို စဉ်းစားတော့ အမှောင်တွေ ဖုံးနေတယ်။ ဒါကြောင့် အေးမ အစ်ကို့ကို အသိမ

ပေးဘဲ ထွက်ပြေးခဲ့ တာပါ၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ အေးမ အစ်ကို့ဆီက ထွက်ပြေးခဲ့တာ ပါ။

ဘာကြောင့်ထွက်ပြေးသလဲဆိုတာကိုတော့ အေးမ မပြော ပါရစေနဲ့။ ဒီစာ ဟာ အေးမရဲ့ နောက်ဆုံးစာ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပါ လိမ့်မယ်။ အေးမကိုလဲ အစ်ကို နောက်ထပ် တွေ့ချင်မှ တွေ့ရမှာပါ။ ဒီတစ်ခါ ဟာ ပထမဆုံးအကြိမ်နဲ့ နောက်ဆုံး အကြိမ် တွေ့ခြင်းပဲလို့ သဘောထားလိုက်ပါတော့။ အစ်ကို့ဘက်ကလဲ တွေ့ဖို့ မ ကြိုးစားပါနဲ့တော့။

အစ်ကို့ဘ၀ ဖြောင့်ဖြူးပါစေ၊ အလင်းရောင် ရပါစေလို့ အေးမ ဆုတောင်းပါ တယ်။

“အမှောင်ထဲမှာ လျှောက်နေတဲ့ လျှောက်နေဦးမယ့်” အေးမ

အေးမ အစ်ကို့ဆီက ထွက်ပြေးခဲ့တာပါ။ ထွက်ပြေးခဲ့တာပါ။ အမှောင် ထဲမှာ လျှောက်နေတဲ့၊ လျှောက်နေဦးမယ့် အေးမ။ လျှောက်နေဦးမယ့် အေးမ၊

အေးမက မာယာများသည်။ လည်သည်။ လိမ်သည်။ ညာသည်။ ရက်စက် သည်။ နှလုံးသားကင်းခဲ့သည်။ ကောက်ကျစ်သည်။ စဉ်းလဲသည်။ အပေါစား ဆန်သည်။ ။

စိတ်ချည်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် မကောင်းသည့် နာမည်ဟူသမျှကို အေးမ အပေါ် စုပုံချသည်။ စာပေးဖော်ရသဖြင့် ချီးမွမ်းမည်ကြံကာရှိသေး။ သူ့ စာဖတ် လိုက် တော့ ချီးမွမ်းချင်စိတ်ကလေးတွေ ပျောက်သွားသည်။

သူနှင့် တွေ့ဖို့ မကြိုးစားနှင့်ဟု အေးမစာတွင် ပါသည်။ ကိုမြင့်ကတော့ တွေ့ ချင်သေးသည်။ တွေ့ ရအောင် ကြိုးစားချင်သေးသည်။ အလွမ်းသယ်လို၍ မဟုတ်၊ သူတို့အချစ်ကို ပြန်သစ်လို၍ မဟုတ်။

အေးမကို ပက်ပက်စက်စက် ပြောလိုသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကောင် မ။ ဟုတ်သည်။ ကောင်မမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍ ရှင့်ရှင့်သီးသီး ပြောချင် သည်။ သည်ကောင်မ သူ့ အပေါ် လှည့်စားသွားပုံကို တွေးမိတိုင်း ကိုမြင့် နာကြည်းသည်။ ။

ယခု သူ့စေတနာတွေ အဟောသိကံ ဖြစ်ရပြီ။ သူက လူစွမ်းကောင်း ကြီး လုပ်ကာ အေးမကို ရွှေဝင်းတို့ရန်မှ ကာကွယ်ပေးခဲ့သည်။ အေးမကို တမူးရောက်

အောင် လိုက်ပို့ပေးခဲ့သည်။ ထိုမှျမကာ သူတို့အထုပ်တွေကို ထမ်း၍ မျှားတောင် ပေးခဲ့သေးသည်။ ဘယ်လောက်များ နွှားကျလိုက်ပါသနည်း။ ။

သည်အချိန်လောက်ဆိုလျှင် အေးမနှင့် မချစ်မေတို့ သူ့နွှားကျပုံတွေကို ပြော၍ ရယ်နေကြတော့မည် ထင်သည်။

"ဟေး ဖိုးကိုမြင့်၊ စာဖတ်ပြီး ဘာငိုင်နေတာလဲ၊ ဆိုလေကွာ တစ်ပုဒ် လောက်"

ဖိုးလှချိုက တယောကို စမ်းနေသည်။ ခါတိုင်း ဖိုးလှချို တယောတီး လျှင် သူကဆိုမြဲ။ သူ တယောတီးလျှင်လည်း ဖိုးလှချိုက ဆိုမြဲ။ သည်နေ့ည တော့ ကို မြင့် သီချင်းလည်း မဆိုချင်၊ စည်းနှင့် ဝါးကိုလည်း မကိုင်ချင်။

ဖိုးလှချိုက ပုလဲကြိုးများပေါ်တွင် လိမ့်၍ စမ်းနေရာမှ "စက်လဲမရှင်" ကို တီးသည်။ ဖိုးလှချိုက လူဆန်းဖြစ်သည်။ လူက ပျော်ပျော်နေတတ်သော် လည်း သူ တီးလိုက်မှဖြင့် အလွမ်းအဆွေး သီချင်းတွေချည်း တီးတတ်သည်။ သူ တယော လက်ပေါက်က နုသည်၊ ညက်သည်၊ စိပ်သည်၊ နွဲ့ သည်။ သည်လို

မြသန်းတင့် ပြောင်စပ်စပ် မျက်နှာနှင့် သည်လို လက်ချောင်း ပုတိုတို ကလေးတွေရှိသည့် လူမျိုးက သည်လောက်ကောင်းသည့် လက်သံထွက်လာ သည်မှာ အံ့ဩဖို့တော့ ကောင်းသည်။

ကိုမြင့် မဆိုတော့၊ ဖိုးလှချို သူ့ဖာသာသူ တိုးတိုးဆိုသည်။

xx စက်လဲမရှင်၊ ကျမျက်ရေ တွေတွေဆင်း၊ ငွေနှင်းလေသည်သို့သွင် x တို့ ကာဝင့်တင်၊ မယ်မြင်လဲ့ လေး၊ ဆိုမှိုင်မိသေးxx | ဖိုးလှချို အဆိုက တယောသံ နောက်မှ မေးလိုက်သွားသည်။ ။

မြဝတီမင်းကြီး ဦးစ၏ မယ်ဘွဲ့ ပတ်ပျိုးကလေး ဖြစ်ပါ၏။ မယ်ဘွဲ့ ဆို တော့ မောင်က မယ့်အကြောင်းကို ဖွဲ့ သည့်ဘွဲ့၊ မယ့်ကို လွမ်းကြောင်း ဖွဲ့ သည့် ဘွဲ့၊ မယ့်ကိုတမ်းတကြောင်း ဖွဲ့ သည့်ဘွဲ့ဟု ဆရာ ဦးစံကောင်းက ပြောဖူးသည်။

မယ့်ကို လွမ်းသည့် အလွမ်းကြောင့် အိပ်၍မပျော်၊ လွမ်းမျက်ရည်တွေ က ငွေနှင်းတွေဝေသည့် အသွင်ရှိသည်ဟု စာက ဆိုသည်။ အတို့အလှည့် ပြန်၍ မြင် စမ်းစေချင်ပါသည်ဟု စာက ဆိုသည်။

မြဝတီမင်းကြီးကလည်း လွမ်းနိုင်ပါဘိ၊ ဖိုးလှချိုကလည်း ကြောင်နိုင်ပါ ဘိ။

သို့ရာတွင် သည်ကကောင်ကတော့ မလွမ်း၊ သည်ကောင်မကို နည်း နည်း ကလေးမျှ မလွမ်း၊ ရက်တော့ ရက်သည်။ သည်ကောင်မမျိုး၏ အလှည့်စား ခံရသည်ဆိုတော့ ပို၍ ရက်သည်။

ကိုမြင့် ဆေးလိပ်ရှာသယောင်၊ မီးခြစ်ရှာသယောင်ဖြင့် ထိုင်ရာမှ ထသည်။ ထို့နောက် အခန်းပြင်သို့ထွက်သည်။ ဖိုးလှချိုကမူ မျက်ရည်တွေတွေ ဆင်းဆဲ၊ ငွေနှင်းလေ လည်သို့သွင်ဆဲ။

xx ရိပ်မေးရယ် ခါခါ မျှော်လို့ တော်ရုံပင် မာန်ပျိုးပ၊ ဖိုးရွှေလမင်းx ပြာလဲ့မှာ ဇာချဲ့တယ် မုန်းမာန်ဖွဲ့ တင်xx

သည်တစ်ပိုဒ်တွင်တော့ မြဝတီမင်းကြီးက ဖိုးရွှေလမင်းကြီးကို အပြစ်တင်သည်။ သစ်ရိပ်ပျပျ မွေးမွေးတွင် စာဆိုမျှော်နေစဉ် လမင်းကြီးက ရွှန်း ရွှန်းလဲ့လဲ့ သာနိုင်အားသည်။ သူ့သာပုံက ညိုးမာန်တကြီး စိတ်ရှိလက်ရှိ သာနိုင် လွန်းသည်ဟု ဆိုကြောင်း ဆရာ ဦးစံကောင်းက ရှင်းပြဖူးသည်။

ကိုမြင့်က ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်သည်။

အင်း...သည်တစ်ခါတော့ ဟုတ်သည်။ မြစ်သာမြစ်ဝှမ်းပေါ်တွင် လပြည့်ဝန်းက ရွှန်းရွှန်းစားစားကြီး သာနေသည်။ ခါတိုင်း နွေနှောင်းညများတွင် နွားစွယ်တောင် နောက်ဘက်မှ ဂွမ်းစ၊ ဂွမ်းမျှင်များပမာ လွင့်မျောလာတတ်သည့် တိမ်စ၊ တိမ်မျှင်ကလေးများပင် သည်နေ့ညကျတော့ တစ်မျှင်မျှ မရှိ။ တစ်စမျှ မရှိ၊ ဟုတ်သည်။ လမင်းကြီးက ပြာလဲ့မှာ ဇာချဲ့နေသည်။ ငွေလရောင်ခြည် မျှင်များကို ချစ်သူတို့၏ အမုန်းနှင့်သာ နှိုင်း၍ရလျှင် မုန်းမာန်တွေ တင်းလွန်း နေသည်ဟု ဆိုရမည်ထင်သည်။

xx သင်းထုံတဲ့ ဘုံငယ်မှာလေx ခင်းကြုံရန် မယ့်ကံသာx သည်မှာ မောင့်ကိုx အလိုလို ဆွေးရပြန်တယ်ကိုx ပြုံတော့မည့်နှယ်x ရွှေရင်အုံ တစ်အုံလုံး ကို x အုံးဘောင်ခြိမ့်သိxx

မြဝတီမင်းကြီးက လွမ်းနိုင်သလောက် ဖိုးလှချိုကလည်း ကြောင်နိုင် သည်။ မချိမချဉ် သူ့မျက်နှာကြီးနှင့် မလိုက်အောင် အသံက ဆွေးလျှံနေသည်။ တယောသံက နွဲ့နေသည်။

သင်းထုံတဲ့ ဘုံတဲ့။ မြဝတီမင်းကြီးက သည်လောကကြီးကို သင်းထုံတဲ့ ဘုံဟု ခေါ်သွားသည်။ ပန်းရနံ့တွေ သင်းပျံ့နေသည်ကို ပြောခြင်းလော၊ မေတ္တာ ရနံ့တွေ သင်းထုံနေသည်ကို ပြောခြင်းလော၊ မေတ္တာရနံ့တွေ သင်းထုံသည့် ဘုံကို

ပြောခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်သည်။ မေတ္တာရနံ့တွေ သင်းထုံသည့် ဘုံလယ် တွင် သူ တစ်ယောက်တည်းအတွက် မေတ္တာနံ့ပြယ်နေသည်ဟု မင်းကြီး ဆိုချင်ပုံ ရသည်။ ဘုံလယ်တစ်ခွင်လုံး မေတ္တာနံ့ သင်းသည့်တိုင် သူ့အနီးတွင် မသင်း သဖြင့် မြဝတီ မင်းကြီးက ညည်းရှာသည်။ အဆွေးတွေ၊ အလွမ်းတွေက ပွင့်အန် ထွက်တော့ မတတ်၊ ပြိုကျတော့မတတ် ရင်တစ်ခုလုံး ပြည့်နေသည်။

ကိုမြင့်က နားထောင်၍ ပြုံးသည်။

မဆွေး၊ နည်းနည်းကလေးမျှ မဆွေး။ လူ့ဘုံကြီးတစ်ခုလုံးကလည်း မေတ္တာ တွေ၊ သစ္စာတွေနှင့် အမြဲတမ်း သင်းထုံနေသည် မဟုတ်။ မေတ္တာ၊ သစ္စာရနံ့ကို မရ သူဟူ၍ လောကကြီးတွင် သူတစ်ယောက်တည်းရှိသည် မဟုတ်။ သူ့လိုလူတွေ အများကြီး။ ထို့ကြောင့် သူ့အပေါ်တွင် အေးမက သူ့မေတ္တာ ကြိုင်ကြိုင်သင်းကို ဖြန့်ကျင်းမပေးသည့်အတွက် သူမဆွေး။ အဲ သည်ကောင်မကို

တော့ နည်းနည်းစိတ်နာသည်။ သူက စေတနာ ရေစီးကမ်းပြိုလိုက်၍ သဘောရိုး နှင့် ကူညီခဲ့သည်ကို "နှစ်ဆယ်ရာစု၏ ငကြောင်"ဟု သဘောထားကာ ပျံကျ သွားသည်ကိုတော့ ခံပြင်းသည်။ စိတ်နာသည်။ သူ့ပါးနုနုညက်ညက်ကို တစ် ချက် လောက်တော့ ခပ်စပ်စပ်ကလေး ရိုက်ချင်သည်။

xx ဘယ်နတ်ကယ်တဲ့ ဆော်စီမံx ဆွေးပူရပြန်x မကြုံနိုင် ယိမ်းယိုင် ခွေကာ နွမ်းx နွမ်းလို့လေးx ပန်းကြဲတဲ့ ဖဲစက်ရာမှာX သာခွေကာ ယိုင်လို့သာ မှိုင်မိသေးxx

ခက်လိုက်ပါဘိ ဖိုးလှချို။ မြဝတီမင်းကြီးက မျူးကြီး မက်ကြီးဖြစ်၍ ပန်းကြဲ သည့် စက်ရာပေါ်မှာ ထိုင်နိုင်သည်။ မှိုင်နိုင်သည်။ ငိုင်နိုင်သည်။ ယိုင်နိုင် သည်။ ခွေ နိုင်သည်။ သူ့စက်ရာက ပန်းလည်းကြဲမထား၊ အိစက်ခြင်းလည်း မရှိ။ အောက်က သစ်သားခင်းပေါ်တွင် အစတွေ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ထွက် နေသည့် ဖျာစုတ် တစ်ချပ် ခင်းထားသည့် စက်ရာ၊ ဘာဆိုင်သနည်း။ ။

xx နတ်နှုန်းသူ့ရုပ်သွင်x ရှေ့တော်ပြင်နှင့်သာ မြင်မိရေးX အေးနိုင်ဖို့ ပါလိုက ထဲ၊ လေးရန်ဆင့်ကဲ ကြိတ်ခဲကြဲလို့ ကြိုးပါသော်၊ မြနန်းဆောင်ဘုံပေါ် က x မိန့်ရွှေ တော်ခွန်းကိုလေးx ညွှန်းပါသင့်တယ်xx

မြဝတီမင်းကြီးက သူ့ချစ်သူ (သို့မဟုတ် သူ စာဖွဲ့ပေးရသည့် မင်း သား၏ ချစ်သူ)ကို နတ်နှုန်းနှင့် သူ့ရုပ်သွင်ဟု ဖွဲ့ သွားသည်။ နတ်နှုန်းသူ့ ရုပ် သွင်ကို ရှေ့ တွင် တရေးရေး မြင်နေသည်။ ချစ်သူကြောင့် မအေးနိုင်ဘဲ ဆင့်ကဲ ပူပန်နေရ သည်။ သည်မောင်က ကုတ်ကုတ်ခဲခဲ ကြိုးစားသည့်တိုင် မြနန်းဆောင် ဘုံပေါ်မှာ

မင်းသမီးက ခွန်းတုံ့မှ မပြွက်။ ထို့ကြောင့် ခွန်းတုံ့ပြန်ပ်ါဟု မြဲ၀တီ မင်းကြီးက တောင်းပန်သည်။

အေးမရုပ်သွင်ကတော့ နတ်နှုန်းသူ့ရုပ်သွင်ဟု မဆိုနိုင်။ အင်း လှတော့ လှသည်။ နဖူးက စကားဝါပွင့်လို ဝင်းဖန့်သည်။ မျက်ဝန်းများက စိန်ပန်းပြာပွင့် များလို ပြာလဲ့မှောင်သည်။ မျက်ခုံးများက ဗိုဂိန်းဗီလာပွင့်လို ညွတ်ကွေးသည်။ မျက်တောင်များက ပန်းဝတ်မှုံမျှင်များလို ကော့ပျံ့နူးညံ့သည်။ နှုတ်ခမ်းများက ချယ်ရီဖူးပွင့်သည်။ လည်တိုင်က ကြွေပန်းလို သွယ်ရှင်းသည်။

အေးမမျက်နှာပေါ်တွင် ပန်းဥယျာဉ်တစ်ခု ပွင့်ဝေနေသည်နှင့်တူသည်။ နတ်နှုန်းသူ့ရုပ်သွင်တော့ မဟုတ်။ သို့ရာတွင် သည်ကောင်မက ဖျံကျလွန်းသည်။ လည်လွန်းသည်။ သူ့ကို အတွေ့ နှင့် မှူးခေါ်ကာ သူတို့ပစ္စည်းတွေကို အထမ်း ခိုင်းသွားသည်။ ဖိုးလှချို့ဆိုသည့် မြဲ၀တီမင်းကြီး ပတ်ပျိုးထဲကလို နတ်နှုန်း ရုပ်သွင်ကို တရေးရေး မမြင်၊ ခံရလေခြင်းဟု ကိုမြင့် တနံ့နံ့ ဖြစ်သည်။

ဖိုးလှချိုက သဖြန်ကို ဆက်ဆိုသည်။

xx ပူပွေသာထပ်ခါနှင့်၊ ဗျာပါကြွေသဲ၊ ရွှေရင်ထဲက ခဲမကျေနိုင်၊ လဲသေလု ယိုင်x

ဗျာပါလည်း မသွေ၊ အသဲလည်း မကြွေပါ၊ လဲသေလုလည်း မဖြစ်ပါ။ သို့ရာတွင် ရင်ထဲကတော့ အခဲမကျေ။ ဟုတ်သည်။ သည်ကောင်မကို ရင်ထဲက ခဲမ။

xx မပိုင်လိုတော့ဘဲ ဘယ်ဝဋ်ကယ် လေတုံ့တင်လို့ လှကြေးမျှင် စိန်မှုန်နှစ် ကယ်မှာX ဘုန်းချစ်ရန်xx

ဖိုးလှချိုက သဖြန်ကို အဆုံးသတ်ကာ တယောသံနွဲ့နွဲ့ ကို ဝဲ၍ လိုမ့်လာပြီး မျှင်းမျှင်းကလေး အသံချလိုက်သည်။

ရေးဝဋ်ကြွေးကြောင့် သူ့ချစ်သူကို မပိုင်နိုင်ရတော့ပြီ။ အချစ်ကံနည်းသူ ဖြစ်ရပြီဟု မင်းကြီးက ညည်းသည်။ သူ့ချစ်သူကို လှကြေးမျှင်တဲ့။ စိန်သားမှုန်မှုန် ကလေးတွေကို စစ်ယူထားသည့် စိန်မှုန်နှစ်တဲ့။

စိတ်ကူးယဉ်လိုက်ပါသည့် မင်းကြီး။ ကြောင်လိုက်ပါသည့် ဖိုးလှချို။ သူ့အသားမည်းမည်း၊ သူ့ဆံပင်ကောက်ကောက် သူ့ခန္ဓာကိုယ် ပုအိုင့်အိုင့်၊ သူ့မျက်နှာ

ပြောင်ပြုံးပြုံးနှင့် နည်းနည်းမျှမလိုက်သော သီချင်းကို သူမို့ ရွေး၍ ဆိုတတ်သည်။ ။

မိန်းကလေး လက်ရေးကိုမြင်၍ သူ့ကိုလှောင်ချင်သောကြောင့် သည် သီချင်းကို တီးသည်မှန်လျှင်တော့ ဖိုးလုချို မှားပြီ။ သည်က ကောင်က သည် လောက်လည်း စိတ်ကူးမယဉ်တတ်၊ မယဉ်အား မယဉ်နိုင်။ အေးမဆိုသည့် ကောင် မကလည်း သည်မျှ စာမဖွဲ့လောက်။ သည်ကောင်မကိုလည်း သူမပိုင်နိုင် ချင်။ ရုပ် ကလေးရှိသော်လည်း သည်လောက် အပေါစားဆန်ပြီး သည်လောက် မာယာများ သည့် ကောင်မမျိုးကို သဲကြွေလောက်အောင် တန်းတန်းစွဲမဖြစ်။

အဲ...သည်ကောင်မပါးနုနုကို တစ်ချက်လောက်တော့ ခပ်စပ်စပ် ကလေး ရိုက်ချင်သည်။ ရိုက်ချင်သည်။

လပြည့်ဝန်းက န္တားစွယ်တောင်ထိပ်ပေါ်ကို ကျော်လာပြီး ပြာလဲ့မှာ ဇာချဲ့ နေသည်။

မြစ်သာမြစ်က လရောင်အောက်မှာ တငြိမ့်ငြိမ့်စီးနေသည်။ မြစ်ကြီးကို မြင် တော့ နေရဥ္စရာမြစ်ကမ်းတွင် ဆရာတော် ဦးခေမာပြောသည့် စကားတစ်ခွန်း ကို ခပ်ဝါးဝါး သတိရသည်။ ဆရာတော်က ဘာပြောခဲ့ပါလိမ့်။ သော် အင်း သတိရပြီ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိတို့ကို သတိရမည်ဟု ဆိုသည်။ ယခု အေးမကို သူနာကြည်းသည်။ တနုံ့နုံ့ ဒေါသထွက်သည်။ သည့်ပြင် အကုသိုလ်စိတ်တွေကို သတိရသည်က လွယ်မလွယ်တော့ မသိ။ ဒေါသကို သတိရသည်က မလွယ်။ ပြော သလောက်မလွယ်။

တနုံ့နုံ့ ဖြစ်နေသည်ကို ပြေပျောက်လို့ ပြေပျောက်ငြား မြစ်ကြီးကို ကိုမြင့် ကြည့်သည်။ မြစ်ကြီးကို ကြည့်ပြန်တော့လည်း ဆရာတော် ဦးခေမာ၏ စာသား များကို ကိုမြင့် ပြန်သတိရပြန်သည်။ ဆရာတော်က အနမတဂ္ဂ သံသရာ ကြီးကို မြစ်ကြီးနှင့် နှိုင်းသည်။ စိတ်မနိုင်သူတို့ကို ဆိပ်မှန်း ကမ်းမှန်း မသိ မျောနေသော လှေသူကြီးနှင့် နှိုင်းသည်။ သည် ဆရာတော်သည် သူ့ကို ဘာ ကြောင့် သည် လောက် လွှမ်းမိုးနေရသနည်း။ ။

ဆရာတော်၏ ဥပဓိရုပ်က ကြည်ညိုလေးမြတ်ဖွယ်ဖြစ်သည်။ အသံက လေးနက်သည်၊ တည်ငြိမ်သည်၊ ဆရာတော်သည် အနည်းဆုံး စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဟု ကိုမြင့် ထင်သည်။

xx ပြုံးနဲ့ အချစ်ဆုံး မျက်နှာမြင်လာX ညသန်းခေါင်ယံလေးထဲမှာ x ဝင်းလဲ့ လမင်းအလင်းရောင်ထိန်ကာ၊ မောင့်ကိုသာ တွေးလို့ပါx အဆွေးနဲ့ အိပ်ရေးပျက်

တာ အတော်ကြာ၁x

ဖိုးလှချိုက ပုလဲ၏ စတီရီယို တေးတစ်ပုဒ်ကို ဆတ်တောက်တောက် အသံဖြင့် ဆိုသည်။

"လှချို ညိုချော သီချင်းဆိုနေတယ်၊ နားဆင်ပါ"

ဆတ်တောက် ဆတ်တောက်ဆိုရုံသာမက၊ ဘူတာရုံအသံချဲ့စက် အော်သံမျိုးဖြင့် အော်ကာ သူ့အနီးတွင် လာထိုင်သည်။

"ဆိုစမ်း ငါ့ ရှင်၊ ဘယ်ကစာလဲ၊ ဘာတွေပါသလဲ"

ဖိုးလှချိုက ကျောင်းဆရာ လေသံမျိုးဖြင့် အသံက တမင်မြှင့်၍ မေးသည်။

"မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဆီကပါ"

"ီး ဒါတော့ ကိုရင်ပြောမှ သိမှာလား၊ လက်ရေး မြင်ကတည်းက လှချို ညိုချောက သိပြီးသား"

"သိရင်လဲ ပြီးရောပေါ့"

ဖိုးလှချိုနှင့် စကားကောင်းပြော၍ မရ။ ထို့ကြောင့် ကိုမြင့်ကလည်း ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောသည်။

"မဟုတ်ဘူးလေ၊ သိတယ်ဆိုတာက ဟိုဟာကိုသာ သိတာ၊ ဒီဟာကို မသိဘူး"

"ဘာလဲဗျ၊ ခင်ဗျားဟာက ရှုပ်ကုန်ပြီ"

"ဟိုဟာဆိုတာ မိန်းကလေး လက်ရေးမှန်းသိတာကို ပြောတာ၊ဒီဟာကို မသိဘူးဆိုတာက ဒါကို"

ဖိုးလှချိုက စပ်ပြီးပြီး မျက်နှာထားဖြင့် ကိုမြင့်ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့် ဖိပြသည်။

"ဘာကိုလဲဗျ" ကိုမြင့်က ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ဖိထားသည့် သူ့လက်ကို ဖယ်သည်။

“အသည်းနှလုံး ခုန်တာကို အသည်းနှလုံးခုန်တာကို။ ကျန်းမာတဲ့ လူကြီး တစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးဟာ တစ်မိနစ်ကို ၇၈ ကြိမ် ခုန်တယ်လို့ ပြောသံကြား ဖူးတယ်။ ကိုရင့် အသည်းနှလုံး အကြိမ် ဘယ်လောက်ခုန်သလဲ၊ ပြောစမ်း မှန်မှန်”

“ဘယ်နှစ်ကြိမ် ခုန်သလဲတော့ မသိဘူးဗျာ၊ စာကတော့ ဖျံမကလေး တစ်ယောက်ဆီကပဲ”

“ဘာ ဖျံမလေး၊ ဟုတ်လား” ဖိုးလှချိုက မျက်လုံးပြူး၍ မေးသည်။ “ဟုတ်တယ် ဖျံမလေး တစ်ယောက်ဆီက” “မလွယ်ဘူး၊ မလွယ်ဘူး၊ ကိုက်သွားသေးသလား”

ဖိုးလှချိုက ခေါင်းရမ်းသည်။ ကိုမြင့်က သူ့စကားကို သဘောကျ၍ ရယ်သည်။ ။

“အဟင်း၊ ကိုက်သွားတယ် ဆိုပါစို့၊ ကိုက်သွားတယ်ဆိုတာထက် အကိုက်ခံလိုက်တယ် ဆိုပါစို့”

“အံမာလေးတဲ့၊ ကိုက်သွားရင်လဲ ကိုက်တာပဲ၊ အကိုက်ခံရင်လဲ ကိုက် တာပဲ မဟုတ်ဘူးလား၊ အတူတူပေါ့”

“မတူဘူးဗျ။ သူက ကိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်က အကိုက်ခံ လိုက်တာ”

ကိုမြင့်က အေးမနှင့် သူ တွေ့ခဲ့ပုံကို အကျဉ်းချုပ်၍ ပြောပြသည်။ နေရဥ္စရာ မြစ်ကမ်းက တောရကျောင်းတွင် သူ့ကို အိပ်ရာတစ်လိပ်၊ ငွေတစ်ရာ နှင့် ထားခဲ့ပြီး အေးမ ထွက်ပြေးသွားပုံအထိ ပါသည်။

“ဟေ ဒါဖြင့် ကိုရင် အိပ်နေတာ ဖျံမလေး အိပ်ရာပေါ့ ဟုတ်လား” ကိုမြင့်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။“နိပ်ပြီကွ၊ ညကျရင် အိပ်ရာလိပ်ချင်း လဲအိပ်မယ်၊ ကိုယ့်အိပ်ရာပေါ် မောင်ရင် ပြောင်းအိပ်တော့ စောင်တစ်ထည် အလိုက်ပေးလိုက်ဦးမယ်၊ ဟုတ်လား”

ကိုမြင့်က ဖိုးလှချို၏ ဗိုက်ကို လက်သီးဖြင့် ထောက်လိုက်သည်။

“တော်စမ်းပါ ဗျာ၊ စိတ်အိုက်ရတဲ့အထဲ”

“ဘာ စိတ်အိုက်ရတာလဲကွ၊ သူက ဖျံမလေးဆိုတော့ ကိုယ်က ဖျံထီး ကြီး လုပ်လိုက်ပေါ့”

ကိုမြင့်က ပြုံးရုံသာ ပြုံးနိုင်တော့သည်။ ဖိုးလှချိုနှင့် တွေ့လျှင် တော် | တော်တန်တန် စကားလည်း အပြောင်အရွတ် ဖြစ်ကုန်သည်။ တော်တော်တန် တန် စိတ်ညစ်နေသမျှလည်း ပျောက်သွားသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားပြောသလို ဖျံထီးကြီး လုပ်လိုက်ရင် ကောင်းမှာ၊ လူ တွေဟာ စေတနာနဲ့ ကူညီတာကို စေတနာ မှန်း မသိကြဘူး ကိုလှချို၊ စေတနာနဲ့ လုပ်တာကို ငကြောင်လို့ ထင်ကြတယ်”

“ဒါကတော့ ကိုရင်က စိတ်ကူးယဉ်တာကိုး” ဖိုးလှချိုက မီးသေနေသည့် ဆေးလိပ်ကို ဖွာရင်း ပြောသည်။ ဟုတ်သည်၊ သည်တစ်ချက်တော့ ဖိုးလှချို မှန်သည်။ ခုမှ တွေ့သည့် မိန်းကလေး | တစ်ယောက်ကို သူက စေတနာတွေ ရေစီးကမ်းပြိုလိုက်ကာ အခမဲ့ ကူလီထမ်း ပေးသည်။ သူတို့ကူးသည့် ကုန်တွေက ဘာမှန်းမသိ ညာမှန်းမသိသဖြင့် သူက | အခမဲ့ ထမ်းပေးသည်။

“ဟုတ်တယ် ကိုလှချို၊ ဒီတစ်ချက်တော့ ခင်ဗျားမှန်တယ်။

“ဘာ ဒီတစ်ချက်တော့ မှန်ရမှာလဲကွ၊ လှချိုညိုချော ပြောရင် အကုန် မှန် တယ်၊ အားလုံးမှန်တယ်၊ မှတ်ထား၊ မင်းက မင်းကိုယ်မင်း ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်လိုက် ဟန်မျိုး လုပ်ချင်နေတာကိုး၊ ခုမှတွေ့တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကွာ၊ အမျိုး အမည် မသိဘူးကွာ၊ ဘာတွေပါမှန်း၊ အဲ လေ ယောင်လို့ ဘာကုန်တွေ ပါမှန်း မသိ ဘူးကွာ၊ အဲဒါကို မင်းက လိုက်စောင့်ရှောက်တယ်ကွာ၊ ဒါတင် မကဘူး၊ တစ်ဖက် နိုင်ငံရောက်အောင် လိုက်ပြီး ကူလီထမ်းပေးတယ်ကွာ၊ အပြန် ကျတော့လဲ တနင့် တပိုးကြီးကို ထမ်းလာသေးတယ်ကွာ၊ အံမာ ထမ်းရုံတွင် မကဘူး၊ ပိုက်ဆံတောင် မယူဘူးကွာ၊ ကဲ အဲဒါ မင်းလုပ်ခဲ့တာတွေပဲ၊ အကြောင်း မသိတဲ့ လူဆိုရင် ဒီကောင် နွားပြာကြီး အောက်သွားမရှိသလို ဟဲဟမောဖူးဗျ။ မောဖူးဆိုတဲ့ အကောင်မျိုးလို့ ထင်တယ်။ အကြောင်းသိတဲ့ ကောင်မလေးက တော့ ငကြောင်တစ်ကောင် တွေ့ ပြီဆိုပြီး စိတ်ထဲက ပြုံးမယ်။ ဟေ့ကောင်ဒီမှာ လှချိုညိုချော ပြောမယ်၊ မသေမ ချင်း မှတ်ထား၊ စိတ်ကူးမယဉ်နဲ့၊ ဝတ္ထုထဲ က ဇာတ်လိုက်တွေလို မလုပ်နဲ့၊ ဝတ္ထုထဲ က ဇာတ်လိုက်ဆိုတာ ကြောင်တွေ၊ မောင်မောင်ကြောင်တွေဟု တွံကိုမြင့်ခေါ် င ကြောင်လေးသည် ဂဏှာဟိ မှတ်လေ လော့”

ဖိုးလှချိုက ကိုမြင့်ကျောကို ပုတ်၍ နိဂုံးချုပ်သည်။ ကိုမြင့်က ခေါင်း ညိတ်သည်။ ဖိုးလှချို၏ စကားလုံးများက အပြက်အရွှန်းဖက် တိမ်းသော်လည်း အဓိပ္ပာယ်က လေးနက်သည်။

"ဟုတ်တယ် ကိုလှချို ခင်ဗျားပြောတာ မှန်တယ်၊ ကျွန်တော် စိတ်ကူး ယဉ်တယ်၊ ယဉ်ခဲ့တယ် ထင်တယ်။ ကိုယ်က ကောင်းရင် လူတွေကလဲ ကိုယ့် အပေါ်မှာ ပြန်ကောင်းကြလိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်၊ ကိုယ်က စေတနာထားရင် လူတွေကလဲ ကိုယ့်အပေါ်မှာ ပြန်ပြီး စေတနာထားကြလိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်။ ထိန်းသိမ်းခံရာက လွတ်လာတော့ ကျွန်တော့်စိတ်တွေဟာ ခဝါချလိုက်သလို သစ်လွင် နေတယ်၊ ဗလာစက္ကူ တစ်ချပ်လို ဖြူစင်နေတယ်။ ခုတော့ လူတွေက ကျွန်တော် ထင်သလို၊ စိတ်ကူးခဲ့သလို မဟုတ်ဘူး၊ သဘောကောင်းတာကို နွားကျတယ်လို့ ထင်ကြတယ်။ စေတနာကောင်းတာကို ငကြောင်လို့ ထင်ကြ တယ်၊ တစ်ခါတလေတော့ ကျွန်တော် စဉ်းစားတယ်။ လောကကြီးဟာ တစ်ယောက်တည်း ကောင်းနေလို့ အပိုပဲလို့၊ လောကကြီး ကောင်းဖို့ဆိုတာ လူတွေ အားလုံးက အများစုကြီးက ကောင်းကြမှ ဖြစ်တာ။ လူတွေ အားလုံးက စိတ်ထား ဖြူစင်ကြမှ ဖြစ်တာ၊ ပတ်ဝန်းကျင်က စိတ်ထားမကောင်းဘဲ၊ စိတ်ထားမဖြူစင်ဘဲ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ဖြူစင်နေရင် ကိုယ့်မှာသာ နစ်နာရတယ်၊ ကိုယ့်မှာသာ ဆုံးရှုံးရတယ် မဟုတ်ဘူးလား ကိုလှချို" | ဖိုးလှချိုက ခေါင်းကို ရမ်းသည်။

"အဲဒါတော့ လှချိုညီချောလဲ မပြောတတ်ဘူးကွ၊ လှချို ညီချောက သိတော့ သိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုရင်တို့လို အဘိဓမ္မာတွေ အဘိဓပ္ပာတွေ မထုတ်တတ်ဘူး။ ကဲ အဆွေးနဲ့ အိပ်ရေးပျက်တာ အတော်ကြာ ဖြစ်နေလိမ့်မယ် အိပ်ကြစို့" နှစ်ယောက်သား ထိုင်ရာမှ ထကြသည်။ မြစ်သာမြစ်က တသွင်သွင် စီးဆဲ၊ လမင်းက ပြာလဲ့တွင် ဇာချဲ့ဆဲ။

မိုးတွင်းဆိုလျှင် ကဘော်ချိုင့်ဝှမ်းတွင် မိုးသည်းထန်သည်။ ဘေးပတ်လည်တွင် တောင်တွေ ဝိုင်းနေသဖြင့် မိုးတိမ်နှင့် တောင်ခိုးများက ရောထွေးကာ ကောင်းကင် က မှိုင်းအုံးသည်။ မည်သည်က မိုးတိမ်။ မည်သည်က တောင်ခိုးဟု မခွဲခြားနိုင်။ ညိုမည်းသော မိုးတိမ်များ အနောက်ရိုးမတောင်စွယ်ပေါ်မှ တက်လာပုံကို ကြည့် ရသည်မှာ ပင်လယ်လှိုင်းကြီးတွေ ကျောက်ဆောင်ပေါ်သို့ တက်လာသည်နှင့် တူသည်။

ကိုမြင့် သစ်ချောက်မိုင်းသို့ ရောက်သည်မှာ တစ်နွေကုန် တစ်မိုးရောက် ပြီ။ လေဘာမှတ်ပုံတင်ကတ် ရသည့်တိုင် အလုပ်က မရသေး။ ကျောက်မီးသွေး မိုင်းတွင် အရှုံးပေါ်နေသဖြင့် အလုပ်သမားသစ်များလည်း မခန့်သေး၊ ခန့်သည့်တိုင်အောင် သူ ရချင်မှရမည်။ သူ့ရှေ့တွင် လေဘာကတ်ကိုင်ကာ တန်းစီနေသူတွေ တသီကြီးရှိသည်။ ကြာတော့ ကိုမြင့် စိတ်ဓာတ်ကျသည်။ တခြားသို့သွားကာ အလုပ်ရှာရန် စိတ်ကူးသည်။ သို့ရာတွင် ကိုဖေခင်နှင့် ကိုလှချိုက တခြား မသွားစေချင်။ သူတို့နှစ်ယောက်က ကိုမြင့်ကို ညီရင်းသဖွယ် ချစ်ကြသည်။ လူလွတ်တွေ

ချည့်ဖြစ်၍ အားနာစရာမလိုဟု ဆိုကာ အတင်းတားထားကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုမြင့်သစ်ချောက်မိုင်းတွင် သောင်တင်နေသည်။

ကိုမြင့် အလုပ်မရသော်လည်း သူတို့ဆီတွင် အလကားထိုင်မစား။ အိမ်သုံးဖို့ ထင်းခုတ်သည်။ ရေခပ်သည်။ ထမင်းချက်သည်။ ကိုဖေခင်တို့၊ ကိုလှချို တို့နှစ်ယောက် မိုင်းထဲဆင်းလျှင် သူတို့ခမျာ ပင်ပန်းကြသည်။ ပြန်လာ လျှင် တစ်ကိုယ်လုံး ကျောက်မီးသွေးမှုန့်တွေ အလိမ်းလိမ်း ကပ်နေသဖြင့် ချက်ချင်း ထမင်းမချက်နိုင်။ ပထမဆုံး ရေမိုးချိုး၍ ကိုယ်လက်သန့်စင်ရသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်တည်းရှိစဉ်က ဆိုလျှင် ထမင်းဝိုင်းသည် အမြဲနောက် ကျတတ်သည်။

ယခု ကိုမြင့်ရောက်တော့ သူတို့အတွက် အဆင်ပြေသည်။ အိမ်ရောက်သည်နှင့် ထမင်းပွဲ အဆင်သင့်။ ရေနွေးကြမ်းအဆင်သင့်။ သူတို့နှစ်ယောက်က မလုပ်ရန် တားသော်လည်း ကိုမြင့် မနေတတ်။ မနေချင်။ နေ၍လည်း မနေသင့်။ ထို့ကြောင့် အိမ်မှုကိစ္စဟူသမျှကို သိမ်းကျုံးလုပ်ထားနှင့်သည်။ သည်ခေတ်ကြီးတွင် လူတစ်ယောက်ကို တင်ကျွေးထားရသည့် တာဝန်သည် နည်းသည့်တာဝန် မဟုတ်။ ကိုမြင့် သူတို့အပေါ် ဝန်မတက်စေချင်။

သစ်ချောက်မိုင်းတွင် မြေပြင်လုပ်ငန်းနှင့် မြေအောက်လုပ်ငန်းဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိသည်။ မြေပြင်လုပ်ငန်းဆိုသည်က လျှပ်စစ်ဓာတ်အားပေးစက်ရုံ၊ သစ်ခွဲစက်ရုံလုပ်ငန်းများနှင့် ကျောက်မီးသွေးပုံခြင်း၊ တောင်ဘက်ကမ်းမှ ကျောက်မီး

သွေးများကို မြောက်ဘက်ကမ်းသို့ သယ်ခြင်း စသည့်လုပ်ငန်းများဖြစ်သည်။ မြေအောက်လုပ်ငန်းဆိုသည်က ကျောက်မီးသွေးမိုင်းထဲ ဆင်းရသည့်လုပ်ငန်း မျိုး ဖြစ်သည်။

ဖိုးလှချိုတို့၊ ကိုဖေခင်တို့ မြေပြင်လုပ်ငန်းကျသည့် အပတ်မျိုးတွင် နေထိုင်မကောင်းဖြစ်လျှင် သူ ဝင်လုပ်၍ရသည်။ အထူးသဖြင့် ကျောက်မီးသွေး သယ်သည့်လုပ်ငန်း၊ စုပုံသည့် လုပ်ငန်းမျိုးဆိုလျှင် သူ လုပ်နိုင်သည်။ သည်အခါ မျိုးတွင် သူတို့အစား သူ ဝင်လုပ်ပေးသည်။ မြေအောက်လုပ်ငန်းဆိုတော့ သူ ဝင်၍ မရ။ ကျွမ်းကျင်အလုပ်သမားမှသာ မြေအောက်သို့ ဆင်းရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သည်တစ်မိုးတွင် ကိုဖေခင်ကလည်း ကောင်းကောင်းနေမကောင်း။ နဂိုကပိန်ရသည့်အထဲတွင် အလုပ်ကြမ်းဒဏ် ပိသဖြင့် ကိုဖေခင် အိပ်ရာထဲ လဲသည်။ ဆရာဝန်က တစ်လတန်သည်၊ နှစ်လတန်သည် အနားယူရမည်ဟု ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် သည်နှစ်မိုးတွင်းတွင် ကိုမြင့်တစ်ယောက် ကိုဖေခင်နေရာ တွင် ယာယီဝင်လုပ်ရသည်။ ကိုဖေခင်လို မြေအောက်လုပ်ငန်းတော့ မဟုတ်။ ကျွမ်းကျင်

အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို ကိုဖေခင့်နေရာပို့ပြီး သူက ထိုအလုပ် သမား အလုပ်ကျသည့် မြေပြင်လုပ်ငန်းတွင် အစားဝင်ရခြင်းဖြစ်သည်။

မြေပြင်လုပ်ငန်းက လွယ်သည်၊ ကျွမ်းကျင်မှု ဘာမျှမလို။ ကာယဗလ ကောင်းလျှင်၊ သက်လုံကောင်းလျှင် ဝင်လုပ်နိုင်သည်။

ပိတ်ထားလျှင် ပစ္စည်းအထွက်လျော့သည်။ အထွက်လျော့သည်က ကိစ္စမရှိသေး။ ခံနိုင်သေးသည်။ ကြာကြာပိတ်ထားလျှင် အန္တရာယ်များသည်။ ဤသည်ကိုတော့ မခံနိုင်။ ကျောက်မီးသွေးတွင်းတို့မည်သည် အမြဲ အလုပ်လုပ်နေရသည်။ လေးငါး ရက်မပြောနှင့် စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့ အားလပ်ရက် နှစ်ရက်ပိတ်သည်ကပင် အန္တရာယ်ကြီးသည်။ မိုင်းထဲရှိ ကျောက်မီးသွေး မျက်နှာပြင်သည် ရှေ့သို့ မှန်မှန် ရွေ့နေသည်။ အလုပ်ရပ်ဆိုင်းထားလိုက်သည့်အခါတွင် ကျောက်မီးသွေး မျက်နှာပြင်က ရှေ့သို့ တိုးမသွားတော့။ သည့်အခါတွင် အမိုး၏ ဖိနှိပ်မှုအား သည် များလာသည်။ အမိုး၏ ဖိနှိပ်မှုများလျှင် မိုင်းပြိုကျနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့်

ကျောက်မီးသွေးမိုင်းကို အမြဲဖွင့်ရရိုး ထုံးစံရှိသည်။ မိုင်းပိတ်လျှင် ကျောက်မီးသွေး မျက်နှာပြင် မရွေ့၊ ကျောက်မီးသွေး မျက်နှာပြင် မရွေ့ လျှင် အမိုး၏ ဖိနှိပ်အား များမည်။ ဖိနှိပ်အား များလျှင် ပြိုကျမည်။

မိုး၍ မိုင်းကို ပိတ်ထားရသည်မှာ လေးရက်ရှိပြီ။ သည်နေ့တော့ မိုင်းကို ပြန်ဖွင့်သည်။

ဖိုးလုချိုတို့ အသုတ်က မိုင်းထဲဆင်းရမည်။ ကိုမြင့်က ကိုဖေခင် အစား ဝင်ရသည်။ သို့ရာတွင် သူက ကျွမ်းကျင်အလုပ်သမား မဟုတ်သည့် အတွက် မိုင်းထဲကိုတော့ မဆင်းရ။ နောက်ထပ်ရောက်လာသည့် နျူမက်တစ်ပစ် ခေါ် စက်တူရွင်းများ၊ ရမ်ပလောင်းခေါ် စက်ခုတ်သွားများကို မြောက်ဘက်ကမ်း မှ တောင်ဘက်ကမ်းသို့ ပို့ရမည်။ တောင်ဘက်ကမ်း ပင်မ စက်ပြင်ရုံသို့ ပို့ရ မည်။

မနက်စောစော မိုးကဖွဲ့လိုက် သဲလိုက်နှင့် ရွာနေသည်။ ငါးနာရီခွဲတွင် ရုံး သွားလက်မှတ်ထိုးပြီး သူတို့မြေပြင် အလုပ်သမားတစ်သိုက် ကမ်းနားသို့ ဆင်းကြသည်။

ကမ်းနားတွင် မိုင်းက မော်တော်ကလေး ဆိုက်ထားသည်။ မော်တော်က လူ ဆယ်ယောက်လောက် စီးနိုင်သည်။ တောင်ဘက်ကမ်းသို့ အလုပ်ဆင်းရသည့် အလုပ်သမားများက တစ်ဆိုင်းလျှင် ငါးဆယ်လောက်ရှိသည်။ မော်တော်နှင့် မဆန့်။ မော်တော်ဘေးက တွဲသမ္ဗာန်တစ်စင်း ချိတ်ပေးကာ တွဲသမ္ဗာန်ပေါ်တွင် လိုက်ရသည်။

တကယ်က မိုင်းကို မနေ့တည်းက ဖွင့်ဖို့ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မနေ့ က မြစ်သာမြစ်ရေ အတိုးကြမ်းသည်။ ရေစီးကြမ်းကြမ်းတွင် မြစ်ညာက မျှောချ လိုက်သည့် သစ်လုံးကြီးတွေ တစ်နေကုန် လိမ့်ဆင်းလာကြသဖြင့် မော်တော်ဖြတ်၍ မရ။ အလုပ်သမားတွေလည်း တစ်ဘက်ကမ်းသို့ မကူးနိုင်။ စက်ပစ္စည်းတွေ လဲ မသယ်နိုင်။ မိုင်းကို ပိတ်ထားလိုက်ရသည်။

သည်နေ့တော့ သစ်လုံးတွေ ဆင်းမလာတော့။ မနေ့ည သန်းခေါင်ကတည်းက သစ်လုံးတွေ အဆင်းရပ်သွားသည်။ တစ်လုံးစ နှစ်လုံးစ ဆင်းသေးသော်လည်း သည်လောက်ကိစ္စမရှိ။ မော်တော်ဖြတ်၍ရသည်။ ။

ကမ်းနားတွင် လူစုံတော့ မော်တော်ထွက်သည်။ တစ်ဘက်ကမ်း ဓား လွယ်ခုတ်တွင်ရှိသည့် မိုင်းသို့ ကြာကြာမခုတ်ရ။ ရေစီးတွင် မျှောလိုက်သွားရုံ သာ ရှိသည်။ အလှည့်က အလုပ်သမားများက မိုင်းသို့ ဆင်းကြသည်။ မြေပြင် တွင် ကျန်သည့် အလုပ်သမားများက တစ်ဘက်ကမ်းက စက်ပစ္စည်းတွေကို အခေါက်ခေါက် သယ်ကြသည်။ တစ်မနက်လုံး ဘာမျှမဖြစ်။ အားလုံးချောမော သည်။

သည်အခေါက်က နောက်ဆုံးအခေါက်ဖြစ်သည်။ နာရီပြန်နှစ်ချက်တီး ပြီးပြီ။ မိုင်းထဲဆင်းသည့် ဖိုးလှချို့တို့လည်း ထွက်လာကြပြီ။ မြေပြင်က အလုပ် သမားကလည်း ပစ္စည်းတော်တော်များများ ပို့ပြီးပြီ။ ကျန်သည့်ပစ္စည်းများကို နောက် အဆိုင်းက ပို့ရန် ဖြစ်သည်။

မြေအောက်အလုပ်သမားများနှင့် မြေပြင်အလုပ်သမား နှစ်ဆိုင်းပေါင်း လူခြောက်ဆယ်လောက်ရှိမည်။ အားလုံးကမ်းနားတွင် လူစုံပြီ။ သို့ရာတွင် မိုးက သဲသဲမဲမဲ ရွာချနေသဖြင့် မော်တော်ထွက်၍ မရ။ တစ်ဘက်ကမ်းကိုလည်း မမြင်ရ။ ထို့ကြောင့် နှစ်နာရီခွဲသည့်တိုင် မော်တော်မထွက်နိုင်။

အလုပ်သမားတွေ ပန်းလည်း ပန်းနေပြီ။ ဆာလည်း ဆာနေကြပြီ။ သူတို့ အားလုံး အိမ်ပြန်ချင်နေကြသည်။ ။

“လီးတဲ့မှပဲကွာ၊ လုပ်ကွက်နဲ့ အလုပ်သမားတန်းလျားက ရန်ကုန်နဲ့ မန္တလေးလောက်ဝေးနေတာ ဘယ်မှာ အလုပ်တွင်တော့မလဲ၊ သွားရလာရတာနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေတာ”

အလုပ်သမားတစ်ယောက်က ညည်းသည်။

“တောင်ဘက်ကမ်းမှာ အဆောက်အဦး ဆောက်စရာကွက်လပ်မှ မရှိဘဲ ကွ၊ မင်း မမြင်ဘူးလား၊ တောင်တွေချည်းပဲ။ ခုတောင် ဓာတ်အားပေးရုံနဲ့ လေစက်ရုံ

ကို တောင်စောင်းပေါ်မှာ ဆောက်ထားရတယ် မဟုတ်လား”

ကိုမြင့် လှမ်းကြည့်သည်။ ဟုတ်သည်။ လျှပ်စစ်ဓာတ်အားပေးရုံနှင့် လေစက်ရုံကို တောင်ခါးပန်းတွင် ကုတ်ကပ်ဆောက်ထားရခြင်းဖြစ်သည်။ မိုင်းထဲ သို့ လျှပ်စစ်ဓာတ်အား ပို့ရမည်။ အပြင်လေသွင်းရမည်။ ထို့ကြောင့် တခြား အဆောက်အဦးတွေ မရှိသင့်တိုင် သည်အဆောက်အဦး နှစ်ခုကတော့ မိုင်းပေါက် ဝတွင် ကပ်ဆောက်မှ ဖြစ်မည်။ သည်နှစ်ခုမှ မရှိလျှင် ဘာမျှ လုပ်မရ။

စင်စစ် အလုပ်သမားကြီး ပြောသလို အလုပ်သမား ရပ်ကွက်၊ ဆေးရုံ စသည်တို့သည် မိုင်းနှင့် ကပ်နေသင့်သည်။ ယခုလို မြစ်သာမြစ် ခြားနေတော့ ပစ္စည်းအပို့အယူ နှောင့်နှေးသည်။ စရိတ်ကုန်သည်။ မိုးတွင်းတွင် မြစ်သာမြစ် ရိုး တစ်လျှောက် မျှောဆင်းလာသော သစ်လုံးကြီးများကြောင့် အလုပ်သမား အပို့ အယူတွင် အန္တရာယ်များသည်။ မြေအောက်တွင် ဒဏ်ရာရသည့်အခါ ဆေးရုံ က မြောက်ဘက်ကမ်းတွင် ရှိနေသဖြင့် လမ်းခရီးတွင် ကြန့်ကြာ၍ အလုပ်သမား များ၏ အသက်များ မဆုံးရှုံးသင့်ဘဲ ဆုံးရှုံးရသည်။ ကျောက်မီးသွေးများက မုံရွာ သို့ တစ်နှစ်မှ ရက်ပေါင်းကိုးဆယ်သာ ပို့၍ရသည်။ ကျောက်မီးသွေးများ ကို တစ် နှစ်လုံး ပုံထားရတော့ အပျက်အစီးများသည်။ နွံတွေ သဲတွေ ရောကုန် သဖြင့် အမျိုးအစား ညံ့ရသည်။

တကယ်တော့ တောင်ဘက်ကမ်းက ကျောက်မီးသွေးမိုင်းသည် အလွန် ချောင်ကျသည့် နေရာဖြစ်သည်။

“တကယ်တော့ တောင်ဘက်ကမ်းက မိုင်းက ကျောက်မီးသွေးအမျိုး အစား လဲ မကောင်းဘူးဗျာ”

ဖိုးလှချိုက တစ်ဘက်ကမ်းကို ငေး၍ ကြည့်ရင်း ပြောသည်။

“ဘယ်ကောင်းမလဲကွ၊ ဒီဘက်ကမ်းမှာ ၂ ပေကြော လေးကြော ရှိ တယ်။ အမှတ်တစ် ကြောကလွဲရင် ကျန်သုံးကြောက ရှေးလ်ကျောက်တွေ ပါနေတာကိုး။ ရှေးလ်ကျောက်ဆယ်ရာနှုန်းကနေ လေးဆယ်ရာနှုန်း ရှိသတဲ့”

အသက်ခပ်ကြီးကြီး အလုပ်သမား တစ်ယောက်က ဝင်ပြောသည်။ သစ် ချောက်မိုင်း ဖွင့်ကတည်းက လုပ်လာခဲ့သူ ဖြစ်သဖြင့် ဝါရင့်နေပြီ။

“ါ အဘဦးစံတင်၊ ဘာလဲဗျ။ ရှေးလ်ကျောက် ဘယ်လောက် ပါသလေး ဘာလေးနဲ့၊ ခင်ဗျားက ဘူမိဗေဒပါရဂူမို့လို့လားဗျ”

အလုပ်သမားတစ်ယောက်က လှမ်းနောက်သည်။

"ဟေ့ ခွေးမသားလေး တလောက ဘူမိဗေဒပါရဂူတွေ လာတုန်းက ပြော သွားတာကွ။ ငါလဲ သူတို့လို ဘီအက်စ်စီတွေ ဘာတွေ မအောင်ပေမယ့်

ကျောက်မီးသွေး ကောင်းမကောင်းတော့ သိပါတယ်ကွ၊ ချီးမှပဲ၊ ဒီလောက် အထင်မသေးပါနဲ့"

"အမှတ်သုံးနဲ့ အမှတ်ငါး ကျောက်မီးသွေးကြောနဲ့ အောက်လွှာ ကြားထဲ မှာက ရှေးလ်ကျောက်တွေ ရှိသတဲ့"

"ဒါဖြင့် ရှေးလ်ကျောက်တွေကို မထုတ်ဘဲ ချန်ပစ်ခဲ့ပြီး ကျောက်မီး သွေး ချည်း ထုတ်ပေါ့ဗျာ"

"ဒါက မင်းတို့ထင်တာ ပြောနေတာကိုး၊ ရှေးလ်ကျောက်တွေကို မထုတ် ဘဲ ချန်ပစ်ခဲ့ရင် မင်းအဘတွေက ဒီအတိုင်း နေတာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ အဲ့ဒီကျောက်လွှာ တွေက အောက်ကို လျှောဆင်းလာတယ်။ အောက်လျှောဆင်းလာ ရင် မြေကြီးကို ထောက်ထားတဲ့ ဒေါက်တိုင်တွေပေါ် ပိကျလာပြီး ဒေါက်တိုင် တွေ ပြုတ်မှာ။ ဒေါက်တိုင်ပြုတ်တော့ တွင်းပြိုကျပြီး အားလုံး မာလက စျာန်ကြွ ကုန်မှာ အလုပ်သမားလူငယ်က လျှာတစ်လစ်ထုတ်၍ မျက်လုံးပြူးပြသည်။ ကိုမြင့်ပင် သူ့ စကားကို နားထောင်ရင်း ကျောစိမ့်သွားသည်။ တခြား တိုင်းပြည် များတွင် ကျောက်မီးသွေးတွင်း ပြိုကျသည်ကို သတင်းစာထဲတွင် ဖတ်ရဖူးသည်။ အရှင်လတ်လတ် မြေမြှုပ်ခံရသည်နှင့် ဘာမျှ ခြားမည်မဟုတ်ဟု တွေးမိကာ စိမ့် သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

"ဒါကြောင့် ဒေါက်တိုင်တွေ မပြုတ်အောင် အဲဒီရှေးလ်ကျောက်တွေကို ပါ ထုတ်ယူနေရတာပေါ့။ ရှေးလ်ကျောက်က ဘာမှ သုံးမရမှန်း သိသားပဲ။ သုံးမရတဲ့ အပြင် ကျောက်မီးသွေးထဲတောင် ရောနေလို့ အမျိုးအစား ညံ့ရသေး တယ်။ ပြီး တော့ တို့ဆီမှာ ကျောက်မီးသွေးသန့်တဲ့ စက်ရုံလဲ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်ဘက် က ကြည့်ကြည့်၊ ဟောဒီတောင်ဘက်ကမ်းက ကျောက်မီးသွေးမိုင်း ကတော့ ထုတ် ဖို့ မကောင်းတော့ပါဘူးကွာ။ ပို့ဆောင် ဆက်သွယ်ရေးက မလွယ်ဘူး။ ကျောက်မီးသွေးကလဲ အမျိုးအစားညံ့တယ်။ အစိုးရကလဲ လုပ်လက် စနဲ့မို့ လုပ် နေတာ ထင်ပါရဲ့၊ ပြီးတော့ အံလွဲတွေကလဲ ပါလိုက်သေး"

ကိုမြင့် အဘဦးစံတင်ဆိုသူ အလုပ်သမားကြီး စကားများကို စိတ်ဝင် စား လာသည်။ ကျောက်မီးသွေးမိုင်း အလုပ်သမားများ၏ ဘဝက အန္တ ရာယ်များ သည်။ ဆန်းကြယ်သည်။

"အံလွဲဆိုတာ ဘာလဲအဘ"

ကိုမြင့်က လှမ်းမေးသည်။ အဘ ဦးစံတင်က ကွမ်းတံတွေးတစ်ချက် လှမ်း ထွေးပြီး ရယ်သည်။

"အံလွဲ ဆိုတာ အံလွဲပေါ့ကွ၊ တခြား မြေကြောတွေနဲ့မဆက်ဘဲ ပြတ်နေ တဲ့ မြေကြောကြီးတွေကို ပြောတာ၊ သိတော့ သိတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းတို့ နားလည် အောင်တော့ ငါမပြောတတ်ဘူး။

"ဒီကောင်က အင်္ဂလိပ်လိုပြောမှ နားလည်တာ။ ဟော့ ဖိုးကိုမြင့် မှတ် ထား။ အံလွဲဆိုတာ ဖော့လ်(တ်)ကိုခေါ်တာ မှတ်ထား။ ဖော့လ်(တ်)၊ အမယ်လေး တံတွေး စင်လိုက်တာ၊ ဖော့လ်(တ်)ဆိုတာ အံလွဲ။ တချို့ပညာရှိတွေကတော့ ပြတ်ရွေ့ လို့ ခေါ်တယ်။ တချို့ပညာရှိတွေက ဖော့လ်(တ်)ကို မြန်မာလိုပြန်တော့ ဖော့ လ်(တ်)တဲ့" ဖိုးချိုက ဝင်ပြောသည်။ ။

ဖော့လ်(တ်)ခေါ် အံလွဲ ခေါ် ပြတ်ရွေ့များက အခြားမြေများနှင့် ပြတ်နေ သော ပထဝီ အစိုင်အခဲကြီးများ ဖြစ်သည်။ သူတို့က အခြား မြေကြော ကြီးများနှင့် အဆက်ပြတ်ကာ တစ်ခါတရံ ရွေ့သွားတတ်သည်။ သည်လောက် ကိုတော့ ဆရာ ဦးစံကောင်းထံမှ ကိုမြင့် ကြားဖူးသည်။ ဆရာဦးစံကောင်းထံမှ ကြားတုန်းကတော့ သည်အံလွဲကြီးများ အကြောင်းကို ကိုမြင့် စိတ်မဝင်စား။ ယခုတော့ စိတ်မ ဝင်စား၍ မဖြစ်တော့။ မိုင်းထဲတွင် အလုပ်လုပ်နေသည့် အလုပ် သမားများအဖို့ အံ လွဲကြီးများသည် အချိန်မရွေး အန္တရာယ်ပေးနိုင်သော သေမင်း တမန်ကြီးများ ဖြစ် နေပြီ။

"ခုမိုင်းမှာ အံလွဲကြီးတွေ ရှိသတဲ့လား အဘ" ကိုမြင့်က မေးသည်။

"သိပ်ရှိတာပေါ့။ ဒီနေရာတစ်ဝိုက်မှာ အံလွဲတွေ အများကြီး ဘူမိဗေဒ ပါရဂူ တွေက ပြောသွားတယ်။ ဟောဒီ တို့ထွက်လာတဲ့ မိုင်းထဲမှာကို အံလွဲကြီး နှစ်ခုရှိ တယ်။ အဲဒီနားကျတော့ ကျောက်မီးသွေးကြောက ကျောက်အုံချောင်းဘက် ကို ကွေ့ဆင်းသွားတယ်။ အဲဒီနားရောက်တော့ ကျောက်မီးသွေးကြောက မြေပြင် က ငုပ်သွားတယ်။ အဲဒီနားမှာ တူးရင် မြေအောက်ကို ဆင်းရမယ်တဲ့"

ဖိုးလှချိုတို့ ယခုဆင်းနေသည့် မိုင်းမှာ မြေပေါ်မိုင်းဖြစ်သည်။ မြေပေါ် မိုင်း က တောင်စောင်းထဲတွင် ဥမင်ဖောက်၍ ဝင်သွားရခြင်းဖြစ်သည်။ အဘ ဦးစံတင် ပြောသည့် မိုင်းမျိုးမှာ မြေအောက်ထဲသို့ တူး၍ ဆင်းသွားသည့် မိုင်း မျိုးဖြစ်သည် ဟု ကိုမြင့် နားလည်လိုက်သည်။

“မြေအောက် ဆင်းရင်တော့ ကျောက်မီးသွေး ဒီထက်များများထုတ်နိုင် မှာ ပေါ့ အဘ”

မြသန်းတင့် ဖိုးလှချို က မေးသည်။

“ထုတ်တော့ ထုတ်နိုင်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက အဲဒီ ကျောက်မီးသွေးကြောရဲ့ တောင်ဘက်မှာ အံလွဲကြီးတစ်ခု ခံနေတယ်။ မြောက်ဘက်မှာ မြစ်သာမြစ်ရှိနေတယ်။ ဒီတော့ ကျောက်မီးသွေးတူးရင် တောင်ဘက်အံလွဲကိုလဲ လွတ်အောင် တူးရမယ်၊ ပြီးတော့”

အဘ ဦးစံတင်က မြစ်သာမြစ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“ပြီးတော့ မြောက်ဘက်ကျတော့ ဒီမြစ် ခံနေတယ်။ ဒီမြစ်ရှိတဲ့အတွက် မြေအောက်နံရံကို ထူထူချန်တူးမှ ဖြစ်မှာ၊ မြေအောက်ကျင်း နံရံပါးရင် နံရံကျိုးသွားပြီး မြစ်ရေဝင်လာမှာ”

ကိုမြင့် သက်ပြင်းကြီးချသည်။ အဘ ဦးစံတင်ပြောသည့် အတိုင်းဆို လျှင် ကျောက်မီးသွေးကျင်းသည် အံလွဲနှင့် မြစ်ကြားတွင် ရှိနေသည်။ အံလွဲဘက် ကပ်သွား၍ အံလွဲရွေ့သွားလျှင် ကျင်းပြိုနိုင်သည်။ မြစ်ဘက်ကပ်ထူး၍ နံရံထု ပါးလျှင် နံရံကျိုးကာ မြစ်ရေဝင်လာနိုင်သည်။ အံလွဲနှင့် မြစ်ရေစီးကြားတွင် ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ် မိနေ ရသည့်ဘဝ။ မလွယ်ပါတကား။

“တလောက မြောက်ဘက်ကမ်းမှာ ကျောက်မီးသွေးတူးဖို့ ပါရဂူတွေ လာကြည့်သွားတယ်ဆို”

ဖိုးလှချိုက မေးသည်။

“ကြည့်တော့ ကြည့်သွားတာပဲကွ၊ မြောက်ဘက်က တုံနန်းရွာနားမှာ။ အဲဒီမှာ ထုတ်နိုင်ရင်တော့ ကျောက်မီးသွေးလဲ ဒီထက်ပိုကောင်းသတဲ့၊ ပြီးတော့ ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းကို တစ်ခါတည်းတန်းပြီး ပို့နိုင်တာပေါ့။ အလုပ်သမား တန်းလျားတို့၊ ဆေးခန်းတို့ ဘာတို့ ဆောက်ဖို့ မြေနေရာ ကျယ်ကျယ်ရှိတော့ ကောင်း

တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ခက်တာက ဥမင်ဖောက်ရမယ်တဲ့၊ ဥမင်က ပေတစ် သောင်း ကျော်ကျော်လောက် ဖောက်ရမယ်တဲ့”

မိုးက တော်တော်စဲသွားပြီ။ ကောင်းကင်မှိုင်းအုံနေသည့်တိုင် မိုးက သည်းထန်ခြင်း မရှိတော့၊ မိုးဖွဲကလေးများသာ တဖွဲဖွဲရွာနေသည်။ စောစောက လို မိုးပေါက်ကန့်လန့်ကာကြီး ပိတ်ဆီးနေခြင်း မရှိတော့။ မြောက်ဘက်ကမ်း ကို သဲကွဲစွာ မြင်နေရပြီ။

အလုပ်သမားပို့ မော်တော်ကလေးက စက်နှိုးသည်။ အလုပ်သမားများ ကို တစ်ဘက်ကမ်းသို့ ပြန်ပို့ရန် ဖြစ်သည်။

အမေ့ဥယျာဉ်စာအုပ်တိုက်

အလုပ်သမားတချို့က မော်တော်ပေါ်သို့ တက်သည်။ တချို့က ဘေး တွဲသ မ္ဗာန်ကြီးပေါ်သို့ တက်ကြသည်။ ဘေးတွဲသမ္ဗာန်ကြီးက အမိုးအကာ မရှိ။ တွဲသမ္ဗာ န်ကြီးပေါ်တွင် အလုပ်သမား လေးငါးဆယ်လောက် စုပြုံတက်ကြသည်။

မော်တော်က ကြိုးဖြုတ်ကာ အထက်သို့ ပြန်ဆန်သည်။ အထက်သို့ ပြန် ဆန်ပြီးမှ တစ်ဘက်ကမ်းက ဆိပ်ကို စုန်ကပ်မည်။

မြစ်သာမြစ်ရေစီးက အလွန်သန်သည်။ ရေစီးသန်သန်တွင် ဆန်တက် တော့ နှေးသည်။ မော်တော်ကလည်း သေးသေးကလေး၊ စက်အား သိပ် မကောင်း။ သည်အထဲတွင် လူငါးဆယ်လောက် တင်ထားသည့် တွဲသမ္ဗာန်ကြီးကို ဆွဲလာရ တော့ ပို၍ နှေးနေသည်။ တွဲသမ္ဗာန်ကြီးပေါ်တွင် အလုပ်သမားတွေ လိုက်လာကြ သည်။ သီချင်း ဆိုသူကဆို၊ စကားပြောသူက ပြော။

သည်တုန်း မော်တော်ဦးမှာ အော်သံတွေ ပေါ်လာသည်။ | ကိုမြင့် လှမ်း ကြည့်လိုက်တော့ မြစ်ညာက သစ်လုံးကြီးတွေ ရေစီးသန် သန်တွင် မျောပါလာ သည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ သစ်လုံးအလုံးနှစ်ဆယ်လောက် ရှိမည်။ သူတို့နှင့် ကိုက်တစ်ရာကျော်ကျော် ဝေးသည်။ သစ်လုံးတွေ လိမ့်ဆင်း လာနေပုံက တစ်စု တည်းမဟုတ်။ မြစ်တစ်ပြင်လုံး ပြန့်နေသည်။ တစ်လုံးလုံး နှင့် တိုက်မိမည်မှာ သေချာသည်။ မော်တော်ကန့်လန့်ဖြတ်နေလျှင် ဝင်ဆောင့် မည့် အန္တရာယ်က ပို ကြီးသည်။ မော်တော်ကို အလျားလိုက် မျှောထားမှသာ အဆောင့်သက်သာမည်။ ထို့ကြောင့် မော်တော်ဆလင်က မြစ်ကို ကန့်လန့်ဖြတ် နေသည့် မော်တော်ကို အောက်သို့ ဦးလှည့်ပေးလိုက်ပြီး အရှည်လိုက် မျှောထား လိုက်သည်။

သစ်လုံးကြီးတွေက တဖြည်းဖြည်း နီးလာပြီ။ မော်တော်ပေါ်က ခုန်ဆင်း၍လည်း မဖြစ်၊ ခုန်ဆင်းလျှင် ရေစီးရှိသည်။ ရေထဲတွင် နစ်သွားနိုင်သည်။ သစ်လုံးကြီးတွေ ဝင်ဆောင့်ပြီး သစ်လုံးကြားတွင် ညပ်သွားနိုင်သည်။

သည်တုန်း ဝုန်းကနဲ အသံကြီးနှင့်အတူ မော်တော်တစ်ဘက်သို့ စောင်းသွားသည်။ သစ်လုံးကြီးတစ်လုံး ဝင်ဆောင့်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

"ဟေ့ မြဲမြဲကိုင်ထားကြ၊ လွင့်ကျသွားမယ်"

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အော်ကြသည်။ နောက်ထပ် သစ်လုံးကြီးတွေ က ထပ်မျှားလာနေသည်။ မတတ်နိုင်။ မြစ်လယ်ကောင်တွင် ဘယ်မှာမှ ပြေး၍ မရ၊ ရှောင်၍မရ။ တချို့က တွဲ သမ္ဗာန်ပေါ်တွင် ပြေးလွှားနေသည်။ မပြေးနှင့်ဟု ပြော၍မရ၊ တား၍လည်း မရ။

"ကိုမြင့် သတိထားဟေ့၊ နောက်ထပ် သစ်လုံးတွေ လာနေပြန်ပြီ" ဖိုးလှချို က ကိုမြင့်ကို လှမ်းသတိပေးသည်။

"ကိစ္စမရှိပါဘူး ကိုလှချို၊ ခင်ဗျားလဲ သတိထား၊ လွင့်ကျသွားမယ်။ အဘ ဦးစံတင် ဟိုဘက်နား သိပ်မတိုးနဲ့"

ကိုမြင့်က ပြောသည်။ သည်တုန်း နောက်ထပ် သစ်လုံးကြီး သုံး လေးလုံးက ဝင်ဆောင့်သည်။ သည်တစ်ခါတွင်မူ စောစောကထက် အရှိန်ပြင်း သည်။ မော်တော်သာမက တွဲသမ္ဗာန်ကြီးပါ စောင်းသွားသည်။ တွဲသမ္ဗာန်ကြီး အစောင်းတွင် အဖျားမှ လူတစ်ယောက် ကျသွားကာ အော်သံတွေ ပေါ်လာ သည်။

ဖိုးလှချိုတို့ အနားက ဖြစ်သည်။ ဖိုးလှချို ကျသွားပြီဟု ကိုမြင့်ထင် လိုက်သည်။

"ဦးစံတင် ကျသွားပြီ၊ အဘ ဦးစံတင်၊ အဘ ဦးစံတင်"

ဖိုးလှချို အနီးတွင် ရပ်နေသော ဦးစံတင် ကျသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ မော်တော်က ရပ်ထား၍မဖြစ်၊ ရပ်ထားလျှင် အထက်က မျှောလာသည့် သစ်လုံး တွေကို တမင်ခံပေးထားသလို ဖြစ်နေမည်။ ထို့ကြောင့် ဆက်မောင်းရသည်။ ရေစီးတွင် ငုပ်ချည် ပေါ်ချည် မျောပါသွားသည့် လူတစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင် ရသည်။ မည်သူမျှ လိုက်မဆယ်ရဲကြ၊ သည်လောက်မြန်သည့် ရေစီးတွင် ကူးဖို့ မလွယ်၊ သစ်လုံး တွေကို ရှောင်ဖို့ မလွယ်။ ။

ကိုမြင့် ကြာကြာမဆိုင်းနိုင်။ မော်တော်အနီးသို့ မျှောလာသည့် သစ်လုံး ကြီး တစ်လုံးပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းသည်။ သစ်လုံးပေါ်တွင် အလိုက်သင့် စီးလိုက်သွား သည်။ သစ်လုံးတွေ တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး ခုန်ကူးသွားကာ မြုပ်လုမြုပ်ခင် ဖြစ် နေသော အဘ ဦးစံတင် အနားသို့အရောက် အားယူခုန်ချလိုက်သည်။ ဦးစံတင်က အကြောက်ကြောက် အလန့်လန့်ဖြင့် သူ့ကို အတင်းတွယ်ဖက်သည်။ သူက မရုန်းဘဲ အလိုက်သင့် လိုက်လာရန် ပြောသော်လည်း မရ။ သူ့အသံကလည်း ရေထဲတွင် ပြောရသဖြင့် ဝါးနေသည်။ ရေစီးသံကလည်း တဝေါဝေါ မြည်နေ သည်။ ဦးစံတင်ကလည်း ဘာကိုမျှ မကြားနိုင်လောက်အောင် ချောက်ချားနေ သည်။

မရ၊ ရှောင်၍မရ။ တချို့က တွဲ သမ္ဗာန်ပေါ်တွင် ပြေးလွှားနေသည်။ မပြေး နှင့်ဟု ပြော၍မရ၊ တား၍လည်း မရ။

“ကိုမြင့် သတိထားဟေ့၊ နောက်ထပ် သစ်လုံးတွေ လာနေပြန်ပြီ” ဖိုးလှချို က ကိုမြင့်ကို လှမ်းသတိပေးသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ကိုလှချို၊ ခင်ဗျားလဲ သတိထား၊ လွင့်ကျသွားမယ်။ အဘ ဦး စံတင် ဟိုဘက်နား သိပ်မတိုးနဲ့”

ကိုမြင့်က ပြောသည်။ သည်တုန်း နောက်ထပ် သစ်လုံးကြီး သုံး လေးလုံးက ဝင်ဆောင့်သည်။ သည်တစ်ခါတွင်မူ စောစောကထက် အရှိန်ပြင်း သည်။ မော်တော်သာမက တွဲသမ္ဗာန်ကြီးပါ စောင်းသွားသည်။ တွဲသမ္ဗာန်ကြီး အစောင်း တွင် အဖျားမှ လူတစ်ယောက် ကျသွားကာ အော်သံတွေ ပေါ်လာ သည်။

ဖိုးလှချိုတို့ အနားက ဖြစ်သည်။ ဖိုးလှချို ကျသွားပြီဟု ကိုမြင့်ထင် လိုက် သည်။

“ဦးစံတင် ကျသွားပြီ၊ အဘ ဦးစံတင်၊ အဘ ဦးစံတင်”

ဖိုးလှချို အနီးတွင် ရပ်နေသော ဦးစံတင် ကျသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ မော်တော် က ရပ်ထား၍မဖြစ်၊ ရပ်ထားလျှင် အထက်က မျှောလာသည့် သစ်လုံး တွေကို တမင်ခံပေးထားသလို ဖြစ်နေမည်။ ထို့ကြောင့် ဆက်မောင်းရသည်။ ရေစီးတွင် ငုပ်ချည် ပေါ်ချည် မျောပါသွားသည့် လူတစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင် ရသည်။ မည်သူမျှ လိုက်မဆယ်ရဲကြ၊ သည်လောက်မြန်သည့် ရေစီးတွင် ကူးဖို့ မလွယ်၊ သစ်လုံး တွေကို ရှောင်ဖို့ မလွယ်။ ။

ကိုမြင့် ကြာကြာမဆိုင်းနိုင်။ မော်တော်အနီးသို့ မျှောလာသည့် သစ်လုံး ကြီး တစ်လုံးပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းသည်။ သစ်လုံးပေါ်တွင် အလိုက်သင့် စီးလိုက်သွား သည်။

သစ်လုံးတွေ တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး ခုန်ကူးသွားကာ မြုပ်လိုမြုပ်ခင် ဖြစ် နေသော အဘ ဦးစံတင် အနားသို့အရောက် အားယူခုန်ချလိုက်သည်။ ဦးစံတင်က အကြောက်ကြောက် အလန့်လန့်ဖြင့် သူ့ကို အတင်းတွယ်ဖက်သည်။ သူက မရုန်း ဘဲ အလိုက်သင့် လိုက်လာရန် ပြောသော်လည်း မရ။ သူ့အသံကလည်း ရေထဲတွင် ပြောရသဖြင့် ဝါးနေသည်။ ရေစီးသံကလည်း တဝေါဝေါ မြည်နေ သည်။ ဦးစံတင် ကလည်း ဘာကိုမျှ မကြားနိုင်လောက်အောင် ချောက်ချားနေ သည်။

သည်အတိုင်းသာ ဦးစံတင် တွယ်ဖက်နေလျှင် သူပါ နစ်မည်။ ဦးစံတင် ဖက် ထားပုံသည် သူ့ကိုဘာမျှ မလုပ်နိုင်အောင် ချုပ်ထားသလို ဖြစ်နေသည်။ ကိုမြင့် ဘာမှ မပြောတော့။ အံကိုကြိတ်၍ ဦးစံတင် လက်ထဲမှ ဆောင့်ရုန်း ထွက်သည်။ နောက် ညာလက်သီး ပြင်းပြင်းနှစ်လုံးကို ဦးစံတင်၏ ပါးချိတ်ဆီ သို့ ပစ်သွင်း လိုက်သည်။ အင့်ကနဲ အသံနှင့်အတူ ဦးစံတင်သည် ရေထဲသို့ စုန်းစုန်းမြုပ်ကာ မျောပါသွားသည်။ သည်တော့မှ ကိုမြင့်က သတိမေ့မျောနေ သည့် သူ့ခန္ဓာကိုယ် ကြီးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ဆွဲကာ အခြား လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဖေ့ာ၍ ယက်ပြီး ကူး လာခဲ့သည်။ ကမ်းနှင့် သိပ်မဝေးတော့။

"ဟေး...ကိုမြင့်၊ သစ်လုံးကြီး သစ်လုံးကြီး၊ ဟာ တိုက်ပြီ"

မော်တော်ပေါ်က လှမ်းအော်ကြသည်။ ကိုမြင့် ကြည့်လိုက်တော့ သစ်လုံး ကြီး တစ်လုံး သူတို့အနားသို့ တည့်တည့်ကြီး ဆင်းလာသည်ကို မြင်လိုက် ရသည်။ သစ်လုံးက ခေါင်းကို ဝင်တိုက်လျှင် သက်သာမည် မဟုတ်။ ကိုမြင့် သတိမေ့နေ သည့် ဦးစံတင်ကို ဆွဲ နစ်ကာ ရေထဲသို့ ငုပ်ချလိုက်သည်။ သစ်လုံး ကြီး လွန်သွားမှ ခေါင်းကို ပြန်ဖော်နိုင်သည်။

ကမ်းရောက်တော့ ကိုမြင့် အားကုန်နေပြီ၊ မောနေပြီ။ ဦးစံတင် ကိုယ် ကြီး ကို ကမ်းပေါ်သို့ ဆွဲတင်ရင်း ကမ်းပေါ် ရောက်တော့ လဲကျသွားသည်။ မော်တော် ဆိုက်သဖြင့် မော်တော်ပေါ်က အလုပ်သမားများ ပြေးဆင်းလာကြသည်။ တချို့က ဦးစံတင်ဆီ ပြေးကြသည်။ တချို့က သူ့ဆီ ပြေးလာကြသည်။ သစ်လုံးရိုက်မိသည့် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေကို ကြည့်ရင်း ဝိုင်းမေးကြသည်။

"ကျွန်တော်က အရေးမကြီးပါဘူး၊ အဘ ဦးစံတင် သတိမေ့နေတယ်။ သူ့ဆီ ကိုသာ သွားကြပါ" ။

ကိုမြင့်က လဲရာမှ ထသည်။ သူ့ခေါင်းတွင် မူးဝေနောက်ကျိနေသည်။ လဲကျ တော့မည်အပြု ဖိုးလှချိုက သူ့ကို တွဲခေါ်သည်။

(၁၉)

ရွက်ဝါကြွေ နွေမူးမူး။

ဟုတ်သည်။ ရွက်ဝါတို့ကြွေ၍ နွေဦးက ဆန်းလုလု။ မိန်ရာသီခါမို၊ လသာခေါင်၊ မြလွှာမှောင် တောင်ခိုးမြူးဟု ဆိုသည်။

သည်အချက်လည်း ဟုတ်သည်။ တပေါင်းလက အလှဆုံးလ။ မြူပြာ ပြာ ယှက်မိုး၍ တောင်ခိုးတို့ မြူးသည်နှင့် တောတောင်၊ မြစ်ချောင်း၊ ထုံးအိုင် စသည် ဩကာသ သရုပ်ဒြပ်အပေါင်းသည် လဲ့လဲ့မှောင်နေသော မြူလွှာကို ခြုံထားသည့်နှယ် ရှိသည်။

ကိုမြင့် သစ်နောက်ပိုင်းသို့ ရောက်သည်မှာ နှစ်နွေနှင့် တစ်မိုးရှိသွား ပြီ။ နွေ သံသရာ စက်ရဟတ်လည်ပုံက မြန်လွန်းသည်။ တစ်နှစ်က နွေဦးရွက် ဝါများနှင့် အတူ ကိုမြင့်ရောက်လာသည်။ ယခု နွေတစ်ပတ်လည်ပြန်ပြီ။ ။

သောင်ရွက်တို့က ရော်ဝါသည်။ မြူက ပြောသည်။ မြစ်သာမြစ်ကမ်းက အင်ကြင်းပွင့်တွေ နီသည်။ ရဲပတောင်းထအောင် ပွင့်ကြသည်။ ။

ရွက်ဝါကြွေ နွေမူးမူး၊ ရာသီခါမို လသာခေါင်၊ မြလွှာမှောင် တောင်ခို မြူးဟု စာကဆိုသည်။

ဟုတ်သည်။ အားလုံး စာဆိုနှင့် ညီသည်။ | ရွှေဖီဖူး ပေါ်တော့မယ်လေ့လေ့၊ မေ့ရက်ကယ် နေနိုင်တယ်၊ ညှိုးငယ်ခွေ ယိမ်းနွမ်း၊ ပူပုံပန်း ရွှေပင်လယ်။

ဟင့်အင်း သည်တစ်ချက်တော့ စာဆိုနှင့် မညီ။

ဖိုးလှချိုက အလွန်ကြောင်သည်။ နွေရောက်လျှင် သူ့မျက်နှာ စပ်ပြီး ဖြိုးကြီးနှင့် မလိုက်အောင် ဆွေးလျှသံဖြင့် ဆိုတတ်သည်။ အဆိုကလည်းပိုင်၊ အတီးက လည်း နိုင်သဖြင့် နားထောင်၍တော့ ကောင်းသည်။ သို့ရာတွင် သည်သီချင်းမျိုးက ဖိုးလှချိုနှင့် နည်းနည်းမျှ မလိုက်။

ဖိုးလှချိုနှင့် နည်းနည်းမျှမလိုက်။

ဖိုးလှချိုနှင့် မလိုက်၍ သူနှင့်ကော လိုက်သလော၊ သူနှင့်လည်း မလိုက်။

မေ့ရက်ကယ် နေနိုင်သည်ဆိုသည့် အပိုဒ်က အားငယ်သံပါနေသည်။ အားနွဲ့ သံလေးနှင့် အပြစ်ဆိုသယောင် ပေါ်သည်။ ယောကျ်ားရင့်မကြီးဖြစ်လျက် အားနွဲ့

သံလေးဖြင့် ဆိုနေရသည်က မဟာန်။ မေ့ရက်နိုင်သည်ဟု မည်သူ့ကို အပြစ်တင်စရာ ရှိသနည်း။ အေးမကိုလော၊ ဟင်း…အဝေးကြီး။ ဘာကြောင့် | လွမ်းရမည်နည်း၊ သူမေ့တော့ကော ဘာအရေးနည်း။ သူတွေ့လျှင် ကိုယ်တွေ့ မည်။ သူမေ့လျှင် ကိုယ်ကလည်း မေ့လိုက်မည်။ ။

ညှိုးငယ်ခွေယိမ်းနွမ်း၊ ပူပုံပန်း ရွှေပင်လယ်။

အပူတွေက ပင်လယ်လောက် ကြီးသည်ဟု စာဆိုကဆိုသည်။ မပူပါ။ ပင်လယ်လောက်လည်း မပူ၊ မြစ်သာမြစ်လောက်လည်း မပူ၊ ကျောက်အိုးချောင်း

လောက်လည်း မပူ။ စကားကုန်ပြောလိုက်မည်၊ ကျောက်အိုးချောင်းထဲက ရေလေး တစ်စက်ထက် အနုမြူမှုန့်လောက်ကလေးမျှ မပူ။

အဲ…တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ နွေရောက်လျှင်တော့ ရင်ထဲက ဟာချင် သည်။ သည်ရင်ဟာပုံမျိုးကို အေးမနှင့် မတွေ့ခင်ကတည်းက ခံစားခဲ့ရဖူးသည်။ တပျင်းမှာကလည်းက ကျောက်ထုမှာကတည်းက ခံစားခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ အသစ်အဆန်းမဟုတ်။

ရင်ထဲက ဟာနေတုန်း မြင်လိုက်ရသည့် ရှုခင်းကြောင့် ကိုမြင့် အံ့ အားသင့်နေရသည်။

ကိုမြင့် သူ့မျက်လုံးများကို သူမယုံချင်။ မဟုတ်ခါမှလွဲရော၊ အေးမမှ အေးမအစစ်။ မျက်ခုံးထူထူ၊ မျက်ဝန်းရွှန်းလဲ့လဲ့၊ နှာတံစင်းစင်း၊ နှုတ်ခမ်းထူထူ၊ အေးမနှင့် တထေရာတည်း။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လည်း အေးမလို သွယ်သွယ် မြင့်မြင့်။

ဟုတ်သည်။ အေးမမှ အေးမအစစ်။

မျက်လုံးတွေကို သေသေချာချာ ပွတ်ကြည့်သည်။ မဟုတ်ခါမှလွဲရော အေးမမှ အေးမ။ မျက်ဝန်းရွှန်းလဲ့လဲ့၊ နှာတံစင်းစင်း၊ နှုတ်ခမ်းထူထူ။

သို့ရာတွင် ဘဝကတော့ ခြားနေသည်။ တစ်နှစ်တုန်းက သူတွေ့ခဲ့ရ သည့် အေးမက မုံရွာ–တမူး လမ်းမပေါ်က မှောင်ခိုမလေး၊ ယခု သူတွေ့ရသည့် အေးမကတော့ မှောင်ခိုမလေး မဟုတ်။

ကိုမြင့် သူ့မျက်လုံးများကို ပွတ်ကြည့်သည်။ မနှစ်မိုးတွင်း ဦးစံတင်ကို ရေထဲလိုက်ဆယ်ပြီးနောက် တစ်လလောက်ဖျားပြီးကတည်းက သူ ကောင်း

ကောင်း နေမကောင်း။ ဦးစံတင်ကို ဆယ်တုန်းက ပင်လည်း ပင်ပန်းလွန်းသည်။ အအေးလည်း မိသည်။ ပင်ကိုဥတုဓာတ်ခံကလည်း အားနည်းနေသည်။ ငှက်ဖျား ရောဂါ အခံလည်း ရှိသည်။ သည်ဒဏ်တွေအားလုံး စုပေါင်းကာ ကိုမြင့်ဖျားလိုက် သည်။ ဆယ်ရက်လောက်အပြင်းဖျားသည်။ အပူချိန် တစ်ရာ့ငါး တစ်ရာ့ခြောက် လောက် ရှိသည်ဟု ကိုဖေခင်နှင့် ဖိုးလှချိုတို့က ပြန်ပြောကြသည်။

"အဲဒီတုန်းကများကွာ ပြင်းလိုက်တဲ့အဖျား၊ ငါတော့ မျက်လုံးကို ပြူးနေတာပဲ"

ကိုဖေခင်က မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးဖြင့် ပြောသည်။ "ပြင်းမှာပေါ့ ဗျ။ ရင်ထဲမှာ အပူတွေရှိတာကိုး၊ ဖျားတော့ ကန်ထွက်တာပေါ့"

ဖိုးလှချိုက ထုံးစံအတိုင်း စပ်ဖြီးဖြီးဖြင့် ဝင်ထောက်သည်။ သည်တစ်ချီတော့ ကိုမြင့်ကို နည်းနည်းထိသည်။

"ဒါတော့ ဒါပေါ့ကွ၊ သီတတေဇောက ငုပ်သွားပြီ။ ဥဏှတေဇောက သိပ်အားကြီးတော့ ကန်ထွက်တာပေါ့"

ကိုဖေခင်က တိုင်းရင်းဆေးကလေး ဘာလေးလည်း ဝါသနာပါသည်။

"ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဥဏှတေဇောက သိပ်အားကြီးတာ၊ ဥဏှတေဇောအားကြီးတော့ ကန်ထွက်ကုန်တာပေါ့။ ဥဏှတေဇောတွေ ကန်တာမှ အတုံးလိုက်၊ အတစ်လိုက်တွေ"

ဖိုးလှချိုက တဟားဟားရယ်သည်။ တေဇော တေဇောဟုလည်း ပါးစပ် က တဖွဖွရွတ်သည်။

"ဘာအတုံးလိုက် အတစ်လိုက်လဲဗျ"

"ဘာအတုံးလိုက် အတစ်လိုက်ရမှာလဲ။ တစ်ရာ့ငါးတစ်ရာ့ခြောက်တက်တုန်းက ကယောင်ကတမ်းလျှောက်ကန်တဲ့ တေဇောတွေလေ။ ပြောလိုက်တာမှ စုံလို့ပဲ။ ဖျံတဲ့၊ ငါ့ကို နှစ်ဆယ်ရာစုငကြောင် မှတ်နေသလားတဲ့။ ငါကစေတနာ နဲ့ လုပ်ပေးခဲ့တာတဲ့၊ ခုတော့ ငါ့ကို အရူးလုပ်သွားသတဲ့၊ ငကြောင်ဖြစ်အောင် လုပ်သွားသတဲ့၊ အို စုံနေတာပဲ။ ပြီးတော့ အဘိဓမ္မာဆန်ဆန်၊ ကဗျာဆန်ဆန် စကားတွေလဲ ပါသေးတယ် မဟုတ်လားဗျ။ ဘာတဲ့ ဘဝဆိုတာ အမှောင်ချည်းပဲ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ အလင်းလဲရှိသတဲ့။ ဒါ တော့ သူပြောမှလား။ အေးမ၊ အေးမနဲ့ ရွတ်လိုက်

တာကလဲ ပုတီးစိပ်တာ ကျနေတာပဲ။ ကျုပ်တော့ ဒီကောင် ပေါက်သွား ပြီ ထင်နေတာ”

ဖိုးလှချိုက ကိုမြင့်ဖျားတုန်းက ကယောင်ကတမ်း စကားပြောခဲ့သည့် | စကားတွေကို ပြန်ရွတ်ပြသည်။ ကိုဖေခင်က ရယ်သည်။ ကိုမြင့်က ပြုံးရုံသာ ပြုံးနိုင်သည်။

“အမယ်၊ ပြီးတော့ ကဗျာတွေ ဘာတွေလဲ ရွတ်သေးသဗျ။ သည်ကွေ့ တွင် နေ့ကုန်မျှောပါရ၊ အတောမသတ်နိုင်တဲ့ ရဟတ်ငွေတွေရော၊ နင့်ကို နင် ပေးခဲ့တဲ့ ခါးနဲ့ပြန်ထိုးမယ်ဆိုတာတွေရော စုံလို့ပဲ။ တေဇောတွေလေ၊ တေဇော တွေ ကန်နေတာ၊ အတုံးလိုက် အတစ်လိုက်ပဲ”

ဟုတ်လောက်သည်။ ဖိုးလှချိုစကားသည် မှန်လောက်သည်။

သည်စကားများသည် ဖိုးလှချို ပါးစပ်မှ လုပ်ကြံတီထွင်ထားသည့် စကားများမဟုတ်နိုင်။ သူ့ပါးစပ်က ထွက်ခဲ့သော စကားများ ဖြစ်ရမည်။

“အဲဒါတွေကြောင့် အပူသိပ်ကြီးတာ ဖြစ်မှာပေ့ါကွ၊ အပူအစိုင်အခဲက တဖြည်းဖြည်း ကြီးလာတော့ ပွင့်ကန်ကုန်တာပေ့ါ”

“ကျုပ်တော့ သိလိုက်ပါပြီ၊ ဒီကောင့်အပူက သိပ်တော့ မလွယ်တော့ ဘူးလို့။ လေစက်က အင်ဂျင်ကြီးများ ပျက်ရင် သိပ်မပူရတော့ဘူး၊ လေစက်ကြီး | ကို မင်းအပူနဲ့ မောင်းလို့ ရချင်ရမှာ”

ဖိုးလှချိုက နောက်သည်။

“တော်စမ်းပါ ဗျာ၊ ဖျားနေတော့ ကယောင်ကတမ်းလျှောက်ပြောတာ ဖြစ်မှာပေ့ါ”

“မင်း ဂယောင်ကလဲကွာ၊ ဂယောင်ပဲ ဂယောင်လွန်းတယ်”

ကိုမြင့် ဘာမျှ မပြောတော့။ ဖိုးလှချို့ကို ရှင်းလင်းချက် ထုတ်နေလျှင် သည့်ထက်သည် ဆိုးတော့မည်။ သူ့ပါးစပ်က သည်စကားတွေ ထွက်ခဲ့သည်ဆို

တော့ သူ့ရင်ထဲတွင် သည်စကားတွေ ရှိနေလိမ့်မည်။ ရှိနေခဲ့လိမ့်မည်။ သူ့စိတ် ထဲတွင် အေးမကို ဖျံမလေးတစ်ယောက်ဟု ပေ့ါပေ့ါတန်တန် သဘောထားခဲ့

သည့်တိုင် သူဖျားနေတုန်းက သည်စကားတွေ ထွက်ခဲ့သည်ဆိုတော့ အေးမသည် သူ့ စိတ်ထဲတွင် မသိမသာ ကြီးစိုးနေပြီ။

ယခုလည်း ကိုမြင့်ရှေ့က မြင်ကွင်းကို ကြည့်၍ အံ့အားသင့်နေသည်။

သူ့ရှေ့တွင် သဏ္ဌာန်များစွာ ရှိသည့်အနက် သဏ္ဌာန်တစ်ခုဆီသို့ မျက်လုံးရောက်သွားတော့ သူ့မျက်လုံးများက ပြူးကျယ်သွားကြသည်။

သဏ္ဌာန်က မိန်းမပျိုကလေးတစ်ယောက်။ အသက်နှစ်ဆယ်တစ်ဝိုက်လောက်တွင် ရှိဦးမည်။

ယောက်ျားဝတ် စစ်ရောင် တက်ထရွန်အင်္ကျီလက်ရှည်ကို လက်ခေါက် ၍ ဝတ်ထားပြီး အစိမ်းရောင် တက်ထရွန်ထမိကို ဝတ်ထားသည်။ ခေါင်းတွင် အစိမ်းရောင် အဝတ်ဦးထုပ်ကို ခပ်မော့မော့ဆောင်းထားသည်။ ခြေတွင် ခြေအိတ် အဖြူကို စွပ်ထားပြီး ကင်းဗတ် ဘွတ်ဖိနပ်အဖြူကို စီးထားသည်။ ထမိတိုတို ဝတ်ထားသဖြင့် အဖြူရောင် ခြေအိတ်နှင့် အစိမ်းရောင် ထမိကြားတွင် ခြေသလုံး များက ဝင်းလက်နေသည်။ ရေပုလင်းတစ်လုံးကို စလွယ်သိုင်းထားပြီး လက်တွင် တုတ်တစ်ချောင်းကို ကိုင်ထားသည်။ | မိန်းမပျိုသဏ္ဌာန်သည် သူ့မြင်ကွင်းတွင် ဆန်းနေသည်။ ။

မနှစ်က တစ်နှစ်လုံး ကိုမြင့် မကျန်းမာ၊ မကြာမကြာ ငှက်ဖျားထတတ်သည်။ ကလိုရိုကွင်း စားရလွန်းသဖြင့် သူ့ အသားက ဝါဖျော့ဖျော့၊ လူကလည်း ခပ်ချည့်ချည့်။ ပင်ပင်ပန်းပန်း သိပ်မလုပ်နိုင်။

ယာယီအလုပ်ဝင်လုပ်သည့်အခါမျိုးမှာပင်လျှင် ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ် မျိုးတွေကို ကိုမြင့် မလုပ်နိုင်။ ကျန်းမာတုန်းကတော့ ကျောက်မီးသွေးများကို ကမ်းနားသို့ ပုံချရသည်။ မြစ်သာမြစ် တစ်ဘက်ကမ်းကို ပစ္စည်းတွေ ပို့ရသည်။ ယခု သည်အလုပ်တွေကို လုပ်နိုင်လောက်အောင် အင်အားမရှိ။

သည်တော့ အလုပ်သမားလို၍သာ ဝင်လုပ်ရသည့် ယာယီအလုပ်မှာ ပင်ပေ့ါပါးလွယ်ကူသော အလုပ်မျိုးကိုမှ လုပ်ရသည်။ ရုံးက စာပို့စာယူ အလုပ်မျိုး၊ ရုံးကားဒရိုင်ဘာ မအားသည့်အခါတွင် ရုံးကားကို ဝင်မောင်းရသည့် | အလုပ်မျိုး၊ ဝန်ပေ့ါ ပစ္စည်းကို သယ်သည့် အလုပ်မျိုး။ ။

သူငယ်မက သူ့ကို မြင်ဟန်မတူ။ ကော်လာတပ်သည့် ယောက်ျား ဝတ် အစိမ်းရောင် တက်ထရွန်လက်ရှည်၊ အစိမ်းရောင်တက်ထရွန်ထမိ၊ အစိမ်း ရောင် ဦးထုပ်၊ အဖြူရောင်ခြေအိတ်နှင့် အဖြူရောင် ကင်းဗတ်ဖိနပ်။

အစိမ်းနှင့် အဖြူရောင်ထဲက အသားဝါဝါ သူငယ်မလေး။

ဆံပင်နုနုတို့က အစိမ်းရောင် အဝတ်ဦးထုပ်အောက်မှ တိုးထွက်လာ ကာ ပခုံးနှစ်ဖက်ပေါ်တွင် ဝဲပျံဆင်းနေသည်။ ရှေ့က ဆံနွယ်များက နဖူးပေါ်သို့ ကျလာပြီး နားရွက်တွေကို ဖုံးကာ ပါးပြင်နုထွေးထွေးပေါ်သို့ ဝဲဆင်းသွားသည်။ ဆံပင်နက်နက်တွေက မျက်နှာဝါဝါကလေးကို ဘောင်ခတ်ထားတော့ သူ့မျက်နှာ ဝါဝါနှင့် လည်တိုင်သွယ်သွယ် ပို၍ ဝင်းနေသည်။ ပို၍ ရှင်းနေသည်။

သူ့ဘေးနားတစ်ဝိုက်မှ ကျောက်တုံးကို တူဖြင့် ထုသံ၊ စကားပြောသံ။ ရယ်သံတို့ကို ကြားရသည်။

မန္တလေးတက္ကသိုလ် ဘူမိဗေဒအဓိက ပထမနှစ်ကျောင်းသူကျောင်းသားများ သစ်ချောက်မိုင်းကိုလာ၍ လေ့လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျောင်းသူက နှစ်ဆယ်လောက်၊ ကျောင်းသား သုံးဆယ်လောက် ရှိမည်။ ။

သူတို့က သစ်ချောက်မိုင်းတစ်ဝိုက်က ဘူမိဗေဒကို လေ့လာမည်။ သစ်ချောက် ကျောက်မီးသွေးမိုင်းကို လေ့လာမည်။

ကိုမြင့်နှင့် အလုပ်သမားတစ်ယောက် ရုံးခန်းက တာဝန်ပေးသဖြင့် ဒေါက်သုံးချောင်းတပ် တိုင်ထွာရေး ကိရိယာများ၊ ဝန်စည်စလည်များကို ထမ်း၍ လိုက်ပို့ရသည်။

ပထမ မြစ်သာမြစ် တောင်ဘက်ကမ်းက မြေကြီးများ၊ ကျောက်လွှာ များကို လေ့လာမည်။ သည့်နောက်မှာ တောင်ဘက်ကမ်းနှင့် မြောက်ဘက်ကမ်း ရှိ ကျောက်မီးသွေးမိုင်းများကို လေ့လာမည်ဟု ဆိုသည်။

ကိုမြင့် ဇဝေဇဝါ။

အေးမနှင့်တော့ ခွဲမရအောင်တူသည်။ သို့ရာတွင် အေးမက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသို့ တက်သည်ဟု သူ မကြားစဘူး။ အေးမနှင့် သူ ခွဲခဲ့သည်မှာ တစ် နှစ်ကျော်ကလေးသာ ရှိသေးသည်။ ထိုနှစ်အတွင်း တက္ကသိုလ်ဝင် စာမေးပွဲအောင် ၍ ကျောင်းတက်သည်လော၊ သို့မဟုတ် လူချင်းတူ၍လော။

မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ကြည့်လျှင် ဈေးသည်နှင့် ကျောင်းသူကို အလွယ်တကူ ခွဲခြား၍ သိနိုင်သည်။ မည်သည့်နေရာတွေမှာ ကွဲပြားသည်ဟုတော့ မပြောနိုင်။ ကွဲပြားသည်ကတော့ အမှန်ဖြစ်သည်။ သူမြင်နေရသည့် ကလေးမက အေးမနှင့်တော့ တူသည်။ သို့ရာတွင် ဈေးသည်ဟန်မပေါက်၊ ကျောင်းသူဟန်

ပေါက်သည်။ စကားပြောပုံ၊ လှုပ်ရှားပုံ၊ လမ်းလျှောက်ပုံ၊ ရယ်ပုံ၊ မျက်နှာထား ပုံ၊ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကအစ ကျောင်းသူဟန် အပြည့်ရှိသည်။ သည်တော့ အေးမနှင့် တူသော်လည်း အေးမတော့ မဟုတ်တန်ရာ။

သူတို့ကို ဆရာတစ်ယောက်၊ ဆရာမတစ်ယောက် ကြီးကြပ်ပါလာ သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး သိပ်မကြီးကြသေး။ သုံးဆယ်ပတ်ဝန်းကျင်လောက်မှာ ရှိကြသေးသည်။ ဆရာရော ဆရာပါ ကွဲကောကိုင်း မျက်မှန်များကို တပ်ထား သည်။

ဆရာနှင့် ဆရာမက သုံးယောက်တစ်တွဲ၊ လေးယောက်တစ်တွဲ၊ တူ တစ်လက်ဖြင့် ကျောက်တုံးများကို ထုဖဲကြည့်နေကြသည့် ကျောင်းသူကျောင်း သား အုပ်စုတွေဆီ လျှောက်သွားရှင်း ရှင်းပြကြသည်။ သူတို့ စကားများကို ကိုမြင့် ကောင်းကောင်း မကြားရ။ မီးသင့်ကျောက်၊ အနည်ကျကျောက်၊ အသွင် ပြောင်းကျောက်ဆိုသည့် စကားများကို မကြာခဏ ကြားရသည်။

ကိုမြင့် မျက်လုံးများကတော့ အေးမနှင့်တူသည့် သူငယ်မဆီသို့ ရောက်နေသည်။ သူတို့အဖွဲ့ ဝင် ငါးယောက်အနက် အားလုံး မိန်းကလေးတွေချည့် ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်က တရုတ်ကပြား ဖြစ်ဟန်တူသည်။ မျက်လုံးမှေး၍ နှာခေါင်းပြားသည်။ တစ်ယောက်ကတော့ ရှည်ရှည်တောင့်တောင့်၊ အသားညိုညို၊ ကွဲကောကိုင်း မျက်မှန်ကြီးတပ်ထားသည်။ ယောကျ်ားကြီး တစ်ယောက်လို မာတောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်သည်။ ကျန်နှစ်ယောက်က အရပ်ခပ်ပြတ်ပြတ်။ အသား လတ်လတ်။

သူတို့တစ်သိုက်က ကမ်းနားက ကျောက်တုံးမည်းမည်းကြီးတွေကို ထုခွဲ နေကြသည်။ သည်နားက ကျောက်တုံးကြီးတွေက မြေပေါ်ထိုးထွက်နေသည့်

ကျောက်မီးသွေး အပေါ်လွှာကြောကြီးများ ဖြစ်သည်ဟု အဘဦးစံတင်က ပြောဖူး သည်။ ကျောက်မီးသွေးအပေါ်လွှာကြောကို ထုရသဖြင့် သူတို့ လက်ဖြူဖြူ နုနု ကလေးများတွင် မီးသွေးမှုန့် ကပ်နေသည်။

နံနက် ၇-နာရီက ကွင်းဆင်းပြီး ၉-နာရီခွဲကျတော့ ကွင်းဆင်းသည့် လုပ်ငန်းကို ခဏနားသည်။ လုံးဝနားခြင်းမဟုတ်၊ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် ဝိုင်းထိုင်၍ ဆွေးနွေးကြခြင်း ဖြစ်သည်။ စောစောက ထုခွဲလာသည့် ကျောက် တုံးများကို အလယ်တွင် ပုံထားသည်။ ကျောက်တုံးများက အရွယ်စုံသည်။ အရောင်စုံသည်။ တချို့ မည်းမည်း၊ တချို့က ဖြူဖြူ တချို့က နီနီကျင့်ကျင့်၊ တချို့က ဝါလွှလွှ။

အမျိုးအစားကလည်း စုံသည်။ စကျင်ကျောက်၊ နှမ်းပတ်ကျောက်၊ အင်ကြွင်းကျောက်၊ သလင်းကျောက်၊ ရေးလ်ကျောက်၊ လိပ်သဲကျောက်၊ ထုံးကျောက်။

ဆရာက ကျောက်ခဲ အမျိုးအမည်များကို ခွဲပြသည်။ ဂျီယိုခရိုနိုလိုဂျီ ခေါ်သည့် ကျောက်သက်ဗေဒကို ရှင်းပြသည်။

ဆရာတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ရောဘတ်ဘန်းစ်ဆိုတဲ့ စကော့ကဗျာဆရာ တစ်ယောက်ရဲ့ ကဗျာလေးတစ်ပုဒ် သင်ဖူးတယ်”

ဆရာက ရောဘတ်ဘန်းစ်၏ ကဗျာတိုကို အင်္ဂလိပ်လို ရွတ်ပြသည်။ “သမုဒ္ဒရာတွေ ခန်းသည်အထိ မင်းကို ချစ်ပါ့မယ်”တဲ့

“နေမင်းကြီးနဲ့ အတူ ကျောက်ဆောင်တွေ အရည်ပျော်သည့်အထိ မင်း ကို ချစ်ပါ့မယ်”တဲ့။ ဆရာတို့ မြန်မာမှာလဲ သီတာရေမြေဆုံးစေတော့တို့ဆိုတာ တွေ့ရှိတယ်။ ဒါကို ရွတ်ပြတော့ တပည့်တို့က ဘူမိဗေဒနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲလို့ မေးကောင်း မေးမယ်”

ဆရာက မျက်မှန်ကို ချွတ်ပြီး လှမ်းကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ်။ ရုတ်တရက်ကြည့်ရင်တော့ မဆိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘူမိဗေဒ သမားတစ်ယောက်က ဘူမိဗေဒအမြင်နဲ့ ကြည့်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ အဲဒီကဗျာလေးထဲမှာ ဘူမိဗေဒ သဘောတရားရဲ့ အခြေခံတွေ ပါနေတယ်။ ကောင်းပြီ။ ဒါဖြင့်ရင် ဘူမိဗေဒဆိုတာ ဘာလဲ၊ ဘူမိဗေဒဆိုတာ မြေကြီး။ ဟောဒီ ဆရာတို့ မှီတင်းနေထိုင်ရာ ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ ဖြစ်စဉ်သမိုင်းပဲ။ ကမ္ဘာမြေ ကြီးဟာ အသက်အားဖြင့် နုနယ်သလား၊ အိုမင်းပြီလား၊ အတိတ်နဲ့ ပစ္စုပ္ပန် ရဲ့ ဘူမိဖြစ်စဉ်၊ ဘူမိသမိုင်းတွေဟာ အတူတူပဲလား၊ ခြားနားကြသလား။ ခု | ဆရာတို့ တွေ့မြင်နေရတဲ့ မြေပြင်၊ ကျောက်ခဲစတဲ့ ပစ္စည်းတွေဟာ ကမ္ဘာတည် (စ ကတည်းက ဒီအတိုင်း ရှိနေခဲ့ကြတာလား၊ အချိန်နဲ့အမျှ ပြောင်းလဲခဲ့ကြ သလား၊ ဒါတွေဟာ ဘူမိဗေဒက လေ့လာတဲ့ ပြဿနာတွေပဲ။ ဘူမိဗေဒဟာ (၁၈ ရာစု ကုန်ခါနီးမှာ သိပ္ပံပညာ တစ်ရပ်အနေနဲ့ ပေါ်ထွန်းလာတယ်။ ရှေ့ဆောင်

သူတွေကတော့ ပြင်သစ် ဘူမိဗေဒပညာရှင် ဂျော့ကူဗီယေး။ အင်္ဂလိပ် ပညာရှင် ဝီလျံစမစ်၊ အင်္ဂလိပ်ပညာရှင် ဂျိမ်းစ်ဟတ်တန်၊ ချားလ်စ်လိုင်ယဲ စသူတို့ ဖြစ်ပါ တယ်။ အဲဒီသိပ္ပံပညာရှင်တွေနဲ့ နှောင်းခေတ် သိပ္ပံပညာရှင်တွေရဲ့ ခန့်မှန်းချက် အရ ဆရာတို့ ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ အသက်ဟာ နှစ်ပေါင်း သန်း ၄၅၀၀ လောက်ရှိ ပြီလို့ ခန့်မှန်းကြတယ်။ အဲ ဂျိမ်းဂျင်းစ်ဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်နက္ခတ္တဗေဒပညာရှင် တစ်

ဦးကတော့ ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ အသက်ကို ခန့်မှန်းလို့ လွယ်အောင် ပြောခဲ့တာ ရှိတယ်။ သူက ဝေရက်လို မြင့်တဲ့ တောင်ကြီးတစ်ခုလုံးကို စာကလေး တစ်

ကောင်က တစ်နေ့ကို နှုတ်သီးလေးနဲ့ နည်းနည်း နည်းနည်း နေပုံကို မှန်းကြည့် စမ်းတဲ့။ ဒီနည်းနဲ့ ဖဲသွားရင် ဝေရက်တောင်ကြီးဟာ ဘယ်အချိန်လောက်ကျမှ မြေပြင်နဲ့ ညီသွားမယ်ထင်သလဲတဲ့။ အဲ...ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ သက်တမ်းဟာ | အဲဒီလောက် ကြာခဲ့ပြီတဲ့။ ဒီအတောအတွင်းမှာ ဆရာတို့ ကမ္ဘာမြေကြီးဟာ ဘူမိခေတ်ကြီးတွေကို ဖြတ်သန်းခဲ့ကြတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် သန်း ၆၀ ကို အီယိုဆင်းခေတ်၊ အနှစ် သန်း ၄၀ ကို ဩလီဂိုဆင်းခေတ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် ၂၅ သန်းကို မိုင်ယို ဆင်းခေတ်၊ အနှစ် ၁၂ သန်းကို ပလိုင်ယိုဆင်းခေတ်၊ အနှစ် ၁ သန်းကို ပလိုင်စတိုဆင်းခေတ် စသဖြင့် ခေါ်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီ ဘူမိ ခေတ်ကြီးတွေတုန်းက ဆရာတို့ ခုတွေ့ နေရတဲ့ ကျောက်ဆောင်တွေ၊ ကျောက်ခဲ တွေဟာ ရေခဲတွေ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နေမယ်။ ဒါမှမဟုတ် ဒီကျောက်ခဲမျိုး တစ်မျိုး မဟုတ်ဘဲ တခြား ကျောက်မျိုးတွေ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမယ်။ အဲဒီခေတ်က တချို့

ကျောက်တွေဟာ အရည်ပျော်ကောင်း ပျော်ခဲ့ကြမယ်။ ခုနက ရောဘတ်ဘန်းစ်ရဲ့ ကဗျာလိုပေါ့၊ “မင်းကို ကျောက်ဆောင်တွေ အရည်ပျော်နေတဲ့အထိ ချစ်နေမယ်။ သီတာရေမြေ ဆုံးတဲ့အထိ ချစ်နေမယ်”ဆိုတာ ဘူမိဗေဒသဘောနဲ့ပြောရင် မင်းကို ဘူမိခေတ်ကြီး တစ်ခေတ်ကုန်ဆုံးတဲ့အထိ ချစ်နေမယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့”

ကျောင်းသားတချို့က နောက်ပိုင်းမှ ခပ်အုပ်အုပ် အော်သည်။ ကျောင်း ၊ သူများပါ ပါးစပ်အုပ်၍ ပြုံးကြသည်။

“တကယ်လို့သာ ရောဘတ်ဘန်းစ်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်တစ်သန်း လောက်က မွေးခဲ့ပြီး ယဉ်ကျေးမှုလဲ ထွန်းကားခဲ့မယ်ဆိုရင် “မင်းကို ပလိုင်စတို ဆင်းဘူမိခေတ်ကြီး ကုန်ဆုံးတဲ့အထိ ချစ်မယ်”လို့ ရေးချင်ရေးခဲ့မလား မသိဘူး”

“အဲဒါဟာ ဘူမိဗေဒရဲ့ အကိုင်းအခက် တစ်ခုဖြစ်တဲ့ ဂျီယိုခရိုနိုလိုဂျီ ခေါ်တဲ့ ကျောက်သက်ဗေဒအရ သိပ္ပံပညာရှင်တွေက ခန့်မှန်းခဲ့ကြတာ။ ကျောက် သက်ကို ကြည့်ပြီး ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ အသက်ကို ခန့်မှန်းတယ်ဆိုပါတော့”

ဆရာက မတ်တပ်ထသည်။ သူ့လက်နှစ်ဖက်က ဘောင်းဘီအိတ် ထဲသို့ ထိုးထည့်ထားသည်။

“လက်ရှိ ကျောက်တွေကို ယူရေနီယံဒိတ်တင်းလို့ခေါ်တဲ့ နည်းနဲ့တွက် တာ၊ ကျောက်တုံးထဲမှာပါတဲ့ ယူရေနီယံဓာတ်တွေ ကူးပြောင်းပုံအရ သက်တမ်း ကို တွက်ချက်တယ် ဆိုပါတော့”

ဆရာက ယူရေနီယံခေါ် ရေဒီယိုသတ္တုဖြင့် ကျောက်၏ သက်တမ်း၊ ကမ္ဘာမြေကြီး၏ သက်တမ်းတို့ တိုင်းထွာတွက်ချက်ပုံကို ရှင်းပြသည်။

"ကျောက်သက် ဗေဒကတော့ ဒီလောက်ပဲ ဆရာပြောထားဦးမယ်။ နောက်တစ်ခု ပြောချင်တာက ကျောက်သံသရာ၊ ဆိုင်ကယ်အော့ဖ်ရော့ခ်လို့ ခေါ်တဲ့ ကျောက်သံသရာ"

"ကျောက်မှာ သံသရာရယ်လို့ ရှိသေးလို့လား ဆရာ"

"သိပ်ရှိတာပေ့ါ။ မင်းတို့ ဆရာတို့လိုပေ့ါ။ ဆရာတို့ လူတွေမှာ မုန်း ကြ၊ ချစ်ကြ၊ ပျော်ကြ၊ လွမ်းကြ၊ ငိုကြ၊ ရယ်ကြ၊ ဆင်းရဲကြ၊ ချမ်းသာကြ ဆိုပြီး သံသရာလည်နေသလိုပေ့ါ။ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုခုကြောင့် ချစ်ရာက မုန်းသွားကြတယ်။ မုန်းရာက ချစ်သွားကြတယ်။ ကောင်းရာက ဆိုးပြီး ဆိုးရာက ကောင်းသွားကြတယ်။ လွမ်းရာက ပျော်ပြီး ပျော်ရာက လွမ်းသွားကြတယ်"

"ဒါဖြင့် ကျောက်တုံးတွေမှာကော မုန်းရာမှ ချစ်ပြီး ချစ်ရာက မုန်း သွားကြသလားဆရာ"

"အဟင်း၊ ဒါကတော့ ကျောက်တုံးကြီးကိုယ်စား မေးတာလား၊ မင်းကိုယ်စား မေးတာလား"

"ဟဲ…ဟဲ ကျောက်တုံးကြီး ကိုယ်စားပါ ဆရာ" "ဒါဖြင့် သံသရာဆိုတာကို တော့ မင်း သိတယ်နော်"

"သိပါတယ်ဆရာ"

"ကဲ ဒါဖြင့် သံသရာဆိုတာ ဘာလဲ၊ မင်းပြောစမ်း" ဆရာက ကျောင်းသား ကိုမေးသည်။ "တဝဲလည်လည် ထပ်ဖြစ်တာ ဆရာ"

"သက်စ်ရိုက်၊ တဝဲလည်လည် ထပ်ဖြစ်တာ။ တိတိကျကျ ပြောရရင် စက်ဝိုင်းသဖွယ် လည်ပတ်ခြင်းလို့ အဓိပ္ပာယ်ထွက်တယ်။ အင်္ဂလိပ်လိုဆိုတော့ ဆိုင်ကယ်လ်ပေ့ါ။ မင်းတို့မှာ အချစ်သံသရာတွေ၊ အမုန်းသံသရာတွေ၊ အလွမ်း သံသရာတွေ ရှိသလို ကျောက်တုံးတွေမှာလဲ သံသရာရှိတယ်။ ကျောက်ထု ကျောက်လွှာတွေမှာ ဖြစ်လိုက်ပျက်လိုက်၊ အသစ်တစ်ဖန်ဖြစ်လိုက်၊ တစ်မျိုးက တစ်မျိုးကို အသွင်ပြောင်းလိုက် ဒါကို ဘူမိဗေဒစကားနဲ့ ပြောရင် ဆိုင်ကယ်အော့ဖ် ရော့လို့ ခေါ်တယ်၊ ကျောက်သံသရာပေ့ါ"

ကျောက်သံသရာ စကားလုံးက ဆန်းသည်။ သည်တော့ ကိုမြင့် စိတ်ဝင်စားသည်။

"ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကျောက်အမျိုးအမည်တွေ ဘယ်လောက်များများ ချုပ်ကြည့်လိုက်ရင် ကျောက်အမျိုးကြီး သုံးမျိုးပဲရှိတယ်။ အဲဒါတွေကတော့ ကျောက်ကြီးရောဂါရယ်၊ ရေကျောက်ရယ်၊ နွားကျောက်ရယ်"

ဆရာက ခပ်တည်တည် အရွှမ်းဖောက်သည်။ ဟဲ…ဟဲ၊ ဆရာက မင်းတို့ ပျင်းမှာ စိုးလို့ပါ။ ဟုတ်တယ်၊ ကျောက် အမျိုးအစားကြီး သုံးမျိုးပဲရှိတယ်။ ပရိုင်မာရီရှေ့ခေါ်တဲ့ အရင်းခံကျောက်၊ မီးသင့်ကျောက်လို့လဲခေါ်တယ်။ ဆက်ဒီမင်ထရီ ရှေ့ခံလို့ ခေါ်တဲ့ အနည်ကျ ကျောက်၊ မက်တာမိုးဖစ်ခ်လို့ခေါ်တဲ့ အသွင်ပြောင်း ကျောက် ဆိုပြီး သုံးမျိုးရှိတယ်။ အခု ဟောဒီ ကျောက်တွေအားလုံးဟာ အဲဒီသုံးမျိုးထဲမှာ အကျုံးဝင်ကြတယ်"

ဆရာက ကျောက်တုံးများကို ပြသည်။ ။

"ဟောဒီ မြေကြီးရဲ့ အတွင်းပိုင်းမှာ ကျောက်ရည်ပူတွေ ရှိတယ်၊ အဲဒီ ကျောက်ရည်ပူတွေဟာ တဖြည်းဖြည်း ခဲလိုက်လာရာက မီးသင့်ကျောက်တွေ ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီမီးသင့်ကျောက်တွေဟာ ရေ၊ လေ၊ ရေခဲစတဲ့ သဘာဝ အင်အားစုတို့က တိုက်စားဖန်များတော့ ကျောက်စကျောက်နတွေဖြစ်၊ နောက် အမှုန်တွေဖြစ်ပြီး အနည်လွှာတွေ ဖြစ်လာတယ်။ ကြာတော့ အပူချိန် ဖိအားနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် ဓာတ်သဘာဝတွေကြောင့် အနည်လွှာတွေဟာ အနည်ကျကျောက် တွေ ဖြစ်လာတယ်၊ မြေတွင်းလှုပ်ရှားမှုကြောင့် တွန့်ခေါက်လာတယ်၊ တွန့်ခေါက် လာရာက အပူချိန်နဲ့ ဖိအားကြောင့် အဲဒီကျောက်တွေဟာ အသွင်ပြောင်းပြီး အသွင်ပြောင်း ကျောက်တွေ ဖြစ်သွားကြတယ်။ တစ်ခါ ဒီထက်ကြီးတဲ့ အပူချိန် နဲ့ ဖိအားကြောင့် အဲဒီအသွင်ပြောင်းကျောက်တွေဟာ အရည်ပျော်၊ အရည်က အေးသွားတော့ ခဲပြီး မီးသင့်ကျောက်တွေ ဖြစ်သွားကြပြန်တယ်။ ဒီနည်းအားဖြင့် ကျောက်တွေဟာ သံသရာ လည်နေကြတယ်။ ဥပမာအားဖြင့် ဟောဒီသင်ပုန်း ကျောက်ဟာ အသွင်ပြောင်းကျောက်မှာပါတယ်"

ဆရာက ခပ်မည်းမည်း ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို ပြသည်။

"သူက မူလတုန်းက ရှေးလ်ကျောက်လို့ခေါ်တဲ့ ရွှံ့ကျောက်ကနေ အပူနဲ့ ဖိအားပြင်းတဲ့ အခါကျတော့ သင်ပုန်းကျောက်ဖြစ်သွားတယ်။ ဟောဒီ ထုံးကျောက်ဟာ အပူနဲ့ ဖိအားကြောင့် စကျင်ကျောက် ဖြစ်သွားတယ်။ ဟောဒီ သဲကျောက်ဟာ အပူနဲ့ ဖိအားကြောင့် သလင်းကျောက်ဖြစ်သွားတယ်။ ဒီတော့ ဆိုင်ကယ်လ်အော့ဖ်ရှေ့ခ်ဆိုတဲ့ ကျောက်သံသရာအကြောင်းကို မှတ်ထားဖို့က

ကျောက်တွေဟာ အပူချိန်နဲ့ ဖိအားပြင်းရင် အသွင်ပြောင်းသွားတယ်ဆိုတာပဲ။ လူတွေ သံသရာလည်ကြသလို ကျောက်တွေလဲ သံသရာလည်ကြတယ်၊ စောစော က စကား ပြန်ဆက်ရင် မင်းတို့တစ်တွေ ချစ်ရာက မုန်းပြီး၊ မုန်းရာက ချစ်ကြ၊ ပျော်ရာက ဆွေးပြီး၊ ဆွေးရာက ပျော်ကြ၊ ကောင်းရာက ဆိုးပြီး၊ ဆိုးရာက ကောင်းကြသလိုပေါ့။ ကျောက်မှာက အပူနဲ့ ဖိအားကြောင့် အသွင် ပြောင်းရတယ်၊ ဘဝပြောင်းရတယ်၊ လူမှာက ပတ်ဝန်းကျင် အကြောင်းတရား တစ်ခုခုကြောင့် အသွင်ပြောင်းရတယ်၊ ဘဝပြောင်းရတယ်။ အဲ...ကျောက်နဲ့လူ ကွာတာ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ကျောက်က အသွင်ပြောင်းသွားပေမယ့် တစ်နေ့ ကျရင် နဂိုရှိရင်းစွဲ အခြေကို ပြန်ရောက်နိုင်တယ်၊ လူကတော့ အကြောင်းတစ် ခုခု သို့မဟုတ် ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေ တစ်ခုခုကြောင့် ကောင်းရာဆိုး၊ ချစ်ရာက မုန်း၊ ပြုံးရာက လွမ်းရရင် နဂိုရှိရင်းစွဲကို ပြန်မရောက်နိုင်တော့ဘူး လို့ ဆရာထင်တယ်၊ အေးလေ ဆရာထင်ချင်တယ်၊ ဆရာ မှားများ မှားမလား မသိဘူး၊ မုန်းရာက ပြန်ချစ်ရသည့်တိုင် နဂိုအချစ် မဟုတ်တော့ဘူး။ နောက် အပြုံးတစ်ခုနဲ့ နောက်အချစ်တစ်ခုသာ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ကဲ ဒီနေ့တော့ ကျောက် သက်ဗေဒနှင့် ကျောက်သံသရာလောက်ပဲ အကြမ်းဖျင်း မှတ်ထားကြပေါ့”

ဆရာက နာရီကိုကြည့်သည်၊ ဆယ်နာရီကျော်နေပြီ။

တစ်ဖက်ကမ်းက မော်တော်က ပြန်မလာသေး။ ထို့ကြောင့် ဒီဘက် | ကမ်းတွင် နားနားနေနေ မော်တော်စောင့်ကြသည်။

ကိုမြင့်က ဆရာပြောသည့် ကျောက်သံသရာအကြောင်းကို တွေးသည်။ သူထိုင်နေသည့် ကျောက်တုံးကြီးက ရှေးလ်ကျောက်တုံးကြီးဖြစ်သည်။ ကျောက်မီးသွေးကြောများထဲတွင် မကြာခဏ တွေ့ဖူးသည့် ကျောက်မျိုးဖြစ်သည်။ နောင်တစ်နေ့တွင် သင်ပုန်းကျောက်အဖြစ် အသွင်ပြောင်းကောင်းပြောင်းလိမ့်မည်။ ရှေးလ်ကျောက်အဖြစ်သို့ ပြန်ရောက်ကောင်း ရောက်လိမ့်မည်။ ဆရာပြောသွား သည့် ဥပမာအတိုင်း ကောက်ရလျှင် သူ့ အချစ်ကတော့ အချစ်မှ အမုန်း၊ အမုန်းမှ အချစ်သို့ ပြန်ရောက်ဦးမည်လော။ ရောက်လျှင်ကော ဆရာပြောသလို နောက် အချစ်တစ်ခုလော၊ နောက် အပြုံးတစ်ခုလော။

“ဒီမှာ...ဒီမှာ ဦးလေး”

ကိုမြင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့ကိုခေါ်နေခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ ကလေးမနှစ်ယောက်က သူ့ကိုခေါ်နေခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ တစ်ယောက်က အေးမနှင့် တူသည့် ကျောင်းသူ၊ တစ်ယောက်က တရုတ်ကပြားမကလေး။

“ဟောတော့”

ကိုမြင့်လှည့်ကြည့်တော့ တရုတ်ကပြားမလေးက လျှာတစ်လစ်ထုတ်၍ တစ်ချက်ရယ်သည်။

"စုကလဲကွယ်၊ အားနာစရာကြီး၊ ဘယ်က ဦးလေးရမှာလဲ"

"အဲ…အဲ ယောင်လို့၊ ဒီကအလုပ်သမားကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ကို သရဖီ ပန်း ခူးပေးပါလား"

စုဆိုသည့် တရုတ်ကပြားမလေးက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သရဖီပင်ကြီးကို ပြသည်။ အော်…ဟုတ်ပါ၏။ ဖိုးလှချိုဆိုတတ်သည့် မြမြမောင်းမောင်းပတ်ပျိုး ထဲကလို မြလွှာမှောင် တောင်ခိုးမြူးသည့် ရွှေဖီတို့ ဖူးကြသည့် မိန်ရာသီ ခါတော်ဦး ဖြစ်ပါ၏။

"ဘယ့်နှယ်လဲ အလုပ်သမားကြီး၊ ခူးပေးမယ် မဟုတ်လား"

ကလေးမက ထပ်မေးသည်။ အေးမနှင့်တူသည့် ကလေးမက ဘာမျှ မပြော၊ သူ့ကို အကဲခတ်ဟန် ကြည့်နေသည်။

"ဟုတ်…ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်" | ကိုမြင့် မငြင်းသာ၊ ခါးတောင်းကျိုက်၍ သရဖီပင်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ သူ့ကို ရှုတ်တရက်ကြည့်၍ ကလေးမက ဦးလေးဟု ခေါ်ခဲ့သည်။ ခေါ်ပါစေ။ သူတို့ခေါ်မည်ဆိုကလည်း ခေါ်ချင်စရာ ဖြစ်သည်။ ခေါ်လောက်သည်။ မနှစ်က တစ်နှစ်လုံး ဖျားခဲ့သည့် ငှက်ဖျားဒဏ်ကြောင့် အသားက ဝါနေသည်။ မျက်နှာ က ချောင်ကျနေသည်။ သည်အထဲတွင် အဝတ်ဦးထုပ် ခပ်နွမ်းနွမ်း ဆောင်းထား လိုက်သေးသည်။ ရုပ်သွင်ကလည်း ခပ်နွမ်းနွမ်း၊ အဝတ်အစားကလဲ ခပ်နွမ်းနွမ်း။

"အဲ…ဟိုဘက်နားက အကိုင်းမှာ အများကြီးပဲ"

ကိုမြင့်က သူတို့ပြောသည့်အတိုင်း အဖျားသို့တက်၍ ကိုင်းဖျားကို ချိုးချပေးသည်၊ မိနစ်နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်ကျမှ ဆင်းခဲ့သည်။

အောက်ရောက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်က အရွက်များ ခြွေချနေကြ သည်။ ခေါင်တွင် ဝေနေအောင် ပန်ထားကြသည်။ လက်ထဲက အဝတ်ဦးထုပ် အစိမ်းများ ထဲတွင် ပန်းပွင့်တွေ ပြည့်မောက်နေသည်။ ။

ကိုမြင့်က သူ့ခါးထဲတွင် အမြဲတမ်းပါသည့် ဓားမြှောင်ကလေးဖြင့် အကိုင်းအခက်များကို ကူရှင်းပေးသည်။ အေးမဆီက သူယူတားလိုက်သည့်

ခေါင်းမြှောင်ကလေး၊ အရိုးကဆင်စွယ်၊ ဓားအိမ်တွင် ဆင်မြီးကွပ်လျက်။

“ ဦးလေးက အဲ...ဒီက အစ်ကိုက သစ်ချောက်မိုင်းမှာ လုပ်တယ်နော်” တရုတ်ကပြားမလေးက မေးသည်။ “အင်း ဆိုပါတော့ ”သူ့အဖြေကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လှမ်းကြည့်ကြသည်။

အေးမနှင့် တူတော့တူသည်။ သို့ရာတွင် ဆရာပြောသည့် ကျောက် သံသရာထဲက ကျောက်ခဲလို ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေတစ်ခုခု၊ အကြောင်း တစ်ခုခုကြောင့် ဘဝပြောင်းသွားသည်လော။ မဖြစ်နိုင်၊ ဒီလောက် မမြန်နိုင်။

အေးမဆိုလျှင် သူ့ကို သိမည်၊ မှတ်မိမည်၊ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်သော်လည်း နှုတ်ဆက်မည်။ မမြင်ဟန်ပြုပြီး ရှောင်၍ သွားလျှင်လည်း သွားမည်။

သူငယ်မနှစ်ယောက်က သူတို့နှစ်ယောက်ချင်း ပြောကာ ကြည့်၍ ရယ်နေကြသည်။

မိန်းမဆိုသည့် သတ္တဝါက ဆန်းသည်။ သူတို့က အနည်းစုဖြစ်နေလျှင် ကျားရှေ့တွင် ရောက်နေသည့် သိုးငယ်လေးတွေလို ငြိမ်နေသည်။ သူတို့က အများစုဆိုလျှင် ကြောင်ကလေးတွေ မြူးတူးသလို မြူးတူးကြသည်။ အနားတွင် ရှိသည့် ယောကျာ်းလေး တစ်ယောက်ကို ကြွက်ကလေး တစ်ကောင်လောက်ပင် သဘောထားပုံမရ။

“ဒီက အစ်ကို အလုပ်သမားကြီး နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ” “ဖိုးခွေးပါ”

ကိုမြင့် ရယ်ချင်သည်။ မရည်ရွယ်ဘဲ အလိုအလျောက် ထွက်သွား သည်။ ပါးစပ်ထဲတွေ့ သည့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၏ နာမည်ကို ရွတ်မိလျက် သားဖြစ်သည်။

“ဟင် ကိုဖိုးခွေးဆိုတော့ နာမည်ကြီးတွေက လှလဲမလှဘူး၊ လူနဲ့လဲ မလိုက်ဘူး”

သူငယ်မက ဆိုသည်။

အေးမနှင့်တူသည့် သူငယ်မက သူ့ အဖော်ကို မသိမသာ လှမ်းဆိတ် သည်။ ။

“ကဲ အလုပ်သမားကြီး ကိုဖိုးခွေးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်။ ကျွန်တော့်နာမည်က စုစုလို့၊ မန္တလေးကပါ။ သူက တိုးတဲ့၊ မုံရွာက မှတ်ထား နော်။ ရော့ အလုပ်သမားကြီး ကိုဖိုးခွေးဖို့ လက်ဖက်ရည်ဖိုး၊ လက်ခံပါနော်။ စိတ်မရှိပါနဲ့”

ကိုမြင့်က ငြင်းသည်။

“လက်ခံပါဗျ။ ပန်းခူးပေးလို့ ပေးတယ် မအောက်မေ့ပါနဲ့၊ လူတစ် ယောက်ဟာ သူ့လုပ်အားအတွက် ထိုက်သင့်တဲ့ ခံစားခွင့် ရှိတဲ့ သဘောပါ”

ကိုမြင့်က ခါးခါးသီးသီး ငြင်းသည်။ လာပြန်ပြီ၊ စေတနာနှင့်လုပ်ပေး သည်ကို အခကြေးငွေ ယူရသည့်အဖြစ်မျိုး။ ။

“ကဲ အလုပ်သမားကြီး ကိုဖိုးခွေး၊ မယူရင်လဲ ထားခဲ့ရတော့မှာပဲ။ စိတ်မရှိပါနဲ့၊ ဟော မော်တော်လဲလာပြီ၊ သွားမယ်နော်”

စုစုက ငါးကျပ်တန်အသစ်ကလေးတစ်ရွက်ကို ကျောက်တုံးပေါ် တင်ထားပြီး တိုးလက်ကိုဆွဲလျက် ကမ်းစပ်သို့ ဆင်းပြေးသည်။

သူတို့ဆံပင်နုနုကလေးများက လေတွင် လွင့်ဝဲနေကြသည်။ တိုးက ပြုံးဟဟနှင့် သူ့ကို သမင်လည်ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

ကိုမြင့်က တိုးခေါင်းမှ ကြွေကျခဲ့သည့် ပန်းခိုင်ကလေးကို ကောက်မွေးမိသည်။ သရဖီပန်းခိုင်ကလေးကို လက်ထဲတွင် ထောင်ပြရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

တိုး၏ ပါးစပ်မှ စကားတစ်လုံးမှ ပြောမသွား။ မျက်လုံးကမူ စကား လုံး အထောင်အသောင်း ပြောသွားသည်ဟု ထင်၏။

သူက မလှုပ်မရှားရပ်နေသည့်တိုင် မောရသည်။ ပန်းရသည်။ နွမ်း ရသည်။

အေးမနှင့်တူသည့် မိန်းမငယ်လေး တစ်ယောက်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်က ဘူမိဗေဒကျောင်းသူလေးတစ်ယောက်။ တိုးဆိုသည့် သူငယ်မလေး တစ်ယောက်။

ထိုတစ်ယောက်ကြောင့် ရင်နာခဲ့ရဖူးသည်။ ယခု သည်တစ်ယောက်ကြောင့် ရင်မောရဦးမည်လော။

(၂၀)

“ဟောဒါက ချင်းတွင်းမြစ်၊ ဒါတွေက ကျောက်မီးသွေးကြောတွေ၊ တောင်နဲ့

မြောက် တန်းနေတယ်၊ ကျောက်မီးသွေးကြောတွေဟာ အရှေ့မြောက်ဘက် ဆယ်ဒီဂရီလောက် စောင်းနေရာက ကလေးဝနားကျတော့ အနောက်ဘက်ကနေ | အရှေ့ဘက်ကို လေးဆယ့်ငါးဒီဂရီလောက် စိုက်ဆင်းသွားတယ်။ ။

သစ်ချောက်မိုင်း အလုပ်သမားရိပ်သာ ခန်းမကြီးထဲတွင် လူငါးဆယ်ခန့် | ထိုင်နေကြသည်။ အလုပ်သမားရိပ်သာက ပျဉ်ကာ သွပ်မိုး၊ သမံတလင်းခင်း ဖြစ်သည်။ ရှေ့ဘက်တွင် ဝရံတာထုတ်ထားပြီး ပြတင်းပေါက်ကျယ် တံခါးမကြီး | များနှင့် အလင်းရောင်ရသည်။ လေကောင်းလေသန့် ရသည်။ ရှေ့တွင် မော်တော်

ကားလမ်း။ မော်တော်ကားလမ်း တစ်ဖက်က လူနေတန်းလျားများရှိသည်။ ရိပ်သာက နွားစွယ် တောင်စောင်းတွင် ဆောက်ထားသဖြင့် နောက်ဘက်ထွက် လိုက်လျှင် နွားစွယ်တောင်ခြေရင်းသို့ ရောက်သည်။ သွေးကြောများလို ယှက်ဖြာ နေသော လူသွားလမ်းကလေးများက တောထဲသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွား ကြသည်။ နွားစွယ် တောင်ထိပ်သို့ တက်သည့် ခြေလမ်းကလေးများ ဖြစ်သည်။

“ဒီကျောက်မီးသွေးကြောတွေဟာ ချင်းတွင်းမြစ်အနောက်ဘက် လေးမိုင် လောက်ဝေးတဲ့ (Yaw Series) လို့ ခေါ်တဲ့ ယောကျောက်လွှာအထဲမှာ ရှိတယ်။ ကျောက်မီးသွေးက ပေလေးထောင်လောက် ကျယ်တယ်” ။

ရိပ်သာခန်းမထိပ်တွင် အနံ ၄ ပေခွဲ၊ အလျား ၇ ပေခွဲခန့် ရှိမည့် | သစ် မှောက် ကျောက်မီးသွေးမိုင်း မြေပုံကြီးချိတ်ထားသည်။ သစ်ချောက်မိုင်း

အငယ်တန်း အရာရှိတစ်ဦးက လက်တွင် ကြိမ်လုံးရှည်ကြီးတစ်ချောင်းကို ကိုင်ကာ ရှင်းပြနေသည်။

“အဲဒီယောကျောက်လွှာရဲ့ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ (Sand Stone) | လို့ ခေါ်တဲ့ သဲကျောက်တွေ ရှိတယ်။ ခု ကျွန်တော်တို့ မြင်နေရတဲ့ မြစ်သာမြစ်

ဟာ အဲဒီကျောက်မီးသွေးကြောတွေထဲကို ဖြတ်ပြီး စီးလာတာပဲ၊ အထက် နား မှာ မြစ်သာမြစ်ထဲကို စီးဝင်လာတဲ့ ကျောက်အံချောင်းနဲ့ ဝါးရဲချောင်းရှိတယ်။

ဟောဒီ မျဉ်းကြောင်း နှစ်ကြောင်းပေါ့၊ အဲဒီ ချောင်းနှစ်ချောင်းရဲ့ ကမ်ပါး တွေ ကို ကြည့်ရင် မည်းနက်နေတာ တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ အဲဒါတွေက မြေပြင်မှာ ပေါ် နေတဲ့ (Coal Outcrop) တွေပဲ၊ မြန်မာလို နားလည်လွယ်အောင် ပြောရ ရင်တော့ ကျောက်မီးသွေး မြေပေါ်ပိုင်းလို့ ခေါ်ရမှာပေါ့”

သစ်ချောက်မိုင်းသို့ လေ့လာရေး ကျောင်းသားများ မကြာခဏ လာတတ်ကြသည်။ သည်နှစ်တွင် မန္တလေး တက္ကသိုလ် ဘူမိဗေဒဌာနမှ ကျောင်းသူကျောင်းသားများ ရောက်နေကြသည်။ မိုင်းမှ တာဝန်ခံများက သစ်ချောက်မိုင်းအကြောင်းကို ရှင်းပြနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုမြင့်က တံခါးဝမှရပ်ကာ မိုင်းတာဝန်ခံအရာရှိ ရှင်းပြနေသည်ကို နားထောင်သည်။ တကယ်တော့ သူနှင့် ဘာမျှမဆိုင်။ ယခုတိုင် သူ အလုပ် မရသေး။ သို့ရာတွင် သစ်ချောက်မိုင်းကို သူစိတ်ဝင်စားနေသည်။ သစ်ချောက် မိုင်းက အလုပ်သမားများ၏ ဘဝကိုလည်း သူ စိတ်ဝင်စားနေသည်။ ထို့ကြောင့် လာ၍ နားထောင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဧည့်သည်ကျောင်းသားများကို ရှင်းပြခြင်း ဖြစ်သဖြင့် မည်သူမျှ ဝင်ခွင့်မရှိ၊ သည်တော့ ကိုမြင့် နောက်ဘက် အပေါက်ဝ နားက ရပ်ပြီး နားထောင်သည်။

တစ်နေ့က တွေ့ခဲ့သည့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေ၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်၊ အသက် နှစ်ဆယ်တစ်ဝိုက်လောက်မှာသာ ရှိကြဦးမည်။ ကုလားထိုင်များပေါ်တွင် ထိုင်ကာ မှတ်စုစာအုပ်ကိုယ်စီဖြင့် ရေးမှတ်နေကြသည်။ သူကတော့ ဝင်ခွင့်လည်း မရှိ၊ ထိုင်ခွင့်လည်းမရှိ၊ ရေးစရာ မှတ်စု စာအုပ်လည်း

မိုင်းတာဝန်ခံ အရာရှိငယ်က ဆက်ရှင်းပြသည်။

"အဲဒီ ပေလေးထောင်လောက်ကျယ်တဲ့ ယောကျောက်လွှာထဲမှာ ကျောက်မီးသွေး ကြောပေါင်း လေးဆယ်လောက် ရှိတယ်၊ ကျောက်မီးသွေးကြောတွေရဲ့ ထုကတော့ တချို့ အကြောတွေက ခြောက်လက်မလောက်ရှိပြီး တချို့က ဆယ်ပေလောက်ရှိတယ်၊ ခြောက်လက်မလောက်သာရှိတဲ့ ကျောက်မီးသွေးကြော တွေကတော့ ကျောက်မီးသွေး မထုတ်လောက်ပါဘူး၊ ကျောက်မီးသွေး ထုတ် လောက်တဲ့ အကြောဟာ အနည်းဆုံး ထုနှစ်ပေရှိရမယ်။ ခု ကျွန်တော်ပြောတဲ့ ကျောက်မီးသွေးကြောပေါင်း လေးဆယ်အနက် နှစ်ပေအထက်ထုရှိတဲ့ ကျောက်မီးသွေးကြောက ဆယ်ကြောလောက်ပဲ ရှိပါတယ်၊ အဲဒီထုတ်လုပ်နိုင်တဲ့ ကျောက်မီးသွေးကြော ဆယ်ကြော တည်နေပုံက အထက်အကျဆုံးနေရာ ဟောဒီနေရာမှာ (တာဝန်ခံက ကြိမ်လုံးဖြင့် ထောက်ပြသည်) အကြောသုံးကြော ရှိတယ်၊ အောက် အကျဆုံးနေရာ၊ ဟောဒီနေရာမှာ ကျောက်မီးသွေးကြော ငါးကြောရှိတယ်။ အလယ်မှာ နှစ်ကြောရှိတယ်၊ အထက်အကျဆုံး နေရာက အကြောတွေကို အထက်ကြော၊ အလယ်ကအကြောကို အလယ်ကြော၊ အောက်ဆုံးက အကြောတွေကို အောက်ကြော"

နောက်တန်းမှ ကျောင်းသားများက တခိခိ ရယ်ကြသည်။ ရှေ့တန်းက ကျောင်းသူတွေက မျက်နှာနီရဲကာ ခေါင်းငုံ့ထားကြသည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လှမ်းကြည့်ကြသည်။ "အဲဒီအကြောစောစောက ကျိတ်ရယ်သံများသည် ပွင့်ထွက်လာသည်။ သည်တော့မှ သူ့စကားကို သူ သတိရသွားသည်။

"အဲ-အဲ-အဲ ဒီအကြောတွေကို ကျွန်တော်တို့က အထက်လွှာကြော၊ အလယ်လွှာကြော၊ အောက်လွှာကြောလို့ ယာယီခေါ်ထားပါတယ်၊ ဒါတွေကတော့ ကျွန်တော်တို့ သစ်ချောက်မိုင်းရဲ့ ပထဝီအနေအထား ဆိုပါတော့။ ပထဝီ အနေအထားကို ရှင်းပြပြီးရင် ဘူမိဗေဒ အနေအထားကို"

"ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများက လိုက်မှတ်ရန် ပြင်ကြသည်။

"လေ့လာချက်များအရ မြစ်သာမြစ် စီးဆင်းရာ တစ်လျှောက်ဟာ ကျောက်လွှာလှုပ်ရှားမှု အများဆုံး ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် မြစ်သာမြစ်နားက ကျောက်လွှာတွေမှာ (Fault) လို့ခေါ်တဲ့ အံလွဲတွေအများကြီး တွေ့ရတယ်။ (ကျွန်တော်တို့ကတော့ (Fault) ကို အံလွဲလို့ ပြန်ထားတယ်။ ခင်ဗျားတို့ တက္ကသိုလ်တွေကတော့ (Fault) ကို ပြတ်ရွေ့ လို့ ဘာသာပြန်တယ်)။ အဲ... ခု ကျွန်တော်တို့ ကျောက်မီးသွေးမိုင်းရဲ့ တောင်ဘက်နားမှာ အံလွဲကြီးနှစ်ခု တွေ့ရပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့မိုင်းကို အံလွဲတောင်ဘက်အထိ ဆက် မတူးတော့ဘဲ အဲဒီအံလွဲကိုပဲ မိုင်းရဲ့ တောင်ဘက်နယ်နမိတ်အဖြစ် ထားလိုက် ပါတယ်"

တာဝန်ခံ အရာရှိငယ်က ပြတ်ရွေ့ ခေါ် အံလွဲများ အကြောင်းကို ဆက်၍ ပြောသည်။ ။

"ဟောဒီ ပလပ်စ်တူးလယ်ဇယ် အပေါ်ဘက်မှာလဲ အံလွဲတစ်ခု တွေ့ရ သေးတယ်။ အံလွဲအငယ်စားတွေကတော့ အများကြီးပဲ။ ဒီနေရာမှာ အံလွဲတွေ ဒီလောက်များရတာကတော့ မြစ်သာမြစ်တစ်ဝိုက်ဟာ (Fault Zone) အံလွဲဒေသ ဖြစ်နေလို့ပဲ၊ ခု ကျွန်တော်တို့ ထုတ်မယ့်ကျောက်မီးသွေးကြော ၄ ကြောအနက် ၂ ကြောက ရှေးလ်ကျောက်တွေ တော်တော်များများပါတယ်။ ဆယ်ရာနှုန်း ကနေ သုံးဆယ်ရာနှုန်း အထိလောက် ရှိတယ်၊ ရှေးလ်ကျောက် ကတော့ (Carbonaceaus Shale) လို့ခေါ်တဲ့ ကာဗွန်ဓာတ်ပါတဲ့ ရှေးလ်တွေပါပဲ။ ကလေး ကျောက်မီးသွေးတွင်း အမျိုးစားကတော့ (Sub-bituminous) အမျိုး အစား ကျောက်မီးသွေးပါပဲ။ အဲ့ဒီကျောက်မီးသွေးမှာ စိုထိုင်းဆ၊ ရေငွေ့ဓာတ်၊ ကာဗွန် ဓာတ်၊ ပြာမှုန့်တို့ ပါဝင်နေကြရာမှာ ကာဗွန်နဲ့ ရေငွေ့ဓာတ်က ရာနှုန်း ဆတူနီးပါး လောက် ရှိပါတယ်။ ကယ်လိုရစ်ဖစ်ဗ်လျူးလို့ခေါ်တဲ့ လောင်ကျွမ်း နိုင်တဲ့ ကယ်လိုရီဓာတ်တန်ဖိုးကတော့"

မိုင်းတာဝန်ခံက ကယ်လိုရီများကို တွက်ပြသည်။

“ခု ကျွန်တော် ပြောခဲ့တာက ကျွန်တော်တို့မိုင်းရဲ့ ပထဝီ အနေအထား၊ ဘူမိဗေဒအနေအထားနဲ့ ကျောက်မီးသွေး အမျိုးအစားများအကြောင်း အတိုချုပ်ပါ ပဲ။ ခု ကျောက်မီးသွေးတွင်းရဲ့ ရာဇဝင်အကျဉ်းချုပ်ကို နည်းနည်း ပြောချင်ပါတယ်”

၁၉၅၁ ခုမှ ၁၉၅၄ ခုနှစ်အတွင်း ကလေး ကျောက်မီးသွေးနယ်မြေ ကို ဆိုင်ရာက လုပ်ကွက်အဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့သည်။ မြစ်သာမြစ် မြောက်ဘက်ရှိ အထက်လွှာ ကျောက်မီးသွေးကြောများကို စ၍ တူးခဲ့သည်။

“ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ကျောက်မီးသွေး တွင်းနှစ်မျိုးရှိတယ်။ တစ်မျိုးက (Inclined Shaft) calon cosê:mjẹzul saoillim (Drift) caros တည့်ကျင်း။ ၁၉၅၅ ခုနဲ့ ၁၉၅၈ ခုကြားမှာ အင်္ဂလိပ်ကုမ္ပဏီတစ်ခုကို ငှားပြီး တူးခဲ့တယ်။ တစ်နေ့ကို တန်တစ်ထောင်လောက် ထုတ်မယ်လို့ မှန်းပြီး၊ မြောက် ဘက်ကမ်းမှာ စောင်းကျင်းတစ်ခု၊ တောင်ဘက်ကမ်းမှာ တည့်ကျင်းတစ်ခုတူးခဲ့ ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မျှော်မှန်းတဲ့အတိုင်း မထုတ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ထုတ်လို့ရတဲ့

ကျောက်မီးသွေးကို မီးရထားဌာနတို့ ဘာတို့တော့ သုံးဖြစ်ပေမယ့် ကျောက်မီး သွေးက အမှုန့်သိပ်များပြီး ပြာနည်းနေတယ်။ သူ့ချည်းပဲ သုံးလို့မရဘူး။ နိုင်ငံခြား ကျောက်မီးသွေးနဲ့ရောမှ သုံးလို့ရတယ်”

“ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကလေး မြောက်ဘက် ခြောက်မိုင်ကွာလောက်မှာ ရှိတဲ့ ဝါးထိန်ချောင်းနားမှာ ပေါ်နေတဲ့ (Coal Outcrop) ကို ထုတ်ကြည့်ပြီး၊ မီးရထား ဌာနခွဲ သုတေသနဌာနကို ပို့ကြည့်တော့ သုံးလို့ရတယ်ဆိုတာ သိရတယ်။ ၁၉၆၈ ခုလောက်မှာ ဂျာမန်ပါရဂူတွေ ငှားပြီး ကျောက်မီးသွေး ထုတ်နိုင် တဲ့နေရာတွေကို ထပ်ရှာကြတယ်။ ထပ်ရှာတော့ ခု တူးနေတဲ့ မြစ်သာမြစ်

တောင်ဘက်ကမ်းမှာ သွားတွေ့ပြီး အဲဒီမှာ စမ်းကြည့်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် မြစ်သာမြစ် ခြားနေတဲ့အတွက် သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးတို့ ဘာတို့ခက်တယ်။ ထင် သလောက် မထုတ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ခု ကျွန်တော်တို့ မြစ်သာမြစ် မြောက်ဘက် ၂ မိုင်ခွဲ လောက်မှာ ရှိတဲ့ အောက်ကြော၊ အဲ အောက်လွှာကြောနဲ့ အထက်လွှာ

တွေကိုရော၊ မြစ်သာမြစ် တောင်ဘက် ၁ မိုင်ခွဲအကွာမှာရှိတဲ့ အထက်လွှာ ကြောတွေကို စိန်လွှန်ဖောက်ပြီး စမ်းသပ်ကြည့်ခဲ့ကြတယ်”

တာဝန်ခံက ခန့်မှန်းသည့် ကျောက်မီးသွေး အထွက်နှုန်းကို စာရင်းဇယား များဖြင့် ပြနေသည်။ နောက်ခပ်လှမ်းလှမ်း နံရံတွင် ချိတ်ထားသည့် မြေပုံကြီး တစ်ချပ်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ မြေပုံကြီးက သစ်ချောက်ကျောက်မီးသွေးမိုင်း၊ ကျောက်မီးသွေးတွင်းများ၏ ပုံကို အသေးစိတ် ပြထားသည့် မြေပုံကြီး ဖြစ်သည်။

ကျောင်းသူကျောင်းသားများ၏ ခေါင်းများသည် ယိမ်းကသည့်နှယ် ထိုမြေပုံကြီးဆီသို့ လှည့်သွားကြ၏။

"ခု သစ်ချောက်ကျောက်မီးသွေးတွင်းရဲ့ ပထဝီအနေအထား၊ ဘူမိဗေဒ အနေအထား၊ ကျောက်မီးသွေး အမျိုးအစားနဲ့ ထုတ်လုပ်မဲ့ ကျောက်မီးသွေး အထွက်နှုန်းကို အတိုချုပ်ပြောခဲ့ပြီးပြီ၊ ခုတော့ လက်ရှိထုတ်နေတဲ့ ကျောက်မီး သွေးတွင်းအကြောင်း နည်းနည်း ပြောပြပါ့မယ်"

ကိုမြင့်က လက်ရှိ ကျောက်မီးသွေးမိုင်း ပုံစံကို သေသေချာချာ လှမ်းကြည့်သည်။ ကျောက်မီးသွေးမိုင်းထဲသို့ သူ ဆင်းကြည့်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် အပြင်လူ ဖြစ်နေ၍ ဆင်းခွင့် မရ။

"ကျောက်မီးသွေး မျက်နှာပြင်မှာ ကျောက်မီးသွေး ခွဲနည်း သုံးမျိုးရှိပါ တယ်၊ ပထမတစ်မျိုးကတော့ ယမ်းဘီလူးကို အသုံးပြုပြီး ခွဲတဲ့နည်းဖြစ်တယ်။ ဒီမှာ ယမ်းဘီလူးက မီးတောက်မထွက်တဲ့ ယမ်းဘီလူးကို သုံးရတယ်၊ (Permissible Explosive) co?o:com wd:rcyed gime (Hanging Wall) လို့ခေါ်တဲ့ မိုင်းရဲ့ အမိုးတွေက ခိုင်ခန့်ရမယ်၊ အမိုးမခိုင်ရင် ယမ်းဘီလူး ပေါက်ကွဲမှု အရှိန်ကြောင့် မိုင်းပြိုကျသွားနိုင်တယ်၊ ခု ကျွန်တော်တို့မိုင်းက အမိုးတွေက သိပ်မခိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျောက်မီးသွေး ခွဲတာကို ယမ်းဘီလူး မသုံးဘူး၊ နောက်တစ်နည်းကတော့ စက်ခုတ်သွားတွေနဲ့ ခွဲတဲ့နည်း၊ ဒါပေမယ့် ဒီစက်ခုတ်သွားနဲ့ ခွဲတဲ့နည်းကလဲ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ သိပ်မကိုက်ဘူး၊ ကျွန်တော် တို့ ကျောက်မီးသွေးကြောတွေက မာလွန်းတယ်၊ (Hanging Wall) လို့ခေါ် တဲ့ အမိုးနဲ့ (Foot Wall) လို့ခေါ်တဲ့ အောက်ခြေနံရံက ကျောက်မီးသွေးလောက် မမာတဲ့ အခါကျတော့ သူတို့ကို သွားထိနိုင်တယ်၊ ပြီးတော့ (Back Filling) လို့ခေါ်တဲ့ မြေစာဖြည့်တဲ့ နည်းကို မသုံးနိုင်ဘဲ (Cribbing) တွေ၊ ကုလားဘောင်တွေ သုံးရတော့ မြေပြိုကျနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီနည်းကိုလဲ သုံးဖို့ မလွယ်ဘူး၊ ဒီတော့ နောက်ဆုံးနည်းဖြစ်တဲ့ စက်တူရွင်း (Pneumatic Pick) နဲ့တူးတဲ့ နည်းကို သုံးတယ်၊ ကျောက်မီးသွေးမျက်နှာပြင်ကို လှေကား ထစ်လို ထစ်ပြီး လှေကားထစ် တစ်ထစ်ကို အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကျစီ ထားပြီး စက်တူရွင်းနဲ့ တူးရတယ်၊ ဒီနည်းက ကျွမ်းကျင်မှုလဲ သိပ်မလိုလှဘူး၊ စက်တူရွင်းကို ကိုင်တတ်ဖို့၊ ကိုယ်တူးသွားမဲ့ ဥမင်တစ်လျှောက်မှာ ဒေါက်တွေ ကို မှန်မှန်ကန်ကန် ထောက်တတ်ဖို့လောက်ပဲ လိုတယ်၊ ဒါကြောင့် ခု

လောလော ဆယ် ကျွန်တော်တို့ မိုင်းမှာ ဒီနည်းကိုပဲ သုံးပါတယ်။ ဒါတော့ ခင်ဗျား တို့ သိအောင် အမြွက်လောက်ပြောတဲ့ သဘောပါ”

အပြင်ဘက်တွင် နေက ကျဲကျဲတောက်အောင် ပူနေသည်။ ရိပ်သာခန်းမ နောက်ဘက်က နွားစွယ်တောင်တန်းပေါ်တွင် နေရောင် ကွက်တိကွက်ကြား ဖြာကျနေသည်။ တချို့နေရာက မှောင်၍ တချို့နေရာက လင်းလျက်။

“ခု မြစ်သာမြစ်ရဲ့ မြောက်ဘက်မှာ ကျွန်တော်တို့ လုပ်နေတဲ့ ကျောက်မီးသွေးမိုင်းကတော့ အဲဒါပဲ၊ (တာဝန်ခံက နွားစွယ်တောင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။) ခင်ဗျားတို့ကို မိုင်းထဲအထိ လိုက်ပြချင်ပေမယ့် လူများတော့ မိုင်းထဲဝင်ဖို့ (Head Lamp) ခေါင်းအုပ် မီးပွင့်တို့၊ ဖိနပ်တို့၊ ဘက်ထရီအိုးတို့ အပြည့်အစုံ မရှိဘူး၊ နောက်တစ်ချက်က ကျောက်မီးသွေးတွင်းဆိုတာ ညစ်ပတ်တယ်၊ အောက် ထဲမှာ ရေတွေ၊ ရွှံ့တွေ ရှိတယ်၊ အန္တရာယ်လဲများတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ မိုင်းထဲအထိ တော့ ဆင်းမပြနိုင်တော့ဘူး၊ ဟောဒီက မိုင်းပုံစံကိုပဲ ကြည့်ကြပေတော့”

တာဝန်ခံက ကြိမ်တုတ်ဖြင့် မြေပုံကို ထောက်ပြသည်။

“ဟာဒါက ကျောက်မီးသွေးကြောတွေရဲ့ အထက်ဘက်က (Hanging Wall) လို့ခေါ်တဲ့ အမိုး၊ ကျောက်မီးသွေးကြောရဲ့ အမိုးမှာ ကျောက်လိုဏ်ဂူ တစ်ခု ဖောက်လိုက်တယ်။ ဒါကို (Tunnel A) လို့ခေါ်တယ်၊ က,ကြီး ဥမင်ပေါ့၊ အဲဒီ က,ကြီးဥမင်အတိုင်း အထဲကို ပေ ၃၅၀ ဝင်သွားရင် (Xcut) လို့ခေါ်တဲ့ ဖြတ်ကျင်း တစ်ခု ဖောက်လိုက်တယ်၊ အဲဒီ ဖြတ်ကျင်းက ကျောက်မီးသွေးကြော တွေကို ဖြတ် သွားတယ်၊ တစ်ခါ ပေ ၉၅၀ မှာ နောက်ထပ် ဖြတ်ကျင်းတစ်ခု၊

ပေ ၁၆၀၀ မှာ နောက်ထပ် ဖြတ်ကျင်းတစ်ခုဖောက်ထားတယ်၊ ဒါကြောင့် က,ကြီး ဥမင်မှာ ဖြတ်ကျင်းသုံးခုရှိတယ်၊ အဲဒီ ဖြတ်ကျင်းတွေထဲဝင်ပြီး ကျောက် မီးသွေးတူးရတယ်”

မြေပုံတွင် ဥမင်ကြီးတစ်ခုကို ပြထားသည်။ ဥမင်ထဲတွင် လေးဆယ့်ငါး ဒီဂရီ လောက် စောင်းဆင်းနေသော ဥမင်ကြီး သုံးခုကို တွေ့ရသည်။

“ဟောဒါက နံပါတ် ၂ ဖြတ်ကျင်း၊ ဒီဖြတ်ကျင်းဟာ အောက်ဆုံး ကျောက်မီးသွေးကြောကို ဖြတ်ပြီး ကျောက်ကြောထဲကို ဆင်းသွားတယ်၊ ဟောဒီ ကျောက်ကြောကနေ အပေါ်ထောင်တက်သွားတဲ့ ဥမင်တစ်ခု ရှိသေးတယ်၊ အဲဒါ က (Shaft) စိုက်ကျင်းလို့ ခေါ်တယ်၊ ဟောဒီ စိုက်ကျင်းက အထက်ကို

ထောင်တက်သွားပြီး (+2 Level) မှာ သွားဆုံးတယ်၊သော်… ပြောလိုက်ရဦးမယ်၊ ခု ကျွန်တော်တို့ ဥမင်က မြေညီအတိုင်း နွားစွယ်တောင်ထဲကို ဖောက်ဝင်သွားတာ၊ အဲဒါကို ဇီးရိုးလယ်ဗယ် (O–level) လို့ခေါ်တယ်၊ အဲဒီကနေ ဥမင်အတိုင်း အထက်တက်သွားတဲ့ ကျင်းကို ပလပ်စ်ဝမ်းလယ်ဗယ် (+1 Level) လို့ခေါ်တယ်၊ ပလပ်စ်ဝမ်း လယ်ဗယ်မှာရှိတဲ့ ကျင်းက မီးသွေးထုတ်တဲ့ကျင်း မဟုတ်ဘူး၊ မသန့်ရှင်းတဲ့ လေတွေကို အပြင်ထုတ်တဲ့လမ်း၊ အဲဒါပြီးတော့မှ ပလပ်စ်တူး လယ်ဗယ် (+2 Level) ကို ရောက်တယ်၊ ဇီးရိုးလယ်ဗယ်က မြေအောက်ကို ဆင်းရင်တော့ မိုင်းနားစ်ဝမ်း လယ်ဗယ် (–1 Level) တို့၊ မိုင်းနားစ်တူး လယ်ဗယ် (–2 Level) တို့ စသဖြင့် ခေါ်သွားတယ်”

ကိုမြင့်က ပြတင်းဝမှ လှမ်း၍ မြေပုံကို သေသေချာချာ ကြည့်သည်။ က,ကြီး ဥမင်ဆိုသည့် ကျောက်လိုဏ်ဂူကြီးက ဖိုးလှချိုတို့ ဝင်သွားသည့် နွား စွယ်တောင်ခြေရင်းက ဥမင်ကြီး ဖြစ်သည်။ သည်အထိတော့ သူမြင်ဖူးသည်။ သို့ရာတွင် ဇီးရိုးလယ်ဗယ်ဟု ခေါ်သော မြေညီထပ်မှ အောက်သို့ဆင်းသော မိုင်းနားစ်ဝမ်း လယ်ဗယ်၊ မိုင်းနားစ်တူး လယ်ဗယ်နှင့် အထက်သို့ တက်သော ပလပ်စ်ဝမ်းလယ်ဗယ်၊ ပလပ်စ်တူး လယ်ဗယ် စသည်တို့ကိုတော့ သူ မမြင်ဘူး လေ၊ ယခုမှ မြင်ဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုမြင့်သည် မြေအောက်ထဲတွင် ဂင်္ဂဘာလို ရှုပ်ထွေးကွေ့ကောက်နေသည့် ဥမင်လမ်းများကို တအံ့တဩကြည့်နေသည်။ တချို့လမ်းတွေက အောက်သို့ ဆင်းသွားကြသည်။ တချို့လမ်းတွေက တောင်စောင်းထဲသို့ ပြန်တက်သွားကြသည်။

“အဲ့ဒါကတော့ ကျောက်မီးသွေးမိုင်းရဲ့ ပုံကြမ်းပေါ့ လေ၊ ခု ကျောက်မီး သွေးကို ဘယ်လိုထုတ်သလဲဆိုတာ သိရအောင် အကြမ်းဖျင်းပြောပြမယ်၊ ခုကျွန်တော်တို့ထုတ်နေတဲ့ ကျောက်မီးသွေးကြောကြီးလေးကြောရှိတယ်၊ အပေါ်ဆုံး အကြောက ထု ၂ ပေရှိတယ်၊ အောက်ဆုံးအကြောက ကျောက်မီးသွေးထု ၄ ပေရှိကြတယ်။ ကျန်တဲ့ အလယ်နှစ်ကြောကတော့ ထု ၃ ပေနဲ့ ၃ ပေ ရှိကြတယ်။ ခု နောက်ထပ် ၉ ပေကြောကြီးကို ကျွန်တော်တို့ စထုတ်နေပြီ။ oposong af:mcos? (Long Wall Advancing Method) $6928 ရှေ့တိုးထုတ်နည်းနဲ့ (Retreating Method) နောက်ပြန် ထုတ်နည်းတို့ဖြစ် တယ်၊ နံရံရှည် ရှေ့တိုးထုတ်နည်းဆိုတာက နဲနဲခက်တယ်၊ ကျွမ်းကျင်မှုလိုတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူက (Coal Face) လို့ခေါ်တဲ့ ကျောက်မီးသွေး မျက်နှာ ပြင်ကိုရော (Drift) လို့ခေါ်တဲ့ တူးမဲ့ကျင်းကိုရော တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဖောက် သွားရတဲ့အတွက် အချိန်ကုန် သက်သာပေမယ့် အလုပ်သမားက ကျွမ်းကျင်ဖို့ လိုတယ်၊ လွယ်လွယ်ပြောရရင် မြေကြီးထဲမှာ လမ်း

လဲ ဖောက် ကျောက်မီးသွေး ကိုလဲ တူးဆိုတော့ အလုပ်နှစ်ခု တစ်ပြိုင်တည်း လုပ်တဲ့သဘောပဲ၊ ထုတ်ပြီးတဲ့

ကျောက်မီးသွေးတွေကို ထုတ်ပြီးတဲ့နေရာ (Goaf Area) ကို ဖြတ်ပြီး ဥမင်အလယ်ကောင်က လမ်းမကြီးကို ပြန်သယ်ရတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျောက်မီးသွေးတူးပြီးတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်၊ တိုင်တွေ ဒေါက်တွေကို သေသေသပ်သပ် စိုက်ပစ် ခဲ့ရတယ်၊ ပြီးတော့ (Back Filling) မြေစာ ပြန်ထည့်ရမယ်၊ တိုင်စိုက်တာ မသေသပ်ရင် ကျင်းပြိုသွားနိုင်တယ်၊ မြေစာပြန်ထည့်တာ မသေသပ်ရင် ပြင်ပ လေမရတော့ဘဲ အောက်မှာ ဒုက္ခတွေ့နိုင်တယ်”။

ကိုမြင့်သည် ကျောက်မီးသွေးမိုင်း အလုပ်သမားများ၏ ဘဝကို တွေး ကာ အားကျနေသည်။ စင်စစ် ကျောက်မီးသွေးတွင်း တူးသမားများ၏ ဘဝသည် မြေကြီးပေါ်က ဥမင်ဝတွင် အသက်ကို ပေါင်ထားခဲ့ရသည့် ဘဝဖြစ်သည်။ သက်လုံကောင်းရသည်။ သတ္တိကောင်းရသည်။ စွန့်စားရသည်။ သည်အလုပ် မျိုးကို သူလုပ်ချင်သည်။ ။

(Retreating Method) caros 6$2008[$oqos şas:mcov? (Drift) လို့ခေါ်တဲ့ ကျင်းကို အဆုံးအထိ ဖောက်ပြီးမှ ထုတ်ရမယ်လို့ သတ်မှတ် ထားတဲ့နေရာကို ပြန်လာပြီး ထုတ်ရတယ်။ ဒီနည်းနှစ်နည်းကို နားလည်အောင် လွယ်လွယ်ပြောရရင် ရှေ့တိုးထုတ်တဲ့နည်းက တစ်ပြိုင်နက် ကျင်းဖောက်၊ တစ်ပြိုင်နက် ကျောက်မီးသွေးထုတ်၊ နောက်ပြန်ဆုတ်တဲ့နည်းက ကျင်းကို အရင်ဖောက်၊ ကျောက်မီးသွေးကို နောက်ကျမှထုတ်ဆိုတဲ့သဘောပဲ၊ ပထမနည်း က ခက်တယ်၊ ကျွမ်းကျင်မှုလိုတယ်၊ ဒါပေမယ့် အချိန်တိုတယ်၊ ဒုတိယနည်းက လွယ်တယ်၊ ကျွမ်းကျင်မှုမလိုဘူး၊ ဒါပေမယ့် အချိန်ကြာတယ်၊ ခုတော့ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ကျွမ်းကျင်အလုပ်သမား နဲနေသေးတဲ့အတွက် ဒုတိယနည်း ကိုပဲ သုံးတယ်”။

တာဝန်ခံက ကျောက်မီးသွေးမိုင်းများတွင် ဖြစ်ပေါ်တတ်သော မတော် တဆမှုများ၊ အန္တ ရာယ်များကို ရှင်းပြနေသည်။

“ကျောက်မီးသွေးထုတ်တဲ့ အခါမှာ ကျင်းတူးပြီး ဆင်းသွားရတော့ အပေါ်က အမိုးရဲ့ ဖိနှိပ်အားကို သိပ်ပြီး သတိထားရပါတယ်၊ အမိုးရဲ့ ဖိနှိပ် အားကို (Timber Ribbings) လို့ခေါ်တဲ့ သစ်သားကုလားဘောင်တွေနဲ့ ထောက်ကန် ကန်ထားရတယ်၊ တချို့ ကျင်းတွေကျတော့လဲ မြေစာ ပြန်ထည့် ပေးရတယ်၊ အမိုးရဲ့ ဖိနှိပ်အားကို မတွက်မိရင် တုတ်တွေ၊ ဒေါက်တွေ တိုင်တွေ ကျိုးကျပြီး မြေပြိုတတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ကုလားဘောင်တွေ ခိုင်ခံ့ဖို့၊ သူတို့ အမြဲစစ်ဆေးနေဖို့၊ ကုလားဘောင်နဲ့ မလုံလောက်ရင် ကြားစင် (Pentagon Set) ဆိုတဲ့စင်တွေကို ဆောက်

သင့်ရင် ဆောက်ပေးရတယ်၊ ပြီးတော့ ခက်တာက ကျွန်တော်တို့ ကျောက်မီးသွေး မိုင်းဆိုတာ ကြာကြာပိတ်ထားလို့ ရတဲ့ နေရာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ကျောက်မီးသွေး မျက်နှာပြင်ရဲ့ ဖိအား၊ အမိုးရဲ့ ဖိအားကို ကျောက်မီးသွေး မှန်မှန်ထုတ်နေတုန်းမှာ ထိန်းထားလို့ရတယ်၊ ဒါပေမယ့် အလုပ်ပိတ်ရက် များသွားရင် ဖိနှိပ်အားဟာ များလာတယ်၊ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ နှစ်ရက်ပိတ်ပြီး တနင်္လာနေ့ အလုပ်ပြန်ဆင်းရင် ဖိနှိပ်အား များလာတဲ့အတွက် သစ်သားခေါက် တွေကို ပြန်ပြင်ရတယ်၊ ဒါကြောင့် တနင်္လာနေ့ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ အလုပ်ချိန် အပြည့် ပစ္စည်းမထုတ်နိုင်ဘူး၊ ဖိနှိပ်အားကို ထိန်းဖို့ သစ်သားခေါက်တွေကို ပြန်ထောက်နေရတာနဲ့ နေ့တစ်ဝက်ကုန်သွားတယ်။ ။

"တူးလို့ရတဲ့ ကျောက်မီးသွေးတွေကို သံသယောက်ထဲ လောင်းထည့်၊ အဲဒီ သံသယောက်ကနေပြီး အောက်ဆုံးထပ် ကျင်းထဲ ကျသွားတယ်၊ အောက် ဆုံးထပ် မှာ ဒီဇယ်စက် ခေါင်းနဲ့ ဆွဲတဲ့ (Mine Car) လို့ခေါ်တဲ့ ရထားတွဲ ပက် လက်ကလေး တွေ ရှိတယ်၊ အဲဒီရထားနဲ့ မြေပြင်ကိုပို့တယ်၊ မြေအောက်မှာလုပ် ရတော့ အောက် မှာ လေကောင်းလေသန့်မရဘူး၊ ဒါကြောင့် လေကောင်းလေသန့် ကို စက်နဲ့ မှုတ် သွင်းပေးပြီး ညစ်ညမ်းတဲ့ လေပုပ်ဆွေးတွေကို ပြန်ထုတ်ပစ်

ရတယ်"

"လေကောင်းလေသန့်ကိုသွင်းပေးပြီး ညစ်ညမ်းတဲ့ လေပုပ်လေဆွေးတွေ ကို ပြန်ထုတ်ပစ်ရတယ်"

ကိုမြင့်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း စကားလုံးကို စိတ်ထဲက ရွတ် သည်။

"ကျွန်တော်တို့မိုင်းမှာတော့ ပြင်ပလေကို ကကြီးဥမင်ဘေးကပ်ရက် ဖောက် ထားတဲ့ (Ventilation Drift) လေကျင်းကနေပြီး သွင်းတယ်၊ ပြန်ထုတ်တော့ ပလ ပ်စ်ဝမ်းလယ်ဗယ်အထက်ကနေပြီး အပြင်ကိုထွက်သွားတယ်။ ကျွန်တော် ရှင်း ပြတာ တော်တော်ရှည်သွားပါပြီ၊ ပြန်ချုပ်လိုက်ရင် ဒီမှာ ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်တော် အပိုင်းလေးပိုင်းခွဲပြီး ပြောသွားတယ်၊ သစ်ချောက်မိုင်းရဲ့ ပထဝီအနေအထား၊ ဘူမိဗေဒအနေအထား၊ ကျောက်မီးသွေးမိုင်းရဲ့ ရာဇဝင်အကျဉ်းချုပ်နဲ့ ကျောက်မီး သွေးထုတ်လုပ်ပုံဆိုတဲ့ အပိုင်းလေးပိုင်းပါပဲ၊ မရှင်းတာရှိရင် မေးနိုင်ပါတယ်"

တာဝန်ခံက ကြိမ်တုတ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ချပြီး ကုလားထိုင်တွင် ထိုင် သည်။ ကျောင်းသားတစ်ယောက်က သစ်ချောက်ကျောက်မီးသွေးမိုင်း၏ အလား အလာ ကို မေးသဖြင့် ဖြေရပြန်သည်။

၁၉၅၅ ခုနှစ်လောက်က သည်ကျောက်မီးသွေးတွင်းကို အင်္ဂလိပ်ကုမ္ပဏီ တစ်ခုပြီး တူးခဲ့သည်။ ရည်မှန်းချက်က တစ်နေ့ တန်တစ်ထောင် ထုတ်ရန် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အကောင်အထည် မပေါ်ခဲ့။ ၁၉၆၈–ခုနှစ်တွင် ဂျာမန် ကုမ္ပဏီ တစ်ခုကို ငှားပြီး အလုပ်သမားများ၊ အင်ဂျင်နီယာများကို သင်တန်းပေး ခဲ့သည်။ ယခု ထိုသင်တန်းဆင်းများနှင့် လုပ်နေသည်။ တစ်နေ့ကို တန်တစ်ရာ ထွက်သည်။ လမ်းပန်းအဆက်အသွယ် ခက်ခဲခြင်း၊ ကျောက်မီးသွေးပုံစရာနေရာ မရှိခြင်း စ သည့်အကြောင်းများကြောင့် ကျောက်မီးသွေးမိုင်း ရှုံးနေသည်။ ကလေး ဝ မြောက်ဘက် နှစ်မိုင်ခွဲရှိ တုန်နန်းရွာ အနီးတွင် ဥမင်ဖောက်၍ ကူးရန် စီမံ ကိန်းဆွဲ ထားသည်။

"ဒါတွေကတော့ ကျွန်တော် သိသလောက်၊ ကျွန်တော် ပြောခွင့်ရှိ သလောက် ပြောတာပါ"

ကျောက်မီးသွေးမိုင်းက ကျောင်းသား ကျောင်းသူများကို လက်ဖက်ရည် ပွဲဖြင့် ဧည့်ခံသည်။ လေ့လာရေးကျောင်းသားများသည် သစ်ချောက်တွင် ၅ ရက်နေ သွားကြသည်။ ငါးရက်စလုံး ကွင်းဆင်းလေ့လာကြသည်။ တိုးဆိုသည့် သူငယ်မ လေးကို ကိုမြင့်တွေ့ချင်သည်။ မြင်ချင်သည်။ တိုးသည် အေးမ၏ ညီမများ ဖြစ် နေသလော။ ကိုမြင့် သိချင်နေသည်။ သရဖီပန်း ခူးပေးပြီးသည့် နောက် တိုးကို မ တွေ့ရတော့။ အနီးအနားတစ်ဝိုက်သို့ လေ့လာရေးခရီးထွက် ပြီး ညနေပိုင်းကျမှ သစ်ချောက်မိုင်းသို့ ပြန်လာခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

အလုပ်သမားရိပ်သာက သွပ်မိုးပျဉ်ကာ အဆောက်ဦးတစ်ခုတွင် နှုတ် ဆက် လက်ဖက်ရည်ပွဲ ကျင်းပသည်။ ကျောင်းသား ကျောင်းသူများ လက်ဖက် ရည်ပွဲ ကျင်းပရာ အဆောက်အဦးဆီသို့ ကူးသွားကြသည်။

ကိုမြင့်ပြတင်းမှ ခွာကာ တန်းလျားသို့ ပြန်လာသည်။ ရိပ်သာရှေ့က စက်ဝိုင်းခြမ်းပုံတွေ ကွေ့ဝိုက်နေသည့် လမ်းကလေးအတိုင်း ဆင်းခဲ့သည်။ ရိပ်သာ ဝင်းရှေ့က မော်တော်ကားလမ်းကို ကျော်လိုက်လျှင် တန်းလျားဝင်းသို့ ရောက် သည်။ ။

ရိပ်သာရှေ့က စက်ဝိုင်းခြမ်းသဏ္ဍာန် လမ်းဘေး ခြံစည်းရိုးတွင် ဗုဒ္ဓ သရဏံ ပန်းတွေ ပွင့်နေကြသည်။ နှင်းဆီရုံများတွင် နှင်းဆီနီနီတွေရှိသည်။ နှင်းဆီရုံကွယ် မှ ရယ်သံ၊ စကားပြောသံများကို ကြားရသည်။

သစ်ချောက်မိုင်းသို့ လေ့လာရေးဆင်းလာသည့် ကျောင်းသား ကျောင်းသူ များ ပြန်ကြတော့မည်။ ပြန်တော့မည်ဆိုတော့ ကိုမြင့် ရင်မှာ ဟာသည်။ သစ်

ချောက်မိုင်းက သူတို့ကမ္ဘာလေးသည် ပျင်းစရာကောင်းသည်။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ သည်မျက်နှာတွေ၊ သည်လူတွေချည်း တွေ့နေရသဖြင့် ငြီးငွေ့ဖွယ်

ကောင်းသည်။ ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေ ရောက်လာသည့်အခါတွင် သူတို့ ကမ္ဘာလေး စိုပြည်လာသည်။ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာသည်။ အပြင်ကလာသည့် မျက်နှာစိမ်းများကို တွေ့ရသဖြင့် စိတ်ဝင်စားစရာ အသစ်တစ်ခု တိုးလာသည်။ ယခု သူတို့ ပြန်ကြတော့မည်။ ငြီးငွေ့စရာ ကောင်းတော့မည်။

ညက ဇာတ်ပွဲကောင်းကောင်း တစ်ခုကို ကြည့်ထားပြီး မနက်ကျတော့ ရင်ထဲတွင် ဟာကျန်ရစ်ခဲ့ပုံမျိုး ဖြစ်သည်။

"ဒီမှာဗျ။ အလုပ်သမားကြီး၊ အဲလေယောင်လို့ ကိုဖိုးခွေး၊ အဲ...ကိုဟိုဒင်း"

ကိုမြင့်လှည့်ကြည့်တော့ နှင်းဆီရုံအကွယ်တွင် ရပ်နေသည့် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားနှစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ တခြားသူမဟုတ်၊ သူ့ကို သရဖီပန်း အခူးခိုင်းခဲ့သည့် ကျောင်းသူနှစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။ အရင်တစ်နေ့ကလို အဆင်အပြင်မျိုး မဟုတ်တော့။ ပန်းဖော်သည့်ခရစ်အကျီအဖြူကိုယ်စီ၊ ထမီပြာကိုယ် စီဖြင့် ဆင်တူဝတ်ထားသည်။ ပခုံးတွင် သားရေလွတ်အိတ်ကိုယ်စီ လွယ်လျက်။

"ကျွန်တော်တို့ ပန်းခူးမခိုင်းတော့ပါဘူးဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ ဖာသာ ခူးပြီး စုစုဆိုသည့် မိန်းကလေးက လက်တွင်ကိုင်ထားသည့် နှင်းဆီပွင့်ကို ပြသည်။ သူတို့ ခေါင်းတွင်လည်း နှင်းဆီပွင့် တစ်ပွင့်ဆီ ပန်ထားသည်။

"ခင်ဗျားနာမည် ကိုဖိုးခွေးနော်"

"ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ်"

ကိုမြင့် စကားထစ်နေသည်။ အေးမနှင့်တူသည့် သူငယ်မက သူ့ကို စူးစမ်းသည့် အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ဘာမျှ မပြော။

"ခင်ဗျားညာတယ်၊ ခင်ဗျားနာမည် ကိုဖိုးခွေး မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် တို့ သိပါတယ်"

ခက်ပြီ။ သည်မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က နည်းနည်းတော့ စပ်စုလွန်း သည် ထင်သည်။ ကိုမြင့်က ပြုံးနေသည်။ သူပြောလိုက်တုန်းက မည်သည့် ရည်ရွယ်ချက်မျှမရှိ။ လွယ်လွယ် ပြောမိပြောရာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူတို့က အရေးတကြီး ထားနေကြသည်။

"ဟိုတစ်နေ့က ခင်ဗျားကို အလုပ်သမားတစ်ယောက်က လှမ်းခေါ်လိုက်တာ ကျွန်တော် ကြားပါတယ်၊ ဒီနာမည် မဟုတ်ပါဘူး၊ မညာပါနဲ့၊ တိုး ပြောလိုက်လေကွာ၊ ဘယ်သူတဲ့လဲ"

စုစုက သွက်သည်။ စုစုက သွက်သလောက်၊ တိုးဆိုသည့် ကလေးမက တိတ်ဆိတ်သည်။ စုစုက ရဲတင်းဟန်ပေါက်သလောက် တိုးက ရှက်ရွံ့ နိုးဟန်ပေါ်သည်။

တိုးက ရှက်ပြုံးပြုံးကာ ကိုမြင့်ကို မျက်လွှာတစ်ချက် ဝင့်ကြည့်ပြီး စုစုကို လှမ်းဆိတ်သည်။

"ပြောလိုက်လေကွာ၊ မင်းကြားလိုက်တာ မဟုတ်လား"

တိုးက ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားနာမည် ဦးမြင့်၊ အဲ ယောင်လို့၊ ကိုကိုမြင့်၊ အင် မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ကိုမောင်မြင့် မဟုတ်ဘူးလား”

“တိုးက စုစုကို ကြည့်ရင်း လက်ကိုင်ပဝါအုပ်၍ ရယ်နေသည်။ “မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုမြင့်ပါ”

“ကိုမြင့်၊ ကိုမြင့်၊ ဟာ ခင်ဗျားနာမည်ကြီးက သိပ်အခေါ်ရခက်တယ်ဗျ။ ကိုမောင်မြင့်လဲ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုကိုမြင့်ဆိုရင်လဲ မဟုတ်သေးဘူး၊ ကိုမောင်ကို မြင့်ဆိုလဲ မဟုတ်သေးဘူး။ ဦးကိုမြင့်လို့ပဲ ခေါ်မယ်ဗျာ၊ ဘယ့်နှယ်လဲ”

ကိုမြင့်က စုကို ပြုံးကြည့်သည်။

“ကြိုက်သလို ခေါ်နိုင်ပါတယ်၊ ကိုဖိုးခွေးလို့ပဲခေါ်ခေါ်၊ မောင်ကိုမြင့်လို့ပဲ ခေါ်ခေါ်၊ ဦးမြင့်လို့ပဲ ခေါ်ခေါ်၊ ဒီလူဟာ ဒီလူပါပဲ၊ နာမည်က အရေးမကြီးပါ

ဘူး”

“ကိုဖိုးခွေးဆိုတဲ့ နာမည်ကတော့ မကောင်းဘူးဗျ။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဦးကိုမြင့်လို့ပဲ ခေါ်မှာပဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

စုစုက တိုးကို လှည့်ပြောသည်။ သည်တုန်း ကျောင်းသူတစ်ယောက်က စုကိုလှမ်းခေါ်သည်။ စုက ဆင်ခြေလျှောလမ်းကလေးပေါ်သို့ ပြေးတက်သွား သည်။ နှင်းဆီပန်းရုံတွင် ကိုမြင့်တို့နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ ဘာ့

ကြောင့်မသိ။ ကိုမြင့် ရင်ဖိုနေသည်။ တိုးဆိုသည့် ကလေးမကို သူသိချင်နေသည်။ စိတ်ဝင်စားနေသည်။

“အစ်ကို”

ကိုမြင့်က မော့ကြည့်လိုက်သည်။ တိုး၏ မျက်လုံးများက သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေကြသည်။

“အစ်ကိုက ပခုက္ကူဘက်ကလားဟင်” “ဟုတ်ပါတယ်”

"မအေးက အစ်ကိုအကြောင်းကို ခဏခဏ ပြောဖူးတယ်၊ သစ်ချောက် မိုင်းမှာ အစ်ကိုရှိတယ်လို့ သိထားတော့ ဟိုတစ်နေ့ကတည်းက အစ်ကို့ကို အကဲခတ်နေတာ၊ မအေး ပြောလိုက်တဲ့ ရုပ်မျိုး"

"အေးမရဲ့ ညီမလား" "ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို၊ တိုးပါ၊ တိုးမလို့လဲခေါ်ပါတယ်"

သော်...တိုးမတောင် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကြီးတစ်ဦး ဖြစ်နေပါပကော။ ကိုမြင့် ဘာမျှမပြောနိုင်။ ငိုင်နေသည်။ အေးမနှင့် သူ မပတ်သက်ချင်။ သူ့အသည်းနှလုံးတွင် အေးမအတွက် နေရာမရှိတော့။ အေးမကို မောင်းထုတ်ပစ်ခဲ့ပြီးပြီ။ ယခုတော့ တစ်နည်းမဟုတ်၊ တစ်နည်းဖြင့် လာ၍ ပတ်သက်နေရပြန်ပြီ။

"တမူးဘက်လာတုန်းက အစ်ကို ဘယ်လို ကူညီစောင့်ရှောက်တဲ့ အကြောင်းကို မအေးက တဖွဖွ ပြောပြပါတယ်။ ဒါကြောင့် အစ်ကို့ကို တိုးက မြင်ဖူး တွေ့ဖူးချင်နေပါတယ်"

| စကားပြောပုံက အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ဣန္ဒြေရသည်၊ တည်ငြိမ်သည်။ အေးမနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်သည်။

"အေးမကော၊ ခု အရောင်းအဝယ် လုပ်တုန်းပဲပေါ့"

ကိုမြင့်နှုတ်က အလိုအလျောက် ထွက်သွားသည်။ တိုး၏ မျက်လုံး များက ရွှန်းလဲ့နေရာမှ မှုန်မှိုင်းသွားသယောင် ထင်ရသည်။ ။

"လုပ်ရတုန်းပေါ့ အစ်ကိုရယ်၊ ဒီအလုပ် မလုပ်လို့ ဘာသွားလုပ်မလဲ။ ခုတော့ အရင်ကထက်တောင် ပိုလုပ်ရသေးတယ်။ တိုးက ကောလိပ်ရောက်လာ

တော့ တိုးစရိတ်ကလဲ ကြီးလာတယ်။ မုံရွာရောက်တော့ အိမ်စရိတ်လဲ ပိုကြီးလာ တယ်။ ဒီတော့ မအေးအလုပ်ကို ပိုလုပ်ရတာပေါ့ အစ်ကိုရယ်၊ ခုလဲ အဖော် ကောင်းတာနဲ့ မော်လမြိုင် လိုက်သွားတယ်။ အစ်ကိုကော ဒီမှာ အလုပ်ရပြီပေါ့"

ကိုမြင့်က ခေါင်းရမ်းသည်။

"အမြဲတမ်းတော့ မရသေးပါဘူး၊ ယာယီပဲ ရပါသေးတယ်၊ အလုပ်သမား လိုတဲ့အခါ၊ အစားဝင်ပေးရတာပါ"

“အလုပ်ကြမ်းဆိုတော့ ပင်ပန်းမှာပေါ့ အစ်ကို” “ပင်ပန်းတာပေါ့” တိုးက ကိုမြင့်ကိုကြည့်၍ မသိမသာ သက်ပြင်းရှိုက်သည်။

“တခြားအလုပ်ကလေး ဘာလေးရှာပါလား အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကို အရောင်းအဝယ် မလုပ်ချင်ဘူးဆိုတာကိုတော့ မအေးပြောပြလို့ သိပြီးသားပါ”

“တခြားအလုပ်က ဘာသွားလုပ်မှာလဲကွယ်၊ ဘီအေတွေ ဘီအက်စ်စီ တွေတောင် အလုပ်ဒီလောက်ရှားနေတာ၊ ဆယ်တန်းတောင် မအောင်တဲ့ အစ်ကိုတို့လိုကောင် ဘယ်မှာအလုပ်ရနိုင်မလဲ၊ အလုပ်ကြမ်းလိုဟာမျိုးပဲ ရမှာပေါ့။ ညစောင့်ရလဲ လုပ်ပါတယ်၊ အလုပ်ကြမ်းလဲ လုပ်ပါတယ်၊ အရေးမကြီးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မရတာက ခက်တယ်၊ တလောက တမူးလိုင်းမှာ ဒရိုင်ဘာရမလားလို့ စုံစမ်းကြည့်တော့လဲ မရဘူး၊ စပယ်ယာရရင်လဲ စပယ်ယာ လုပ်မှာပဲ ဘာမှ မရတာက ခက်တယ်”

“အလုပ်က ဒီလောက်ပဲ ရှားသလား အစ်ကိုရယ်။ ဘာဖြစ်လို့များ ဒီလောက် ရှားရတာတဲ့လဲ”

တိုးက အံ့သြဟန်ဖြင့် မေးသည်။ “

ဒါတွေကို အစ်ကိုလဲ မပြောတတ်ဘူး။ လူဦးရေတွေကပဲ သိပ်များနေလို့လား၊ လုပ်ကွက်တွေကပဲ ကျဉ်းသွားလို့လား အလုပ်ရှားတာကတော့ အမှန်ပဲ”

ကိုမြင့်က သူ့စကားသူ သဘောကျ၍ ပြုံးသည်။ သူ အလုပ်လုပ်ချင် သည်။ အလုပ်ကိုမရွေး၊ ဇီဇာမကြောင်။ ထမင်းတစ်လုပ်ကို ဣန္ဒြေသိက္ခာနှင့်စားရလျှင် တော်လောက်ပြီ၊ အလုပ်လုပ်ချင်ပါလျက် အလုပ်မရသောအခါ သူစိတ်ပျက်သည်။

“တစ်ခါတလေတော့လဲ အစ်ကို စဉ်းစားမိတယ်သိလား၊ လောကကြီး မှာ ဘာဖြစ်ဖြစ် လုပ်မှထင်ပါရဲ့ လို့၊ တကယ်ကျတော့ လူတွေဟာ လူတစ်ယောက် ကို တန်ဖိုးဖြတ်တဲ့ အခါ မှာ ဒီလူအရင်တုန်းက ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ၊ ဘာဖြစ်ခဲ့ သလဲ ဆိုတာကို သိပ်ကြည့်ကြတော့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ လက်ရှိ ဖြစ်နေတာကိုသာ ကြည့်ပြီး တန်ဖိုးဖြတ်ကြတော့တယ်။ လူတစ်ယောက်ကိုကြည့်ရင် ဒီလူတစ် ယောက်ရဲ့ အတိတ်ဟာ ဘာရှိသလဲ ဆိုတာကို မကြည့်တော့ဘူး၊ ပစ္စုပ္ပန်ကိုသာ ကြည့်ကြတော့တယ်”

ကိုမြင့်စကားများက တိုးအဖို့ လေးနက်လွန်းနေသည်။ တိုးကောင်း ကောင်း နားမလည်။

"ခု အစ်ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် အလုပ်တစ်ခုကို လိုက်ရှာနေတယ်။ ဒါပေမယ့် အသိအမှတ်ပြုဖော် မရကြဘူး။ ငကြောင်လို့တောင် ထင်ကြသေး တယ်။ ဒီတော့ တရားတာတွေ၊ မတရားတာတွေကို စဉ်းစားမနေတာပဲ ကောင်း တယ်လို့ ထင်လာတယ်"။

ကိုမြင့်မျက်နှာက လေးနက်နေသည်။ တိုး၏ရွှန်းလဲ့သော မျက်လုံးများ က ကိုမြင့်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့ အစ်မ အေးမလို၊ ကိုမြင့်သည် အရွဲ့တိုက် နေသူလောဟု စူးစမ်းဟန် ရှိသည်။

"ဟော့ တိုး၊ လာတော့လေ၊ လက်ဖက်ရည်ပွဲ စတော့မယ်" ဆင်ခြေလျှော ကုန်းထိပ်မှ စုက သူ့ကို လှမ်းအော်ခေါ်သည်။

"သွားတော့မယ်အစ်ကို၊ မုံရွာရောက်ရင်လဲ ဝင်ပါနော်။ တိုးတို့ က ခင်တတ်ပါတယ်။ မအေးကလဲ သိပ်ဝမ်းသာမှာပဲ"

တိုးက ကိုမြင့်ကို နှုတ်ဆက်၍ လမ်းကလေးအတိုင်း ကုန်းမြင့်ပေါ်သို့ တက်သွားသည်။

ခေါင်းကို ငိုက်စိုက်ချ၍ ကိုမြင့် တန်းလျားဆီသို့ ပြန်ခဲ့သည်။

ကားက သုံးတန် ထရပ်ကားကြီးဖြစ်သည်။ ခရီးရှည် ကားမမောင်းရသည်မှာ ကြာပြီ၊ သည်တော့ နည်းနည်းယောင်ချင်သည်။ လမ်းကလည်း ကြမ်းသည်။ တစ်ဖက်က တောင်စောင်း၊ တစ်ဖက်က မြစ်။ ။

မော်တော်ကားသည် တောင်စောင်းနှင့် မြစ်ကြား လမ်းမြောင်ညှောင်ကလေးပေါ်တွင် ကစားစရာ အရုပ်ကလေး တစ်ခုလို ပြေးနေသည်။

ကိုမြင့်က မော်တော်ကား လက်ကိုင်ဘီးကိုင်၍ လိုက်လာသည်။ သစ်ချောက်မိုင်းက ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်အစား သူ ဝင်မောင်းရခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုမြင့်က မော်တော်ကား မမောင်းချင်၊ သူက ကားမောင်းကြမ်းသည်။ သို့ရာတွင် အထက်လူကြီးက ခိုင်းတော့ မနေသာ။

ကလေးဝမှ သစ်ချောက်မိုင်းအထိ လမ်းကမဆိုး၊ ပြေချောသည့် ကတ္တရာလမ်းဖြစ်သည်။ သစ်ချောက်မှ ကလေးမြို့ကြားက လမ်းကြမ်းသည်။ ကတ္တရာလမ်း မဟုတ်တော့၊ ကျောက်ခဲတွေ၊ ကျောက်တုံးတွေ ဖြုတ်ထနေသည့် လမ်းကြမ်းကြီး ဖြစ်သည်။ အကွေ့အကောက်တွေများသည်။ ကွေ့လိုက်လျှင် ပြေပြေ

ပြဲစ်ပြဲစ် အကွေ့မျိုး မဟုတ်၊ ပစောက်ကွေ့ တွေချည်း ဖြစ်သည်။ | ကားက ဝက်ရဲ တံတားကိုကျော်ပြီး၊ ကျိုကုန်းဂိတ်ကို ဖြတ်သည်။ ။

သူ့မျက်လုံးများက ဈေးဆိုင်များဆီသို့ အလိုလို ရောက်သွားကြသည်။ ဂိတ်တွင် ခါတိုင်းလို သစ်သားမောင်းတံကြီးကန့်လန့်ချ၍ ပိတ်ထားသည်။ မော်တော်ကားကြီးငယ်တွေ စီရပ်ထားကြသည်။ ခရီးသည်တွေ၊ စားသောက်သူတွေ ပြည့်နေသည်။ ခါတိုင်းတွေ့ရသလို ယောကျ်ားမိန်းမ၊ ပျိုပျိုရွယ်ရွယ်၊ ကြီးကြီးငယ်ငယ်တွေ စုံသည်။

သည်နေရာ ရောက်တော့ အေးမကို အမှတ်ရသည်။ တစ်ဆက်တည်း တိုးကို အမှတ်ရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ရုပ်ချင်းဆင်တူသော်လည်း လှပုံချင်း မတူ၊ ပြင်ဆင်မွမ်းမံပုံချင်း မတူ၊ အေးမလှပုံက ရဲတင်းသည့် အလှမျိုး၊ ယောကျ်ား

တကာတို့၏ မျက်လုံးများ ရွှေဘော်ထိုးခြင်း ခံရသဖြင့် ပြောင်ချောနေသည့် အလှမျိုး၊ တိုး၏ အလှက ရှက်ရွံ့ ရွံ့အလှမျိုး၊ မပွင့်တပွင့် အလှမျိုး၊ စရိုက်ချင်း ကျတော့လည်း ကွာသည်။ အေးမက ဈေးသည်ဆန်သည်။ သွက်သည်။ လည်သည်။ တိုးက အပြစ်ကင်းသည်။ ဣြေရသည်။ ရိုးသည်။ ။

အေးမနှင့် မပတ်သက်ချင်တော့သည့် အခါကျမှ လာ၍ ပတ်သက်နေရသည့် သူ့ အဖြစ်ကို အံ့သြသည်။ အေးမကို သူ့ အသည်းနှလုံးက မောင်းထုတ် ခဲ့ပြီ ဆိုသည့်တိုင်၊ အေးမသည် သူ့ရင်တွင် ငြိတွယ်နေသေးသည်ကို အံ့သြစွာ တွေ့ရသည်။ အေးမသည် သူ့အကြောင်းကို သူ့ညီမ တိုးအား စုံစုံစေ့စေ့ ပြောထားပုံရသည်။ သူ့ကို ကြည့်နေသော တိုး၏ မျက်လုံးထဲတွင် ကရုဏာရိပ် သန်းနေသည်ကိုလည်း သူသတိပြုခဲ့မိသည်။ အားလုံး သနားစင်နေချင်သူတစ်ဦး၊ စိတ်ကူးယဉ်နေသူ တစ်ဦး၊ သနားစရာ သတ္တဝါ တစ်ဦးအဖြစ် ကြည့်ခြင်းလော။ သူ့ အစ်မက စွန့်ပစ်ထားခြင်း ခံခဲ့ရသူ တစ်ဦးဟု သနား၍ ကြည့်ခြင်းလော။ ဤသည်ကို ကိုမြင့်မသိ။

တိုးနှင့်ပြန်တွေ့လိုက်တော့ အေးမသည် ပြန်လည်ကြီးစိုးစ ပြုလာသည်။ သို့ရာတွင် သူနှင့် အေးမတို့ တွေ့စရာအကြောင်း မရှိတော့။ လမ်းစပြတ်ကြပြီ။ အေးမသည် သူရှိရာသို့ လာမည်မဟုတ်၊ စွန့်ပစ်ထွက်ပြေးသွားသည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်သည် သူ့ကို ဘာအကြောင်းဖြင့် လာတွေ့ဦးမည်နည်း။ သူကကော တွေ့စရာ ဘာအကြောင်းရှိသေးသနည်း။ ။

ပစောက်ကွေ့ တစ်ကွေ့နား ရောက်လာသဖြင့် ကိုမြင့် အတွေးမျှင် ပြတ်သွားသည်။ သစ်ပင်အုပ်တွေကို ကွေ့လိုက်တော့ ဖောင်ကူးတံတားသည် မြင်ကွင်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာနေသည်။ နေရဋ္ဌရာမြစ်ရေက စိမ်းနေသည်။

ရှေ့နားလေးတွင် ဂိတ်ကွင်းလမ်းရှိသည်။ သည်ဂိတ်ကွင်းလမ်းအတိုင်း ဝင်လျှင် သူနှင့် အေးမတို့ တည်းခိုခဲ့ကြသည့် တောရကျောင်းသို့ ရောက်သည်။

တောရကျောင်းသို့ နောက်ထပ် တစ်ခေါက်မျှ မရောက်တော့၊ လမ်းလည်းမကြုံ၊ ရောက်စရာအကြောင်းလည်းမရှိ၊ အနမတဂ္ဂသံသရာသည် မြစ်ကြီးနှင့်တူသည်ဟု ဆရာတော ဦးခေမာပြောဖူးသည့် စကားကို ရုတ်တရက် အမှတ်ရသည်။ အဝိဇ္ဇာ တဏှာကို မသတ်နိုင်သူတို့သည် ဆိပ်ကမ်းမတွေ့ဘဲ မျောချင်ရာမျောနေသည့်

လှေသူကြီးနှင့်တူသည်ဟုလည်း ဆရာတော်က ပြောခဲ့သည်။ ဆရာတော်သည် မည်သည့်အဓိပ္ပာယ်နှင့် ပြောခဲ့လေသည်မသိ၊ သူကတော့ သူ့ဖာသာသူ အဓိပ္ပာယ် ပြန်ခဲ့သည်။ မြစ်ကြီးက သည်ခေတ်ကြီး၊ မျောချင်ရာ မျောနေသူက သူ။

ဟုတ်သည်၊ သူက မျောချင်ရာ မျောနေသူ။ ယခုတိုင် ဘယ်သောင် ဘယ်ကမ်းသို့ ဆိုက်မည် မသိသေး။

တောရကျောင်းသို့ဝင်သည့် မြေနီလမ်းကိုကျော်ပြီး ခဏကြာလျှင် ဖောင်ကူးတံတားသို့ ဝင်သည်။

တစ်ဘက်ကမ်းမှ ဂျစ်ကားတစ်စီး တံတားဆီသို့ လာနေသည်။ ကိုမြင့်က တံတားနှင့် နီးနေပြီ၊ တံတားက တစ်လမ်းတည်းဖြစ်သည်။ နှစ်စီးမရှောင်သာ၊ တစ်ဘက်က ကားဝင်လာလျှင် ကားဖြတ်ပြီးအောင် သည်ဘက်ကားက စောင့်ရသည်။ ကိုမြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ တစ်ဘက်က ကားက အဝေးကြီး လိုသေးသည်။ သူက တံတားနှင့် သိပ်မဝေးတော့ပါ။ ဝါးတစ်ရိုက်သာသာလောက် သာရှိမည်။ သူ့လမ်း ဖြစ်သည်ဟု ကိုမြင့် ယူ ဆသည်။ ထို့ကြောင့် ကားလီဗာ ကို ခပ်ပြင်းပြင်းနင်းကာ တံတားသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ တံတားပေါ်သို့ သူရောက်၍ | သုံးပုံတစ်ပုံလောက်ကျတော့ တစ်ဘက်ကမ်က ဂျစ်ကားတံတားထိပ်သို့ ရောက်

လာသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ဆိုလျှင် သူက တံတားကို အရင်ဝင်ထားသူဖြစ်သည်။ တံတားထိပ်ဝက ကားက သူဖြတ်ပြီးအောင် စောင့်ရမည်။ စောင့်လိမ့်မည်ဟုလည်း ကိုမြင့်ထင်သည်။ သို့ရာတွင် တစ်ဘက်တံတားထိပ်က ဂျစ်ကားက သူ ဖြတ်ပြီး အောင် မစောင့်၊ တံတားပေါ်သို့ အတင်းမောင်းဝင်လာသည်။

ရှောင်စရာမရှိ။

ကိုမြင့် ကားသမားစိတ် ဝင်လာသည်။ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် ဖယ်မပေးချင်၊ စင်စစ် သည့်လမ်းသည် လုမောင်းစရာလမ်း မဟုတ်၊ တစ်ဘက်က တံတားကို | အရင်ဝင်လျှင် မဝင်ရသေးသည့် ကားက စောင့်ရမည်။ အပြိုင်လု၍ ဝင်ရခြင်း

မျိုးလည်း မဟုတ်၊ သူက တံတားကို ဝင်၍ သုံးပုံတစ်ပုံလောက် ရောက်နေပြီးမှ | တစ်ဘက်က ဇွတ်ဝင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်တော့ ကားချင်းတိုက်လျှင် သူ့အပြစ်မဟုတ်၊ တစ်ဘက်လူ၏ အပြစ်သာ ဖြစ်သည်။ သိလျက်သားနှင့် တမင်ဝင်လာသူ၏ တာဝန်သာဖြစ်သည်။

ကိုမြင့်က လီဗာကိုမလျှော့၊ အဝင်တုန်းက အရှိန်အတိုင်း နင်းလာသည်။ သူ့ကားက သုံးတန်ထရပ်၊ ခေါင်းတို၊ တစ်ဘက်က ဂျစ်ကား၊ ဝီလီဂျစ်ကလေး၊ ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ တိုက်လိုက်ရလျှင် ကိုယ့်ကား ကိစ္စမရှိ၊ သူ့ ကားစက်ခေါင်း စိစိညက်ညက် ကြေမည်မှာ သေချာသည်။ ရှေ့ကားက ရပ်မပေး။ သူ့ဆီသို့ တည့်တည့်ကြီး မောင်းလာသည်။ အရက်မူးရင်း မောင်းလာသည်လော၊ တမင် သက်သက် အနိုင်ကျင့်ချင်၍ မောင်းလာသည်လော။

ဂျစ်ကားပေါ်က လူကို ကိုမြင့် သဲသဲကွဲကွဲ မြင်နေရပြီ။ မောင်းသူက သိပ်မကြီးသေး၊ ဆံပင်ဂုတ်ထောက်၊ အသားဖြူဖြူ ပိန်ပိန်ပါးပါး လူငယ်တစ် ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ့ဆံပင်များ ပခုံးပေါ်ရော၊ နဖူးပေါ်ပါ ဝဲကျနေသည်။ မျက်မှန်အနက်ဝိုင်းကြီးကိုလည်း တပ်ထားသည်။ ပါးစပ်က တစ်စုံတစ်ရာ အော်လာသည်။ သူ့ဘေးက လူတစ်ယောက် ထိုင်လိုက်လာသည်။

ဖြစ်ချင်ဖြစ်၊ သည်လောက် ရမ်းကားသည့်လူ၊ သည်လောက် အနိုင်ကျင့် ချင်သည့်လူ၊ ခေါင်းချင်းဆိုင်တိုက်ပစ်လိုက်မည်။

ကားနှစ်စီးက တဖြည်းဖြည်း နီးလာပြီ၊ ဝါးတစ်ရိုက်လောက်သာ ကျန်တော့သည်။ ကိုမြင့် မျက်လုံးကိုမှိတ်ကာ လီဗာကို နင်းလိုက်သည်။ ကျွဲကနဲ အသံနှင့်အတူ ကားဘရိတ်အုပ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ကိုမြင့်၏ ခြေထောက် များကလည်း ဘရိတ်ကို အလိုလိုနင်းမိလျက်သား ဖြစ်ကာ ကိုယ်သည် ရှေ့သို့ ငိုက်ကျသွားသည်။

မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ကားနှစ်စီး ခေါင်းချင်းဆိုင်မိဖို့ သိပ်မလိုတော့။ သုံးလေးပေလောက်သာ ကျန်တော့သည်။

ဂျစ်ကားပေါ်က မျက်မှန်နက်နှင့် လူငယ်က ခုန်ဆင်းလာသည်။ သေသေချာချာ ကြည့်တော့ အရင်တစ်ခေါက် အေးမနှင့် လာတုန်းက တာဟန်စျေးနားတွင် ဂျစ်ကားရပ်၍ အေးမကို နှုတ်ဆက်ခဲ့သည့် နေလင်းအောင်။

ကိုမြင့်က နေလင်းအောင်ကို ကောင်းကောင်း မှတ်မိသည်။ သည့်တုန်းက သည်ကောင် တစ်ဘက်နိုင်ငံက ဂျစ်ကားသွင်းလာခြင်း ဖြစ်သည်ဟု မချစ်မေက

ပြောဖူးသည်။ ယခုလည်း သည်ကောင် ဂျစ်ကားတစ်စီး သွင်းလာဟန် တူသည်။ အရင်တစ်ခေါက်တုန်းက ဂျစ်ကားမဟုတ်၊ အရင်တစ်ခေါက် ဂျစ်ကားက ကြက် ဥနှစ်ရောင်၊ ယခု ဂျစ်ကားက အနီရဲရဲ။

နေလင်းအောင် သူ့ကို ကောင်းကောင်း မှတ်မိဟန် မတူ။ "ဟေ့ကောင်၊ ကားလာတာ မမြင်ဘူးလား"

နေလင်းအောင်က ကားပေါ်မှ ဆင်းလာကာ သူ့ကားဘေး လာရပ်သည်။ လမ်းလျှောက်ပုံက ယိုင်နေသည်။ ပါးစပ်ကလည်း အရက်နံ့ထွက်နေသည်။ သူ့ ဘေးက ထိုင်လိုက်လာသူလည်း ဆင်းလိုက်လာသည်၊ ရုပ်ကြမ်းကြမ်း။

"မင်းကကော မမြင်ဘူးလား"

ကိုမြင့်က ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်မေးသည်။ တကယ်က ကိုမြင့်မရိုင်းပျ ချင်။ သို့ရာတွင် နေလင်းအောင်က သူ့ထက် သုံးလေးနှစ်လောက် ငယ်လိမ့်မည်။

သူက ရိုင်းရိုင်းပျပျ လုပ်လာလျှင် ကိုယ်က ယဉ်ကျေးနေ၍ မဖြစ်၊ သူက ယဉ်ကျေးလျှင် ကိုယ်က ယဉ်ကျေးမည်၊ သူက ရိုင်းပျလျှင် ကိုယ်ကလည်း ရိုင်းပျ ပေးရမည်၊ သူ ယဉ်ကျေးခဲ့ဖူးသဖြင့် ယုဇလယ်စခန်းတွင် ရွှေဝင်းတို့ လူသိုက် စော်ကားသည်ကို ခံလိုက်ရပြီ။ သည်းခံခြင်းဟူသည် သည်းခံခြင်းကို နားလည် သည့်နေရာတွင်သာ ကျင့်သုံးဖို့ ကောင်းသည်၊ သည်းခံခြင်းကို ကြောက် ခြင်းဟု နားလည်ထားသည့်နေရာတွင် သွား၍ ကျင့်သုံးနေလျှင် ကိုယ်သာ အနိုင်ကျင့်ခံရ မည်၊ သည်သဘောကို ကိုမြင့် ကျင့်သုံးမိလျက်သား ဖြစ်နေသည်။ စဉ်းစား သဘောပေါက်ပြီး ကျင့်သုံးခြင်းမဟုတ်။ ခံရဖန်များသဖြင့် အလိုလို တုံ့ပြန်ခြင်း သာ ဖြစ်သည်။

ကိုမြင့် ကားပေါ်က မဆင်းသေး၊ ကားနှစ်စီးက တံတားပေါ်တွင် ရင်ဆိုင်ရပ် ထားသည်။ ရှောင်မောင်း၍ မရ၊ တစ်စီးစီးက နောက်ဆုတ်ပေးမှ ဖြစ်မည်။

ကိုမြင့် ကားတံခါးကိုဖွင့်၍ ဆင်းပြီး နေလင်းအောင်တို့ ရှေ့တွင် မျက်နှာ ချင်းဆိုင်ရပ်သည်။ နေလင်းအောင်က သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။ သူနှင့်စာလျှင် နေ လင်းအောင်သည် ကလေးလေးလို ဖြစ်နေသည်။ အရပ်က သူ့လောက်မမြင့်၊ ကိုယ်လုံးကညှက်ညှက်၊ ရှုနာရှိုက်ကုန်းကလေး၊ လက်သီးတစ်လုံးမိရုံဖြင့် ခွေလဲ သွားနိုင်သည်။

"ခု ဖယ်ပေးပါ"

"တံတားကို မင်းက အရင်ဝင်တာလား၊ ငါက အရင် ဝင်တာလား" ကိုမြင့်က တမင်ပြုံးပြရင်း မေးသည်။

"ဘယ်သူကပဲ အရင်ဝင်ဝင်၊ ဆုတ်မလား မဆုတ်ဘူးလား"

"နေလင်းအောင် သူ့နောက်က လူကို လှမ်းကြည့်သည်။ နောက်ကလူလည်း နေလင်းအောင် အရိပ်အကဲကို ကြည့်နေသည်။ ခက်သည်။ သည်ကောင်လေးလောက်ကို မလုပ်လောက်၍ ကိုမြင့် အေး အေးဆေးဆေး ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ အေးအေးဆေးဆေး ပြောတော့ သည်ကောင်က လူပါးဝချင်သည်။

"ဖယ်မလား၊ မဖယ်ဘူးလား" နေလင်းအောင်က ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ခြောက်လုံးပြူးကို ထုတ်ချိန်သည်။

"မဖယ်တော့ မင်းဘာလုပ်ချင်သလဲ"

"အကြောင်းသိသွားမှာပေါ့

နေလင်းအောင်က သေနတ်ကို ထိုးအချိန်လိုက်၊ ကိုမြင့်က သူ့လက်ကို ဖမ်းလိမ်ပစ်လိုက်သည်။ သေနတ် ကျည်ဆန်တစ်ချက် မြည်ဟိန်းကာ အပေါ်က တံတားသံရိုးကို သွား၍ မှန်သည်၊ ပြေးဝင်လာသော နေလင်းအောင်အဖော်၏ ဆီးခုံကို ကိုမြင့်က ညာခြေပတ်၍ ဆီးကန်လိုက်သည်။ လက်က နေလင်းအောင်၏ လက်ကို ဆွဲညှစ်လိမ်လိုက်သည်၊ ငယ်သံပါအောင် အော်သံနှင့်အတူ သေနတ်က တံတားကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျသွားသည်။ ကိုမြင့်က လက်ကို လိမ်ထားရာမှ ဆောင့်တွန်း လွှတ်လိုက်ပြီး သေနတ်ကို ကောက်သည်။ "တစ်ယောက်မှ မလှုပ်နဲ့၊ သွား ကားပေါ်ပြန်တက်"

နေလင်းအောင်က လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်ဖြင့် ကားပေါ်ပြန်တက်သည်။ သူ့ ဆရာတက်တော့ တပည့်လည်း ကားပေါ်တက်ထိုင်သည်။ ကိုမြင့် သူတို့ကားနား လိုက်သွားသည်။ သေနတ်က ချိန်ထားလျက်။

"ဆုတ်…နောက်ပြန်ဆုတ်၊ ပြီးတော့ တံတားထိပ်မှာ သွားရပ်"

နေလင်းအောင်က ဂျစ်ကားကို နောက်ပြန်ဆုတ်ပြီး တံတားထိပ်တွင် သွားရပ်သည်။ ကိုမြင့်က သူ့ထရပ်ကားပေါ်သို့ တက်ပြီး တံတားထိပ်သို့ မောင်းလာ

သည်။ နေလင်းအောင် မျက်စိမျက်နှာပျက်ပျက်ဖြင့် ကိုမြင့်ကို လှမ်း ကြည့်နေသည်။ တံတားထိပ်ရောက်တော့ ကိုမြင့် ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသည်။

"မင်းနာမည် နေလင်းအောင် မဟုတ်လား" "ဟုတ်တယ်"

နေလင်းအောင်က အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့် သူ့ကိုကြည့်သည်။ သူ့အသံက ပြေပြေပြစ်ပြစ် မဟုတ်၊ ခပ်အင့်အင့်၊

"မှတ်ထား၊ ငါ့နာမည် ကိုမြင့်၊ မိုက်ချင်ရင် မင်းတို့ထက် ဆယ်ဆမိုက် လို့ရတယ်၊ ကြမ်းချင်ရင် မင်းတို့ထက် ဆယ်ဆကြမ်းလို့ရတယ်၊ လိမ်မာဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို မိုက်အောင် ဝိုင်းမလုပ်နဲ့"

နေလင်းအောင် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေသည်။ သေနတ်က သူ့လက်ထဲရောက်နေတော့ ဘာမျှ မလှုပ်ရဲ၊ ပစ်များချလိုက်မည်လောဟု တွေး၍ လန့်နေသည်။

"ဘာလဲ၊ မင်းအလှည့်ကျတော့ မင်းကြောက်နေပြီလား၊ ဒါ မင်းသေနတ်လား"

ကိုမြင့်က သေနတ်ကို ပြသည်။ သေနတ်က ကိုးမီလီမီတာ ဘရောင်နီ ပစ္စတို အသစ်ကလေး၊ လိုင်စင်ရှိဟန်မတူ၊ ဧကန္တ တိတ်တိတ်ပုန်းကိုင်သည့် သေနတ်ဖြစ်ရမည်။

"မင်းသေနတ်လား"

"ဟုတ်တယ်"

ကိုမြင့်က သေနတ်ထဲက ကျည်ကပ်ကိုထုတ်ပြီး ရေထဲသို့ ပစ်ချလိုက် သည်။
။

"ရော့...မင်းသေနတ်၊ နောက်မှတ်ထား၊ လူတစ်ယောက်ကို လက်နက်အားကိုးနဲ့ အနိုင်မကျင့်နဲ့၊ လက်နက်နဲ့ အနိုင်ကျင့်ရတာဟာ သတ္တိကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ သတ္တိကြောင်တာ၊ ကဲ...သွားတော့"

နေလင်းအောင်က သေနတ်ကို ဇက်ကနဲယူပြီး ကားကို ဆောင့်ထွက် သည်။ ကိုမြင့်က ဂျစ်ကား တံတားထဲသို့ ဝင်၍ တစ်ဘက်ထိပ်သို့ရောက်မှ သူ့ကားပေါ်သို့ တက်သည်။

နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဂျစ်ကားကလေးက တောရိပ်ကွေ့တွင် ပျောက်သွားပြီ၊ သည်တော့မှ ကိုမြင့် ကားလက်ကိုင်ဘီးတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

သည်အဖြစ်မျိုးကို သူစက်ဆုတ်သည်၊ ရှက်သည်၊ သို့ရာတွင် မရှောင် မလွဲသာတော့ ရင်ဆိုင်ရသည်။ ဘာမျှ မတတ်နိုင်။

နေလင်းအောင်ကို သူ တာဟန်းတွင် တစ်ခါသာမြင်ခဲ့ဖူးသည်။ မချစ်မေ တို့ အေးမတို့ စကားများအရ မှိုရွာစီးပွားရေးကို ကြိုးကိုင်ချယ်လှယ်သူတွေထဲ တွင် တစ်ယောက်ဟု သိရသည်။ အရောင်းအဝယ်မှန်သမျှ အကုန်လုပ်သည်ဟု ဆုသည်။ အကုန်လုပ်သည်ဆိုတော့ ရှင်းနေပြီ၊ ကျောက်စိမ်း၊ ဘိန်းဖြူ၊ ရွှေချောင်း၊ ရှေးဟောင်းရုပ်တု စသည့် အရာတွေအားလုံး ပါမည်မှုချ၊ ရန်ကုန်-မော်လမြိုင် ဘက်တော့ မသိ၊ မိုးကုတ်ကြုတ်ပြင်ဘက်တွင် သူ့ခြေရှိသည်။ တောင်ကြီးတာချီလိတ်တွင်လည်း ခြေရှိသည်။ တမူးဘက်တွင်လည်း သူ့ခြေလှမ်းကြသည်။ သူကိုယ်တိုင် သည်ကောင့်ကို နှစ်ကြိမ်တိုင် တွေ့ခဲ့ဖူးပြီ မဟုတ်လော။ သူစီးသည့် ဂျစ်ကားက တစ်ကြိမ်နှင့်တစ်ကြိမ် မတူ၊ ပထမတစ်ခေါက် မချစ်မေ ပြောတုန်း က သိပ်မယုံ၊ မချစ်မေ စကားက ဈေးစကား၊ ဈေးစကားဆိုသည်က နည်းနည်း လေးကို အကြီးကြီးဖြစ်အောင် ပြောတတ်သည်။ အပိုတွေများသည်။ ထို့ကြောင့် သည်တုန်းက သူမချစ်မေ စကားကို အလေးအနက် မထားခဲ့။

ယခုသည်ဘက်တွင် နေခဲ့သည်မှာ သုံးနှစ်နီးပါးရှိပြီ၊ သူ ကြားသည့် စကား၊ မြင်ရသည့် မြင်ကွင်းတွေကို ထောက်သော် မချစ်မေစကားသည် ရာနှုန်း ပြည့် မှန်လောက်သည်။ တစ်ဘက်နိုင်ငံ စစ်တပ်က ဂျစ်ကားဟောင်းများကို ကန်ထရိုက်များက လေလံဆွဲပြီး သည်ဘက်သို့ ရောင်းကြသည်။ ဂျစ်ကားက တစ်ဘက်နိုင်ငံတွင် ဆင်သည့် ဝီလီဂျစ်ကား အမျိုးအစား၊ ဈေးပေါသည်။ သည်ဘက်က ကုန်သည်တွေက လိုင်စင်အတု အင်ဂျင်နံပါတ် အတုရိုက်၍ သွင်းလာကြသည်။ တလောကပင် တမူး အကောက်ခွန်ဌာနဝင်းထဲတွင် ဖမ်းမိ ထားသည့် ဂျစ်ကားသုံးလေးစီးကို သူ မြင်ခဲ့ရသေးသည်။ ဖမ်းမမိဘဲ လွတ်ထွက် သွားသည့် ဂျစ်ကားတွေ မည်မျှရှိပြီ မသိ။ ။

ကိုမြင့် ကလေးမြို့တွင် ကိစ္စပြီးတော့ သစ်ချောက်မိုင်းသို့ ချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့သည်။ သစ်ချောက်မိုင်းသို့ သူပြန်ရောက်တော့ နေ့လည် နာရီပြန် တစ်ချက် ကျော်ကျော်လောက် ရှိပြီ၊ ကားရုံတွင် ကားရပ်ပြီး တန်းလျားဘက်သို့ ထွက်လာတော့ အနီရောင် ဂျစ်ကားတစ်စီး ရုံးဝင်းထဲမှ ထွက်ကာ ကလေး ဘက်သို့ မောင်း သွားသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ နေလင်းအောင်၏ ဂျစ်ကား ဖြစ်ရမည်ဟု သူ တွက်သည်။

အခန်း ပြန်ရောက်တော့ ဖိုးလှချို မျက်နှာမကောင်း၊ ခါတိုင်းလို မရွှင်။ "မင်း တော့ မလွယ်ဘူး" ဖိုးလှချိုက အရင်းမရှိ အဖျားမရှိ လှမ်းပြောသည်။

"ဘာဖြစ်လို့ မလွယ်ရမှာလဲဗျ"

"ဖောင်ကူးတံတားမှာ မုံရွာက ကောင်လေးကို ထိုးလို့ဆို၊ ဒုမန်နေဂျာကို ဝင် တိုင်သွားတယ်၊ မင်း ဒီကောင်လေးကို မသိဘူးလား"

"ကလေးမြို့မှာ တစ်ခါတွေ့ဖူးသားပဲ မုံရွာက ကုန်သည်ပေါက်စကလေး တစ်ယောက်၊ နာမည်က နေလင်းအောင်၊ ဟိုတစ်နှစ်က မုံရွာက ကုန်သည်ကြီး ရဲ့ သမီးနဲ့ ထွက်ပြေးတယ်၊ ကျွန်တော် သိတာကတော့ ဒီလောက်ပဲ"

ဖိုးလှချိုက ခေါင်းကို ရမ်းသည်။

"အဲဒါတွေတော့ ငါမသိဘူး၊ ငါသိသလောက်တော့ ဒီကောင်က မိုင်းက | အရာရှိတစ်ယောက်ရဲ့ တူ၊ ခု မန်နေဂျာကို ဝင်တိုင်သွားသတဲ့၊ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာ

ကိုမြင့်က အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြရသည်။ အဖြစ်အပျက်ကို ကြားတော့ | ဖိုးလှချို သူလုပ်ခဲ့သည်မှာ နည်းပင် နည်းသေးသည်ဟု မှတ်ချက်ချသည်။

"ဒီကောင်လေးကို ခင်ဗျား သိလို့လား"

"သိတာပေါ့ကွ၊ မင်းမရောက်ခင် တစ်နှစ်လောက်တုန်းက ဒီကောင် သစ် ချောက်မိုင်းမှာ ရေထွက်မတတ် ဝင်ထွက်နေတာပဲ၊ မင်းမလာခင်ကလေးတွင် ပြဿနာတစ်ခုပေါ်လို့ နည်းနည်းအလာကျဲသွားတာ"

"ပြဿနာက"

"ပြဿနာက ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ပဲ၊ ဒီကောင်လေးရဲ့ ဦးလေးတစ်ယောက်က မိုင်းမှာ အရာရှိ၊ ကောင်လေးက တမူးတို့ ဘယ်တို့ သွားရင် ဒီကိုဝင်တတ်တယ်။ တစ်ခါတလေ တစ်ရက်တန်သည် နှစ်ရက်တန်သည် တည်းသွားတတ်တယ်။ တစ် ခေါက်ကျတော့ မိုင်းက စာရေးတစ်ယောက်ရဲ့ သမီးလေး၊ ရှစ်တန်းကျောင်း သူ လေးပါကွာ၊ ရှိလှရင် ဆယ့်လေးငါးနှစ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်၊ အဲဒီကောင်မလေး နဲ့ ဖြစ်ရော၊ ကောင်လေးက အရောင်းအဝယ်လုပ်တော့ ဝက်ကလေး ဘာလေးလဲ တေသပေါ့ကွာ၊ ကောင်မလေးကို အင်္ကျီစလေးပေး၊ ထမီလေးပေးနဲ့ဆိုတော့ မြန် မြန်ကျုံးသွင်းလို့ လွယ်တာပေါ့၊ နောက်တော့ ကောင်မလေးနဲ့ လွန်လွန်ကျူးကျူး ဖြစ်ရာက ဖုံးမရ ဖိမရ ဖြစ်လာတယ်။ ဒီတွင် ကောင်မလေးမိဘတွေက ဆိုင်ရာကို

တိုင်တယ်၊ အမှုက ရာဇဝတ်မှုဖြစ်နေတယ်၊ ကောင်မလေးက အရွယ်မှ မရောက်သေးဘဲကိုး၊ ဒီတွင် အရာရှိက ကောင်မလေးမိဘတွေကိုခေါ်ပြီး ချော့တန် ချော့၊ ခြောက်တန်ခြောက်လုပ်ပြီး အမှုကို အရပ်ခိုင်းတယ်”

“နောက်တော့ ဘယ်လိုပြီးသွားသလဲ

“သေသေချာချာတော့ မသိဘူး၊ ကောင်လေးဘက်က ငွေတစ်သောင်း ပေးလိုက်ရတယ် ပြောတယ်၊ ကောင်လေး ဦးလေး အရာရှိကိုတော့ တခြားပြောင်း ပစ်လိုက်တယ်၊ ကောင်မလေးရဲ့ အဖေလဲ တခြား ပြောင်းသွားရတယ်”

“ကောင်မလေးကတော့ ကလေးတစ်ကောင်နဲ့ပေါ့”

“ဒါပေါ့၊ ကောင်မကလေးမှ ငယ်ငယ်ကလေး ရှိသေးတယ်”

ကိုမြင့်က တက်တစ်ချက်ခေါက်သည်။ မျက်နှာက စိတ်ပါဝင်စားဟန် စူးစိုက်ရာမှ တင်းမာသွားသည်။

“သူတို့များတော့ လွယ်လိုက်တာနော်၊ ငွေတစ်သောင်းဆိုတာ နဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားတို့မှာသာ ရှားနေတာ၊ စောစောကသိရင် ဒီကောင့် ကို နာနာဆုံးမလိုက်တယ်ဗျာ၊ ခုတော့”

“လက်သီးတစ်လုံးနှစ်လုံးလောက်ပဲလား”

“လက်သီးနဲ့တစ်ချက်မှ မထိုးလိုက်ရဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို သေနတ်နဲ့ချိန် လို့ လက်ပဲ လိမ်ညှစ်ပစ်လိုက်ရုံကလေးရယ်၊ ကျွန်တော့်ဆီ ပြေးလာတဲ့ သူ့ရဲ့ လူကိုတော့ ခြေထောက်နဲ့ တစ်ချက်ကန်လိုက်တယ်”

“ဒါဖြင့် လက်သီးနဲ့ ထိုးတယ်ဆိုတာ ဒီကောင် ညာပြောတာပေါ့”

“ဒီအတိုင်းပြောရင်တော့ ညာပြောတာပဲ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ခင်ဗျား စဉ်းစား ကြည့်လေ၊ ကျွန်တော်က ကားကြီး၊ သူကကားလေး၊ တံတားကို ကျွန်တော်ဝင် လို့ ဝါးတစ်ရိုက်ကျော်ကျော်လောက်ရှိနေပြီ၊ မြင်ရက်သားနဲ့ အတင်းဝင်တိုးတာ၊ အမှန်က စိစိညက်ညက် ကြေအောင်တောင် တိုက်ပစ်လိုက်ဖို့ ကောင်းတာ”

“မင်းမို့လို့ပေါ့။ ငါလိုကောင်မျိုးဆိုရင် စိစိညက်ညက် ကြေသွားအောင် မ တိုက်တောင်မှ ကျောင်းမှန်းကန်မှန်း သိအောင်တော့ ပြလိုက်မှာပဲ၊ ကဲ…သွား ဦးမယ်၊ ရုံးခန်းကို သွားဦး၊ ဘာပြောမလဲ မသိဘူး”

ကိုမြင့် ရုံးခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်၊ ရုံးခန်းတွင် သူသွားခဲ့ရသည့် ကိစ္စကို သတင်းပို့သည်၊ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက သူ့သတင်းပို့ချက်ကို ခေါင်းတညိတ် ညိတ်ဖြင့် နားထောင်သည်။ မည်သို့မျှ မပြော။

တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ကိုမြင့်က အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ရန် ပြင်သည်။

"မောင်ကိုမြင့် ထိုင်ပါဦးကွ" ကိုမြင့် သူညွှန်ပြသည့် ကုလားထိုင်တွင် ဝင် ထိုင်သည်။

"မင်းကို ခရီးသည်တစ်ယောက် ဝင်တိုင်သွားတယ်၊ ဖောင်ကူး တံတား အဝင်မှာ စကားများပြီး ခရီးသည်တစ်ယောက်ကို လက်သီးနဲ့ထိုးခဲ့တယ်ဆိုတာ ဟုတ်သလား"

"မဟုတ်ပါဘူး"

ကိုမြင့်က အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို ရှင်းပြသည်၊ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက သဘောကောင်းပုံရသည်။ သူ့ကို အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာ မပြော။ ။

"ခုမောင်းသွားတဲ့ကားက ဌာနက ကားဆိုတော့ တို့ဆီကို လာတိုင်တာပဲ။ တို့လည်း ဒီကောင်လေးအကြောင်းကို သိတယ်ကွာ၊ သိပ်မပြောချင်ဘူး၊ အသိုင်း အဝိုင်း ကောင်းတော့ မှားမှားမှန်မှန် ကိုယ်ပဲခံရမှာပဲ၊ ကြည့်ပြီးနေကြ"

ကိုမြင့်က အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူမှားသည်ဟု ပြောလို သလော၊ သူ့ကိုစေတနာကောင်းဖြင့် ဆုံးမခြင်းလော၊ သတိပေးခြင်းလော။

"တို့ဘက်ကတော့ ဘာမှအရေးမယူလိုဘူး၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ရဲကိုများ တိုင်ချင်တိုင်မလားမသိဘူး၊ ရဲတိုင်ရင်တော့ တို့လဲ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး၊ ကဲ… သွားနိုင်ပြီ"

အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံးခန်းမှ ထွက်ခဲ့သည်၊ ပိဿလေးကြိုး ဆွဲထားသည့်နှယ် ခြေလှမ်းများက လေးလံနေသည်၊ စိတ်ဆာသည်၊ ကိုယ်က မည်သို့မျှ မလုပ် လိုက် ရဘဲ တရားခံဖြစ်ရသည်ကို နာကြည်းသည်၊ စောစောကသာသိလျှင် သည်ထက် စပ်စပ်ကလေး လုပ်ခဲ့လျှင် အကောင်းသားဟု တွေးမိသည်။

အုပ်ချုပ်ရေးမှူး စကားရိပ်သန်းလိုက်သည့်အတိုင်းပင်။

ညနေထမင်းစားပြီး ဖိုးလှချိုနှင့် သူထိုင်နေစဉ် ရဲက သူ့ကို လာဖမ်း သည်၊ မျှော်လင့်ပြီးသားဖြစ်၍ ဘာမျှ မအံ့သြ၊ အသာတကြည်ပင် ထလိုက်ခဲ့ သည်။ ရဲက ထုံးစံအတိုင်း သူ့ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကို ယူသည်၊ အမည်၊ မိဘအမည်။ အသက်၊ နေရပ် စသည်။

"အလုပ်အကိုင်" ရဲအရာရှိက တမင်လုပ်ထားသည့် သံပြတ်ဖြင့် မေးသည်။

"မရှိဘူး"

ကိုမြင့်ကလည်း ခပ်ပြတ်ပြတ်၊ အတောခံရဖန်များသဖြင့် သူ့နှလုံးသား သည် နုနယ်ညွတ်ပျောင်းခဲ့ရာမှ ကျဉ်းပေါင်းတက်စ ပြုနေပြီ၊ အနူးအညွတ် စကားကို မ ဆိုချင်။

သူ့အသံကြောင့် ရဲအရာရှိ ငုံ၍ ရေးမှတ်နေရာမှ တစ်ချက်လှမ်းကြည့် သည်။

"သစ်ချောက်ကို ရောက်တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ"

"နှစ်နှစ်ကျော်ကျော်လောက် ရှိပြီ"

"နှစ်နှစ်လုံးလုံး အလုပ်မလုပ်ဘဲ ဘယ်လိုလုပ် စားသောက်နေသလဲ"

အလုပ်အကိုင်မေးသည်မှာ ဝတ္တရားအရ မေးခြင်းဖြစ်၍ သူကလည်း ဖြေရ မည်။ သို့ရာတွင် သည်မေးခွန်းကတော့ ဝတ္တရားထက်ပိုသည်ဟု ကိုမြင့်ထင် သည်။ သူ မည်သို့မည်ပုံ စားသောက်နေသည့်ကိစ္စသည် သူက မေးစရာမဟုတ်၊ မ မေးသင့်၊ လူတစ်ယောက်၏ အကျင့်စာရိတ္တနှင့် သိက္ခာကို နင်းချေပစ်ရာ ရောက် သည်။ သူ့ကိုခိုးသည်၊ ဝှက်သည်၊ တရားဥပဒေကို ဖောက်ဖျက်သည်ဟု ထင်လျှင် ဥပဒေက ပေးထားသော အခွင့်အာဏာများအရ ဖမ်းချုပ်လိုက ချုပ်နိုင်သည်။ သည်လို မေးဖို့မကောင်း၊ မေးစရာမရှိ။

"ဒါက ခင်ဗျားအလုပ် မဟုတ်ပါဘူး"

ရဲ အရာရှိ နဖူးကြောသည် ထောင်တက်လာသည်။ မျက်နှာကလည်း နီရဲ သွားသည်။ ရေးနေသည့်ဖိုင်တွဲကို ရှေ့သို့ လက်ဖြင့် တွန်းဖယ်ပြီး အော်သည်။

"ကျုပ်အလုပ်ပေါ့ ဗျ၊ ခင်ဗျားအလုပ်အကိုင်ကို ကျုပ် မေးရမယ်၊ မေးခွင့် ရှိ တယ်"

"ခင်ဗျား မေးခွင့်ရှိတာကို မေးတယ်၊ ကျုပ်လဲ ဖြေခွင့်ရှိတာကို ဖြေတယ်။ ကျုပ်အလုပ်မရှိဘူးလို့ ဖြေပြီးပြီ၊ ဘာနဲ့ စားသောက်နေသလဲဆိုတာကိုတော့ ခင်ဗျားမှာ မေးခွင့်မရှိဘူး ထင်တယ်၊ ဒီတော့ ကျုပ်ကလဲ မဖြေဘဲ ငြင်းခွင့် ရှိတယ်"။

"ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် အထဲဝင်"

အစောင့်က အချုပ်တံခါးကို ဖွင့်သည်။ ကိုမြင့်က မျက်နှာထား တင်းတင်းဖြင့် အချုပ်ခန်းသို့ဝင်သည်။ မည်သို့မျှ မဆို။

ရင်ထဲတွင်မူ တင်းကျပ်နေသည်။ ကျောက်မီးသွေးမိုင်းထဲ ဆင်းရသည့် နှယ် အသက်ရှူ၍ မဝချင်။

အလင်းရောင်ထဲမှ အမှောင်ထဲသို့ ရုတ်တရက် ရောက်သွားသည်။ ဘာကိုမျှ သဲကွဲစွာ မမြင်ရ၊ ခဏကြာတော့ မျက်လုံးများက အမှောင်ထဲတွင် ကျင့်သား ရသွားသည်။ အပေါက်ဝက အလင်းရောင်လေးက ခပ်ပျပျ ထိုးကျနေသည်။ သံလမ်းဇလီဖာတုံးကြားနှင့် သံလမ်းဘေးတွင် ဖွက်တွေထနေသည်။ ကိုက်နှစ် ဆယ် လောက် ဝင်လာမိတော့ စောစောက အလင်းရောင်ကလေးပင် မရှိတော့၊ အားလုံး မှောင်မည်းသွားသည်။

သူတို့အားလုံး နှစ်ဆယ်လောက်ရှိသည်။ ဒူးဆစ်အထိ သားရေဖိနပ်ရှည် ကြီးများကို စီးထားကြသည်။ နောက်ကျောတွင် ဘက်ထရီအိုး လွယ်ထားပြီး သားရေကြိုးလုံးနှင့် ဆိုင်းထားသော ထိပ်အုပ်မီးပွင့်ကို နဖူးပေါ်တွင် တပ်ထား သည်။

ကိုမြင့် ဖိနပ်ရှည် မစီးခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ၊ တပ်ကထွက်ကတည်းက သည် ဖိနပ်ရှည်ကြီးမျိုးကို မစီးဖြစ်တော့၊ ယခုပြန်စီးရတော့ တစ်မျိုးဖြစ်နေသည် သည် အထဲ ရွှံ့ဖွက်တွေထဲ ရုန်းနေရသဖြင့် ခြေလှမ်းတုံ့သည်။

"ဟေ့ သံလမ်းဘောင်ပေါ်က လျှောက်၊ သံလမ်းဘောင်ပေါ်က လျှောက်ကွ"

ဦးစံတင်က ကိုမြင့်ကို လှမ်းပြောသည်။ သူက သံလမ်းဘောင် တစ်ဘက် တစ်ချက်၌ ခြေထောက်ကို ကန့်လန့်တင်ကာ ကားယား ကားယားဖြင့် လျှောက် သည်။ ကျန်အလုပ်သမားများလည်း သူ့လိုပင် လျှောက်ကြသည်။ တချို့က | သံလမ်းအလယ်က ဇလီဖာတုံးပေါ်က လျှောက်ကြသည်။

အချုပ်ခန်းထဲ၌ တစ်ပတ်လောက်နေရပြီးနောက် ကိုမြင့်ကို ပြန်လွှတ် လိုက်သည်။ နောင်တွင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေပါဟု သူ့ကိုစစ်သော ရဲအရာရှိ က ဆုံးမလွှတ်လိုက်သည်။ ကိုမြင့် မည်သို့မျှ မပြောတော့။

သည်နေ့ ကိုမြင့် စ၍ မိုင်းထဲဆင်းရခြင်းဖြစ်သည်။ ကျောက်မီးသွေးတွင်း တူးအလုပ်သမားအဖြစ် ဝင်ခြင်းတော့ မဟုတ်၊ ကိုမြင့်က စက်တူရွင်းကို မကိုင်တတ်သေး၊ ကုလားဘောင်များကို မထောက်တတ်သေး၊ စင်စစ် မြေပြင် ယာယီ အလုပ်သမားသာ ဖြစ်သည်။ မိုင်းသို့ရောက်လာသည့် ကျောက်မီးသွေးများကို မိုင်းကားပေါ်မှ သယ်ချကာ ကွက်လပ်တွင် သွားပုံရသည့် အလုပ်သမားမျှသာ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သည်နေ့တော့ ဆိုင်ရာက ကိုမြင့်ကို မိုင်းထဲသို့ ဆင်းခွင့် ပြုလိုက်သည်။ သစ်ချောက်မိုင်းတွင် မြေအောက်နှင့် မြေပြင်တယ်လီဖုန်းအဆက်အသွယ် မရှိသေး၊ ထို့ကြောင့် မြေအောက်နှင့် မြေပြင် အဆက်အသွယ်လုပ်ရန် လူတစ်ယောက် လိုသည်။ ။

မြေအောက် ဥမင်ကြီးထဲရောက်တော့ မြေကြီးနဲ့ အစိုနံ့တို့က နံသည်။ အသက်ရှူရကျပ်သည်။ ရှေ့ဆုံးမှ ဦးစံတင်က ညာဘက်သို့ ကွေ့လိုက်သည်။

“အဲဒါ ပလပ်စ်တူလယ်ဗယ်ကို တက်တဲ့ ဥမင်ပဲကွ”

ဦးစံတင်က ပြောပြသည်။ ကိုမြင့် ထိပ်အုပ်ဓာတ်မီးကို အပေါ်သို့ထိုးကာ ဥမင်နံရံကို ကြည့်သည်။ ကျောက်မီးသွေး မျက်နှာပြင်တွင် အချင်းခြောက်လက်မလောက်ရှိမည့် သစ်လုံးကို အလယ်က ထက်ဝက်ခြမ်းကာ ထုတ်အဖြစ် သုံးထားသည်၊ ထုတ်ကို အချင်းငါးလက်မခန့်ရှိ သစ်လုံးများဖြင့် ထောက်ထားသည်။ ဒေါက်တိုင် တစ်တိုင်နှင့်တစ်တိုင် လေးပေလောက် ကွာမည်ထင်ရသည်၊ ထုတ်ခြမ်းကလည်း သိပ်မရှည်၊ ခြောက်ပေလောက်သာ ရှိမည်ထင်သည်၊ ထုတ်ခြမ်း တစ်ခြမ်းကို ဒေါက်တိုင်နှစ်ခု ထောက်သည်၊ အမိုးမကောင်းသည့် နေရာများတွင် ထုတ်ခြမ်းနှင့်အမိုးကြား ပျဉ်ပြားများကို ခုထားရသည်။ ကျောက်မီးသွေး မျက်နှာပြင်၏ ဖိအားကို သည်ထုတ်ခြင်း၊ ဒေါက်တိုင်များဖြင့် ထိန်းထားရသည်။ ဒေါက်တိုင်ထောက်ပုံ မသေသပ်လျှင် အမိုးပြိုကျနိုင်သည်၊ ကျောက်မီးသွေး မျက်နှာပြင် ရွေ့သွားလျှင်လည်း ပြိုကျနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျောက်မီးသွေးမိုင်းထဲက ဒေါက်တိုင်များ၊ ထုတ်ခြင်းများ၊ ကျောက်မီးသွေးနံရံများကို နေ့တိုင်းစစ်ဆေးရသည်။

အလုပ်သမားနှစ်ယောက် ဝဲဘက်ဥမင်သို့ ချိုးဝင်သွားကြသည်။ သူတို့က ကကြီးဥမင်ထဲသို့ ဝင်ရမည်၊ ကကြီးဥမင်ထဲတွင် တူး၍ မပြီးသေးသော ခြောက်ပေ ကျောက်မီးသွေးကြော တစ်ကြောရှိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က သည်ခြောက်ပေ ကြောကို ဆက်ထုတ်ရမည်၊ အလုပ်သမားနှစ်ယောက်သည် မှောင်ကြီးထဲတွင်

လျှောက်သွားကြသည်။ သူတို့ခေါင်းမှ မီးရောင်ကလေးသာလျှင် အမှောင်ထဲတွင် လှုပ်ရှားနေသည်။

မြသန်းတင့် သူနှင့် ဦးစံတင်ကမူ ကိုးပေကြောထိအောင် သွားရမည်။ ကိုးပေကြော က အစွန်ဆုံးမှာရှိသည်။ နောက်ဆုံးဖောက်သည့် ဥမင်ဖြစ်သည်။ ကိုမြင့် အသွား အလာ လွယ်ကူသွားစေရန် ဦးစံတင်က လိုက်ပြခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ရေနစ်တုန်းက သူ့ကို ကိုမြင့် ကယ်ခဲ့သဖြင့် ဦးစံတင်က ကိုမြင့်ကို ကျေးဇူးတင်နေသည်။ သူ့ကို တူအရင်းသားအရင်းသဖွယ် သံယောဇဉ်ကြီးနေသည်။ ကိုမြင့် မိုင်းထဲဆင်းရတော့ ဦးစံတင်က ဝမ်းသာအားရလိုက်ပြသည်။

"ခု ကျွန်တော်တို့ ဘယ်အထပ်မှာ ရောက်နေကြပလဲ အဘ" ဦးစံတင်က တဟားဟားရယ်သည်။

"ခု တို့ မြေညီထပ် ဇီးရိုးလယ်ဗယ်မှာပေါ့ကွ၊ ကကြီး ဥမင်ထဲမှာပဲ ရှိတယ်၊ ဟိုကောင် နှစ်ကောင် ဝင်သွားတာက နံပါတ် ၂ ဖြတ်ကျင်း၊ အဲဒီဖြတ်ကျင်းကနေပြီး အပေါ်ကို တက်တဲ့လမ်း ရှိတယ်၊ အဲဒါက စိုက်ကျင်း၊ သူတို့ အဲဒီ စိုက်ကျင်းအတိုင်း ပလပ်စ်တူး လယ်ဗယ်ကို တက်မယ်"

ရေကိုကြောက်သော ဦးစံတင်သည် မြေကိုတော့နိုင်သည်။ သစ်ချောက် မိုင်းထဲက မြေအောက် လမ်းများကို အလွတ်ရသည်။ သူ့လက်ဖဝါးပေါ်က လက္ခဏာများကို မမှတ်မိလျှင်သာရှိသည်။ သစ်ချောက်မိုင်းထဲက မြေအောက် လမ်းသေးလမ်းမှာကိုတော့ အကုန်မှတ်မိသည်။ ။

"အဲဒီစိုက်ကျင်းတွေက အပေါ်ထောင်တက်သွားတော့ ဘယ်ရောက်သလဲ"

"ပလပ်စ်တူး လယ်ဗယ်ကို လွန်တော့ ဟို နွားစွယ်တောင်ထိပ်ကို သွားပေါက်တယ်"

ပေတစ်ထောင်လောက် ဝင်မိတော့ ဖြတ်ကျင်းတစ်ခုကို ကျော်လာခဲ့ပြန်သည်။ နံပါတ်လေး ဖြတ်ကျင်းဟု ဦးစံတင်က ပြောသည်။ တူထုနေသံများကို ကြားရသည်။

"ဟေး...ညွန့်မောင်တို့လားဟေ့"

ဦးစံတင်က ညာဘက်ချိုးသွားသည့် ဥမင်ဘက်သို့ လှည့်၍ လှမ်းအော်သည်။ သူ့အသံသည် တိတ်ဆိတ်နေသော ဥမင်ထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။

“ဟုတ်တယ် အဘရေ၊ ဒေါက်တိုင်တွေ မခိုင်လို့ ပြန်ပြင်နေရတယ်”

နံပါတ်လေး ဖြတ်ကျင်းဆီသို့ သွားသည့် ဥမင်ဘက်မှ အသံပြန်လာ သည်။ လူလုံးကို မမြင်ရ။ မီးပွင့် သုံးလေးပွင့် လှုပ်ရှားနေသည်ကို ထောက်လျှင် ၊ အလုပ်သမား သုံးလေးယောက် ရှိနေသည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ ကိုမြင့် တဖြည်းဖြည်း အသက်ရှူကျပ်လာသည်။ မြေအောက်မိုင်းထဲတွင် အသက်ရှူ၍မဝ။ လေကလည်း သိပ်မရ။ ရသည့်လေကလည်း လေကောင်း လေ သန့်မဟုတ်။ မြေကြီးနံ့ ရွှံ့နံ့၊ ကနံ့နံ့၊ အခြားသူ အမည်မဖော်ပြတတ်သည့် အနံ့တို့ ဖြင့် နံစော်နေသည်။ ။

“အဘ အသက်ရှူလို့ အားရရဲ့လား”

“ဘာလဲ မင်းမွန်းလို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အသက်ရှူလို့ မဝသလိုကြီးဘဲ”

“အစတော့ ဒီလိုပဲကွ။ နောက်ကျတော့ နေသားကျသွားမှာပါ။ တို့များ လဲ မိုင်းထဲဆင်းစတုန်းကတော့ ကြောက်တာရော၊ အသက်ရှူမဝတာရော၊ ဘယ်လို နေရမှန်း မသိဘူး။ တချို့ ကောင်တွေဆို မိုင်းထဲဆင်းစမှာ မူးလဲကျသွား တောင် ရှိ တယ်။ မင်းကော မူးတာတို့ဘာတို့ ရှိသလား”

“ဟင့်အင်း…မူးတော့ မမူးပါဘူး၊ အသက်ရှူကျပ်တာ တစ်ခုပါပဲ” “နောက် တော့ နေသားကျသွားမှာပေါ့ကွ၊ ဟော…မိုင်းနာ့စ်ဝမ်း လယ်ဗယ် သို့ ဆင်းဖို့ စမ်း ဖောက်ကြည့်ထားတာကွ၊ ဇီးရိုးလယ်ဗယ်မှာ ကျောက်မီးသွေး ၊ ကုန်ပြီ၊ သိပ်မ ကျန်တော့ဘူး၊ ဇီးရိုးလယ်ဗယ်ကနေ မိုင်းနာ့စ်ဝမ်း လယ်ဗယ်ကို ပေနှစ်ရာ ဆင်း သွားရမယ်၊ မြင်ရဲ့ လား လေးပေကြောကြီး”

ဦးစံတင်က နံရံကို သူ့ခေါင်းပေါ်က မီးဖြင့် ထိုးပြသည်။ မြေကြီးထဲ တွင် လေးပေလောက် ထုရှိသည့် ကျောက်မီးသွေးကြောကြီး တစ်ခုအောက်သို့ လေး ဆယ့်ငါးဒီဂရီ စောင်းဆင်းနေသည်ကို မြင်ရသည်။ ။

“အဲဒီ လေးပေကြောကြီးနဲ့ကပ်ရက် လမ်းဖောက်ပြီး အောက်ကိုဆင်းရမှာ” “ကျောက်မီးသွေး သယ်လာဖို့ကတော့ သံလမ်းခင်းရမှာပေါ့”

“သံလမ်းခင်း သယ်မလား၊ တင်ပုန်းကြီးတွေနဲ့ပဲ ဆွဲတင်မလားတော့ မပြော တတ်သေးဘူး၊ သံလမ်းခင်းရင် လမ်းက လေးဆယ့်ငါးဒီဂရီအောက်ဘက် ကို

စောင်းနေတော့ ဘီးချော်ကျမှာတို့ ဘာတို့ စိုးရိမ်ရတယ်၊ တင်ပုန်းတွေနဲ့ ဆွဲတင်မလား မသိဘူး”

သူတို့နှစ်ယောက် စကားတပြောပြောဖြင့် လျှောက်လာကြသည်။ ရွံ့ဗွက်က ထူသည်ထက် ထူလာသည်။ ရေကလည်း များသည်ထက် များလာသည်။ သည်ဘက်တွင် သံလမ်းဆုံးသွားသဖြင့် သံလမ်းပေါ်က လျှောက်၍ မရတော့။ မြေပြင်က ဆင်းလျှောက်ရသည်။ တစ်ချက်လှမ်းလိုက်တိုင်း ဒူးဆစ်နီးပါးလောက် မြုပ်ဝင်သွားသဖြင့် ခြေထောက်ကို မနည်းဆွဲနှုတ်ရသည်။ ခရီးသိပ်မတွင်။

“ထွက်ပေါက်က ဒီတစ်ယောက်တည်းပဲနော် အဘ” “အင်း...ဒါပေ့ါ”

“ဘယ်အထပ်ကိုပဲသွားသွား၊ ဘယ်ကျင်းကိုပဲ ဆင်းဆင်း ဒီအပေါက်ကပဲ ဝင်ရတာပေ့ါ”

“ဥမင်ပေါက်ကြီးကတော့ ဒီတစ်ပေါက်ပဲရှိတာပဲ၊ ဝင်ရင်လဲ ခု တို့ဝင် လာတဲ့ ဥမင်ပေါက်ပဲ၊ ထွက်ရင်လဲဒီအပေါက်ပဲ အထဲကျမှသာ လမ်းတွေက ဖြာထွက်သွားကြတာ

“အပေါက်များ ပြိုကျပြီး ပိတ်သွားတော့ ဒုက္ခပဲ” ဦးစံတင်က အရယ်သန်သူပီပီ ရယ်သည်။

“မိုင်းထဲဆင်းရင် ဒါတွေ တွေးကြောက်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူးလေ။ မိုင်းထဲဆင်းတဲ့လူဟာ သက်လုံကောင်းရတယ်၊ မျက်စိရှင်ရတယ်၊ ဖြတ်ထိုးဉာဏ်ကောင်းရတယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုရှိရတယ်၊ စေ့စပ်ရတယ်။ သတ္တိကောင်းရတယ်။ ဒီအရည်အချင်းတွေ မရှိရင် မိုင်းထဲဆင်းလို့ မဖြစ်ဘူး”

ကိုမြင့်က ခြေထောက်တစ်ဘက် ရွံ့ ထဲတွင် နစ်နေသဖြင့် စကားမပြောအား

“သက်လုံးကောင်းရမယ် ဆိုတာက ဗလကောင်းရမယ်၊ အမောခံနိုင်ရ မယ်၊ အကြမ်းခံနိုင်ရမယ်၊ အထူးသဖြင့် မြေအောက်မှာ အကြာကြီးနေနိုင်အောင် ကိုယ်ခံကျန်းမာရေးကောင်းရမယ်၊ နောက်ပြီး ဘယ်နေရာက ကုလားဘောင်တွေ၊ ဒေါက်တိုင်တွေ ယိုင်နေသလဲ၊ ဘယ်နံရံက အိကျနေသလဲ ဆိုတာ မျက်စိရှင် ရှင်နဲ့ ကြည့်တတ်ဖို့လိုတယ်၊ မိုင်းထဲက လမ်းတွေပိတ်နေရင် ဘယ်လမ်းက ပြန်ထွက်မလဲ၊ ဥမင်ဝကို ဘယ်လမ်းက အနီးဆုံးလဲ ဆိုတာ ဖြတ်ကနဲ စဉ်းစား နိုင်ရမယ်၊ ကြာကြာ စဉ်းစားချိန် မရဘူး၊ ကြာကြာစဉ်းစားနေရင် လေပိတ်ပြီး မွန်းသေသွားမယ်၊ ပြီးတော့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှု လဲ ရှိဦးမှ၊

ကယောင်ကတမ်း လမ်းတွေ့တိုင်း လျှောက်သွားနေရင် တစ်ဘက် ပိတ်လမ်းနဲ့တိုးပြီး ပိတ်မိနေတတ်တယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ်က ကျင်းဖောက်ပြီး ဝင်သွားရရင်လဲ ကုလားဘောင်တွေ၊ ဒေါက်တိုင်တွေကို စေ့စေ့စပ်စပ် ထောက်ပစ် ခဲ့နိုင်ရမယ်၊ မစေ့စပ်ရင် ကိုယ်က ရှေ့က ကျင်းဖောက်ပြီး ဝင်သွားတုန်း နောက်က ကိုယ်ဆောက်ခဲ့တဲ့ ဒေါက်တိုင်တွေ အကုန်ပြိုကျပြီး ကိုယ်ဖောက်တဲ့ ကျင်းထဲမှာ ကိုယ့်ဖာကိုယ် ပိတ်မိနိုင်တယ်”

အင်း..ဦးစံတင် ပြောသည့်အတိုင်းဆိုလျှင် မိုင်းထဲဆင်းရသည်မှာ အသက်ကို ဖက်နှင့်လုပ်၍ ဝင်ရသည့်သဘော ဖြစ်သည်။ ကိုမြင့် ဦးစံတင်ကို ကြည့်၍ အားကျသည်။ သူက ဦးစံတင်၏ သားလောက်မျှသာ ရှိဦးမည်။

“အဘ အသက်ဘယ်လောက်ရှိမလဲ”

“လေးဆယ့်ခြောက်ကွ၊ ကိုးဆယ်တစ်ခုဘွား”

ဟုတ်သည်၊ သူ့ အဖေထက်ငယ်လျှင် သုံးလေးနှစ်လောက်သာ ငယ်လိမ့်မည်။ သည်အသက်အရွယ်တွင် သည်လောက်အပင်ပန်းခံနိုင်သော ဦးစံတင်ကို ကြည့်၍ အံ့ဩသည်။ အားကျသည်။

“မိုင်းထဲမှာလုပ်တာ တော်တော်ကြာပြီပေါ့”

“ကြာဆို မိုင်းစဖွင့်ကတည်းက ဝင်တာပဲကွ၊ အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက် ရှိရောပေါ့၊ ဟော့…ရှေ့က ဖြတ်ကျင်းက နံပါတ်ငါး ဖြတ်ကျင်းကွ၊ လာ…လာ မင်းကို ကိုးပေကြောကြီးပြမယ်”

ဦးစံတင်က နံရံကို မီးထိုးပြသည်။ အနံ့ ကိုးပေရှိသည့် ကျောက်မီးသွေးကြော မည်းမည်းကြီးက နံရံတွင် အောက်သို့ စိုက်ဆင်းနေသည်။ သည်ကျောက်မီးသွေးကြော ဆင်းပုံကလည်း အောက်သို့ လေးဆယ့်ငါးဒီဂရီလောက် ငိုက်နေသည်။

“ခု ကျွန်တော်တို့ အပေါက်ဝနဲ့ တော်တော်ဝေးပြီလား”

“ပေတစ်ထောင်ခြောက်ရာရှိတယ်၊ ဒါက အဖြောင့်တိုင်းရင် ရှိတဲ့ အကွာအဝေး၊ ဘေးက ကျင်းတွေထဲ ဖြတ်ဝင်တဲ့ လမ်းတွေပါတွက်ရင် ဒီလောက်မှာ တစ်မိုင်နီးပါးလောက် ရှိမယ်ထင်တယ်”

ဦးစံတင်က ပလပ်စ်ဝမ်း လယ်ဗယ်သို့ တက်သည့်လေပေါက်၊ ပလပ်စ် တူး လယ်ဗယ်သို့ တက်သည့် ဖြတ်ကျင်းတောင်ထိပ်သို့ တက်သည့် စိုက်ကျင်း တို့ကို ပြသည်။ ပလပ်စ်တူး လယ်ဗယ်တွင်လည်း ကျောက်မီးသွေး ကျင်းများ ရှိသည်။ သည်ကနေ လမ်းအတိုင်း တက်သွားပြီး ပလပ်စ်တူး လယ်ဗယ်တွင် တူးရသည်။ အထက်ထပ်သို့ ဖြတ်ကျင်းတစ်လျှောက် ပေ တစ်ရာ့ငါးဆယ် နှစ်ရာလောက် တက်ရသေးသည်။

"ကဲ...မင်း ပြန်တက်ပါ့မလား၊ အဘက ဆက်ပြီး ကျင်းဖောက်ရဦးမယ်"

ကိုးပေကြောနားတွင် ကျောက်မီးသွေး တူးလက်စတွေ ပုံထားသည်။ စက် တူရွင်းကြီး တစ်လက်လည်း ရှိသည်။

"အဘ တစ်ယောက်တည်းလား"

မြသန်းတင့် "ဟိုဘက်ကျင်း ဖောက်ပြီးရင် ညွန့်မောင်တို့ လာလိမ့်မယ်"

ဦးစံတင်က စက်တူရွင်းကို ကောက်ကိုင်သည်။ တူရွင်းက ဘက်ထရီဖြင့် တူးသည်။ ကျောက်မီးသွေးတုံးကြီးများသည် တဝုန်းဝုန်းမြည်၍ ပဲ့ပြိုကျလာ ကြ သည်။

မိုင်းတွင် မြေအောက်နှင့် မြေပေါ် တယ်လီဖုန်းမရှိ၊ မြေအောက်က လူချင်း အဆက်အသွယ်၊ မြေအောက်နှင့် မြေပေါ်အဆက်အသွယ်၊ ပစ္စည်းအပို့ အယူ အတွက် လူတစ်ယောက် သပ်သပ်ထားရသည်။ ကိုမြင့်အလုပ်က မြေအောက် လူ ချင်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဆက်ပေးရန်၊ မြေအောက်နှင့် မြေပေါ် ဆက် ပေးရန် ဖြစ်သည်။ မြေအောက်လူတွေ လိုသည့် ပစ္စည်းကို ယူ ပေးဖို့၊ မြေပြင်ရုံးက စကားပြောစရာရှိလျှင် သွားပြောဖို့လောက်သာ ဖြစ်သည်။ အလုပ် သိပ်မများ တော့ မိုင်းကလည်း သည်နေရာကို အမြဲတမ်းမခန့်၊ ကြုံသလို ခန့်သွား သည်။ ကျွမ်းကျင်အလုပ်သမား မဟုတ်သည့်အတွက် လုပ်ခလည်း သုံးကျပ်နှင့် ရှစ်ဆယ့် ငါးပြား၊ အလုပ်ကလည်း ယာယီအလုပ်။

ဦးစံတင်ကို နှုတ်ဆက်၍ ကိုမြင့် ထွက်လာခဲ့သည်။ ဇီးရိုးလယ်ဗယ်က ဥမင် အတိုင်းလာပြီး ဖြတ်ကျင်းတွေထဲသို့ ချိုးဝင်သည်။ ပလပ်စ်တူးလယ်ဗယ် က အလုပ်သမားတွေဆီ လိုက်ဝင်သည်။ ဥမင်တစ်ခု ဖြတ်ကျင်းတစ်ခုမှ တစ်ယောက် စ နှစ်ယောက်စ လုပ်နေကြသဖြင့် လူစေ့တက်စေ့ ရောက်အောင် ဥမင်တကာ၊ အထပ်တကာ လျှောက်သွားရသည်။

စင်စစ် သည့်အလုပ်ကို ဘာမျှမဟုတ်သည့်တိုင် မောတော့ အမောသား၊ မြေအောက်ကအထပ်တွေကို တက်လိုက် ဆင်းလိုက်လုပ်ရသည်။ ရွှံ့တွေ ရေတွေထဲတွင် ရုန်းရသည်၊ ဇီးရိုးလယ်ဗယ်၊ ပလပ်စ်တူးလယ်ဗယ် စသည်တို့ကိုအန္တိ သွားရသည်။ ဖြတ်ကျင်း၊ စောင်းကျင်း၊ စိုက်ကျင်းစသည့် မြေအောက်က ကျောက်မီးသွေး ကျင်းပေါင်းစုံကို အရောက်သွားရသည်။ သို့ရာတွင် ကိုမြင့် ပျော်သည်။ သူလည်း တစ်နေ့တွင် ဦးစံတင်တို့၊ ဖိုးလှချိုတို့လို မိုင်းအလုပ်သမားကြီး ဖြစ်

တော့မည်ဟု တွေးမိတိုင်းကြည်နူးသည်။ ကျောက်မီးသွေးမိုင်း တူးသည့်အလုပ် သည် အပေါ်ယံအားဖြင့်ကြည့်တော့ ညစ်ပတ်သည်။ သူတို့တစ်ကိုယ်လုံး ကျောက် မီးသွေးမှုန့်တွေ မဲနေသည်။ ဆံပင်တွေထဲမှာရော၊ မျက်ခုံးမွေးတွေမှာရော တစ် ကိုယ်လုံး ကျောက်မီးသွေးမှုန်တွေ မဲ နေသည်။ သို့ရာတွင် အတွင်းက သန့်ရှင်း နေသည်။ မှောင်ခိုအလုပ်ထက် အများကြီးသာသည်။ အဆင့်အတန်းမြင့်သည်။ သည်အလုပ်ထက် ကောင်းသည့်အလုပ် ဘယ်မှာ ရှိသေးသနည်း။

မိုင်းထဲဝင်လုပ်တော့ မိုင်းအလုပ်သမား၏ ဘဝသည် ပိုစိတ်ဝင်စားစရာကောင်းနေသည်။ ပို၍ အားကျစရာ ဖြစ်နေသည်။ ကျောက်မီးသွေးကျင်းကြီးသည် လူ့ဘဝကြီးနှင့်ပင် တူသယောင် ထင်သည်။ ဥမင်ကြားက မှောင်မိုက်နေသည့် လမ်းကွေ့လမ်းကောက်တွေများသည် လမ်းမှားလျှင် စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းသည်၊ တစ်ဖက်ပိတ်လမ်းရောက်သွားကာ ရှေ့တွင် နံရံကြီး ခံနေသည်၊ ဆက်သွား၍ မရတော့၊ သည်အခါတွင် လာလမ်းကို ပြန်လှည့်ရသည်။ လမ်းကိုတွေ့တော့လည်း ပျော်စရာကောင်းသည်၊ ဥမင်ဝက အလင်းရောင်ကလေးကို မြင်တော့ အားတက်ရသည်။ ပျော်ရသည်။ ကြွက်ဥဖောက်စက်ထဲက ကြွက်ကလေးတစ်

ကောင် ဥခွံကျွတ်ပြီး အလင်းရောင်ရှိရာ ဖောက်စက်မှန်ဘက်သို့ ပြေးလာပုံများ နှင့်ပင် တူလေမည်လောမသိ။

မြေပြင်နှင့် မြေအောက်ဆက်သွယ်ရေး ယာယီအလုပ်သမားအဖြစ် တစ်လလောက်လုပ်ရသည်။ လခကတော့ စားလောက်သည် မဟုတ်၊ တစ်နေ့ သုံးကျပ်ရှစ်ဆယ့်ငါးပြားနှင့်ဆိုတော့ လက်ဖက်ရည်ဖိုး ဆေးလိပ်ဖိုးလောက်သာ ရှိသည်။ သို့ရာတွင် သူပျော်သည်၊ ရှေ့အတွက် အမြဲတမ်း မြေအောက်အလုပ် သမားဖြစ်နိုင်သည် အလားအလာရှိသည်။ သည့်လိုဆိုလျှင် သူ့ဘဝသည် အထိုက်အလျောက် တည်ငြိမ်လာလိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။ သည်အတောအတွင်းတော့ စားဖို့သောက်ဖို့ကတော့ သိပ်မပူရ။ ဖိုးလှချိုတို့၊ ကိုဖေခင်တို့ ရှိနေသမျှတော့ မရှိအတူ၊ ရှိအတူ ဖြစ်သလိုစားနေ၍ ရသေးသည်။ အလုပ်ဆိုင်းက ခြောက်နာရီမှ နှစ်နာရီတစ်ဆိုင်း၊ နှစ်နာရီမှ ဆယ်နာရီ တစ်ဆိုင်း၊ ဆယ်နာရီက နံနက်ခြောက်နာရီ တစ်ဆိုင်းဟူ၍ သုံးဆိုင်းရှိသည်။ ညဆိုင်းတွင် အလုပ်ကျလျှင် ကိုမြင့်

က နေ့လယ် နေ့ခင်း အိပ်သည်။ ထမင်း ချက်သည်။ မြေပြင်၊ မြေအောက် ဆက်သွယ်ရေး အလုပ်က ညပိုင်းတွင် ပို အရေးကြီးသည်။ နေ့ပိုင်းဆိုလျှင် မြေပြင်နှင့် အဆက်အသွယ်များ၍ သည်လောက် အရေးမကြီး၊ ညပိုင်းကျတော့ မြေပြင်က အနားယူသည့်အချိန်၊ ရုံးတွေ၊ ဆေးရုံ တွေ ပိတ်သည့်အချိန်ဖြစ်သည်။ သူတို့ အလုပ်မျိုးက ညပိုင်းတွင် ပို၍ အရေး ကြီးသည်။

ကိုမြင့် အလုပ်ရသည်မှာ တစ်မိုးလောက်ရှိပြီ၊ မိုးဦးကျကတည်းက တစ်မိုးတွင်းလုံး ညဆိုလျှင် မြေအောက်နှင့် မြေပေါ် ကူးနေရသည်။ သုံးလေး လလောက် လုပ်မိသည်တွင် မြေအောက်မိုင်းက လမ်းတွေ၊ ဖြတ်ကျင်းတွေ၊ စိုက်ကျင်းတွေ၊ တည့်ကျင်းတွေ အားလုံးလောက်ကို မျက်စိထဲတွင် အလွတ်ရနေ ပြီ၊ ဇီးရိုးလယ်ဗယ်၊ ပလပ်စ်ဝမ်းလယ်ဗယ်၊ ပလပ်တူးလယ်ဗယ် စသည့် အထပ် တွေ စုံအောင် ရောက်ဖူးနေပြီ။ အထပ်အသီးသီး ကျင်းအသီးသီးရှိ ကျောက်မီး သွေးကြောများကို သိနေပြီ။ လေးပေကြော၊ ခြောက်ပေကြော၊ ကိုးပေကြောများ ကို ခွဲခြားတတ်နေပြီ။ ညပိုင်းမြေအောက်မိုင်းထဲသို့ဆင်း၍ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း ဗူး တို့၊ ရေဗူးတို့ပို့ရင်း တခြား အလုပ်သမားတွေ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းသောက် နေ လျှင် ကိုမြင့်က အလကားမနေ၊ စက်တူရွင်းကို ဝင်ကိုင်တတ်သည်။ သည်လို ဖြင့် စက်တူရွင်း ကိုင်တတ်လာသည်။ တစ်မိုးလောက် မြေအောက် ဆင်းလိုက် ပြီး သည့်နောက် ဦးစံတင်တို့လောက် မကျွမ်းကျင်သည့်တိုင် ဖိုးလှချိုတို့၊ ကိုဖေခင် တို့ လောက်တော့ ကျွမ်းကျင်လာသည်။ မြေအောက်ကျင်းများကို ဖိုးလှချိုတို့ ကိုဖေ ခင်တို့က ယခုထိ အစုံမရောက်ဘူးသေး။ အထပ်ထပ်သော ကျောက်မီး

သွေး ကျင်းများကိုလည်း အစုံအလင် မရောက်ဘူးကြသေး၊ သူက သစ် ချောက် မိုင်း တစ်ခုလုံးကို နှံ့နေပြီ၊ သည်တစ်ခါ အလုပ်လစ်လပ်လျှင်၊ သို့မဟုတ် မိုင်သစ်များတူးခဲ့လျှင် အမြဲတမ်း အလုပ်ရဖို့ သေချာပြီ၊

မနေ့ညက ဆယ်နာရီ၊ ခြောက်နာရီ အဆိုင်းကျသဖြင့် ကိုမြင့်အလုပ်က ပြန်လာကာ ထမင်းအိုးတည်ပြီး တစ်မနက်လုံး အိပ်သည်။ နေ့လယ် နာရီပြန် တစ် ချက်လောက်မှ အိပ်ရာကနိုးသဖြင့် မြစ်သာမြစ်ထဲသို့ ရေဆင်းချိုးပြီး ထမင်း စားသည်။ ကိုဖေခင်ချက်ပစ်ခဲ့သည့် မန်ကျည်းရွက်ချဉ်ရည်ဟင်းနှင့် ငရုတ်သီး

ထောင်းက စား၍ကောင်းသည်။ ထမင်းစားပြီး မှိန်းနေတုန်း နံနက်ပိုင်း အဆိုင်း ကျသည့် ဖိုးလှချိုတို့ ပြန်လာသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ကျောက်မီးသွေးမှုန် တွေ ပေရေမဲညစ်နေသည်။ ချွေးနှင့်ကျောက်မီးသွေးမှုန် ရောနေသည့်အနံ့ထွက် နေသည်။

“သတင်းကတော့ သတင်းကောင်းပဲ ဖိုးမြင့်ရဲ့

ဖိုးလှချိုက ဖွေးနေသည့် သွားတွေပေါ်အောင် ပြုံးသည်။ ပြီးမည့်သာ ပြုံးရသည်။ မျက်နှာကလေးက ငယ်နေသည်ဟု ကိုမြင့်ထင်သည်။

“ဒီနေ့ရုံးက နို့တစ်ထွက်တယ်”

“ဘာတဲ့လဲ”

“အလုပ်သမား သုံးဆယ်လျှော့ပစ်လိုက်တယ်၊ နို့တစ်စာထဲမှာ နာမည်တွေထွက်တယ်၊ ကံသာရယ်၊ သောင်းလှရယ်၊ ဖိုးဖြူရယ်၊ လှအုံးရယ်၊ ဘဘဦးစံတင်ရယ်၊ ကျန်တဲ့လူတွေတော့ မမှတ်မိဘူး၊ ကိုဖေခင်လဲ ပါတယ်၊ မင်းတို့လို မြေပြင်အလုပ်သမား ယာယီထဲကလဲ လေးငါးယောက်လောက် ပါတယ်၊ မင်းရယ်။ ရွှေသီးရယ်၊ တိုးညွန့်ရယ်”

“ခင်ဗျားကော ပါသလား”

“ဟင့်အင်း…လှချို ညီချောတို့ ကံကောင်းနေသေးတယ်” ။

ကိုမြင့် ငိုင်ကျသွားသည်။ သူက စိတ်ကူးယဉ်၍ ကောင်းတုန်း၊ နေရင်း | ထိုင်ရင်း အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်သွားပြီ။ ယာယီအလုပ်သမားဘဝမှ အမြဲတမ်း | အလုပ်သမားဘဝကို ရောက်တော့မည်ဟု အိပ်မက် မက်ကောင်းတုန်း လန့်နိုးသွားပြီ၊ အဘ ဦးစံတင်အတွက်လည်း သူစိတ်မကောင်း။ ။

“ဘာဖြစ်လို့ လျှော့တာတဲ့လဲ၊ ဘယ်မူတွေနဲ့ လျှော့တာလဲ”

“မိုင်းမှာ အရှုံးပေါ်နေတယ်တဲ့၊ အချို့ ကျင်းတွေကို ပိတ်ပစ်မယ်တဲ့။ နောက်မိုင်းသစ်တူးတဲ့အခါကျမှ လိုအပ်ရင် ဒီလူတွေကို ဦးစားပေးပြီး ခေါ်မယ်တဲ့”

“နောက်မိုင်းသစ်က ဘယ်တော့ တူးမှာတဲ့လဲ”

“ဒါတော့ မပြောက်တတ်ဘူး ဘုရာ့”

ဖိုးလှချိုက လက်ဆေး၊ မျက်နှာသစ်ပြီး ထမင်းဝင်စားသည်။ သူအလုပ် က ပြန်လာလျှင် ချက်ချင်း ရေမချိုးတတ်၊ အလွန်ပျင်းသည်။ စားသောက်ပြီး ဆေးလိပ်ကလေးမှိန်း၊ တစ်ရေးလောက်အိပ်ပြီးမှ ရေချိုးဆင်းတတ်သည်။

“လျှော့တာ ဘယ်လိုမူနဲ့တဲ့လဲ” ကိုမြင့်က အဖြေမရသေးသည့်အတွက် ထပ်မေးသည်။ ။

“အသက်ကြီးတဲ့ လူတွေရယ်၊ ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့သူတွေရယ်၊ မကျွမ်း | ကျင်တဲ့ ယာယီအလုပ်သမားတွေရယ်၊ အဲဒီ သုံးမျိုးကိုလျှော့တယ်တဲ့”

“ကိုဖေခင်တော့ သိဦးမှာ မဟုတ်သေးဘူး ထင်တယ်”

“သိသွားပြီဗျ။ မိုင်းထဲမဝင်ခင်ကတည်းက သိသွားတာ”

“ဘယ်လိုများ စိတ်ကူးဦးမလဲ မသိဘူး”

“အမယ်…သူကတော့ အေးအေးပဲဗျ။ အရောင်းအဝယ် လုပ်မလို့တဲ့။ သူ့ အစ်မ အပျိုကြီးတွေက မြင်းမူမှာ၊ ပိုက်ဆံလေး နည်းနည်းရှိတယ်၊ သူတို့ဆီက ငွေလေး ဘာလေးဆွဲပြီး တမူးဘက်နဲ့ အရောင်းအဝယ်လုပ်မယ် ပြောတာပဲ။ ဒါကြီးက ဒါမျိုးတော့ စွန်ပါတယ်၊ ဇာဘော်လီတောင် ရောင်းလာတဲ့ လူပဲ”

“နေတော့ကော” ဖိုးလှချို မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်သည်။

“ဟ…နေတော့ ဒီမှာပဲ နေမှာပေါ့၊ လှချိုညိုချောက တစ်ခန်းရနေဦးမှာပဲ။ ခုလိုပဲ နေပေ့ါ၊ မင်းရော ဒီမှာပဲပေါ့၊ နောင်အလုပ်ရရင်လဲ နီးနီးနားနားဆိုတော့ ချက်ချင်း သိရတာပေါ့၊ ဘာလဲ မင်းက ဘယ်သွားဦးမလို့လဲ”

2ယောကစလုံး အလုပရှုနေလျှင် ကစ္စမရှု၊ နှစယောကစာကို သုံးယောကစ သလု ဝိုင်းစား၍ ရသည်။ သို့ရာတွင် ဖိုးလှချို တစ်ယောက်တည်း လုပ်စာကို သုံးယောက် ဝိုင်းစားလျှင်မူ လုံးလုံးမဖြစ်၊ ဘာမျှ စားလောက်မည် မဟုတ်၊ ဆန်ပြုတ်ပြုတ်စားလျှင်ပင် မလွယ်၊ ထို့ကြောင့် ကိုမြင့် စဉ်းစားရခြင်း ဖြစ်သည်။

“တခြားများ ထွက်အလုပ်ရှာရမလားလို့ပါ”

“ဘယ်မှာ ရှာဦးမှာလဲ။ သစ်ချောက်မိုင်းလို နေရာမျိုးတောင် အလုပ် အကိုင် ဒီလောက်ခက်နေရင် တခြားနေရာမှာက ဘာလုပ်စရာ ရှိမှာလဲ၊ ငါတစ်ခု စဉ်းစားမိတာကတော့ ကိုဖေခင်နဲ့ အရောင်းအဝယ်လုပ်၊ ဒါပဲ”

“မဖြစ်ဘူး ထင်ပါရဲ့ဗျာ” ကိုမြင့်က ညည်းသည်။

“ဘာလဲ၊ မှောင်ခိုဆိုလို့ မလုပ်ချင်ပြန်ဘူးလား၊ စိတ်ကူးမယဉ်စမ်းပါနဲ့ကွာ၊ လက်တွေ့ကျစမ်းပါ၊ မရှိလို့လုပ်စားရတာ စံရွေးမနေစမ်းပါနဲ့၊ ဒီခေတ်မှာ အလုပ်ရွေးနေလို့ မရဘူး၊ ရရာလုပ်ရမှာပဲ”

ဖိုးလှချိုက စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောနေသည်။ ။

"အေးလေ၊ ငါကပြောတော့ ကျွေးမထားချင်လို့ ပြောတယ် ထင်ချင် ထင်မယ်၊ မင်းစားချင်ရင် တစ်သက်လုံးစား။ လှချိစားနေရသေးသရွေ့ စားရမယ်။ ပြီးတော့မှ ကျွန်တော်မျိုလို မကျဘူးလေး၊ ဘာလေးနဲ့ မညည်းနဲ့၊ ရှိတာစား၊ ဒီလိုမစားချင် တွေ့ ရာအလုပ် တစ်ခုလုပ်၊ ဒါပဲ။ ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်လိုက်တွေလို သိပ်တော့ စိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့၊ လေလွင့်နေတဲ့ သတို့သားမျိုးတော့ လုပ်မနေနဲ့။

ဖိုးလှချိက ပွင့်လင်းသည်၊ စေတနာကောင်းသည်။ ရိုးသည်၊ သူပြော သည့် စကားက ယုတ္တိရှိသည်။ သူပြောသည့်အတိုင်း အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်စား ချင်လျှင်စား၊ ရှိသမျှကိုတော့ ကျွေးမည်ဟု သူယုံသည်။ ထိုင်မစားချင်လျှင် အလုပ်တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရမည်။ သူကလည်း လုပ်ချင်သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက် နှင့် နေခဲ့ရသည်မှာ တစ်နှစ်ကျော်ကျော် ကြာခဲ့ပြီ၊ နေသားတကျလည်း ဖြစ်နေပြီ၊ သစ်ချောက်မိုင်းကလည်း သူမခွာချင်၊ နေထိုင်ကောင်းသည်။ သို့ရာတွင် သူ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ ။

သည်အမေးကိုတော့ သူမဖြေတတ်။

"ကျွန်တော်လဲ လက်စသပ်တော့ လယ်ကြွက်မ သားအမိ သတို့သား လိုက်ရှာတာနဲ့ တူနေပြီ ထင်ပါရဲ့ ဗျာ"

ကိုမြင့်က မသက်မသာ ညည်းသည်။ ဖိုးလှချိက ဆေးပေါ့လိပ်ကို ခဲကာ အိပ်ရာတွင် ပက်လက်လှန်သည်။

"လယ်ကြွက်မက သူ့သမီးကို လယ်ကြွက်ချင်း မပေးစားချင်လို့ သတို့ သားလိုက်ရှာသတဲ့၊ သူ့သမီးကို တန်ခိုးကြီးတဲ့ သူနဲ့မှ ပေးစားမယ်ဆိုပြီး နေနတ်သားဆီသွားသတဲ့၊ ဒီတော့ နေနတ်သားက ကျုပ်က ဒီလောက် တန်ခိုး မကြီးသေးဘူး။ လေနတ်သားက တန်ခိုးကြီးတယ်ဆိုပြီး လေနတ်သားဆီ လွှတ် လိုက်တယ်၊ လေနတ်သားကလဲ ကျုပ်ထက် မိုးနတ်သားက တန်ခိုးကြီးတယ်။ သူ့ကြောင့်သာ လယ်ယာတွေ ဖြစ်ထွန်းနေတာဆိုပြီး မိုးနတ်သားဆီ လွှတ်လိုက် တယ်၊ မိုးနတ်သားဆီရောက်တော့ မိုးနတ်သားကလဲ လယ်ယာတွေ ထွန်ယက် တာမှာ နွားမရှိရင် မဖြစ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် နွားဆီ လွှတ်လိုက်သတဲ့၊ နွားဆီရောက် တော့ ကျုပ်က လယ်ယာထွန်ယက်ပေးတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ထက် တန်ခိုးကြီးတဲ့ နဖားကြိုးရှိတယ်၊ သူက ကျုပ်ကို စေခိုင်းနေတာလို့ ပြောတော့၊ နဖားကြိုးဆီ လိုက်ပြန်တယ်၊ ဒီတော့ နဖားကြိုးက ကျုပ်က နွားထိးကို စေခိုင်းနိုင်တာတော့ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကို ကိုက်ဖြတ်နိုင်တဲ့ လယ်ကြွက် တွေ ရှိတယ်၊ သူ့ဆီသွားပါလို့ ဆိုလိုက်လို့ နောက်ဆုံးကျတော့ လယ်ကြွက်ဆီ ပဲ ပြန်ရောက်လာသတဲ့"

“လယ်ကြွက်နဲ့ ထိုက်တော့လဲ လယ်ကြွက်နဲ့ပဲ ပေါင်းရမှာပေါ့ကွာ” ဖိုးလှချို က ထိုင်ရာမှထ၍ တယောကို ကြိုးညှိသည်။

“ကျွန်တော်လဲ လယ်ကြွက်မ သားအမိထဲက လယ်ကြွက်မလို ဖြစ်နေပြီ။ ဒီ အလုပ်ကို မလုပ်ချင်လွန်းလို့ အလုပ်လိုက်ရှာတာ၊ နောက်ဆုံးတော့ ဒီအလုပ် ပဲ လုပ်ရတော့မလို ဖြစ်နေပြီ”

“မင်းက အကုန်လုံး အဘက်ဘက်က သန့်စင်ချင်တဲ့ကောင်၊ စာရိတ္တအရ၊ သိက္ခာအရ၊ ဘက်ပေါင်းစုံက သန့်စင်ချင်တဲ့ ကောင်”

ဖိုးလှချိုက ခေါင်းရမ်းသည်။ ကိုမြင့် သက်ပြင်းချသည်။

(၂၃)

သည်လမ်းက မုံရွာကို ပြန်ရတော့ အေးမကို သတိရသည်။

သတိရသည်က လွမ်းဆွတ်၍ သတိရပုံမျိုးမဟုတ်၊ သူ့ကို ညာ၍ ပစ္စည်းအ ထမ်းခိုင်းသည့် မိန်းမလယ်ကလေးကို နာကြည်းစိတ်ဖြင့် သတိရခြင်း မျိုး ဖြစ်သည်။ သူ့အချစ်ကို ဗန်းပြပြီး သူ့ကို ဖုံကျသွားသည့် ကောင်မကို ဒေါသစိတ် ဖြင့် သတိရခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။ ကားက ခါတိုင်းလို မဟာမြိုင်ကို ဖြတ်နေသည်။ နေ့လယ်ခင်း ဖြတ်ခြင်းဖြစ်၍ ယုဇလယ်စခန်းကို မြင်ရသည်။ ယုဇလယ်စခန်းတွင် အေးမနှင့် စားခဲ့သောက်ခဲ့ပုံကို မြင်ယောင်ကာ စိတ်ထဲတွင် တနုံ့နုံ့ ဖြစ်နေသည်။ ကိုဖေခင်က လက်ဖက်ရည်သောက်ဖို့ ခေါ်သည့်တိုင် ကိုမြင့်ဆင်း၍ မသောက်၊ သူ နှင့် အေးမ အတူထိုင်ခဲ့သည့် ခုံတန်းလျားကြီးကိုပင် မမြင်ချင်။ နေရဉ္စရာ မြစ်ကမ်းပါးက ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် အေးမက သူ့ကို စွန့်ပစ်ထွက်ပြေးတော့ ကို မြင့်ရင်တွင် နဂိုစိတ်ရိုင်းကလေးတွေ ပြန်ပေါ်လာသည်။

လောကကြီးတွင် ကိုယ်က စေတနာထားသော်လည်း စေတနာကို နားမ လည် သူနှင့် တွေ့လျှင် ကိုယ့်စေတနာသည် အဟောသိကံ ဖြစ်ရသည်။ လူ့အထင် သေးခံရသည်။ ငကြောင်ဟု အထင်ခံရသည်။ သည်တွင် ကိုမြင့်ရင်တွင် စိတ်ချဉ် ပေါက်လာသည်။ လူတိုင်းကို အရမ်းကာရော စေတနာ ရေစီးကမ်းပြိုလိုက်၍ မ ဖြစ်၊ သဘောကောင်း၍ မဖြစ်၊ တကယ်ကျတော့ လူဆိုသည်မှာ အတ္တကို ကြည့် သည့် သတ္တဝါမျိုးဖြစ်သည်။ အတ္တအကျိုးအတွက်ဆိုလျှင် ဘာကိုမျှ မကြည့် ကြ တော့၊ သည်တော့ အတ္တတွေ ဖုံးနေသည့် လောကတွင် သူက သူများအကျိုး ဆောင်နေ၍ကော ဘာထူးမည်နည်းဟု သူထင်လာသည်။

သစ်ချောက်မိုင်းတွင် လူ သည့်အထဲ ပါပြန်တော့ ကိုမြင့် လောက ကြီးကို နောက်တစ်ခါ အတေးတစ်ခု တေးထားမိပြန်သည်။ ကောင်းကောင်းမွန် မွန် အလုပ်လိုချင်၍ လိုက်ရှာတော့ အလုပ်ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မရ၊ ရသည့် အလုပ် ကလေးကို ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်ပြန်တော့ လူလျှော့သည့်အထဲ ပါရပြန် သည်။ သည်တော့ ဘာအလုပ်ရွေးစရာ လိုသေးသနည်း။ မတတ်နိုင်၊ လောက ကြီးသည် နိုင်ရာစားလောကကြီးဖြစ်သည်။ တော်သူနေ၍၊ မတော်သူသေရသော

လောကကြီးဖြစ်သည်။ သည်လိုဆိုပြန်တော့ အေးမ၏ အဘိဓမ္မာက မှန် သလိုလို ရှိသည်။ သူက စိတ်ကူးယဉ်သည်။ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သည်။ အေးမက လက်တွေ့ ကျသည်။ လက်တွေ့ကျခဲ့သည်။ သူများမျက်ခုံးမွေးပေါ် ကိုယ်က စကြံလျှောက် လျှင် လျှောက်၊ မလျှောက်လျှင် သူများက ကိုယ့်မျက်ခုံးမွေးပေါ် တွင် စကြံ

လျှောက်သွားလိမ့်မည်ဟု အေးမက ပြောခဲ့ဖူးသည်။ သည်တုန်းက သူ လက်မခံခဲ့။ ယခုတော့ အေးမက သူပြောသည့်အတိုင်း တကယ်လုပ်သွားပြီ၊ သူ့ မျက်ခုံးမွေး ပေါ်မှာ အသာကလေး လျှောက်ပြသွားပြီ၊ သူက မလျှောက်တော့ အေးမက လျှောက်သွားပြီ၊ စင်စစ် အေးမသည် သူ့ကို အကောင်းဆုံး သင်ခန်းစာ ပေးသွားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သူ တွေးမိသည်။

တမူးသို့ရောက်မှ မုံရွာဘက်သို့ သည်တစ်ခေါက်သာ ဆင်းသေးသည်။ သူ့ အမြင်က အသွားနှင့်အပြန် မတူတော့၊ အသွားတုန်းက အကောင်းဘက်ကို

မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ လောကကြီးတွင် အမှောင်တွေချည်းသာ ရှိသည်မဟုတ်။ အလင်းလည်း ရှိသည်ဟု သူ့ရင်ထဲ နှလုံးထဲက ယုံကြည်ခဲ့သည်။ ယခု သူ့ အမြင် သည် ပြောင်းပြန်ဘက် ရောက်နေပြီ၊ လောကကို အကောင်းဘက်က မကြည့်ချင် တော့၊ အပျက်ဘက်က ကြည့်ချင်လာပြီ။

မျှော်လင့်ချက် ထားတတ်သူတို့ မျှော်လင့်ချက် ပြိုကွဲပြီ ဆိုသောအခါ သည် အတိုင်း ဖြစ်တတ်ကြသည် မဟုတ်လော။

ပြီးခဲ့သည့် လဆန်းက သူနှင့် ကိုဖေခင်တို့ လူလျှော့သည့် အထဲ ပါသွားခဲ့ သည်။ သည်တော့ ကိုဖေခင်က မြင်းမူသို့ ဆင်းပြီး ငွေရှာသည်။ သူ့အစ်မဝမ်းကွဲ အပျိုကြီးများထံမှ ငွေသုံးထောင်ရှာလာသည်။ ကိုဖေခင်က ရှင်းသည်။ သူလည်း မှောင်ခိုလုပ်မည်။ ကိုမြင့်ကိုလည်း သူနှင့်အတူ လိုက်လုပ်ဖို့ ခေါ်သည်။ ငွေရင်းမ လို၊ လူစိုက်ဖို့သာ လိုသည်။ တစ်ယောက်တစ်ဝက် ခွဲယူရမည် ဟု ဆိုသည်။ ကိုမြင့် ချက်ချင်း လက်မခံ၊ စဉ်းစားသည်။ သို့ရာတွင် သူ့အဖို့ ထွက်ပေါက်မတွေ့၊ သစ် ချောက်မိုင်းမှ မြေပြန့်ပြန်ဆင်းလျှင်ကော၊ သူ့အတွက် တခြားအလုပ် မရှိ။

ပခုက္ကူက သူငယ်ချင်းက စီးကရက် မှောင်ခိုလုပ်နေသည်။ စီးကရက် စက်ရုံမှ ဗူးလွတ်ထွက်လာသော စီးရက်များကို လိုက်ကောက်ပြီး မန္တ လေးနှင့် မုံရွာသို့ လာသွင်းသည်။ စီးကရက် မလုပ်ချင်သေးလျှင် ခါတ်ဆီလုပ်ဦးမည်လော ရသည်။ ချောက်နှင့် ရေနံချောင်းဘက်မှ လာသော ခါတ်ဆီများကို မှောင်ခို ထုတ်သည်။ ပီပါတစ်ပုံးလျှင် တစ်ဆယ်မြတ်သည်။ တစ်နေ့ ပီပါဆယ်လုံး ထုတ်၍ရလျှင် တစ်နေ့ကို ငွေတစ်ရာ အသာကလေး ရနိုင်သည်။ ငွေရှင်ကို တစ်ဝက်ပေးလျှင် ကိုယ်တွက် ငါးဆယ်ကျန်သည်။ ခါတ်ဆီပီပါ များသည် ရေနံမြေက မည်သို့မည်ပုံ ထွက်လာသည်ကို ကိုမြင့်မသိ။ သို့ရာတွင် လုပ်ချင် လျှင်တော့ သူ့ အဆက်နှင့်သူ ရှိသည်။ ပခုက္ကူတွင်လည်း အလုပ်ဖြစ်နိုင်သည်။ မြစ်ခြေတွင်လည်း အလုပ်ဖြစ်နိုင်သည်။ ညောင်ဦး၊ ကျောက်ပန်းတောင်း၊ မြင်းခြံ ဘက်တွင်လည်း အလုပ်ဖြစ်နိုင်သည်။ သည့်ထက် လုပ်ချင်လျှင် ဂန့်ဂေါသို့တက်။ ဂန့်ဂေါမှ ကလေးဝသို့ နွေရာသီ မော်တော်ကား ပေါက်သည်။ ခါတ်ဆီဈေး ကောင်းရသည်။ တမူးဘက်သို့လည်း သည်လမ်းအတိုင်း လာရသည်။ သူတို့ အလာတုန်းကပင် ပခုက္ကူ ညောင်ဦး နံပတ်ပြား တပ်ထားသည့် လော်ရီကြီး တစ်စင်း နှစ်စင်း တွေ့ခဲ့သေးသည် မဟုတ်လော။ သည်ကားများမှာ ခါတ်ဆီ လာချသည့် ကားများ ဖြစ်သည်ဟု ကိုဖေခင်က ပြောသည်။

သည်လိုမလုပ်ချင်သေးလျှင် ခန္တီးဘက်သို့ သွားနိုင်သေးသည်။ ခန္တီး ဘက်တွင် ဗိုလ်ကတော်က ကျောက်စိမ်းက နာမည်ကြီးသည်။ ကျောက် စိမ်းအရည်အသွေး ကောင်းသည်။ ကျောက်စိမ်းတူးပြီး မန္တလေးဘက်သို့ ချမည်လော။ မုံရွာသို့ ချမည်လော။ သို့မဟုတ်လျှင် မိုးကုတ် ကြပ်ပြင်ဘက်က

ကျောက်နှင့် ဘိန်းဖြူ ချနိုင်သေးသည်။ တာချီလိတ်ဖက်က ပစ္စည်းတွေ ချနိုင် သည်။ ရရာအလုပ်ကို လုပ်မည်ဆိုလျှင် တစ်ပုံကြီး ရှိသည်။ လမ်းအသွယ်သွယ်။

သို့ရာတွင် မှောင်ခိုလုပ်မည့် အတူတူတော့ တခြားသို့ သူမသွားချင်။ သူမကျွမ်းကျင်သည့် ဒေသတွင် သိပ်အလုပ်မလုပ်ချင်။ တမူး ကလေးဝဒေသက သူကျွမ်းကျင်ပြီးသား။ တောလမ်းတွေကို သိသင့်သလောက် သိနေပြီ။ ကိုဖေခင် တို့ ဖိုးလုချိုတို့နှင့်လည်း မခွဲချင်။ သူတို့နှင့်အတူ နေချင်သေးသည်။ ထို့ကြောင့် သည်တစ်ခေါက် သူနှင့် ကိုဖေခင် တမူးသို့ သွားပြီး မဟူရာချောင်းကို ဖြတ် သည်။ အပ်ချုပ်စက်ခေါင်း၊ အပ်ချည်ကပ်၊ ဘိုင်စကယ်ပစ္စည်း၊ မော်တော်ကား ပစ္စည်း၊ ဖထုပ် စသည်တို့ကို သယ်ချလာသည်။ ယောက်ျားကြီးနှစ်ယောက်ဆို တော့ ပစ္စည်း တော်တော်ပါသည်။ ။

သူတို့စိတ်ကူးက တမူးဘက်က သယ်လာသည့်ပစ္စည်းကို မုံရွာတွင် ရောင်းမည်။ အခန့်သင့်လျှင် မန္တလေးအထိ သယ်မည်။ မန္တလေးကပစ္စည်းကို တမူး ကိုမြင့်က အတန်ကြာ စဉ်းစားနေသည်။ ဖိုးလှချိုနှင့် ကိုဖေခင် နှစ် ယောက်စလုံး အလုပ်ရှိနေလျှင် ကိစ္စမရှိ၊ နှစ်ယောက်စာကို သုံးယောက်ဖြစ်သလို ဝိုင်းစား၍ ရသည်။ သို့ရာတွင် ဖိုးလှချို တစ်ယောက်တည်း လုပ်စာကို သုံးယောက် ဝိုင်းစားလျှင်မူ လုံးလုံးမဖြစ်၊ ဘာမျှ စားလောက်မည် မဟုတ်၊ ဆန်ပြုတ် ပြုတ်စားလျှင်ပင် မလွယ်၊ ထို့ကြောင့် ကိုမြင့် စဉ်းစားရခြင်း ဖြစ်သည်။

“တခြားများ ထွက်အလုပ်ရှာရမလားလို့ပါ”

“ဘယ်မှာ ရှာဦးမှာလဲ။ သစ်ချောက်မိုင်းလို နေရာမျိုးတောင် အလုပ် အကိုင် ဒီလောက်ခက်နေရင် တခြားနေရာမှာက ဘာလုပ်စရာ ရှိမှာလဲ၊ ငါတစ်ခု စဉ်းစားမိတာကတော့ ကိုဖေခင်နဲ့ အရောင်းအဝယ်လုပ်၊ ဒါပဲ”

“မဖြစ်ဘူး ထင်ပါရဲ့ဗျာ” ကိုမြင့်က ညည်းသည်။

“ဘာလဲ၊ မှောင်ခိုဆိုလို့ မလုပ်ချင်ပြန်ဘူးလား၊ စိတ်ကူးမယဉ်စမ်းပါနဲ့ကွာ၊ လက်တွေ့ ကျစမ်းပါ၊ မရှိလို့လုပ်စားရတာ စံရွေးမနေစမ်းပါနဲ့၊ ဒီခေတ်မှာ အလုပ်ရွေးနေလို့ မရဘူး၊ ရရာလုပ်ရမှာပဲ”

ဖိုးလှချိုက စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောနေသည်။

“အေးလေ၊ ငါကပြောတော့ ကျွေးမထားချင်လို့ ပြောတယ် ထင်ချင် ထင်မယ်၊ မင်းစားချင်ရင် တစ်သက်လုံးစား။ လှချိုစားနေရသေးသရွေ့ စားရမယ်။ ပြီးတော့မှ ကျွန်တော်မျိုလို မကျဘူးလေး၊ ဘာလေးနဲ့ မညည်းနဲ့၊ ရှိတာစား၊ ဒီလိုမစားချင် တွေ့ရာအလုပ် တစ်ခုလုပ်၊ ဒါပဲ။ ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်လိုက်တွေလို သိပ်တော့ စိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့၊ လေလွင့်နေတဲ့ သတို့သားမျိုးတော့ လုပ်မနေနဲ့။

ဖိုးလှချိုက ပွင့်လင်းသည်၊ စေတနာကောင်းသည်။ ရိုးသည်၊ သူပြော သည့် စကားက ယုတ္တိရှိသည်။ သူပြောသည့်အတိုင်း အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်စား ချင်လျှင်စား၊ ရှိသမျှကိုတော့ ကျွေးမည်ဟု သူယုံသည်။ ထိုင်မစားချင်လျှင် အလုပ်တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရမည်။ သူကလည်း လုပ်ချင်သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက် နှင့် နေခဲ့ရသည်မှာ တစ်နှစ်ကျော်ကျော် ကြာခဲ့ပြီ၊ နေသားတကျလည်း ဖြစ်နေပြီ။ သစ်ချောက်မိုင်းကလည်း သူမခွာချင်၊ နေထိုင်ကောင်းသည်၊ သို့ရာတွင် သူ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

သည်အမေးကိုတော့ သူမဖြေတတ်။

“ကျွန်တော်လဲ လက်စသပ်တော့ လယ်ကြွက်မ သားအမိ သတို့သား လိုက်ရှာတာနဲ့ တူနေပြီ ထင်ပါတဘ်။တမူးဘက်သို့သယ်မည်။ တစ်လကို နှစ်ခေါက် လောက် ကူသည်ခေါက်သည် လုပ်နိုင် လျှင် အများကြီး အလုပ်ဖြစ်သည်။ ဖိုးလှချိုကိုတောင် အလုပ်က ထွက်ခိုင်းနိုင် သေးသည်။

မော်တော်ကားက မုံရွာသို့ မောင်းမဝင်သည်။ ဆူးလေကုန်းက ကိုဖေခင် အသိအိမ် တစ်အိမ်တွင် တစ်ညအိပ်ကြပြီး မနက်တွင် နှစ်ယောက်သား ဈေးကြီး ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ဈေးကြီးဘက်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် အချိန်းအချက်လုပ်သူနှင့် ဆုံကြသည်။ ကိုဖေခင်က မြင်းမူသားဖြစ်သဖြင့် မုံရွာ တွင် အဆက်အသွယ်တွေ အများကြီးရှိနေသည်။ နဂိုကတည်းက အရောင်းအဝယ် လုပ်ဖူးသူဖြစ်၍ လာဘ်မြင်သည်။ ပထမတစ်ခေါက် မြင်းမူသို့ဆင်း၍ ငွေယူသွား ကတည်းက အဆက်အသွယ်များ၊ ကုန်ဈေးနှုန်းများကို စနည်းနာခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ သည်တစ်ခေါက် ပြန်လာတော့ အဆက်အသွယ် အထူးရှာစရာ မလိုတော့။ သူ့ အဆက်အသွယ်ကို အချိန်းအချက်ပြုလိုက်ရုံမျှသာ ကျန်တော့သည်။ လက်ဖက် ရည်ဆိုင်တွင် ဈေးပြောကြသည်။ ပစ္စည်းများကိုတော့ တည်းခိုအိမ်တွင် ထားခဲ့ သည်။ အရောင်းအဝယ်တည့်မှ ပစ္စည်းများကို ပြန်ယူမည်။

မုံရွာဈေးကြီးနားရှိ မြင်းမူလမ်းပေါ်က ချိန်းထားသည့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သို့ သူတို့နှစ်ယောက် ရောက်တော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် လူတွေပြည့်နေသည်။ နံနက်လင်းလင်းချင်း လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အရောင်း အဝယ် လုပ်ကြသည်။ သည်နေရာက လူစုံသည်။ ရပ်ဝေးကုန်သည်တွေ စတည်း ချကြသည်။ မြို့ပေါ်မှ ကုန်သည် ပွဲစားများလည်း သည်ဆိုင်မှာပင် စတည်းချ ကြ သည်။ ဈေးနှုန်းကို စနည်းနာကြသည်။ အရောင်းအဝယ် လုပ်ကြသည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် သူတို့ချိန်းထားသူနှင့် အဆင်သင့် တွေ့ရသည်။ လက်ဖက်ရည်မှာသောက်ပြီး ဈေးထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ဈေးထဲတွင် သူ့အစ်မရှိ သည်။ သူ့ အစ်မနှင့် စကားပြောမှ ဖြစ်မည်ဟု ဆိုသဖြင့် သူ့ နောက်က လိုက် ခဲ့ ကြရသည်။

ကုန်ခြောက်တန်းရောက်တော့ ရှေ့ကလူနှင့် ဆိုင်တစ်ဆိုင် ရှေ့တွင် ရပ် လိုက်သည်။ ဆိုင်ပေါ်က မိန်းမတစ်ယောက်က သူတို့ကို လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။ ကို မြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ တခြားသူမဟုတ်၊ မချစ်မေ။

“အံမယ်လေး…ငါ ဘယ်သူတွေများလဲလို့၊ လက်စသတ်တော့ မောင်ကို မြင့် တို့ကိုး၊ လာကြ…လာကြ၊ ထိုင်ကြ”

မြသန်းတင့် | မချစ်မေက ကုန်ခြောက်ဆိုင်ကျဉ်းကျဉ်းကလေး ဘေးက ခွေးခြေများ ပေါ်တွင် တက်အထိုင်ခိုင်းသည်။

“အစ်မကြီးပါလား”

“ဒါပေ့ါကွယ်၊ တို့ကတော့ မမေ့ပါဘူး၊ မင်းအကြောင်း တပြောတည်း ပြော နေကြတာပဲ၊ မင်းကသာ”

မချစ်မေက လက်ဖက်ရည်ထပ်မှာသည်။ ။

“နေပေ့စေ အစ်မကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ သောက်ခဲ့ပြီးပြီ”

ကိုဖေခင်နှင့် မချစ်မေမောင်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်၍ အံ့အားသင့် နေသည်။ လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးပြီဆိုသည့်တိုင် မရ။ သူ့မောင်လေးကို | အတင်းဝယ်ခိုင်းနေသည်။

“ငချစ်၊ တို့ခဏခဏပြောနေတဲ့ မောင်ကိုမြင့်ဆိုတာ သူပေ့ါ၊ ဟိုတစ်နှစ် က သူလိုက်ပို့တာပေ့ါ။ နေစမ်းပါဦး၊ ခု မောင်ကိုမြင့်တို့ ပစ္စည်းတွေလား”

ကိုမြင့် မျက်နှာ ပူထူသွားသည်။

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့၊ ဆိုပါတော့”

“ဘယ့်နှယ်လဲကွယ့် ကျွန်တော် မှောင်ခိုမလုပ်ဘူးဆို၊ ဟဲဟဲ”

မချစ်မေက ကိုမြင့်ကို မချိုမချဉ် ပြုံးသည်။ သူ့အပြုံးက အောင်နိုင်သူ၏ | အပြုံး။ အသံက အောင်နိုင်သူ၏ အသံ။

“ဒီလိုပေ့ါ အစ်မကြီးရယ်၊ အကြောင်း မညီညွတ်တော့ လုပ်ရတာပေ့ါ” ကို မြင့်၏ လေသံက ပျော့နေသည်။

“ဒါပေ့ါကွယ်။ အကြောင်းညီညွတ်ရင် ဘယ်သူလုပ်ချင်ပ့ါမလဲ၊ အကြောင်း ညီညွတ်ရဲ့ သားနဲ့ လုပ်တယ်ဆိုတာ မင်းတို့ ငါတို့လိုဟာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဦးမြမင်း တို့လို၊ သူ့သားမက် နေလင်းအောင်တို့လို လူစားမျိုးတွေပါ။ အံမယ် ပြောလိုက်ရ ဦးမယ်၊ အေးမတို့တောင် တော်တော်အကြောင်းညီညွတ်နေပြီကွယ့်။ အရင်က ထက် ပြေလည်နေတယ်၊ သွက်လဲသွက်တယ်၊ ရဲလဲရဲတယ်၊ အဲ...ပြီး တော့ လည် လဲလည်တယ်၊ လောဘကြီးလိုက်တာကလဲအလွန်ပဲ၊ မင်းတို့နဲ့ (မတွေ့ခဲ့ဘူးလား၊ တစ်နေ့ကတင် တမူးဘက် တက်သွားတယ်၊ နောက်တစ်ခေါက် | ကျရင် တောင် ကြီးဘက် သွားမလို့တဲ့”

မချစ်မေက အလုပ်ကိစ္စအကြောင်းကိုမပြောသေး၊ သတင်းစုံကို ဖောက် သည်ချနေသည်။ ကိုမြင့်က စကားတိတ်နေသလောက် မချစ်မေက စကားများနေ

သည့် ကိုဖေခင်က ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်နေ သည်။ ငှက်နှုတ်သီးကောက်နေသည့် နှာခေါင်းက ပွစိပွစိ ဖြစ်နေသည်။

"မင်းအေးမဖျံကျလိုက်ပုံကတော့ မပြောနဲ့ဟေ့၊ အရောင်းအဝယ်လုပ်တာ | ဘာကြာသေးလို့လဲ၊ မနေ့တစ်နေ့ကမှ လုပ်တာ၊ ဒါပေမယ့် တို့လိုက်မမီဘူး၊ နောက်မှာ ဖုတ်တထောင်းထောင်းနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်၊ ခုတစ်ခေါက်လည်း တမူး တက်သွားပြန်ပြီ။ တို့များတော့ သူ့ကို မီအောင်မလိုက်နိုင်ဘူး။ ဒီတစ်ခေါက် တော့ သူတို့ဗဂျီဘက်က မစန်းရင်ဆိုတဲ့ မိန်းမနဲ့ အတူတူလိုက်သွားလေရဲ့"

"အင်း၊ သည်ကောင်မအကြောင်း မကြားချင်ခါမှ သည်ကောင်မ အကြောင်း ကို ကြားနေရသည်။ သည်တစ်ခေါက်တော့ မစန်းရင်နှင့် သွားသည် ဆိုပါတကား။ မစန်းရင်အကြောင်းကို အေးမပြောပြ၍ မကြာမကြာ ကြားဖူးနေ သည်။

မှောင်ခိုလုပ်တယ်ဆိုတာ ဥပုသ်စောင့်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ယူစရာရှိရင် ရဲရဲယူ ပြီး ပေးစရာရှိရင် ရဲရဲပေးရမယ်"

သူ့နားထဲတွင် အေးမထံမှ တစ်ဆင့် ကြားရသည့် မစန်းရင် စကားများ ကို ပြန်၍ ကြားယောင်သည်။ ထိုစဉ်တုန်းက အေးမသည် မစန်းရင်၏ အဘိဓမ္မာ ကို ပါးစပ်က ရွတ်ခဲ့သည်။ ယခုမူ လက်တွေ့ကျင့်သုံးနေပြီလော မဆိုနိုင်။

"ဒါပေမယ့် ဒီကောင်မလေးကို ငါချီးမွမ်းတာတစ်ခုတော့ ရှိတယ် သိလား မောင်ကိုမြင့်"

ငိုင်နေသည့် ကိုမြင့်ကို မချစ်မေက အားမလိုအားမရဟန်ဖြင့် လှမ်းခေါ် သည်။ သည်တော့မှ ကိုမြင့် သတိရလာသည်။

"ကောင်မလေးက အနစ်နာခံတယ်။ သူ့ညီမလေးက ဆယ်တန်းအောင် တော့ ဂုဏ်ထူးသုံးခုနဲ့အောင်တယ်။ စတိုင်ပင်တို့ ဘာတို့ လျှောက်ပေမယ့် မရဘူး။ ဒီတော့ သူ့ညီမကို မဖြစ်ဖြစ်အောင် သူ တက္ကသိုလ်ကို ထားမယ်ဆိုပြီး ထားတယ်၊ မခံချင်စိတ် ရှိတာရယ်၊ ဇွဲရှိတာရယ်ကတော့ ချီးကျူးစရာပဲ။ သူ့ညီမ နဲ့ အမေကို လဲ တော်တော် သံယောဇဉ်ကြီးပုံရတယ်၊ တစ်အိမ်လုံး သူပဲ ရှာကျွေး နေတာပဲ။ ခု သူတို့ တောမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ မုံရွာကို ပြောင်းလာကြပြီ။ ညီမလေးကတော့ မန္တလေးတက္ကသိုလ်ရောက်နေပြီ။ တောင်ကြီးက တစ်ခေါက် ပြန်ရင် သူ့ အမေကြီး ကိုလဲ မန္တလေးဆေးရုံတက်ပြီး မျက်စိခွဲပေးမလို့တဲ့။ အာဂ ကောင်မလေး။ စကားပြောရတာ အားမရဘူးဟယ်။ မပြန်ခင် အိမ်မှာ ထမင်း တစ်နပ်လောက် စားသွားပါလား"

“နေပါစေ အစ်မကြီး။ ကျွန်တော်တို့ သိပ်ကြာကြာ မနေနိုင်ဘူး။ ပြန် တက်ရမှာ”

လက်ဖက်ရည်ပွဲတွေ ရောက်လာသဖြင့် လက်ဖက်ရည်သောက်ရပြန် သည်။ သည်အချိန်အထိ အလုပ်ကိစ္စကို စကားမပြောရသေး။ ကိုဖေခင်က နှာခေါင်းပွစိပွစိ လုပ်လှပြီ။

“မင်းနဲ့တွေ့ချင်နေတာ။ နေရစ္ဆရာ မြစ်ကမ်းက ဘုန်းကြီးကျောင်းတုန်း က မနက်အစောကြီး ထသွားတဲ့ကိစ္စကို ပြောချင်လို့ပါ။ အဲ့ဒီတုန်းက”

ဆပ်ပြာတောင့်တွေ လာသွင်းသူ တစ်ဦးရောက်လာသဖြင့် စကားပြတ် သွားသည်။ သူ့ဆိုင်က ပစ္စည်းစုံသည်၊ ဖယောင်းတိုင်၊ ဆပ်ပြာတောင့်၊ ကော်ဖီဘူး၊ ဟောလစ်၊ လက်ဖက်ခြောက်၊ ပြည်တွင်းဖြစ်၊ နိုင်ငံခြားဖြစ် ပစ္စည်းတော်တော်များများရှိသည်။ ဈေးဆိုင်က ဈေးရောင်းရုံမျှသာမက ဖောက်သည် လာသွင်းသည့် ပစ္စည်းများကိုလည်း ဝယ်သည်။

“ဟဲ့ မောင်လေး၊ ဆပ်ပြာတောင့် ယူလိုက်စမ်း၊ ဟိုတစ်နေ့က ဈေးပဲ နော်၊ ကြိုက်ရင်ထားခဲ့”

သူ့မောင်က ဆပ်ပြာတောင့်များကို သိမ်းနေသည်။ ။

“စကားတောင် ဘယ်ရောက်သွားသလဲ မသိဘူး၊ ဒီလိုပဲ မောင်ကိုမြင့်ပေါ့။ ဈေးသည်ဆိုတာ အချိန်လုပြီး လုပ်ရတာ။ သော်...ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီတုန်းက မနက်အစောကြီး ကျွန်မတို့ချည်းပဲ ပြန်ရအောင်တဲ့၊ ဒီတော့ အစ်မကြီးက ပြောတယ် မောင်ကိုမြင့်လဲ ပါသားပဲဟာ၊ တစ်လမ်းလုံးခေါ်ပြီး ဒီနားကျမှ ထားပစ်ခဲ့လို့ ဘယ်ကောင်းမလဲလို့ ပြောတယ်၊ မောင်ကိုမြင့်က ကျွန်မတို့ ပိုက်ဆံပေးရင်လဲ ယူမှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ အလကား ထမ်းခိုင်းရတယ်ဆိုတော့ အားနာစရာကြီးတဲ့၊ ဒီတော့ ငွေတစ်ရာလောက် ထားပစ်ခဲ့ပြီး တိတ်တိတ်ပြန်ကြ ရအောင်တဲ့၊ သူ့ အိပ်ရာလိပ်လဲ ထားခဲ့တော့မယ်တဲ့၊ ဒီဘက်ရောက်မှတော့ သိပ်လဲ စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ပါဘူးတဲ့။ အစကတော့ အစ်မကြီးက ငြင်းပါသေးတယ်။

နောက်ကျတော့ သူအဆွယ်ကောင်းတာနဲ့ အစ်မကြီးလဲ သဘောတူလိုက် တာပဲ တကယ်ပါကွယ်၊ မင်းက အခမဲ့ လုပ်ပေးတော့ အစ်မကြီးတို့လဲ အားနာ တယ်။ ပိုက်ဆံမယူဘူးဆိုတော့ ဒီနည်းဟာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ်ဆိုပြီး အစ်မကြီးတို့ လုပ်ခဲ့တာပါ။ ငါ့မောင်ကို တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျေးဇူးလဲ တင်ပါတယ်”

ကိုဖေခင်က နားမလည်သလို သူတို့နှစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်တစ် လှည့်စီ ကြည့်သည်။

"စိတ်မကောင်းတာတော့ အမှန်ပဲ အစ်မကြီး၊ ကျွန်တော် စေတနာနဲ့ ကူညီခဲ့သမျှ အလကား ဖြစ်တာပဲ"

မချစ်မေ တွေသွားသည်။

"အင်း.......မင်းရဲ့ အေးမပေ့ါကွယ်၊ လုပ်ချင်ရာ တဇွတ်ထိုးပဲ၊ ပြောလို့ကို မရဘူး၊ အစ်မကြီးပြောတော့ ပြောတာပဲ၊ အစ်မကြီးမလိုက်ရင်လဲ သူတစ်ယောက်တည်းပဲ ပြန်နှင့်မယ်ဆိုတော့ အစ်မကြီးလဲ လိုက်ရတော့တာပေ့ါ၊ ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါနဲ့ကွယ်၊ အစ်မကြီးတို့ ပေးခဲ့တဲ့ငွေကိုလဲ ကူညီတယ်လို့ သဘောထားပါ၊ ခုတော့ မောင်ကိုမြင့်လဲ ဒီလောကထဲ ရောက်လာတော့ အစ်မကြီးတို့ ကိုကိုယ်ချင်းစာနိုင်မှာပါ၊ မဟုတ်ဘူးလား"

ဖြစ်နိုင်လျှင်တော့ ကိုမြင့် သည်နေရာမှ အမြန်ဆုံးထွက်သွားချင်သည်။ သူရှက်သည်၊ သူဘယ်တော့မှ မှောင်ခိုမလုပ်ဟု အလွန်အကျွံ ပြောခဲ့သည်။ မှောင်ခိုဆန့်ကျင်ရေးကို တွင်တွင်ပြောခဲ့သည်၊ မချစ်မေတို့ကိုလည်း ပြောခဲ့ဖူး သည်။ ကိုဖေခင်ကိုလည်း ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ယခု သူပြောခဲ့သူနှစ်ယောက်ရှေ့ တွင် သူ့ဘဝကို သူပြန်ရှက်သည်။ သူ့အဖြစ်ကို သူပြန်ရှက်သည်။ ။

ကိုဖေခင်က အလုပ်ကိစ္စကို စ၍ စကားပြောသည်။ သူတို့ကံကောင်း သည်ဟု ဆိုရမည်။ ထိုစဉ်က တမူးဘက်တွင်လည်းကောင်း၊ မုံရွာကလေးဝလမ်း တွင်လည်းကောင်း ဆိုင်ရာက ကြပ်မတ်ရှာဖွေနေသဖြင့် ပစ္စည်းများများ မဝင်နိုင်၊ ထို့ကြောင့် သူတို့ပစ္စည်းလေးတွေ ဈေးကောင်းရလိုက်သည်။ ပစ္စည်းယူ ၍ ငွေပေးချေရန် ချိန်းကြသည်။

"မပြန်ခင် ထမင်းလေးတစ်နပ် စားသွားပါဦးလား မောင်ကိုမြင့်" မချစ်မေက ထပ်၍ ထမင်းစားဖိတ်သည်။ "နေပါစေ အစ်မကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီနေ့ကိစ္စပြီးရင် မနက်ဖြန် ပြန်မယ်"

"အမယ်လေး၊ အစ်မကြီးတို့ထမင်း စားကောင်းပါတယ်ကွယ့်၊ အစ်မ ကြီးတို့က မစိမ်းကားပါဘူး၊ မစိမ်းတဲ့အပြင် အရင်ကထက်တောင် ခင်မင်ရင်း နီးလာသေးတယ်။ ဘဝတူ အချင်းချင်းတွေပဲ"

မချစ်မေကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာတော့၊ မချစ်မေ၏ ရယ်သံသည် နောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ရယ်သံက ပျောက်မသွား၊ သူ့နားတွင် ပဲ့တင်ရိုက်

ခတ်နေသည်။ ။ မချစ်မေက သူ့ကို သူတို့လို ဘဝတူဟု ပြော်သည်။ ဟုတ်သည်။ သူနှင့် မချစ်မေသည် ဘာများ ခြားသေးသနည်း၊ အေးမနှင့်ကော ဘာများခြားနား သေးသနည်း အေးမကတော့ လည်လွှန်းသည်၊ ဖျံကျလွန်းသည်။ ယခုတစ် ခေါက် မစန်းရင်နှင့် လိုက်သွားပြီဆိုတော့ အေးမသည်လည်း မစန်းရင်လမ်းစဉ်ကို လိုက် ပြီလော မဆိုနိုင်။

“ဘယ်လိုလဲကွ၊ ကြည့်တော့ မခုတ်တတ်တဲ့ ကြောင်လေးလိုလိုနဲ့၊ ခုတော့ သွက်လှချည့်လား”

“လမ်းတွင် ကိုဖေခင်က မေးသည်။

“ခင်ဗျားတို့ဆီ မလာခင် တမူးသွားတုန်းက အတူတူသွားခဲ့ကြတာပါ ဗျာ”

ကိုမြင့်လေသံက ပျော့နေသည်၊ အင်နှင့်အားနှင့်၊ ဒေါနှင့် မာန်နှင့် ခုခံကာ ကွယ်သည့် အသံမျိုး မဟုတ်။

“ဒါဖြင့် ဟိုအေးမဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကကောကွာ၊ အမယ်မင်းရဲ့ အေးမ တဲ့၊ ပြောသွားတာ ကြားရဲ့လား”

“ကိုလှချိုကို ပြောပြပြီးသားပါဗျာ”

ကိုမြင့်က ဖိုးလှချိုကို ပြောသည့်အတိုင်း ကိုဖေခင်ကို ပြန်ပြောပြသည်။ ကို ဖေခင်က တဟားဟားရယ်သည်။

“မင်းကောင်မလေးက ဖျံမလေးပဲကွ”

ကိုဖေခင်က ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။ သည်အချက်ကို ကိုမြင့်မငြင်းတော့၊ အေးမဘက်က ကာကွယ်စရာမလိုတော့၊ အေးမသည် သူတို့အမြင်တွင် ဖျံကလေး ဖြစ်နေပြီ၊ သို့တိုင်အောင် အေးမအကြောင်းကို အကုန်အစင် သိသေးသည် မဟုတ်၊ သူတို့ ကို လည်း ကို မြင့် က အကုန်အစင် ပြောသေးသည် မဟုတ်၊ သူသိ သလောက်သာ အကုန်ဖွင့်ပြောရလျှင် ကိုဖေခင်တို့က ဖျံမကလေး အဆင့်လောက် တွင်ပင် ထားကြတော့မည်မဟုတ်၊ ကိုဖေခင်တို့တစ်တွေသည် မစန်းရင် ဆိုသည့် မိန်းမတစ်ယောက် အကြောင်းကို မသိကြသေး၊ မစန်းရင်၏ အဘိဓမ္မာ ကို မသိ ကြသေး၊ မစန်းရင်အကြောင်းကိုများ သိကြလျှင် မစန်းရင်၏ အဘိဓမ္မာ များကို သိကြလျှင်…။

(၂၄)

ကဘောဲချိုင့်ဝှမ်းက နွေညများသည် ခါတိုင်းလို မြူပြာပြာလွှမ်းဆဲ၊ လရောင်နှင့် မြူပြာပြာတို့ကို ယှက်ဖောက်လိုက်သည့်အခါ၌ နွေညအလှသည် ပိုးဇာပါးပါးကို လွှမ်းထားသည့် သတို့သမီးငယ်၏ မျက်နှာပေါ်က အလှလို ရှက်ရွံ့ရွံ့ ။ မဟူရာချောင်းရေကလည်း ခါတိုင်းလို တသွင်သွင်စီးမြဲ။

ဩော်…လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်လောက်က သည်မဟူရာချောင်းကို အေးမနှင့် သူ ဖြတ်ခဲ့ဖူးပါပကော။

သည်တုန်းက သူက မှောင်ခိုအရောင်းအဝယ် မလုပ်သေး။ အေးမတို့ ကို အခမဲ့ ထမ်းပေးခဲ့သူတစ်ယောက်၊ အေးမတို့ မချစ်မေတို့ အမြင်ဖြင့် ကြည့်လျှင် ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင် လိုက်၍ ကူလီထမ်းပေးခဲ့သည့် "ကြောင်" တစ်ယောက်၊ ယခုတော့ သူကိုယ်တိုင် မှောင်ခိုအရောင်းအဝယ်သမား ဖြစ်နေပြီ။

လူကြောင့်လော၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့်လော၊ ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိ။ သူ့ဘဝပြောင်းခဲ့ရသည်ကတော့ အမှန်ဖြစ်သည်။ "ငိုတစ်ခါ ရယ်တစ်လှည့်သာပ၊ ဆိုဖွဲ့ ကာ သူဖြင့် ရှုံးရှာသတဲ့၊ အရှုံးသည်လိုဟာဖြင့် သည်လောက ဘုံအနှမ်းပေမို့ ယုံတမ်းပင် ဆိုနိုင်သင့်သော်လဲ"ဆိုသည့် ဇော်ဂျီ ကဗျာတိုလေး တစ်ပုဒ်ကို သတိရသည်။ ကဗျာဆရာက မည်သည့်အဓိပ္ပာယ်နှင့် စပ်မှန်းတော့ မသိ၊ သို့ရာတွင် ထိုကာရန်ကလေးများသည် သူ့ဘဝကို ဖွဲ့ လေသလောဟုပင် ကိုမြင့်ထင်သည်။ ထင်ချင်သည်။

မြဝတီမင်းကြီးကတော့ သည်လောကကြီးကို သင်းထုံတဲ့ ဘုံဟု မှမ်းသွားသည်။ လောကဘုံကြီးက မသင်းပါ။ မထုံပါ။ ဇော်ဂျီပြောသလို လောကဘုံကြီး က အရှုံးဘုံကြီးဟုသာ သူပြောလိုက်ချင်သည်။ အနှမ်းဘုံကြီးဟုသာ ဆိုလိုက် ချင်သည်။ မှောင်ခိုကုန်ကူးသည်ကို ဆန့်ကျင်ခဲ့ရင်း ဆန့်ကျင်ရင်းနှင့် သူလည်း မှောင်ခိုသမားတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည် မဟုတ်လော။ စာရိတ္တမဏ္ဍိုင်ကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်သူ သူရဲကောင်းကြီးဘဝမှ လိုက်စားနေသည့် ခြကောင် ကလေးတစ်ကောင် အဖြစ်သို့ ကျခဲ့ရပြီ မဟုတ်လော။

သည်အဖြစ်ကို တွေးတိုင်း သူခံပြင်းသည်။ ရှက်သည်။ ကိုဖေခင်တို့၊ မချစ်မေတို့ ရှေ့တွင် ပို၍ ရှက်ရသည်။ သူပင်လျှင် အားနည်းပျော့ညံ့၍ ဖြစ် ရသလော၊ သို့မဟုတ် ပတ်ဝန်းကျင်ကပင် အားကြီးလွန်း၍ ဖြစ်ရသလော။ ဤသည်ကို သူမ ဝေခွဲတတ်။ ။

ကိုဖေခင်တို့၊ မချစ်မေတို့ နောက်ပြီး အေးမတို့ကတော့ မှောင်ခိုအရောင်း အဝယ် လုပ်သည်ကို ထမင်းစားရေသောက် သဘောထားနိုင်ကြသည်။ လုပ်ရိုး လုပ်စဉ် ကိစ္စလောက် သဘောထားနိုင်ကြသည်။ သူတို့သာမဟုတ်၊ လူတော်တော် များ

များကလည်း သည်လိုသဘောထားကြသည်။ သူက သည်လိုသဘောမထား နိုင်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားတင်းပြီးမှ သည်အလုပ်ကို လုပ်ရသည်။ လူတွေက မှား နေသည်လော၊ သူကပင် ကြောင်နေသည်လော။ ဤသည်ကိုလည်း ကိုမြင့် မ စဉ်းစားတတ်။

ယခုတော့ သည်အလုပ်ကို သူလုပ်ရပြီ၊ သူစိတ်မကောင်း၊ စိတ်မကောင်း သော်လည်း သူ ဘာမျှ မတတ်နိုင်။

ကိုဖေခင်နှင့် နှစ်ယောက်သား မဟူရာချောင်းကို ဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ မဟူရာ ချောင်းက ခါတိုင်းလို တသွင်သွင်စီးနေသည်။ မဟူရာချောင်းကသာ စကားပြော တတ်လျှင် "စာရိတ္တသန့်စင်ရေး သူရဲကောင်းကြီး"အဖြစ်မှ လျှောကျခဲ့ရသော သူ့ အဖြစ်ကို လှောင်လိမ့်မည်ဟု သူထင်သည်။

သူတို့ရှေ့ကလည်း လူတွေ ဖြတ်ကူးနေကြသည်။ နောက်တွင်လည်း လူ တွေ ဖြတ်နေကြသည်။ ။

ယခုတလောတွင် နယ်စပ်က အပိတ်အဆို့တွေများသဖြင့် လမ်းသစ်က လာ ကြသည်။ လမ်းသစ်ဖြစ်၍ လမ်းကြမ်းသည်။ အင်တိုင်းတောကလေးများထဲ တွင် ကွေ့ကောက်သွားရသဖြင့် ပင်ပန်းသည်။ လမ်းတွင် ကိုယ့်အစုနှင့်ကိုယ် ဝိုင်းဖွဲ့ စခန်းချကြသည်။ မီးပုံလေးတွေ ဖိုထားကြသည်။ တချို့ဝိုင်းတွေက အရက်ပုလင်း ထောင်ကြသည်။ တချို့ဝိုင်းတွေက ဖဲဝိုင်း၊ ဂျင်ဝိုင်းဖွဲ့ကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် သည် စခန်းတွင် မအိပ်ချင်၊ သည်စခန်းတစ်ဝိုက်က ရှုပ်သည်။ မိန်းမ၊ အရက်၊ ဖဲ စုံသည်။ ကိုဖေခင်က သည်စခန်းမှာ နားပြီး အပျင်းပြေဂျင်ထိုး ချင်သည်။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း နှစ်ဆယ့်တစ်ပေါက် ဆွဲချင်သည်။ သို့ရာတွင် မနေချင်၊ မတတ်သာ၍ မှောင်ခိုလုပ်စားနေရသော်လည်း ရှုပ်ရှုပ်ပွေပွေ ထဲတွင် မပါချင်၊ အေးအေးဆေးဆေး ရှိသည့် ရှေ့စခန်းတစ်ခုတွင် နားချင်သည်။

ကိုမြင့် သဘောမတူတော့ ကိုဖေခင် မနေရဲတော့၊ နောက်က လိုက်လာ သည်။ သည်တစ်ခေါက် ပစ္စည်းတွေက ဝန်ပေါ့ တွေ ဖြစ်သည်။ အဝတ်အထည်၊ အပ်ချည်ကပ်၊ စက်ချုပ်အပ်၊ ကော်ဖီဘူး၊ ထောပတ်ဘူး၊ လက်ဖက်ခြောက်ဘူး စသည်တို့ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် မဟူရာချောင်းပါးက တောလမ်းကလေးအတိုင်း ဆန်လာ ကြသည်။ ခြေလမ်းကလေးက မဟူရာချောင်းကမ်းနှင့် ဝေးသွားလိုက်၊ နီးသွား လိုက်ဖြင့် ကွေ့ကောက်နေသည်။ ။

"ဟေ့…ဖိုးကိုမြင့်၊ ငါဆာတယ်ကွာ၊ ခဏတော့ နားကြရအောင်"

မဟူရာချောင်းကမ်းက ကွက်လပ်ကလေးတစ်ခု အရောက်တွင် ကိုဖေခင် | က ပြောသည်။

"ရောက်တော့မှာပါဗျ၊ သိပ်မလိုတော့ပါဘူး"

"မင်းက သန်တုန်း မြန်တုန်းကွ၊ ငါက အဘိုးကြီးဖြစ်ပြီ၊ မင်းကို လိုက်မမီဘူး၊ မိုးလဲချုပ်လှပြီ"

"ရှစ်နာရီလောက်၊ ရှိဦးမှာပေါ့ဗျ၊ လာပါ၊ ရောက်တော့မှာပါ"

ကိုဖေခင်က တကယ်မောနေပြီ၊ လမ်းကကြမ်း၊ အတက်အဆင်းတွေက များသဖြင့် ခါတိုင်းထက် မောသည်။ တစ်ဘက်ကမ်းကလည်း ဘာမျှ မစားခဲ့ ကြရသေး။

"ဟေ့...ဖိုးကိုမြင့်၊ မဖြစ်ဘူးကွာ၊ ခဏဖြစ်ဖြစ် နားမယ်"

ကိုဖေခင်က အထုပ်အပိုးတွေကို ချ၍ ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်တွင် ထိုင်သည်။ ကိုမြင့် ရှေ့ဆက်၍ မဖြစ်တော့၊ ကိုဖေခင်ကို ကြည့်၍ ပြုံးကာ သူ့အထုပ်တွေကိုလည်း ချရသည်။ နားရမည့်အတူတူ ဆေးပြင်းလိပ်ကလေး တစ်ဖွာလောက်တော့ ဖွာဦးမှ။

"ဒီတစ်ခေါက် မုံရွာဆင်းပြီးတော့ နားဦးမယ်ကွာ၊ ပင်ပန်းတယ်"

ဖိုးလှချိုကြီးသာ ပါရင်တော့ သီချင်းလေး တအေးအေးသွားလေး အပြီးသားနဲ့ နေမှာပဲ"

ကိုမြင့်က ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးညှိသည်။

သည်တုန်း အင်တိုင်းတောထဲမှ ရွက်ခြောက်တွေ၊သစ်ကိုင်းခြောက်တွေ ကို တဂျွမ်းဂျွမ်း နင်းပြေးလာသံကို ကြားရသည်။ သစ်ပင်ချုံနွယ်တွေကို တိုး ဝှေ့လာသံများကိုလည်း ကြားရသည်။

"ဘာသံလဲ"

ကိုမြင့်က ဆေးလိပ်ကို ပါးစပ်က ချွတ်လိုက်ပြီး ရုတ်တရက် ထကာ ခါးကြားတွင် ညှပ်ထားသော ဓားမြှောင်ကို ဆွဲထုတ်သည်။ ဓားမြှောင်က အရင် တစ်ခေါက်တုန်းက အေးမဆီက သူယူထားလိုက်သည့် ဓားမြှောင်။ ဆင်စွယ်ရိုး တပ်၍ ဓားအိမ်ကို ဆင်မြီးကွပ်ထားသည်။ အသွားက ခြောက်လက်မလောက် ရှိသည်။

ကိုဖေခင်ကလည်း ကျောက်ဖျာပေါ်တွင် ကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံးကို မှီ၍ ထိုင်နေရာမှ ထသည်။

"တောကောင်များလား မသိဘူး"

အင်တိုင်းတောထဲမှ အသံသည် တဖြည်းဖြည်း နီးလာသည်။ ကိုဖေခင် က ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးကို ကောက်ကိုင်ထားသည်။ ကိုမြင့်က လက်တစ် ဖက်က ကျောက်တုံး၊ လက်တစ်ဖက်က ဓားမြှောင်ကို ကိုင်ရင်း အသံကြားရာဆီ သို့ စိုက် ကြည့်နေသည်။

လရောင်က သစ်ပင်တွေကြားထဲတွင် ပြောက်တိပြောက်ကြား ဖြာကျနေ သည်။ တချို့နေရာတွင် မှောင်၍ တချို့နေရာတွင် လင်းလျက်။ နှစ်ယောက်သား အသံကြားရာဘက်သို့ စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ မျက်တောင်ပင် မခတ်မိ။ အသက် ကို ပြင်းပြင်းမရှူရဲ။ ခြေသံက ချောင်းတစ်ဖက်သို့ ဆင်းလာသည်ကို ထောက် လျှင် ချောင်းကို ရေသောက်ဆင်းသည့် တောကောင် တစ်ကောင် ဖြစ်နိုင်သည်။

ခြေသံက တန့်သွားသည်။ ခပ်ဝေးဝေးမှ နောက်ထပ် ခြေသံတစ်ခု ကြားရ သည်။ သစ်ကိုင်းများကို တိုးသံ၊ သစ်ရွက်ခြောက်များပေါ်သို့ တိုးပြေး လာသံ။

ရှေ့က ခြေသံက တန့်သွားပြီး ဆက်ပြေးသံပေါ်လာသည်။ သတ္တဝါ နှစ် ကောင် ရှေ့တစ်ကောင် နောက်တစ်ကောင် ပြေးလာဟန်တူသည်။ ခဏကြာတော့ ရှေ့ကသတ္တဝါသည် အင်တိုင်းတောတဲမှ ဗြုန်းကနဲ ထွက်လာကာ သူတို့ နှင့် မလှမ်းမကမ်း ချောင်းစပ်သို့ ရောက်လာသည်။ ။

နှစ်ယောက်စလုံး ပါးစပ်ကြီးတွေဟကာ ကြက်သေ သေနေကြသည်။ သတ္တဝါတစ်ကောင်လည်း မဟုတ်။ သားရဲတိရစ္ဆာန်လည်း မဟုတ်။

မိန်းမပျိုကလေးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပါ၏။ ချောမောလှပသည့် မိန်းမ ပျို ကလေးတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ပါ၏။ ဆံပင်ကဂုတ်ပေါ်တွင် ဝဲနေသည်။ အကျႌ လုံချည်တို့က စုတ်ပြတ်နေသည်။

အင်တိုင်း တောထဲက ထွက်ပြေးလာသည့် လူသတ္တဝါမကလေးသည် သူတို့ ကို မြင်တော့ အံ့အားသင့်နေ၏။ နောက်က ခြေသံကလည်း နီးလာပြီ။

"ကျွန်မကို ကယ်ပါ။ ကျွန်မကို"

အင်တိုင်းတောထဲမှ သတ္တဝါတစ်ကောင် ထွက်လာသည်။ ကျား သတ္တဝါ တစ်ကောင်။ ယောကျ်ားတစ်ယောက်။

မိန်းမပျိုက သူတို့ဆီ ပြေးလာသည်။ ယောကျ်ားက သူ့နောက်လိုက် သည်။

"ကျွန်မကို ကယ်ပါရှင်၊ ကျွန်မကို ကယ်ပါ"

မိန်းမပျို၏ စကားသံက ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်း ဖြစ်နေသည်။ မော လှိုက်နေသည်၊ အသက်ရှူသံက ပြင်းနေသည်။

တောင်စွယ်ပေါ်မှ တိမ်တိုက်တစ်တိုက်က လမင်းကို ဖုံးအုပ်လိုက်သဖြင့် မျက်နှာတွေကို သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ၊ မှောင်ခိုမလေးများကို မဟားဒယားလုပ်သဖြင့် ထွက်ပြေးလာခြင်း ဖြစ်ပုံရသည်။

"ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာလဲ"

ကိုဖေခင်က အလောတကြီး မေးသည်။ ကျောက်တုံးကြီးကို လက်ကမချ။ နောက်က လိုက်လာသည့် ယောကျ်ားက သူတို့နှစ်ယောက် မြင်တော့ အပြေး ရပ် ကာ ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် လျှောက်လာသည်။

"လင်မယား စကားများကြတာပါဗျာ"

"မဟုတ်ဘူးရှင့်၊ အစ်ကိုကြီး မဟုတ်ဘူး၊ ကလေးဝက ငှားလာတဲ့ အထမ်းသမား၊ တောထဲရောက်တော့ ပစ္စည်းတွေယူပြီး လူကို"

"မင်း မဟုတ်တာတွေ လျှောက်မပြောပါနဲ့၊ လင်မယားကိစ္စ အိမ်ကျမှ | ရှင်း ပါ၊ လာ လိုက်ခဲ့ပါ"

"မဟုတ်ဘူးရှင့်၊ မဟုတ်ဘူး၊ ကလေးဝက အထမ်းသမား ကျွန်မက မုံရွာက၊ ဟင် အစ်ကို"

ကိုမြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေသည်။ မိန်းမပျိုက အခြားသူမဟုတ် မဟုတ်။ အေးမ၊ သူ့ကိုလှည့်စားသွားသည့် အေးမ သူ့ကို ဖျက်ဆီးသွားသည့် အေးမ မိန်းမလယ်ကလေး အေးမက သူ့ အနားသို့ ပြေးကပ်သည်၊ နောက်က လူက လိုက်ဆွဲသည်။

ကိုမြင့် အေးမကို နောက်သို့ပို့ကာ လိုက်လာသည့် ယောကျ်ားနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လိုက်သည်။ အေးမ သူ့ကို တစ်ခါလှည့်စားပြန်ပြီလော၊ သူ

ပြောသည့် စကားသည် အမှန်လော၊ ကိုမြင့် သံသယ ဖြစ်သည်။

မြသန်းတင့် နောက်က လိုက်လာသူက လူရမ်းကား ဖြစ်သည်။ အရပ်ဒေါင်ကောင်း သော်လည်း၊ ပိန်၍ လက်ပြင်ကုန်းသည်၊ သည်လို လူရမ်းကားမျိုးကို ကလေး တစ်ဝိုက်၊ ကလေးဝ မုံရွာလမ်းတစ်ဝိုက်တွင် ကိုမြင့် မကြာ မကြာ တွေ့ဖူးသည်။ အေးမ ပြောသလို အထမ်းလိုက်လာသူ ဖြစ်နိုင်သည်။ လူရမ်းကားက ကိုမြင့်ဘေး မှ ရှောင်ထွက်ကာ အေးမလက်ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။ အေးမက ဆောင့်ရုန်း တော့ လွတ်ထွက်သွားသည်။

"မင်း အိမ်ကို မလိုက်တော့ဘူးလား"

"ဘာအိမ်လဲ၊ မဟုတ်ဘူးအစ်ကို၊ ဒီကောင် ညာနေတာ"

အေးမက ပြောသည်။

"ဒီမှာ မိတ်ဆွေ၊ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောနေတယ်ဗျာ၊ မိန်းကလေးတစ် ယောက်ကို ဒီလို မလုပ်ပါနဲ့၊ သူ့ကို ကျုပ်သိတယ်"

လူရမ်းကားသာမက ကိုဖေခင်ပါ အံ့သြနေသည်။

"ဒီတော့ ခင်ဗျားလမ်း ခင်ဗျား သွားပါ"

"ကိုယ့်မိန်းမမို့လို့ ကိုယ်ခေါ်တာပဲ"

"ခင်ဗျားမိန်းမ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောနေပြီ မဟုတ်လား"

ကိုမြင့်က အေးမကို လှည့်ကြည့်သည်။ အေးမက ဒေါသတကြီးဖြင့် အော်သည်။

"မဟုတ်ဘူး အစ်ကို၊ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကောင် ညာနေတာ၊ ကလေးဝက ခေါ်လာတဲ့ အထမ်းသမား၊ အထမ်းသမား နှစ်ယောက်ခေါ်လာတာ၊ အေးမ တို့နှစ်ယောက်ကို ဟိုဘက်ကမ်းမှာ မိုးချုပ်အောင်လုပ်ပြီး ဒီဘက်ကမ်းရောက်တော့ တောထဲလျှောက်ခေါ်သွားတာ"

"တစ်ယောက်က ဘယ်သူလဲ"

"မစန်းရင်"

“ခု သူကော”

“သူ့ကို ဟိုတစ်ယောက်က ခေါ်သွားပြီး၊ အေးမကို ဒီကောင်က ခေါ် သွား တယ်၊ ပစ္စည်းတွေလုပြီး၊ လူကို”

“ကဲ...ကြားတယ်မဟုတ်လား ကိုယ့်လူ”

ကိုဖေခင်က ကြားဖြတ်၍ မေးသည်၊ ကိုမြင့်ကတော့ သံသယ မပျောက် သေး၊ အေးမသည် သူ့ကို ညာနေသည်လော၊ သို့တည်းမဟုတ် တကယ်ပြော နေသည်လော။

“ကောင်မက ဘာလူပါးဝတာလဲ၊ မဆိုင်သူ ဝင်မရှုပ်နဲ့၊ ကိုယ့်မိန်းမ ကိုယ် ခေါ်တာ”

လူရမ်းကားက အေးမကို အတင်းဝင်ဆွဲသည်။ အေးမက ဆောင့်ရုန်း လိုက်၍ အေးမ လဲ ကျသွားသည်။ ကိုမြင့်၏ ညာဝိုက်လက်သီးပြင်းပြင်းတစ်လုံး သည် လေထဲဝဲသွားကာ လူရမ်းကား၏ ပါးချိတ်ကို သွားထိသည်၊ လူရမ်းကား | ခါးကြားထဲမှ ဓားမြှောင်ကို ဆွဲထုတ်ကာ ကိုမြင့်ကို တအား စိုက်ချလိုက်သည်။ ဓားရောင်သည် လရောင်တွင် ဝင်းကနဲ လက်သွားသည်။

အေးမ အလန့်တကြား အော်သည်၊ ဓားချက်က ကိုမြင့်ကို မထိ၊ သည့်တုန်း အင်တိုင်းထဲက နောက်ထပ် လူရမ်းကားတစ်ယောက်ပြေးထွက်လာပြီး ကိုမြင့်ကို ခုန်အုပ်သည်။ ကိုမြင့်က သူ့ဆီးစပ်ကို ဒူးနှင့်ပစ်ဆောင့်သည်၊ လူရမ်းကား မအော် နိုင်တော့၊ မြေကြီးပေါ်တွင် ပက်လက်လန်နေပြီ။ ပထမ လူရမ်းကားက ဓားမြှောင် ကို ဝဲ၍ ဝင်လာသည်။ ကိုမြင့်က ခြေနှစ်ချောင်းကို ချဲ့၍ရပ်ကာ လက်ထဲက ဓားမြှောင်ကို ဆုပ်ထားသည်။ လူရမ်းကားက ကြောင် ကွက်ချောင်းသလို သူ့ကို လှည့်ပတ်ချောင်းနေသည်။ ကိုမြင့်ကလည်း အလစ် မပေး၊ သူလှည့်သည့်ဘက်သို့ လိုက်လှည့်သည်၊ ကျောက်တုံး တစ်တုံးပေါ် တက်နင်းကာ ကိုမြင့်အယိုင်တွင် လူ ရမ်းကားက ခုန်အုပ်၍ ရင်ဝဆီသို့ ဓားမြှောင် ဖြင့် တွက်လိုက်သည်၊ ကိုမြင့်က ကိုယ်ကိုလှဲ့ပေးလိုက်သည်တွင် လက်မောင်း၌ တစ်ချက်ပူကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ လက်က ဓားမြှောင်လည်း လွတ်ကျသွားသည်။ ကိုမြင့် ဂရုမစိုက်နိုင်၊ သူ့လက်ထဲ ဓားမြှောင် မရှိတော့ လူရမ်းကားက ခပ် သွက်သွက် ဝင်လာနေသည်။ သူ့ဓားချက် ကို မနည်းရှောင်နေရသည်။ တစ်ချီ ဝင် အလာတွင် ကိုမြင့်က ဓားကိုင်ထားသည့် သူ့ညာလက်ကို ပုတ်ထုတ်ကာ ဘယ်ညာ လက်သီးများကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး သွင်းသည်။ လူရမ်းကား တအင့် အင့်ဖြစ်၍ လဲကျသွားသည်။ ကိုမြင့်က ဓားမြှောင် ကို ကောက်ပြီး လူရမ်းကား ၏ ရင်ဝကို စိုက်ချလိုက်သည်။

အော်သံနှင့်အတူ ကိုဖေခင်က သူ့လက်ကို ဆွဲထားသည်။ ကိုဖေခင်က စောစောက လဲကျသွားသော အေးမကို ပွေ့နေစဉ် သူတို့နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုမြင့်လက်ထဲတွင် ဓားမြှောင်မရှိတော့၊ ကိုဖေခင် ကျောက် ခဲတုံးကြီးကိုင်ပြီး ပြေးလာသည်။ သို့ရာတွင် ကိုဖေခင် ရောက်မလာမီ လူရမ်းကား မြေကြီးပေါ် လဲနေပြီ။ ကိုမြင့်က ဓားနှင့် စိုက်မည်လုပ်တော့ ကိုဖေခင် မနေနိုင်တော့သဖြင့် ဝင်ဆွဲရခြင်း ဖြစ်သည်။

"ဟေ့ကောင်၊ လက်လွန်ကုန်မယ်၊ တော်တော်ကြာ လူသတ်မှုဖြစ်နေလိမ့်မယ်"

သည်တော့မှ ကိုမြင့် ဓားမြှောင်ကို ကောက်ယူကာ လူရမ်းကား နံဘေး ကိုတစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်း ကန်ပစ်လိုက်သည်။ လူရမ်းကား နှစ်ယောက်လုံး မလှုပ်နိုင်တော့။

"အစ်ကို"

အေးမက သူ့လက်မောင်းကို လာကိုင်သည်။

"ဘယ်မလဲ တစ်ယောက်"

"အင်တိုင်းတောစပ်က ဟိုဘက်ကွင်းပြင်လေးထဲမှာ"

သူတို့နှစ်ယောက် အလုပ်တွေ သယ်ပြီး အေးမနောက်သို့ လိုက်ခဲ့ကြ သည်။ အင်တိုင်းတောထဲကို ဖြတ်ပြီးနောက် ကွက်လပ်တစ်ခုသို့ ရောက်ကြသည်။

တောင်ယာစပါးစိုက်သည့် လယ်ကွက်တစ်ခု ဖြစ်ဟန်တူသည်။ အဝေးက လှမ်းကြည့်တော့ ကန်သင်းရိုးတွင် ဖြူဖြူသဏ္ဍာန်တစ်ခု လဲနေသည်။

"မမစန်းရင်"

အေးမက အော်ခေါ်သည်။ ဖြူဖြူသဏ္ဍာန်မှ အသံထွက်မလာ၊ သူတို့ ရောက်သွားတော့ မစန်းရင်ကို လက်ပြန်ကြိုးတုပ်ကာ ပါးစပ်ကို အဝတ်တွေ | ဆို့ပြီး စည်းထားသည်။ ဒဏ်ရာကို ရှာကြည့်တော့ ဘာမျှမတွေ့၊ ကြိုးကိုဖြေပေးတော့မှ မစန်းရင်က ပစ္စည်းများကို ပြသည်။ သူတို့ ပစ္စည်းများကို တောစပ်ကန် သင်းရိုးတွင် တွေ့ရသည်။

ကိုမြင့် သူ့ဘဝကို သူ စက်ဆုတ်သည်။ သည်လိုဖြစ်ရသည်ကိုလည်း စက်ဆုတ်သည်။ တောကြီးမျက်မည်း၊ ညကြီးမှောင်မှောင်တွင် တွေ့ရသည့် မိန်းမနှစ်ယောက်၏ အဖြစ်ကိုလည်း စက်ဆုတ်သည်။ မကောင်း၊ သူလုပ်နေ သည့် အလုပ်၊ သူများတွေ လုပ်နေရသည့် အလုပ်သည် နည်းနည်းမျှ မကောင်း၊ သိက္ခာနှင့် လဲရသည်။ အရှက်နှင့် လဲရသည်။ အသက်နှင့် လဲရသည်။ လောက ကြီးသည် နည်းနည်းမျှ မကောင်း။ ။

သူ့လက်မောင်းက ဒဏ်ရာကို အေးမက ပတ်တီးစည်းပေးသည်။ ကိုမြင့် က ဘာမျှမပြော။

လေးယောက်သား ရှေ့စခန်းသို့ လာခဲ့ကြသည်။ ရှေ့စခန်းက လူသိပ် | မရှုပ်၊ အေးအေးဆေးဆေး ရှိသည်။ ပစ္စည်းတွေချ၊ စားသောက်ပြီးတော့ ကိုမြင့် | ခပ်လှမ်းလှမ်းက ကျွန်းပင်ကြီးတစ်ပင် အောက်မြစ်ဆုံတွင် ထိုင်၍ ဆေးလိပ်ကို ဖွာသည်။

သည်အလုပ် မကောင်းမှန်းကို သူသိသည်။ သိလျက်နှင့် သည်လောကထဲတွင် သူမျောနေပြီ၊ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ သူ မစဉ်းစားတတ်။

“အစ်ကို”

တစ်ချက် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အေးမ၊ မာယာသည် အေးမ၊ ဖျံမလေး အေးမ၊ ကုန်ပစ္စည်းကို မှောင်ခိုသလို အချစ်ကိုလည်း မှောင်ခိုသည့် အေးမ၊ အသည်းနှလုံးကိုလည်း မှောင်ခိုသည့် အေးမ။

ကိုမြင့်က ဘာမျှမပြော၊ ပြောလည်း မပြောချင်၊ စိတ်ညစ်ခြင်းလော။ စိတ်နာခြင်းလော၊ သူမခွဲခြားနိုင်။

လက်ချောင်း နုနုသွယ်သွယ်ပျောင်းက သူ့ပခုံးပေါ်သို့ ကျလာသည်။ ကိုမြင့်က ရှန်းလည်း မရုန်းမိ။ ပြန်လှည့်၍လည်း မကြည့်မိ၊ မီးမရှိတော့သော ဆေးပြင်းလိပ်တိုကို ဖွာကာ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်သည်။

လမင်းက ကောင်းကင်ပြာထဲတွင် ဇာချဲ့နေသည်။ လရောင်က ကျွန်းရွက်များကြားက လျှောကျလာကာ မြေပြင်တွင် ဇာရိပ်ပန်းပြောက်တွေ ဖော်ပေးနေသည်။

“အစ်ကို လက်မောင်းက ဒဏ်ရာ ဘယ့်နှယ်နေသေးသလဲ အစ်ကို”

အေးမ အသံက နူးညံ့ချိုသာနေသည်။ အသံက တိုးတိုးတိတ်ညံ့သက်သည်။

"အပေါ်ယံ ရုပ်ထိသွားတာပါ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး" ကိုမြင့်က လေသံပြတ်ပြတ်ဖြင့် ဖြေသည်။

"အေးမအပေါ်မှာ အစ်ကို့ကျေးဇူးဟာ ကြီးပါတယ် အစ်ကို"

ကိုမြင့်က ဘာမျှမပြော၊ အေးမမျက်နှာကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်သည်။ သူ အေးမကို သိပ်မယုံချင်၊ အေးမကို ကြောက်နေပြီ၊ သစ်ရွက်တွေကြားက | လရောင်သည် အေးမမျက်နှာပေါ်သို့ ထိုးကျနေသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် အမှောင်တစ်ဝက်၊ အလင်းတစ်ဝက် ရောနေသည်။ မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်တွေ ဥနေ သည်။ သူ့ပါးပြင်က လရောင်တွင် ဝင်းနေသည်။ အေးမ ပါးနုနု ဝင်းဝင်းလေး ကို ခပ်စပ်စပ်ကလေး ရိုက်ချင်သည့်တိုင် သူ မရိုက်ရက်၊ မရိုက်သင့်၊ မရိုက်နိုင်။

"အစ်ကိုကျေးဇူးဟာ ဆပ်လို့ မကုန်နိုင်ပါဘူးအစ်ကို"

သူ့ ကျေးဇူးဆပ်ပုံတွေကို ကိုမြင့် ကြောက်ပြီ၊ ပါးစပ်က ဖွင့်ပြောလိုက် | ချင်သည်။ သို့ရာတွင် မပြောရက်၊ မပြောသင့်၊ မပြောနိုင်။

"အေးမဟာ အစ်ကိုနဲ့ မတွေ့အောင် ရှောင်ခဲ့တယ် အစ်ကို၊ ဘယ်တော့မှ လဲ တွေ့လိမ့်မယ်လို့ မထင်တော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ခုတော့"

ကိုမြင့်က တမင်လုပ်၍ ပြုံးသည်။

"ကမ္ဘာကြီးက ကျဉ်းကျဉ်လေးပါ အေးမ၊ ခု မင်း မတွေ့ချင်ဆုံး လူ နဲ့ လာ တွေ့နေရပြီ မဟုတ်လား"

"မတွေ့ချင်ဆုံး လူတဲ့"

အေးမက ခပ်တိုးတိုး ရွတ်သည်။ "ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုယ်ဟာ မင်းမတွေ့ ချင်ဆုံး လူပဲ မဟုတ်လား" "ထားပါတော့ အစ်ကို၊ အစ်ကို ထင်ချင်သလိုထင်နိုင်ပါတယ်"

"ထင်ချင်သလို ထင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ထင်သင့်တာကို ထင်တာပါ။ တောရကျောင်းမှာ ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်း ထားပစ်ခဲ့ပြီး ထွက်သွားတာမျိုးဟာ သာမန် လူတစ်ယောက်အပေါ်မှာတောင် မလုပ်အပ်၊ မလုပ်ထိုက်တဲ့ ကိစ္စ၊ ဒါကို မင်း လုပ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ ငွေလေးတစ်ရာပေးပြီး ငါ့စေတနာကို

စော်ကားသွားတယ်၊ လမ်းပေါ်မှာ လျှောက်နေတဲ့ ကောင်ပေမယ့် ဒီလောက် အထင်မသေးပါနဲ့”

“အထင်သေးတာ မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကို”

“ဘာဖြစ်လို့ မဟုတ်ရမှာလဲ၊ မင်းပါးစပ်က ဘာပြောပြော၊ မင်းလုပ်သွား ပုံ က လူကို ဂျပိုးသူခိုးလို လုပ်သွားတာပဲ၊ နှုတ်ဆက်သွားဖော်တောင် မရဘူး၊ မင်းတို့ လိုဘလဲပြည့်ရော လူတစ်ယောက်ကို ငှက်ပျောခွံ တစ်ခွံလောက်တောင် တန်ဖိုးမ ထားတော့ဘူး၊ ငွေလေးတစ်ရာပေးပြီး ထွက်သွားတယ်၊ ကူလီထမ်းခ ပေးသွား တာပေ့ါ ဟုတ်လား၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ရော့…မင်းငွေတစ်ရာ”

ကိုမြင့်အိတ်ထဲတွင် အစိတ်တန်လေးရွက် အထပ်လိုက်ရှိနေသည်။ အစိတ် တန်အထပ်ကို အေးမရင်ခွင်ထဲသို့ ပစ်ပေးလိုက်သည်။ အေးမက ဘာမျှမပြော။ ယူ လည်းမယူ။

“အစ်ကို” အေးမက ခပ်တိုးတိုးခေါ်သည်။ ကိုမြင့်က ငုံ့ကြည့်သည်။ ။

သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သစ်ရွက်လှုပ်သံ၊ ပိုးမွှားတို့ မြည်သံမှအပ လုံးဝ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ စခန်းဆီမှ သီချင်းသံ ဂီတာသံ၊ စကားပြောသံ၊ရယ်သံများ တစ်ချက်တစ်ချက် ကြားရသည်။ ။

“အစ်ကိုအပေါ်မှာ ပြစ်မှားခဲ့တာရှိရင် ခွင့်လွှတ်ပါ အစ်ကို”

အေးမအသံက တုန်ရီလှိုက်လှဲ နေသည်။ သူ့မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်တွေ ဝဲ နေသည်။ မာယာသံတွေ၊ မာယာမျက်ရည်တွေဟု ကိုမြင့်ထင်သည်။ ထင်ချင် သည်။

အေးမက သေးသွယ်သော လက်ချောင်းများဖြင့် ကိုမြင့်လက်မောင်းပေါ် က ပတ်တီးကို ဖွဖွကလေးကိုင်၍ ပြင်စည်းပေးနေသည်။

အယုအယတွေ။ သမုဒယတွေ။ သူတို့အယုအယ။ သူတို့ သမုဒယတွေကို ကြည့်ပြီး ကိုမြင့် ပြုံးမိသည်။

“အေးမက အစ်ကို့ကို ချစ်ပါတယ် အစ်ကိုရယ်” အေးမအသံက နွဲ့သံ၊ တမ်းတသံ၊ ရှိုက်မောသံပါသည်။

“မင်းတို့မှာ အချစ်ဆိုတာများ ရှိသေးလို့လား”

ကိုမြင့်က မေးသည်။ သူတို့ပါးစပ်က အချစ်ဆိုသည့် စကားကို ကြား ရတော့ ဟာစ်၍ ရယ်ချင်သည်။

"ဩော်...အစ်ကိုရယ်။ ဘယ့်နှယ်ပေးပါလိမ့်။ အသဲနှလုံးနဲ့ လူဆိုရင် အချစ် တော့ ရှိကြစမြဲပေါ့"

"ဘာအသဲနှလုံးနည်း။ ဘီလူးမအသဲနှလုံးမျိုးလော။ ကဝေမ အသဲနှလုံး မျိုး လော။

ကိုမြင့်က တမင်လုပ်၍ ရယ်သည်။

"မင်းတို့ဟာ အချစ်ကို ကုန်ပစ္စည်းတစ်ခုလောက်သာ သဘောထားကြ တာ ပါ အေးမရာ။ အမြတ်ရရင် ပစ္စည်းကို ရောင်းမယ်။ ဒီထက်အမြတ်ရရင် အဲဒီ အမြတ်ပေးတဲ့လူကို ရောင်းတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ မှောင်ခိုလုပ်တဲ့နေရာမှာ

တော့ အောချလောက်ပါတယ်။ ပစ္စည်းတင်မကဘူး အချစ်ကိုတောင် မှောင်ခို လုပ်ကြတယ်"

အေးမက ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သည်စကားလုံးကတော့ ချက် ကောင်းကို ထိသွားပုံရသည်။

"အစ်ကို၊ အေးမကို ဒီလောက်တောင် အထင်သေးသလား"

"အထင်သေးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အရှိကို အရှိအတိုင်း မြင်တာပါ။ မင်း လုပ် သွားပုံက ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်နေတာပဲ။ ခုစိတ်မျိုးမို့လို့ပေါ့။ အရင်တုန်း က စိတ်မျိုးနဲ့ ဆိုရင် ကိုယ်က ကိုယ့်ပါးကို တစ်ချက်ချရင် သူများပါးကို နှစ် ချက် ချရမှ ကျေနပ် တဲ့ ကောင်မျိုး"

အေးမက မျက်နှာကို ရှေ့သို့ တိုးပေးကာ ပါးကို ထိုးပေးသည်။

"ရိုက်လေ၊ ရိုက်လိုက်ပါ။ အေးမက ခံရဲပါတယ်။ ဒီလောက် သတ္တိမနည်း ပါဘူး။ အေးမမှာ အပြစ်ရှိရင် အေးမခံရဲပါတယ်။ ပါးရိုက်ရုံတွင် မကဘူး၊ အစ်ကို သတ် မယ်ဆိုရင်လဲ အေးမ ခံရဲပါတယ်၊ သတ်ပါ"

အေးမက သူ့ခါးကြားတွင် ညှပ်ထားသည့် ယိုဒယား မောင်းပြန် မောင်းချခါးကို ထုတ်ပေးသည်။

“အေးမ အစ်ကို့ကို မပြောဘူးလို့ နေခဲ့တယ်၊ နောင်ကိုလဲ မတွေ့အောင် ရှောင်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလောက,က ကျဉ်းကျဉ်းကလေး ဆိုတော့ ရှောင်လို့ မလွတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခုတော့ ဘာ့ကြောင့် မတွေ့ချင်သလဲ ဆို တာကို အေးမ ဖွင့်ပြောမယ်၊ အစ်ကို ကြိုက်သလို လုပ်ပါ။ အစ်ကို့အဖေကို သတ်ခဲ့ တဲ့ ဗိုလ်ချစ်ဖုန်းဆိုတာ အေးမရဲ့ အဖေ၊ သိပြီလား၊ ဗိုလ်ချစ်ဖုန်းဆိုတာ အေးမရဲ့ အဖေ”

ကိုမြင့် ထိုင်ရာမှ ရုတ်ကနဲထသည်။ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်သည်။ သူ့ ကိုယ်သူ ဘာဖြစ်နေမှန်းမသိ၊ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ၊ သံပတ်ပေးထားသည့် စက်ရုပ် တစ်ရုပ်လို ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေမိသည်။

ဗိုလ်ချစ်ဖုန်း၊ ဗိုလ်ချစ်ဖုန်း၊ ယခု သူ့အဖေကို သတ်ခဲ့သော ဗိုလ်ချစ်ဖုန်း ဘယ်ဆီရောက်နေသနည်း။

အေးမက ထိုင်ရင်း ရှိုက်၍ ရှိုက်၍ ငိုနေသည်။ သူရှိုက်ငိုနေခြင်းကြောင့် သူ့ ပခုံးများသည် တသိမ့်သိမ့် လှုပ်နေကြသည်။

“အမေ့ကို ပြန်ပြောတော့ အမေကလဲ စိတ်မကောင်းဘူး၊ ညီမကလေး ကလဲ စိတ်မကောင်းဘူး၊ အမေက ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောနဲ့ဆိုလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မ ပြောဘူး၊ မချစ်မေကိုတောင် မပြောခဲ့ဘူး”

“ခု မင်းအဖေ ဘယ်မှာလဲ”

အေးမက မော့ကြည့်သည်။ ကိုမြင့်အသံက အနည်းငယ် မာနေသည်။

“အေးမ ပြောပြီးပြီထင်တယ် အစ်ကို၊ အဖေဟာ ထောင်ကလွတ်ကတည်း က ပြန်မလာတော့ဘူး၊ သေသလား၊ ရှင်သလားလဲ မသိရဘူး၊ သတင်းလဲ မကြားရ တော့ဘူး၊ အေးမ အထင်ကတော့ အဖေဟာ မသေသေးဘူး ထင်တယ်။ တစ် နေရာရာမှာ ရှိနေဦးမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် အမေကလဲ စိတ်နာတယ်၊ အေးမလဲ စိတ်နာ တယ်၊ အဖေ့ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေကြောင့် အေးမတို့ ခုလို ဒုက္ခရောက် နေရတာ၊ အဖေမိုက်ခဲ့လို့၊ ဆိုးခဲ့လို့ အေးမတို့ ဒီဘဝရောက်နေရတာ၊ အေးမ စာသင်ချင် တယ်၊ ဒါပေမယ့် မသင်နိုင်ဘူး၊ သင်ချိန်မရခဲ့ဘူး၊ အေးမ မှောင်ခို လုပ်ခဲ့ရတယ်၊ ထမင်းလေးတစ်လုတ် စားရဖို့ ညီမလေးကို ပညာထွန်းထွန်း ပေါက်ပေါက် ဖြစ်စေ ချင်လွန်းလို့ အေးမ လုပ်ခဲ့ရတယ်၊ အဖေသာ မမိုက်ရင် အေးမတို့ ဒီအခြေရောက် ချင်မှ ရောက်မှာ၊ ဒါကြောင့် အဖေ့ကို အေးမ စိတ်နာတယ်၊ အေးမ ကျောင်းမနေရ တာ မိန်းကလေးတန်မဲ့ ဒီလိုလျှောက်လုပ်နေရတာ၊ အောက်ကျနောက်ကျဖြစ်ရ တာ ဒါတွေ အားလုံးဟာ အဖေ့ကြောင့်ပဲ၊ သားသမီး တွေ မိုက်တာက သူတို့တစ်

ဘဝပဲ နစ်မွန်းတယ်၊ အဖေတွေ အမေတွေ မိုက်တော့ သားတွေ သမီးတွေ အားလုံး နစ်မွန်းရတယ်၊ လူတွေကလဲ သားသမီး မိုက်တာကိုသာ ပြောကြတယ်။ မိဘတွေ မိုက်တာကျတော့ ဘာမှ မပြောကြဘူး”

အေးမ စကားက ဟုတ်သလိုလိုတော့ ရှိသည်။ သားသမီးတွေ မိုက်တော့ မိဘတွေ၏ ဘဝက ဘာမျှမဖြစ်၊ မိဘတွေမိုက်တော့ သားတွေ သမီးတွေ ပျက်စီးရသည်။ အေးမက အဖေမိုက်၍ သည်ဘဝရောက်ခဲ့ရသည်။ သူကကော၊ သူကတော့ အမေ မလိမ်မာ၍ အိမ်မှထွက်ခဲ့ရသည်။

“ခုတော့ အေးမဖာသာ အေးမ ရုန်းကန်ပါတယ်၊ အမေ မျက်စိခွဲပြီးလို့ ညီမလေး ဘွဲ့ ရသွားရင် အေးမ ဒီလောက် မပူတော့ပါဘူး”

အေးမ ရှိုက်၍ ရှိုက်၍ ငိုသည်။

“ကဲ...တိတ်၊ တိတ်၊ စိတ်မကောင်းစရာတွေ မတွေးနဲ့၊ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်ကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ကိုမြင့်က အေးမပခုံးကို ဖက်၍ နှစ်သိမ့်သည်။

(၂၅)

နောက်တစ်နေ့ညနေ မှောင်ရီရီတွင် ကျီကုန်းသို့ ရောက်ကြသည်။

ကျီကုန်းသို့ ရောက်လျှင် ထုံးစံအတိုင်း ဘတ်စ်ကားပေါ်မှ ကိုယ့်အထုပ် ကိုယ်ဆွဲ၍ ဆင်းကြရသည်။ ဂိတ်ကွင်းလမ်းက သွားကြရသည်။ နေရှုဉ္စရာ မြစ်ကမ်းက ခါတိုင်းတည်းနေကျ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွင် တည်းကြသည်။

အမောအပန်းဖြေ၍ ထမင်းစားပြီးသည့်နောက် ကိုဖေခင်ကတော့ စောစော အိပ်နှင့်သည်။ ကိုမြင့်ကတော့ ဆရာတော် ဦးခေမာကို လှူဖို့ဝယ်လာ သည့် ပိုလ် ဆင် ထောပတ်ဘူးနှင့် ဂိုလ်ဒင်းပတ် မုန့်သေတ္တာဘူးကိုထုတ်ပြီး ကမ္မဋ္ဌာန်း ကျောင်းဘက်သို့ ထွက်မည်ပြုသည်။

“ဘယ်လဲအစ်ကို” သူ့ အရိပ်အခြေကို စောင့်ကြည့်နေသည့် အေးမ လှမ်းမေးသည်။ “ဆရာတော်ကို သွားကန်တော့မလို့၊ အေးမ မအိပ်သေးဘူးလား”

အေးမက လက်ဝါးကို ပိတ်၍ ချစ်စဖွယ်သမ်းဝေကာ ခေါင်းရမ်းပြ သည်။ “အိပ်လို့ မရသေးဘူး၊ မမစန်းရင်တော့ အိပ်ပြီ၊ အေးမ မလိုက်ရဘူး လား၊ အေးမ

လဲ ဆရာတော်ကို ဟောလစ်ကလေးတစ်ဘူး ကန်တော့ရဦးမယ်။ အခေါက်တိုင်း သူ့ကျောင်းမှာ တည်းနေတယ်၊ ဘာမှ မလှူဖြစ်သေးဘူး”

အေးမက သူ့အထုပ်ကို ဖြည်၍ ဟောလစ်တစ်ဘူးကို ထုတ်ပြီး ကိုမြင့် စက္ကူအိတ်ထဲသို့ ထည့်သည်။

သည်ညတော့ လမင်းကြီးက ပြာလဲ့တွင် ဇာမချဲ့နိုင် တိမ်ဖြူတို့က အဆုပ်လိုက် အဆုပ်လိုက် ကောင်းကင်တွင် လွင့်မျောနေကြသည်။ လမင်းက တိမ်ဖြူတွေကြောင့် မလင်းတစ်လှည့် လင်းတစ်လှည့်။

“နှစ်ယောက်အတူ လာကန်တော့လို့ ဆရာတော်ကများ တစ်မျိုးထင်နေ မလား မသိဘူး”

ကိုမြင့်က ဘေးမှလိုက်လာသည့် အေးမကို ငုံ့ကြည့်သည်။ နှစ်ယောက် သားလမ်းလျှောက်ကြသည်ကို ကိုမြင့် အမှတ်ရသည်၊ သည်တုန်းကလိုပင် အေးမကိုယ်က မွှေးမြဲဆဲ၊ ဆံပင်များက သင်းပျံ့ဆဲ။

“အမယ်လေး၊ ဘယ်လိုထင်ထင်ပေ့ါ၊ သူကများ ပူနေလိုက်ရသေး၊ ဟွန်း” အေးမက သူ့ကို ကိုယ်လုံးဖြင့် တိုက်သည်။

ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းက တိတ်ဆိတ်နေသည်။ နေရဉ္ဇရာမြစ်က ရေစီးသံ ကို တသွင်သွင်ကြားနေသည်။ သည်အချိန်ဆိုလျှင် ဆရာတော် တရားထိုင်ပြီး လောက်ပြီ။

ဝါးဖြင့် ဆောက်ထားသည့် ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းလေးရောက်တော့ ကမ္မဋ္ဌာန်း ကျောင်းတံခါးက စေ့ထားသည်။ အထဲက ဘာသံမျှ မကြားရ၊ ကိုမြင့်တံခါးကို တွန်းကာဝင်လိုက်သည်။ အေးမက သူ့လက်မောင်းကို ဆွဲကာ အနားတိုးလာ သည်။

ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းလေးထဲတွင် မှောင်နေသည်။ ကိုမြင့်က လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို အောက်စိုက်ထိုးပြီး ပြန်ဟပ်သည့် အလင်းရောင်ဖြင့် ကျောင်းခန်းကို ကြည့်သည်။

ကျောင်းခန်းထဲတွင် မည်သူမျှမရှိ၊ ပစ္စည်းလည်း များများစားစားမရှိ။ ခပ်နိမ့်နိမ့် ဆောက်ထားသည့် ပြတင်းပေါက်ကို ခေါင်းဆိုက်လျက် အိပ်ရာတစ်ခု ရှိသည်။ အိပ်ရာဟုထင်ရသော နေရာတစ်ခု ရှိသည်။

ကြမ်းပြင်တွင် ဖျာကြမ်းတစ်ချပ်ခင်းထားပြီး သစ်သားခေါင်းအုံးတစ်လုံး ရှိသည်။ ခေါင်းအုံးဘေးတွင် စာအုပ်သုံးလေးအုပ်ကို တွေ့ရသည်။ တရားစာအုပ်များ ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ခြေရင်းတွင် ဖျင်ဖြူခေါက်ချိုး စောင်တစ်ထည်ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ခေါက်ထားသည်။ ခြေရင်းနံရံဘက်သို့ မီးထိုးကြည့်လိုက်တော့ ကြိုးတန်းတစ်ခုပေါ်တွင် သစ်ခေါက်ဆိုး ဧကသီတစ်ထည် လွှားဖြန့်ထားပြီး အပေါ်ရုံ သင်္ကန်းတစ်ထည်က ခေါက်လျက်သား ရှိနေသည်။ လေးဒေါင့် သစ်သားခုံ နိမ့်နိမ့်ကလေးပေါ်တွင် ဒန်ဖလားတစ်လုံး မှောက်လျက်၊ အနီးတွင် သင်ဝုန်းဓား တစ်ချောင်း၊ ဆားဘူးနှင့် တံပူသုံးလေးချောင်းကို တွေ့ရသည်။ အပေါက်ဝတွင် ကျောက်ကာခွက်တစ်လုံး တင်ထားသည့် သောက်ရေအိုးတစ်လုံး နှင့်မှောက်ပြီး ဆေးထားသော သပိတ်တစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။ ထိုပစ္စည်းများ မှလွဲလျှင် ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းထဲတွင် တခြားမည်သည့် ပစ္စည်းမျှမရှိ။

သော်...ဆရာတော်သည် အပွကိစ္စေစ ဟူသော အဆုံးအမနှင့် ညီညွတ် လေစွ။

"ဘယ်သူမှလဲ မရှိပါလား"

အေးမက ခပ်တိုးတိုးမေးသည်။ အသံသည် တိတ်ဆိတ်နေသည့် ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းလေးထဲတွင် မြည်ဟိန်းသွားသည်ဟု ထင်ရသည်။

"ဆရာတော် စင်္ကြံလျှောက်နေသလား မသိဘူး၊ တရားအားထုတ်ပြီးရင် ကမ်းစပ်မှာ စင်္ကြံလျှောက်တတ်တယ်"

ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်း နိမ့်နိမ့်ကလေးပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ အပြင်ဘက် တွင် လရောင်က သိပ်မလင်း၊ တိမ်တိုက်ဖြူဖြူများကြားတစင် မှုန်မှုန်လဲ့လဲ့မျှ သာလင်းနေသည်။ မြစ်ကမ်းဘေး ဒီလုံးခင်းသည့် စင်္ကြံလမ်းပေါ်တွင် စင်္ကြံ လျှောက်ရင်း စာရွတ်နေသော ဆရာတော်ကို ဖူးရသည်။

"အဝိဇ္ဇာဟု၊ မဟာတမ၊ မှောင်ကြီးကြလျက်၊ ဘဝမြုံသိုက်၊ ရှိန်ရှိန်အိုက်သား၊ အမှိုက်မီးစာ၊ ဤခန္ဓာကို၊ တွယ်တာသမှု၊ အကြောင်းပြု၍၊ အကုသလ၊ ဓမ္မညစ်ဆိုး၊ အဖြစ်မျိုးကို၊ ကြိုးကြိုးပမ်းပမ်း၊ နေ့စဉ်ထမ်းသား၊ ပါယ်လမ်းဗီဇ၊ အပုညနှင့်၊ ဘဝနောင်ခါ၊ သံသရာဝယ်၊ လူ့ရွာနတ်ငြမ်း စည်းစိမ်သွမ်းကို၊ ချမ်းသာအတိ၊ အဆင်းငြိလျက်"

ဆရာတော် ဦးခေမာယ လယ်တီဆရာတော်ဘုရား၏ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် လင်္ကာကို ရွတ်ရင်း စင်္ကြံလျှောက်နေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကို မြင်တော့ ဆရာတော် စကြံလျှောက်ရာမှ ရပ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်က မြေပြင်တွင် ပုဆစ်တုပ်ထိုင်၍ ဆရာတော်ကို ကန်တော့ သည်။

"ဒကာလေး၊ အဲ မောင်ကိုမြင့်တို့လား"

"တင်ပ့ါဘုရား"

ဆရာတော်က ချက်ချင်း မှတ်မိသည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်လောက်က ခဏသာ မြင်လိုက်ရသူတစ်ဦး၏ အမည်ကို မှတ်မိသော ဆရာတော်၏ မှတ် ဉာဏ်သည် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းနေသည်။

"အေး၊ ထိုင်ကြ ထိုင်ကြ"

ဆရာတော်က မြက်တောပေါ်တွင် အထိုင်ခိုင်း၍ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း သူထိုင်နေကျ ကျောက်တုံးပေါ်တွင် ထိုင်သည်။ ကိုမြင့်က လှူဖွယ်ပစ္စည်းများကို ကပ်တော့ ဆရာတော်က ဆုပေးသည်။ ဇနီးမောင်နှံ အတူ နိဗ္ဗာန်ဝင်နိုင်ကြပါစေ ဟု ဆုပေးသည့်အခါတွင် သူတို့နှစ်ယောက် စိတ်ထဲက ပြုံးမိကြသည်။

"ဦးပဥ္စင်း ပုတီးစိပ်တာ အနှောင့်အယှက်များ"

"အင်း၊ ပုတီးက စိပ်ပြီးပါပြီကွယ်၊ ဦးပဥ္စင်းငယ်ငယ် လယ်တီကျောင်း တိုက်မှာ ကိုရင်ဝတ်နဲ့တုန်းက ရခဲ့ဖူးတဲ့ လယ်တီဆရာတော်ဘုရားရဲ့ ပဋ္ဌိစ္စ သမုပ္ပါဒ် လင်္ကာကို ရွတ်နေတာပါ။ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ စာဒေါင်းဒေါင်း ပြေးနေအောင် အလွတ်ကျက်တာလား၊ စာချဆရာတော်ရဲ့ ကြိမ်ကို ကြောက်တာ ကိုး၊ ဘယ် နားလည်မလဲ၊ ကြီးလို့ စာပေပရိယတ်ကို နည်းနည်းပါးပါး လိုက် စားတော့မှ သဘောပေါက်လာတာ၊ ဒါတောင် ရေးရေး သဘောပေါက်ရုံ ရှိသေး တယ်။ တကယ်သိတာ မဟုတ်ဘူး"

"ဦးပဥ္စင်း ဘယ်မှာ စာဝါလိုက်ခဲ့ပါသလဲ ဘုရား၊ မန္တလေးလား၊ ပခုက္ကူလား"

ကိုမြင့်က မေးသည်။

"စာဝါရယ်လို့ ဟုတ္တိပတ္တိ မလိုက်ပါဘူးကွယ်၊ ဦးပဥ္စင်းက ကြီးမှ ရဟန်း ဘောင်ဝင်တာ၊ ဒါထက် မောင်ကိုမြင့် စောစောက ဦးပဥ္စင်းရွတ်နေတဲ့ ပဋ္ဌိစ္စ သမုပ္ပါဒ် လင်္ကာကို ကြားဖူးရဲ့လား"

"မကြားဖူးပါဘူး ဘုရား"

“ဒီက ဒကာမလေးကော”

“မကြားဖူးပါဘူး ဘုရား”

“အေး၊ ဘုန်းကြီးကတော့ ဘုန်းကြီးစကားပဲ ပြောမှာပဲ၊ ခု မောင်ကိုမြင့် တို့၊ ဒကာမလေးတို့ ဦးပဉ္စင်းကို လှူဖွယ်ဝတ္ထုနဲ့ လှူကြတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ | လှူကြသလဲ၊ စေတနာထက်သန်လို့၊ သဒ္ဓါတရားထက်သန်လို့ လှူကြတယ်။ | ဟုတ်လား”

“တင်ပါ”

“စေတနာကံတဲ့၊ ဘုရားဟောတယ်၊ စေတနာသည်ပင်လျှင် ကံဖြစ်တယ်။ နောင်ဘဝမှာ ကောင်းရာသုဂတိ လားအောင်လို့ မျိုးစေ့ချရတယ်၊ ပြုသူအသစ်၊ ဖြစ်သူအဟောင်းတဲ့၊ ခု မောင်ကိုမြင့်တို့က ကောင်းမှုကုသိုလ်တစ်ခုကို ပြုလိုက်တာဟာ နောင်အတွက် မျိုးစေ့ကိုချလိုက်တာပဲ။ ခုဘဝမှာ တွေ့နေရတဲ့ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေဟာ ရှေးကံဟောင်းကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ကြရတာ၊ ရှေးက ကံမျိုးစေ့ ညံ့လို့ ဖြစ်ခဲ့ကြရတာ၊ ဟုတ်လား”

“တင်”

“ပုထုဇဉ် သတ္တဝါတွေရဲ့ စိတ်မှာ အဝိဇ္ဇာ မှောင်ခတ်ကြီး လွှမ်းမိုးနေတဲ့ | အတွက် လူ့စည်းစိမ်၊ နတ်စည်းစိမ်၊ ခတ်မီးဆယ့်တစ်မျိုး လောင်မြိုက်နေတာ

မြသန်းတင့် ကို မသိနိုင်ဘူးတဲ့။ အဲဒီလို မသိနိုင်တဲ့အတွက် တရှိန်ရှိန်ပူလောင်နေတဲ့ ဘဝ သိုက်မြုံကို နိဗ္ဗာန်ဘုံထင်နေကြသတဲ့။ အမှိုက်မီးဇာနဲ့တူတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို တွယ် တာတဲ့ တဏှာတရား ဥပါဒါန်တရားတွေ နေ့စဉ် ပွားနေကြရတယ်၊ အဝိဇ္ဇာ၊ တဏှာ၊ ဥပါဒါန်တိုက်တွန်းတဲ့အတွက် အပုညာဘိသင်္ခါရတရားတွေ ပွားရတယ်။ အပုညာဘိသင်္ခါရ တရားဆိုတာ ဒုစရိုက်မှုတွေကို ပြောတာ၊ ဟုတ်လား”

“တင်ပ့ါဘုရား”

ဆရာတော် ဦးခေမာက သူတို့နှစ်ဦးကို တရားချသည်။ ဆရာတော်သည် မည်သည့်အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် သူတို့နှစ်ဦးကို တရားတွေ ပြနေသနည်း။ ဘုန်းတော် ကြီးဖြစ်၍ တရားစကားပြောသည်လော။ သူတို့အလုပ်သည် ဒုစရိုက်အလုပ်ဟု သွယ်ဝိုက်ပြောလိုသည်လော၊ ကိုမြင့် မစဉ်းစားတတ်။ ဆရာတော်က တိတ်ဆိတ်နေသည်။ သူတို့ နှစ်ဦးကလည်း တိတ်ဆိတ် နေသည်။ မြက်တောထဲမှ ပိုးမွှားများ၏ အော်သံကို ကြားရသည်။

“မောင်ကိုမြင့်”

“ဘုရား”

“ဝိပ္ပလ္လာသ ဆိုတဲ့ စကားကို ကြားဖူးရဲ့လား”

ကိုမြင့် ခေတ္တစဉ်းစားသည်။ သူဘယ်မှာ ကြားဖူးသနည်း။ သည်စကား လုံးကို တစ်နေရာရာတွင် ကြားဖူးသည်ဟူကား ထင်သည်။ ဝိပ္ပလ္လာသ။ ဝိပ္ပလ္လာသ။ ။ သော်...ဟုတ်ပြီ။ ပုံမခြား၊ ဂဠုန်နဂါး၊ စုံသားမြတ်စွာ၊ သေချာ ဖွေရှာ ကြည့်မိ၊ လွမ်းသည့်စိတ်က ဝိပ္ပလ္လာသ။

စိန်ခြယ် ဖြာရောင်လင်း ကြိုးထဲက အပိုဒ်တစ်ပိုဒ် ဖြစ်သည်။ သည် သီချင်းကို ဆရာ ဦးစံကောင်း တယောတီးလေ့ရှိသည်။ ဖိုးလှချိုလည်း မကြာ မကြာ ညည်းလေ့ရှိသည်။ သို့ရာတွင် အဓိပ္ပာယ်ကို သူကောင်းကောင်း နား မလည်။ သီချင်းက ကောင်းကင်က တိမ်တွေ၊ ဂဠုန်ရုပ်၊ နဂါးရုပ်သဏ္ဍာန်ပြောင်းလဲကြကြောင်း။ သည်တိမ်တွေ ပြောင်းနေသလို အလွမ်းတွေလည်း | ထွေပြားနေကြောင်း အဓိပ္ပာယ်ထွက်သည်ထင်သည်။ အော် လွမ်းသည့်စိတ်က ဝိပ္ပလ္လာ။

ဆရာတော် ဘာအဓိပ္ပာယ်နှင့် မေးသနည်း။

“ကြားတော့ ကြားဖူးသလိုပဲ ဘုရား၊ ဒါပေမယ့် သေသေချာချာ မသိပါ ဘူး ဘုရား”

“ဝိပ္ပလ္လာသဆိုတာ ဖောက်ပြန် မှားယွင်းခြင်းကို ခေါ်တာ။ အဟုတ်ကို မဟုတ်လို့ထင်တာ၊ မဟုတ်ကို အဟုတ်လို့ ထင်တာ”

“တင်ပါ့ဘုရား”

“သညာ ဝိပ္ပလ္လာသ၊ စိတ္တ ဝိပ္ပလ္လာသ၊ ဒိဋ္ဌိ ဝိပ္ပလ္လာသတဲ့၊ ဝိပ္ပလ္လာသ တရားသုံးပါးရှိတယ်၊ အမှတ်မှားခြင်း၊ အသိမှားခြင်း၊ အယူမှားခြင်းဆိုတဲ့ မှား ခြင်းကြီး သုံးပါးပေါ့ကွယ်။ အနိစ္စကို နိစ္စလို့ထင်၊ အသုဘကို သုဘလို့ထင်၊ ဒုက္ခကို သုခလို့ထင်၊ အနတ္တကို အတ္တလို့ထင်တာတွေဟာ ဝိပ္ပလ္လာသ တရားသုံး ပါးထဲမှာ အကျုံးဝင်တာပေါ့၊ သညာဝိပ္ပလ္လာသကတော့ တောသမင်ရဲ့ အဖြစ်နဲ့ ဥပမာတူသတဲ့၊ တောသမင်ဟာ လယ်ကွင်းထဲက ကောက်ရိုးရုပ်ကိုမြင်တော့ လူလို့ထင်ပြီး လန့်ပြေးသတဲ့၊ ပုထုဇဉ်ဆိုတာ သညာ ဝိပ္ပလ္လာသ သိပ်ကြီးသတဲ့၊ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ သုဘ၊ အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတွေကို အထင်အရှားမြင်ရပါလျက် နဲ့ သုဘ၊ နိစ္စ၊ သုခ၊ အတ္တလို့ ထင်ကြသတဲ့”

ဆရာတော် ဦးခေမာက ခေါင်းကို မော့၍ စဉ်းစားနေသည်။

“စိတ္တ ဝိပ္ပလ္လာသကတော့ မျက်လှည့်နဲ့တူသတဲ့၊ မျက်လှည့်ဆရာက မျက်လှည့်ပြတော့ ကြည့်တဲ့လူဟာ မြေစိုင်ခဲကို ရွှေခဲ၊ ငွေခဲလို့ ထင်တတ်သတဲ့။ သစ်ငုတ်ကို တောဆင်လို့ ထင်တတ်သတဲ့၊ တောဆင်ကိုလဲ သစ်ငုတ်လို့ ထင်တတ်သတဲ့၊ စိတ္တ ဝိပ္ပလ္လာသဟာ မဟုတ်ကို အဟုတ်လုပ်ကြံ လှည့်စားတတ်တဲ့အတွက် သညာ ဝိပ္ပလ္လာသထက် နက်နဲသတဲ့”

ဆရာတော်က ချဲ့ရှင်းသည်။

“ဒိဋ္ဌိ ဝိပ္ပလ္လာသ ကတော့ တောလမ်းမှားကြီးနဲ့ တူသတဲ့၊ တောကြီးထဲ မျက်စိလည်ပြီး နတ်ဆိုးတွေ၊ ကြွက်တွေနေတဲ့ ရွာရောက်တော့ ကြွက်တွေ၊ နတ်ဆိုးတွေက လူယောင် ဖန်ဆင်းနေကြသတဲ့၊ ခရီးသည် စိတ်ချလက်ချ အိပ်တော့မှ အူအသည်းကို နှုတ်စားကြသတဲ့၊ ဒီတော့ ကာမဘုံ၊ ရူပဘုံ အရူပဘုံ စတဲ့ ဘုံသုံးပါးဟာ တောကြီးနဲ့တူတယ်၊ ဦးပဥ္စင်းတို့ မောင်ကိုမြင့်တို့ ပုထုဇဉ် တွေဟာ ဒီလောကကြီးထဲမှာ မျက်စိလည်နေတဲ့ ခရီးသည်တွေနဲ့တူတယ်၊ အနတ္တ ကို အတ္တလို့ထင်၊ ဒုက္ခကို သုခလို့ထင်နေကြတယ်၊ ဒိဋ္ဌိဝိပ္ပလ္လာသဟာ သညာ ဝိပ္ပလ္လာသ၊ စိတ္တဝိပ္ပလ္လာသတို့ထက် နက်ရှိုင်းတယ်၊ ပြေပျောက်ခဲတယ်” ။

အေးမက ဆရာတော်၏မျက်နှာကို မော်၍ ဖူးသည်။ လရောင်တွင် ဆရာတော်၏ ဦးပြည်းသည် ပြောင်လက်နေသည်။ မျက်နှာက တည်ငြိမ်သည်။ မည်သည့်အတွက်ကြောင့် မသိ၊ အေးမသည် ဆရာတော်ကို ရွံ့ကြောက် စိုးထိတ်သလို ခံစားနေရသည်။

“ဒိဋ္ဌိဝိပ္ပလ္လာသကို ဖြုတ်ပြီး သမ္မာဒိဋ္ဌိကို တည်နိုင်မှ နတ်ဆိုးတို့ရွာက လွတ်မယ်၊ သံသရာက ထွက်နိုင်မယ်၊ ကြားရဲ့ လား မောင်ကိုမြင့်”

“တင်ပ့ါဘုရား”

“သမ္မာဒိဋ္ဌိဆိုတာ မောင်ကိုမြင့်တို့ နားလည်အောင် လွယ်လွယ်ပြောရရင် မှန်သောအယူအဆ ဆိုပါစို့ကွယ်၊ လောကီ သမ္မာဒိဋ္ဌိတဲ့၊ ဗောဓိပက္ခိယသမ္မာဒိဋ္ဌိ တဲ့၊ သံသရာမှာ ငါ့ဥစ္စာ၊ ငါ့ပစ္စည်းရယ်လို့ ဘာမှမရှိဘူး၊ မိမိပြုသော ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံသာလျှင် သံသရာအစဉ်ပါတဲ့ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းဖြစ်တယ်လို့ ယုံကြည်တဲ့ ကောင်းသော အယူလို့ဆိုလိုတယ်”

“တင်”

"ဦးပဥ္စင်း ပြောချင်တာက မောင်ကိုမြင့်တို့ ခု ဦးပဥ္စင်းကို လှူတာ တန်းတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောချင်လို့ပါ၊ လှူတယ်တန်းတယ်ဆိုတာ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုတာ ဖြစ်တယ်။ ရှေ့ အတွက် ကုသိုလ်ကံ မျိုးစေ့ချခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။ အေး မောင်ကိုမြင့်တို့ ကုန်ကူးလို့ ရှေ့လျှောက် ချမ်းသာချင် ချမ်းသာမယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒါတွေက ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ မဟုတ်ပေဘူး၊ မိမိပြုသော ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်သာလျှင် သံသရာ တစ်လျှောက်လုံး ပါလာမဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာဖြစ်တယ်။ ဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် အဲဒီ သံသရာ အဆက်ဆက်ပါမယ့် ဥစ္စာပစ္စည်းဟာ ပစ္စည်းကောင်းဖြစ်ဖို့လိုတယ်၊ ပစ္စည်းဆိုးကို သယ်မိရင်တော့ အပါယ်ဗီဇ ပါရတော့တာပဲ၊ အင်း...အကုသိုလ်ရေးကံဟောင်းဟာ တယ်လဲ ကြောက်စရာ ကောင်းပေတာပဲ"

ဆရာတော် သက်ပြင်းကိုချသည်။ ဆရာတော်၏ မျက်နှာသည် ကြည်လင်နေရာမှ ညိုသယောင်ထင်ရ၏။

"ခု မောင်ကိုမြင့်တို့ ဒကာမလေးတို့ ဘယ်ကို ပြန်ကြရမှာလဲ၊ မုံရွာကိုလား"

"တင်ပ့ါဘုရား"

"ဇာတိကကော" ကိုမြင့်က အေးမကို လှည့်ကြည့်သည်။

"တပည့်တော်ကတော့ ပခုက္ကူဘက်ကပါ ဘုရား၊ ပေါက်နယ်ထဲကပါ"

"ပေါက်နယ်ထဲက ဟုတ်လား"

ဆရာတော်၏ အသံလှိုင်းသည် တုန်ခါသွားသည်ဟု ထင်ရ၏။

"ဒကာမလေးကကော"

"တပည့်တော်က ဇဂျီကပါဘုရား"

"အင်း... ဒီလိုပေါ့လေ၊ တစ်မြို့တစ်ရွာကပေမယ့် ကံအကြောင်းဆိုက်လာတော့ နဖူးစာဆုံကြရတာပေါ့"

အေးမက ကိုမြင့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ဣန္ဒြေရနေသည့် ကိုမြင့်မျက်နှာ ကိုကြည့်၍ ရယ်ချင်သဖြင့် ခေါင်းကို အောက်သို့ ငုံ့ထားသည်။

"ပေါက်နယ်ဆိုတော့ ယောဘက်နဲ့ နီးမှာပေါ့" "ပေါက်နဲ့ ဂန့်ဂေါနယ်စပ်ကပါဘုရား၊ တပြင်းကပါ" "တပြင်း" "တင်ပါ"

ဆရာတော်၏ မျက်နှာသည် ညိုရာမှ ပို၍ မှိုင်းသွားသယောင်ထင်ရသည်။ ဆရာတော်က ဘာမျှမပြော၊ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကိုချကာ နေရမြစ်ပြင်ကို ငေး ကြည့်နေသည်။ ညဥ့်ငှက်တစ်ကောင်က မြစ်ပြင်ကို ဖြတ်ကာ တစ်ဘက်တော အုပ်ညိုညိုဆီသို့ ပျံသွား၏။ ။

"တပြင်းဘက်ကို ရောက်ဖူးသလား ဘုရား"

"ရောက်တော့ မရောက်ဖူးပါဘူး"

ဆရာတော်၏ စကားက ကျန်နေသည်။ ခြွင်းချက်ရှိနေသည်။ ရောက် တော့ မရောက်ဘူး။ သို့ရာတွင်

" ဒကာ၊ ဒကာမ အသိမိတ်ဆွေများ ရှိပါသလား ဘုရား" ဆရာတော်က အတန်ကြာ စဉ်းစားနေသည်။ ။ "

ဒကာ၊ ဒကာမတော့ မရှိပါဘူး၊ အသိ၊ အဲ...အသိအကျွမ်းတော့ ရှိ တယ်၊ ရှိခဲ့ ဖူးတယ်၊ တပြင်းလို့ပြောတော့ အကုသိုလ်ကံဟောင်းနဲ့ ပတ်သက်တာ လေးတစ်ခု ကို သတိရလို့ပါ။ အကုသိုလ် ရှေးကံဟောင်းဟာ ကြောက်စရာကောင်း တယ်လို့ စောစောက ဦးပဥ္စင်းပြောခဲ့တယ်။ မောင်ကိုမြင့် မှတ်မိသေးရဲ့ လား"

"မှတ်မိပါတယ် ဘုရား"

"အကုသိုလ် ရှေးကံဟောင်းကြောက်စရာ ကောင်းပုံလေးကို ဦးပဥ္စင်း ပြော ပြမယ်၊ ပြုမိခဲ့ဖူးတဲ့ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ကံသာလျှင် သံသရာတစ်လျှောက် မှာ ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ အဖြစ် ပါလာတတ်ပုံကလေးကို ဦးပဥ္စင်းက လေးနက်အောင် ပြော ပြတာပါ"

ဆရာတော် ဦးခေမာက ကျောက်တုံးပေါ်တွင် နေရာပြင်၍ ထိုင်သည်။ လည်ချောင်းရှင်းသည်။ ဆရာတော်၏ ချွဲရှင်းသံက အသံဩဇာရှိသည်။ တည် ကြည် လေးနက်သော စိတ်ထားကို ဖော်ပြနေသယောင်။ ။

"တစ်ခါတုန်းက၊ တစ်ခါတုန်းက ဆိုတာ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ် လောက် က လူတစ်ယောက်ရှိခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒီလူက လူကြမ်း လူဆိုးကြီးတစ်ယောက်၊ အရက် ကလဲ သောက်လိုက်တာ မိုးမလင်းဘူး၊ တစ်ခါတော့ ဒီလူဟာ ကံအားလျော်စွာ သူ့ လက်ထဲမှာ လက်နက်နဲ့ အာဏာရသွားတယ်၊ လက်နက်လဲရ၊ အာဏာလဲရတော့ နဂိုက စရိုက်ကြမ်းတမ်းရိုင်းစိုင်းတဲ့ လူဟာ သောင်းကျန်း ချင်တိုင်း သောင်းကျန်း

တော့တာပဲ၊ ဒကာမလေးလဲရှိရဲ့၊ ပြောလိုက်ရဦးမယ်။ သူများ သားမယားပြစ်မှား တယ်၊ ခိုးပြတိုက်တယ်၊ လူသတ်တယ်၊ တစ်နယ်လုံး က သူ့ နာမည်ကြားရင် ကြောက်ကြရတယ်၊ တစ်ခါကျတော့ အဲဒီလူရဲ့ နယ်မှာ လွှတ်တော်ရွေးကောက်ပွဲ တစ်ခု လုပ်တယ်၊ ရွေးကောက်ပွဲဆိုတော့ ပါလီမန် ရွေးကောက်ပွဲပေ့ါ လေ၊ အဲဒီ ရွေးကောက်ပွဲမှာ သူ့ဆရာက အာဏာရ ပါတီဝင် အမတ်လောင်း၊ အတိုက်အခံ အမတ်နဲ့ ပြိုင်ရွေးကြတော့ တောကမဲရုံ တော်တော် များများမှာ သူ့ဆရာအမတ် လောင်းက ရှုံးတယ်၊ ဒါကြောင့် တချို့ မဲရုံတွေကို မီးရှို့ တန်ရှို့ ပစ်ရတယ်၊ ဒါနဲ့ မဲဆန္ဒနယ် တစ်နယ်က မဲရုံတစ်ခုကိုမီးရှို့ဖျက်ဆီး ဖို့ သွားတော့ အတိုက်အခံ အမတ်လောင်းရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်က တားတယ်။ ဆိုင်ရာကို တိုင်လား တောလား တွေ လုပ်တယ်”

ကိုမြင့်၏ မျက်လုံးများသည် ပြူးကျယ်လာကြ၏။ အေးမ၏ မျက်နှာ သည် လည်း တဖြည်းဖြည်း မော့လာသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် သူတို့ မမီလိုက် သော ခေတ်တစ်ခေတ်၏ ပုံပြင်ကို စိတ်ဝင်စားလာကြသည်။ ။

“ဒီတော့ အတိုက်အခံ အမတ်လောင်းရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်ဟာ အဲဒီလူရဲ့ လမ်း မှာ အတားအဆီး အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လာတယ်၊ စောစောက လူဆိုးဗိုလ် ဟာ သူ့ဆရာက သူ့ကို အာဏာတွေပေး၊ လက်နက်တွေ ပေးထားတော့ သူ့ ဆရာ စေခိုင်းတိုင်းလုပ်တယ်၊ ဆင်ခြင်ဉာဏ်ဆိုလို့ ဘာမှမရှိတော့ ဒီလိုနဲ့ အဲဒီ လူဟာ အတိုက်အခံ အမတ်လောင်းရဲ့ မဲရုံကိုယ်စားလှယ်ကိုသတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ကိုယ် သွားမဲ့လမ်းမှာ တွေ့တဲ့ အမှိုက်ကလေး တစ်ပင်ကို ကောက်ယူလွှင့် ပစ် လိုက်တဲ့ အတိုင်းပဲ၊ အဲဒီကိစ္စဖြစ်ပြီး သူတို့ပါတီ အာဏာလက်မဲ့ ဖြစ်သွားတော့ ဆိုင်ရာက သူ့ကို လူသတ်မှုနဲ့ ရုံးတင်တရားစွဲပြီး ထောင်ဒဏ်တစ်သက်ချလိုက် တယ်၊ ထောင်ထဲမှာ နေရတော့မှ ဒီလူဟာ သူ့ပြစ်မှုကို သူနောင်တရသတဲ့၊ ဒါပေမယ့် သူ ပြုဖူးတဲ့ အကုသိုလ်ဟာ သူ့ကို အမြဲတစေ ချောက်နေတယ်၊ စောစောက ဦးပဉ္ဇင်း ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ သူ လူဆိုးလူမိုက် ဖြစ်ခဲ့ရတာဟာ အကုသိုလ်ကံ ဟောင်းကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရတာ၊ ပါဏာတိ ပါတကံကို ကျူးလွန်တယ် ဆိုတာ သူ ဒီ ဘဝမှာ နောက်ထပ် ကျူးလွန်တဲ့ အကုသိုလ်မျိုးစေ့၊ ဒီမျိုးစေ့ဟာ သံသရာ တစ်လျှောက် ဘယ်နှစ်ဘဝထိအောင်များ ပါသွားပြီး ဘယ်နှစ်ဘဝထိ အောင်များ ဒီကြွေးကို ပြန်ဆပ်နေရမယ် မသိဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့ ဦးပဉ္ဇင်း ပြောချင်တာက အကုသိုလ်မျိုးစေ့ကို မကြဲမိအောင် ရှောင်ကြ၊ ဦးပဉ္ဇင်း ခုနပြော ခဲ့တဲ့ ကမ္မဿက တာ သမ္မာဒိဋ္ဌိကို မြဲမြဲနှလုံးသွင်းကြ”

ဆရာတော်၏ အသံသည် တိမ်ဝင်သွားသည်ဟု ထင်ရ၏။ တိမ်တိုက် ဖြူဖြူ တစ်ခု လမင်းကို ဖုံးအုပ်ဝါးမျိုးသွားသည်။ ကိုမြင့်နှင့် အေးမတစ်ယောက်ကို တစ် ယောက် လှမ်းကြည့်မိကြသည်။ စိတ်ထဲက ကြည့်လိုစိတ် ပေါ်လာခြင်း

ကြောင့် မဟုတ်၊ မျက်လုံးများက အလိုအလျောက် ရောက်သွားကြခြင်း ကြောင့် ဖြစ်သည်။

"နောက် အဲဒီထောင်ကျတဲ့ လူသတ်သမားဟာ ဘယ်ရောက်သွားပါသလဲ ဘုရား"

ကိုမြင်က လျှောက်သည်။ ဆရာတော်က သက်ပြင်းကို ချသည်။

"နောက်တော့ အဲဒီလူဟာ အဲ...အဲဒီ လူသတ်သမားဟာ သိပ်နောင်တ ရ သွားတယ်၊ အကုသိုလ်တွေ များလှတဲ့ သူ့ဘဝကို သူထိတ်လန့်သွားတယ်။ လောကီကို တကယ်ညည်းငွေ့သွားပြီး နေရဉ္စရာဆိုတဲ့ မြစ်တစ်မြစ်ရဲ့ အနီးက တောရကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ အရည်ဝါကင် ခူတင်ဆောက်တည်တဲ့ ရဟန်း တစ်ပါး ဖြစ်သွားတယ်"

အေးမထံမှ ကျိတ်၍ ရှိုက်သံတစ်ချက် ထွက်လာသည်။ ။

ဆရာတော်က အံ့အားသင့်ဟန် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် အေးမကို ကြည့်သည်။ သို့ရာတွင် ချက်ချင်း သတိကို ထိန်းလျက်မျက်လွှာချသည်။

ကိုမြင့် သူတို့နှစ်ဦးကို မမြင်ချင်၊ မကြည့်ရက်၊ ခေါင်းကို ငုံ့နေသည်။ ရှိုက်သံ ကြားသဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အေးမက ဆရာတော် ဦးခေမာ၏

ခြေစုံကို နဖူးပြင်ဖြင့် တိုက်နေသည်။ အေးမ ရင်ထဲတွင် နာကြည်းရမည် လော။ ဝမ်းသာရမည်လော၊ ကြည်ညိုမြတ်နိုးရမည်လောဟု မဝေခွဲနိုင်၊ မဝေခွဲ တတ်။

"ဒကာမကြီး မငွေစိန် သမီးလား၊ သတိထား၊ သတိထား၊ ကိုယ့်အကျိုး ပေး နဲ့ကိုယ် ဖြစ်ကြရတာတွေ၊ အကုသိုလ်ရေးကံဟောင်းကြောင့် ခုလို ဖြစ်ခဲ့ ကြတာ တွေ"

မြသန်းတင့် ခဏကြာတော့ အေးမ၏ ရှိုက်သံသည် တိတ်သွား၏။ တစ်စုံတစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်ပြီးသွားသည့်ဟန်၊ အေးမ၏ ရင်သည် ငြိမ်သွား၏။ အေး မက ဆရာတော်၏ မျက်နှာကို သေသေချာချာ မော်ဖူးသည်။ ဆရာတော်က မ ကြည့်။ စက္ခုန္ဒြေ ချထားသည်။ ။

"ကိုမြင့်က တပြင်းက ဆေးဆရာ ဦးအုန်းဖေရဲ့ သားပါဘုရား"

အေးမက လျှောက်သည်။ ဆရာတော် ဦးခေမာသည် အနည်းငယ် တုန်လှုပ်သွားပုံရ၏။ သို့ရာတွင် ချက်ချင်း သတိကို ထိန်းသည်။

"အင်း...ပြုသူအသစ်၊ ဖြစ်သူအဟောင်းလို့ ဦးပဥ္စင်း စောစောက ပြောခဲ့တယ်၊ ဥပဇ္ဈေဒက ကံနဲ့ သေသွားရတဲ့ ဒကာကြီး ကိုအုန်းဖေက အကုသိုလ် ကံဟောင်းကြောင့် ခု ဘဝမှာ ဒီလိုဖြစ်ရတာ။ ဦးပဥ္စင်းကတော့ အကုသိုလ်မျိုးစေ့သစ်ကို ကြဲခဲ့မိပြီ၊ နောင်တမလွန်မှာ အကုသိုလ်မျိုးစေ့ကို ဆက်ခံကြွေးဆပ်ရ ဦးမယ်"

ကိုမြင့် တိတ်ဆိတ်နေသည်။

"တပည့်တော် တစ်ခုတော့ လျှောက်ချင်ပါတယ်ဘုရား"

"ပြောပါ"

"ဦးပဥ္စင်းရဲ့ လူဘဝက ဆရာဖြစ်တဲ့ အာဏာရ အမတ်ကကော ဘုရား၊ ဦးပဥ္စင်းဟာ အာဏာရ အမတ်လောင်းရဲ့ စေခိုင်းရာကို ခံခဲ့ရတယ်၊ သူက လက်နက်ပေးထားတယ်။ အာဏာတွေ ပေးထားတယ်။ သူရဲ့ စေခိုင်းချက်အရ ဒီ ပြစ်မှုတွေကို ကျူးလွန်ခဲ့ရတယ်၊ ကျူးလွန်ခဲ့မိတယ်။ ဒီတော့ ဒီကိစ္စမှာ အဓိက တာဝန်ရှိသူဟာ သူဖြစ်ပြီး၊ ဒုတိယတာဝန်ရှိသူဟာ ဦးပဥ္စင်း၊ အဲ...ဗိုလ်ချစ်ဖုန်း လို့ တပည့်တော် နားလည်ပါတယ်။ ခု သူကော ဘုရား၊ သူ့နာမည်က ဘယ်သူပါလဲ ဘုရား"

ဆရာတော်က ကိုမြင့်ကို ကြည့်ပြီး ဆိတ်ဆိတ်နေသည်။

"သိဖို့လိုသေးသလားကွယ်"

"လိုမယ်ထင်ပါတယ်ဘုရား"

"သိလို့လဲ အကျိုးမများပါဘူးကွယ်၊ ရန်ကိုရန်ချင်း မတုံ့နှင်းအပ်ဘူး" ဆရာတော်ကို ကြည့်ရသည်မှာ စိတ်ထိခိုက်နေပုံရသည်။

"ရန်ကို ရန်ချင်း တုံ့ပြန်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး ဘုရား၊ မေးကြည့်တာပါ။ ဦးပဥ္စင်း မပြောနိုင်ရင် ကိစ္စမရှိပါဘူး"

ဆရာတော်က ခေါင်းရမ်းသည်။

“ဦးပဥ္စင်း မပြောနိုင်ဘူး မောင်ကိုမြင့်။ ဦးပဥ္စင်း အကုသိုလ်ကံလို့ပဲ ယူဆထားလိုက်တယ်။ ဘယ်သူမပြု မိမိမှုလို့ပဲ ဦးပဥ္စင်း အောက်မေ့ပါတယ်။ ကံမျိုးစေ့က ပါလာတော့ ကံအကျိုးပေးအတိုင်း ဖြစ်ကြရတာပေါ့။ ဒါဟာ ဦးပဥ္စင်းရဲ့ ဆရာ အပြစ်လဲ မဟုတ်ဘူး။ ကွယ်လွန်သူ ဒကာကြီး ဦးအုန်းဖေရဲ့ အပြစ်လဲ မဟုတ်ဘူး။ ဦးပဥ္စင်းကတော့ ဦးပဥ္စင်းရဲ့ အပြစ်ပဲလို့ ယူဆတယ်။ ဦးပဥ္စင်း စောစောက ပြောသလို နတ်ဆိုးတွေရဲ့ ရွာကို ဦးပဥ္စင်းက နတ်ပြည် နိဗ္ဗာန်လို့ ထင်ပေသကိုး ငါပြုခဲ့တဲ့အမှု၊ ငါ ပြုခဲ့တဲ့ အမှုဆိုပြီး ကိုယ်ပြုခဲ့တဲ့ အကုသိုလ်ကို နောင်တသံဝေဂဖြစ်တယ်။ ထိတ်လန့်တယ်၊ လောကီကို ကြောက် တယ်၊ ဦးပဥ္စင်း ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ရာကို ရှာတယ်၊ ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားဟောကြားတော်မူခဲ့တဲ့ သတိပဋ္ဌာသုတ်ထဲက ဒေသနာကို သွားတွေ့တယ်။ ရဟန်းတို့ သတိပဋ္ဌာန်တရားလေးပါးဟာ သတ္တဝါတို့ စိတ်စင်ကြယ်ရန် စိုးရိမ် ပူပန်ခြင်း၊ ငိုကြွေးခြင်းတို့ကို လွတ်မြောက်ရန်၊ ကိုယ်စိတ်ဆင်းရဲခြင်းတို့ ချုပ်ငြိမ်း ရန် တစ်ကြောင်းတည်းသော ခရီးလမ်းဖြစ်ပေ၏လို့ မဟာသတိ ပဋ္ဌာနသုတ်မှာ ဟောတော်မူတယ်။ မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်က အင်္ဂုလိမာလ ဆိုတဲ့ အမိုက်ဟာ ကိုယ့်အမေကို သတ်ဖို့ကြံတဲ့အပြင် ဘုရားကိုတောင် သတ်ဖို့လာတယ်။ ဒီလိုလူမျိုးတောင် နောင်တသံဝေဂ ဖြစ်ရသေးတယ်၊ ခု ဦးပဥ္စင်းတို့ ခေတ်မှာလဲ သဲအင်းဂူ ဆရာတော်ဆိုတာ ဟိုတုန်းက လေးဆယ့်ခြောက်နှစ်လုံး လုံး လူဆိုးဓားပြဗိုလ်ကြီး ဖြစ်ခဲ့ရာက သံဝေဂရပြီး ရဟန်းဘောင်ဝင်သွားခဲ့တယ်၊ ဦးပဥ္စင်းလဲ ဟိုတုန်းက လူဆိုးဗိုလ်ကြီး ဆိုပါတော့။ ခုတော့ နောင်တတရား ရလို့ ဦးပဥ္စင်း ရဟန်းကိစ္စကို ပြီးအောင် ဆောင်ရွက်တော့မယ်လို့ ပိုင်းဖြတ်ပြီး ပြီ။ ကဲ… သန်းခေါင်ကြက်

တောင် တွန်ပြီ၊ မောင်ကိုမြင့်တို့ ဒကာမလေးတို့လဲ ပင်ပန်းလှပြီ၊ ဦးပဥ္စင်းလဲ တရားအလုပ် လုပ်ရဦးမယ်။ သွားကြပေတော့”

ဆရာတော်က ထိုင်ရာမှထသည်။ ဒကာမကြီး မငွေစိန်နှင့် သမီးငယ် တို့ အကြောင်းကို မေးချင်သည်။ သို့ရာတွင် သတိထား၍ စိတ်ကိုချုပ်သည်။ ဆရာတော်မမေး။ လက်တွင် ပတ်ထားသည့် ပုတီးကိုဖြည်၍ ဦးပြည်းကို အောက်သို့ ငုံ့သည်၊ ဝတ်ချကန်တော့နေသော ကိုမြင့်နှင့် အေးမတို့ကို တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်ပြီး မျက်လွှာကိုချကာ တောရကျောင်းဆီသို့ ကြွသည်။

သန်းခေါင်ကြက် တွန်နေပြီ။

နေရဥ္စရာမြစ်ကမ်းတွင် ကိုမြင့်နှင့် အေးမတို့ နှစ်ဦးသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ သည်။ နှစ်ယောက်သား စကားမပြောမိကြ။ ကိုယ့်အတွေးအခေါ်နှင့်ကိုယ် ငြိမ် သက်နေကြသည်။

ဆရာတော်ကတော့ ပြုသူအသစ်၊ ဖြစ်သူအဟောင်းဟု ဆိုသည်။ အကုသိုလ် ရေးကံဟောင်းကြောင့်ဟု ဆိုသည်။ မည်သူမပြု မိမိမှုဟု ဆိုသည်။

အေးမက သိပ်လက်မခံချင်သေး။ အဖေကို ယခင်ကလောက် စိတ်မနာတော့သည့်တိုင် သူ မကျေလည်။ အဖေသည် တူးခါးနေအောင် အစွမ်းကုန်မိုက်သွားပြီ အရှိန်ကုန်တော့မှ သူတို့သားအမိတစ်တွေကို လောကကြီးအလယ်တွင် မျက်နှာငယ်ဖြင့် ပစ်သွားသည်ဟု ထင်သည်။ သူ့စိတ်ငြိမ်းချမ်းမှုကို သူတစ်ယောက်တည်း ရှာသွားသည်ဟု ထင်သည်။

ကိုမြင့်ကမူ အကုသိုလ် ရေးကံဟောင်းကိုလည်း ပုံမချချင်၊ ဆရာတော် ဦးခေမာဘဝသို့ မရောက်သေးသည့် ဗိုလ်ချစ်ဖုန်း၏ အပြစ်လည်း မဟုတ်။

ဗိုလ်ချစ်ဖုန်းတို့လို လူတွေကို မွေးထုတ်ပေးခဲ့သော ဗိုလ်ချစ်ဖုန်းတို့ ခေတ်ကြီး စနစ်ကြီးနှင့် ထိုခေတ်ကြီးကို စိုးစိုးချယ်လှယ်ခဲ့ကြသည့် အာဏာရ ပုဂ္ဂိုလ်များသာလျှင် အဓိက တာဝန်ရှိသူများသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

နယ်ရုပ် အရွှေ့မှားလျှင် မှားသူသည် နယ်ရုပ်မဟုတ်။ နယ်ရုပ်ကို ရွှေ့ သော လက်သာလျှင် ဖြစ်လိမ့်မည်။

ရေစုန်မျောရသည့် အလုပ်သည် သက်သာသည်ဟု ပြောကြ၏။

ဟုတ်သလောက်မူ ဟုတ်လိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် လက်လွှတ်ခြေလွှတ်လည်း မဟုတ်၊ အထင်ကရလည်း မဟုတ်၊ ကြည်နူးဖွယ်လည်း မဟုတ်ဘဲ ဝန်ထုပ် ဝန်ပိုးများသယ်လျက်၊ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် သွားရလျက်၊ အထိတ်တလန့်ဖြစ်လျက် ရေစုန်မျှောရခြင်းမျိုးဆိုပါက

(၂၆)

ရေစုန်မျောရသည့် အလုပ်သည်လည်း သူ ကြားဖူး သလောက် မသက်သာ။

ညက လမသာသည့်တိုင် ကြယ်ရိပ်ရေးရေးထင်လျက် ရှိသည်။ ကြယ်ရိပ် | ရေးရေးတွင် ကမ်းရိပ်ကို ရေးရေးမျှ မြင်ရသည်။ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး၊ စကြဝဠာကြီး တစ်ခုလုံး၊ မှောင်ပိန်းနေသည်။ ပိန်းနေသည့် အမှောင်ထုကြီးထဲတွင် ရွာကလေးတစ်ရွာက မီးရောင်သည် သနားစဖွယ် ချည့်ချည့်နဲ့နဲ့ လင်းနေသည်။ | ကမ်းကွေ့သွားသည်တွင် ချည့်နဲ့သည့် မီးရောင်ကလေးပင် ပျောက်သွားပြီ။

သည့်နေရာတစ်ဝိုက်တွင် ဝဲရှိသည်ဟု ပြောကြသဖြင့် လှေကို သတိဖြင့် | လှော်နေရသည်။ ရေထဲတွင် လှေတက်ကျသွားသံ၊ လှေတက်ခတ်သံသည် | တိတ်ဆိတ်သော ညတွင် ပို၍ ကျယ်လောင်မြည်ဟိန်းနေသည်ဟု ထင်ရသည်။

သူတို့အားလုံး စုန်လာကြသည်မှာ ဆယ်ညရှိပြီ၊ ယုဝချောင်းထဲတုန်းက | သည်ထက်ပို၍ ဆင်းရဲသည်။ ယုဝချောင်းက ရေစီးသန်သည်။ ကျဉ်းသည်။

ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်တွေ ပေါသည်။ ယုဝချောင်းထဲ စုန်ခဲ့ရသည့် ခရီး သည် အလွန်ပင်ပန်းသည်။ သူတို့အထဲတွင် ယုဝချောင်း၏ အကြောင်းကို | သိသူက တစ်ယောက်တည်း၊ ကျန်လူများက ယုဝချောင်းကို လုံးဝ မသွားစဘူး၊ ထို့ကြောင့် ခရီးမတွင်။

ယုဝချောင်းတွင် တစ်ဖက်နိုင်ငံ နယ်စပ်တွင် အဖျားခံကာ ချင်းတွင်းသို့ စီးဝင်သည်။

ချင်းတွင်းထဲရောက်လျှင် အသက်ရှူချောင်သွားပြီ၊ မြစ်ပြင်က ကျယ် သည်။ ရေစီးကလည်း သည်မျှမကြမ်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ ဝဲကတော့ ပြောက်ကျား

တွေ့ ရသည်မှအပ လှိုင်းလေကလည်း ငြိမ်သည်။ ထို့ကြောင့် ယုဝချောင်းက ထွက်ပြီး ချင်းတွင်း စုန်ဆင်းလာရခြင်းသည် သူတို့အဖို့ ငွေသင်ဖြူးပေါ် လျှောက်သည်သို့ ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ရက်ကြာလာသည့် အခါ၌ ချင်းတွင်းတစ်လျှောက် စုန်ရသည်ကလည်း ငွေသင်ဖြူးပေါ် လျှောက်ရသည်နှင့် မတူပေ။

ယုဝချောင်းဖျားကစ၍ စုန်ဆင်းသည်မှာ ဆယ်ညမြောက် ရောက်ပြီ။ နောက်ထပ် ငါးညလောက်တော့ စုန်ရဦးမည်။ ခရီးက သည်လောက်ဝေး၍ မဟုတ်၊ သူတို့ လှေသိုက်က ညညကျမှ ခရီးထွက်ကြရသဖြင့် သည်မျှ ကြာရ ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် တံငါလှေနှင့် မည်သို့မျှမခြား။ ။

လှေဝမ်းထဲတွင် ရွက်တစ်ဖုံ၊ မျောပိုက်နှစ်ဖုံသုံးဖုံ၊ ထမင်းအိုး၊ တောင်း၊ စားနပ်ရိက္ခာအလို့ငှာ ယူသည့် ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား၊ ငပိ၊ ငရုတ်သီး၊ ကြက်သွန် စသည်တို့ကိုသာ မြင်ရမည်။ လှေဝမ်းအလယ်ခေါင်က ပေါင်းမိုးအောက်တွင် လွယ်အိတ်ကလေး တစ်လုံး နှစ်လုံး၊ အိပ်ရာလိပ်ကလေး တစ်လိပ်နှစ်လိပ် လောက်ကိုသာ မြင်ရမည်။

လှေဝမ်းကို လှန်ကြည့်တော့ ပစ္စည်းအစုံ။ အပ်ချုပ်စက်ခေါင်း၊ မော်တော်ကား အင်ဂျင်။

ယခုတလောတွင် တမူးလမ်းဘက်က အပိတ်အဆို့ များသည်။ အဖမ်းအဆီးထူသည်။ သည်တွင် လမ်းသစ်ရှာရသည်။ လမ်းသစ်က ယုဝချောင်း။

အဆင်ပြေသည်။ ယုဝချောင်းဖျားတွင် တောကြီးတွေ ရှိသည်။ တောစပ် က ချောင်းရိုးတွင် ပစ္စည်းတင်ပြီးစုန်။ ထိုနောက် ချင်းတွင်းသို့ဝင်။ မုံရွာသို့ဆိုက်၊သည် လမ်းကို ပထမစိတ်ကူးရသူက ဦးကျင်စိန်။တမူးလမ်းတွင် မော်တော်ကားပစ္စည်း၊ ကားအင်ဂျင်၊ အပ်ချုပ်စက်ခေါင်း စသည်တို့ မော်တော်ကားတွေနှင့် အစင်းလိုက် မိသည်။ သည်နောက် အသွား အလာ အဝင်အထွက်ကိုလည်း တင်းတင်း ကျပ်ကျပ် ကိုင်လာသည်။

သည်တွင် မုံရွာက သက်ဆိုင်သူ ကုန်သည်အသိုင်းအဝိုင်း ငြိမ်ကျသွားသည်။ သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်တို့၏ ခြေလှမ်းကို စောင့်ကြည့်သည်။ ကုန်သည် အချင်း ခြေလှမ်းကို အကဲခတ်ကြသည်။ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ကြ။ ကြောင်နဲ့ ရသည့် ကြွက်များလို အားလုံးတိတ်နေသည်။ ခဏကြာတော့ ခပ်ရဲရဲ ကြွက်

တစ်ကောင်က ပထမဆုံး စီကနဲ အသံပြုသည်။ ကြောင်သံမကြားရ။ ကြောင်နဲ့ မရ။ သည်တွင် အရဲဆုံးကြွက် ချောင်ထဲက ထွက်လာသည်။ ရှေ့နည်းနည်း တိုးကြည့်သည်။ လမ်းသစ်ရှာသည်။

ယခု လမ်းသစ်တွေ့ပြီ။ လမ်းသစ်က ယုဝချောင်း။ လမ်းဖောက်သူက ဦးကျင်စိန်။

ဦးကျင်စိန်က ကုန်ကူးခြင်းကို လောင်းတမ်းကစားခြင်းဟု သဘောထားသည်။ ကုန်ကူးရာ၌ အမြတ်ချည်း မရှိနိုင်။ ရှုံးသည့်အခါလည်း ရှုံးမည်။ ကံကောင်းလျှင် မြတ်သည့်အခါလည်း မြတ်မည်။ သို့တိုင်အောင် ကံချည်း အားကိုးနေ၍ မဖြစ်။ သည်ခေတ်တွင် ကုန်ကူးရာ၌ ဉာဏ်ကူရမည်။ မုံရွာတွင် တမူးဘက်မှ ပစ္စည်းအကြီးအကျယ် ချသူမှာ သူနှင့် ဦးမြမင်း နှစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ မည်သည့်အခါပြိုင်ပြိုင်၊ ဦးမြမင်းကို အနိုင်ရခဲ့သည်ချည်း။ ရှေ့က တစ်လှမ်းအမြဲသာနေသည်ချည်း။

ဦးမြမင်းက စိတ်ကူးကောင်းပါ၏။ ဉာဏ်သွားပါ၏။ သို့ရာတွင် စိတ်ကူးကောင်းသလောက်၊ ဉာဏ်သွားသလောက် မလိုက်နိုင်၊ သူက ဣန္ဒြေကြီး သည်။ သည်လိုအလုပ်မျိုးကို မှင်မပျက်၊ ဟန်မပျက် လုပ်ချင်သည်။ သည်တော့ ခြေ

သွက်လက်သွက် ဦးကျင်စိန်က သူ့ထက်အမြဲရှေ့ရောက်နေသည်။ သို့ရာတွင် မာလာနှင့် နေလင်းအောင် ရတော့ ဦးမြမင်း ခြေလှမ်းသွက်လာသည်။ သူက စိတ်ကူးကောင်းသလောက် နေလင်းအောင်က သူ့စိတ်ကူးကို အကောင်အထည် ဖော်နိုင်သည်။ သည်တွင် တစ်ယောက်နှင့်နှစ်ယောက် ယှဉ်ရတော့ ဦးကျင်စိန် နောက်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဤသည်ကို ဦးကျင်စိန် နည်းနည်းမျှ မကျေနပ်နိုင်။ တ လောက နေလင်းအောင် တမူးသို့ တက်သွားသည်။ သူနှင့်အတူ ပစ္စည်း အတော်တော်များများပါသည်။ ပစ္စည်းက တစ်ဖက်နိုင်ငံက ကြိုက်သည့် စိန်နှင့် ပတ္တမြား ဖြစ်သည်။ ကြေးချိန်လည်း တော်တော်များများ ပါသွားသည်။ အပြန် တွင် အင်ဂျင်တွေ၊ မော်တော်ကားစပယ်ယာပစ္စည်းတွေ တော်တော်များများ ပါသည်။ သည်တစ်ခေါက်တွင် နေလင်းအောင်တို့ ခပ်မြက်မြက်ရလိုက်သည်။ သူ့ အထင် သုံးလေးသိန်းဖိုးလောက် ရှိမည်။

သည်တွင် ဦးကျင်စိန် လူရင်းတစ်ယောက် မွေးရသည်။ နေလင်းအောင် ခြေလှမ်းကိုမှ သူမလိုက်နိုင်လျှင် ကုန်သည်အမည်ခံရကျိုးမနပ်၊ မနေ့တစ်နေ့ကမှ စီးပွားရေးလောကထဲသို့ ဝင်လာသည့် နေလင်းအောင်ကို အမီမလိုက်နိုင်လျှင် ရာဇဝင်ရိုင်းရာကျမည်။

မြသန်းတင့် ဦးကျင်စိန်မွေးသည့် လူရင်းနှင့် ပထမ အဆက်အသွယ် ရသူမှာ ကိုဖေ ခင်ဖြစ်သည်။

သည်တစ်မိုးလုံး ကိုမြင့်နှင့် ကိုဖေခင် သစ်ချောက်မိုင်းတွင် တစ်မိုးခိုရ သည်။ အေးမနှင့် နောက်ဆုံးတစ်ခေါက် တမူးက ပြန်လာပြီးနောက်တွင် မိုးကျ သဖြင့် လမ်းပန်းအဆက်အသွယ် မကောင်း၊ မုံရွာ-ကလေးဝ ကားလမ်းပိတ် ထားသည်။ ကလေး-တမူး ကားလမ်းကလည်း မှန်မှန်သွား၍ မရ၊ တောင်ကျ ရေ အဆင်းများသည့်အခါတွင် မြစ်တွေ၊ ချောင်းတွေ ရေလျှံသည်။ ကလေးဝတမူး ကားလမ်းဆိုသည်မှာ အလွန် တံတားပေါသည့် လမ်းဖြစ်သည်။ သူ့အထင် တစ် မိုင်လျှင် တံတားတစ်ခုလောက်ရှိမည်။ ကိုဖေခင် အဆိုကမူ ကလေးမြို့နှင့် တမူး ကြားတွင် တံတားပေါင်း ကိုးဆယ်ကျော်ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။ ရိုးကြီးရိုးကလေး၊ ချောက်ကြီးချောက်ကလေး၊ တစ်လမ်းလုံး ရှောင်၍မလွတ်၊ ခရီး အသွားရ၊ အလာ ရခက်ခဲသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်မိုးတွင်းလုံး ကိုမြင့်နှင့် ကိုဖေခင် တို့ အလုပ်မဖြစ် ကြ၊ နွေတုန်းကရသည့် အမြတ်ကလေးဖြင့် ထိုင်စားကြသည်။ သို့ရာတွင် ကြာ ကြာထိုင်စားနေ၍ မဖြစ်၊ ရှိသမျှကလေးတွေ ကုန်သည်တွင် တစ်နည်းတစ်ဖုံ ကြံရ သည်။

ကိုဖေခင်က မြင်းမူသားဖြစ်၍ မုံရွာတွင် အသိအကျွမ်းရှိသည်။ အဆက် အသွယ်ရှိသည်။ ကိုဖေခင် တစ်ခေါက်အဆင်းတွင် ဦးကျင်စိန်၏ လူရင်းနှင့် ဆက်

သွယ်မိကြသည်။ အငှားမဟုတ်၊ ခိုင်ကြေးဖြင့် ဈေးတည့်ကြသည်။ အမြတ် ပေါ်က ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းပေးမည်။ ငါးရာခိုင်နှုန်းကို သူတို့နှင့် ပါလာသည့် ဦးကျင်စိန်၏ လူရင်းက ယူမည်။ ကျန်ငါးရာခိုင်နှုန်းကို သူတို့နှစ်ယောက် ခွဲယူကြရမည်။ သူတို့ သယ်လာသည့် ပစ္စည်းများက လေးသိန်းနီးပါး မြတ်မည်။ လေးသိန်းမြတ်လျှင် နှစ်ယောက်ပေါင်း နှစ်သောင်း၊ တစ်ယောက် တစ်သောင်းစီ။

ကိုဖေခင် သစ်ချောက်သို့ ပြန်ပြေးလာကာ ဖိုးလှချိုနှင့် တိုင်ပင်သည်။ ကိုမြင့်နှင့် ဆွေးနွေးသည်။ ဖိုးလှချိုက သည်လောက် မလုပ်စေချင်၊ ထမင်းတစ် လုတ် စားလောက်လျှင် တော်ပြီဟု သဘောရသည်။ ကိုမြင့်ကမူ များများကြီး လည်း မ လုပ်ချင်၊ နည်းနည်းကလေးလည်း မလုပ်ချင်၊ သည်အလုပ်မျိုးကို သူလည်း မလုပ် ချင်၊ သူများတွေလည်း မလုပ်စေချင်၊ ကိုဖေခင်တို့လို ကျွမ်းကျင် အလုပ်သမား တစ်ယောက် သည်အလုပ် လုပ်နေရသည်ကို မြင်တိုင်း သူ့ စိတ် မချမ်းသာ၊ အေးမ တို့အရွယ် မိန်းကလေး ငယ်ငယ်လေးတွေ၊ လူရွယ်လူငယ် ကလေးတွေ မှောင်ခို အရောင်းအဝယ် ပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲတွင် ကူးခတ်နေရသည်ကို မြင်တိုင်း သူစိတ် မကောင်း၊ သို့ရာတွင် စိတ်မကောင်းရုံမှအပ သူလည်း မတတ်နိုင်။

“အားလုံး မသန့်စင်သေးတဲ့ အချိန်မှာ အားလုံးသန့်စင်ရမယ်လို့ မင်း ပြော တာဟာ စိတ်ကူးယဉ်နေတာရင်လဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ကြောင်နေတာရင်လဲ ဖြစ်ရမယ်”

ကိုဖေခင်က ပြောခဲ့သည်။ စင်စစ် ကိုဖေခင့်စကားက အရွန်းအပျက် | စကား၊ သို့ရာတွင် သည်စကား အဓိပ္ပာယ်က လေးနက်သည်။ သူ့ စိတ်ကူးယဉ် ခြင်းလော၊ ကြောင်ခြင်းလောဟု ကိုမြင့် စဉ်းစားသည်။ ကြောင်ခြင်း မဟုတ်တန် ရာ၊ စိတ်ကူးယဉ်ခြင်း ဖြစ်တန်ရာ၏။

သန့်စင်သူတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရင်း မသန့်စင်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်၊ သည်အဖြစ်က သူစိတ်ကူးယဉ်ကြောင်းကို သက်သေပြနေပြီ။

သူ ဘာလုပ်ခဲ့ရသနည်း။ ကျောက်မီးသွေးမိုင်းတွင် လူလျှော့ပြီးနောက် | သူ နှင့် ကိုဖေခင်တို့နှစ်ယောက် မုံရွာနှင့် တမူးကို အခေါက်ခေါက် ကူးခဲ့ရပြီ မဟုတ် လော၊ ကျဆုံးခဲ့ပြီ မဟုတ်လော။

သို့တိုင်အောင် သူတို့လုပ်သည့် အရောင်းအဝယ်ဆိုသည်က ကလေး ကစားစရာသာသာ၊ ငွေရင်းကလေး နှစ်ထောင်လောက်သာ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် တော်သေးသည်ဟု ကိုမြင့် သူ့ကိုယ်သူ ဖြေသည်။ ကိုဖေခင်က ယုဝချောင်း ဖျား အတိုင်း စုန်ဖို့ခေါ်သည်တွင် ကိုမြင့် အတန်တန် စဉ်းစားသည်။ သည်တစ် ခေါက် ပြီးလျှင် ကိုဖေခင်က သူလည်း မလုပ်တော့၊ ရသည့် ငွေကလေးဖြင့် နှစ်ယောက်

ပေါင်း၍ ရေဒီယိုဆိုင်ကလေး တစ်ဆိုင်ဖွင့်ကာ အခြေတကျ နေတော့ မည်ဟု ဆိုသည်။

သည်တွင် ကိုမြင့်စိတ်ပါလာသည်။

အေးမနှင့်အတူ နေချင်လှပြီ၊ အေးမကိုလည်း သည်ဘဝက သူ ကျွတ် စေချင်ပြီ၊ မုံရွာရောက်တိုင်း မချစ်မေဆိုင်တွင် အေးမနှင့် တွေ့ကြသည်။ တွေ့ တိုင်း သူက အတူနေကြဖို့ ပြောသည်။ အေးမကလည်း အတူနေချင်သည် သို့ရာတွင် သူ တို့နှစ်ယောက် ရှေ့ရေးက မသေချာ၊ အတူနေပြီး ရှေ့ရေး မည်သို့မည်ပုံ စီစဉ်မည် ဟု အေးမက မေးခွန်းထုတ်သည်တွင် သူလည်း မဖြေ တတ်။ ။

အေးမဘက်ကကြည့်လျှင် သူ့တွင်လည်း အမျှင်မပြတ်နိုင်သည့် ကိစ္စတွေ ကျန်သေးသည်။ အမေ့မျက်လုံးခွဲဖို့ ကိစ္စ၊ တိုးမ ပညာရေးဆုံးခန်းတိုင်ရောက်ဖို့

မြသန်းတင့် ကိစ္စ၊ သည်ကိစ္စ နှစ်ခုကို ပြီးအောင်လုပ်ရမည်။ သည်ကိစ္စနှစ်ခု မပြီးမချင်း အေးမ သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို မစဉ်းစားနိုင်။ ။

"အစ်ကို သိထားဖို့က အေးမ မှောင်ခိုကုန်ကူးနေတာ သူဌေးဖြစ်ဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ အမေ့မျက်လုံးကို ခွဲချင်တယ်၊ တိုးမ ဘွဲ့ ရအောင် ထားချင်တယ်၊ ဒီ ရည်ရွယ်ချက်နှစ်ခုမြောက်ရင် အေးမတော်ပြီ၊ အေးမတို့မှာ သားအမိသုံးယောက် ပဲ ရှိတယ်၊ အမေဆိုတာ ဒုက္ခိတ၊ မျက်စိက ကောင်းကောင်းမြင်ရတော့တာ မဟုတ်ဘူး၊ အေးမအတွက် မပူပါဘူး၊ အေးမ တစ်ဝမ်းတစ်ခါးတော့ ရှာစားနိုင် ပါ တယ်၊ ဒါပေမယ့် ညီမလေးအတွက် ပူတယ်၊ အေးမ ညီမလေးကို အေးမ စာသင် ပေးချင်တယ်၊ စာတော်တော့ ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက်လဲ ဖြစ်စေချင်တယ်။ အေး မကတော့ ဖျင်းလဲဖျင်းတယ်၊ ကျောင်းနေဖို့လဲ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် အေးမ ဘဝကိုတော့ အဆုံးထားလိုက်ပြီ၊ ညီမလေးကိုပဲ မျှော်လင့်ချက်ထားတော့ တယ်၊ ဘွဲ့ရတဲ့အထိတော့ ဒီအလုပ်တွေကို အေးမ လုပ်ရဦးမှာပဲ အစ်ကိုရေ၊ မတတ်နိုင် ဘူး၊ မတတ်နိုင်ဘူး၊ လုပ်ရဦးမှာပဲ"

အေးမက သက်ပြင်းကို ချသည်။

ဟုတ်သည်။ သူ့မှာက ထောက်ပံ့ရမည့်သူ၊ တာဝန်ယူရမည့်သူ တစ် ယောက်မျှမရှိ၊ အမေ့တာဝန်လည်း မရှိ။ သန်းဆင့် အတွက်လည်း ပူစရာမရှိ။ တစ် ကိုယ်ရေ တကာယ၊ သို့တိုင်အောင် သည်တစ်ကိုယ်ရေ တကာယသည်ပင် လျှင် ထမင်းတစ်လုပ်အတွက် ရတတ်သမျှကို လုပ်နေရပြီ။ သူသည်ပင် ကျဆုံး ခဲ့ပြီ လောဟု သူ့ကိုယ်သူ သံသယရှိချင်သည်။ အေးမတို့၊ မချစ်မေတို့၊ ကိုဖေခင် တို့နှင့်

ပြောတုန်းက အလုပ်ဟူသည် သန့်ရှင်း စင်ကြယ်ရမည်။ သိက္ခာရှိရမည် ဟု ပြောခဲ့သည်။ ယခု သူမည်မျှ သန့်ရှင်းနိုင်သနည်း။ မည်မျှ သိက္ခာရှိနိုင်သနည်း။

ကိုဖေခင်တို့ကသာ အမှတ်ထားတတ်လျှင် သူပြောခဲ့သည့် စကားတွေ ကို ပြန်ကိုးကားကာ သူ့ကိုလှောင်လိမ့်မည်။ ပြောခဲ့တုန်းကတော့ ကြီးကြီးကျယ် ကျယ်၊ နောက်ဆုံး သူဝင်လုပ်ရသည်က သူလိုကိုယ်လို မှောင်ခို။ ။

တွေးတိုင်း သူ့လိပ်ပြာ မလုံ။

ကိုဖေခင်နှင့် နယ်စပ်က ပထမဆုံး ပြန်လာသည့်အခေါက်က တစ်ဘက် နိုင်ငံမှထုတ်သည့် "ဘလက်နိုက်" ဝီစကီတစ်လုံး ပါလာသည်။ မြန်မာငွေဖြင့် လေးဆယ်ပေးရသည်။

သစ်ချောက်မိုင်း ပြန်ရောက်သည့်ညက သုံးယောက်သား အရက်သောက် ကြသည်။ စင်စစ်၊ သူတို့သုံးယောက်စလုံး အရက်မသောက်ကြ။ သည်တစ်ခါတွင်မူ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် သောက်ကြသည်။ မည်သည့်ကြောင့်မှန်းမသိ။ ကိုမြင့် အရက်သောက်ချင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုညက ကိုမြင့် မူးအောင် သောက်သည်။

အရက်မူးသည်တွင် ကိုမြင့် ရင်ဖွင့်လာသည်။

"ကျွန်တော်ရှက်တယ် ကိုဖေခင်၊ ကျွန်တော် ရှက်တယ်"

"ဘာ ရှက်တာလဲကွ"

"ခင်ဗျားတို့ကို မှောင်ခိုမလုပ်ဖို့ ကျွန်တော်ပြောခဲ့တယ်၊ အများ မိုးခါးရေ သောက်တိုင်း ကျွန်တော် မသောက်နိုင်ဘူး၊ မသောက်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ပြောခဲ့တယ်"

"အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲကွ၊ ဒါရှက်စရာလား" ဖိုးလှချိုက ဝင်မေးသည်၊ ကိုမြင် က လက်ကာပြသည်။

"နေဦး၊ ကျွန်တော် ပြောဦးမယ်၊ အများ မိုးခါးရေ သောက်လို့ သောက်ရ ပါ တယ်လို့ ပြောတဲ့လူဟာ သတ္တိကြောင်တဲ့လူ၊ ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ် ဖော့တွက်ချင် တဲ့ လူလို့ ကျွန်တော် ပြောခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်ပြောခဲ့တယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ် လား ကိုဖေခင်"

ကိုဖေခင်က ဖိုးလှချိုကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး မျက်စိမှိတ်ပြသည်။ ကိုမြင့်မူးနေပြီ၊ အချိန်တိုတိုအတွင်း "ဘလက်နိုက်" ဝီစကီ တစ်ပုလင်းကို သူတို့သုံးယောက်တည်း သောက်ခဲ့ကြသည်။ ပုလင်းကုန်လုပြီ၊ သူတို့နှစ်ယောက် က ချိုပြီး ကိုမြင့်ကို ဖိတိုက်ကြသည်။

"အေးပေါ့၊ ပြောတော့ ဘာဖြစ်သလဲ"

အမှန်က ကိုဖေခင်လည်း မူးနေပြီ၊ သူ့ကျန်းမာရေးက မကောင်းသည့်အတွက် ကိုမြင့်လောက် မခံနိုင်။

"ပြောတော့ ရက်စရာတွေ ဖြစ်ကုန်တာပေါ့ဗျ။ ဘာဖြစ်ရမလဲ။ ခု ကျွန်တော် ကျဆုံးသွားပြီ၊ ကျဆုံးသွားပြီ။ သန့်စင်ရေး သူရဲကောင်းကြီး ကျဆုံး သွားပြီ။ ခုပွဲဟာ သန့်စင်ရေး သူရဲကောင်းကြီးကို မီးသဂြိုဟ်တဲ့ပွဲ၊ မဟုတ်ဘူး လား ကိုလှချို၊

ဖိုးလှချိုက ကြောင်ကြည့်နေသည်။

"လောကမှာ ကြေကွဲစရာ အကောင်းဆုံးဟာ ဘာလဲ၊ သိရဲ့ လား၊ ခင်ဗျားတို့ သိမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ဖာသာပဲ ကျွန်တော်ဖြေမယ်၊ လုပ်ချင်တာ တစ်ခုကို မလုပ်ရတာဟာ ကြေကွဲစရာအကောင်းဆုံးပဲဗျ။ သိလား။ အဲဒါလောက်

ကြေကွဲစရာကောင်းတာ တစ်ခုမှ မရှိဘူး။ ရည်းစားနဲ့ကွဲလို့ ဆွေးရတယ်ဆိုတာ လဲ ဒါနဲ့စာရင် အလကားပဲ"

ကိုမြင့်က သူ့အဓိပ္ပာယ်၊ သူ့ခံစားချက်ဖြင့် ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

"ကျွန်တော့်ကိုကြည့်၊ ကျွန်တော် အလုပ်ကလေးတစ်ခုလိုချင်တယ်။ အလုပ်ကို လိုက်ရှာတာ တစ်ပြည်လုံး နှံ့နေပြီ၊ ရန်ကုန်လဲ ရောက်ပြီ၊ မန္တလေး လဲ ရောက်ပြီ၊ ခန္တီးလဲ ရောက်ပြီ။ အလုပ်လဲ မရဘူး။ ဘာမှ မရဘူး၊ ခွေးမောင်း သလိုပဲ အမောင်းခံရတယ်"

ဖိုးလှချိုက ရယ်သည်။

"မရယ်နဲ့ ဖိုးလှချို၊ တကယ်ပြောတာ၊ မြို့တစ်မြို့မှာ ကျွန်တော် လေဘာ ရုံးသွားပြီး၊ လေဘာ မှတ်ပုံတင်ကဒ် သွားတင်တယ်။ လေဘာရုံးဆိုတာ အလုပ်ရှာပေးရတဲ့ ရုံးဗျ။ အဲဒီရုံးက ဘာပြောလိုက်တယ် ထင်သလဲ။ ဒါဟာ အလုပ်သမားမှတ်ပုံတင်ရုံးတဲ့။ ဂျပိုး သူခိုးကို မှတ်ပုံတင်တဲ့ရုံး မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ဘယ်လောက်စော်ကားတဲ့ စကားလဲ။ အဲဒီအရာရှိကို ကျွန်တော် ရိုက်သတ်ခဲ့မိအောင် မနည်း

ချုပ်တည်းခဲ့ရတယ်၊ ရန်ကုန်ရောက်တော့ အောက်တန်းစာရေးလေးရပ်မယ့် အကြောင်း ငွေသုံးထောင် ပေးရမတဲ့။ အဲဒါပေါက်စျေးတဲ့။ ခုတော့ အေးမပြော တာ ကျွန်တော် ယုံချင်လာပြီ၊ ကိုယ်က သူများ မျက်ခုံးမွေးပေါ် လျှောက် ရင်လျှောက်၊ ကိုယ်က မလျှောက်ရင် သူများက ကိုယ့်မျက်ခုံးမွေးပေါ်မှာ လျှောက် သွားမှာပဲ။ စာရိတ္တ ကောင်းရမယ်၊ အကျင့်ကောင်းရမယ်ဆိုတာ အလကားစကား။ ဒီစကားဟာ မငတ်ဘူးတဲ့ လူတွေထွင်ခဲ့တဲ့ စကား။ မဟုတ်ဘူးလား ကိုလှချို”

“ဟုတ် သိပ်ဟုတ်” ဖိုးလှချိုက ကိုဖေခင်ကို မျက်စိမှိတ်ပြသည်။ “

ခုတော့ ကျွန်တော် ကျဆုံးသွားပြီ၊ သန့်စင်ရေး သူရဲကောင်းကြီး ကျဆုံး သွားပြီ။ သန့်စင်ရေးသမားကြီး မသန့်နိုင်တော့ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ကတော့ ထင်မှာ ပေါ့။ ဒီကောင် လွတ်မြောက်သွားပြီလို့ ထင်မှာပေါ့။ သန့်စင်ရမယ်ဆိုတဲ့ အချုပ်အနှောင်ထဲမှာ ပိတ်မိနေတဲ့ ကောင်တစ်ကောင် ကျွတ်သွားပြီ၊ လွတ်သွား ပြီလို့ ထင်မှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။ ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော့်ဘက်က ပြန်ကြည့် ရင် ကျွန်တော် လွတ်မြောက်သွားပြီ။ ဘာမှ ငဲ့စရာမလိုတော့ဘူး။ ခုတမူးက တစ် ခေါက် ပြန်လာပြီ။ နောက်တစ်ခေါက် သွားဦးမယ်။ နောက်တစ်ခေါက် သွားဖို့ လိုအပ်ရင်။ နောက်တစ်ခေါက် သွားဦးမယ်။ မဟုတ်ဘူးလား ကိုလှချို။ သွားတော့ ဘာဖြစ်သလဲ။ လာ… နောက်တစ်ခွက်”

ကိုမြင့် တော်တော် မူးနေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဖိုးလှချိုတို့က သည်တစ်လှည့် တွင် ကိုမြင့်ခွက်ထဲသို့ နည်းနည်းထည့်ပြီး သူတို့ခွက်နှစ်ခွက်ထဲသို့ များများထည့် သည်။

ထိုညက ကိုမြင့် အမူးလွန်၍ လဲသည်။ မည်သို့မည်ပုံ အိပ်ရာထဲ ရောက်သွား သည်ကိုပင် မသိလိုက်။

သည်နောက်တွင်မူ ကိုမြင့်သည် မှောင်ခိုလုပ်ငန်းအကြောင်း တစ်ခွန်းမျှ မ ပြောတော့။ အကောင်းလည်းမပြော၊ အဆိုးလည်းမပြော၊ ရေငုံနှုတ်ပိတ် နေသည်။ သူ့သဘောထားကို သော့ခတ်ပိတ်ပင်ထားသည့်နှယ် ရှိသည်။ ။

သည်တစ်ခေါက် ကိုဖေခင် မုံရွာက တက်လာသည့်အခါတွင် ဦးကျင်စိန် ၏လူနှင့် အဆက်အသွယ်ရလာခြင်း ဖြစ်နေသည်။ နေလင်းအောင်တို့ သည်ဘက် တွင် လမ်းပွင့်နေခြင်းကို ဦးကျင်စိန် သိသည်။ နေလင်းအောင်လို မနေ့တစ်နေ့က မှ စီးပွားရေးလောကထဲဝင်လာသည့် “ချာတိတ်” ကလေးက သူ့လို ကုန်သည် ရင့်မကြီးကို ဖြတ်တက်သွားခြင်းကို တွေးတိုင်း ရှက်သည်။ ထို့ကြောင့် နေလင်း အောင်တို့ ကိုယ်ရှိန်သတ်နေချိန်တွင် သူက တစ်စခန်းထခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးကျင်စိန်က သမရိုးကျလမ်းအတိုင်း မဆင်းချင်၊ ယုဝချောင်းကို တွေ့ထားသည်။ ယုဝချောင်းက မှောင်ခိုအသွားအလာရှင်းသည်။ ဆိုင်ရာက အာရုံ စိုက်နေသည်မှာ တမူးနှင့် ကလေးဝလမ်း၊ တီးတိန်နှင့် နယ်စပ် တောလမ်းများဖြစ်သည်။ သည်လမ်းကို အာရုံမစိုက်၊ ယုဝချောင်းသည် ဟင်းလင်းကြီး ပွင့်နေသည်။ ဦးကျင်စိန်အဖို့ အကွက်ကောင်းပေါ်ပြီ။ သည်လမ်းကို သူစမ်းကြည့် ချင်သည်၊ လမ်းသစ်ဖြစ်၍ စွန့်တော့ စွန့်ရမည်၊ လေးကောင်ဂျင်ဝိုင်းထဲက ဇယားကွက်ကလေးပေါ်တွင်ပင် ကံစမ်းရဲသေးလျှင် ယုဝချောင်းက အကျယ်ကြီး။ လွတ်လမ်းတွေ တစ်ပုံကြီးရှိသည်။ သည်စိတ်ကူးဖြင့် သူ့ လူတစ်ယောက်ကို ယုဝချောင်းဖျားကို အထောက်လွှတ်သည်။ အန္တရာယ်မရှိ၊ အားလုံးကောင်းသည်။

သည်တွင် လူရှာရင်း ကိုဖေခင်နှင့် အဆက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုဖေခင်ပြောတော့ ကိုမြင့် ဘာမျှမပြော၊ မပြောလည်း မပြောချင်။

“ဘယ်လိုလဲ ဖိုးကိုမြင့်၊ လုပ်မလား၊ ကိုယ်တို့က ငါးရာခိုင်နှုန်းရမယ်။ ဒုက္ခတော့ တော်တော်ကြီးတယ်၊ ငါးရာခိုင်နှုန်းကို တစ်ယောက် တစ်ဝက်စီ ခွဲဦး၊ တစ်ယောက်တစ်သောင်းလောက်တော့ ရမှာပဲ၊ ရရင် ကိုယ်လဲတော်ပြီကွာ၊ နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ရေဒီယိုပြင်ဆိုင်လေးဖွင့်မယ်၊ ဘယ့်နှယ်လဲ”

မြသန်းတင့် ကိုဖေခင်က ကိုမြင့်ဘာမျှမပြောသည်ကို အားမရ၊ စင်စစ် ဦးကျင်စိန်ကမ်း လှမ်းချက်ကို လက်ခံခဲ့ခြင်းမှာ ကိုမြင့်အားကိုးဖြင့် လက်ခံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုမြင့်က ငယ်ရွယ်သည်၊ သတ္တိကောင်းသည်။ သစ္စာရှိသည်၊ လုပ်ရဲကိုင်ရဲသည်။ ကိုမြင့်လို လူမျိုးနှင့်ဆိုလျှင် သူလည်း လုပ်ရဲသည်။

“လုပ်မယ်လေ၊ ရပါတယ်၊ ကျွန်တော့်အဖို့ ဘာထူးတော့တာမှတ်လို့၊ ဟန်ကျရင်လဲ အေးအေးဆေးဆေး နေရုံပေါ့၊ ကံမကောင်းလို့ အဖမ်းခံရရင်လဲ ထောင်ထဲဝင်ရုံပေါ့၊ ထောင်ထဲမှာလဲ ထမင်းတစ်လုတ်တော့ စားရမှာပဲ”

သည်လိုဖြင့် ကိုမြင့်တို့တစ်သိုက် ယုဂချောင်းအတိုင်း စုန်ခဲ့ကြသည်။ လူခြောက်ယောက်၊ လှေသုံးစင်း၊ ပစ္စည်းတော်တော်ပါသည်။ ။မည်မျှဟန်ကျမည်၊ မကျမည်ကို မပြောတတ်၊ သည်တစ်ခေါက်က တစ်ခေါက်ဆိုသလောက် အလွန်ဆင်းရဲသည်၊ ကိုဖေခင့်စကားနှင့် ပြောရလျှင် “လက်ကုန်” ဟု ဆိုရမလောက်၊ ချင်းတွင်းထဲ ရောက်သည်တွင် ရေကိုစုန်၍မရ။ နေ့ဆိုလျှင် ရှာဖွေရေးနှင့် ပက်ပင်းတိုးနိုင်သည်။ ညညကျမှ စုန်ရသည်၊ နံနက် လင်း ကာနီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တွေ့ ရာသောင်စပ်၊ ကမ်းစပ်၊ တောစပ်တွင် ထိုးဆိုက်ရသည်။ စိတ်မချရလျှင် ပစ္စည်းများကို ကိုင်းတောထဲတွင် ဝှက်ထားရ သည်။ လူက ကမ်းစပ်တွင်

မယောင်မလည် ပိုက်သမားယောင်ယောင်၊ တံငါ ယောင်ယောင်၊ မိုးချုပ်မှ ပစ္စည်းကို ပြန်တင်၍ ဆက်စုန်ရသည်။

လူသာဆင်းရဲရုံမဟုတ်၊ စိတ်ကလည်း ဆင်းရဲသည်။ ကိုင်းစပ်တွင် နားနေရင်း မော်တော်ဘုတ်သံကြားလျှင် ရင်တထိတ်ထိတ် ဖြစ်ရသည်။ သည် တစ်ခေါက်တော့ လုပ်ရဦးမည်။ ငွေတစ်သောင်းလောက်ရလျှင် အေးမကိုလည်း မလုပ်ခိုင်းတော့။ လက်ထပ်မည်။ သူက ရေဒီယိုစက်ပြင်သင်တန်းတစ်ခု တက်မည်။ မုံရွာတွင်ဖြစ်စေ၊ ကလေးမြို့တွင်ဖြစ်စေ၊ ရေဒီယို ပြင်ဆိုင်ကလေး တစ်ဆိုင်ဖွင့်မည်။ ကိုဖေခင်နှင့် နှစ်ယောက်ပေါင်းလျှင် အရင်းအနှီးကလေးလည်း ရှိသင့်သလောက်ရှိပြီ။ အကယ်၍ သည်လုပ်ငန်း အဆင်မပြေလျှင် စော်ဘွား ရေရှင်တွင် ဖြစ်စေ၊ ခန်းပတ်တွင် ဖြစ်စေ၊ ခြံလေး တစ်ခြံ ဝယ်ပြီး ဆန်ကစ်၊ လိမ္မော် စသည်စိုက်မည်။

ယုဝ ချောင်းအတိုင်း စုန်၍ ချင်းတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ တစ်လျှောက်လုံး ဘာမှမဖြစ်။ အားလုံးချောမောသည်။

သူတို့ ယုဝချောင်းဖျားက စုန်လာသည်မှာ သည်ညပါဆိုလျှင် ဆယ်ည ရှိပြီ။ မြစ်ပြင်က မှောင်ရာမှ တဖြည်းဖြည်း လင်းစပြုလာသည်။ အရှေ့ဘက်ကို လှမ်းကြည့်တော့ ကောင်းကင်တွင် အဖြူရောင်လဲ့လဲ့ ပြေးစပြုပြီ၊ လင်းကြက် တွန်သံများကို ကြားရသည်။

“ဟော့… ဖိုးကိုမြင့် လင်းတော့မယ်ကွ။ ဘယ်နှယ်လဲ။ ကပ်မလား” ကိုဖေခင်က ပဲ့မှ လှမ်းမေးသည်။ “ဘယ်နားရောက်ပလဲ။ ရှေ့နားကတော့ ရွာထင်တယ်”

ကိုမြင့်က အလင်းရောင်ပျပျတွင် ရေးရေးမျှ မြင်ရသည့် သစ်ပင်အုပ် တစ်အုပ်ကို မျှော်ကြည့်သည်။

“ကန်ရွာထင်တယ်။ ကန်ရွာပြီးရင် မင်းကင်းရောက်မှာပဲ”

ဆက်စုန်လျှင် မိုးမလင်းမီ မင်းကင်းကို ဖြတ်ပြီး မင်းကင်းအောက်နား ကွေ့တွင် သွား၍ စခန်းချနိုင်သည်။ ကောင်းကောင်း အချိန်မီသည်။ သို့ရာတွင် ကိုဖေခင်တို့က ဝေလီဝေလင်းတွင် မင်းကင်းကို ဖြတ်၍ မစုန်ချင်။ မင်းကင်းက မြို့ဖြစ်၍ အသွားအလာရှုပ်သည်။ ယခုတလောတွင် မှောင်ခိုဖမ်း သည့် “စစ်ဆင်ရေး” တွေလည်း ဒလကြမ်း လုပ်နေသည်ဟု သတင်းသန့်သန့် ကြားရသည်။ ထို့ကြောင့် မင်းကင်းထိအောင် မစုန်တော့။ မင်းကင်းနှင့် ကန်ရွာ ကြား ကမ်းစပ်က ချောင်းရိုးလေးအတွင်းသို့ ဝင်ကြသည်။ ။

ချောင်းရိုးကလေးက မြစ်ဝတွင် ကျယ်သော်လည်း ချောင်းဖျားတွင် တဖြည်းဖြည်း ကျဉ်းသွားသည်။ ချောင်းတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ကိုင်းတောကြီး

တွေ ရှိသည်။ လူတစ်ရပ်လောက်မြင့်သည်။ ပစ္စည်းတွေကို လုံလုံခြုံခြုံ ထိန်းနိုင် သည်။

သူတို့ တစ်သိုက် ပစ္စည်းတွေကို ကမ်းစပ်ပေါ်က ကိုင်းတောထဲသို့ တက်သိမ်းကြသည်။ မသိမ်း၍ မဖြစ်။ မြို့နှင့်နီးသဖြင့် အသွားအလာများနိုင် သည်။ ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းပြီး တချို့က ကမ်းစပ်တောထဲတွင် အိပ်ကြသည်။ ကိုဖေခင်က ပိုက်နှစ်ဖုံကို မျှောထားရင်း ထမင်းချက်သည်။ သူတို့ကို မည်သူက မျှ သင်္ကာမကင်း ဖြစ်မည်မဟုတ်။ ပိုက်မျှော်နေသည့် ပိုက်သမားတစ်စုဟု ထင်ကြမည်။ သူတို့၏ အသွင်ပြောင်းဘဝက ယုတ္တိတန်သည်။ စိတ်ချရပြီ။

ကိုမြင့်က မင်းကင်းသို့သွား၍ ရိက္ခာဝယ်ရသည်။ အခြေအနေ အကဲခတ် ရသည်။

နံနက်စာစားပြီးတော့ ကိုမြင့် မင်းကင်းသို့ စုန်ခဲ့သည်။ အခြေအနေ သိပ်မကောင်း။ မြို့ပေါ်တွင် မှောင်ခိုပစ္စည်းတွေကို သိမ်းနေသည်။ မင်းကင်းဆိပ်ကမ်းတွင် မော်လိုက်သင်္ဘောမှ ပါလာသည့် ကုန်တွေ မုံရွာအဆန်မှ ပါလာ သည့် မှောင်ခိုကုန်တွေကို ဆီးသိမ်းနေသည်။ လိုသည့် ပစ္စည်း မြန်မြန် ဝယ်ပြီး ကိုမြင့် ကူးတို့ဆိပ်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။ မင်းကင်းမှ ကန်ရွာသို့ ကူးတို့နှင့်လိုက်မည်။ ကန်ရွာ သူတို့လှေဆိုက်ထားရာ ကမ်းစပ်သို့ ခြေလျင်ပြန်မည်။ ။

ဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်သည်။ နေ့လည် နာရီပြန်နှစ်ချက်ရှိပြီ။ အညာနေက မြေငွေ့ လျှပ်လျှပ်ထအောင်ပူသည်။ အကြော်တဲတွင်ထိုင်ကာ ကူးတို့ကို စောင့်သည်။

သည်တုန်း အညာမှ မော်တော်တစ်စင်း စုန်လာသည်။ ရဲမော်တော်ဟု သိရသည်။ စုန်ဆင်းလာသည့် မှောင်ခိုပစ္စည်းကို လိုက်ဖမ်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။ နေ့ခင်းကြောင်တောင် မြစ်လယ်တွင် စုန်ဆင်းလာလျှင် ရဲမော်တော်နှင့် ပက်ပင်း ဝင်တိုးမည် မုချ။

သို့ရာတွင် နေ့ခင်းကြောင်တောင်တွင် မည်သူက အမိုက်ခံ၍ စုန်ဆင်း မည်နည်း။ ရွှေညာဏ်တော် စူးရောက်သည့် ရဲတို့ကို ကြည့်၍ ကိုမြင့်ပြုံးသည်။

ကိုမြင့်နှုတ်ခမ်းသည် ပြုံးနေရာက တဖြည်းဖြည်း စေ့သွားသည်။ စေ့ရာမှ တဖြည်းဖြည်း မဲ့လာသည်။ မသေချာ၍ သေသေချာချာ ကြည့်သည်။ ဟုတ်ပြီ။ သူ့

အကြဲ့ည့်မမှား။

ရဲမော်တော်နောက်တွင် လှေသုံးစင်းဆွဲလာသည်။ လှေကသူတို့လှေတွေ၊ လှေပေါ်တွင် မော်တော်ကား အင်ဂျင်တွေ တင်ထားသည်။ အပေါ်တာရပတ် ပင်မ အုပ်။ သေချာသည်။ သူတို့လှေတွေ ဖြစ်သည်။

ကိုဖေခင်တို့ကို လှမ်းကြည့်သည်။ လှေပေါ်တွင် မတွေ့ရ။ ရှေ့က ရဲ မော်တော်ပေါ်တွင် ပါဟန်တူသည်။ ရဲမော်တော်ကမ်းသို့ ကပ်သည်။ မော်တော် က လူတွေ ဆင်းလာကြသည်။ ကိုဖေခင်တို့တစ်သိုက်။ လက်ထိပ်ကိုယ်စီဖြင့် ရဲများ ခြံရံ ဆင်းလာကြသည်။

ကိုမြင့် ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ လှည့်ပြေးရမည်လော။ ပြေးလျှင် မင်းကင်း မုံ ရွာကိုလိုက်ရမည်။ မုံရွာမှတစ်ဆင့် ပခုက္ကူဘက်သို့ ပြန်မည်လော။ ဖိုးလှချိုရှိရာ သစ်ချောက်မိုင်းသို့ သွားမည်လော ကိုမြင့် စဉ်းစားသည်။

စိတ်က ပြေးချင်သည်။ ထောင်ထဲ တစ်ခေါက်ရောက်ခဲ့ဖူးပြီ။ အချုပ်ထဲ တွင် တစ်ပတ်လောက် နေရဲ့ဖူးပြီ။ ထမင်းနပ်မှန် စားရသော်လည်း လွတ်လပ်မှု ဆုံးရှုံးရ သည်။ စင်စစ် ထောင်ဆိုသည်မှာ လူ့ လွတ်လပ်မှုကို ထမင်းနှင့် လဲစား ကြရသည့် နေရာဖြစ်သည်။ သည်လွတ်လပ်မှုကို ထမင်းနှင့် လဲမစားနိုင်။ ထမင်းငတ် ခံချင်ခံ မည်။ လွတ်လပ်မှုကို အဆုံးအရှုံးမခံနိုင်။

ကိုမြင့် ပြေးဖို့ စိတ်ကူးပေါ်သည်။ သို့ရာတွင် ကိုဖေခင့် မျက်နှာကို ကွက်က နဲ မြင်သည်။ သူ့အပေါ်တွင် ကိုဖေခင်တို့ ကျေးဇူးတွေ ရှိသည်။ ကိုဖေခင်တို့နှင့် သူ သည် အေးအတူ ပူအမျှ ခွဲဝေခံစားကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။ သေအတူ ရှင်မကွာ သည်ခရီးကို လာခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သည်။ ကိုဖေခင်ကို တစ်ယောက်တည်း ထားပစ် ခဲ့ချင်၊ အနည်းဆုံး ကိုဖေခင်အားရှိအောင် လူရိပ် လူယောင် ပြချင်သေးသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုမြင့် ဘယ်ကိုမျှမသွား။ ကမ်းပေါ်သို့ တက်လာသော ကိုဖေခင်တို့ တစ်သိုက်ကို အကြော်တဲထဲမှ ထိုင်ကြည့်သည်။

ကိုဖေခင်က သူ့ကိုမြင်သည်။ မျက်စိတစ်ဖက်ကို မှိတ်ပြသည်။ မည်သည့် အဓိပ္ပာယ်နည်း။ ရှောင်ပြေးဖို့ အချက်ပေးသည်လော၊ မဝေခွဲတတ်၊ ရှောင်တော့ မ ရှောင်ချင်၊ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ချင်သည်။ ကိုဖေခင်တို့ကို မင်းကင်း တွင် ထားလျှင် ထောက်ထောက်ပံ့ပံ့ မည်သူမျှမရှိ၊ တစ်ရပ်တစ်ကျေးဖြစ်၍ ဆေးလိပ် ကလေး၊ စားစရာလေးက အစ ပို့မည်သူမရှိ၊ ရှေ့နေရှေ့ရပ်ကိစ္စ ဆောင်ရွက်မည့် သူမရှိ။

သူတို့ထဲမှ ဦးကျင်စိန် လူတစ်ယောက် သူ့ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး ရဲစခန်းမှူး ကို တိုးတိုးလှမ်းပြောသည်။ မကြာ၊ ရဲစခန်းမှူး သူ့ရှေ့ လာရပ်သည်။

"ကိုမြင့်ဆိုတာ မင်းလား" ကိုမြင့် မတ်တပ်ရပ်သည်။ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ။ "ဟုတ်တယ် "ဒါဖြင့် ခဏလိုက်ခဲ့

ကိုမြင့် မငြင်း၊ ငြင်းနေ၍လည်း အကြောင်းထူးမည် မဟုတ်။ ရပ်နေ သော ကိုဖေခင်တို့ဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်ခဲ့သည်။

(27)

ကွေ့ကြီးရပ်ရှိ အသိအိမ်တစ်အိမ်မှ ပြန်ခဲ့သည်။

ကတ္တရာစေးလမ်းပေါ်တွင် မြင်းခွာသံသည် စည်းချက်ညီညီကျနေသည်။ ဈေးကြီးနားအရောက်တွင် ရထားပေါ်မှ ဆင်းသည်။ ရထားခက တစ်ကျပ်၊ အိတ်ထဲတွင် ကျပ်တန်နွမ်းကလေး သုံးလေးရွက်သာ ကျန်တော့သည်။ ထမင်း တစ်နပ်စာပင် မရှိ၊ သစ်ချောက်မိုင်းသို့ ပြန်ဖို့ကမူ မစဉ်းစားနိုင်၊ စားစရိတ် မရှိ၊ လမ်းစရိတ် မရှိ။

ပခုက္ကူသို့ ပြန်ရမည်လောဟု ကိုမြင့် စဉ်းစားကြည့်၏။ ပခုက္ကူတွင် သူ့ သူငယ်ချင်း ကိုထွန်းအောင် ရှိမှရှိပါဦးမည်လော မပြောနိုင်၊ သူငယ်ချင်း ကလည်း အလုပ်လက်မဲ့၊ သည်အချိန်ဆိုလျှင် ပခုက္ကူတွင် အလုပ်များနေပြီလော၊ တစ်ရပ်တ ကျေးသို့ အလုပ်ရှာထွက်သွားလောက်ပြီလော။

ရွာကိုမူ မပြန်ချင်၊ ပထွေးနှင့်လည်း မတွေ့ချင်၊ အမေနှင့်လည်းကောင်း၊ ညီမနှင့်လည်း လည်းကောင်း မတွေ့ချင်၊ သူတို့နှင့် လမ်းဖြတ်ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။

မင်းကင်း အချုပ်တွင် ကိုမြင့် တစ်လကြာခဲ့သည်။ ရုံးတင်သည့်အခါတွင် သူ့ ကို ပြစ်မှုမထင်ရှားဟု ဆိုကာ တရားရုံးက နောင်တွင် ကောင်းမွန်စွာ နေ ထိုင်ရန် ဆုံးမလွှတ်လိုက်သည်။ ကိုဖေခင်တို့ကမူ ထောင်ဒဏ်လေးနှစ်စီ ကျသွား ကြသည်။

ယခု အချုပ်က လွတ်သဖြင့် မုံရွာသို့ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မုံရွာတွင် ကွေ့ကြီးရပ်က ကိုဖေခင့် အသိအိမ်တစ်အိမ်တွင် တစ်ညအိပ်သည်။ မနက်တွင် ဈေးသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကိုမြင့် ဈေးထဲက မချစ်မေတို့ဆိုင်သို့ ဝင်သည်။ အဆင်သင့်ပင် မချစ်မေ ကို တွေ့ရသည်။ မချစ်မေက သူ့ကို ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်သည်။ သူ့အပြုံးက | လှောင်ပြီး၊ ကိုမြင့် ကောင်းကောင်းသိသည်။

"ကိုရွှေမြင့်တို့များတော်၊ ခုမှပဲ ကျုပ်တို့ဆိုင်ဘက် လှည့်တော့တာပဲ။ အလုပ် ကြီး အကိုင်ကြီး လုပ်နေတဲ့ လူဆိုတော့ တို့ဆိုင်ဘက်ကို ဘယ်ခြေဦး လှည့်ပါ့မလဲ"

မချစ်မေက ခနဲ့သည်။ သူ့အပြုံးက လှောင်ပြီး၊ ကိုမြင့်သိသည်။ ကိုမြင့် က ဈေးဆိုင်ဘေးကိုကွေ့ ကာ ခွေးခြေတွင် ဝင်ထိုင်သည်။

"ဆိုစမ်းပါဦး၊ ယုဝချောင်းဖျား တက်သွားတယ်ဆို၊ ဘာကုန်တွေ ပါ သလဲ၊ ဟန်ကျတယ် မဟုတ်လား"

ကိုမြင့်က လျှော့တိလျှော့ရဲ ပြုံးကာ ခေါင်းရမ်းပြသည်။

"သိပ် ဖွက်မနေပါနဲ့၊ ချစ်မေတို့က ချက်ဆို နားခွက်က မီးတောက်ပြီး သား ပါ၊ ဦးကျင်စိန် အဖွဲ့နဲ့ သွားတယ်ဆို၊ ဘယ်လိုလဲ၊ ခိုင်းကြေးနဲ့လား၊ ပုတ်ပြတ်လား"

"မင်းကင်းအထက်နားမှာ မိသွားတယ်၊ ပစ္စည်းတွေလဲ အသိမ်းခံရတယ်။ လူ တွေလဲ ဖမ်းမိလို့ ထောင်လေးနှစ်ကျသွားတယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ မင်းကင်း အချုပ်မှာ တစ်လလောက်နေရပြီး ရုံးရောက်တော့ လွတ်လာတယ်၊ ခု မင်းကင်း က လာတာ"

"ဟောတော့၊ တို့တောင် ဘာမှမကြားလိုက်ပါလား၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်း" ကိုမြင့်က အဖြစ်အပျက် ပြန်ပြောပြသည်။

"ပစ္စည်းကတော့ လေးငါးသိန်းဖိုးလောက် ရှိမှာပဲ။ အဲဒီ ဦးကျင်စိန်ဆို တဲ့ လူ တော့ ငိုလိမ့်မယ် ထင်တယ်"

မချစ်မေ နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့သည်။

"အမယ်လေး၊ လေးငါးသိန်းဖိုးလောက် မိလို့ကတော့ ဦးကျင်စိန်က ဘာမှုမ လဲ၊ သူ့ ဂျင်တစ်ဝိုင်းစာလောက်ပဲ ရှိတယ်၊ အရင်လထဲတုန်းက မိုးကုတ် က ကျောက်စိမ်းသူဌေးတွေနဲ့ ဂျင်ထိုးတာ ခြောက်သိန်းရှုံးသတဲ့၊ ဒီလထဲကျတော့ ကိုး သိန်းပြန်နိုင်သတဲ့၊ လေးငါးသိန်းဖိုးလောက်များတော့ ဦးကျင်စိန်က ဂျင်လှည့် တောင် ပျက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်နေ့ကတောင် ဈေးနားမှာ တွေ့ လိုက်သေး

တယ်။ မျက်နှာတစ်ချက်မညှိဘူး၊ မင်းတို့မှာသာ အဖမ်းခံရ၊ အချုပ်ခံရနဲ့၊ သူတို့များ ကျတော့လဲ တယ်ဟန်ကျ၊ လူတွေကတော့ ဟုတ်ပေ့ကွာ၊ တစ်ယောက်က ဦးကျင် စိန် ရဲ့ ဘော်ဒါ၊ တစ်ယောက်က ဦးမြမင်းနဲ့ နေလင်းအောင်ရဲ့ ဘော်ဒါ”

ကိုမြင့်က နားမလည်၊ ကြောင်နေသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

“ဘယ်သူရမလဲ မင်းပေ့ါ၊ မုံရွာမြို့မှာ အပြေးပြိုင်နေတဲ့ သူဌေးနှစ်ယောက် ရှိ တယ်၊ တစ်ယောက်က ဦးကျင်စိန်၊ တစ်ယောက်က ဦးမြမင်း၊ ဦးမြမင်းဆိုပေ မယ့် တကယ်လုပ်နေတာက သမက်ကလေးပါ၊ တို့တာဟန်းမှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ ကောင်လေး ပေ့ါ၊ နေလင်းအောင်ဆိုတာလဲ မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား”

“မှတ်မိပါတယ်၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ” | ကိုမြင့်က ပြုံးသည်။ ဖောင်ကူး တံတားပေါ်က သူနှင့် နေလင်းအောင် ကိစ္စကို သူပြောမပြ။

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ မင်းက ဦးကျင်စိန်ရဲ့ ဘော်ဒါ၊ အေးမက နေလင်းအောင် | ရဲ့ ဘော်ဒါ၊ ဟန်ကျတာပေ့ါ”

ကိုမြင့် မျက်နှာပျက်သွားသည်။ သို့ရာတွင် ချက်ချင်း ဣန္ဒြေဆည်သည်။ သူက ဦးကျင်စိန်၏ အဆက်အသွယ်၊ ဦးကျင်စိန်၏ ကြေးစား၊ ခိုင်းကြေးဖြင့် ဦး ကျင်စိန်၏ ပစ္စည်းများကို သယ်လာခဲ့သူ။ အေးမက နေလင်းအောင်၏ ကြေးစား၊ နေလင်းအောင်၏ ပစ္စည်းကို အခကြေးငွေဖြင့် သယ်ပေးသူ။

ကိုမြင့် မချစ်မေ၏ စကားကို သံသယဖြစ်သည်။ မချစ်မေက ဈေးသည် ပီပီ စကားဖွာသည်။ ချဲ့ကားတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့စကားကို မယုံချင်။

“ဟုတ်ကော ဟုတ်ရဲ့ လား အစ်မကြီးရဲ့”

မချစ်မေက ကိုမြင့်ကို ကြည့်သည်။ သနားစရာ သတ္တဝါတစ်ယောက်ကို ကြည့်သည့် အကြည့်မျိုး။

“သိပ်ဟုတ်တာပေ့ါကွယ်၊ ဟုတ်တဲ့ ဟိုဘက် ဆယ်ဘူတာတောင် လွန် သေး။ အခု မင်းအေးမက အရင် အေးမ မဟုတ်တော့ဘူးကွယ့်။ ခြေလှမ်းက ကျဲသ ထက် ကျဲလာပြီ၊ ဝင်သွားပါဦးလား။ အိမ်မှာရှိမှာပါ။ ဟိုတလောကတောင် မန္တ လေးသွားတယ် ကြားတယ်၊ ပြန်ရောက်လောက်ရောပေ့ါ”

ကိုမြင့် မချစ်မေကို နှုတ်ဆက်သည်။ မချစ်မေက အေးမတို့ အိမ်ကို လမ်းညွှန်လိုက်သည်။ မော်တော်ကား၊ မြင်းလှည်း၊ ဆိုက်ကားတို့ ရှုပ်ပွေသော

ကျောက်ကာ လမ်းကို ကိုမြင့်လျှောက်လာခဲ့သည်။ မချစ်မေ ပြောလိုက်သည့် အိမ်နံပါတ်ရှေ့တွင် ရပ်သည်။

သူ့စိတ်က ဝေခွဲမရ။ အေးမတို့အိမ် ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ၏ လော။

အိမ်က သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိသည်။ သဘော်ဆေးစိမ်းသုတ်ထားသည် | သံဇကာပေါက်ကြီးများကို ဝင်းထရံခတ်ထားသည်။ အိမ်ကလေးက သွပ်မိုးပျဉ်ထောင်၊ တစ်ထပ်ဆင်ဝင်အိမ်ကလေး။ ပြတင်းပေါက်များတွင် မုံရွာချည်ပွ၊ အဖြူ အစိမ်းကွက်တုံးခန်းဆီးများက လွင့်နေသည်။ တံစက်မြိတ်တွင် ရွှက်လှ ပန်းအိုးများ ချထားသည်။

အေးမတို့ အိမ်သည် သည်မျှ သပ်ရပ်လိမ့်မည်ဟု နဂိုက မထင်ခဲ့။

အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်ရင်း ခပ်လှမ်းလမ်းက ကလေးတစ်ယောက်ကိုမေးရန် ကိုမြင့် လှမ်းလိုက်သည်။

“ဟာ အစ်ကိုပါလား၊ လာ.. လာ။ ဘယ်သူများလဲလို့”

အိမ်ထဲမှ အသံကြောင့် ကိုမြင့် မျက်လုံးများက အိမ်ဖက်သို့ ပြန်ရောက် သွားကြ၏။ အိမ်ထဲက သံဇကာကွက်တံခါးကို ဖွင့်၍ ရပ်နေသော တိုးကို တွေ့ရသည်။ ဘလောက်စ်အင်္ကျီအဖြူ နက်ပြာရောင် ထမီထဲတွင် ဖြူဝင်းသော အသားက ရွှန်းတင့်သည်။ ဆံပင်များက နဖူးနှင့် ပခုံးတွင် ဝဲကျနေသည်။

အုတ်လှေကားထစ်ကလေးများကို နင်းကာ အိမ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် မဝံ့မရဲ။ အိမ်က သူထင်ခဲ့သည်ထက် သားနားသဖြင့် ရှို့နေသည်။

“လာ၊ ထိုင်ဦးအစ်ကို။ မအေးတော့ မရှိဘူး။ မန္တ လေးက ပြန်မလာသေး

ဘူး”

တိုးက သူ့ကိုထိုင်ခိုင်းပြီး အိမ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ အိမ်ရှေ့ခန်းတွင် သပြေရင့်ရောင် ကုလားထိုင်ပုများ ချထားသည်။ လက်တင်များကို ဖော်မီကာ အုပ်လျက် မှန်ကပ်ကျွန်းသား စားပွဲရှည်ပေါ်တွင် ပန်းစိုက်အိုးတစ်လုံး တင်ထားသည်။ အရွက်စိမ်းစိမ်းများကို ချွေချပြီး ပန်းပွင့်နှင့် ကြည့်ကောင်းရုံ လေးငါး ရွက်

ချန်ထား၏။ ဆေးပေ့ါလိပ်ပ်ထည့်သည့် ယွန်းသေတ္တာ၊ ယွန်းစီးကရက်ဘူး၊ ကြွေဆေးလိပ်ပြာခံခွက်တို့က သူ့နေရာသူနှင့် စနစ်တကျ။

ဧည့်ခန်းထောင့်က အလှပြမှန်ဘီရိုထဲတွင် အရုပ်ကလေးများ၊ ရွှေပန်း ခက်ရေး ကြွေစိမ်းသုတ် တရုတ်ပန်းကန်ပြားများ၊ ရင်ထိုးတံဆိပ်လှလှကလေး များ အစီအရီ၊ ဘီဒိုပေါ်တွင် အစိမ်းရင့်ရင့် ခရစ်လိုင်းကြီးစကို ချုပ်စွပ်ထားသည့် ရေဒီယိုတစ်လုံး။ ခပ်လှမ်းလှမ်း စာကြည့်စားပွဲတွင် ကျောင်းစာအုပ်များ ထပ်ထားသည်။

တိုး၏ စာကြည့်စားပွဲ ဖြစ်ဟန်တူ၏။

တိုးက ကော်ဖီဗန်းကို ကိုင်ထွက်လာသည်။ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်က အငွေ့ တထောင်းထောင်းနှင့်။

"အစ်ကို၊ ခဏနေဦးနော်။ အမေကလဲ အစ်ကို့ကို တွေ့ချင်နေတာ။ အမေ ရေချိုးနေတုန်းမို့"

တိုးက ခန်းဆီးကြားတွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ | အိပ်ခန်းအဖြစ် ကာထားသည့် နံရံက ကျွန်းသုံးထပ်ပြား၊ ဇလီသပ်၍ အဝါရောင်ပါလစ် သုတ်ထားသည်။ အဝင်ပေါက်ထိပ်တွင် အသက်ငါးဆယ်ကျော် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး၏ ကိုယ်တစ်ပိုင်းဓာတ်ပုံကြီး ချိတ်ထားသည်။ ဘီးဆံပတ် အောက်မှ ကျယ်ပြန့်သော နဖူးပြင်၊ ကျဲကော်ကိုင်းတပ် မျက်မှန်၊ မျက်ခုံးမျက်လုံး ကောင်းကောင်း၊ နှာတံပေါ်ပေါ်ဖြင့် ဥပဓိရုပ်ကောင်းသည်။ ။

တံခါးပေါက် ခေါင်းရင်းဘက်တွင် နိုင်ငံခြား ပြက္ခဒိန်တစ်ချပ်၊ လှပ သောရှုခင်းများက အိပ်ခန်းကို ပို၍ ကျယ်ပြန့်သည်ဟု ထင်စေသည်။ မြန်မာ ပြက္ခဒိန်ထဲတွင် သမ္ဗုဒ္ဓေစေတီတော်ပုံက ရွှေရောင်ဝင်းလျက်။ သည်နှစ်ခုကြားတွင် ဂုဏ်ထူးဆောင် လက်မှတ်သုံးစောင်ကို မှန်ဘောင်သွင်း၍ ချိတ်ထားသည်။ မည်သည့် လက်မှတ်မျိုးဟု ကိုမြင့် သေသေချာချာ မသိ။ သေသေချာချာကြည့်မှ ရှစ်တန်း၊ ဆယ်တန်းနှင့် တက္ကသိုလ် စာမေးပွဲများတွင် တိုးရခဲ့သည့် ဂုဏ်ထူး

ဆောင် လက်မှတ်များဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ တံခါးပေါက် ခြေရင်းဘက် နံရံပေါ်တွင် သားအမိသုံးယောက် စီရိုက်ထားသည့် ကိုယ်တစ်ပိုင်း ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံ ရှိသည်။

ကိုမြင့်၏ မျက်လုံးများက အေးမ၏ ဓာတ်ပုံပေါ်တွင် တန့်နေသည်။ သူတွေ့ခဲ့သည့် အေးမနှင့်မတူ။ ဆံပင်ထုံးဖွဲ့ပုံက ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတွေ ထုံးဖွဲ့ ပုံမျိုး။ မျက်စိ

က ဆေးဆိုးထားသည်ထင့် အရိပ်လှဲလှဲ ပြေးနေသည်။ မျက်တောင်များက ခါ တိုင်းထက် ကော့ပျံနေသည် ထင်ရ၏။

တိုး ခါတ်ပုံဆီသို့ သူ့မျက်လုံးများ ကူးသွားကြသည်။ မျက်နှာက ကြည်စင်သည်။ မျက်လုံးများက ရွှန်းရွှန်းလဲ့လဲ့၊ နှုတ်ခမ်းများက မပြီးသော်လည်း ပြီးတော့ မယောင်ယောင်။ ။

တိုးနှင့် အေးမတို့ မျက်နှာသွယ်ပုံ၊ မျက်လုံးများ ရွှန်းလဲ့ကြပုံ၊ နှာတံစင်း ပုံ၊ နှုတ်ခမ်းတွန့်ကွေးပုံတို့ အားလုံးတူသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် မည်သည့်နေရာကဟု မပြောနိုင်သော ကွဲပြားချက်သည် ရှိ၏။ ကိုမြင့် မခွဲခြားတတ်။ မျက်လုံးများက အကြည့်တွင် ကွဲပြားသည်ဟု ထင်သည်။

ခန်းဆီးကြားမှဖြတ်သွားသော အရိပ်တစ်ခုနှင့်အတူ အေးမတို့ အမေ ပေါ်လာသည်။ ညိုညို၊ အရပ်ပြတ်ပြတ်၊ ဆံစတွင် ငွေရောင်လုစပြုပြီ။ ကော်ကိုင်း

မျက်မှန်ထူထူကို တပ်ထားသည်။ အေးမက အဖေ့ဘက် နွယ်သယောင်ရှိပြီး၊ တိုးကတော့ အမေ့ဘက် နွယ်ပုံရသည်။

“မောင်ကိုမြင့်ဆိုတာ လူလေးလား။ အေးကွယ်… အေးမ ပြောကတည်း က အမေ တွေ့ချင်တာ”

သူ့နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို အေးမက ပြန်ပြောပြီးပြီဟု ကိုမြင့် နား လည်လိုက်သည်။ အေးမတို့အမေက မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင် သည်။ တိုးက ကော်ဖီဗန်းကို ချပြီး အမေ့ဘေးတွင် နေရာယူ၏။ ခြေနှစ်ချောင်းကို ပူး၍ အောက်သို့ စောင်းချထားပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ပေါင်ပေါ်တွင် ထပ်တင်ထား ရာက ကိုမြင့်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ကိုမြင့် မည်သို့ပြောရမည် မသိ။

“ဆရာတော်ဆီ နောက်ထပ် ရောက်သေးသလား

အမေ့အသံက စူးစူးရှရှ မရှိလှ။ တိမ်နေသည်။ ထိုမေးခွန်းကို ကိုမြင့် မျှော်လင့်မထား။ ထို့ကြောင့် ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြေသည်။

“တစ်ခေါက်တော့ ရောက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်”

ကိုမြင့်က စကားမဆက်၊ တိုးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ တဖျတ်ဖျတ် လက်နေသော တိုးမျက်လုံးများကို သတိပြုမိသည်။ ။

“ဒါပေမယ့် ဆရာတော်ကိုကြည့်ရတာ ကျွန်တော်တို့ကို သိပ်တွေ့ချင်ပုံ မရဘူး။ ဦးပဥ္စင်းမှာ ဆပ်စရာ သံသရာကြွေးတွေ များလှပြီတဲ့။ ဒီဘဝက ပြုခဲ့တဲ့ ကံ ဟောင်းဟာ ရှေ့ ဘယ်နှစ်ဘဝအထိ ဆက်ဖြစ်နေဦးမယ် မသိဘူးတဲ့”

တိုးက ကိုမြင့်ကို ကြည့်နေရာမှ ခေါင်းငုံ့သွားသည်။

“အမေကတော့ သံယောဇဉ် ပြတ်ပါပြီကွယ်။ သူ့ ကုသိုလ်၊ ကိုယ့်ကုသိုလ်ပေါ့။ အင်း..ငါ့သမီးလေး မောင်မင်းကြီးသားလို လူသူတော်ကောင်းနဲ့ တွေ့ ပေ လို့ပေါ့ကွယ်။ ကဲ.. ကဲ... မင်းတို့ နှစ်ယောက် စကားပြောကြဦး။ အမေ (ပုတီးတစ်ပတ် စိပ်လိုက်ဦးမယ်”

အမေက ထိုင်ရာမှထပြီး ဘုရားခန်းသို့ ဝင်၍ ဘုရားဝတ်ပြုသည်။ ဘုရားက ယိုးဒယားဘုရား။ မှန်ကျောင်းဆောင်တွင် သပ္ပာယ်စွာ စံတော်မူလျက်။

တိုးက ဘုရားဝတ်ပြုနေသော အမေ့ကို လှမ်းကြည့်ပြီး လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“ဆရာတော့်အကြောင်းကို အမေ တစ်ခါမှ မမေးဖူးဘူး။ ဒီတစ်ခါ ပထမဆုံး မေးတာပဲ။ အစ်ကို့ကိုမြင်တော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပုံရတယ်”

ကိုမြင့်က သက်ပြင်းချသည်။

“ပြီးတာ ပြီးခဲ့ပြီပဲကွယ်။ စိတ်မကောင်းလို့ ဘာတတ်နိုင်တော့တာမှတ်

တိုးက ကိုမြင့်ကို စူးစိုက်ကြည့်သည်။ မျက်လုံးများက မေးခွန်းပေါင်း များစွာကို မေးနေကြသည်။ ကိုမြင့်ကော။ မည်သို့ ခံစားရသနည်း။ ဝမ်းနည်း သလော။ အခဲမကျေဖြစ်သလော။ သူတို့ကို ရန်သူသဖွယ် သဘောထားသလော။တိုးသိချင်သည်။ ကြားချင်သည်။ သို့ရာတွင် မမေးရဲ မမေးရက်။

“မအေးကတော့ အစ်ကို့ကို သိပ်ကြောက်သွားတာပဲတဲ့။ အစ်ကိုနဲ့ ပတ်သက်နေမှန်းသိရော၊ သူ မျက်နှာလဲ မပြချင်တော့ဘူး။ ပြလဲ မပြရဲတော့ဘူးတဲ့။ အစ်ကို့ကို သနားလဲ သနား၊ ပြီးတော့”

တိုး၏ အသံက တိမ်ဝင်သွားသည်။ ပြောသင့် မပြောသင့် ချိန်ဆနေ ဟန်တူသည်။

"ပြီးတော့ အစ်ကိုတို့ယောဘက်က ဆွေမျိုးစု လက်စားချေတဲ့ စနစ်ရှိလို့ ကြောက်လဲ ကြောက်တယ်တဲ့"

တိုးမျက်လုံးများက သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ ကိုမြင့်က တစ်ချက် ပြုံးလိုက်၏။

"အစ်ကိုတို့ယာမှာ ဆွေမျိုးစု လက်စားချေ စနစ်ဆိုတာ မရှိပါဘူး။ ဟိုတုန်းကလဲ မရှိခဲ့ဘူး။ ခုလဲ မရှိဘူး၊ ချင်းလူမျိုးတွေမှာသာ ရှိတာပါ။ ဒါတောင် ခေတ်နောက်ကျတဲ့ ချင်းတွေထဲမှာလောက်ပဲ ရှိပါတော့တယ်။ ပြီးတော့ အဖေက မိုက်မားတဲ့အတွက် သားသမီးဆွေမျိုးကို လက်စားချေတယ်ဆိုတာလဲ ဘယ်မှာ အဓိပ္ပာယ်ရှိပါ့မလဲ။ တကယ်တော့ ဦးပဥ္စင်း၊ အဲ... တိုးတို့အဖေရဲ့ အပြစ်လဲ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ သူက ကြိုးဆွဲရာကရတဲ့ အရုပ်ပါ။ ကြိုးဆွဲဆရာ မရှိရင်၊ ရုပ်သေးရုပ်ဟာ ဘယ်မှာ လှုပ်နိုင်ပါ့မလဲ"

"မအေးက ပြောပြပါတယ်။ မအေး ပြန်ပြောတော့၊ တိုးလေ အရမ်းငိုပစ်လိုက်တာပဲ၊ မျက်ရည်တွေ ဘယ်က ကျလာမှန်းမသိဘူး။ အဲဒီကတည်းက အစ်ကို့ကို တွေ့ဖူးချင်နေတာ"

ကိုမြင့်က အိတ်ထဲက ဆေးပြင်းလိပ်ကို ထုတ်၍ မီးညှိသည်။ ။

"အစ်ကို သဘောထားကို အေးမကို ပြောပြခဲ့ပြီးပြီ။ ဟိုတုန်းက တချို့ ပါလီမန်အမတ်တွေ၊ အာဏာရ ခေါင်းဆောင်တွေမှာ ခါးပိုက်ဆောင်တပ်တွေ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ တချို့ အာဏာရ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ တနယ်တမင်း လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ နယ်ရှင် ပယ်ရှင် ပဒေသရာဇ်တွေလို ကြီးစိုးခဲ့ကြတယ်။ သူတို့ပါးစပ်က ထွက်လာတဲ့ စကားတစ်လုံးဟာ ဥပဒေဖြစ်ပြီး သူတို့သေနတ်က ထွက်လာတဲ့ ကျည်ဆံ တစ်ထောင့်ဟာ စီရင်ထုံးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ သူတို့ အာဏာတည်မြဲရေးနဲ့ သူတို့ ကိုယ်ကျိုးစီးပွားအတွက် လူငယ်တွေကို သွေးထိုးပြီး အသုံးချခဲ့ကြတယ်။ တချို့ လူငယ်တွေကလဲ လက်နက်ကလေး၊ အာဏာကလေး ရလာတော့ သွေးကြွလာပြီး ရမ်းကားလာကြတယ်။ တိုးတို့ အဖေလဲ အဲဒီလို လူငယ်တစ် ယောက် ဖြစ်မှာပဲလို့ အစ်ကို ထင်တယ်"

ကိုမြင့်က ဆေးပြင်းလိပ်ကို ဖွာသည်။ တိုးက သူ့ကိုကြည့်သည်၊ တိုး၏ မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်တွေဝေ့လျက်ရှိ၏။ အထင်ကြီးသော၊ လေးစားသော မျက်လုံးများဖြင့် ကိုမြင့်ကို ကြည့်သည်။

"အဖေ့ကို သတ်ခဲ့တဲ့ တရားခံဟာ တိုးတို့အဖေ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီ ခေတ်ကြီးနဲ့ အဲဒီစနစ်ကြီးလို့ အစ်ကိုထင်တယ်၊ စနစ်ကြီးတစ်ခုထဲမှာ လူတစ်ယောက်ရဲ့

လုပ်ဆောင်ချက်ဟာ သေးသေးလေးပါ၊ ဘာမှ မပြောပလောက်ပါ ဘူး”

“မအေးကတော့ အမှတ်သညာကြီးတယ် အစ်ကို၊ အဖေတစ်ယောက် အနေနဲ့ သူဆိုးခဲ့ မိုက်ခဲ့လို့ သားသမီးတွေက ဒီဒဏ်ကို ခံရတာတဲ့၊ ဘုန်းကြီး တစ်ပါး အနေနဲ့ ကြည်ညိုလေးစားပေမယ့် အဖေတစ်ယောက်အနေနဲ့ စိတ်နာ တယ်တဲ့၊ အဖေက ရာဇဝင်မှာ သူရဲကောင်းကြီးတွေဖြစ်ချင်လို့လုပ်တိုင်း သားသမီး တွေက ခါးစည်းပြီး အနစ်နာခံရမှာလားတဲ့။ တကယ်တော့ အဖေဟာလဲ ရာဇဝင် မှာ သူရဲကောင်းကြီး မဖြစ်ခဲ့ပါဘူးနော် အစ်ကို၊ ရာဇဝင်ဆိုတော့ ကြီးကျယ်ပါ တယ်လေ၊ သူ့နယ်မှာတောင် သူရဲကောင်း မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ တိုးပြောတာ မှန်ရဲ့ လား အစ်ကို”

တိုးက သူ့ထင်မြင်ချက် တောင်းသည်။ ကိုမြင့်က ပြုံးသည်။ “

ဒါတော့ အစ်ကိုက တိုးလို အတန်းတွေ အများကြီးအောင်ခဲ့တာမှ မဟုတ် ဘဲ၊ အစ်ကို ဘယ်ပြောတတ်မလဲ”

“အံမာလေး အစ်ကိုရယ်၊ အတန်းတွေအောင်မှ သိတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ် အဘိဓမ္မာ ပညာရှင်လဲ မသိဘူး ပြောဖူးတယ်၊ ပညာသင်ကြားခြင်းဟာ လူ့ဘဝ ဖြစ်ပြီး၊ စာသင်ခန်းဟာ လူ့အဖွဲ့ အစည်း ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားဟာ မမှန်ဘူးတဲ့၊ အမှန်က လူ့ဘဝဟာ ပညာသင်ကြားခြင်းဖြစ်ပြီး လူ့အဖွဲ့ အစည်း ကြီးသာလျှင် စာသင်ခန်းကြီး ဖြစ်ရမယ်တဲ့။ တိုးဖြင့်လေ ဒီစကားကို သဘောကျ လွန်းလို့ စာအုပ်ထဲမှာတောင် ရေးထားသေးတယ်”

ကိုမြင့် တိုးကိုကြည့်၍ အံ့သြသည်။ စာအုပ်စင်ပေါ်က စာအုပ်များကို လှမ်း ကြည့်သည်။

“တကယ်တော့ တိုးတို့မှာ အတန်းတွေ အများကြီး အောင်ပေမယ့် တိုးတို့ရဲ့ ဘဝက စာသင်ခန်းမှာ အချိန်ကုန်နေတယ်။ တိုးတို့အဖို့ စာသင်ခန်း သာလျှင် လူ့အဖွဲ့အစည်းဖြစ်ပြီး၊ လူ့ဖွဲ့အစည်းကြီးဟာ စာသင်ခန်း မဖြစ်သေး ဘူး၊ အစ်ကို တို့ကတော့ ကျောင်းစာသင်ခန်းထဲမှာ အတန်းတွေ မအောင်ခဲ့ပေမယ့် လူ့အဖွဲ့ အစည်း စာသင်ခန်းထဲမှာ အတန်းတွေ အများကြီး အောင်ခဲ့ပြီးပါပြီ”

သည်တွင် အိမ်ရှေ့၌ လယ်ထွန်စက်တစ်စီး ထိုးရပ်သည်။ နောက်တွဲ တစ်ခု ချိတ်ထားသည်။ နောက်တွဲတွင် မြေနီမှုန့်အလိမ်းလိမ်း။ ။လယ်ထွန်စက်ပေါ်မှ လူ တစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။ အသက် လေး | ဆယ်ကျော်ခန့်၊ ခပ်ပြည့်ပြည့်၊ ခပ် ဝိုင်းဝိုင်း၊ စတစ်ကော်လာတပ် ပင်နီရှပ်လက် ရှည်ကို ဝတ်ထားသည်။ လက်ကို လက်မောင်းတွင် ဘိုသီဘတ်သီ လိပ်တင် လျက်။ ပင်နီရောင်က ဖျော့တော့နေပြီ။

"ဝေး... အေးမ၊ အရီးလေးတို့၊ တိုးမတို့" | အိမ်ရှေ့က လှမ်းအော်ရင်း ထွန်စက်ပေါ်က ဆင်းလာသည်။ သူ့မျက်နှာ ကြီးက ဖိုးလှချိုလို စပ်ပြီးပြီး၊ သွားများကမူ ဖိုးလှချိုသွားများလို မလှ၊ မည်း | နက်နေပါသည်။ ပါးစပ်ကလည်း ကွမ်းဝါးလာသည်။ တောင်းတစ်လုံးကို ပခုံး တွင် ထမ်းလာသည်။

"ခဏနေ၁် အစ်ကို" တိုးက အိမ်ရှေ့က သံဇကာတံခါးကို ထဖွင့်သည်။ "

ဦးလေး ကိုတင်ထွန်းကြီး ဘယ်တုန်းက ရောက်သလဲ။ ရွာက မနက်က တွက်လာတာလား"

"ဒါပေ့ါဟ၊ အရီးလေးတို့၊ အေးမတို့ကော ရှိရဲ့လား"

ကိုတင်ထွန်းက အကြောင်းမရှိဘဲ ရယ်သည်။ သူ့သွားများက မည်းနက်နေသည်။ ပခုံးတွင် ထမ်းလာသည့်ထမ်းခေါက်တောင်း ခပ်ကြီးကြီးကို အပေါက် | ဝတွင် ချသည်။

"ရွာက လလသသမှာ ဘာတွေထုတ်သလဲ"

"စုံလို့ပဲ၊ ဖော့ရှန်ရယ်၊ မြန်မာတက်ထရွန်ရယ်၊ နို့မှုန့်ရယ်၊ ခာတ်ဘူးရယ်။ ဒီပြင်တော့ တိုလီမိုလီလေးတွေပါ"

ကိုတင်ထွန်းက အဝတ်လွယ်အိတ် ခပ်ညစ်ညစ်ကလေးကို စားပွဲပေါ် သို့ ချပြီး ကွမ်းအစ်ကို ထုတ်သည်။ သူ့ကွမ်းအစ်တွင် ကွမ်းရွက်တစ်ထပ်၊ အပေါ်ယံတွင် ကွမ်းသီးစိတ်များနှင့် ထုံးဘူးတစ်ဘူး၊ အောက်အံတွင် ရှားစေးနှင့် ဆေးရွက်ကြီးများသာပါသည်။ အခြား ဘာမျှမရှိ။

ကိုတင်ထွန်းက ကွမ်းရွက်ကြီးကြီး တစ်ရွက်ကို ထုံးတို့ပြီး ကွမ်းသီးစိတ်လေးငါးစိတ်၊ ရှားစေးခဲနှင့် ဆေးရွက်ကြီးတို့ကို ပါးစပ်ထဲသို့ တစ်ခုစီ၊ တစ်ခုစီ ပစ်သွင်းရင်း ကိုမြင့်ကို မသိမသာ အခဲခတ်ကြည့်သည်။ မလုံမလဲဖြစ်သည့် အကြည့်မျိုးဖြစ်သည်ဟု ကိုမြင့်ထင်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ရှေ့တွင် အနေရ အထိုင်ရကျပ်နေဟန်ရှိ၏။ တိုးတို့အမေ ထွက်လာသည်တွင်မှ ကိုတင်ထွန်း အနေအထိုင်သက်သာသွားပုံရသည်။ ။

"ဟောဒီမှာ အမေရေ၊ ဦးလေး ကိုတင်ထွန်းကြီး ပစ္စည်းလာပို့တယ်"

တိုးက သူ့အမေကို လှမ်းပြောသည်။ အမေက ကိုတင်ထွန်းကိုခေါ်၍ အိမ်ထဲသို့ဝင်သည်။ ကိုတင်ထွန်းက ထန်းခေါက်တောင်းကို ထမ်း၍ အထဲသို့ လိုက်သွား

သည်။

“တိုးတို့ ရွာကလေ၊ ရွာ လလသသက ပစ္စည်းကောက်ပြီး လာသွင်း တာ”

တိုး၏ စကားသည် ကိုမြင့် ရင်ထဲက မေးခွန်းကို ဖြေလျက်သား၊ မချစ်မေ ပြောသည့် စကားသည် ဈေးသည်စကားပင် ဖြစ်သည့်တိုင်၊ မြင်ရသမျှက မချစ်မေ စကားကို ထောက်ခံနေသည်။ အိမ်က မြို့နေအလတ်တန်းစားအိမ်၊ အသုံးအဆောင်ကလည်း မြို့နေ အလတ်တန်းစား အသုံးအဆောင်၊ ရေဒီယို၊ အလှပြဗီရို၊ ခေတ်၏ အဆင့်အတန်းပြ သင်္ကေတတွေ အစုံအလင်ရှိသည်။ ကိုမြင့်က စဉ်းစားနေဆဲ တိုးက ဆက်ပြောသည်။ ။

“မအေးက သိပ်လောဘကြီးတယ်အစ်ကို၊ သူကိုယ်တိုင်လဲ ထွက်ပြီး အရောင်းအဝယ်လုပ်တယ်၊ အမေ့ကိုလဲ အိမ်မှာတွင် ဆိုင်အလုပ်ခိုင်းတယ်၊ ခု အမေက ရွာက ပစ္စည်းတို့ ဘာတို့လာသွင်းရင် လက်ခံနေရတယ်၊ အရပ်ထဲက ကုန်ဝယ်စာအုပ် လာပေါင်ရင်လဲ လက်ခံတာပဲ၊ တိုးက သိပ်မလုပ်ဖို့ ပြောတော့ စိတ်ဆိုးတယ်။ ဒီအခြေရောက်လာတာ ငါဒီလို လုပ်ခဲ့လို့ ရောက်လာတာတဲ့၊ အမေ့ မျက်စိ ပြန်မြင်လာတာ၊ နင်ကျောင်းနေနိုင်တာ ငါဒီလို လုပ်ခဲ့လို့တဲ့။ ငါ ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ငါ့ ဖာသာငါ သိတယ်တဲ့၊ သူ့မှာ သူက အနစ်နာ ခံရတယ် ဆိုတဲ့ မာန ရှိနေတယ် အစ်ကို၊ တိုးတို့ ပြောလို့ မရဘူး၊ အစ်ကိုကြုံတဲ့အခါ မအေးကို ပြောပြပါဦး၊ တိုးအလုပ်ထွက်လုပ်မယ် ပြောတော့လဲ မလုပ်ရဘူးတဲ့၊ နှင့်လို စိတ်ဓာတ်မျိုးနဲ့ ဒီခေတ်မှာ အရောင်းအဝယ်လုပ်ရင် ချာချာလည်သွားမှာပေ့ါတဲ့”

ကိုမြင့်က တိုးကို ကြည့်သည်။ တိုးမျက်နှာက စိတ်မကောင်းဟန်၊ မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်တို့ ရစ်ဝဲလျက်။ ။

“ခုလဲ မန္တလေးကနေပြီး မိုးကုတ်ကို တက်သွားပြန်ပြီတဲ့၊ ပြောတုန်းကတော့ မန္တလေးတွင်လို့ ပြောတာ”

အေးမ ခြေလှမ်းတော်တော် ကဲနေပြီ၊ မိုးကုတ်ဘက်တက်လျှင် မည်သည့်အရောင်းအဝယ် ရှိမည်နည်း။ သည်လောက်တော့ ကိုမြင့်သိသည်။ ကျောက် မျက်ရတနာ သော်လည်းကောင်း၊ ဘိန်းဖြူသော်လည်းကောင်း ဖြစ်ရမည်။ သို့တိုင်အောင် အေးမသည် ဘိန်းဖြူ ကူးသည့် အဆင့်သို့ မရောက်တန်သေးဟု သူ သဘောရသည်။

မချစ်မေစကား မှန်သည်။ သူ စတွေ့တုန်းက အေးမ၏ အခြေအနေနှင့် ယခု အေးမ၏ အခြေအနေ မတူတော့၊ ပြောင်းလဲသွားပြီ၊ သူ တွေ့စဉ်က အေးမသည် ယမားချောင်းဘေးက သူတို့ရွာနှင့် မုံရွာမြို့ကို ကူးချည်သန်းချည် လုပ်နေသည့်

အသေးစား မော်ခိုမလေးတစ်ယောက်၊ လယ်ထွန်စက်ဖြင့် လလ သသထုတ် ပစ္စည်းကို ကောက်၍ လာသွင်းသည့် ကိုတင်ထွန်းလောက်ပင် အဆင့်အတန်း မရှိသေး၊ ထိုနောက် အေးမ နယ်ချဲ့လာသည်။ တမူးနှင့် မုံရွာကို ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ကူးသည်။ ယခုတမူးသို့ပင် မသွားတော့၊ တမူးဘက် က လမ်းပန်းအဆက်အသွယ် ခက်သည်။ တမူးဘက်က ပစ္စည်းထုထည် သေးသည်။ ယခု ထုထည်ကြီးသည့် ပစ္စည်းတွေကို ကိုင်နေပြီ။

"တစ်ခါတလေတော့ အေးမကို သိပ်သနားတယ်၊ မိန်းကလေးတန်မဲ့ သွားလိုက်၊ လာလိုက်ရတာ"

တိုးက မသိမသာ သက်ပြင်းချသည်။ နှစ်ယောက်သား ကိုယ့်အတွေး နှင့်ကိုယ် ငြိမ်နေကြသည်။

"အစ်ကိုကော မုံရွာကို ဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ၊ ခုမိုင်းမှာပဲလား"
"အစ်ကို မိုင်းမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ လူလျှော့တဲ့အထဲ ပါသွားပြီ" "ဒါဖြင့်" ။

တိုးက မေးခွန်းကို ဆက်မမေးဘဲ ရပ်ထားသည်။ အလုပ်အကိုင်ကို မေးသည်ဟု ကိုမြင့်နားလည်လိုက်သည်။

"ခုတော့ ဒီလိုပဲ ကြုံရာလုပ်စားနေရတာပေါ့၊ တလောက တမူးဘက်က ပြန်လာတယ်လေ၊ မင်းကင်းအထက်နားမှာ မိလို့ မင်းကင်းအချုပ်ထဲမှာ တစ်လ | နေခဲ့ရတယ်"

ကိုမြင့် သူ့အကြောင်းကို ထပ်ပြောရပြန်သည်။ တိုးက အံ့အားသင့်နေသည်။

အစ်ကိုနဲ့ အတူပါလာတဲ့လူတွေကတော့ ကောင်လေးနှစ်စီ ကျသွားတယ်။ အစ်ကို့ကိုတော့ တရားရုံးက လွှတ်လိုက်တယ်၊ ပစ္စည်းက မုံရွာက သူဌေး ဦးကျင်စိန်ရဲ့ ပစ္စည်း။

"ဦးကျင်စိန်တော့ အဖမ်းမခံရဘူးနော်" ကိုမြင့်က ပြုံး၍ ခေါင်းရမ်းပြသည်။

"သူတို့ကျတော့ကော ဘာဖြစ်လို့ အဖမ်းမခံရသလဲဟင်"

"အဖမ်းမခံရအောင် လုပ်ထားလို့ ဆိုပါစို့ကွယ်"

"ဒီလိုပဲလားဟင်"

သူ့မေးခွန်းက စကားကလေး လေးငါးလုံးလောက်သာ ရှိသည်။ သည်မေးခွန်းကို ဖြေရသည်က မလွယ်၊ ကိစ္စ ငြိမ်းအောင် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သည်အဖြေက အလွယ်ဆုံး ဖြစ်လိမ့်မည်။

(28)

ပေ့ါပါး လန်းဆန်းခြင်းမရှိ၊ သူ့ရင်သည် လေးနေသည်။

တိုးတို့အိမ်မှထွက်ပြီး ကျောက်ကာလမ်းအတိုင်း သူပြန်လျှောက်ခဲ့သည်။ ညနေလေးနာရီ သာသာလောက်ရှိတော့မည်။ ကျနေဖြစ်သည့်တိုင် အပူရှိန်က တငွေ့ငွေ့ လျှပ်ဆဲ။ မြင်သမျှ ရုပ်ဒြပ်အပေါင်းသည် ခြောက်သယောင်းနေသည်ဟု သူ့ရင်တွင် ခံစားရသည်။ တမာရွက်တို့က မြေပြင်တွင် ကော်ဇော်ခင်းထားကြသည်။ တမာပင်များက ရိုးတံကျဲကျဲ မြူခြေဆိုင်းသည့် ကောင်းကင်ကို ကုတ်ခြစ်

တော့မည်ဟန်။ နွေရှုခင်းကို မြင်လျှင် သူ့ရင်သည် ဟာမြဲ။ သို့ရာတွင် သည်တစ်ခါတွင်မူ ခါတိုင်း ရင်ဟာခြင်းမျိုးမဟုတ်။ လေးနေသည်။

လမ်းပေါ်တွင် ဆိုက္ကား၊ မြင်းလှည်း၊ မော်တော်ကား စသည်တို့ ဥဒဟို သွား နေကြသည်။ ။

မည်သို့သွားရမည်မှန်း သူမစဉ်းစားတတ်၊ အသိအိမ်သို့ ပြန်ရမည်လော။ အသိအိမ်တွင် သူမတည်းချင်။ ယခုခေတ်တွင် သူတစ်ပါး၏ အိမ်၌ တည်းခို၍ မ ကောင်း။ တစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက်မုန်းသိသိ တာဝန်တက်သည်။ စင်စစ် အသိအိမ်မှာ ကိုဖေခင်နှင့် ပတ်သက်သဖြင့် တည်းခိုခဲ့ဖူးရုံသာဖြစ်သည်။ လူချင်း သိပ်ရင်းနှီးလှသည်မဟုတ်၊ ရင်းနှီးသည့်တိုင်ရှိအောင် သူ့အိမ်တွင် နေစရာ ထိုင် စရာမရှိ ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ်။

အိမ်က အညာအခေါ် ဝါးထောင်ဟု ခေါ်ကြသည် ဝါးဆိုင်ဖြစ်သည်။ အိမ်ရှေ့ တမာပင်တွင် ဝါးတွေ ထောင်ထားသည်။ အိမ်ထဲတွင်လည်း ဝါးများ

ကြောင့် နေစရာ ထိုင်စရာ သိပ်မရှိ။ နံနက်လင်းသည်နှင့် ဝါးကတတ်ထုသူ၊ ထရံယက်သူတို့ဖြင့် ပြည့်နေသည်။ ညကျလျှင် ဝါးထောင် လင်မယားက သူတို့ အိပ်ရာကလေး ဖယ်ပေးပြီး ဝါးပုံကြီးပေါ်တွင် သွားအိပ်ရသည်ကိုလည်း အားနာ သည်။ စူးရှစိမ်းရွှေသော ဝါးပုပ်နံ့ကြီးကလည်း ထောင်းထောင်းထနေ သည်။

သူတည်းခဲ့သည့် ညောင်တပင်က ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ သွားတည်းသည် က အကောင်းဆုံး ဖြစ်မည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် သူတို့ရွာက ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါး လည်း ရှိသည်။

ကျောက်ကာလမ်းမှ မုံရွာ မြင်းမူ လမ်းမကြီးသို့ ချိုးလိုက်သည်။ မုံရွာ မြင်းမူ လမ်းပေါ်တွင် အသွားအလာရှုပ်သည်။ အဝေးပြေးကားဂိတ်တစ်ခုကို ကျော် ခဲ့ သည်။ ကားဂိတ်ဘေးတွင် ဆွမ်းကြီးလောင်းရုံ ကလေးနှင့်။ သူနှင့်အေးမတို့ တမူး သို့ ပထမဆုံး အခေါက် သွားခဲ့စဉ်က သည်ကားဂိတ်တွင် လာဆုံခဲ့ကြ သည်ကို အမှတ်ရသည်။

သည်တုန်းက အေးမနှင့် ယခုအေးမ မတူတော့၊ မချစ်မေ ပြောသလို ယခင် တုန်းက အေးမ မဟုတ်တော့။ ယခင်အေးမက ယမားချောင်းဘေး ထနောင်း ကုန်း– ထနောင်းတိုင်ရွာမှ ကူသည် ခေါက်သည်လုပ်နေရသည့် အသေး စား မှောင်ခိုမလေး။ ။

ယခုအေးမက ကျောက်ကာလမ်းတွင် အိုးနှင့် အိမ်နှင့်။ ယခင် အေးမ က ရွာ လလသသက ပစ္စည်းကလေးတွေကို ကောက်၍ မုံရွာသို့လာသွင်းရသူ။ ယခုအေး မက ကိုတင်ထွန်းတို့လို လူတွေ လာသွင်းသည်ကို မုံရွာမှ လက်ခံသိမ်း သူ၊ ယခင်

အေးမက တမူးလမ်းတွင် အိပ်ရာလိပ်ကလေးတစ်လိပ်၊ လက်ဆွဲအိတ် ကလေး တစ်လုံးဖြင့် ကူးသန်းနေသူ။ ယခုအေးမက မန္တလေး-မိုးကုတ် စသည် တို့ဘက်သို့ ကူးသန်းနေသူ။ ။

သည်လိုအခြေအနေမျိုးသို့ အေးမ ရောက်သည့်အတွက် ဝမ်းသာရမည် လား။ ဝမ်းနည်းရမည်လော။ သူ မဝေခွဲတတ်။ အမေမျက်လုံးခွဲပြီးပြီ။ တိုးလည်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကြီး ဖြစ်ပြီ။ သည်အတွက်တော့ ဝမ်းသာရသည်။ သို့ရာတွင် သည်အခြေအနေမျိုးကို ရောက်အောင်၊ အေးမသည် အရင်းအနှီး မည်မျှ စိုက် ထုတ်ခဲ့ရပြီနည်း။ သူ့အသည်းကိုကော ဘယ်နှစ်ကြိမ် အရောင်းဝယ် လုပ်ခဲ့ပြီ နည်း။ နဂိုက မာသော အေးမ၏ အသည်းသည် ယခုအချိန်တွင် ကျီးပေါင်း တက် ကာ ကျွတ်ဆတ်နေခဲ့ပြီလော။ ။

သည်အချက်ကို သူသိချင်သည်။ အေးမသည် သိပ်လောဘကြီးလွန်း သည် ဟု တိုးကပြောခဲ့သည်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းထုတ်ဖော် မပြောသည့်တိုင်၊ တိုးသည် အေးမ လုပ်ပုံ ကိုင်ပုံများအားလုံးကို သဘောကျဟန်မရှိ။ ကျေနပ် တင်းတိမ်ဟန်မ ရှိ၊ အေးမနှင့် မတွေ့သည်မှာ ကြာပြီ။ အေးမသည် သူ့ကို မည်သို့ သဘောထား သနည်း။ တွေ့တုန်း ခိုင်းကောင်းသည့် သတ္တဝါတစ်ကောင်အဖြစ်သာ သဘောထားသလော။ သည်သဘောထားမျိုးကို ထားနေသည်ဆိုလျှင် တော့ အေး မကို သူ့ ခါးနှင့် သူပြန်၍ ထိုးသတ်ဖို့သာ ကောင်းတော့သည်။

ကိုမြင့် ဝမ်းဗိုက်က ဆာလာသည်။ အိတ်ကို စမ်းကြည့်သည်။ အိတ်ထဲ တွင် ကျပ်တန် အနွမ်းကလေးသုံးရွက်၊ ထမင်းတစ်နပ်ဖိုးမှ အနိုင်နိုင်။

မုံရွာတွင်နေစဉ် ပေါ်တော်မူကျောင်းက ဦးပဥ္စင်းထံ သွားနေလျှင် စား စရိတ်တော့ မပူရ။ သို့ရာတွင် မုံရွာ သူ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ ပခုက္ကူသို့ပင် ပြန်ရ မည် လော၊ သစ်ချောက်မိုင်းက ဖိုးလှချိုဆီသို့ပင် ပြန်ရမည်လော။ သူ ဘာလုပ် စရာ ရှိ သနည်း။ သန့်စင်ရေး သူရဲကောင်းကြီးအဖြစ်မှ သူကျဆုံးခဲ့ရပြီ။ မောင်ခို လမ်းတွေ ကို သူလျှောက်ခဲ့ဖူးပြီ။ တမူး-ကလေးဝလမ်းကို လည်းကောင်း၊ သမိန်ဘုံမဲ့လမ်းမှ ချင်းတွင်းမြစ်သို့ လည်းကောင်း၊ တမူး-ရေ့ယူးချောင်းမှ ယုဝချောင်းသို့ လည်းကောင်း၊ ယုဝချောင်းမှ ချင်းတွင်းမြစ်သို့ လည်းကောင်း၊ မောင်ခိုလမ်းပေါင်း များစွာကို သူသွားခဲ့ဖူးပြီ၊ ဦးကျင်စိန်၏ ဘော်ဒါအဖြစ်၊ ဆန်၊ ပဲ၊ ကျောက်သံ ပတ္တမြား၊ သစ်မွှေး စသည်တို့ကိုလည်း ခိုးထုတ်ခဲ့ဖူးပြီ၊ တစ်ဖက်နိုင်ငံမှ မော်တော်

ကား အင်ဂျင်၊ ကားအပိုပစ္စည်း၊ အထည်အလိပ်၊ စက်ဘီးပစ္စည်း၊ ဘယဆေး ပစ္စည်း၊ ချည်ထည် စသည်တို့ကိုလည်း ခိုးသွင်းခဲ့ ဖူးပြီ၊ သူ ကြိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ မ ကြိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ သူ့စာရိတ္တမဏ္ဍိုင်သည် ပြိုလဲသွားခဲ့ပြီ။ အားလုံးသန့်စင်ရ

မည်ဆိုသည့် သူ့စိတ်ကူးတို့သည် ရေထဲမျော သွားခဲ့ပြီ။ အေးမတို့ ကိုဖေခင်တို့က သူ့ကိုစိတ်ကူးယဉ်သည်ဟု ပြောခဲ့ကြသည်။ ယခု သူတို့စကားကပင် မှန် သယောင်ယောင်၊ သူက လက်တွေ့ မကျ၊ သူတို့က လက်တွေ့ ကျသည်။ ။

အေးမတို့၊ ကိုဖေခင်တို့စကား မှန်သင့်သလောက် မှန်သည်။ သူမှောင်ခို လုပ်လျှင် လူတွေက အထင်သေးကြလိမ့်မည်။ စာရိတ္တမဏ္ဍိုင်ချစားသည်ဟု ပြော စရာဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူထင်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် တကယ်၌ မှောင်ခိုလုပ်ခြင်း

ကြောင့် သူ့ကို အထင်သေးသူ တစ်ယောက်မျှမရှိ။ စာရိတ္တမဏ္ဍိုင် ချ စားသည်ဟု လည်း မည်သူကမျှ မယူးစွပ်။ သူ့ကို အထင်သေးသည်ဟု ဆိုလျှင် မှောင်ခို အရောင်းအဝယ်လုပ်ခြင်းကြောင့် မဟုတ်။ ညှိုးနွမ်းသော အဝတ်အစား ကြောင့် သာ ဖြစ်သည်ကို အံ့ဩစွာ တွေ့ရသည်။

"ခုခေတ်မှာ လူတစ်ယောက်ကို တန်ဖိုးဖြတ်ရာမှာ အဲဒီလူရဲ့ အကျင့် စာရိတ္တ၊ အဲဒီလူ ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ ဆိုတာကို ကြည့်ပြီး တန်ဖိုးမဖြတ်ကြတော့ဘူး၊ အဲဒီလူဟာ အရင်တုန်းက သူခိုးဓားပြဖြစ်ချင်ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့်ဒီနေ့ ဘုရားဒကာ ဖြစ် နေကြတာလောက်ကိုပဲ ကြည့်ကြတော့တယ်"

ဆရာဦးစံကောင်းပြောဖူးသည့် စကားတစ်ခွန်းကို ကိုမြင့်အမှတ်ရသည်။ မနေ့က သူဘာလုပ်ခဲ့သည်ဆိုသည်ကို မည်သူကမျှ ဂရုစိုက်ကြည့်ဖော် မရကြ။ သည်တော့ မည်သည်ကို စောင့်စည်းစရာ လိုသေးသနည်း။ မည်သည့်အရာသည် အကျင့်စာရိတ္တကို ထိခိုက်၏၊ မထိခိုက်၏ ကို မည်သူက ကြည့်ဖော်ရသေး သနည်း။ ကြည့်သူကိုယ်တိုင်ကကော၊ မည်မျှ အကျင့်စာရိတ္တမဏ္ဍိုင် ကြံ့ခိုင် သနည်း။ မည်သူက မည်သူ့ ထက်သာသနည်း။

ဦးကျင်စိန်ကိုကြည့်၍ သိနိုင်သည်။ ဦးကျင်စိန် လောင်းကစားဝိုင်းထောင် သည်ကို လူတိုင်းအသိ။ မှောင်ခိုကုန်ကူးသည်ကို လူတိုင်းအသိ။ ကျောက်စိမ်းချ၊ | ဘိန်းဖြူသွင်းသည်ကို လူတိုင်းအသိ။

သို့ရာတွင် ဦးကျင်စိန်ကို အကျင့်စာရိတ္တမရှိသူဟု မည်သူကများ ပြောဖော် ရသနည်း။ လူကြီးလူကောင်းကြီး၊ မြို့မျက်နှာဖုံးကြီး၊ ဘုရားဒကာ၊ ကျောင်းဒကာ ဟု အသိအမှတ်ပြုနေကြသည် မဟုတ်လော။

မင်းကင်းနားတွင် မိသည့် ပစ္စည်းများသည် ဦးကျင်စိန်၏ ပစ္စည်းများ ဖြစ်ကြောင်း လူတိုင်းအသိ။ သို့ရာတွင် ဦးကျင်စိန်ကို တရားဥပဒေအရ ဘာမျှ မ လုပ်နိုင်၊ ဘာမျှ မဟုတ်သည့် ကိုဖေခင်တို့ တစ်သိုက်ကသာ ခံလိုက်ရသည်။ သူ့ တွင် ဘာမျှမဖြစ်။ ဦးကျင်စိန်က အန္တရာယ်ကင်းအောင်၊ သူ့ကိုယ်သူ ငွေတတိုင်း

ဖြင့် ဝန်းရံထားသည်။ တရားဥပဒေ၏ ရှည်လျားသော လက်တံသည် ဦးကျင်စိန် ထံသို့ မည်သည့်အခါမျှ မရောက်။ သူ့ ကိုဝိုင်းရံထားသည့် ငွေတံတိုင်း ကြီးအထိသာ ရောက်သည်။

သို့ဆိုလျှင် အကျင့်သိက္ခာကို စောင့်ထိန်းနေရခြင်းသည် ဘာအကျိုးရှိသေး သနည်း။ အများက မိုးခါးရေသောက်နေကြပြီ။ ယခုသူလည်း မိုးခါးရေကိုသောက်ရပြီ။ အများ မိုးခါးရေသောက်၍ ကိုယ်သောက်ရခြင်းမျိုးသည် သတ္တိကြောင်ရာ ရောက်သည် သူပြောခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစကားသည် မှန်၏ လော။ အေးမကမူ အများ မိုးခါးရေသောက်၍ သောက်ရခြင်းမျိုးသည် ခေတ်မီသည့်အလုပ်ဟု ပြောခဲ့ သည်။ ထိုစကားကို ပြောခဲ့စဉ်က အေးမသည် အရွဲ့တိုက်၍ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခု စိတ်ချဉ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် အေးမကဲ့သို့ လောကကို အရွဲ့ တိုက်ရမည်လော။

အေးမနှင့်တွေ့စဉ်က သူက မှောင်ခိုဆန့်ကျင်ရေးတရားဟောသူ။ အဘက် ဘက်က သန့်စင်အောင် ကြိုးစားရမည်ဟု ဆိုခဲ့သူ။

ယခု သူမည်သို့ဖြစ်နေပြီနည်း။

သူ့ကိုယ်သူ အံ့ဩသည်။ အေးမတို့ ကိုဖေခင်တို့ကမူ သူသည်လို ဖြစ်လာရသည်ကို ဘာမျှ အံ့ဩဟန်မပြ။ မည်သို့ ပြောပြော တစ်နေ့တွင် သည် လမ်းကို လိုက်ရမည်ဟု သိထားကြပုံရသည်။

လမ်းလျှောက်ရသဖြင့် ဗိုက်က ဆာသည်ထက် ဆာလာသည်။ မြင်းမူ လမ်းမပေါ်မှ ပျော်ပွဲစားရုံများမှ အကြော်အလှော်နံ့များက မွှေးနေသည်။ ဝမ်း ဗိုက်က ပိုဆာလာသည်။ သည်အချိန်တွင် စား၍ မဖြစ်သေး။ အစောကြီးရှိ သေးသည်။ ယခု စားလျှင် ညတွင် ဆာမည်။

မည်သည့်နေရာမှ သွားစရာမရှိ၊ မြင်းမူလမ်းမကြီးဘက်မှ ကမ်းနားလမ်း ဘက်သို့ချိုးသည်။ ကမ်းနားတွင် လူရှင်းမည်။ သမ္ဗာန်ပေါ်တွင် တက်ထိုင်ရင်း အေးအေးလူလူ နေချင်သည်။ သူ့ စိတ်သည် လေးလံနေသည်။ သူ့ခြေလှမ်းများ ကလည်း နေးကွေးနေတည်။

ကမ်းနားတွင် မော်တော်တွေ ဆိုက်ထားသည်။ ချင်းတွင်း အစုန်အဆန် သွားသည့် မော်တော်များဖြစ်သည်။ မော်တော်များပေါ်မှ အိတ်များကို အလုပ် သမားတွေ ထမ်းချနေကြပြီ။ ကမ်းနားသို့ နောက်မြီးထိုးဆိုက်ထားသည့် ကုန် ကားကြီးများပေါ်သို့ တင်နေသည်။ တချို့ ဆန်အိတ်များက ပေါက်နေသဖြင့် လမ်း တစ်လျှောက်တွင်ဆန်တွေ အဖွေးသားဖိတ်နေသည်။ မိန်းမများနှင့် ကလေး တစ်

သိုက်၊ သဲ အထွေးထွေးဖြစ်နေသည့် ဆန်များကို အလုအယက်ကျုံးနေကြ သည်။ ရန်ဖြစ်သံ၊ ဆဲသံများကို ကြားရသည်။ ။

ဆိပ်ခံသမ္ဗာန်ပေါ်သို့ တက်လာကာ၊ လူရှင်းသည့် တစ်နေရာတွင်ထိုင် သည်။

နေဝင်တော့မည်။

နေလုံးက အနောက်ဘက် ပုံတောင်ပုံညာတောင်တန်းများပေါ်သို့ လျှော ဆင်းနေသည်။ ဖိုးဝင်းတောင်၊ ရွှေဘတောင် စသည့် တောင်တန်းများက မှိုင်း နေသည်။ ချင်းတွင်းမြစ် အနောက်ဘက်ကမ်းနှင့် ပုံတောင်ပုံညာတို့ကို မြင် သည့် အခါ၌ သူ့ ဇာတိကို လွမ်းသလိုလိုရှိသည်။ အနောက်ဘက်ကူး ပုလဲဂန့်ဂေါ လမ်း အတိုင်း သွား ဂန့်ဂေါမှ ပေါက်ဘက် ပြန်ဆင်းလျှင် သူ့ရွာသို့ ရောက်မည်။ သွား ချင်လျှင် ဝေးသည်မဟုတ်။ အနီးကလေးမျှသာ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သူ မသွား ချင်၊ ဇာတိရပ်ရွာဖြစ်၍ စိတ်ထဲက အလိုလိုလွမ်းရသည့် တိုင် ဇာတိရပ်ရွာကို ပြန် စရာအကြောင်းမရှိ။ သည်အချိန်လောက်ဆိုလျှင် အမေ၊ ညီမနှင့် ပထွေးတို့က လည်း သူ့ကို ဆွေမျိုးသားချင်း စာရင်းမှဖယ်ပစ်လောက်ပြီ။

မြစ်ပြင်တွင် သိပ်အသွားအလာ မရှိ။ လှေတစ်စင်း၊ နှစ်စင်း၊ မော်တော် တစ်စင်း၊ နှစ်စင်းစသော ကူးသန်းနေကြ၏။

နာရီဝက် တစ်ကြိမ်ထွက်သည့် မုံရွာ–ညောင်ပင်ကြီး ကူးတို့ဖောင်သည် အနောက်ဘက်ကမ်းမှ မုံရွာသို့ ဦးတည်လာနေသည်။ ကူးတို့ဖောင်ပေါ်တွင် မော်တော်ကားကြီးများ၊ ကားငယ်များတင်လာသည်။ တချို့ မော်တော်ကားပေါ်

တွင် ထိုင်လျက်၊ တချို့က ဖောင်ပေါ်တွင် မတ်တပ်ရပ်လျက်၊ ဖောင်ပေါ် တွင် | ဂျစ်ကားတစ်စီး နီရဲရဲ၊ နေလင်းအောင် ဂျစ်ကားရောင်မျိုး တစ်စီးလည်း ပါသည်။

ခဏကြာလျှင် ကူးတို့ဖောင်က သည်ဘက်ကမ်းတွင် ထိုးဆိုက်သည်။ မော်တော်ကားများ၊ ခရီးသည်များ၊ ဖောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာကြသည်။ ခရီးသည်ထဲ တွင် လူတစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်လိုက်သည်။ ပခုံးတွင် လေယာဉ်အိတ်တစ်လုံး ကို လွယ်ထားသည်။ အရပ် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် ထွားထွား၊ အသားမည်းမည်း။

"ဟေး ကိုထွန်းအောင်"

ကိုမြင့်က လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ အသံကြားတွင် သူ့ခေါ် | သံကို ကြားဟန်မတူ။ ထို့ကြောင့် ကိုမြင့်က နှစ်ခွန်းသုံးခွန်း ဆင့်အော်သည်။ သည်တွင် အသားမည်းမည်း၊ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် လူရွယ်က ထိုမှ သည်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။

"ဟေး ကိုထွန်းအောင်"

"ဟေး ကိုမြင့်"

သူ့ထံသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာပြီး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပွေ့ဖက်ကြသည်။ ကိုထွန်းအောင်နှင့် မတွေ့သည်မှာ ကြာပြီ။ ပခုက္ကူက ထွက်လာကတည်းက နောက်ထပ် တစ်ခါမျှ မတွေ့တော့။

သူတို့နှစ်ယောက် လူချင်းခွာပြီး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အကဲခတ်ကြသည်။ ကိုထွန်းအောင် အဝတ်အစားက သပ်သပ်ရပ်ရပ်။ ကြွရွကြွတ်ဆတ်နေသည်။ အစိမ်းရင့်ရောင် ခရစ်အကျီ ကချင်လုံချည်အနက်နှင့် သပ်ယပ်နေသည်။ သူ့ အဝတ်အစားက ကိုထွန်းအောင် အဝတ်အစားနှင့်စာလျှင် တော်တော်နွမ်းနေပြီ။ ဖိနပ်ကအစ သူ့ ဖိနပ် တော်တော်ဟောင်းနေပြီ။ ကိုထွန်းအောင်က ဖြူဖွေးသန့်ရှင်းသည့် ဆင်ကြယ်တံဆိပ် ယိုးဒယားဖိနပ်ကို စီးထားသည်။ သူ့ ဂျပန် ဖိနပ်က မည်းညစ်လျက် နောက်ပြီး တိုနေပြီ၊ ခြေချောင်းရာများ ခွက်ကာ အောက်ခံ အနီရောင်ပင် ပေါ်နေပြီ။

"ဘယ်လိုလဲ"

ကိုထွန်းအောင်က ညှိုးနွမ်းသော သဏ္ဌာန်နှင့် သူအဝတ်အစားကိုကြည့်ရင်း မေးသည်။ ကိုမြင့်ကလည်း ရိပ်မိလိုက်သည်။

"ခုတော့ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ခင်ဗျားကော ခု ဘယ့်နှယ်လဲ"

ကိုထွန်းအောင်က လေးထောင့်စပ်စပ်ရှိသည့် သူ့ပခုံးကျယ်ကြီးကို တွန့်ပြသည်။ ။

"အစုံပဲ။ ရောင်းတယ်၊ ဝယ်တယ်၊ ဖောင်တိန် ရောင်းတယ်၊ ဖောင်တိန် ဝယ်တယ်၊ ဖောင်တိန်ပြင်တယ်၊ ပလပ်စတစ် အရုပ်ဟောင်းတွေ ဝယ်တယ်။ ယိုးဒယားဖိနပ်အပြတ်တွေ ဝယ်တယ်"

ကိုထွန်းအောင်အသံက မြူးနေသည်။ မျက်နှာက ရွှင်သည်။ လမ်းမတွင် လျှောက်၍ ပစ္စည်းအဟောင်းအမြင်း အစုတ်အပြတ် လိုက်ဝယ်သူ၏ အသံမျိုးဖြင့် အသံကို မြှင့်၍ ပြောသည်။

ကိုမြင့် သူ့ကို ပြုံးကြည့်သည်။

"ဒီလိုပဲ လုပ်စားရတာပဲ သူငယ်ချင်းပေါ့။ ရန်ကုန်လမ်းမတွေပေါ်မှာ အဟောင်းအမြင်း လိုက်ဝယ်တဲ့လူလို ကြုံရာအလုပ် လုပ်ရတာပဲ၊ ခင်ဗျားတွေ့ဖူး တယ် မဟုတ်လား၊ နို့ဆီခွက်ကောက်လို့ ဟန်ရင် နို့ဆီခွက်ကောက်တယ်။ ယိုးဒယားဖိနပ်အဟောင်းဝယ်လို့ဟန်ကျရင် အိမ်ပေါက်စေ့ ဖိနပ်စုတ်ကို လိုက် ဝယ်တယ်၊ ခု ကျွန်တော်လဲ အဲဒီလူတွေလိုပေါ့။ မနှစ်က နှစ်ဦးပိုင်းက ခေတ်ဆီ ရေနံဆီ အရောင်းအဝယ်လုပ်တယ်။ ဒီနှစ် နှစ်ဦးပိုင်းမှာ သံပိုက်ကလေး ဘာလေး အရောင်းအဝယ်လုပ်တယ်။ ခုတော့ စီးကရက်။ အဲ စီးကရက်အရောင်းအဝယ် ဆို ပါတော့၊ ခင်ဗျားကော"

ကိုမြင့်က သစ်ချောက်မိုင်းမှ လူလျှော့ခံရပြီးနောက်၊ မင်းကင်းတွင် အချုပ်ခံ ရသည့်အထိ သူ့ အလုပ်အကိုင်ကို အတိုချုံး၍ ပြောပြသည်။

"ဒါဖြင့် သန့်စင်ရေး သူရဲကောင်းအဖြစ်က ကျဆုံးသွားပြီ ဆိုပါတော့"

ကိုမြင့် ခေါင်းညိတ်၍ ပြသည်။ ထို့နောက် မြစ်ပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း ပြောသည်။ သူ့အသံက ယူကြုံးမရသံ ပါသည်။ စကားလုံးများက သူ့ပါးစပ် မှ နှေး ကွေးလေးကန်စွာ ထွက်လာကြသည်။

"ဒီအလုပ်မျိုးကို မလုပ်ဘူးလို့ အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ခဲ့တာပဲ ကိုထွန်း အောင်။ ခင်ဗျားရွတ်ပြလေ့ရှိတဲ့ ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းရဲ့ ကဗျာကလေး တစ်ပုဒ်ကို မှတ်မိသေးလား။

"ထင်းခုတ်တော့တောင်၊ ထမင်း တစ်လုတ် တော့ စားရမှာ မလွဲ"ဆိုတဲ့ စာပိုဒ်ကလေးလေ"

ကိုမြင့်က ပြောရင်း တမင်လုပ်၍ ရယ်သည်။ သူ့အရယ်အပြုံးသည် ရွှင်လန်း သည့် သဘောကို မဆောင်။ နာကြည်းသည့် သဘောကို ဆောင်ကြောင်း ကိုထွန်း အောင် နားလည်သည်။ ။

"ခုတော့ ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းလဲ မှားသွားပြီဗျ။ ထင်းခုတ်ရုံနဲ့ ထမင်းတစ်လုတ် စားရတယ်ဆိုတာ ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းတို့ခေတ်

တုန်း က မှန်ကောင်းမှန်လိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့ ခေတ်မှာ တော့ မမှန်တော့ဘူး။ ခုတော့ ခင်ဗျားတို့ ပြောသလို သန့်စင်ရေး သူရဲကောင်း ကြီးအဖြစ်က ကျဆုံးသွားပြီလေ၊ ကျွန်တော် မလုပ်ချင်ဆုံး အလုပ်ကို ကျွန်တော် လုပ်ခဲ့ရပြီ။ နောင်လဲ လုပ်ရဦးမလို ဖြစ်နေပြီ။

"ဒါဖြင့် ခု လောလောဆယ်ကော" ကိုမြင့်က ခေါင်းရမ်းပြသည်။

"မှောင်ခိုကုန် ကူးတယ်ဆိုတာ ဥပုသ်စောင့်တာ မဟုတ်ဘူး။ ပေးစရာရှိရင် ရဲရဲပေးရမယ်။ ယူစရာရှိရင် ရဲရဲယူရမယ်လို့ ကျွန်တော့်ကို မှောင်ခိုသမားတစ် ယောက်က ပြောဖူးတယ်။ ကျွန်တော်က ရဲရဲမယူတတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ပါလာ တဲ့ ပစ္စည်းဟာ မနည်းဘူး။ ခိုင်းကြေးနဲ့ ချလာတာတွေဆိုပါတော့။ တစ်သောင်းဖိုး နှစ်သောင်းဖိုးလောက်ကတော့ အသာကလေး ဖျောက်ပစ်လိုက် လို့ရတယ်။ ဒါပေ မယ့် ကျွန်တော်တို့က ဥပုသ်စောင့်သလို သွားလုပ်မိတာကိုး။ ရဲကဖမ်းတော့ ပစ္စည်းလဲ မကျန်ရစ်ဘူး။ ခိုင်းကြေးကလဲ အမြတ်ပေါ်ကရတဲ့ ခိုင်းကြေးမျိုးဆို တော့ တစ်ပြားမှ မရလိုက်ဘူး။ လူတောင် ကံကောင်းလို့ထောင်မကျတာ၊ တစ်လ လောက် အချုပ်ခံလိုက်ရတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရမလိုဖြစ် နေပြီ"

"ဒါဖြင့် ခင်ဗျား နေရေးထိုင်ရေးကော"

"ခုထိတော့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိသေးဘူး၊ အစတုန်းကတော့ ကျွန်တော် တို့ ကိစ္စ ဟန်ကျရင် ရတဲ့ငွေလေးနဲ့ ရေဒီယိုပြင်ဆိုင်လေး ဖွင့်မယ်လို့ စိတ်ကူး ထား တာ။ ခုတော့ ဒီစိတ်ကူးလဲ ချင်းတွင်းမြစ်ထဲ မျောသွားပြီလေ။ သစ်ချောက် မိုင်းကို ပဲ ပြန်ရရင် ကောင်းမလားလို့ စိတ်ကူးတယ်။ စောစောကတော့ ခင်ဗျား ဆီ ပြန်လာဖို့ စိတ်ကူးအရသား။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားလဲ ပခုက္ကူမှာ ရှိချင်မှ ရှိ မှာလေဆို ပြီး"

မြသန်းတင့် "ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လဲ ပခုက္ကူမှာ မရှိတာများတယ်။ လမ်း ပေါ်မှာ သွားလာကူးသန်းနေတာနဲ့ အချိန်ကုန်နေတယ်ဆိုပါတော့၊ မနှစ်က ရေနံ ချောင်း ဘက်၊ ချောက်ဘက်ကို သွားလိုက် ပြန်လိုက်နဲ့ အချိန်ကုန်တာပဲ"

"အဲဒီအလုပ်ကကော ဟန်မကျဘူးလား"

ကိုထွန်းအောင်က မြစ်ပြင်ကို ငေးကြည့်သည်။ အမှောင်ထုသည် မြစ်ပြင် ပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်း လျှောကျလာနေသည်။

"ဟန်တော့ကျပါတယ်"

စကားက ကျန်နေသည်။ ကိုထွန်းအောင်က သမ္မာန်ကြုံးချည်သည့် သံတိုင်ငုတ်ပေါ်တွင် ထိုင်သည်။ လေယာဉ်အိတ်ကို သမ္မာန်ကြမ်းပြင်တွင်ချပြီး ဒူးယားဘူးကို ထုတ်သည်။ ဒူးယားစီးကရက်ဘူးက အညိုရောင်၊ အိတ်စိပ်ကွယ် လတီဟု ခေါ်သည့် အမျိုးအစား။ ။

ကိုမြင့်ဖို့ တစ်လိပ်လှမ်းပေးပြီး သူက တစ်လိပ်ညှိ၍ စီးကရက်မီးခိုးများ ကို မှုတ်ထုတ်နေသည်။

“ဒါပေမယ့် အန္တရာယ်များလွန်းတယ်ဗျ၊ ခတ်ဆီ၊ ရေနံဆီတွေကို ခပ် ရတာက ရေနံမြေထဲက တိုင်ကီကြီးတွေပေါ်ကို တက်ခပ်ရတာ၊ မီးမောင်းကြီးတွေ ဟိုဘက်လှည့်ထိုး၊ ဒီဘက်လှည့်ထိုးနဲ့ဆိုတော့ မလွယ်ဘူး၊ မီးမောင်းကြီးတွေကို ရှောင်နိုင်မှ မရှောင်နိုင်ရင် ကွိကန် မိနေမှာ”

ကိုထွန်းအောင်က ရေနံမြေထဲသို့ ခတ်ဆီဝင်ခပ်သည့် အခါတွင် မီးမောင်းကြီးတွေ ရှောင်နည်းကို ပြောပြသည်။

“

ဒါကြောင့် ရေနံဆီ၊ ခတ်ဆီ အလုပ်ကို ရပ်ပြီး သံပိုက်လုံးတွေ လုပ်တယ်၊ ရေနံမြေက သံပိုက်လုံးတွေ၊ ဒီအလုပ်ကလဲ ဟန်ကျတာပဲ ဒါပေမယ့် ပိုက်လုံးတွေကို သယ်ရပြုရတာက တာဝန်ကြီးတယ်၊ သိမ်းဆည်းရတာကလဲ ခက်တယ်၊ ဒါကြောင့် ခု စီးကရက်လုပ်ငန်းကိုပဲ လုပ်နေတယ်”

“စီးကရက်ကကော”

“ဟန်ကျပါတယ်။ ဒီခေတ်မှာ လုပ်ရဲရင် ဟန်ကျတာချည်းပဲအရေးကြီးတာက လုပ်ရဲဖို့ပဲ၊ စီးကရက်စက်ရုံက နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ထွက်လာတဲ့ စီးကရက်တွေကို သိမ်းကျုံးဝယ်ပြီး မုံရွာ–မန္တလေးဘက်ကို ပို့ရတယ်”

“နည်းအမျိုးမျိုးဆိုတာက” ကိုထွန်းအောင်က ပြုံးသည်။

၃၁၇ “ဌာနတိုင်းက ပစ္စည်းတွေဟာ အပြင်ကို နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ရောက်နေကြ တယ်၊ နည်းတွေကတော့ တစ်ထောင့်တစ်နည်းလောက်ရှိတယ်၊ တချို့နည်းတွေ ကိုတော့ ကျွန်တော်တို့တောင် မသိဘူး၊ အားလုံး သူ့နည်းသူ့နဲ့ချည်းပဲ”

ကိုမြင့် သက်ပြင်းချသည်။

“ခင်ဗျားကော လောလောဆယ် အလုပ်မရှိရင် ကျွန်တော်နဲ့အတူ လုပ် ပါ့လား၊ ကျွန်တော် ကိစ္စကလေးတစ်ခုရှိလို့ လာတာ၊ အဆင်ပြေမလား မသိဘူး။ အဆင်ပြေရင် ကျွန်တော်နဲ့အတူ လုပ်မလား၊ ဘယ့်နှယ်လဲ”

ကိုထွန်းအောင်က ပါးစပ်ဖြင့်သာမက မျက်လုံးများဖြင့်လည်း မေးနေသည်။ ကိုမြင့်က ဘာမျှမဖြေ၊ နေသည်။

ကိုမြင့်က ခေါင်းရမ်းသည်။

“လာ ဒါဖြင့် ဈေးဘက်သွားပြီး ထမင်းစားရအောင်၊ အေးအေးဆေးဆေး | စကားပြောကြသေးတာပေါ့”

ကမ်းနားမှ တက်လာသည့်အခါ၌ လုံးဝမှောင်နေပြီ၊ လမ်းမီးများ လင်းနေကြပြီ၊ ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားမှ မီးပူဖောင်းထားသည့် ဓာတ်မီးရောင်များသည် ညမှောင်ထုကြီးကို ချိန့်စွာ တွန်းလှန်နေကြ၏။ မြစ်ဆိပ်မော်တော်ကားတစ်စင်းပေါ်မှ မင်္ဂလာသံသံ့သံ့ ထွက်ပေါ်လာနေသည်။ ။

ကမ်းနားမှတက်၍ နှစ်ယောက်သား မြင်းမူလမ်းမကြီးဘက်ဆီသို့ လာခဲ့ ကြသည်။ မုံရွာ၏ ညချမ်းသည် မီးရောင်၊ မော်တော်ကားသံ၊ မြင်းခွာသံ၊ လူသံတို့ဖြင့် ရက်ယှက်လျက် ရှိ၏။ ထိုအသံများသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် သော မြစ်ကမ်းနားမှ တက်လာသည့် သူတို့နှစ်ယောက်အဖို့ ပို၍ ဆူညံကျယ် လောင်နေသည်။ ။

ဈေးကြီးဘက်သို့ ချိုးဝင်လိုက်သည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်က ဂျစ်ကားတစ်စီး လာနေသဖြင့် ကတ္တရာစေးလမ်းမကြီးပေါ်မှ ဘေးသို့ ဆင်းလိုက်သည်။ ကားက သူတို့ဆင်းရာသို့ ခေါင်းထိုး၍ လိုက်လာသည်။ မီးကို တည့်တည့်ထိုးထားသည်။ ကားမီးရောင်ထဲတွင် သူတို့နှစ်ယောက် ပြေးပေါက်မှားနေသည်။ ကိုမြင့်က ကိုထွန်းအောင်လက်ကို လှမ်းဆွဲကာ လမ်းဘေးမြောင်းတစ်ဘက်သို့ ခုန်လိုက် သည်။ သည်တော့မှ ဂျစ်ကားသည် လီဗာကို ဆောင့်နင်း မောင်းထွက်သွား သည်။ ကားပေါ်မှ ဆဲသံသည် ကားနောက်တွင် ဝှေ့ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဂျစ်ကားက အနီရောင်၊ အသစ်စက်စက်ကလေး၊ မောင်းသူကို လှမ်း ကြည့် လိုက်တော့ တခြားသူမဟုတ်၊ နေလင်းအောင်။

သည်တစ်ချီတော့ ခံလိုက်ရပြီ၊ ဖောင်ကူးတံတားပေါ်တုန်းက သူက လမ်းမှန်၊ နေလင်းအောင်က ဇွတ်ဝင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်တစ်ခါတွင်မူ သူတို့က လက်ဝဲဘက်က မျက်နှာချင်းဆိုင်သို့ လျှောက်ခဲ့စဉ် နေလင်းအောင်က လက်ယာဘက်သို့ ယူ၍ မောင်းလာခြင်းဖြစ်သည်။ လမ်းဘေးမြောင်းကို ခုန်ကူး မိ

သဖြင့် အတိုက်မခံရခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ်က အနည်းဆုံး ဆေးရုံတော့ တက်ရမည်။

(29)

စင်စစ် သူတို့လုပ်နေသည့်အလုပ်သည် သည်နေရာနှင့် နည်းနည်းမျှ မအပ်စပ်။

နေရာက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ အထွတ်အမြတ်ထားရာ ဘုရားပုရဝုဏ်။ ဘုရားပုရဝုဏ်မှ ဆင်းလျှင် တောင်ခါးပန်းက ဘုန်းကြီးကျောင်းများ ဇရပ်များသို့ ရောက်သည်။ တောင်ကမ်းပါးယံတွင် သူတော်စင်တို့ တရားမွေ့လျော်ရာ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းငယ်များ ရှိသည်။ ကျောက်တုံး လှေခါးထစ်တွေစီထားသည့် စကြံလမ်းသွယ်သွယ်သည် ဝိုက်ကွေ့ကောက်၍ တောင်ဘက်သို့ ဆင်းသွား သည်။ လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် သန်းပင်၊ ဒဟတ်ပင်၊ သနပ်ခါးပင်တို့ ပေါက်နေကြသည်။ နေရာက ရိပ်ငြိမ်တိတ်ဆိတ်သည်။ တံတိုင်းကျောက်နီလာ၊ ကသိုဏ်းပဆောက်တည်ရာဟု ဆိုကြသည့် နေရာမျိုး။

သို့ရာတွင် သူတို့ က ဆောက်တည်နေကြသည်က "လေးမျက်နှာ" ကသိုဏ်း။

ယခုတလော မြို့ပေါ်တွင် လေးကောင်ဂျင်ဝိုင်းတွေ ဖမ်းနေသည်။ ခါတိုင်း ဦးကျင်စိန်၏ တိုက်နောက်ဖေးက မီးခံတိုက်ကလေးထဲတွင် လေးကောင်ဂျင်ဝိုင်း ဖွင့်နေကျ။ ထိုနေရာသည် သူတို့ အတွက် ဘေးကင်းနယ်မြေ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဆိုင်ရာက ဦးကျင်စိန်ကိုခေါ်၍ တိုးတိုးတိတ်တိတ် သတိပေးထားသည်။ ထို့ကြောင့် အခိုက်အတန့်တွင်မူ သူ့တိုက်တွင် အလုပ်မဖြစ်။ သည်တော့ သူတို့တစ်တွေ နေရာသစ်ရှာကြသည်။

သည်အချိန်တွင် ဖိုးဝင်းတောင်တွင် လူပါးချိန်ဖြစ်သည်။ ပွဲတော်လည်း မရှိ။ ဘုရားဖူးရှိလျှင်လည်း ကြိုးတိုးကျဲတဲ။ ဖိုးဝင်းတောင်တွင် ဦးကျင်စိန်ယောက္ခမ၏ ဇရပ်တစ်ဆောင်ရှိသည်။ ဇရပ်က အုတ်ဇရပ်။ အိပ်ခန်း၊ ရေချိုးခန်း၊ ထမင်းစားခန်း၊ ရေဆွဲအိမ်သာနှင့် လုံလုံခြုံခြုံ။ ဇရပ်သာဆိုသော်လည်း မြို့ပေါ် က တိုက်အိမ်တစ်လုံးနှင့် ဘာမျှမခြား။

ဦးကျင်စိန် မခံချိ မခံသာ ဖြစ်နေသည်။

မုံရွာတွင် ရှိသည့် ကုန်သည်ကြီးတွေကို သူ ဖြတ်တက်နိုင်ခဲ့သည်။ ဦးမြတ်မင်းတို့လို လူတွေက ကုန်သည် ဆိုသည့်တိုင်၊ ကုန်သည်မဆန်၊ ဟိတ်ကြီး လွန်း

သည်။ သေချာသည့် အလုပ်မျိုးလောက်မှ လုပ်ချင်သူဖြစ်သည်။ ဦးနှောက်

ကောင်းခြင်း၊ အဆက်အသွယ်ကောင်းခြင်းတို့ကြောင့် ဦးမြမင်းသည် ခေတ်ကုန် သည်လောကတွင် ရပ်တည်နေနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ်က ဟိတ်ဟန်များပုံမျိုးနှင့်ဆိုလျှင် ဦးမြမင်း ကုန်သည်လောကမှ လွင့်စင်သွားလောက်ပြီ။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း ထောင်ထဲသို့ ရောက်နေလောက်ပြီ။

သည်ခေတ် ကုန်သည်က ဦးနှောက်ကောင်းရမည်။ ဦးနှောက်ကောင်းရမည်ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်မှာ အစိုးရက အခါအားလျော်စွာ ပြဋ္ဌာန်းသော ဥပဒေ များ၊ အမိန့်များကို ကျွမ်းကျင်လိမ္မာစွာ ချိုးဖောက်တတ်ရမည်။ ရှောင်ကွင်းနိုင် ရမည်။ အဆက်အသွယ်ကောင်းရမည်ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်မှာ ဘေးအန္တရာယ် တစ်စုံတစ်ခု ရောက်လာလျှင် ဆိုင်ရာပိုင်ရာသို့ ပေါက်ပေါက်ရောက်ရောက် သွားနိုင်ရမည်။ အကာအကွယ် ယူတတ်ရမည်။ မည်သည့်ကုန်စည်သည် မည် သည့်အချိန်တွင် ကန့်သတ်ကုန် ဖြစ်နိုင်၏။ မဖြစ်နိုင်၏ကို ကြိုတင်သိထားရ မည်။ အနည်းဆုံး ရက်ပိုင်း၊ နာရီပိုင်းလောက် ကြိုသိထားရမည်။ ကြိုမသိသည့် တိုင် ထိုကုန်စည်မျိုးကို အောတိုက် လှောင်ထားတန် လှောင်ထားရမည်။ ဖမ်းမိ ခါမှမိရော၊ တားမြစ်ကုန်ကိုလည်း လုပ်ရရမည်။

တစ်ခါက ဦးကျင်စိန်ကိုယ်တိုင် ရန်ကုန်-မန္တလေး လမ်းအတိုင်း အီဆူ ဖူးနှစ်စီးဖြင့် ဆန်အိတ်အပြည့် တင်လာခဲ့သည်။ ပဲခူးဘက်မှ ဝယ်လာခြင်းဖြစ် သည်။ ထိုအချိန်က ဂိတ်များမှ တားကာ ဆန်ကို ဒလကြမ်းဖမ်းနေချိန် ဖြစ် သည်။ အခြားဂိတ်များအားလုံးကို ချောချောမောမာ ဖြတ်နိုင်ခဲ့သည်။ သို့ရာ တွင် တောင်ငူနှင့် ပျဉ်းမနားကြားက မြို့ငယ်လေးတစ်မြို့မှ ဂိတ်တစ်ခုကိုမူ ဦးကျင်စိန် လွယ်လွယ်နှင့် ဖြတ်မရ။

အချိန်ကလည်း စကောစက။ ည ဆယ့်တစ်နာရီကျော်ကျော်၊ သည်ဂိတ် က အဖမ်းအဆီး ကြမ်းသည်ဟု သူသိပြီးသား။ သည်ဂိတ်ကို အစာခွံ့ ၍လည်း စားမည်မဟုတ်။ အစာခွံ့ သည့် လက်ကိုကိုက်မည့်ဂိတ်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သည်ဂိတ်ကို ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် ဖြတ်မည်ဟု သူ ပိုင်းဖြတ်သည်။

ဂိတ်တွင် မောင်းတံကြီး အောက်ချထားသည်။ မောင်းတံကြီးအလွန်တွင် သံစည်ပိုင်းများကို ကွေ့ကောက် ချထားသည်။ သည့်တုန်းက ရှေ့က အီဆူဖူးကားကြီးကို ဦးကျင်စိန်ကိုယ်တိုင် မောင်းလာသည်။ မြို့အဝင်ဂိတ် ရောက်ခါနီးတွင်

ဦးကျင်စိန် လီဗာကိုမလျှော့၊ မီးကိုလည်းမမှိတ်၊ ထိန်လင်းနေသော ရှေ့ကား မီးရောင်ထဲတွင် ဂိတ်တာဝန်ကျသူ နှစ်ဦး သုံးဦးထွက်၍ လက်တားပြသည်။ အီဆူဖူးကားက စက်သံပြင်းပြင်း အရှိန်ပြင်းပြင်းဖြင့် တည့်တည့်ကြီး လာနေ သည်တွင်

လက်တားသူ နှစ်ယောက် ဘေးသို့ ရှောင်ထွက်လိုက်ကြသည်။ အိဆူဗုံးကားကြီးသည် ဂိတ်တွင် ကန့်လန့်ပိတ် ချထားသည့် မောင်းတံကြီးကို ဝင်တိုက်ပစ်သည်။ မောင်းတံသည် ဖြောင်းကနဲ ကျိုးထွက်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ရှေ့တွင် စည်ပိုင်းတွေကို ကွေ့ကောက် ထောင်ထားကာ လမ်းဖွင့်ပေးထားသည်။ သည်လမ်းအတိုင်း မောင်းနေ၍မဖြစ်။ သည်တော့ ဦးကျင်စိန် မျက်စိရှင်ရှင် ထားကာ သံစည်ပိုင်းတွေကိုပါ ဒလကြမ်း တိုက်၍ မောင်းထွက်သည်။ နောက် က ကားကလည်း သူ့နောက်က ကပ်လျက်လိုက်လာသည်။ အော်သံများ ဂျိုး ဂျိုးဂျွမ်းဂျွမ်း မြည်သံများသည် နောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်ကိုမူ သူမသိ။

ပျဉ်းမနားအထက်တွင် တစ်လမ်းလုံး သည်နှုန်းဖြင့် မောင်းခဲ့သည်။

နှစ်ရက်သုံးရက်အကြာ သတင်းစာများ၌ ဂိတ်များတွင် တားထားသည့် အတားအဆီးများကို တိုက်ပစ်သွားသည့် မော်တော်ကားအဝါ ကြီးတစ်စင်း အကြောင်းကိုဖတ်ရသည်။ "ဆန်းကျယ်လျှို့ဝှက်သည့် ကားဝါကြီး"ဟု သတင်းစာက ခေါင်းစဉ်တပ်သည်။ ဦးကျင်စိန်က သတင်းကိုဖတ်၍ ပြုံးသည်။ သူ့တွင် ဘာမျှမဖြစ်။

ဦးကျင်စိန်က လက်ရဲဇက်ရဲ လုပ်ရဲကိုင်ရဲရှိရုံသာ မဟုတ်။ အပေါင်း အသင်းလည်း ကောင်းသည်။ သူတို့မြို့တွင် ပြောင်းလာသည့် အရာရှိကြီးငယ် မှန်သမျှနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသည်။ သူသည် အားကစားဝါသနာပါသူမဟုတ်။ သို့ရာတွင် အကောင်းစား ဂေါက်ရိုက်တံနှစ်စုံဝယ်ထားသည်။ ဂေါက်ရိုက်ကျင့် သည်။ အရာရှိများနှင့် ဂေါက်သီးကစားသည်။ ဂေါက်သီးကွင်းမှ ထွက်လာသော အကျိုးအမြတ်နှင့်စာလျှင် သူ့ဂေါက်ရိုက်တံ နှစ်စုံသည် ဘာမျှ အဖိုးမတန်။

ဥပမာ၊ သူတို့မြို့တွင် ရောက်လာခဲ့ဖူးသည့် လျှပ်စစ်အရာရှိ တစ်ဦးလည်း ဂေါက်ရူးဖြစ်သည်။ ဂေါက်သီးသည် "ပြည်သူ့ အားကစားဖြစ်သည်ဟု တဖွဖွ ပြောတတ်သည်။ ရုံးတက်ချိန်ဟူ၍မရှိ။ နေကုန်နေခမ်း ဂေါက်ကွင်းတွင် အချိန်ကုန်သည်။ တခြားသူများက သူ့လို အချိန်မပေးနိုင်။ ဦးကျင်စိန်က အကွက်မြင်သည်။ မရိုက်တတ်၊ ရိုက်တတ်ဖြင့် ဂေါက်ကွင်းတွင် တစ်နေကုန် ဂေါက်သီး လိုက်ရိုက်သည်။ ဘုန်းကြီးနှင့်ဘီးက နီးချင်နီးဦးမည်။ ဦးကျင်စိန်နှင့် ဂေါက်သီးက နည်းနည်းမျှ မနီး။ သို့ရာတွင် ဦးကျင်စိန် ဝီရိယကောင်းသည်။ လျှပ်စစ် အရာရှိနှင့် ဂေါက်သီးမှန်မှန်ရိုက်သည်။ ဂေါက်သီးရိုက်ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက် လာခြင်း ရှိမရှိကိုမူ မည်သူမျှ မပြောနိုင်။ ဦးကျင်စိန်တွင် အကျိုးအမြတ်ကား ရလိုက်သည်။ တခြားမဟုတ်။ ပါဝါမီတာများရခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က သူတို့မြို့တွင် ပဲခွဲစက်ကလေးတွေ၊ အမှုန့်ကြိတ်စက်ကလေး တွေ၊ ဆီစက်ကလေးတွေ၊ ဝါကြိတ်စက်ကလေးတွေ၊ တွင်ခုံကလေးတွေ မှိုလို ပေါက်နေသည်။ ပါဝါမီတာဈေးသည် အပြင်တွင် နှစ်သောင်းကျော် သုံးသောင်း ဖြစ်နေသည်။ တော်ရုံတန်ရုံဖြင့် ပါဝါမီတာ လျှောက်၍မရ။ ဦးကျင်စိန်တွင်မူ မီတာတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခုရသည်။ လျှောက်၍ ရသမျှကို အပြင်တွင် ရောင်းစား သည်။ အရာရှိလည်း အကျိုးရှိသည်။ သူလည်း အကျိုးရှိသည်။ တစ်ယောက် တစ်ဝက် ခွဲယူကြသည်။

ဦးကျင်စိန်က ခေတ်သစ် ကုန်သည်တို့တွင် ရှိအပ်သည့် အရည်အချင်း တွေ အပြည့်ရှိသည်။ ခေတ်သစ်ကုန်သည်တို့ကျင့်အပ်သည့် နီတိများအားလုံးကို လိုက်နာသည်။ သည်နည်းဖြင့် သူတို့မြို့က ကုန်သည်များကို ဖြတ်ကျော် တက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့မြို့က ကုန်သည်များတွင် သူအကြောက်ဆုံးက ဦးမြမင်း။ သို့တိုင်အောင် ဦးမြမင်းသည် သူ့ခြေကို မမီ။ နိုင်ငံရေးသမား

တစ်ဖြစ်လဲ ကုန်သည်ဖြစ်၍ ဟိတ်ဟန်များသည်။ ရေရှည်တွင် ဦးမြမင်းကို (သူကျော်တက်နိုင်ခဲ့သည်။ ဦးမြမင်းကို မှုစရာမရှိ။

သို့ရာတွင် နောက်ပေါက် ကုန်သည် လူငယ်လေးတွေက ဦးကျင်စိန် ထက် ခြေသွက်သည်။ ခေတ်သစ်ကုန်သည်တို့၏ နီတိကို အကုန်အစင် လိုက် နာကြရုံမျှမက သူတို့က ယနေ့ခေတ်နှင့် ကိုက်အောင် ကုန်သည်တို့ လိုက်နာ အပ်သည့် နီတိသစ်များကို ထွင်သည်။ သူတို့ကိုယ်တိုင် နီတိဆရာများ ဖြစ်နေကြ သည်။ သည်တွင် ဦးကျင်စိန် သူတို့တစ်တွေကို မျက်လုံးဖြုံးကြည့်လာရသည်။ သူတို့အထဲတွင် အသွက်ဆုံး၊ ခြေလှမ်းအကျဲဆုံးက နေလင်းအောင်။ ။

သည်ကောင်လေးက ခေတ်လူငယ်ပီပီ၊ သူ့ထက် လုပ်ရဲကိုင်ရဲသည်။

ပေါင်းနိုင်သည်။ ဦးမြမင်း၏ သမက်ဖြစ်လာသည်တွင် ဦးမြမင်း၏ ဦးနှောက်နှင့် သူ့လုပ်ရည်ကိုင်ရည် ပေါင်းလိုက်သည့်အခါ၌ ဦးကျင်စိန်လိုက်၍ မမီချင်တော့။

ယခုတလော ဖြစ်သည့်ကိစ္စတွင် ဦးကျင်စိန်ခံလိုက်ရသည်။ နေလင်း အောင်က တမူးဘက် ကိုယ်တိုင်တက်ကာ ဂျစ်ကားတစ်စင်းလုံး သွင်းသည်မှာ(သူသိသလောက်) ဆယ်စီးလောက်ရှိနေပြီ၊ ဦးကျင်စိန်က ကိုယ်တိုင် မလိုက်နိုင်၊ ကျန်းမာရေးကလည်း သိပ်မကောင်း၊ အသက်ကလည်း နည်းနည်းကြီးလာသဖြင့် အစစအရာရာ ဆင်ခြင်ရသည်။ ထို့ကြောင့် တမူးဘက်တွင် နေလင်းအောင် ခြေလှမ်းသွက်နေမှန်း သိလျက်နှင့် ငုတ်တုတ်ထိုင်ကြည့်နေ ရသည်။ ဤသည်ကို ဦးကျင်စိန် ခံပြင်းသည်။ သည်တစ်ချီ အဖမ်းအဆီးကြောင့် သူတို့မြို့က ကုန်သည်

တွေအားလုံး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အကဲခတ်နေကြစဉ် ဦးကျင်စိန်က အ ရဲစွန့်၍ ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ယုဝချောင်းတစ်လျှောက်လုံး ချောချောမောမော ဖြစ်ခဲ့ပြီးမှ မင်းကင်းနားအရောက်တွင် လှလှကြီး ခံလိုက်ရသည်။ သူ့လူတွေ ထောင်ကျသွားသည်။ တစ်ယောက်သာ လွတ်သည်ဟု သတင်းကြားရသည်။ သူကိုယ်တိုင်ပင် ထောင်နှုတ်ခမ်းသို့ ရောက်လုနီး ဖြစ်နေပြီးမှ မနည်းရုန်းထွက်ခဲ့ရသည်။

ဦးကျင်စိန် အခြေအနေကို မြင်သည့်တွင် သူ့ပြိုင်ဘက်တွေက ဝမ်းသာ ကြသည်။ တချို့က နှာခေါင်းရှုံ့ကြသည်။ လူပါးပုလင်းထိပြီဟု သြဘာပေး ကြသည်။ နေလင်းအောင်ကမူ ပြောင်ပြောင်ပင် သူ့ကို "ချီ"သည်။

"နေလင်းအောင်တို့လို လုပ်ချင်ရင် နေလင်းအောင်တို့လို လျှင်ရတယ် ဦးလေးရ"

အအေးဆိုင် တစ်ဆိုင်တွင် ဆုံမိသည့်တွင် နေလင်းအောင်က နောက် သလို လိုဖြင့် သူ့ကို ""သွားသည်။ လူတွေရှေ့တွင် အဆူခံရသဖြင့် ဦးကျင်စိန် | ရှက်သည်။ သို့ရာတွင် လူကြီးရှက်တော့ရယ် ဆိုသည့်အတိုင်း ဦးကျင်စိန် ဘာမျှ

ပြန်မပြောနိုင်၊ ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူပြောသည့်အတိုင်း ဟုတ်နေသဖြင့် ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးနှင့် အသာငြိမ်ခံနေလိုက်သည်။ သည်ကောင်မျိုးလေးကို စိတ်ဆိုး ရမည်က အခက်၊ ပြန်ချေပနေရမည်ကလည်း အခက်။

စိတ်ထဲကမူ ခံပြင်းသည်။ နေလင်းအောင်ကို တစ်ချက်လောက် ခပ်စပ် စပ် တွယ်မည်ဟု အကွက်စောင့်သည်။ ကြာကြာမစောင့်ရ၊ အကွက်ဝင်လာသည်။

တလောက ဂျင်နိုင်ထားသဖြင့် နေလင်းအောင် သွေးကြွနေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်သဖြင့် ဖိုးဝင်းတောင်သို့ ကူးခဲ့ကြ | သည်။ မြို့ထဲတွင် ကစားရသည်က သိပ်စိတ်မချရ၊ သူတို့ ဂျင်ဝိုင်းက အနံ့ထွက် | နေသည်။ ဖိုးဝင်းတောင်တွင် ဦးကျင်စိန် ယောက္ခမ၏ ဇရပ်တစ်ဆောင်ရှိသည်။ သည်ဇရပ်သွားကစားလျှင် စိတ်ချရသည်။ ကားသုံးစီးဖြင့် ပစ္စည်းအစုံအလင် တင် လာသည်။ စားစရာလည်း ပါသည်။ သောက်စရာလည်း ပါသည်။

ဖိုးဝင်းတောင်တွင် ပွဲတော်ရက် မဟုတ်လျှင် လူရှင်းသည်။ တောင် အောက်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တန်း ကြိုးတိုးကျဲတဲ၊ တောင်ပေါ်ဇရပ်များတွင် ဥပုသ်ရက် ရှည်စောင့်သူ အနည်းအကျဉ်းရှိသည့်တိုင် ကိစ္စမရှိ၊ ဥပုသ်သည်တို့က ကိုယ့်ဇရပ်

တွင် ကိုယ်အေးအေးဆေးဆေးနေကြသည်။ ဥပုသ်သည်က သူတို့ကို အနှောင့်အယှက် ပြုစရာမရှိ၊ တခြား အနှောင့်အယှက်ပေးမည့်သူလည်း မရှိ။

ဇရပ်ရှေ့တွင် တချို့က ကက်ဆက်ဖွင့်ကြသည်။ တချို့က ဖဲရိုက်ကြ သည်။ ဦးကျင်စိန်တို့၊ နေလင်းအောင်တို့ အသိုက်က ဂျင်လှည့်ကြသည်။ ဖဲဝိုင်းတွင် လူများသော်လည်း ဂျင်ဝိုင်းက ဖွဲသိပ်မရှိ၊ ဂျင်သမား ငါးယောက်၊

ခြောက်ယောက်သာရှိသည်။ ဂျင်ဝိုင်းက ထိုးလက် သည့်မျှလောက်သာ ကောင်း သည်။ သည့်ထက် ထိုးလက်များလျှင် ကစား၍ မကောင်းချင်တော့၊ ဝိုင်းက ချိန်းဝိုင်း။

စင်စစ် သည်နေရာသည် သူတို့အလုပ်နှင့် နည်းနည်းမျှ မစပ်အပ်၊ သူတော်ကောင်း သူတော်မြတ်တို့ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား ဆောက်တည်ရာ၊ သူတို့ အလုပ်က လေးကောင်ဂျင်ဝိုင်း၊ မည်သို့မျှ မဆိုင်။

ဂျင်ဝိုင်းတွင် လူစိမ်းမပါ၊ မျက်နှာသိတွေချည်း ဖြစ်သည်။ ဦးကျင်စိန် က သူ့လက်ဆွဲအိတ်ထဲက ဇယားကွက်ကို ထုတ်၍ စားပွဲတွင် ဖြန့်ခင်းသည်။ ဇယားကွက်တွင် အရုပ်ရေးမထား၊ ဖား၊ ဝက်၊ ကြက်၊ ငါးရှဉ့်တို့ကို သင်္ကေတ များဖြင့် ပြထားသည်။

ဦးကျင်စိန်က တိုက်ပုံအင်္ကျီအပေါ်အိတ်အတွင်းက ဂျင်ကို ထုတ်သည်။ သူ့ဂျင်က ဆင်စွယ်ဖြင့် ထုထားသည့် ဇယားဂျင် ဖြစ်သည်။ မန္တလေးတွင် တက်ကစားစဉ်က သည်ဂျင်ဖြင့် ဆယ်သိန်းလောက် နိုင်ခဲ့ဖူးသည်။ “အလွန်လာဘ်ကောင်းသည့်”ဂျင်ဟု ဆိုကာ သူ့ဂျင်ကို ဦးကျင်စိန် အမြတ်တနိုး ထားသည်။ သည်နေ့ ချိန်းကြောင်းဆိုသည့်အတွက် မနေ့ညကပင်လျှင် သူ့ဂျင်ကို ငွေဖလားထဲထည့်၍ ရေစိမ်ပ,သခဲ့သေးသည်။ သည်တစ်ပွဲတွင်တော့ နေလင်း အောင်ကို အပြတ်ဖြတ်မှ ဖြစ်မည်။ ယခုတလောတွင် သည်ကောင်ကလေး အလွန်ခြေဖျားထောက်သည်။ ခြေဖျားထောက်မည်ဆိုလျှင်လည်း ထောက်လောက်သည်။ သူက ယခုတလောတွင် ကံနိမ့်နေသည်။ ယုဝချောင်းဘက်က မျှောလာသည့် ပစ္စည်းတွေလည်း မင်းကင်အထက်နားတွင် အသိမ်းခံလိုက်ရသည်။ ဂျင်လည်း ဆက်တိုက်ရှုံးနေသည်။ သူ့ကို မ,စနေကျ ဂျင်သည် ယခုတလော တွင် ဖောက်နေသည်။ သည်ဂျင်ဖြင့် လှည့်လိုက်တိုင်း သူကွဲနေသည်။ နေလင်းအောင် ထံတွင် ရှုံးခဲ့သည့် ကိစ္စကိုမူ စာရင်းထဲထည့်မတွက်၊ တမင် အရှုံးခံ၍ များကစားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် တခြားသူများနှင့် ကစားခဲ့ရာ၌ ရှုံးခဲ့ရ ခြင်းကိုမူ သူ မကျေနပ်။

သည်နေ့ဝိုင်းက ချမ်းဝိုင်းဖြစ်၍ ဦးကျင်စိန် သူ့ဂျင်ကို မနေ့ညကတည်း က သ,ထားခဲ့သည်။ အမွှေးတိုင်၊ အရက်၊ စားကောင်းသောက်ဖွယ်တို့ဖြင့် ကြေးစန္ဒိ နတ်ကိုလည်း ပြသခဲ့ပြီးပြီ၊ အိမ်တွင်းနတ်ကိုလည်း ပသခဲ့ပြီးပြီ၊ တရုတ် နည်းရော၊ မြန်မာနည်းရော စုံပြီ။

အုတ်ဇရပ်က ဦးကျင်စိန်၏ ယောက္ခမဆောက်ထားသည့် ဇရပ်ဖြစ်၍ ကိုယ့် အိမ်လို စိတ်တိုင်းကျ ကစားနိုင်သည်။ အုတ်ဇရပ်နောက်ဖေး ဥပုသ်သည် တို့ ပုတီးစိပ်ဖို့ သီးသန့်ထားပြီး အပေါ်တွင် တမူးကလာသည့် အိန္ဒိယကော်ဇော် ကြီး နှစ်ချပ်ကို စပ်ခင်းသည်။ ဂျင်သမားက စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်ဖြင့် ကစားရသည် ကို အားမရ၊ ကြမ်းခင်းတွင် ကစားရမှ ဂျင်ဝိုင်းအင်္ဂါ မြောက်သည်ဟု ယူဆ သည်။

တစ်ဝိုင်းလုံး လူဆယ်ယောက်ရှိသည်။ ဦးကျင်စိန်က ဂျင်ဒိုင်ဘက်က သူပါမှ သုံးယောက်၊ ကျန်နှစ်ယောက်က "ပိုးတီ"ဟု ဂျင်သမားများခေါ်ကြသည့် အလုပ်သမား၊ တစ်ယောက်က အလျော်အစားလုပ်မည်။ ကျန်တစ်ယောက်က ငွေ ရေမည်၊ ငွေစီမည်၊ နောက်မှ ပေးငွေယူငွေလုပ်မည်၊ ဦးကျင်စိန်က သူကိုယ် တိုင် ဂျင်လှည့်မည်။

နေလင်းအောင်နှင့်အတူ အဖော်တစ်ယောက်ပါသည်။ သူ့ အဖော်က "ကယ် လင်ဒါ"ဟူ၍ ဂျင်သမားများခေါ်သည့် ဂျင်သွားဇယားလမ်းကို ရေးပေးရန် ဖြစ်သည်။

ဂျင်ကစားရာတွင် နေလင်းအောင် ဝါရင့်ပြီ။ ရှုံးလည်း ရှုံးခဲ့ဖူးပြီ၊ နိုင် လည်း နိုင်ခဲ့ဖူးပြီ၊ နုစဉ်က နေလင်းအောင်က အသံသမားဖြစ်သည်။ ဂျင်လည်သံ ကို မှတ်၍ အကောင်ခွဲသည်။ အသံအတိုအရှည်ကိုတည်၍ အကောင်လေးကို ခွဲသည်။ မှန်သည့်အခါလည်း ရှိ၍ မှားသည့်အခါလည်း ရှိသည်။ ။

ယခု နေလင်းအောင် အသံကိုမယုံတော့။ အသံကြောင့် ရေရေလည် လည် ကွဲခဲ့ဖူးပြီ။ အသံကို သူစိတ်မချ။ အသံမတူဘဲ အကောင်တူ ထပ်ကျသည် ကိုလည်း တွေ့ခဲ့ဖူးပြီ။ အသံတူပြီး အကောင်မတူဘဲ ကျသည်ကိုလည်း ကြုံခဲ့ ဖူးပြီ။ သည် တွင် နေလင်းအောင် အသံကို မယုံတော့။ အသံသမားဘဝမှ လမ်းသမား ဖြစ်လာ သည်။

ဂျင်သက်နုစဉ်တုန်းက သည့်ဝလုံးကလေးတွေ၊ ကန့်လန့်တုတ်ချောင်း ကလေးတွေ၊ ကြက်ခြေခတ် ကလေးတွေ၊ ဖဦးထုပ်တွေကို သူနားမလည်။ နားလည်ရကောင်းမှန်းလည်း မသိ။ သူများထိုးလက်တွေ ရေးချင်၍ ရေးမှတ် ထား ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ဝါရင့်လာသည့်အခါ၌ ဂျင် သမား တစ် ယောက်အဖို့ ကယ်လင်ဒါခေါ် ဂျင်သွားလမ်းကြောင်းပြ ဇယားသည် မည်မျှ

အရေးကြီးကြောင်း သူသဘောပေါက်လာသည်။ အထူးသဖြင့် အသံကို မယုံသည့် လမ်းသမားတစ်ယောက်အဖို့ ကယ်လင်ဒါသည် မရှိမဖြစ်သည့် ပစ္စည်း။ ကယ်လင်ဒါမရေးဘဲ ဂျင်ကစားသူသည် အိမ်မြှောင်မပါဘဲ သမုဒ္ဒရာတွင် ခရီး သွားသူနှင့် တူသည်ဟု နေလင်းအောင်ထင်သည်။

ထို့ကြောင့် နေလင်းအောင်ကစားလျှင် ကယ်လင်ဒါခေါ် ဂျင်သွားလမ်းကြောင်းပြ ဇယားကို အရင်ရေးချသည်။ ဝိုင်းသို့ နောက်ကျပြီးရောက်လျှင် ကယ်လင်ဒါကို တောင်းကြည့်သည်။ ကယ်လင်ဒါတွင် သူကြိုက်သည့် ကြွေကျ များနေလျှင် နေလင်းအောင် လက်မနှေး။ ချက်ချင်းဝိုင်းသို့ ဝင်သည်။ တိုက်သည် ကများသည်။ အသံသမားဘဝတုန်းက အရှုံးပေါ်ခဲ့သလောက် လမ်းသမားဘဝ အရောက်တွင် နိုင်သည်ကများသည်။ လမ်းသမားဘဝရောက်မှ အရှုံးများသည်ဆိုလျှင် ဇယားလမ်းအတိုင်းမကျဘဲ ဖောက်သွားသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ နေလင်းအောင်ကိုယ်တိုင်က အနိုင်နှင့်မပိုင်းဘဲ လောဘတကြီး လိုက်တတ်သော

ကြောင့် လည်းကောင်း သည်အကြောင်းနှစ်ချက်ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကြွေဖောက် လျှင် သူ့အပြစ်မဟုတ်။ ကြွေကိုက ကြွေရှုးဖြစ်သဖြင့် သူဘာမျှ မတတ်နိုင်။ ကြွေက ကြွေမှန်ဖြစ်လျက် လောဘတကြီးဖြင့် ထပ်လိုက်သည်ကြောင့် ရှုံးသည် ဆိုလျှင်မူ ကြွေအပြစ်မဟုတ်။ သူ့ အပြစ်။

ကျန်သုံးယောက်မှာ ဦးကျင်စိန်၏ မိတ်ဆွေ လျှပ်စစ်အရာရှိ၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား တစ်ယောက်နှင့် ပွဲစားတစ်ယောက်တို့ ဖြစ်ကြသည်။

"ကျွန်တော် သုံးသိန်းကိုင်မယ် ဦးလေး"

နေလင်းအောင်က သူ့အဖော်ကိုင်လာသည့် လက်ဆွဲအိတ်ကို လှမ်းယူသည်။ ။

"ရပါတယ်။ ဒိုင်က ဆယ်သိန်းကိုင်မယ်၊ ဖော့ ပစ္စည်းတွေ ယူခဲ့ကွာ"

ဦးကျင်စိန်က လှမ်းအော်လိုက်သည်။ ပန်းကန်နှစ်ချပ်နှင့် ယွန်းအုပ် | ရောက်လာသည်။

ဦးကျင်စိန်က ဆန်စေ့များခင်းထားသည့် ပန်းကန်ပြားကြီးပေါ်တွင် ပန်းကန်ပြားပက်ပက်တစ်ချပ် တင်သည်။ ဂျင်လှည့်မည့် ပန်းကန်ပြင်ညီအောင်

အောက်ဆန်စေ့ခင်းခြင်းဖြစ်သည်။ နောက် ဂျင်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ မျက်နှာပြင် က မညီသေး။ တစ်ဘက်သို့ စောင်းနေသည်။ ဦးကျင်စိန်က အောက်

ပန်းကန် ပြားကြီးထဲက ဆန်စေ့များကို ညီအောင် ညှိပြီး တစ်ကြိမ်လှည့်ကြည့်သည်။ ဟုတ်ပြီ၊ မျက်နှာပြင်ညီပြီ။ ဂျင် အသွားအလာ မှန်ပြီ။

"ကဲ ကြွေခင်းမယ်ခင်ဗျ"

ဦးကျင်စိန်က ဂျင်ကို ခပ်လျှော့လျှော့လှည့်ပြီး၊ ယွန်းအုပ်နှင့် အုပ်သည်။ ကြွေသည် ခပ်ပျော့ပျော့လည်၍ လဲကျသွားသည်။ အသံမပြင်း၊ ကွမ်းအုပ်ကို ဖွင့်လိုက်တော့ ငရှဉ့်နီနီရဲရဲကလေး။

နေလင်းအောင်၏ အဖော်က ရှေ့က စာရွက်ပေါ်တွင် ခဲနီဖြင့် တုတ် ချောင်းကလေးတစ်ချောင်း မှတ်သည်။ နိုပ်ပြီ၊ ငရှဉ့်နီနီက သူ့ ဖေးဘရိတ်။ ယခု စမ်းလျှင် စမ်းချင်း သူ့ဖေးဘရိတ် ငရှဉ့်နီနီကလေးပေါ်ပြီ။သည်တော့ သူ့အဖို့ လာဘ်ကောင်းသည်ဟု နေလင်းအောင် တွက်သည်။ ။

ဦးကျင်စိန် နောက်တစ်ချီ ကြွေစမ်းလှည့်ပြန်သည်။ အသံက ခပ်စောစောက အသံအတိုင်း၊ အသံပျော့ပျော့၊ ကွမ်းအုပ်ကို ဖွင့်တော့ ငရှဉ့်ပေါ်ပြန်သည်။ အသံတူ၊ အရုပ်တူ။ သို့ရာတွင် အသံကို နေလင်းအောင် သိပ်အားမကိုးချင်၊ သူက အသံသမားမဟုတ်။ လမ်းသမား၊ သည်တော့ လမ်းသမားက ကြွေလမ်း ကိုသာ ယုံရမည်။ လမ်းသမားက အသံကို မယုံလေနှင့် ယုံလျှင် ပါသမျှ အကုန်ပြောင်မည်။

နောက်တစ်ကြိမ် ဦးကျင်စိန်လှည့်သည်။ ဝက်ကျ၏။ နောက်တစ်ကြိမ် | လှည့်သည်၊ ငရှဉ့်ကျသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် လှည့်ပြန်သည်၊ ငရှဉ့်ပင်ပေါ်လာသည်။ နောက်တစ်ကြိမ်လှည့်သည်၊ ဝက်ပေါ်သည်။ သည်လို လေးငါးလက်

လောက် ကြွေစမ်းပြီးသည်တွင် ဦးကျင်စိန်၏ ဂျင်အကြောကို နေလင်းအောင် သိပြီ။ ဦးကျင်စိန် ကွေက ကပ်ကြွ။ ငရှဉ့်နှစ်ချက်။ ဝက်၊ ငရှဉ့်နှစ်ချက်၊ ဝက်၊ ကပ်နေသည်။

နေလင်းအောင် လူက ကြွေလမ်းကို သင်္ကေတများဖြင့် ကောက်မှတ် သည်။ ငရှဉ့်နှစ်ချက် ဝက် ကြိုက်ပြီ။

လေးကောင်လုံး မပေါ်မချင်း ကြွေစမ်းရဦးမည်။ လေးကောင်ပေါ်သည် | အထိ ကြွေစမ်းပြပြီးမှ ကစားဝိုင်းဖွင့်မည်။ ယခုအချိန်ထိ က လေးကောင်မပေါ်သေး၊ ငရှဉ့်နှစ်ကြိမ်၊ ဝက်တစ်ကြိမ်၊ ငရှဉ့်နှစ်ကြိမ်၊ ဝက်တစ်ကြိမ် ထပ်ကျနေသည်။

ထို့ကြောင့် ဦးကျင်စိန်က ကြွေကို နောက်တစ်ကြိမ် လှည့်သည်။ သည် တစ်ကြိမ်တွင် ငရုဉ့်နီနီရဲရဲ ခေါင်းပြူထွက်ပြန်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဦးလေးရ။ ဦးလေးဂျင်က ငရုဉ့်နဲ့ဝက် နှစ်ကောင်ပဲပါတယ် ထင်တယ်။ ဘာလဲ။ ကြက်နဲ့ ဖားကို ချက်စားပစ်လိုက်ပြီလား။ ဟဲ ဟဲ”

နေလင်းအောင်က ဦးကျင်စိန်ကို လှောင်သည်။ ဦးကျင်စိန်က ဘာမျှမပြော။ ဆက်လှည့်သည်။ သည်တစ်ချီတွင် ဖားကျ သည်။ ကောင်မစုံသေး။ ကြက်ရုပ်မပေါ်သေး။ နောက်တစ်ချီ ကြက်ပေါ်လျှင် အကောင်စုံပြီ။ ဝိုင်းစနိုင်ပြီ။

သို့ရာတွင် ကိုရွှေကြက်က တော်တော်နှင့် မပေါ်လာ၊ ဖားပြီးလျှင် ငရုဉ့်၊ ငရုဉ့်ပြီးလျှင် ဖား၊ ဝက်၊ ဝက်ပြီးလျှင် ငရုဉ့်၊ ထို့နောက် ဖား။ ထို့နောက် ဝက်၊ ငရုဉ့်၊ ဝက်၊ ဖား လှည့်ကျပြီးမှ နောက်ဆုံးတွင် ကြက်ပေါ်လာသည်။ ကြက်ပေါ်အောင် လှည့်လိုက်ရသည့်ကြွေ၊ ကြက်က နောက်ဆုံးမှပေါ်လာသည်။ ကြက်ပေါ်ပြီ၊ အကောင်စုံပြီ၊ ဝိုင်းစနိုင်ပြီ။

ဝိုင်းချိန်ကို တစ်နာရီကန့်သတ်သည်။ ဂျင်ဒိုင် “ဂျင်မီ”က ထိုးသား “ဖိုက်တာ”ငွေမကုန်မချင်း၊ အနိုင်ဖြင့် မပိုင်းရ။ ထုံးစံအတိုင်း ဝိုင်းထဲမှာပင် အလျော်အစား ရှိရမည်။ အပြင်အလျော်အစား မရှိရ။

“ကဲ တစ်နာရီနှစ်ဆယ်။ နှစ်နာရီနှစ်ဆယ်မှာ သိမ်းမယ်”

“ဦးကျင်စိန်က လက်က ရိုးလက်စ်ဘွိုင်းစကားကို ကြည့်ပြီး ဂျင်ကို လှည့်သည်။

နေလင်းအောင်က ဖွင့်ကြွေကို ထိုးလေ့ထုံးထမရှိ။ သူက အပင်ကို စောင့်သည်။ သူ့အကြိုက်အပင်ကိုမိမှ လက်ပြင်းပြင်းထိုးသည်။ ကြာကြာမထိုး၊ နှစ်ချက်သုံးချက်ဖြင့် အပြီးထိုးတတ်သည်။ နှစ်ချက်သုံးချက် ဆက်တိုက်မိလျှင် အနိုင်ဖြင့် ထပြန်တတ်သည်။ ရန်ကုန်က ဂျင်ဒိုင် “ဂျင်မီ”တွေကမူ နေလင်းအောင် ထိုးကွက်မျိုးကို သဘောကျကြသည်။ နေလင်းအောင်လို ထိုးကွက်များက ရှုံးရှုံးနိုင်နိုင်၊ သိသိသာသာ သူဌေးဖြစ်ခွေးဖြစ်။

ဂျင်ဒိုင် ကြောက်သည်က ဘိုင် လက်ပြင်းများကို ကြောက်သည်။ တိုင်လက်ပြင်း ထိုးကွက်မိလျှင် ကိုယ်က အရှုံးချည်း သူတို့ဆီက ပြန်နိုင်တော့ ဘာမျှ မဖြစ်လောက်။

ကွမ်းအုပ်ကိုဖွင့်တော့ ဖွင့်ကြွေက ကြက်ပေါ်သည်။ တစ်ဝိုင်းလုံးကို ဒိုင်စားသည်။ ကြိုးထိုးထားသည့် လျှပ်စစ်အရာရှိ၏ အိမ် တစ်အိမ်တည်းသာ ဒိုင်လျော်ရသည်။

နောက်တစ်လက်တွင် ဖားကျသည်။ နေလင်းအောင် မထိုးသေး။ ဂျင်ကျသည့်အပင် (ကယ်လင်ဒါ)ကို ကြည့်ချင်သေးသည်။ နောက်တစ်လက် ကြက်၊ သုံးလက်ကို အပင်ချကြည့်လိုက်တော့၊ ကြက်၊ ဖား၊ ကြက်။ ။

ဟုတ်ပြီ၊ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် ဂျင်က ကြက်၊ ဖား ကပ်နိုင်သည်။ နေလင်းအောင် ကြွေကပ်ကို ဝင်ကြည့်ချင်သည်။ အချိန်မီဝင်နိုင်လျှင် သူပွပေါက်၊ သည်ဝိုင်းကို နှစ်လက် သုံးလက်ဖြင့် ဖြတ်နိုင်သည့် အလားအလာရှိသည်။

ဂျင်ဆိုသည့် ကစားနည်းသည် ကြာကြာ ကစား၍ မကောင်း၊ ကြာကြာကစားလျှင် အကောက်စားသည်။ ဂျင်မီဆိုသည့် ဂျင်ဒိုင်တွေက အကောက်ကိုမက်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကြာကြာကစားလျှင် ကိုယ့်ဘက်က အရှုံးပေါ်သည်ချည်း။

သူ့လူရေးထားသည့် ကယ်လင်ဒါပေါ်တွင် ကြက်၊ ဖား၊ ကြက် အပင်ဝင်နေသည်။ သည်တစ်လက်တော့ စထိုးတော့မည်ဟု နေလင်းအောင် ဆုံးဖြတ်သည်။

ငွေသုံးသိန်းအနက် တစ်သိန်းကိုယူသည်၊ အပေါ်ဆုံးငွေစက္ကူရဲ့ ထိပ်ဖျား ကို ကန့်လန့်ချိုးကာ ကြက်ကို ခေါင်းတင်ပြီ ဖားကို ဖင်ပေးသည်။

“တစ်သိန်း၊ လုပ်စီထိုးပြီနော်”

အဓိပ္ပာယ်က ကြက်ပေါ်လျှင် အကောက်နုတ်ပြီး တစ်သိန်းခွဲကျော်ရမည်။ ဖားပေါ်လျှင် အသားတင် သုံးသောင်းခုနှစ်ထောင့်ငါးရာ လျော်ရမည်။နေလင်းအောင် မကျေနပ်သေး၊ လျှပ်စစ်အရာရှိထိုးသည့် အပင်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူက ရှေ့ခေါင်း၊ ဝက်ဖင်ထိုးထားသည်။ နေလင်းအောင်က အကောက်ရန် ငွေနှစ်သောင်းကို ကြက်ခေါင်း၊ ဖားဖင်သို့ ပြောင်းကိုင်သည်။

“ဖွင့်မယ်။ လက်ရှောင်” ဦးကျင်စိန်က ကွမ်းအုပ်ကို တဖြည်းဖြည်း လုပ်သည်။ နေလင်းအောင်လူက ကုန်း၍ ချောင်းသည်။ ကွမ်းအုပ်ပေါ်သို့ မရောက်သေး။

“ဝက် ပက်လက်” နေလင်းအောင်လူက အော်သည်။

နေလင်းအောင် မျက်နှာသည် ဝင်းထိန်သွားသည်။ ဝက်ပက်လက် ဘေးတိုက် ပေါ်လာသဖြင့် ကြက်ကျသည်။ အလျော်ရပြီ။ တစ်သိန်းခွဲအပြင်

မြသန်းတင့် ထိုးထားသော ငွေနှစ်သောင်း၊ အလျော်လေးသောင်းရလိုက် သည်။ စုစုပေါင်း အမြတ်နှစ်သိန်းတစ်သောင်း။

ဇယားပေါ်တွင် အလျော်အစားရှင်းပြီးနောက် ဦးကျင်စိန် ဂျင်လှည့် သည်။ ရွရွဖြေးဖြေးကလေး။

သည်တစ်ချီတိုက်လျှင် ဦးကျင်စိန်အပြတ်။ ဦးကျင်စိန်၏ ကြွေသည် သူ တွက်ထားသည့်အတိုင်း တကယ် ကပ်လျှင် ဦးကျင်စိန် ကြွေခေါက်ပေတော့။

နေလင်းအောင်က လျော်ငွေ နှစ်သိန်းအပြင် အရင်းနှစ်သိန်း၊ စုစုပေါင်း လေးသိန်းကို ဖားခေါင်း၊ ကြက်ဖင်ရိုလိုက်သည်။ ကြွေကပ်ဆိုသည့်တိုင် ကြက် သုံး ခါ ထပ်ချင်မှ ထပ်မည်။ ထို့ကြောင့် သည်တစ်ခါတွင် နေလင်းအောင် ကြိုးမထိုး။ ကြိုးမတင်။ အားလုံးကို ရံထိုးသည်။

“လက်ရှောင်၊ ဖွင့်မယ်”

နေလင်းအောင်လူက ကုန်း၍ ချောင်းသည်။ ဦးကျင်စိန်က ကွမ်းအုပ် ကို အသာကလေး လုပ်သည်။

“ဝက်ပြေး ခင်ဗျာ”

ဦးကျင်စိန် ကွမ်းအုပ်ကို ဖြတ်ကနဲ လုပ်သည်။ ဝက်ပြေးဆိုလျှင် ငရှဉ့် ကျပြီ။ သွားပြီ။ ငရှဉ့်က နေလင်းအောင် ငွေလေးသိန်းကို မျိုလိုက်ပြီ။ ။

ဦးကျင်စိန်က နေလင်းအောင်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးသည်။ သူ့ အပြုံး က လှောင်ပြုံး။

နေလင်းအောင် ဦးကျင်စိန်ကြည့်ပုံကို ခံပြင်းသည်။ သူ့ကြွေလုပ်ပုံကို လည်း ခံပြင်းသည်၊ ကြွေက ကပ်မလိုလိုနှင့် ခွာသွားပြီ။

သို့ရာတွင် ကိစ္စမရှိ။ တစ်နာရီဝိုင်းဖြစ်၍ အချိန်အများကြီး လိုသေးသည်။ ဦး ကျင်စိန် လှည့်ပေါက်ကို သူမမှု၊ သူက မန္တ လေးဝိုင်း၊ ရန်ကုန်ဝိုင်း စုံပြီ။ ဦးကျင်စိန် က ရန်ကုန်တွင် မကစားဘူးသေး။

ဦးကျင်စိန် ဂျင်သီးကို ရွှရွှကလေးကိုင်၍ လှည့်သည်။ နေလင်းအောင် သည် တစ်လက်မထိုး၊ ကြည့်ချင်သေးသည်။ သည်တစ်လက် ဖားကျသည်။

| အလက်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိပြီ၊ အချိန်ကလည်း တစ်ဝက်ကျိုးပြီ၊ စာရွက်ပေါ်က ကယ်လင်ဒါခေါ် အပင်လမ်းကြောင်းကို ကြည့်တော့ ကြွေလမ်းကမမှန်၊

ကြွေရူး၊ ကြွေက ကပ်မလိုလိုနှင့် ခွာသည်၊ ထပ်မလိုလိုနှင့်ထွက်သည်၊ ပြေးတော့ မလိုလိုဖြင့် ရပ်သည်၊ ထပ်သည်။

ကပ်မည်ထင်သဖြင့် နေလင်းအောင်ထိုးသည်။ ကြွေက တစ်ချက်သာ | ကပ်ပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။ တစ်ချက်လျော်၊ တစ်ချက်စား။ နှစ်ချက်လျော်၊ တစ်ချက်စား များနေသည်။ ကြွေလမ်းကို မှန်း၍မရ။ စမ်း၍မရ။

သူ့လက်တွင် ငွေသုံးသောင်းသာ ကျန်တော့သည်။ သည်သုံးသောင်း | နှင့် ငွေဆယ်သိန်းကို ယူဖို့မလွယ်။

နေလင်းအောင် ရင်က ဟာသည်။ ထို့ကြောင့် အရက်တစ်ခွက်မော့ သည်။ သို့ရာတွင် ရင်က ဟာမြဲ။ ထို့ကြောင့် အိတ်ထဲက ငါးသုံးလုံးစီးကရက် ကို ထုတ်သောက်သည်။ သူသောက်နေကျ စပယ်ရှယ် စီးကရက်။ ဘိန်းဖြူရော ထားသည့် စီးကရက်။ ။

တစ်လက်မျှ မထိုးသေး။ စီးကရက်တစ်လိပ် ကုန်အောင် သောက်ကြည့်သည်။ ကြည့်ပြီး ဖား၊ ထိုနောက် ဝက်။ ထိုနောက် ကြက်။ ။နေလင်းအောင် ဝင်ချင်လှပြီ။ သို့ရာတွင် မဝင်သေး။ ကြွေက ခပ်နောက် နောက်၊ ခပ်ရူးရူး၊ စိတ်မချရသေး။ ကြွေလမ်းရှင်းရှင်းပေါ်အောင် စောင့်ရမည်။ ထို့ကြောင့် သည်တစ်လက်တည်းမထိုး၊ ဖွင့်လိုက်တော့ ဝက်။

ဟုတ်ပြီ၊ ထိုးဖို့ကောင်းပြီ။

ကြွေမှန်လျှင် သူ့ထိုးချက်မှန်ရမည်။ နေလင်းအောင် ဖားနှင့် ကြက်ကို ငွေသုံးသောင်း ကြိုးတင်းထိုးသည်။ အလျော်နည်းသည့်တိုင် ကြိုးက သေချာ သည်။ ရှဉ့်မပေါ်လာတော့ ငုပ်ကောင်၊ မြုပ်ကောင်ဟု နေလင်းအောင် မှတ်လိုက် ပြီ။ အကယ်၍ အထပ်မရှိလျှင် သည်သုံးကောင် တစ်လှည့်စီ ပြေးနေမည် ဦးကျင်စိန် ကြွေသွားပုံကို သူ့ စိတ်ထဲတွင် သူမှတ်သည်။

တစ်ကောင်ငုပ်၊ သုံးကောင်ပြေး၊ အထပ်မရှိ။

ငုပ်ကောင်က ရှေ့၌။ ကြက်၊ ဝက်၊ ဖား တစ်လှည့်စီ ပြေးနေသည်။ အထပ်မရှိ။

သည်တစ်လက်ဖွင့်တော့ သူထင်သည့်အတိုင်း ဖားပေါ်သည်။ ငွေသုံးသောင်းကို အကောက် တစ်ထောင် ရှစ်ရာ ခုနစ်ဆယ့်ငါးကျပ်နုတ်ပြီး လျော်သည်။

နေလင်းအောင် ကြွေလမ်းကို ယုံရတော့မည်။ ကစားလျှင် ယုံယုံကြည်ကြည် ကစားမှ ကောင်းသည်။ စိတ်ထဲပေါ်ရာ လျှောက်ထိုးနေ၍မဖြစ်။ မယုံကြည်လျှင် မကစားဘဲ နေသည်က အကောင်းဆုံး။

မြသန်းတင့် နေလင်းအောင် အရင်းနှင့် လျော်ငွေ စုစုပေါင်း ငါးသောင်း ရှစ်ထောင် ကို ကြက်ခေါင်း၊ ဝက်ဖင်ရုံထိုးသည်၊ သူ့လူက ချောင်းကြည့်ရန် ပြင်သည်။ ဦးကျင်စိန်က ယွန်းအုပ်ကို တဖြည်းဖြည်းလုပ်သည်။

ချောင်းကြည့်နေသည့် နေလင်းအောင်လူ ဘာသံမျှ မထွက်။ သည်တော့ နေလင်းအောင် အကြီးအကျယ် စိတ်ခတ်ကျသွားသည်။

သူ့လူ အသံထွက်ပုံကို ထောက်သော် အစားခံရပြီ။ သွားပြီ၊ မျောပြီ၊ အိမ်ပြန်ဖို့ ရှိတော့သည်။

ဦးကျင်စိန် ပြုံးပြုံးဖြင့် ဆတ်ခနဲ လှန်လိုက်သည်။ ကြက်ပေါ်သည်။ “ခွေးသား၊ နင့်ဆီက ဘာသံမှ မကြားလို့ သွားပြီထင်နေတာ”

“ဆောရီးပဲ အစ်ကိုရေ၊ ဂျင်ဒုတ်တံက ကျွန်တော်ချောင်းတဲ့ဘက် တည့်တည့်ကျနေတော့ ဘာမှ မမြင်ရဘူး”

သည်တစ်လက်တွင် ရံငွေ ငါးသောင်းနှစ်ထောင်အတွက် အကောက်နုတ်ပြီး လျော်ငွေ တစ်သိန်းနှစ်ထောင် ခုနစ်ရာ့ငါးဆယ်ရသည်။

“ကဲ လှည့်မယ်”

ဦးကျင်စိန်က နောက်တစ်ချီလှည့်ပြီး အုပ်သည်၊ ကြွေကျသံကို ကြားရသည်။

သိပ်စဉ်းစားစရာမလို၊ သူက အသံသမား မဟုတ်၊ လမ်းသမား၊ ဘာသံ ကြားကြား အရေးမကြီး၊ လမ်းသမားက ကြွေလမ်းပြသည့်အတိုင်း လိုက်ရုံသာ ရှိသည်၊

ကြွေက လမ်းပြဲထားပြီး ငှရှဉ့်ငုပ်၊ ကြွက်၊ ဝက်၊ ဖား တစ်လှည့်စီ ပြေး၊ အထပ်မရှိ။

ကယ်လင်ဒါတွင် ရေးထားသည့် ကြွေလမ်းကို မြင်နေရပြီ၊ သည်လမ်း အတိုင်း လိုက်ရမည်။ အသံသမားက အသံကိုလိုက်သည်၊ လမ်းသမားက လမ်းကို လိုက်ရမည်။ တခြားနည်းမရှိ။

နေလင်းအောင်က လျှော်ငွေနှင့် အရင်းငွေထဲမှ တစ်သိန်းခြောက်သောင်း ကို ဝက်ခေါင်း၊ ဖားဖင်ရံလိုက်သည်။ ကြွေက သူတွက်ထားသည့်အတိုင်း "တစ် ကောင်မြှုပ်၊ သုံးကောင်ပြေး၊ အထပ်မရှိ" လမ်းထဲဝင်နေပြီ၊ သည်လမ်း အတိုင်း ကြွေဝင်လျှင် ဝက်အပြင် တခြားအကောင် မပေါ်နိုင်။ ။

ကြွက်မထပ်၊ ငှရှဉ့် ငုပ်နေပြီ၊ သည်တော့ ဝက်နှင့် ဖားသာ ပေါ်စရာရှိ သည်၊ ဝက် မပေါ်သည့်တိုင် ဖားပေါ်၍ ဖင်ပြန်လျှင် အရင်းပြန်ရမည်။

"ဦးလေး ဖြည်းဖြည်းဖွင့်ဗျာ"

နေလင်းအောင်က ကြွေကို သူကိုယ်တိုင် ချောင်းရန် ပြင်သည်။ သူ့လူကို အချောင်းခိုင်းရသည်က ဟန်မကျ၊ ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြစ်ရသည်။

ဦးကျင်စိန်က အုပ်ကို ဖြည်းဖြည်းဖွင့်သည်။

နေလင်းအောင်က ကုန်း၍ ချောင်းသည်။ ကြွေတဖြည်းဖြည်း ပေါ်လာ သည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင် ပြတင်းက အလင်းရောင်ဝင်နေသဖြင့် သဲသဲကွဲကွဲ မမြင် ရ။ နေလင်းအောင် မျက်လုံးကို လက်ကာ၍ ကြည့်သည်၊ ငှရှဉ့်ပက်လက် ကလေး၊ ငှရှဉ့်ပက်လက်ကလေးကို ဘေးက မြင်သည့်အတွက်အပေါ် ကျနေ သည်က ဝက်။

"ဝက်ကွ၊ ဝက်"

နေလင်းအောင် ထအော်သည်၊ ဦးကျင်စိန် ချွေးပြန်နေပြီ၊ အကောက်ကြေ သုံးသိန်း လျှော်လိုက်ရသည်။

နေလင်းအောင်လက်တွင် လေးသိန်းကျော် ရှိနေပြီ၊ ဦးကျင်စိန်ကို အပြုတ် ဖြုတ်ရေးသည် သူ့ရည်မှန်းချက်၊ သူ့ပန်းတိုင်၊ ယခုရွာ မြင်ရပြီ၊ ရွာနား ရောက် တော့မည်၊ ကြွေမဖောက်ဘဲ သည်လမ်းအတိုင်း သွားလျှင် ရွာရောက်မည် မှာ သေချာသည်။

သည့်တစ်ပင်ကို ဗေဒင်မေးစရာမလို။ ဖားထိုးရမည်၊ ကြွေမလှည့်ခင်က တည်းက နေလင်းအောင် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ တစ်ကောင်ငုပ်၊ သုံးကောင်ပြေး၊ အထပ်မရှိ၊ လမ်းတွင် ငရုဉ့်ငုပ်နေပြီ၊ ကြက်ကျ ပြေးပြီးပြီ၊ သည်ကောင်တွေ ထပ်မ ကျနိုင်၊ ဖားတစ်ကောင်သာ ကျန်တော့သည်၊ ထို့ကြောင့် ဖားကိုထိုးရန် ဆုံးဖြတ် ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကြွေအကျတွင် ငွေလေးသိန်းကို ဖားတွင် ကြက်ဖင်ပေးပြီး ရုံလိုက်သည်။ ကျန်ခြောက်သောင်းထဲက ငါးသောင်းကို ဖားတစ်ခုထဲတွင် အော၍ ထိုးလိုက် သည်။ လိုက်စရာရှိလျှင် လိုက်ရသည်။ လုပ်စရာရှိလျှင် ပြတ်ရမည်။ သည်ခေတ် တွင် သည်လိုလုပ်မှ ကြီးပွားသည်။

သည်တစ်လက်က အရေးကြီးသည်။ သည်တစ်လက်ရှုံးလျှင် နေလင်း အောင် အိမ်တန်းပြန်ရုံသာ ရှိသည်။ နိုင်လျှင်လည်း ဝိုင်းသိမ်းရုံသာ။ ဖားပေါ်လျှင် နေလင်းအောင်က သည်ဝိုင်းတွင်ဘုရင်၊ ဝက်နှင့် ငရုဉ့်ဆိုလျှင် ဦးကျင်စိန်က ဘုရင်၊ ဝိုင်းသိမ်းရုံသာ ရှိသည်။ ကြက်ပေါ်လျှင်မူ တစ်ဝိုင်းသွားရဦးမည်> အားလုံး ထိုးပြီးနောက် နေလင်းအောင် ကြမ်းပြင်တွင် ဝပ်၍ ချောင်း ရန် အဆင်သင့်ပြင် သည်။

"ကဲဖွင့်မယ်၊ လက်ရှောင်"

ဦးကျင်စိန်က အုပ်ကို ရွရွကလေးကိုင်ကာ တဖြေးဖြေး လုပ်သည်။ နေလင်း အောင်၏ ရင်သည် တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေသည်။

လန်စပြုနေသည့် အုပ်အောက်က ကြွေကို မြင်နေရပြီးပြီ။ နေလင်းအောင် မျက်လုံးတွေ ပြာသွားသည်၊ ဟုတ် မဟုတ် သေသေချာချာ ကြည့်သည်။ သူထိုး ထားသည့် အကောင်မဟုတ်၊ ဖားမဟုတ်၊ ကြက်လည်းမဟုတ်၊ ဘေးစောင်း ကျနေ သော ဝက်ကုန်းကလေး၊ ပြေးနေသော ဝက်ကုန်းရုပ်ကလေး၊ ဝက်ဘေး တိုက်ကျ တော့ ကြွေထိပ်တွင်ပေါ်သည့် အရုပ်သည် ဖားလည်း မဟုတ်၊ ကြက် လည်း မဟုတ်နိုင်တော့၊ ငရုဉ့်ပျံ့ပျံ့ကလေး၊ သူ့ ငွေများကို ဝါးမျိုပစ်လိုက်သည့် နဂါး ကလေး။

"ခွေးနဂါး"

"ငရုဉ့်ခင်ဗျာ၊ ရွှေနဂါးကလေးခင်ဗျာ"

ဦးကျင်စိန်က ဝမ်းသာအားရ အော်သည်။ ထုတ်သည်။ လုပ်လိုက်တော့ င ရုဉ့်နီနီရဲရဲကလေး ထင်းကနဲ ပေါ်လာသည်။

ဦးကျင်စိန် မျက်လုံးများက နေလင်းအောင် မျက်နှာပေါ်သို့ ရောက်သည်။ လက်နှစ်ဖက်က ဇယားကွက်ရှိ ဖားရုပ်ပေါ်က ငွေလေးသိန်းခွဲပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။

နေလင်းအောင် မျက်လုံးများနှင့် ဦးကျင်စိန်မျက်လုံးများသည် တိုက်မိ သွားကြသည်။ နေလင်းအောင် ဖျတ်ကနဲ အသိတစ်ခုဝင်လာသည်။ တစ်ပြိုင်နက် သူ့လက်သည် ငွေလေးသိန်းခွဲပေါ်သို့ လာရောက်လာသော ဦးကျင်စိန်လက်များ ကို ဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်သည်။

"ဖမ်းတယ်" ဦးကျင်စိန် မျက်လုံးများသည် ပြူးကျယ်သွားသည်။

"ဘာ"

"အလျော်အစားပြပါ"

"အလျော်အစား ပြရမယ် ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့်ထိုးငွေကို ဦးလေး မလျော်လောက်ဖူးထင်လို့ အလျော်အစားဖမ်းတာပဲ၊ အလျော်အစားပြပါ"

နေလင်းအောင်အသံက မာနေသည်။ သူ့ထိုးငွေက လေးသိန်းခွဲ၊ တခြား ထိုးလက်တွေ ထိုးထားသည်က တစ်သိန်းလောက်ရှိမည်။ ထိုးထားသည့်ငွေ စုစုပေါင်းသည် အနည်းဆုံး ငါးသိန်းခွဲရှိရမည်။ သူသာနိုင်လျှင် သူ့ကိုချည်း အကောက်နှုတ်ပြီး ကိုးသိန်းနီးပါး လျော်ရမည်။ သို့ရာတွင် ဦးကျင်စိန်လက်ထဲ တွင် ကိုးသိန်း အပြည့်မရှိနိုင်တော့။

ဂျင်ဒိုင်တို့ထုံးစံမှာ ဂျင်ဒိုင်တွင် တစ်ဝိုင်းလုံး၏ ထိုးထားသည့် ငွေအတွက် အလျော်အစားရှိမှ စားနိုင်သည်။ မရှိလျှင် ကိုယ်က မည်မျှနိုင်နိုင် စားခွင့်မရှိ။

"ဒီလိုကြေးလားကွ"

ဦးကျင်စိန်အသံကလည်း မာသည်။ ဂျင်ဝိုင်းစည်းကမ်းအရ ထိုးသားက အလျော်အစားငွေရှိ မရှိပြမှ အစားခံမည်ဆိုသဖြင့် မငြင်းနိုင်၊ နေလင်းအောင် တောင်းဆိုချက်က ဂျင်ဝိုင်း၏ စည်းဘောင်ထဲမှာ ရှိသည်။

"ဒီလိုကြေးလားကွ"

"ဟုတ်တယ် ဒီလိုကြေးပဲ၊ ကစားဝိုင်းဟာ ကစားဝိုင်းပဲ၊ စည်းကမ်းအရ လုပ်ရမှာပဲ ဝိုင်းထဲမှာ အလျော်အစား ပြနိုင်ရမယ်လို့ စောစောက ပြောပြီးသားပဲ အလျော်အစားပြနိုင်ပြ၊ မပြနိုင်ရင် မကစားနဲ့၊ ကျွန်တော့်ငွေတွေ မကိုင်နဲ့ ဒါပဲ"

နေလင်းအောင်ကို ဦးကျင်စိန် ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးများက ဝင်းဝင်းတောက်နေသည်။ နေလင်းအောင် ညစ်မှန်း ဦးကျင်စိန်သိသည်။ တစ်စုံတစ်ရာ ကိုဆုံးဖြတ်ပြီးဟန်ဖြင့် ဦးကျင်စိန် ခေါင်းကို ဆတ်ကနဲ လှည့်လိုက်သည်။

ဦးကျင်စိန်က သူ့ ပိုးတီ (အလုပ်သမား) ကို ငွေရေခိုင်းသည်။ တစ်ဝိုင်း လုံး စကားမပြောကြ၊ မျက်လုံးများသည် ငွေစက္ကူများကို ရေတွက်နေသည့် ပိုးတီ၏ လက်ချောင်းများပေါ်သို့ ရောက်နေကြသည်။ ငွေရေပြီးတော့ ငွေက မပြည့်၊ နေလင်းအောင်သို့ လျော်ရမည့်ငွေထက် တစ်သောင်းလောက် လျော့နေ သည်။ စည်းကမ်းအရ ဒိုင်တွင် လျော်ငွေမပြည့်သဖြင့် နေလင်းအောင် ငွေကို စား၍မရ ပါးစပ်ထဲရောက်မှ လည်ချောင်းဝတွင် တစ်နေချေပြီ၊ ပြန်အန်ထုတ် ရတော့မည့် ကိန်းဆိုက်နေပြီ။

"အလျော်အစားမပြည့်ရင် ကျွန်တော် အစားမခံနိုင်ဘူး"

နေလင်းအောင် ညစ်သည်။ သိန်းချီကစားသည့် ဝိုင်းတွင် ဒိုင်လျော်ငွေ တစ်သောင်းလောက် လျော့သည်ကို ရေးကြီးခွင်ကျယ် လုပ်ပြီး အစားမခံနိုင်ဟု ပြောနေသည်။ သည်လို ညစ်ပုံမျိုးဖြင့် သူ့လာစမ်း၍ မရ၊ သူညစ်လျှင် ကိုယ်က လည်း ညစ်မည်။

"ကဲ စားတယ်ကွာ၊ စားတော့ ဘာဖြစ်သလဲ၊ နိုင်ရင်စားမယ်၊ ရှုံးရင် လျော်မယ်"

ဦးကျင်စိန်က နေလင်းအောင်ရှေ့ က ငွေထုပ်ကို လှမ်းဆွဲသည်။ နေလင်းအောင်က ဦးကျင်စိန်လက်ကို လှမ်းပုတ်သည်။ သူ့လက်ထဲ တစ်ထုပ်ပါလာသည်။ ငါးသောင်းထုပ်လော၊ တစ်သိန်းထုပ်လော မသိ။

"ါလူ၊ ခင်ဗျား မတရား မလုပ်ပါနဲ့။ ခင်ဗျားလက်ထဲက ငွေထုပ် ပြန်ချ"

"မချဘူးကွာ၊ မင်းဘာလုပ်ချင်သလဲ၊ နိုင်လို့စားတယ်" "ခင်ဗျား ဘာစကားပြောတာလဲ၊ ကျုပ်ငွေထုပ်ကို ခုချလိုက်"

နေလင်းအောင်က ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ကိုးမီလီမီတာ ဘရောင်နီ ပစ္စတိုကို ထုတ်ချိန်သည်။

"မချဘူး၊ မင်း ဘာလူပါးဝတာလဲ"

ဦးကျင်စိန်က ဝိုင်းထဲမှ ပန်းကန်ပြားဖြင့် နေလင်းအောင်ကို လှမ်းပေါက်သည်။ မရှေးမနှောင်း အော်သံ၊ ပန်းကန်ကွဲကျသံ၊ ရုတ်ရုတ်သောသော ဖြစ်သံတို့ကြားမှ သေနတ်သံ တစ်ချက် ထွက်လာသည်။

ဘာမျှ မသဲကွဲ၊ လူတွေ ထွေးနေသည်။ အော်သံတွေ ဆူနေသည်။ တချို့က နေလင်းအောင်ကို ဝိုင်းဆွဲကြသည်။ တချို့က ဦးကျင်စိန်ကို ဝိုင်းဆွဲ ကြသည်။ ကံကောင်းထောက်မ၍ သေနတ်ကျည်ဆံက မည်သူ့ကိုမျှ မထိ။

နေလင်းအောင်နှင့် ဦးကျင်စိန်ကို တစ်နေရာစီ ဆွဲခေါ်သွားကြသည်။

မူလအစီအစဉ်က ဇရပ်တွင် သောက်ကြမည်။ တစ်ညလုံး ကစားကြ မည်။ ဂျင်သမားက ဂျင်သမားသပ်သပ်၊ တစ်ချပ်မှောက်သမားက တစ်ချပ်မှောက် သမားသပ်သပ်။ ။

သို့ရာတွင် အစီအစဉ်တွေအားလုံး ပျက်ကုန်သည်။ နေလင်းအောင် သည်တွင် ဆက်မနေချင်တော့၊ ဦးကျင်စိန်ကို တနုံ့နုံ့ ဒေါသထွက်နေသည်။ သည်ကိစ္စမျိုးကို ရဲတိုင်၍လည်း မဖြစ်၊ ညောင်မြစ်တူးလျှင် ပုတ်သင်ဥတွေ အကုန်ပေါ်တော့မည်။

နေလင်းအောင် သူ့ဂျစ်ကားဖြင့် မုံရွာကို ပြန်ခဲ့သည်။ ဦးကျင်စိန်တို့က နေရစ်ခဲ့သည်။ ဆက်၍မူ မကစားရဲတော့၊ နေလင်းအောင်က ကစားဝိုင်းရှိ သည်ဟု ရဲကို သတင်းပေးလျှင် ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်းတွေ ဖြစ်ကုန် မည်။ သည်ကောင်က ခြေရှိသဖြင့် သူတိုင်လျှင် ရဲကလည်း မနေရဲ့။

မှောင်ရီပျိုးချိန်တွင် နေလင်းအောင် မုံရွာဘက်ကမ်းသို့ ပြန်ရောက်သည်။ သူ့စိတ်သည် ဆာနေသည်။ ကားကို မောင်းခဲ့သော်လည်း ဒေါသမပြေ၊ ရင်ထဲ တွင် လှိုင်းထဆဲ။

စိတ်ဆာဆာဖြင့် ဖောင်ပေါ်မှ ကမ်းပေါ်တက်ပြီး အိမ်အပြန် မြင်းမူလမ်းတွင် ကိုမြင့်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ကိုမြင့်ကို သူ ကောင်းကောင်းမှတ်မိ သည်။ အရက်မူးမူး၊ စိတ်ထွေထွေဖြင့် ကိုမြင့်နှင့် ကိုထွန်းအောင်တို့ကို မော်တော် ကားဖြင့် တမင်ဝင်တိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

(30)

ယခုတလော အစီးအနင်း မလွတ်၊ သည်နေ့မနက် အိပ်ရာထကတည်းက | တစ်နေ့လုံး အဆင်မပြေ။

သည်နေ့အဖို့ ဖိုးဝင်းတောင်တွင် ချိန်းဝိုင်းရှိသည်။ ထို့ကြောင့် အိပ်ရေး ဝဝ အိပ်သည်။ နံနက် (၉) နာရီထိုးတွင် ကမ်းနားသို့ အရောက် ချိန်းထားကြ သည်။

မနက် အိမ်ကထွက်ခါနီးတွင် မာလာနှင့် စကားများရသည်။ သူဝယ်သည့် နံ့သာရောင် ခရစ်လိုင်းကြီးအင်္ကျီကော်လာအောက်နား ရင်ဘတ်တွင် နှုတ်ခမ်းနီ တစ်စွန်းတစ်စ ပေးနေသည်။ မာလာက နှုတ်ခမ်းနီဆေးစွန်းကို သေသေချာချာ ကြည့်သည်။ အရောင်က သူသုံးသည့် နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးမဟုတ်၊ သူသုံးသည့် အရောင်က ပန်းရောင်ဖျော့ဖျော့၊ ယခုအရောင်က အနီရင့်ရင့်၊ မကျေနပ်၍ အနံ့ကို နမ်းကြည့်သည်။ အနံ့ကလည်း သူသုံးသည့် မက်စ်ဖက်တာနံ့မဟုတ်၊ ရက်ဗလွန် ဆိုးဆေးနံ့။

မနေ့ညက သူ မည်သည့်အချိန်က ပြန်လာမှန်းမသိ၊ နာရီပြန် တစ်ချက် ထိအောင် မာလာစောင့်သည်။ မစောင့်နိုင်သဖြင့် တစ်ချက်ကျော်မှ အိပ်ရာဝင်သည်။ မနက်လင်းသည်၌ သူနှင့် ကပ်လျက် ကုတင်တွင် အိပ်ပျော်နေသည့် နေလင်းအောင်ကို တွေ့ရသည်။ ညက ဝတ်ထားသည့် ဘောင်းဘီကိုပင် မချွတ်၊ ရှပ်အင်္ကျီကမူ ခြေရင်းတွင် အဝတ်လှမ်းသည့် ခုံပေါ်တွင် လုံးထွေးတင်လျက် ယိုးဒယားဖြစ် ပိုးဇာစွပ်ကျယ်လက်ပြတ်ဝတ်လျက်ဖြင့် ဝမ်းလျားမှောက် အိပ်နေသည်။

မာလာက သူ့ရှပ်အင်္ကျီကို သွားကြည့်သည်၊ ရှပ်အင်္ကျီက အနံ့တစ်မျိုး ရသည်။ ခါတိုင်း နေလင်းအောင် သုံးနေကျ ရေမွှေးက နယ်နံ့ပါတ် ငါး ရေမွှေး ဖြစ်သည်။ ရှေးနယ်နံ့ပါတ်ငါးကို သူကိုယ်တိုင် ဝယ်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အသန့် ကြိုက်သူ၊ အကောင်းကြိုက်သူ၊ အမွှေးကြိုက်သူ ဖြစ်၍ သူစိတ်တိုင်းကျ မာလာနေ ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ တစ်ခွန်းမျှမပြော၊ မဥ္စူရေမွှေးကို မသုံးချင်ဆိုသဖြင့် ရှေနယ်နံ့ပါတ် ငါးကို တကူးတကန့် မှာပေးသည်။ ရေမွှေးဖျန်းသည့် စပရေးလည်း ဝယ်ပေးသည်။ ရေမွှေးဆွတ်နည်းကိုပါ မာလာက သင်တန်းပေးသည်။ ။

နေလင်းအောင်က ရေမွှေးဆွတ်လျှင် ပုလင်းကို လက်ညှိုးဖြင့် ပိတ်၍ နားရွက်နောက်ကို ဆွတ်သည်၊ အကျႌကို ဖျန်းသည်၊ လက်ကိုင်ပဝါကို တို့သည်။

“ရေမွှေးကို လက်နဲ့တို့ပြီး မဖျန်းရဘူး ကိုလင်းရဲ့၊ လက်နဲ့ ဆွတ်ရင် လက် အဆီက ရေမွှေးထဲ ဝင်သွားတယ်၊ ဆပ်ပြာနံ့တို့၊ ဆေးလိပ်နံ့တို့ ရေမွှေးထဲ ရောက် သွားတတ်တယ်။

မာလာက နေလင်းအောင်ကို ပြောဖူးသည်။ ။

"ပြီးတော့ မမန့်က ပြောတယ်၊ ရေမွှေးကို အင်္ကျီတို့ နားရွက်နောက် တို့ကို မဆွတ်ရဘူးတဲ့၊ လက်ကောက်ဝတ်တို့၊ တစ်တောင်ဆစ်တို့၊ လည်ပင်းအောက်နားတို့ ဒူးကောက်ကွေးတို့မှာ ဆွတ်ရမယ်တဲ့၊ အဲဒီနေရာတွေက သွေးတိုး တဲ့ နေရာတွေတဲ့၊ ဒါမှ ကိုယ်ခန္ဓာက အပူငွေ့ကြောင့် ရေမွှေးဟာ တစ်ကိုယ်လုံး ကို ပျံ့နှံ့သွားနိုင်တယ်" ။

နေလင်းအောင်က ပြုံးသည်။ ညားစကမူ သည်စကားများသည် သူ့နားတွင် ချိုမြိန်သည်၊ မာလာက သူ့ကို အပြုအစု၊ အယုအယတွေ ပေးသည်ဟု ထင်သည်။ သို့ရာတွင် ကြာလာသည့်အခါ၌ ထိုစကားများကို အယုအယဟု မထင်တော့၊ ဆရာလုပ်သည်၊ ဩဇာပေးသည်ဟု ထင်လာတတ်ပြီ။

ယခု သူ့ရှပ်အင်္ကျီက အနံ့က သူဝယ်ပေးသည့် ရေနယ်နံပါတ်ငါးအနံ့ မဟုတ်၊ ရက်ဗလွန်အနံ့ ဖြစ်သည်။ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးအနံ့ကလည်း ရက်ဗလွန် နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးအနံ့။

မာလာက ရှပ်အင်္ကျီကို လုံးထွေးလွှင့်ပစ်သည်။ အခန်းထဲက စားပွဲကုလားထိုင်တွေကို တဝုန်းဝုန်း တဒုန်းဒုန်း မြည်အောင် ရွှေ့ သည်။ တဝုန်းဝုန်း တဒုန်းဒုန်း အသံတွေ ကြားသည်နှင့် နေလင်းအောင် ခေါင်းထောင်ကြည့်သည်။ ဘာမျှမပြော၊ တစ်ဖက်သို့ စောင်း၍အိပ်သည်။ သည်တွင် မာလာ ပို၍ ဒေါသထွက်လာသည်။ သူ့ကုတင်နားသို့ ခြေသံပြင်းပြင်းဖြင့် လျှောက်လာကာ စောင်တွေ၊ ခေါင်းအုံးတွေကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လွှင့်ပစ်သည်။ ။

နေလင်းအောင် တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်၊ မာလာစိတ်ဆိုးလျှင် သည်လိုလုပ် စမြဲ၊ သူလှုပ်လျှင် မာလာ ပြောစရာ အကွက်တွေ့မည်။ သူမလှုပ်လျှင် မာလာ သူ့ကို ရန်အစရခက်သည်၊ ထို့ကြောင့် အိပ်မြဲအိပ်နေသည်။ မျက်လုံးကိုပင်မဖွင့်။

မာလာက မှန်တင်ခုံပေါ်က အလှပြင်သည့် ပစ္စည်းတွေကို ရိုက်ခွဲ ပစ်သည်၊ လက်သဲဆိုးဆေးပုလင်း၊ ရေမွှေးပုလင်း၊ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးဘူး၊ မျက်

တောင်ကော့ဆေးဘူး တွေ့သမျှ အကုန်လွှင့်ပစ်သည်၊ ပုလင်းများက ကြမ်းပြင် နှင့် ရိုက်ကာ တချွင်ချွင် ကွဲကုန်သည်၊ ကြမ်းပြင်တွင် ပုလင်းများ မွမွကြေနေသည်။ နေလင်းအောင်က မလှုပ်သေး၊ သည်တွင် မာလာ မနေနိုင်တော့။

"ဒီမှာ ဒီမှာ" မာလာက လှမ်းခေါ်သည်၊ နေလင်းအောင်က မထူး။ ဇွတ်ပေအိပ်သည်။

"ဒီမှာ ခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား"

မာလာက ထပ်အော်သည်။ အသံကစူးသည်၊ နေလင်းအောင်က အိပ် မြဲအိပ်နေသည်၊ မာလာ မချုပ်တည်းနိုင်တော့၊ ခြေသံပြင်းပြင်းဖြင့် ကုတင်နားလျှောက်လာကာ နေလင်းအောင်ကို ပုခုံးမှဆွဲထူသည်၊ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက အလိုက် သင့်ပါလာသည်။ မျက်လုံးကမဖွင့်၊ တမင်လုပ်နေမှန်းသိသဖြင့် မာလာက သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို လွှတ်ချလိုက်ပြီး ရင်ဘတ်ကို လက်သီးဆုပ်ဖြင့် ထုသည်။ ယခင်က မာလာကသည်လို စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ထုလျှင် ပန်းပွင့်ကလေးများဖြင့် ကြဲပေါက်သည့်နှယ် ထင်ခဲ့ဖူးသည်။

"ဘာဖြစ်နေတာလဲကွ"

နေလင်းအောင်က မာလာကို တွန်းဖယ်၍ ထလိုက်သည်။ မာလာ့မျက် | နှာသည် ဒေါသကြောင့် ရှုံ့မဲ့ကာ အကြည့်ရဆိုးနေသည်။

"ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ မနေ့ညက ဘယ်ကဖာမနဲ့ အိပ်လာသလဲ"

မာလာက ရှုပ်ချော်သလောက် နှုတ်ကြမ်းသည်၊ လင်မယား စကားများလျှင် မာလာ အပြောအဆို ရိုင်းစိုင်းလာစမြဲ။

နေလင်းအောင်က အရှိုက်မိသွားသည်၊ မနေ့ညက ဂျင်ဝိုင်းတွင် လေးသောင်းလောက်နိုင်ခဲ့သည်။ ဂျင်ဝိုင်းအပြီး လူလွတ် သူငယ်ချင်း အရာရှိတစ်ယောက် အိမ်တွင် အရက်ထပ်သောက်သည်၊ ဘိန်းဖြူရှည် သွင်းသည်။ ထိုနောက် မန္တလေးက ခေါ်လာသည့် အေစီတစ်ယောက်နှင့် အိပ်ခဲ့သည်။

“မင်းကို ဘယ်သူက ပြောသလဲ”

“ဘယ်သူက ပြောရမှာလဲ၊ ရှင့်အကျႌက ပြောတာပေ့ါ ၊ ရှင့်အကျႌ ရှင်ပြန်ကြည့်ဦး၊ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးတွေ ပေလို့၊ ဒီနှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးက ဘယ်ဖာသယ်မ နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေး မဟုတ်ရင် ဘယ်က နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးလဲ”

မာလာ့အသံသည် စူးနေသည်။ မျက်လုံးများက ဒေါသကြောင့် အရောင်တောက်နေသည်။ “ခုမှ အဆန်းလုပ်လို့”

နေလင်းအောင်က စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ကောက်သည်။ အိပ်၍မရ တော့၊ မာလာ ပုဏ္ဏကတိုက်နေပြီ။ ။

“အဆန်းတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်လုပ်ပုံက တရားလွန်လွန်းလို့ပြောရတာ ရခဲ့ကတည်းက ရှင့်အလိုလိုက်ခဲ့တယ်။ အရက်သောက်တာလဲ မပြောခဲ့ဘူး။ ဘိန်းဖြူရှူတာလဲ မပြောခဲ့ဘူး၊ ဘိန်းဖြူကတစ်ဆင့်တက်ပြီး လိုင်နင်ထိုးတော့ လဲ ဘာမှမပြောခဲ့ဘူး”

ဟုတ်သည်။ နေလင်းအောင်ဆေးစွဲသည်မှာ ရင့်နေပြီ။ အစက စီးကရက်တွင် ဘိန်းဖြူ ထည့်သောက်သည်။ သည်လောက်ဖြင့် အားမရတော့။ ဘိန်းဖြူ မှုန့်ကို ရေနှင့်ရောကာ အကြောထဲ ထည့်သွင်းရသည့် အဖြစ်သို့ ရောက်နေပြီး ဤသည်ကို “လိုင်နင်”ထိုးသည်ဟု သူတို့လောကတွင် ခေါ်ကြသည်။

နေလင်းအောင်က သူ့စကားကို မကြားဟန်ပြုသည်။ စီးကရက်ခိုးတွေ ကို မှုတ်ထုတ်ရင်း လက်ထပ်ပြီးခါစက စုံတွဲရိုက်ထားသည့် ဓာတ်ပုံကြီးကို ကြည့်နေသည်။ ။

ညားစတုန်းကတော့ ပျော်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဆူးလေကုန်းထဲရှိ တိုက်သစ်တစ်လုံးတွင် သီးခြားနေသည်။ ရန်ကုန်၊ မန္တလေး၊ တောင်ကြီး၊ အင်းလေး စသည်တို့ကို ပျားရည်ဆမ်း ခရီးထွက်ကြသည်။ သားသားလေး တွေ၊ မီးမီးလေး တွေ မွေးမည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ကြသည်။ ခရာခဲ့ကြသည်။ တာခဲ့ကြသည်။ ။

သို့ရာတွင် ယခုအိမ်ထောင်သက် သုံးနှစ်ကျော်ပြီ၊ သားသားတွေ၊ မီး မီးလေးတွေ တစ်ယောက်မျှမရ၊ တီတီတာတာ စကားတွေလည်း မပြောဖြစ်။ မပြောချင်ကြတော့ မနက်ဆယ်နာရီ အိပ်ရာကနိုးလျှင် နေလင်းအောင် ရေမိုးချိုး၊ နံနက်စာစားပြီး အလုပ်ကိစ္စဖြင့် အပြင်ထွက်သည်။ ညနေစာကို အိမ်တွင်စားလေ့ မရှိ။ အရက်ဝိုင်း၊ သို့မဟုတ် ဂျင်ဝိုင်းတွင် စားလေ့ရှိသည်။ ညဆယ့်နှစ်နာရီ ထက်စော၍ အိမ်သို့ ပြန်မရောက်၊ နံနက် လင်းအားကြီးလောက်မှ ပြန်လာတတ် သည့် အခါမျိုးကလည်း မရေတွက်နိုင်။

အရက်သောက်သည်ကို မာလာသည်းခံနိုင်သည်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း တစ်ခါတစ်ရံသောက်သည်။ အရက်သည် ဟောင်းနွမ်းသော အချစ်ကို ခဝါချပေးသည်ဟု မာလာတွေးသည်။ ဘိန်းဖြူကိုလည်း မာလာသည်းခံနိုင်သည်။ ဘိန်းဖြူသည် နွမ်းကျေသော အချစ်ရမက်ကို မီးပူတိုက်ပေးသည်ဟု မာလာထင်သည်။ သို့ရာတွင် နေလင်းအောင် မိန်းမလိုက်သည်ကိုမူ မာလာ နည်းနည်းကလေးမျှ သည်းမခံနိုင်။ မညားခင်တုန်းက သူ့အကြောင်းကိုမသိခဲ့၊ ညားပြီး သည့်အခါတွင်မှ သူမိန်းမပွေပုံကို မာလာသိရသည်၊ သွားလေရာတွင် မိန်းမမှူ ပွေခဲ့သည်။ သူမိန်းမပွေသည့် သတင်းက မုံရွာတွင်လည်း ဥော်ဒွေးယျ။ မန္တလေးတွင်လည်း လင်ရှိမိန်းမတစ်ယောက်နှင့် ပြဿနာဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ တောင် ကြီးတွင်လည်း စစ်ဗိုလ်သမီးတစ်ယောက်နှင့် ပြဿနာပေါ်ခဲ့သည်။ သစ်ချောက် မိုင်းက စာရေးတစ်ယောက်၏ အပျိုပေါက်စ သမီးလေးကိုပင် ချမ်းသာမပေးခဲ့။

သည်တော့ မာလာ ငိုလား၊ ရယ်လားဖြင့် သူ့မေမေကို တိုင်သည်။ သူ့မေမေ ဒေါ်သန်းကြည်က အထက်ဂိုဏ်းများသို့ ပွဲပေးကာ ခတ်ဆင် ခတ် ရိုက်အလုပ်တွေကို လုပ်သည်။ တိုက်ဆိုင်မှုလော မဆိုနိုင်၊ နေလင်းအောင် တစ်လလောက်ငြိမ်သွားသည်၊ ဒေါ်သန်းကြည်နှင့် မာလာတို့ကမူ အင်းတန်ခိုး၊ ဆေးတန်ခိုးကြောင့်ဟု ယုံကြည်သည်။

သို့ရာတွင် တစ်လကျော်၌ နေလင်းအောင် ဖောက်လာပြန်သည်။ မန္တလေးက စိန်ပွဲစားဆိုသူ အမျိုးသမီးကို အိမ်ပေါ် ခေါ်တင်လာသည်။ စိန်ပွဲစားအမျိုးသမီးက အသက်သုံးဆယ်တစ်ဝိုက်လောက်၊ ရုပ်ချောချော၊ အသားဖြူဖြူ၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လှလှ။

လာစဉ်က ဧည့်သည်အဖြစ် လာခြင်းဖြစ်သည်။ အလုပ်ကိစ္စကလည်း ရှိသဖြင့် မာလာမဟောသာ၊ စိန်ပွဲစား အမျိုးသမီးကို နေလင်းအောင်က မမဟုခေါ်သည်။ သူတို့တိုက်တွင် တစ်လကိုးသီတင်း ကြာသွားသည်။ သည် အတောအတွင်း နေလင်းအောင်နှင့် စိန်ပွဲစားမတို့ ဆက်ဆံပုံက ရင်းနှီးလွန်းသည်။ သူ့မေမေ ဒေါ်သန်းကြည် ခေါ်သဖြင့် မာလာ ဗောဓိတစ်ထောင်သို့ လိုက်သွား သည်။

ပြန်အလာ နေလင်းအောင်နှင့် စိန်ပွဲစားမတို့ကို ညွှေ့ခန်းထဲတွင် ပွေ့ဖက်နေသည်နှင့် ပက်ပင်းတိုးသည်။ လင်မယားနှစ်ယောက် သတ်ကြသည်။ မာလာက မိဘတွေဆီ ဆင်းသွားသည်။

မေမေ ဒေါ်သန်းကြည်က သူ့ထုံးစံအတိုင်း ခေတ်ဆင် ခေတ်ရိုက်တွေ လုပ်သည်။ သိပ်မကြာ။ စိန်ပွဲစားမမ လိမ်လည်မှုဖြင့် မန္တလေးတွင် အချုပ်ခံရ သည်။ နေလင်းအောင်လည်း ငြိမ်သွားသည်။ မေမေဒေါ်သန်းကြည်က နေလင်း အောင်ကို အထက်ဆရာများက မဟာဒဏ်ခတ်သည်ဟု ပြောသည်။ နဂိုကမယုံ တယုံဖြစ်နေသည့် မာလာ ယုံသွားပြီ၊ နေလင်းအောင် မိန်းမမူပွေသည့် ကိစ္စတွင် နှစ်ကြိမ်တိုင် ဆေးတွေ၊ အင်းတွေနှင့် စီရင်ခဲ့သည်။ ခေတ်ဆင် ခေတ်ရိုက်တွေ လုပ်ခဲ့သည်။ နေလင်းအောင် ခြေငြိမ်သွားသည်။ စိန်ပွဲစားမမ ဆိုလျှင် အဖမ်းပင် ခံလိုက်ရသေးသည်။ နှစ်ကြိမ်စလုံး အကျိုးထူးသည်။ ။

သည်ကတည်းက နေလင်းအောင်တို့ လင်မယားနေသည့် တိုက်တွင် ကန်တော့ပွဲတွေ မြိုင်နေအောင် ထိုးထားသည်။ ကန်တော့ပွဲများကို ဒေါ်သန်း ကြည် ကိုယ်တိုင်က ပြင်ပေးသည်။ နတ်သားပွဲ၊ မဟိဒ္ဓိပွဲ၊ ဘိုးတော်ပွဲ၊ ထီးချက်စောင့် မယ်တော်ပွဲ၊ အမျိုးအမည်မသိသည့် ကန်တော့ပွဲတွေ ပြည့်နေသည်။

ဘုရားစင်အောက်တွင် ခေါင်းပေါင်းအုပ်ပေါင်း၊ မျက်ခုံးထူထူ၊ မျက်လုံး ကောင်းကောင်းနှင့် အမျိုးသားကြီးတစ်ဦး၏ ပုံကို ချိတ်ဆွဲထားသည်။ အမျိုးသား ကြီး၏ ဥပဓိရုပ်က ကြမ်းတမ်း ခက်ထသော်ယန်ရှိသည်။ မျက်လုံးများက စူးရှသည်။ စိတ်တန်ခိုးကြီးမားဟန်ရှိသည့် မျက်လုံးမျိုး။ ။

ဒေါ်သန်းကြည်တို့ ကိုးကွယ်သော မဟိဒ္ဓိဂိုဏ်းက ဆရာကြီးတစ်ကြီး၏ ရုပ်ပုံဟုဆိုသည်။ ထိုဆရာကြီး၏ ပုံကို ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား၏ ရုပ်ပုံတော်နှင့်အတူ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သည်။

နေလင်းအောင်က သည်အရာမျိုးကို နည်းနည်းမျှ အယုံအကြည်မရှိ။ ဒေါ် သန်းကြည်တို့က လမ်းမပေါ်တွင် ဆေးလိပ်တို ကောက်နေသည့် အရူးကို စခန်း ထွက်နေသည့် ဝိဇ္ဇာဟုဆိုကာ ကိုးကွယ်လား ကိုးကွယ်တတ်သည်။ ခေတ်ကူး

အောင်ဆိုကာ အရူးကို ရွှေတွေ၊ ငွေစက္ကူတွေ အကိုင်ခိုင်းလား ခိုင်း တတ်သည်။ သိဒ္ဓိဆယ်ပါးမြောက်သည်ဟုဆိုကာ အရူးလွှင့်ပစ်ခဲ့သည့် ပစ္စည်း အတိုအစကို

ကောက်၍ သိမ်းလား သိမ်းတတ်သည်။ နေလင်းအောင်၏ အရောင်းအဝယ် အလုပ်၌ အမြတ်များများရလျှင် ဝိဇ္ဇာမသည်ဟု ပြောလား၊ ပြောတတ်သည်။

နေလင်းအောင်က သည်အရာမျိုးကိုမယုံ၊ မည်သို့ ယုံနိုင်မည်နည်း။ သည်လို အမြတ်ထွက်အောင် အကြံအဖန်တွေ အမျိုးမျိုးလုပ်ခဲ့ရသည်မဟုတ်လော။ အကြံအဖန်လုပ်ခဲ့ရသည်တို့ကို ဒေါ်သန်းကြည်တို့၊ မာလာတို့ မသိရှိကြ။ သူ့ဖာသာသူ ကောင်းကောင်းသိသည်။ သည်မျှ အရောင်းအဝယ်တွေ ဟန်ကျနေခြင်းမှာ ဘယ်ဝိဇ္ဇာ၊ ဘယ်မဟိ ဆရာတို့ကမှ လာမ,၍ မဟုတ်၊ ငွေကြိုက်သူကို ငွေ၊ ဘိန်းဖြူကြိုက်သူကို ဘိန်းဖြူ၊ အရက်ကြိုက်သူကို အရက်၊ လူသားကြိုက် သူကို လူသား စသည်တို့ ပသပူဇော်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်များ၏ စောင်မမှု ဖြင့် ဟန်ကျနေခြင်း ဖြစ်သည်။

မြသန်းတင့် နောက်တစ်ချက်က သူလက်ရဲ ဇက်ရဲနိုင်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ တမူး ဘက် ဝီလီဂျစ်တွေ ခိုးသွင်းလာခဲ့သည်မှာ သုံးနှစ်အတွင်း ဆယ်စင်းလောက် ရှိသွားပြီ။ သူစသွင်းသည့် အချိန်က တစ်ဘက်ငွေဈေးကလည်း သည်လောက် မကြီးသေး မြန်မာငွေဈေးကလည်း သည်လောက်မကျသေး၊ ထိုစဉ်က ရူပီငွေ တစ်ရာကို မြန်မာငွေ တစ်ရာ့ခြောက်ဆယ်၊ တရာ့ရှစ်ဆယ်ဈေးလောက်သာ ရှိသေးသည်။ အရပ်ရပ်စရိတ် စုစုပေါင်း နှစ်သောင်းလောက်ကျသည်။ မုံရွာ

ရောက်လျှင် သည်ဂျစ်ကားက ခြောက်သောင်းနှင့် ခုနစ်သောင်းကြားမှာ ရှိသည်။ ပဉ္စမမြောက် တစ်စီးတွင် ငွေဈေးက ရူပီးတစ်ရာလျှင် မြန်မာငွေ နှစ်ရာ့ရှစ်ဆယ် ဖြစ်လာသည်။ တစ်ဘက်က ဂျစ်ကားဈေးကလည်း ရှစ်ထောင်နှင့် မရတော့၊ တစ်သောင်းနှစ်ထောင် ပတ်ဝန်းကျင်သို့ တက်သွားပြီ၊ သို့ရာတွင် ကိစ္စမရှိ၊ တစ်ဘက်က ဈေးတက်သည်၌ တစ်ဘက်တွင်လည်း ဂျစ်ကားဈေးက အချိုးကျ တတ်သည်။ တစ်စီးကို ကိုယ့်အတွက် မကျန်ဟု ဆိုလျှင် အနည်းဆုံး လေးသောင်းနှင့် ငါးသောင်းလောက်တော့ ကျန်သည်ချည်း။ ။

တစ်ခေါက်လျှင် အရင်းထက် ခေါက်ချိုးမကျ မြတ်နေသည့် အလုပ် မျိုးကို လူတိုင်း လုပ်ချင်သည်။ သည်အကွက်လောက်ကိုမူ မုံရွာက ကုန်သည် တွေက လည်း မြင်သည်။ သို့ရာတွင် ခက်သည်မှာ သည်အလုပ်က အန္တ ရာယ်များ သည်။ မမိသေးလျှင် ကိစ္စမရှိ၊ မိလျှင် ပစ္စည်းအသိမ်းခံရရုံမက လူပါ ထောင်ထဲ ရောက်မည်။ တစ်ဘက်နိုင်ငံက သွင်းလာသည့် ဂျစ်ကားကို တမူး–ကလေးမြို့ ပေတရာ လမ်းမကြီးပေါ်တွင် မောင်းလာရသည့် အလုပ်သည် ထောင်အုတ်ရိုး ပေါ်တက်၍ မော်တော်ကား မောင်းရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ အလွန်ရဲပါမှ၊ အလွန် ကျွမ်းကျင်ပါမှ၊ အလွန်အသိုင်းအဝိုင်းကောင်းပါမှ တော်ကာကျမည်။

ထို့ကြောင့် မည်သူမျှ မလုပ်ရဲကြ။

မုံရွာတွင် လက်ရဲဇက်ရဲရှိသည်ဟု နာမည်ကြီးသည့် ဦးကျင်စိန်ပင်လျှင် သည်အကွက်ကို မြင်လျက်နှင့် ကြည့်နေရသည်။ နေလင်းအောင်က ခြေသွက် လက်သွက်ဖြင့် တမူးသို့ တက်ပြီး ဝီလီဂျစ်ကားတစ်စီးကို ကိုယ်တိုင်မောင်းချလာ သည်။ သည်တွင် မုံရွာက ကုန်သည်တွေက နေလင်းအောင်လမ်းကို လိုက်လာ ကြ ခြင်း ဖြစ်သည်။ နေလင်းအောင် တစ်စီးပြီး တစ်စီး သွင်းသည်။ ယခုမူ သုံးနှစ် အတွင်း ဆယ်စီးလောက် သွင်းပြီးပြီ။

လူတကာတွေ သည်လမ်းလိုက်တော့ နေလင်းအောင်က ဂျစ်အရောင်း အ ဝယ်ကို စွန့်လိုက်သည်။ ကျောက်၊ ဘိန်းဖြူ၊ ရွှေချောင်းဘက်သို့ လှည့်သည်။

သည်အလုပ်များအားလုံးသည် ထောင်အုတ်ရိုးပေါ်တွင် လျှောက်ရသည့် အလုပ်၊ သို့ရာတွင် နေလင်းအောင်အဖို့ လုပ်သလောက် အောင်မြင်နေသည်။ ။

သည်တွင် နေလင်းအောင် မာန်တက်လာသည်။ သူလုပ်သမျှ အလုပ် တိုင်း သည် အောင်မြင်ရမည်။ သည်တိုင်းပြည်တွင် သူမလုပ်နိုင်၊ မလုပ်ရဲသော အရောင်းအဝယ် အလုပ်ဟူသည်မရှိ၊ လုံးဝမရှိ။

ဒေါ်သန်းကြည်တို့၊ မာလာတို့ ထင်သလို မည်သည့် ဘိုးတော်ကမျှ မ၍ မဟုတ်၊ မည်သည့် မဟာဒ္ဓဆရာကမျှ မ၍ မဟုတ်၊ မည်သည့်စခန်းထွက်နေသော ဝိဇ္ဇာကမျှ မ၍ မဟုတ်၊ မည်သည့်အကြားအမြင် ဆရာကမျှ နိမိတ် ဖတ်၍ မဟုတ်၊ မည်သည့်မဟာဂန္ဓာရီ၊ စူဠာဂန္ဓာရီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကမျှ မ၍ မဟုတ်။

စင်စစ် သူတို့စကားသည် သူ့ကိုစော်ကားသည့်နှယ်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် နေ လင်းအောင် ခံပြင်းသည်။

သည်တွင် နေလင်းအောင်နှင့် ယောက္ခမကြီးတွေ ပြဿနာ ဖြစ်ကြသည်။ နေလင်းအောင်ကလည်း သူ့မာနနှင့်သူ၊ မာလာတို့ကလည်း သူတို့မာနနှင့် သူတို့။

သည်တော့ နေလင်းအောင် မိန်းမမူ ပွေသည်။ မိန်းမပွေသည်က အဆန်း မဟုတ်၊ နဂိုကတည်းက ပွေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အိမ်နှင့် ပြဿနာ ဖြစ်လာ တော့ အကြောင်းပြချက်ရကာ ထင်တိုင်းကြသည်။ အိမ်ကို ကပ်သည်မရှိ။

မာလာက ဘာမျှမပြော၊ ကြည့်နေသည်။ အမေ ဒေါ်သန်းကြည်နှင့် တိုင်ပင်၍ ခါတ်ဆင်ခါတ်ရိုက်တွေ လုပ်သည်။ သို့ရာတွင် ဘာမျှမထူး၊ ခါတိုင်း ခါတ်ဆင်ခါတ်ရိုက်လုပ်လျှင် နေလင်းအောင် ငြိမ်မြဲ၊ သည်တစ်ချီတွင်မူ ပို၍ သောင်းကျန်လာသည်။ မနေ့ညက မည်သည့်အချိန်မှ ပြန်လာမှန်း မသိ။

သည်တော့ မာလာ သည်းမခံနိုင်တော့၊ နေလင်းအောင်ကို ထုသည်ရော၊ ရိုက်သည်ရော လုပ်သည်။

သူ့အင်္ကျီတွင် နှုတ်ခမ်းနီဆိုးဆေးနံ့အသစ်၊ ရေမွှေးနံ့အသစ်။

"ဒါက ဘယ်က နှုတ်ခမ်းဆိုးဆေးလဲ ပြော"

"ဘယ်သိမလဲ"

"ဘာဖြစ်လို့ မသိရမှာလဲဟင်၊ ဘာဖြစ်လို့ မသိရမှာလဲ"

မာလာ ဒေါသထွက်ကာ စားပွဲပေါ်တွင် ကျန်သည့် ရေမွှေးပုလင်းတွေ၊ | အလှပြင် ပုလင်းတွေဖြင့် ကောက်ပေါက်သည်။ ပုလင်းများက တစ်လုံးပြီး တစ်လုံးသူ့ဆီသို့ ပျံဝဲလာနေကြသည်။ နေလင်းအောင်က ခေါင်းကို တိမ်း ၍ ရှောင်သည်။ | ပုလင်းများသည် အုတ်နံရံကို မှန်၍ ကွဲကျသွားကြသည်။

နေလင်းအောင် ဘာမျှ မပြောတော့၊ ရေမိုးချိုး၍ ဂျစ်ကားကို ထုတ် ပြီး မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ သွားစရာ နေရာ စဉ်းစား၍မရ၊ ဂျင်ဝိုင်းလည်းမရှိ၊ တစ်နေ့ကပင် ဦးကျင်စိန်နှင့်စကားများခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သွားစရာ နေရာကို စဉ်းစားသည်။

ခဏကြာတော့ စိတ်ကူးတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ နေလင်းအောင်၏ ဂျစ်ကားသည် မြင်းမူလမ်းမကြီးပေါ်မှ သာစည်လမ်းသို့ ချိုးကွေ့လိုက်သည်။

သာစည်လမ်းတွင် အေးမတို့ အိမ်ရှိသည်။ သူတို့အိမ်ဘက်သို့ နေလင်း အောင် မရောက်သည်မှာ ကြာပြီ။

(၃၁)

ထိုနေ့ညနေက ကိုထွန်းအောင်နှင့် တွေ့ပြီးနောက် ကိုထွန်းအောင်နှင့်အတူ ကိုမြင့် ဈေးဘက်သို့ လာခဲ့ကြသည်။ ကမ်းနားတွင် နေလင်းအောင်က ဂျစ်ကား နှင့် တမင်ဝင်တိုက်သည်၌ ကိုမြင့် ခံပြင်းသည်။ သည်ကောင် သူ့ကိုလိုက်တိုက် မှန်း ကိုမြင့်သိသည်။ မြောင်းကို ခုန်ကူးလိုက်၍သာ အတိုက်မခံရခြင်းဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ်က သည်အချိန်တွင် အနည်းဆုံး ဆေးရုံတော့ ရောက်လောက်ပြီ။

သည်ကောင်ကို နာနာဆုံးမလိုက်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် ဆုံးမချိန်မရ၊ သူက မော်တော်ကားပေါ်ကလူ၊ ကိုယ်က လမ်းပေါ်ကလူ။

ကိုထွန်းအောင်ကမူ ဒေါသကြီးသည်။ နေလင်းအောင်၏ ဂျစ်ကားမောင်း ထွက်သွားတော့ အော်ဟစ်ဆဲ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ လူတွေက ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ လမ်းသွားလမ်းလာတွေ ဝိုင်းကြည့်တော့ ကိုမြင့် ရှက်သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုထွန်း အောင်ကို မနည်းဆွဲခေါ်လာရသည်။

သည်နေ့ညစာအတွက် ကိုမြင့် မပူရတော့။ | ကိုထွန်းအောင်က စကားပြော ချင်သည်ဆို၍ ပျော်ပွဲစားရုံ တစ်ရုံသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ပျော်ပွဲစားရုံတွင် လူတွေ ပြည့်ကျပ်နေသည်။ ကိုထွန်းအောင်က အခန်း | လွတ်တစ်ခုထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။ အခန်းလွတ်ရောက်တော့ စားစရာ မှာလိုက်

သည်။ ကိုထွန်းအောင်ကို ကြည့်ရသည်မှာ သည်လို ပျော်ပွဲစားရုံမျိုး၊ သည်လို စားကောင်းသောက်ဖွယ်မျိုးတို့နှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေပုံရသည်။

“ဘာသောက်မလဲ၊ ရမ်လား၊ အိုးဘရန်ဒီလား”

ကိုမြင့်က နှာခေါင်းရှုံ့၍ ခေါင်းရမ်းပြသည်။ အရက်သောက်ဖို့ စိတ်မကူး နိုင်၊ ထမင်းတစ်နပ် ကောင်းကောင်းစားရလျှင်ပင် သူ့အဖို့ ကျေနပ်စရာ ကောင်း နေပြီ။

“လုပ်ပါ ဗျ။ တစ်ခါတလေပေါ့”

ကိုထွန်းအောင်က အိုးဘရန်ဒီတစ်ပိုင်း မှာသည်။ ဖန်ခွက်နှစ်လုံး၊ ဆော် ဒါ နှစ်ပုလင်း၊ ရေခဲပန်းကန်နှင့် စားစရာများ ရောက်လာသည်။

တစ်ဘက်နိုင်ငံက ဝင်လာသည့် “ဘလက်နိုက်” ဝီစကီကို ကိုဖေခင်တို့ နှင့် သောက်ပြီးသည့်နောက် ကိုမြင့် တစ်ခါမျှ အရက်မသောက်ဖြစ်ခဲ့၊ သည်လို အစားအစာမျိုး မစားရသည်ကမူ နှစ်နှင့်ချီ၍ ကြာလောက်ပြီ။

ကိုထွန်းအောင်က အိုးဘရန်ဒီကို ငှဲ့သည်။ ရေခဲတုံးကို ထည့်၍ ဆော်ဒါ ကို သင့်ရုံစပ်ပေးသည်။ အခေါက်ကင်၊ အသားကင်၊ ဘဲကင်အနံ့များက သင်းနေ သည်။

“ကျွန်တော် ဒါမျိုး မစားရတာ တော်တော်ကြာပြီ” | ကိုထွန်းအောင်က ပြုံး၍ ကိုမြင့်ကို ကြည့်သည်။

“စားချင်ရင် စားရမှာပေါ့ဗျ၊ အခု ကျွန်တော် အလုပ်တစ်ခု လုပ်မလို့ ဒီကို လာတာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ တွေ့ တော့ အတော်ပဲ”

“ဘာအလုပ်လဲ”

“အလုပ်ကတော့ နည်းနည်းစွန့်စားရမယ်” ဟု ကိုထွန်းအောင်က တစ်ဖက် ခန်းဆီသို့ မော့ကြည့်သည်။ ထိုနောက် သူ့အစီအစဉ် ပြောပြသည်။

မန္တလေးမြို့သည် မှောင်ခိုမြို့တော်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ အရပ်လေးမျက်နှာ မှ မှောင်ခိုပစ္စည်းမျိုးစုံ စီးဝင်နေသည်။ ထိုမှ တစ်ဆင့် အရပ်လေးမျက်နှာသို့ ဖြာထွက်ကြပြန်သည်။ အရင်းအနှီးရှိသူတို့က စိန်၊ ပတ္တမြား၊ ကျောက်စိမ်းတို့ကို အရောင်းအဝယ် လုပ်ကြသည်။ မန္တလေးကို ဗဟိုပြု၍ လုပ်ရှားနေကြသည်။ ဧရာဝတီမြစ်နှင့် ချင်းတွင်းမြစ် အနောက်ဘက်တွင် ခြေကုတ်ရရန် ကြိုးပမ်းနေကြ သည်။ ဧရာဝတီအနောက်ဘက်ကမ်းနှင့် ချင်းတွင်းမြစ် အနောက်ဘက်ကမ်းတွင် ယခု စတင် ထိုးဖောက်နေကြပြီ၊ သို့ ထိုးဖောက်ရာ၌ မုံရွာသည် အရေးကြီးသည့် စခန်းတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ ပခုက္ကူ စီးကရက်စက်ရုံနှင့် နီးသဖြင့် ပို၍ အဆင်ပြေ သည်။

ယခုမုံရွာတွင် အလားတူ စခန်းမျိုး တစ်ခု ဖွင့်ရမည်။ မုံရွာမြို့ပေါ်မှ ကုန်သည်ကြီးတစ်ဦးက အရင်းအနှီးထုတ်ပေးမည်။ ကိုထွန်းအောင်က ပခုက္ကူ ဘက်အတွက် တာဝန်ယူရမည်။ ကလေးဝ၊ ကလေးမြို့၊ ခန္တီး၊ ဟုမ္မလင်း၊ မော်လိုက် စသည့် ချင်းတွင်းမြစ်အနောက်ဘက်က မြို့များတစ်လျှောက်တွင်လည်း သူ့ အဆက်နှင့်သူ ရှိပြီးသား။

ကိုမြင့်က မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် နားထောင်နေသည်။ ကိုထွန်းအောင် ကြည့်ရသည်က မှောင်ခိုလုပ်ငန်းကို သာမန် မှောင်ခိုလုပ်ငန်းတစ်ရပ်လို သဘော ထားဟန်၊ ခပ်ပေ့ါပေ့ါ။

“ဒီလုပ်ငန်းက စွန့်စားရမယ်၊ ပြိုင်လဲ ပြိုင်ရမယ်ဗျ”

ကိုထွန်းအောင်က အိုးဘရန်ဒီ တစ်ခွက်ကို အပြီးသတ် မော့ရင်း ပြော သည်။ ကိုထွန်းအောင်က လေသံကို နှိမ့်၍ပြောသည်။

“အရင်တုန်းကတော့တစ်ယောက်တည်း အပြေးပြိုင်ရတာပဲ၊ ခုတော့ ပြိုင် ဘက်တစ်ယောက် ဝင်လာတယ်၊ ပိုပြီး ပျော်စရာကောင်းလာတာပေ့ါ၊ ဘယ့် နှယ် လဲ စွန့်စားခန်းလေး ဘာလေး မတွေ့ချင်ဘူးလား”

ကိုထွန်းအောင်က အိုးဘရန်ဒီ နောက်ထပ် တစ်ခွက်ငှဲ့ ကာ ဆော်ဒါ နှင့် စပ်သည်။ ကိုမြင့်က ဘရန်ဒီတစ်ကျိုက် မော့ပြီး နောက် ခေါင်းရမ်းပြသည်။

“ဒီလို စွန့်စားခန်းမျိုးတော့ မတွေ့ချင်ပါဘူးဗျာ”

“ဘာဖြစ်လို့”

“ဘာဖြစ်လို့ရမှာလဲ၊ ထမင်းကလေး တစ်လုတ်အတွက် ဒီလောက် လုပ်နေရရင် ဘယ်မှာ မျိုလို့ကျတော့မှာလဲ”

ကိုထွန်းအောင်က သူ့ကို တအံ့တသြ ကြည့်နေသည်။

“ဟ၊ ခင်ဗျားဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ၊ လူတွေ အချင်းချင်း လိမ်နေ ကြတယ်၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကျောက်တွန်းနေကြတယ်။ တစ်ယောက် ကို တစ်ယောက် သတ်ဖြတ်နေကြတယ်။ ဒါတွေဟာ ခင်ဗျားပြောတဲ့ ထမင်း ကလေး တစ်လုတ်အတွက်ပဲ မဟုတ်ဘူးလား”

“လူတွေ လိမ်ကြ ကောက်ကြတာ၊ တတောင်နဲ့ တွက်ကြ၊ ချောက်တွန်း ကြတာ၊ သတ်ဖြတ်ကြတာတွေဟာ ထမင်းလေးတစ်လုတ်အတွက်ဆိုတာ ဟုတ် သင့် သလောက်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘိန်းဖြူအရောင်းအဝယ်က လူတစ် ယောက်ကိုသာ သတ်တာမဟုတ်ဘူး၊ လူတွေအများကို သတ်ပစ်နေတာနဲ့ တူ တယ်၊ လူငယ်မျိုးဆက်တစ်ရပ်လုံးကို အဆိပ်ခပ်နေတာနဲ့ အတူတူပဲ။ ကျွန်တော် ဟာ ထမင်းတစ်လုတ်အတွက် လူတစ်ယောက်ကို သတ်ချင်သတ်မယ်။ ဒါပေမယ့် လူငယ်မျိုးဆက် တစ်ဆက်လုံးကိုတော့ ကျွန်တော်မသတ်ချင်ဘူး၊ မသတ်ရဲဘူး”

| ကိုထွန်းအောင်သည် သူ့ကိုအံ့သြသည်ထက် အံ့သြနေသည်။

“ခင်ဗျား မှောင်ခိုအရောင်းအဝယ် လုပ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ခုကော လုပ် နေဆဲ၊ နောက်ကော လုပ်နေဦးမှာပဲ မဟုတ်လား”

ကိုမြင့်က ပြုံးသည်။ ။

“ဟုတ်တယ်၊ အစတုန်းကတော့ ကျွန်တော် မှောင်ခိုအရောင်းအဝယ် မလုပ် ခဲ့ဘူး။ ရှောင်ခဲ့တယ်၊ အတော်ခံခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကြာကြာတော်လာတော့ ထမင်း တစ်လုတ်အတွက် ကျွန်တော်လုပ်ခဲ့ရတယ်၊ ခုလဲ လုပ်နေဆဲပဲ၊ နောင်လဲ ထမင်းတော်လို့ အလုပ်ရှာမရရင် လုပ်ရဦးမှာပဲ၊ အစတုန်းကတော့ မှောင်ခိုလုပ် တာဟာ အကျင့်စာရိတ္တကို ထိခိုက်တယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်၊ မှောင်ခိုလုပ်တဲ့လူမှန် သမျှကို အထင်သေးခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော်က စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တာကိုး၊ ခုတော့ ဘယ်သူများ မှောင်ခိုမလုပ်တဲ့လူ ရှိသလဲ၊ လူတိုင်း လုပ်နေကြတယ်၊ အကောင် ကြီးကြီးတွေလဲ လုပ်တယ်။ အကောင်မကြီးကြီးတွေလဲ လုပ်တယ်၊ အကောင် ငယ်ငယ်တွေလဲ

လုပ်တယ်၊ အကောင်း မငယ့်တငယ်တွေလဲ လုပ်တယ်၊ သူတို့ ကြည့်လိုက်တော့ မော်တော်ကား ထည်လဲ၊ မယားငယ် ထည်လဲနဲ့။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်လိုကောင်က ကော ဘာသားနဲ့ ထုထားတာမို့ ခံနိုင်မှာလဲ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် လုပ်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ လုပ်တယ်ဆိုတာ ခြောက်ပြားတစ် ပဲသမားတွေပါ၊ စားစရာ မရှိလို့၊ အလုပ်မရှိကြလို့ လုပ်နေကြရသူတွေပါ။ တကယ် မငတ်တုန်းကတော့ မှောင်ခိုဆိုတာ ဘာဖြစ်သလေး၊ ညာဖြစ်သလေးနဲ့ ကျွန်တော် လဲ ပြောခဲ့တာပဲ၊ ဒါ ပေမယ့် တကယ်ငတ်လာတဲ့အခါကျတော့ ကျွန်တော် မပြောနိုင်တော့ဘူး၊ တကယ်လုပ်ကြည့်တော့လဲ ကျွန်တော်လို ခြောက်ပြား တစ်ပဲနဲ့ လုပ်ကြတဲ့လူမျိုး တွေက တစ်နေ့လုပ် တစ်နေ့စားရတာပါ၊ ဒီအထဲ အဖမ်းခံရရင် ပစ္စည်းရှိစုမဲ့စု ကလေး အကုန်ပြုတ်ပြီး နောက်တစ်ခါ လုပ်နိုင်အောင် မနည်းကြံဖန်ကြိုးစားရ တယ်၊ ယောကျ်ားလေးဆိုတော့ တော်သေးတာပေ့ါလေ။ မိန်းကလေးဆိုရင်တော့ သူ့မှာ လှော်ရင်းနဲ့ တဖြည်းဖြည်း နစ်ရတော့တာပဲ။ ငွေလုံးငွေရင်းနဲ့ ဖိလုပ်နိုင်သူ တွေကတော့ တစ်မျိုးပေ့ါ လေ”

ကိုမြင့်က အသားးကင်တစ်ဖတ်ကို ကောက်ဝါးသည်။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားမှောင်ခိုအလုပ်ကို ပါဏုပေတံ တစ်သက်လုံး ရှောင် ကြည့် တော့မယ်ပေ့ါ”

“ကျွန်တော် ပြောပြီးပါပကော၊ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် အလုပ်တစ် ခု ကို ရအောင် ကျွန်တော် ကြိုးစားခဲ့တယ်၊ ကံမကောင်းတော့ လူလျှော့တဲ့အထဲ ပါခဲ့ တယ်၊ ဒီတော့ ထမင်းလေးတစ်လုတ် စားရဖို့ ကျွန်တော် လုပ်ခဲ့ရတယ်။

တစ်သက်လုံး ရှောင်ကြည့်တော့မယ်လို့ ကျွန်တော် မပြောခဲ့ပါဘူး၊ ထမင်းဝ ရင် | ကျွန်တော် ဒီအလုပ်ကို မလုပ်ဘူး၊ ထမင်းမဝရင်တော့ အင်း၊ ထမင်းမဝရင် တော့ လုပ်ရမှာပဲ၊ ဒီပြင် လုပ်စရာမှ မရှိတော့ဘဲ၊ ဒီအလုပ် မလုပ်လို့ ဘာများ လုပ် ရမှာလဲ၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ မရှောင်မလွဲသာလို့ ဒီအလုပ်ကို ကျွန်တော် လုပ်ရ သည့်တိုင် ဘိန်းဖြူတော့ မကူးချင်ဘူး။ ထမင်းလေးတစ်လုတ် စားရရင် တော်ပါ ပြီ”

“မှောင်ခိုလုပ်ပြီဆိုမှတော့ ဟိုအလုပ်၊ ဒီအလုပ် ရွေးနေရသေးသလား”

“ရွေးရမယ် ကိုထွန်းအောင်၊ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်၊ မှောင်ခိုလုပ်ကြ သူ တွေထဲမှာ အနည်းစု ကလေးကလွဲလို့ ကျန်တဲ့ အများစုကြီးဟာ မတတ် သာလို့ လုပ်ကြရတာပါ။ ဘယ်သူမှ လုပ်ချင်လွန်းလို့၊ ပျော်လွန်းလို့ လုပ်ကြတာမဟုတ် ဘူး၊ တတ်နိုင်ရင် ဒီအလုပ်မျိုးကို ဘယ်သူမှ မလုပ်ချင်ဘူး။ ခင်ဗျား | ကိုပဲ ကျွန်တော်မေးမယ်၊ ခင်ဗျား ဒီအလုပ်ကို လုပ်ချင်လို့ လုပ်တာလား”

ကိုထွန်းအောင်က လေးထောင့်စပ်စပ် ပခုံးကြီးကို တွန့်ပြသည်။

"ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်းပဲ။ ကျွန်တော် ဆယ်တန်းအောင်တယ်၊ ကောလိပ် ကို ဆက်တက်တယ်။ ဒုတိယနှစ်မှာ ကျွန်တော် ကျောင်းထွက်လိုက်ရတယ်။ အဖေက လေဖြတ်နေတယ်၊ အမေကလဲ ဘာမှ မလုပ်တတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာ မွေးချင်း ရှစ်ယောက်ရှိတယ်။ ဒီအထဲမှာ ကျွန်တော်ကအကြီးဆုံးဆိုတော့ ကျွန် တော် အလုပ်လုပ်ရမယ်၊ ရန်ကုန်ဆင်းပြီး အလုပ်ရှာတယ်၊ စာအုပ်အဟောင်း ရောင်းခဲ့ဖူးတယ်၊ ရှာလပတ်ရည်လဲ ရောင်းခဲ့ဖူးတယ်၊ လမ်းဘေးမှာဗန်းချပြီး မော်တော်ကား ပစ္စည်း အတိုအစလဲ ရောင်းခဲ့ဖူးတယ်၊ တစ်နေ့ငါးကျပ်လောက်တော့ ကိုယ့်အတွက် ကျန်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တစ်ယောက်ထဲမဟုတ် ဘူး၊ မိဘတွေရှိတယ်၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေရှိတယ် ရတဲ့ဝင်ငွေက သူတို့ကို ထောက်ပံ့ဖို့ မပြောနဲ့။ ရန်ကုန်မှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်ထဲတောင်မှမစား လောက်ဘူး၊ ဒီတော့ ကျွန်တော် ပခုက္ကူ ပြန်ပြေးလာရတယ်၊ ပခုက္ကူရောက် တော့ ကျွန်တော် ခုတွင်ကပြောခဲ့သလို အစုံလုပ်တယ် ခဲတတ်ဆီလွယ်ရင် ခဲတတ်ဆီ လုပ်တယ်၊ စီးကရက်လွယ်ရင် စီးကရက်လုပ်တယ်၊ မချမ်းသာပေမယ့် စားလောက်တယ်" ခုတော့ ကျွန်တော် ဘိန်းဖြူလုပ်တယ်၊ ဘိန်းဖြူ စွဲသွားတဲ့ အထဲ | မှာ ကျွန်တော့်ညီ တစ်ယောက်လဲပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မတတ်နိုင်ဘူး၊ ကမ္ဘာ မီးလောင်ရင် သားကောင် ချနင်းရမှာပဲ။ ခု ကျွန်တော်တို့ မိသားစုကလေး အတွင်းမှာ ကမ္ဘာမီးလောင်နေတယ်၊ ကျွန်တော့်ညီဟာ သားကောင်ပဲ။ ကျွန်တော်တို့မိသားစု ကမ္ဘာမီးကြီး လောင်ရာမှာ ကျွန်တော့်ညီကို ကျွန်တော် မြေကြီးပေါ် ချနင်းရမှာပဲ၊ ကျွန်တော် မတတ်နိုင်ဘူး"

| ကိုထွန်းအောင်က အိုးဘရန်ဒီ နောက်ထပ်မှာသည်။ အိုးဘရန်ဒီ တစ်ပိုင်းတွင် ကိုမြင့်သောက်သည်က နည်းနည်း။ ကိုထွန်းအောင်က လေးခွက်လောက် သောက်ပြီးပြီ။ အရက်နည်းနည်းဝင်သည်တွင် ကိုထွန်းအောင် ရင်ဖွင့်သည်။

"ရှင်းရှင်းပြောမယ်။ ခု ကျွန်တော် မုံရွာကို လာတာ၊ ဘိန်းဖြူကို ယူ လာတာပဲ၊ မုံရွာမှာ ဘိန်းဖြူအကြီးအကျယ် လုပ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိတယ်။ တစ်ယောက်က တရုတ်ကပြား ဦးကျင်စိန်"

"ဦးကျင်စိန် ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်၊ သိလို့လား"

"မသိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်းကင်းအောက်နားမှာ ကျွန်တော်တို့ အသိမ်း ခံလိုက်ရတဲ့ မော်တော်ကား အင်ဂျင်တွေဟာ သူ့ပစ္စည်းတွေပဲ၊ သူကတော့ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့တစ်သိုက်ဟာ အဖမ်းခံလိုက်ကြရတယ်၊ နေစမ်း ပါဦး၊ ခင်ဗျားကော သူ့ကို သိသလား"

ကိုထွန်းအောင်က ပြုံးလိုက်သည်။

"လူတောင် မမြင်ဖူးဘူး၊ မြင်ဖူးဖို့လဲ မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အလုပ် က အဆက်အသွယ်နဲ့ လုပ်ရတဲ့ အလုပ်ပဲ။ သူနဲ့ တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်ဖို့လဲ မလိုဘူး၊ သူကလဲ အဆက်အသွယ်မခံပါဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့"

"သူတို့လူက ကျွန်တော်တို့လို အောက်ခြေကလူနဲ့ ဘယ်မှာ တိုက်ရိုက် ဆက်သွယ်ပါ့မလဲ။ မုံရွာမှာ သူ့လူတွေ လေးငါးဆယ်ဦးလောက် ရှိတယ်၊ အဲဒီလူ တွေနဲ့တောင် ကျွန်တော်တို့က တိုက်ရိုက်ဆက်ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ကြားထဲ မှာ တစ်ဆင့် နှစ်ဆင့်လောက် ဖြတ်ရသေးတယ်။ သူ့လူရင်းတွေကနေပြီး တစ်ဆင့်ခံ ကိုဖြန့်၊ အဲဒီတစ်ဆင့်ခံကနေပြီးမှ နောက်တစ်ဆင့်ကို ဖြန့်။ ကျွန်တော် တို့ဆီ ရောက်တော့ နှစ်ဆင့်သုံးဆင့်ရှိနေပြီ။ အရေးကိစ္စ ကြုံလာလို့ ဆိုင်ရာက လိုက်လာ ရင် သူတို့ဆီဘယ်ရောက်တော့မလဲ။ ကြားထဲက လူတွေလောက်နဲ့ပဲ ကိစ္စပြီးသွား တာပေါ့"

"ဒီလိုဆို ဦးကျင်စိန်ဟာ ဘိန်းဖြူလဲ လုပ်တယ်ပေါ့ ကိုထွန်းအောင်က တ ဟားဟားရယ်သည်။

"ကျွန်တော်တို့လိုပေါ့။ ရန်ကုန်လမ်းတကာမှာ "နို့ဆီခွက်ကောက်တယ်။ ယိုးဒယားဖိနပ်အပြတ်တွေ ဝယ်တယ်၊ ကျောင်းသုံးဗလာစာအုပ်ဟောင်းတွေဝယ်။ ဘီပီအိုင်ဆေးဘူး အဖုံးတွေ ဝယ်တယ်"လို့ အော်ပြီး လျှောက်ဝယ်နေတဲ့ လူလို ပေါ့ ။ ကျွန်တော်တို့လဲ ကျွန်တော်တို့ အဆင့်မှာ အကုန် လုပ်ပါတယ်။ ဦးကျင် စိန် တို့လို လူတွေကလဲ သူတို့အဆင့်နဲ့ သူတို့ အကုန်လုပ်တယ်၊ အရင်ကတော့ မုံရွာ မှာ အစုံလုပ်တဲ့လူဆိုလို့ သူတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ ခုတော့ တစ်ယောက်တိုး လာ တယ်"

"ဘယ်သူလဲ" "ဒီဘဲကတော့ ခပ်ငယ်ငယ်ပဲ၊ နေလင်းအောင်တဲ့" "နေလင်း အောင်၊ ဟုတ်လား"

ကိုမြင့် နောက်တစ်ကြိမ် အံ့အားသင့်ရပြန်သည်။ မုံရွာကုန်သည် လောက အကြောင်းကို သူ့ထက် ကိုထွန်းအောင်က ပို၍ သိနေသည်။ စင်စစ်၊ သူသည် မုံရွာ မြို့အကြောင်းကိုလည်း မသိ။ မုံရွာမြို့မှ ကုန်သည်လောကအကြောင်းကိုလည်း ဘာမျှ ကောင်းကောင်းမသိ။

“ဒါဖြင့် အဲဒီ နေလင်းအောင်ဆိုတဲ့ ငနဲကိုကော ခင်ဗျား တွေ့ဖူးသလား” “ဟင့်အင်း၊ မတွေ့ဖူးဘူး” “စောစောက ကျွန်တော်တို့ကို ကားနဲ့ ဝင်တိုက်တဲ့ ငနဲလေ” “ဟုတ်လား”

ကိုမြင့်က သူနှင့် နေလင်းအောင် စတွေ့ပုံ၊ ဖောင်ကူးတံတားပေါ်တွင် သူ့ကို သေနတ်ဖြင့် ခြိမ်းခြောက်ပုံတို့ကို ပြောပြသည်။

“ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို ကားနဲ့ လိုက်တိုက်တာ ထင်တယ်”

“ဒါပေါ့။ ခင်ဗျားကို ဦးကျင်စိန်လူမှန်း မသိလို့ပေါ့။ သိရင် နှစ်ယောက် စလုံးကိုများ အသေတိုက်မလား မသိဘူး”

“ဟုတ်တယ်။ တိုက်သတ်ပစ်မှာပဲ၊ လူချင်းသာ မမြင်ဘူးပေမယ့် သူ့အကြောင်းကိုတော့ ကြားဖူးပါတယ်။ လူငယ်ဆိုတော့ လုပ်ရဲ ကိုင်ရဲ သတ်ရဲ ဖြတ်ရဲတယ်။ သူက လက်တွေ့ လုပ်တဲ့လူ ယောက္ခမ အခါပေးဦးပုည”

“ယောက္ခမက ဘယ်သူလဲ”

“ဦးမြမင်းဆိုတာလေ၊ မုံရွာမှာ အဓိကရ ကုန်သည်ကြီးတစ်ဦးပေါ့။ ဂျပန်ခေတ်တုန်းက ဂျပန်စကားပြန် လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်။ အင်္ဂလိပ်ဝင်တော့ အမှတ် ၁၃၆ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်မှာ ထောက်လှမ်းရေးတာဝန်ယူခဲ့တယ်၊ နောက်ကျတော့သူ့ခရိုင်က အာဏာရ ပါတီရဲ့ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်လာတယ်၊ အဲဒီခေတ်တုန်းက သူ့နယ်မှာ ပဒေသရာဇ်တစ်ဆူလို မင်းမူခဲ့တယ်။ အဲဒီခေတ်တုန်းက ရွေးကောက် ပွဲတွေတုန်းက ဆိုရင် အတိုက်အခံအမတ်လောင်းရဲ့ မဲရုံကိုယ်စားလှယ်တွေကို အပျောက်ရှင်းခိုင်းပစ်တာပဲ”

ကိုမြင့် သူ့စကားကို စိတ်ဝင်စားလာသည်။ “ဟိုတုန်းက ဗဂျီတစ်ဝိုက်မှာ သိပ်နာမည်ကြီးခဲ့တဲ့ ကာကွယ်ရေး ခေါင်း ဆောင် ဗိုလ်ချစ်ဖုန်းဆိုတာ သူ့တပည့်ပေါ့”

ကိုထွန်းအောင်က နောက်တစ်ခွက် ထပ်မှာသည်။ ကိုမြင့်အတွက်လည်း တစ်ခွက်မှာသည်။ သူအရက်ထပ်၍ မှာသည်ကို ကိုမြင့် ဂရုမစိုက်နိုင်၊ ကိုထွန်းအောင်၏ စကားတွင် စိတ်ဝင်စားနေသည်။ ။

“သူ့တပည့်လို့သာ ပြောပေမယ့် အမှန်ကတော့ ညီအစ်ကိုတဲ့၊ ဦးမြမင်း နဲ့ အဲဒီ ဗိုလ်ချစ်ဖုန်းဆိုတဲ့ လူက ဖအေတူ မအေကွဲ ဦးမြမင်း အဖေက ဗဂျီ ဘက်မှာ မြေရှင် အကြီးစား၊ အင်္ဂလိပ်ခေတ်တုန်းက အထူးအာဏာရ၊ ငွေခား လွယ်ရသူကြီး

မင်းတဲ့၊ ဗဂျီတစ်ဝိုက်မှာ သူ့မြေချည်းပဲတဲ့၊ မယားတွေ ယူလိုက် တာလဲ တစ်ရွာ တစ်ယောက်လောက်ရှိသတဲ့၊ အဲ ဗိုလ်ချစ်ဖုန်းဆိုတာ ဦးမြမင်းရဲ့ အဖေ မြေရှင် သူကြီးမင်းရဲ့ မထင်မရှား မယားတစ်ယောက်က မွေးခဲ့တာ”

အေးမပင်လျှင် သူ့ အဖေ ဗိုလ်ချစ်ဖုန်းအကြောင်းကို သည်လောက် သိမည် မထင်။ ။

“ယမားမြောက်ဘက် ဗဂျီထဲမှာ တစ်နယ်လှေ်ကားဆိုတာ ကြားဖူးမှာ ပေါ့”

ကိုမြင့်က ခေါင်းညိတ်သည်။ တစ်နယ်က တစ်ရွာ၊ လှေ်ကားက တစ်ရွာ ရွာ နှစ်ရွာ ဖြစ်သည်။ သူတို့အရပ်ကမူ တစ်နယ်လှေ်ကားဟု ပေါင်း၍ ခေါ်ကြသည်။ အမည်တူရှိလျှင် ကွဲပြားအောင် နီးရာ ရွာတစ်ရွာ အမည်နှင့် တွဲ၍ ခေါ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဗိုလ်ချစ်ဖုန်းအမေက တစ်နယ်လှေ်ကားဘက်က ဦးမြမင်းအဖေက မြေရှင်လဲဖြစ်၊ အထူးအာဏာရ သူကြီးမင်းလဲဖြစ်တော့ သူ့နယ်ထဲမှာ သူကြိုက် တဲ့ မိန်းမတွေ့ရင် ကောက်ယူတာပဲ၊ ခြေတော်တင်ပစ်ခဲ့တာပေါ့ ဗျာ၊ ဒီလို ခြေတော်တင်ရာက ဗိုလ်ချစ်ဖုန်းကို မွေးတာ၊ နောက်တော့ လျော်ကြေးလေး ဘာ လေးပေးပြီး ပစ်ထားလိုက်တာပေါ့၊ ဒီလိုနဲ့ ဗိုလ်ချစ်ဖုန်းဟာ အဖေမပေါ်ဘဲ မွေး လာတဲ့သား ဖြစ်လာတယ်၊ ဦးမြမင်းနဲ့ ဖအေတူ မအေကွဲဆိုတာ သူတို့ဆွေမျိုးထဲ ကလောက်ပဲ သိကြတယ်။ ခုတော့ သိတဲ့လူတွေကလဲ မရှိကြတော့ဘူး၊ ဗိုလ်ချစ် ဖုန်းဆိုတာလဲ ထောင်ကျပြီး ဘယ်ပျောက်သွားမှန်း မသိတော့ဘူး၊ ဒီ အချိန် လောက်ဆို သေရောပေါ့။ အဲ ဦးမြမင်းတစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ဒီလို လူမျိုးဟာ တော်တော်သေခဲတယ်နော်”

ကိုထွန်းအောင်က အိတ်စပို့ကွယ်လတီ ဒူးယားတစ်လိပ်ကို ထုတ်ပေး သည်။ ကိုမြင့်က ခေါင်းရမ်းသည်။

“သောက်ပါဗျ၊ ဘိန်းဖြူ မပါပါဘူး”

ကိုမြင့်က ပြုံး၍ ဆေးပြင်းလိပ်ကို ထောင်ပြသည်။ ကိုထွန်းအောင်က အရှိန်ရနေပြီ၊ အာသွက်နေပြီ။

“လောကကြီးက မကောင်းဘူးဗျ၊ လူလိမ္မာတွေ မြန်မြန်သေပြီး လူမိုက် တွေက နှေးနှေးသေတယ်၊ ဦးမြမင်းတို့လို ကျွန်တော်တို့လို လူမိုက်တွေလေ။ ဟဲ ဟဲ”

"ခင်ဗျားက ဦးမြမင်းလောက် မမိုက်သေးပါဘူးဗျ"

"ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။ ဦးမြမင်းလောက်တော့ မမိုက်သေးဘူး၊ မမိုက်သေးတာနော်။ နောင်ကျရင် မိုက်ချင်မိုက်ဦးမှာ။ ကျွန်တော်က ခုတော့ အကုန် မလုပ်သေးဘူး၊ ဦးမြမင်းကတော့ ဘာမဆို အကုန်လုပ်တယ်"

"ဘယ်လို လုပ်တာလဲ"

"ပါလီမန်ခေတ်က သူ့အတိုက်အခံတွေကို အပြတ်ရှင်းပြီး နိုင်ငံရေးလုပ် စားတယ်လေ၊ သူ့ ဖအေတူ မအေကွဲညီ ဗိုလ်ချစ်ဖုန်းက ခပ်မိုက်မိုက်ဆိုတော့ သူ့ကို လက်သပ်မွေးတယ်၊ အာဏာကလေး၊ လက်နက်ကလေးပေးပြီး နောက် က သွေးထိုးပေးတယ်။ ဗိုလ်ချစ်ဖုန်းက အဲဒီတုန်းက လူငယ်လဲ လူငယ်၊ ကျောထောက်နောက်ခံလဲ ရှိတော့ ရမ်းတယ်။ နောက် ဗိုလ်ချစ်ဖုန်းက သူ့ကို ခွာရာတိုင်းလာတော့ အဲဒီ ဗိုလ်ချစ်ဖုန်းဆိုတဲ့ သူ့ ဖအေတူ မအေကွဲ ညီအရင်း ခေါက်ခေါက်ကို လူသတ်မှုနဲ့ ထောင်ထဲပို့လိုက်တယ်၊ သတ်တုန်းကတော့ သူပဲ အသတ်ခိုင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် အရေးကိစ္စကြုံလာတော့ သူက ခေါင်းရှောင်ပြီး ဗိုလ်ချစ်ဖုန်းအပေါ် ပုံချတယ်။ သူ့ လည်ပင်းပေါ်ရောက်လာမယ့် ကြိုးကွင်းကို

ရှောင်ပြီးသား ဖြစ်ရော။ ကိုယ့်ကိုယ် ခွာရာတိုင်းမယ့် တပည့်တစ်ယောက်ကို ရှင်းပြီးသားလဲဖြစ်ရော၊ လုပ်ပုံကလေးက မယဉ်ဘူးလား"

ဟုတ်သည်။ ဦးမြမင်းလုပ်ပုံက ယဉ်သည်။ ယဉ်သည်ဟု ကိုမြင့် ပြော လိုက်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် ပါးစပ်က မထွက်။ ဦးခေမာဘဝသို့ ရောက်နေသည့်

မြသန်းတင့် ဗိုလ်ချစ်ဖုန်းက အကုသိုလ်ကံဟောင်းကြောင့် ဖြစ်ရသည်ဟု ပြောခဲ့ဖူးသည်။ သည်တုန်းက ကိုမြင့် လက်မခံချင်။ ဗိုလ်ချစ်ဖုန်းသည် နတ်ရုပ်တစ်ရုပ်မျှသာ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် နတ်ရုပ်ကို ရွှေ့ သော လက်သည် ကံတရားဟု သူ ယုံကြည်သည်။ မည်သူမည်ဝါ၏လက်ဟု ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်း မပြုခဲ့။ ယခု သည်လက်ကို ကိုမြင့် တွေ့ရပြီ။ ။

"ခုလဲ ဦးမြမင်းက လူတစ်ယောက် မွေးစားပြန်ပြီပေါ့" ကိုမြင့်က ပြောသည်။

"ဒါပေါ့၊ သမီးပေးပြီး သားမက် မွေးတယ်လေ။ ဒီကောင်လေးကို ခင်ဗျား ပြောမှ မြင်ဖူးတာပါ။ ဒါပေမယ့် သူ့သတင်းကိုတော့ ကြားပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော်က ဦးကျင်စိန်ရဲ့ အဆက်အသွယ်နဲ့ ရောက်လာတော့ ကိုယ်နဲ့ပြိုင်ဘက် ကိုယ့်ရန်သူ အကြောင်းကို သိထားရမယ် မဟုတ်လား။ မှားတာ မှန်တာ အပထား"

"ပြော်ပါဦး သူ့ အကြောင်းကို"

"တွင်ခုံပိုင်ရှင်တစ်ယောက်ရဲ့ သား။ ဆယ်တန်းမအောင်ဘူး။ ဦးမြမင်းရဲ့ သမီးနဲ့ညားတယ်။ ဦးမြမင်းက စီမံကိန်းချပေးပြီး ကောင်လေးက လက်တွေ့ လုပ်တယ်၊ တမူးလမ်းကနေပြီး ဂျစ်ကားသွင်းလာတာ ရှစ်စင်းရှိပြီ။ ဒီဘက်ကနေ ပြီး ပတ္တမြားရယ်၊ နီလာရယ်၊ စိန်ရယ်၊ အိန္ဒိယပိုက်ဆံရယ် ခိုးထုတ်တယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ ဘိန်းဖြူလုပ်တယ်"

ကိုထွန်းအောင်က တစ်ဖက်ခန်းကို လှမ်းကြည့်သည်။ တစ်ဖက်ခန်းက စကားပြောသံ၊ ဇွန်းသံ၊ ခက်ရင်းသံများကို ကြားနေရသည်။ ပျော်ပွဲစားရုံသည် အသံဗလံများဖြင့် ဆူညံလျက်ရှိသည်။ ကိုထွန်းအောင်က အသံကို နှိမ့်လိုက်သည်။ အသံကို နှိမ့်ပြောသည့်တိုင် သူ့အသံက ကျယ်နေသေးသည်။ အရှိန်က လည်း အတော်ရနေပြီ။ အိုးဘရန်ဒီ ငါးခွက်လောက်ဝင်ပြီးနေပြီ။ ။

"မုံရွာမှာ ဘိန်းဖြူလုပ်တဲ့လူ နှစ်ဦးပဲ ရှိတယ်၊ တစ်ဦးက ကျွန်တော်တို့။ ကျွန်တော်တို့ ဆိုတာက ဦးကျင်စိန်ရဲ့ အဆက်အသွယ်တွေ။ ဦးကျင်စိန်တို့ ဘိန်းဖြူလုပ်တဲ့လမ်းက လားရှိုး၊ မန္တလေး၊ မုံရွာ။ နေလင်းအောင် ဘိန်းဖြူ ချတဲ့ လမ်းက တာချီလိတ်၊ တောင်ကြီး၊ မန္တလေး၊ မုံရွာ။ ကိုယ့်လမ်းနဲ့ ကိုယ်။ သူ့ လမ်းနဲ့ သူ၊ သူတို့လမ်းကို ကျွန်တော်တို့ မသွားဘူး။ ကျွန်တော်တို့ လမ်းကိုလဲ သူမလာဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ လမ်းကို သူလာရင် ခံသွားရမှာပေါ့။ ဘိန်းဖြူချရင် ဒီကောင်က သူကိုယ်တိုင် လုပ်တဲ့အခါလဲ ရှိတယ်။ ကောင်မလေးတွေ မွေးပြီး လုပ်တဲ့ အခါလည်း ရှိတယ်။ ဒီကောင်က ဘိန်းဖြူကူးရုံတွင် မကဘူး။

သူကိုယ်တိုင်လည်း ဘိန်းဖြူချတယ်။ ဘိန်းဖြူချတာမှ ရင့်နေပြီ၊ လိုင်နင်သွင်းတဲ့ အဆင့်တောင် ရောက်နေပြီ"

"လိုင်နင်ဆိုတာ ဘာလဲဗျ" ကိုထွန်းအောင်က ပြုံး၍ ကိုမြင့်ကို ကြည့်သည်။

"လိုင်နင်"ဆိုတာ နံပါတ်ဖိုးအမှုန့်ကို အရေဖျော်ပြီး အကြောထဲကို ဆေး ထိုးအပ်နဲ့ သွင်းတာ။ ခု ဒီကောင် ဒီအဆင့်ရောက်နေပြီ။ ဂျင်ထိုးတယ်၊ မန္တလေး ရောက်ရင် ရဟိုင်းဈေးနားက ဗိုလ်ကတော်ကျ စိန်ပွဲစားအမျိုးသမီး တစ်ယောက်နဲ့ အတူနေတယ်။ တောင်ကြီးမှာ တရုတ်ကပြားမတစ်ယောက် ယူထားတယ်။ တာချီလိတ်မှာ ရှမ်းအမျိုးသမီး တစ်ယောက် ယူထားတယ်။ ဒီကောင်က သေနတ်အမြဲကိုင်တယ်။ သူကိုင်တဲ့ သေနတ်က ကိုးမီလီမီတာ ဘရောင်နီ ပစ္စတို၊ ကဲ ခင်ဗျား ဘာသိချင်သေးသလဲ"

ကိုထွန်းအောင်က နေလင်းအောင် အကြောင်းကို ခရေစေ့တွင်းကျ ပြော ပြသည်။ သိသည့်အတွက် ဂုဏ်ယူနေဟန်လည်း ရှိသည်။

"သိလှချေလားဗျ"

"သိအောင် လုပ်ထားရတာပေါ့။ နေလင်းအောင်က ကိုယ့်ရန်သူဆိုတော့ သူ့ အကြောင်းကိုသိအောင် လေ့လာရတာပေါ့။ သူ့အကြောင်းကို ဦးကျင်စိန် အဆက်အသွယ်တွေဆီက ရတာ။ ဘယ်လောက်အထိ မှန်မမှန်တော့ ကျွန်တော် မသိဘူး။ ခု ဘိန်းဖြူက မုံရွာရောက်လာပြီ။ မုံရွာကနေ ချင်းတွင်းအနောက် ဘက် ကမ်းနဲ့ ဧရာဝတီ အနောက်ဘက်ကမ်းကို ဖြန့်ဖို့ စီစဉ်နေကြတယ်။ ဒီမှာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ နေလင်းအောင်တို့ နယ်လုနေကြတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့က အဆက် အသွယ်တွေ ရှာနေတယ်။ သူကလဲ သူ့အဆက်အသွယ်တွေနဲ့ သူ လုပ်ဖို့ ကြိုးစား နေတယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဒီနယ်ကို ဈေးကွက်ထဲ အရောက်မခံနိုင်ဘူး။ ပြိုင်လု ရမှာပဲ။ ခုတောင် သူ့အဆက်သွယ်တွေ ကျွန်တော်တို့ဘက် ရောက်လာကြ ပြီ။ ကျွန်တော်တို့ဘက် လာလို့တော့ သူ့လူတွေကို အပြတ်ချ်လွှတ်မှာပဲ"

ကိုထွန်းအောင်မျက်နှာက တကယ်လုပ်မည့်ဟန် ပေါ်နေသည်။ "ခင်ဗျားတို့ ဟာက နိုင်သူစားတမ်း ဖြစ်နေပြီ"

ကိုမြင့်က မသက်မသာဖြင့် ပြောသည်။ သူ့ အသံက ညည်းသံပါနေ သည်။

"ဒါပေါ့၊ ကိုယ်ကနိုင်ရင် ကိုယ်ကအပြတ်စားမှာပဲ၊ သူက နိုင်ရင်လဲ ကိုယ် အပြတ်ခံရမှာပဲ၊ ဒီလိုမှ မပြတ်ရင် ခံသွားရမှာပေါ့၊ ဒီကောင့်လက်ချက်ကြောင့် မန္တလေးက ကျွန်တော်တို့အဆက်သွယ်တွေ တော်တော်များများ ပါသွား ပြီလေ။ သူ့အလှည့်လည်း တစ်နေ့တော့ ကြုံရဦးမှာပဲ။ သူကိုယ်တိုင် မိရင်မိ သူကိုယ်တိုင် အမိမခံနိုင်ရင် သူ့ အဆက်အသွယ်တွေထဲက တစ်ကောင်ကိုတော့ ကျားစာကျွေးရ မှာပေါ့"

ကိုမြင့် သက်ပြင်းကိုချသည်။ သူက ဆရာဦးစံကောင်း၏ ဆုံးမသွန် သင်မှု ကို ခံခဲ့ရသည်။ စာကလေး ပေကလေး မတောက်တစ်ခေါက် ဖတ်ဖူးသည်။

ထောင်ထဲသို့လည်း ရောက်ခဲ့သည်။ သည်တော့ ဘဝအတွေ့အကြုံကလေး တွေ ရှိသည်။ အသိပညာကလေးရှိလာသည်။ အသိကလေး ရှိလာသည်တွင် စဉ်းစား နှိုင်းချိန်တတ်လာသည်။

ယခုပင် စဉ်းစားချင့်ချိန်နေရပြီ။

ကိုထွန်းအောင်တို့က မှောင်ခိုကူးရာ၌ ဘာမျှ မစဉ်းစား၊ လုပ်စရာရှိ သည်ကို ရဲရဲလုပ်သည်။ မည်သည့် အရောင်းအဝယ်မျိုးကို လုပ်မည်နည်း။ လုပ်ရန် အဆင်သင့်၊ ဘိန်းဖြူ အရောင်းအဝယ် လုပ်ဦးမည်လော။ လုပ်လိုက် မည်၊ ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက်ကို အပြတ်ရှင်းဦးမည်လော၊ ရှင်းလိုက်ဦးမည်။ ဘာမျှ ဝန်မလေး။

သည်လိုစိတ်မျိုး ထားနိုင်တော့ သူ့အတွက် အဆင်ပြေသည်။ နောင်ခါ လာ နောက်ခါချေး။

ကိုမြင့်က သည်လိုမလုပ်နိုင်၊ တွေဝေသည်၊ ဆုတ်ဆိုင်းသည်။ ပညာ ဗဟုသုတကလေး အသင့်အတင့်ရှိသဖြင့် အစဉ်းစားကြီးသည်၊ သည်အဓိပ္ပာယ် ဖြင့် ကြည့်လျှင် အသိပညာတွေ ရှိနေခြင်းသည် စိတ်ဆင်းရဲရသည်ဟုပင် ကိုမြင့် ထင်ချင်လာသည်။

နိုင်ရာစား လောကကြီးတွင် အသိပညာတွေ ရှိနေခြင်းသည် ဘာမျှ အသုံးမဝင်။ သည်လောကကြီးက မျက်ကန်းသဖွယ်၊ အစဉ်းစားအဆင်ခြင်မရှိ၊ မိုက် မိုက်ကန်းကန်း ပြတ်ပြတ်သားသား လုပ်နိုင်မှ တော်ကာကျသည်ဟုပင် ထင်ချင် လာသည်။

ညီငယ်က နံပါတ်ဖိုးသမားဖြစ်ပြီး အစ်ကိုက နံပါတ်ဖိုး အရောင်းအဝယ် လုပ်သူ ဖြစ်နေရသည့် ကိုထွန်းအောင်တို့အဖြစ်ကို ကြည့်၍ စိတ်မကောင်း။

“ကျွန်တော်ထင်တယ်၊ တချို့ ဘိန်းဖြူ အရောင်းအဝယ်လုပ်တဲ့ ရည်ရွယ် ချက်ဟာ စီးပွားရေးသဘောသက်သက် မကတော့ဘူး၊ ဒီပြင် ရည်ရွယ်ချက်တွေ ရှိ လိမ့်ဦးမယ်၊ လူငယ်တွေကို ဘိန်းဖြူနဲ့ မှိုင်းတိုက်၊ လူငယ်တွေရဲ့ တက်ကြွတဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ၊ တော်လှန်တဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ၊ မဟုတ်မခံတဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ အညွန့်တုံးသွားအောင်များ တမင်လုပ်နေကြသလား မသိဘူး၊ ဒီအထဲမှာ ထမင်း လေးတစ်လုတ်စားဖို့အတွက် ဘိန်းဖြူ အရောင်းအဝယ် လုပ်နေကြရတဲ့ ခင်ဗျား တို့ တစ်တွေဟာ ဘုမသိ ဘမသိနဲ့ တရားခံတွေ ဖြစ်နေကြရတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ကျွန်တော် မပါနိုင်ဘူး ကိုထွန်းအောင်၊ ကျွန်တော် တရားခံ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော် တရားခံအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

ကိုမြင့် စားပွဲကို လက်သီးနှင့်ထုရင်း ပြောသည်။ သူ့ အသံက ကျယ် သွား သည်။ သူ့မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်ဝဲနေသည်။ ။

လုံလောက်သည့် အကြောင်းမရှိဘဲ ပေါက်ကွဲနေသော ကိုမြင့်ကို ကြည့် ၍ ကိုထွန်းအောင် အံ့အားသင့်နေသည်။

ကိုမြင့်ရောက်သွားသည့်အခါတွင် အေးမ၏ မျက်နှာသည် ကြည်နေသည်။

ဆံပင်များက ပုခုံးပေါ်သို့ ဝဲကျနေကြသည်။ အင်္ကျီနံ့သာရောင်၊ လုံချည် အနုဝါရောင်ထဲတွင် အေးမ၏ အလှသည် ဝင်းနေသည်။

“အစ်ကို တစ်နေ့က အိမ်လာသေးတယ်ဆို” အေးမက ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်။

“လာတာပေ့ါ၊ အေးမကော ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်သလဲ”

“နှစ်ရက် သုံးရက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ အစ်ကိုတို့ သတင်းကိုလဲ တိုးပြော လို့ အားလုံး ကြားပြီးပါပြီ၊ မမချစ်မေကလဲ ပြောပြတယ်” ။

| အေးမက ကိုမြင့်ကိုကြည့်၍ ရယ်သည်။ အေးမက မင်းကင်းနားက ကန်ရွာတွင် ကိုမြင့်တို့လှေများ အဖမ်းခံရသည့် ကိစ္စကို ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“ကံမကောင်းချင်တော့ ဒီလိုပဲပေ့ါလေ၊ အေးမကော ခု မန္တ လေးမှာပဲလား”

“သွားတုန်းကတော့ မန္တလေးပဲ၊ ဟိုကျမှ ပစ္စည်းလေးတစ်ခု ရမယ်ဆိုတာ နဲ့ တာချီလိတ်ကို သွားတာ အပြန်မှာ တောင်ကြီးကို ခဏဝင်ခဲ့သေးတယ်”

“မော်တော်ကားနဲ့လား”

“ဟင့်အင်း၊ လေယာဉ်ပျံနဲ့”

သည်လောက်ဆိုလျှင် ကိုမြင့်သိပြီ၊ အေးမ၏ အဆင့်က မော်တော်ကား ဖြင့် အရောင်းအဝယ်လုပ်သည့် အဆင့်မဟုတ်တော့။ လေယာဉ်ပျံဖြင့် အရောင်း အဝယ်လုပ်သည့် အဆင့် ရောက်နေပြီ။ လေယာဉ်ပျံနှင့် အရောင်းအဝယ်လုပ်သည့် ပစ္စည်းမျိုးဆိုလျှင် အရင်းအနှီးက ကြီးမည်၊ အေးမသည် နေလင်းအောင်၏ “ဘော်ဒါ” ဖြစ်နေသည်ဆိုသည့် မချစ်မေ၏ ဈေးစကားသည် မှန်နိုင်လောက်သည်။ နေလင်းအောင်က တောင်ကြီး၊ တာချီလိတ်ဖက်မှ ဘိန်းဖြူ ချနေသည်ဟု | ကိုထွန်းအောင်က ပြောဖူးသည်။ သည်စကားတွေကို ဆက်စပ်ကြည့်လိုက်လျှင် အေးမသည် နေလင်းအောင်၏ ဘိန်းဖြူကို သယ်ယူနေသည့် မိန်းမငယ်ကလေး တစ်ယောက် မဟုတ်ဟု မည်သူမျှ မပြောနိုင်။

သည်ခေတ်တွင် မည်သူ့ကိုမျှ စိတ်မချရ။ အားလုံးဖြစ်နိုင်သည်။ မဖြစ်နိုင်သည်ဟု ထင်သည့် အရာတို့လည်း ဖြစ်လာတတ်သည်။ အေးမသည် နေလင်း

အောင်၏ ဘိန်းဖြူ အဆက်အသွယ်များထဲတွင် မပါဟု မည်သူပြောနိုင်သနည်း။ သူစတွေ့စဉ်က အေးမသည် မုံရွာ–တမူး လမ်းမပေါ်မှ ဘတ်စ်ကားဖြင့် ကူးသည် ခေါက်သည် သွားနေသည့် အသေးတကာ့အသေးစား မှောင်ခိုမလေး တစ်ယောက် သာ ဖြစ်၏။ မချစ်မေတို့ထံမှ လက်ဝေခံရသည့် မှောင်ခိုမလေးတစ်ဦးသာ ဖြစ်၏။ သူ့အရင်းအနှီးသည် အလွန်ဆုံးရှိပါမှ တစ်ထောင်ထက် မများနိုင်။

ယခု အေးမ နယ်ချဲ့လာပြီ၊ မန္တလေး–မုံရွာကို ကူးနေပြီ၊ ထိုမျှမက တာချီလိတ်–တောင်ကြီးတို့ဘက်သို့ပင် အိမ်ဦးနှင့် ကြမ်းပြင်ပမာ ကူးနေပြီ။ ကျိုင်းတုံဘက်သို့ လေယာဉ်ပျံ လက်မှတ်ရဖို့ဆိုသည့် ကိစ္စသည် လွယ်ကူသည့် ကိစ္စမဟုတ်၊ ထို့ထက် ကျိုင်းတုံမှ သည်ဘက်သို့ ပစ္စည်းသယ်ရသည်ဆိုသည့် ကိစ္စသည် သာ၍မလွယ်၊ အဆက်အသွယ် အလွန်ကောင်းရမည်။ လူဝင်မှုဌာန၊ အကောက်ခွန်ဌာန၊ လေယာဉ်ဌာန စသည် စသည်တို့နှင့် အဆက်အသွယ်ကောင်း ရသည်။

“ထိုင်လေအစ်ကို၊ ဘာငိုင်နေတာလဲ” သည်တော့မှ ကိုမြင့် သတိရပြီး ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။ “အရီးလေးတို့၊ တိုးတို့ကော”

“အမေက မိုးညှင်းမှာ ဥပုသ်ရက်ရှည် သွားစောင့်နေတယ်၊ တိုးကတော့ သာစည်လမ်းဘက်က သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီတဲ့၊ ထွက်သွားလေရဲ့၊ အစ်ကို ကော ဘယ်လိုစိတ်ကူးရလဲ အရောင်းအဝယ် ဆက်လုပ်မလား”

အေးမ၏ မေးခွန်းက အရေးကြီးသည်။ ဟုတ်သည်။ သည်မေးခွန်းသည် သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဘဝတွင် အရေးကြီးသည့် မေးခွန်းဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်

ယောက်သည် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ကြပြီ၊ တစ်ယောက်သဘောကို တစ်ယောက် က သိသင့်သလောက် သိခဲ့ကြပြီ၊ တစ်ယောက်၏ ရင်ကို တစ်ယောက် ဖွင့်ပြခဲ့ ကြပြီးပြီ။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ချစ်ရေး လွမ်းရေးအကြောင်း ပြောချင်ခဲ့ကြသည်။ ပြောလည်းပြောခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် ချစ်ရေးလွမ်းရေးအကြောင်းကို ပြောလျှင် သည်တစ်ခုတည်းဖြင့် ကိစ္စမပြီး၊ ဝမ်းရေးအကြောင်းသည် ယှဉ်လျက်ပါလာသည်။ လွမ်းကြ ချစ်ကြသည်က ဟုတ်ပါပြီ၊ သို့ရာတွင် လွမ်းကြောင်း ချစ်ကြောင်းပြောပြီး တော့ကော၊ ဘာပြောရမည်နည်း။ အချစ်သည် နှလုံးသား၏ ကိစ္စဖြစ် သည်မှာ မှန်သည်။ သို့ရာတွင် နှလုံးသားကိစ္စ ခိုင်မြဲစေရန်မှာ နှလုံးသားတစ်ခု တည်းနှင့် မပြီးတော့၊ ဦးနှောက်ပါလာရသည်။

သည်အချက်ကို သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး နားလည်ကြသည်။ စဉ်းစားဉာဏ်ဖြင့် သိရှိနားလည်ကြခြင်းမဟုတ်၊ ဘဝဖြင့် ခံစားသိရှိလာခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ရှေ့ရေးကို မပြောကြ၊ သည်အချိန် တွင် ရှေ့ရေးကို တိုင်ပင်နေခြင်းသည် ရေတွင် အရုပ်ရေးသလိုသာ ဖြစ်လိမ့် မည်။ ဤသည်ကို သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး နားလည်ကြသည်။ ကိုမြင့်က သည် အချက်ကို အလေးအနက်ထားသည်။ သူ့တွင် အလုပ်အကိုင်မရှိ၊ အရင်းအနှီး မရှိ၊ ကျောထောက်နောက်ခံလည်း မရှိ၊ သည်အခြေအနေမျိုးတွင် ရှေ့နေရေး ထိုင်ရေးကို မပြောချင်၊ အေးမက မုံရွာလို မြို့ကြီးတစ်မြို့တွင် အခြေတကျ နေနိုင်ပြီ။ သူက ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် ကပ်နေရသည့် ဘဝ၊ သည်လို ဘဝမျိုးမှာ နေ၍ အတူနေရန်များ ပြောလျှင် အထင်သေးမည် မုချ။ အေးမက အထင်မသေး သည့်တိုင် သူ့အမေက အထင်သေးမည်မှာ သေချာသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုမြင့် ဘက်က သည်စကားကို မပြောချင်သေး၊ ယခု အေးမက အလုပ်အကိုင် အကြောင်းကို စပြောနေပြီ။

ကိုမြင့် မည်သို့ ဖြေရမည် မသိ၊ ငိုင်နေသည်။

"တကယ်တော့ ဦးကျင်စိန်အတွက် အစ်ကိုတို့ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတာ၊ သူက ထောက်ပံ့ဖို့ ကောင်းတာပေါ့၊ သူ့အစား အစ်ကိုတို့က ထောင်ကျခံခဲ့ ရတာပဲ။ | အစ်ကိုက ငွေလေးဘာလေး မတောင်းဘူးလား"

"မတောင်းပါဘူး၊ အစ်ကိုက ဦးကျင်စိန့်ကို မြင်လဲ မမြင်ဖူးဘူး၊ တိုက် ရိုက်လဲ ဆက်သွယ်ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က တစ်ဆင့် ဆက်ရတာ အဲဒီသူငယ်ချင်းကလဲ သူနဲ့တိုက်ရိုက် အဆက်အသွယ် မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ အဆက်ရတာ"

အေးမက ဦးကျင်စိန် လောဘကြီးကြောင်း၊ ဦးကျင်စိန် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲကြောင်းတို့ကို ဇာတ်စုံခင်းပြသည်။ ကိုမြင့်သည်စကားမျိုးတွေကို နား မထောင်ချင်၊ မချစ်မေ ပြောသလို အေးမသည် နေလင်းအောင် ကိုယ်စားလှယ်လော၊ သူ့စကားများကို ထောက်လျှင် မှန်နိုင်သည်ဟု ကိုမြင့် ယူဆသည်။

သည်အကြောင်းတွေကို သူမပြောချင်၊ မကြားချင်။

"သူတို့ အကြောင်းထက် အစ်ကိုတို့ အကြောင်းကို ပြောတာကပိုပြီး အဓိပ္ပာယ်ရှိပါတယ်"

အေးမက သူ့ကို နားမလည်နိုင်သလို ဖျတ်ကနဲ လှမ်းကြည့်သည်။ "အစ်ကိုတို့အကြောင်းဆိုတာ ဘာကို ပြောတာလဲ အစ်ကို"

"အစ်ကိုတို့ရဲ့ နေ့ရေးထိုင်ရေးပွဲ၊ အစ်ကိုဒီလို ကြာကြာ မနေချင်ဘူး။ ဒီလို ကြာကြာနေရင် အစ်ကို တစ်ခုခု လုပ်မိမယ်၊ အေးမလဲ ဒီလို ကြာကြာ မနေစေချင်ဘူး၊ တစ်ခုခု ဖြစ်လိမ့်မယ်" ။

"ဘာတစ်ခုခု ဖြစ်ရမှာလဲ၊ အေးမကို အစ်ကိုမယုံဘူးလား"

အေးမက မျက်မှောင်ကုတ်၍ မေးသည်။ "ယုံတာ မယုံတာနဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ ရှောင်နိုင်တာ မရှောင်နိုင်တာနဲ့ ဆိုင်တယ်"

| ကိုမြင့်က တစ်လုံးချင်း အလေးအနက် ပြောသည်။ အေးမက ကိုမြင့် ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ကိုမြင့် မျက်လုံးများက သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့ကို စိတ်မချသည့်အကြည့်။

"ဘာကို မရှောင်နိုင်ရမှာလဲ၊ အေးမ ဒီအလုပ်လုပ်တာ ကြာပါပြီ။ မကြောက်ပါဘူး၊ လုပ်ရဲရင် ခံရဲရမယ်၊ ဘာလဲ အစ်ကိုက အေးမဟာ မှောင်ခို မလေး တစ်ယောက်ဖြစ်လို့ ပျက်စီးသွားမှာ စိုးရိမ်သလား၊ အေးမ ဒီလောက်တော့ လဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းသိမ်းတတ်ပါတယ်၊ အေးမကို ဒီလောက် အထင် မသေးပါနဲ့"

အေးမ လေသံက တင်းမာနေသည်။ အေးမသည် သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်စိတ်ချသည်။ ခက်သည်က မှောင်ခိုအရောင်းအဝယ်လုပ်သည့် မိန်းကလေးရွယ်ရွယ်ဆိုလျှင် လူတွေက အထင်သေးချင်သည်။ သက်ာမကင်းသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်တတ်ကြသည်။ သည်အထဲတွင် ကိုမြင့်လည်း ပါသည်ဟု အေးမ ထင်သည်။

မှောင်ခိုလုပ်သည့် မိန်းကလေးရွယ်ရွယ်တိုင်း ပျက်စီးရမည်လော၊ ဤ သည်ကို အေးမ မခံနိုင်။

မှောင်ခိုလုပ်သည့် မိန်းကလေးရွယ်ရွယ်တွေ မပျက်စီးဟု အေးမ မဆို၊ ပျက်စီးသွားကြသူတွေကို သူ မြင်ခဲ့ဖူးပြီ၊ သူ့ရှေ့တွင် မစန်းရင်တစ်ယောက် သင်ခန်းစာကောင်းကောင်း ပြသွားပြီ၊ မစန်းရင်သာ မဟုတ်၊ အချို့ အချို့သော မိန်းကလေးရွယ်ရွယ်တို့ ပျက်စီးသွားသည်ကိုလည်း အေးမ မြင်ခဲ့ဖူးပြီ၊ မုံရွာ

မြသန်းတင့် ကလေးဝ လမ်းတွင် လည်းကောင်း၊ ကလေးဝ-တမူးလမ်းတွင် လည်းကောင်း ပေါင်းစုံတွင် တွေ့ခဲ့ဖူးပြီ၊ သို့ရာတွင် သူတို့ ပျက်စီးတိုင်း သူပျက်စီးရမည်လော။

မှောင်ခိုအရောင်းအဝယ်လုပ်ခဲ့သည့် သက်တမ်းတစ်လျှောက်တွင် သူ့ကို ထိကပါး ရိကပါး လုပ်ခဲ့သူတွေကို အေးမတွေ့ခဲ့လှပြီ။ သည့်အထဲတွင် ရွှေဝင်း တို့လို မှောင်ခိုကုန်သည် အချင်းချင်းတွေထဲကလည်း ပါသည်။ ကားသမားတွေ လည်း ပါသည်။ အစိုးရအမှုထမ်းတွေလည်း ပါသည်။ တော်ရုံတန်ရုံ ထိကပါး ရိကပါး လုပ်ခြင်းကိုတော့ အေးမ သည်းခံသည်။ သည်ခေတ်က သည်အလုပ်မျိုး ကို လုပ်လျှင် သည်လောက်တော့ တွေ့ရမည်။ သို့ရာတွင် ထိုထက်လွန်ကဲလာ လျှင်မူ အေးမ နည်းနည်းမျှ သည်းမခံ။ ယုဇလယ်စခန်းတွင် ပါးစပ်သရမ်းခဲ့သည့် ရွှေဝင်းကို အေးမ ပါးရိုက်ခဲ့ဖူးပြီ။

"အေးမကို အစ်ကိုက အထင်သေးလို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အေးမ ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းသိမ်းနိုင်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုတာ အစ်ကို ယုံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မှောင်ခိုလောကဆိုတာ နိုင်ရာစားလောက။ အားကြီး သူက အားနည်းသူကိုစား၊ အရင်းအနှီးကြီးသူက အရင်းအနှီးနည်းသူကို ဝါးမျိုး နေတဲ့ လောကကြီး မဟုတ်လား။ ဒီတော့ အစ်ကိုစိတ်မချဘူး။ တော်တော်ကြာ မသမာ သူနဲ့ တွေ့မှဖြင့်

အေးမ ကိုမြင့်ကိုကြည့်၍ ရယ်သည်။ ကိုမြင့်က အစိုးရိမ်ကြီးသည်ဟု အေးမ ထင်သည်။

"အေးမအတွက် ဒီလောက် မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ အေးမမှာ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်း အမြဲတမ်းပါတယ်။ အေးမကို လာပြီး ထိကပါး ရိကပါး လုပ်ရဲတဲ့လူ လုပ်ကြည့် စမ်း။ ဓားနဲ့ထိုးပစ်လိုက်မှာပဲ။ ဒီလိုလုပ်လို့တော့ ဘာရမလဲ"

အေးမက ဓားမြှောင်ဖြင့် တွက်ဟန်လုပ်ပြသည်။ မာန်ဖီနေသည့် ကျား သစ် မလေးတစ်ကောင်နှင့် တူနေသည်။

"အစ်ကိုကတော့ စိတ်ပူတယ်။ အစ်ကိုဒီအတိုင်း ကြာကြာနေလို့ မဖြစ် ဘူး။ ဒီအတိုင်း ကြာကြာနေရင် အစ်ကိုထင်ရာတွေ လျှောက်လုပ်လိမ့်မယ်။ အစ်ကိုရှေ့မှာ လူငယ်တွေဟာ ပျက်စီးသွားကြတယ်။ ပညာစကောစကနဲ့ ပျက်စီး သွားတဲ့ လူငယ်တွေ၊ ပညာတတ်ပြီး လေလွင့်ပျက်စီးသွားတဲ့ လူငယ်တွေ အများ ကြီး အစ်ကိုတွေ့ ဖူးတယ်။ စားဝတ်နေရေးက ကျပ်တည်း၊ အလုပ်ကလဲ အလွယ် တကူ ရှာမရတဲ့ အခါကျတော့ ဒီလူငယ်တွေဟာ လေလွင့်ပျက်စီးသွားကြရတယ်။ စား ဝတ်နေရေး ကျပ်တည်းလာတဲ့ အခါကျတော့ ဘာကိုမှ မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘူး။ လုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်လာကြတယ်။ မိန်းကလေးတွေကျတော့ ပိုဆိုးတယ်။ သူတို့ကျတော့ ပျက်စီးပြီး လမ်းမပေါ် ရောက်သွားကြရတယ်။ စားဝတ်နေရေး ချောင်လည်အောင်ဆိုပြီး လုပ်ရင်းကိုင်ရင်းနဲ့ စုံစုံမြုပ်သွားကြရတယ်"

အေးမက ကိုမြင့်ကို ကြည့်သည်။ ကိုမြင့်က စိတ်ပါလက်ပါ ပြောနေ သည်။ သူ့မျက်နှာသည် ခံစားချက်ကြောင့် ရှုံ့မဲ့နေသည်။ ။

"အစ်ကိုဟာ အစတုန်းက မှောင်ခိုမလုပ်ခဲ့ဘူး။ မှောင်ခိုသမားဆိုရင် အထင်သေးချင်တယ်။ ယောကျ်ားလေးဆိုရင်လဲ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ကိုင်မစားချင်လို့ အလွယ်လမ်းလိုက်တယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်။ မိန်းကလေးဆိုရင်လဲ ဝတ်ချင်စားချင်လို့ လုပ်ကြတာလို့ ထင်ခဲ့တယ်။ အပေါ်ယံ ကြည့်ရင်တော့ ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တိုင် မှောင်ခိုသမားတွေနဲ့ အတူနေပြီး ကိုယ်တိုင်ဝင်လုပ်ကြည့်တဲ့ အခါကျတော့ အစ်ကိုသိလာတယ်။ မှောင်ခိုလုပ်တာဟာ ပန်းခင်းတဲ့လမ်းကိုလျှောက်ရသလို သက်သက်သာသာ လုပ်ရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ပင်ပန်းတယ်။ အဖမ်းအဆီးခံရမဲ့ အန္တရာယ် အမြဲတမ်းရှိနေတယ်။ ပစ္စည်းအသိမ်းခံရမလားလို့ ရင်တထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေရတယ်။ တစ်ခါတလေမှာ ဘဝ တစ်ခုလုံးနဲ့ အသက်တစ်ချောင်း စွန့်လွှတ်ရတဲ့အခါမျိုးတွေလဲ ရှိတတ်တယ်ဆိုတာ အစ်ကိုတွေ့လာရတယ်။ ဒီတော့ အစ်ကိုမှောင်ခိုသမားကို အထင်မသေးချင်တော့ဘူး။ အထင်မသေးရက်တော့ဘူး။ အမြတ်ရရင်၊ ငွေရရင် စက်တိုင်တက်ရစေတော့ဆိုတဲ့ ငွေလုံးငွေရင်းနဲ့ လုပ်နေတဲ့ ကုန်သည်ကြီးတွေက လွဲရင်မှောင်ခိုသမားအများထုဟာ ဝိသမလောဘစိတ်ဝင်နေတဲ့ ဘီလူးသဘက်တွေ မဟုတ်ဘူး။ ဒုက္ခသည်တွေဆိုတာ အစ်ကိုတွေ့လာရတယ်"

"ဒါဖြင့် အစ်ကိုက မှောင်ခိုလုပ်ငန်းကို ထောက်ခံနေတာပေါ့" ကိုမြင့်က ခေါင်းကို ရမ်းသည်။

"ဟင့်အင်း။ မထောက်ခံပါဘူး။ အစ်ကိုဟာ မှောင်ခိုလုပ်ငန်းကို ကောင်းတယ်မှန်တယ်လို့ အခုလဲ မယုံကြည်ဘူး၊ ဘယ်တုန်းကမှလဲ မယုံကြည်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ထမင်းတစ်လုတ် မှန်မှန်စားဖို့ မရှိမဲ့ ရှိမဲ့လုပ်နေရတဲ့ မှောင်ခိုသမား လေးတွေကိုတော့ အစ်ကို ကိုယ်ချင်းစာတယ်။ အစတုန်းက မှောင်ခိုသမား အများစုဟာ လူကောင်းတွေပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီလောကထဲ ရောက်သွားတော့ တဖြည်းဖြည်း အကြင်နာတရားတွေ ခေါင်းပါးလာကြတယ်။ ကရုဏာ တရား တွေ ကင်းလာကြတယ်။ မလစ်နဲ့ လစ်ရင် လည်လှီးမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ထားမျိုး ဝင်လာကြတယ်။ အတ္တကြီးလာကြတယ်။ နဂိုက နူနယ်တဲ့ နှလုံးသားတွေဟာတဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျိုးပေါင်းတက်ပြီး မာကျောလာကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ လူတွေဟာ တရားပျက်လာကြတယ်။ ဒါပေမယ့် လူတွေရဲ့ အကျင့်စာရိတ္တကို ပြန်ထူတောင် ဖို့ကတော့ မျိုးဆက်တစ်ဆက်လောက် ကြာလိမ့်မယ်။ အစ်ကိုလဲ ဒီလို ကြာကြာ မနေချင်တော့ဘူး။ အလုပ်ရှာတော့လဲ အလုပ်က အဆင်မပြေ။ မှောင်ခိုလုပ်တော့ လဲ လူအဖမ်းခံရ ပစ္စည်း အသိမ်းခံရဆိုတော့ အစ်ကို့မှာ ဘာလုပ်စရာ ကျန်တော့ လို့လဲ။ အစ်ကို နှလုံးသားထဲ ကျိုးပေါင်းတက်ချင်လာပြီ၊ ထွက်ပေါက်မရှိတော့ မွန်းကျပ်နေပြီ"

ကိုမြင့်က သက်ပြင်းချပြီး ဆေးပြင်းလိပ်ကို ဖွာသည်။ ဆေးပြင်းလိပ် | က မီးမရှိတော့။ အေးမက ခပ်ငေးငေးဖြင့် သူ့ကို ကြည့်နေသည်။

"အစ်ကိုပြောတာတွေလဲ ဟုတ်သလောက် ဟုတ်ပါတယ်လေ။ ဒါပေမယ့် အေးမတော့ ဒါတွေကို သိပ်မစဉ်းစားဘူး။ စဉ်းစားရတာ ခေါင်းခြောက်တယ်။ အချိန်ကုန်တယ်၊ ခက်တာက ခုခေတ်ကြီးမှာ လုပ်စရာရှိရင် မြန်မြန်လုပ်မှ ဖြစ်တာ။ စဉ်းစားချိန်မရဘူး။ စဉ်းစားရင် ကိုယ်က နောက်ကျ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ အစ်ကိုကော ဒီမှာ ဘယ်လောက် ကြာကြာနေဦးမလဲ။ သစ်ချောက်မိုင်းကို ပြန်ဦးမှာလား၊ အရောင်းအဝယ် လုပ်ဦးမှာလား"

"သစ်ချောက်မိုင်းကို ပြန်လို့မရသေးပါဘူး။ သစ်ချောက်မိုင်းမှာ အလုပ် မှ မရှိဘဲ ပြန်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ"

"ဒါဖြင့် အေးမနဲ့ အတူတူ အလုပ်လုပ်ပေ့ါ။ ရေ့လထဲမှာ အေးမ ကျိုင်း တုံဘက်ကို သွားဖြစ်လိမ့်မယ်။ လိုက်ခဲ့ပါလား"

"အေးမ တစ်ယောက်တည်းလား"

"မမချစ်မေကတော့ လိုက်ချင်တယ်ပြောတာပဲ၊ သိပ်တော့ မသေချာသေး ဘူး၊ သူ မလိုက်လဲ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ မန္တလေးရောက်ရင် အဖော်တွေ တွေ့မှာပေ့ါ"

"အလုပ်က ကိုယ်ပိုင်လား၊ သူများဟာလား"

အေးမက သူ့ကို ခပ်တွေတွေ ကြည့်နေသည်။

"တောင်ကြီးလို၊ ကျိုင်းတုံလို လမ်းမျိုးမှာ အေးမရဲ့ ကိုယ်ပိုင် အရင်းအနှီး နဲ့ ဘယ်လုပ်နိုင်ပါ့မလဲ အစ်ကိုရယ်၊ သောင်းချီလုပ်ရတဲ့ အလုပ်မျိုးကို အေးမ | ဘယ် တတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ သူများရဲ့ အလုပ်ပေ့ါ"

အေးမ အသံက ညည်းသံပေါက်နေသည်။ မျက်နှာကလည်း စိတ်ရှုပ် သည့် အမူအရာ၊ သူများအရင်းအနှီးပင် ဖြစ်ရမည်ဟု ကိုမြင့် တွေးသည်။

"တော်ပြီ အစ်ကိုရယ်၊ ဒီတစ်ခေါက်ပြီးရင် သူများအရင်းအနှီးနဲ့ မလုပ် တော့ဘူး၊ ဒီတစ်ခေါက် နောက်ဆုံးပဲ၊ နောက်ဆိုရင် ကိုယ့်အရင်းအနှီးနဲ့ကိုယ်လုပ်တော့ မယ်၊ သူများ အရင်းအနှီးနဲ့ လုပ်ရတာ အေးမ စိတ်မသန့်ဘူး၊ ပြီး | တော့ သိပ်ပြီး မျက်နှာ နာရတယ်၊ အေးမ သူများကို မမှီခိုချင်ဘူး၊ ကိုယ့်ခြေ ထောက်ပေါ်မှာပဲ ကိုယ်ရပ်ချင်တယ်"။

သူများ အရင်းအနှီး ဆိုသည်မှာ မည်သူ့ အရင်းအနှီးကို ဆိုသနည်း။ သူထင်ခဲ့သလို မချစ်မေပြောသလို နေလင်းအောင်၏ အရင်းအနှီးလော၊ ဦးမြတ် မင်းတို့၏ အရင်းအနှီးလော၊ အေးမသည် သူ့ အဖေ ဗိုလ်ချစ်ဖုန်းနှင့် ဦးမြမင်း တို့၏ နောက်ခံရာဇဝင်ကို သိမှ သိပါလေမည်လော မဆိုနိုင်။

"သူများ အရင်းအနှီးနဲ့ လုပ်တော့ ခိုင်ကြေးနဲ့လား" "

ဒါပေါ့၊ အမြတ်တစ်ရာကို ငါးကျပ်၊ ရှုံးရင် မရဘူး၊ မိရင်လဲ အဖမ်းခံရ မယ်၊ အဖမ်းခံရရင်တော့ ကျန်ရစ်သူကို နည်းနည်းပါးပါး ထောက်ပံ့ကြေး ပေးတယ်၊ အစ်ကိုတို့ကော ထောက်ပံ့ကြေးတို့ ဘာတို့ မရဘူးလား"

ကိုမြင့်က ခေါင်းရမ်းပြသည်။

"လူတွေက မကောင်းပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ ပစ္စည်းမိလို့ ခံစရာရှိပြီဆိုရင် အေးမတို့က ခံရတယ်၊ စံစရာရှိတော့ သူတို့က ရှေ့က စံကြတယ်၊ အမြတ်ကြီး ကြီးကို သူတို့၊ အေးမတို့ က အရိုးအရင်းလောက် စားရတာပါ၊ အောက်က လူကသာ ကြိတ်မှိတ်ခံသွားရတာ၊ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ လူကျတော့ တစ်ပြားတစ်ချပ် တောင် မပေးဘူး၊ ဘယ်ကောင်းမလဲနော် အစ်ကို"

"ဒါပေါ့၊ ဘယ်ကောင်းမလဲ"

"အေးမလဲ သူများ အရင်းအနှီးကို လက်ဝေခံပြီး မလုပ်ချင်တော့ဘူး အစ်ကို၊ ခု ဒီအိမ် ကြွေးလေးကျေရင် တော်ပါပြီ၊ ဒီအိမ်ကို သူဌေးက ငွေစိုက် ဝယ်ပေးတယ်၊ အေးမက အရစ်ကျ ပြန်ဆပ်ရတယ်၊ ဒီတစ်ခေါက်သွားရင်တော့ အိမ်ဖိုးကျေမယ် ထင်တာပဲ၊ အိမ်ဖိုးလေးကျေရင်တော့ အေးမ သူများ အရင်း အနှီးနဲ့ မလုပ်တော့ဘူး၊ အမေလဲ မျက်လုံးခွဲပြီးပြီ၊ တိုးမလဲ နောက်တစ်နှစ်ဆို ရင် ဘွဲ့ရတော့မယ်၊ အေးမ သူတို့အတွက် လုပ်ပေးခဲ့ပြီးပြီ၊ ဒီတစ်ခါ အေးမ လုပ်ချင်ရာ လုပ်ရဦးမယ်၊ ကိုယ့်အတွက် လုပ်ရဦးမယ်နော် အစ်ကို"

ကိုမြင့်က အေးမကို ဖျတ်ကနဲ လှမ်းကြည့်သည်။ အေးမမျက်နှာက ပြုံးရယ် ခြင်း မရှိ၊ လေးနက်နေသည်။ ။

"အေးမအတွက်ဆိုတာ ဘာကို ပြောတာလဲ"

"အစ်ကိုရယ်၊ အေးမအတွက်ဆိုတော့ အစ်ကို့အတွက်ပဲပေါ့ ၊ အစ်ကိုနဲ့ အေးမတို့ ချစ်လာကြတာ သုံးနှစ်သုံးမိုးရှိပြီ၊ ဒီအတွင်းမှာ အစ်ကိုနဲ့ | အေးမတို့ ချစ်သူ

လိုများ နေခဲ့ရလို့လား၊ အေးမကလဲ အေးမ အလုပ်နဲ့၊ အစ်ကိုက လဲ အစ်ကို့အလုပ်နဲ့ အစ်ကို”

ကိုမြင့် မျက်နှာတွင် အထူးတလည် ဝမ်းသာသည့် အရိပ်အရောင်မရှိ၊ အလေးအနက် စဉ်းစားဟန်၊ မျက်မှောင်နှစ်ခုက တွန့်သွားသည်။

“အစ်ကိုက ယောင်ခြောက်ဆယ်သမား၊ ကိုယ့်ထမင်း တစ်လုတ်တောင်မှ အနိုင်နိုင် ရှာစားနေရတဲ့ ဘဝ”

ကိုမြင့်က တစ်ယောက်တည်း ညည်းသလို၊ အသံထွက်ညည်းသည်။

“အစ်ကို အလုပ်မရလဲ အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကုန်ခြောက်တန်းမှာ ဆိုင်လေး (တစ်ဆိုင် ဝယ်မယ်၊ မချစ်မေတို့ ဆိုင်နားမှာ ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင် မြင်ထားတယ်။ အလွန်ဆုံး ပေးရရင် လေးငါးထောင်ပေါ့ ။အေးမ ဈေးရောင်းကျွေးမှာပေါ့။ အစ်ကိုက အေးမကို ကူပေါ့”

“ဒါဖြင့် မှောင်ခို မလုပ်တော့ဘူးပေါ့”

“ကြံကြီးစည်ရာ အစ်ကိုရယ်၊ မှောင်ခိုအလုပ်ကို မလုပ်ဘဲ နေလို့တော့ ဘယ်ရမလဲ၊ ကိုယ့်အရင်းအနှီးနဲ့ကျတော့လဲ မှောင်ခိုလုပ်မှာပဲ၊ မှောင်ခိုမလုပ်ရင် ဘာနဲ့သွားစားမလဲ။ ခုလိုလုပ်လို့ ခုအခြေအနေ ရောက်လာတာပေါ့၊ သူများ အရင်းအနှီးနဲ့ လုပ်တာနဲ့စာရင် တော်တယ်လို့ အောက်မေ့ရမှာပဲ”

သည်တုန်း အိမ်ရှေ့တွင် ကားရပ်သံကြားသဖြင့် နှစ်ယောက်သား လှည့်ကြည့်မိကြသည်။ မော်တော်ကားက ဂျစ်ကား၊ အနီရဲရဲ၊ နေလင်းအောင်၏ ဂျစ်ကားနှင့် တူသည်။

“ဧည့်သည်လာတယ် ထင်တယ်”

အေးမ မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွားသည်။ သို့ရာတွင် ချက်ချင်း ဣန္ဒြေ ဆယ်သည်။

“အေးမတို့ သူဌေးလေ၊ သူ့ ယောက္ခမကလဲ သူဌေး၊ သူကလဲ သူဌေး၊ | ကိုနေလင်းအောင်တဲ့၊ အစ်ကို ခဏထိုင်ဦးနော်”

“ဟင့်အင်း၊ အစ်ကိုပြန်မယ်”

ကိုမြင့် ထိုင်ရာမှထသည်။ ပြန်မှ ကောင်းမည်။ နေလင်းအောင်နှင့် မျက်နှာချင်း မဆိုင်သည်က ကောင်းလိမ့်မည်။နေလင်းအောင်က မော်တော်ကားသော့ကွင်းကို လက်ညှိုးတွင်တပ်၍ လှည့်ရင်း အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာသည်။ နိုင်လွန်စပို့ရှပ် ခပ်ကြပ်ကြပ်၊ အရောင်က နီနီရဲရဲ၊ ဘောင်းဘီက ခေါင်းလောင်းဘောင်းဘီပွ၊ တက်ထရက် အညိုရောင်၊ ဖိနပ်က ဦးချွန်၊ မျက်မှန်အနက် အဝိုင်းကြီးကြီး၊ ခေတ်ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံ အပြည့်ဖြင့်။

ကိုမြင့်နှင့် လှေကားတက်တွင် ဆုံမိကြသည်။ တစ်ခါက တံတားကျဉ်းကျဉ်းပေါ်တွင် ဆုံခဲ့ကြသည်။ ယခု လှေကားကျဉ်းကျဉ်းပေါ်တွင် ဆုံမိကြပြန်ပြီ။ သည်တစ်ခါတော့ နေလင်းအောင်က ရှောင်ပေးသည်။ သူ့ကိုမြင်သည် ၌ နေလင်းအောင် အံ့အားသင့်သွားပုံရသည်။ စောစောက သူ့မျက်နှာသည် ရွှင်လန်းနေသည်။ မည်းမှောင်ကျဉ်းမြောင်းသော အခန်းကလေး တစ်ခန်းထဲမှ အပြင်သို့ လေညှင်းခံထွက်လာသူတစ်ဦး၏ မျက်နှာမျိုး၊ သို့ရာတွင် ကိုမြင့်ကို မြင်တော့ ရွှင်လန်းနေသော သူ့မျက်နှာသည် ရှုံ့မဲ့သွားသည်။ လေညှင်းခံ ထွက်ရာတွင် အမှိုက်ပုံကြီးတစ်ပုံကို တွေ့လိုက်ရသည့် မျက်နှာမျိုး။

ကိုမြင့်က နေလင်းအောင်ကို စိုက်ကြည့်သည်။ နေလင်းအောင် မျက်လုံးချင်းဆိုင်ရဲဟန်မတူ၊ တခြားသို့ လွှဲသည်။

ခပ်ဝေးဝေးသို့ ရောက်သည်တွင် နေလင်းအောင်၏ ရယ်သံသဲ့သဲ့ ကြားရသည်။ တမင်လုပ်၍ ရယ်သံ၊ နှိမ့်ချလှောင်ပြောင်သည့် ရယ်သံ၊ ပမာမခန့်ပြု သည့် ရယ်သံ။

နေလင်းအောင်က သူ့ကို လှမ်းကြည့်ရင်း အေးမကို တတွတ်တွတ် ပြောကျန်ရစ်သည်။ ဘာတွေပြောနေမှန်း မသိနိုင်။

သူသည် အမှိုက်ပုံတစ်ပုံ၊ နေလင်းအောင်တို့လို လူတွေ လေညှင်းခံထွက်သည့်လမ်းတွင် အမှိုက်ပုံတစ်ပုံ။

(၃၃)

မနေ့ညက တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်။

လှေကားထစ်ပေါ်မှ နေလင်းအောင်၏ ရယ်သံသည် နားထဲက မပျောက်။ နေလင်းအောင်၏ အကြည့်သည် သူ့မျက်လုံးထဲက မပျောက်။ နေလင်းအောင် ၏ နှုတ်ခမ်းတွန့်ပုံ၊ နေလင်းအောင်၏ မျက်လုံးရွေ့ရှားပုံတို့တွင် သူ့ကို အထင် သေးဟန်ကို အထင်းသား တွေ့ရသည်။

သည်တော့ ကိုမြင့် ခံပြင်းသည်။

ဟုတ်သည်။ နေလင်းအောင်လို လူစားမျိုးဘက်က ကြည့်လျှင် သူ့ဘဝ သည် အထင်သေးစရာ။ အလုပ်လက်မဲ့၊ လမ်းမပေါ်ကလူ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် | ကပ်ရပ်နေသူ တစ်ဦး။

မုံရွာသို့ သူရောက်နေသည်မှာ တစ်လလောက်ရှိပြီ။ အလုပ်လည်းရှာမရ၊ ဘာမှုလည်း အလုပ်မဖြစ်၊ ပေါ်တော်မူကျောင်းတိုက်တွင် ရွာက ဦးပဉ္စင်းကတင် ခြေရင်းတွင် ကျောခင်းစရာ တစ်နေရာ ရသည်။ သူ့အိတ်ထဲတွင် ပိုက်ဆံတစ်ပြား မျှ မရှိ။ ဆေးပြင်းလိပ်ပင်လျှင် ဦးပဉ္စင်းစွန့်ကြဲ၍ သောက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ သည့် အတောအတွင်း ကိုထွန်းအောင် မကြာခဏ ပေါက်လာတတ်သည်။ ပခုက္ကူ နှင့် မုံ ရွာကို ရက္ကန်းရက်သည့်နှယ် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ကူးကာ ဘိန်းဖြူ သယ်သည်။ သူ နှင့် အတူတူလုပ်ရန် အမြဲတမ်း ဆွယ်တရားဟောသည်။ ကိုထွန်း အောင်ကို ကြည့် ရသည်မှာ တစ်ခေါက်ထက် တစ်ခေါက် သားနားလာသည်။ ပြောင်လက်လာ သည်။ စီကိုဖိုက်နာရီ နောက်ဆုံးပေါ်ပုံစံ၊ ခရစ်အ ထည်လဲ။ တက်ထရက် ဘောင်းဘီ ထည်လဲ၊ လက်ဆွဲအိတ်က အကောင်းစား။

ကိုထွန်းအောင် ရောက်လာလျှင် တရုတ်ဆိုင် ခေါ်သွားကာ စားကောင်း သောက်ဖွယ်တွေ ကျွေးသည်။ အိတ်ထဲသို့ ငါးဆယ်မျိုး တစ်ရာမျိုး ပေးသွား တတ် သေးသည်။ ကိုမြင့် လက်မခံတော့ ဇွတ်အတင်းပေးသွားတတ်သည်။အေးမက လည်း သူ့ထိတ်ထဲသို့ နှစ်ဆယ်မျိုး၊ အစိတ်မျိုးထည့်တတ်သည်။ သည် ငွေကို လည်း သူလက်မခံ။ သူတစ်ပါးအကူအညီ ယူရခြင်းကို ရှက်သည်။ ။

သူတစ်ပါးအကူအညီကို မယူသည်က ဟုတ်ပါပြီ။ ရှက်တတ်သည်က လည်း ဟုတ်ပါပြီ။ သို့ရာတွင် သူသည်လိုနေပုံက သဘာဝမကျ။ အလုပ်ရှာ၍ မရလျှင် အရောင်းအဝယ် တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရမည်။ သူတစ်ပါး အကူအညီပေး သည်ကို ရှက်တတ်လျှင် ကိုယ့်ထမင်း ကိုယ်ရှာစားတတ်ရမည်။)

ယခုမူ ကိုယ့်ထမင်းကိုမျှ ရှာမစားတတ်သည့် အဖြစ်မျိုး။ ရှာမစားချင် သည့် အဖြစ်မျိုး။ ဆန်မရှိဘဲ အစားကြီးသည့် အဖြစ်မျိုး။ ဝ မရှိဘဲ ဝိလုပ်ချင် သည့် အဖြစ်မျိုး။ ။

သည်အဖြစ်မျိုးကို သူရောက်နေပြီလော။ ။

အထိန်းသိမ်းခံရာမှ လွတ်လာပြီးနောက်၌ သူ့စိတ်သည် ညွတ်နူးနေခဲ့ သည်။ စာရိတ္တအရ သန့်စင်သူတစ်ဦးဖြစ်အောင် ကြိုးစားမည်ဟု အားခဲခဲ့သည်။ လူအများ၏ အကျိုးကို ဆောင်ရွက်နိုင်သူတစ်ဦးဖြစ်အောင် အားထုတ်မည်ဟု

မျှော်မှန်းခဲ့သည်။ ကိုယ်ကျိုးကို စွန့်လွှတ်နိုင်သူတစ်ဦး ဖြစ်ရမည်ဟု ရည်ရွယ်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် သူမျှော်မှန်းသည့် အရာတို့သည် တစ်ခုမှ မဖြစ်ခဲ့။ | သူဘာဖြစ်ခဲ့သနည်း။

လက်ဆွဲအိတ် တစ်လုံးဖြင့် လမ်းမတွင် လျှောက်နေရသူ၊ ခြိမ်းခြောက် မှုဖြင့် အချုပ်ထဲတွင် ရက်တစ်ပတ် ဝင်ခဲ့ရသူ၊ တမူးလမ်းမပေါ်က မှောင်ခို အသေးစား၊ အငှားလိုက်၍ မှောင်ခိုခဲ့သူ။ မှောင်ခိုမှုဖြင့် တရားရုံးတွင် စွဲချက် တင်ခံရ၍ အချုပ်ထဲတွင် တစ်လလောက် နေခဲ့ရသူ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် ကပ်ရပ်စားနေရသူ၊ လူတကာ အထင်သေးခံခဲ့ရသူ၊ စော်ကားခံခဲ့ရသူ၊ ထမင်း ငတ်နေသူ။

သည် ဘွဲ့ထူး ဂုဏ်ထူးတွေကို နေလင်းအောင်တို့ သိကြဟန် မတူသေး။ သူတို့ သိထားသော ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူး တစ်ခုလောက်မျှနှင့်ပင် ကိုမြင့်ကို သည်မျှ အထင်သေးနေကြပြီ၊ ကျွန်မ၏သား ဝိဋ္ဋပ မင်းသား၏ နေရာကို သာကီဝင်တို့ နို့ဖြင့် ခုနစ်ကြိမ် ခုနစ်လီ ဆေးသည်ဟု ကြားဖူးသည်။ သည်ဘွဲ့ထူး ဂုဏ်ထူး တွေအားလုံးကိုသာ နေလင်းအောင်တို့ သိလျှင် သူနှင့် အိမ်မိုး တစ်မျိုးတည်း အောက်သို့ပင် ဝင်ကောင်းမှ ဝင်လိမ့်မည်။

အထိန်းသိမ်းခံရာမှ လွတ်လာစဉ်ကမူ မှောင်ခိုသူကို အထင်သေးခဲ့သည်။ ငတ်လျှင် ငတ်ပေစေ။ မှောင်ခို အလုပ်မျိုးကို မလုပ်။ မှောင်ခိုသမားထံမှ အဝတ်အစားကို မည်သည့်အခါမျှ ဝယ်မဝတ်ဟု မာန်တက်ခဲ့သည်။ မှောင်ခိုထံ မှ ဝယ်စားရမည်ဆိုလျှင် မည်သည့် အစားအသောက်မျှ မစားဟု မာန်တင်းခဲ့ သည်။ သို့ရာတွင် အပြင်ရောက်လာသည်တွင် မဝတ်ဘဲနေ၍ မရတော့။ မစားဘဲ နေ၍ မရတော့။ မှောင်ခိုထံမှ ဝယ်၍ ဝတ်လာရသည်။ မှောင်ခိုထံမှ ဝယ်၍ စားလာရသည်။ သို့တိုင်အောင် ဤသည်မှာ မှောင်ခိုကို အားပေးခြင်း မဟုတ်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ဖြေသိမ့်သည်။ ဤသို့ ဖြစ်နေရခြင်းမှာ သူတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်။ တိုင်းပြည်နှင့် အဝှမ်းဟု သူ့ကိုယ်သူ ဖြေသည်။

နေရာအနှံ့သွားကာ အလုပ်လိုက်ရှာခဲ့သည်။ ရသည့်အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့ သည်၊ အလုပ်စုံပြီ။ သို့ရာတွင် မည်သည့်အလုပ်တွင်မျှ အမြဲတမ်းမဟုတ်၊ သည်တော့ ကိုမြင့် စိတ်ဓာတ်ကျစပြုလာသည်။ သစ်ချောက်မိုင်းက ကိုဖေခင်တို့ ဆီ ရောက်တော့လည်း အလုပ်က ယာယီအလုပ်၊ လူလျှော့သည့် အထဲတွင် ပါသွားခဲ့သည်။ ကိုဖေခင်နှင့် တမူးလမ်းတွင် အရောင်းအဝယ်လုပ်ခဲ့သည်။ ပွ ပေါက်တိုးပြီအထင်နှင့် သူများ၏ မော်တော်ကား အင်ဂျင်များကို ချခဲ့သည်။ ပွပေါက်မတိုး၊ ထောင်ပေါက်တိုးလျက်သား ဖြစ်နေမိသည်။ ကံကောင်း၍ တစ်လ လောက်ဖြင့် ကိစ္စပြီးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုဖေခင်လည်း မရှိတော့၊ ဖိုးလုချုံဆီ ပြန်လျှင်လည်း အလုပ်မရှိဘဲ ပြန်၍မဖြစ်၊ မဝရေစာ ထမင်းတစ်လုတ်ကို နှစ်ယောက် ခွဲစားရခြင်းမျိုးသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ အလုပ်မရှိဘဲ သည်ထမင်းလုတ်ကလေး တစ်လုတ်ကို နှစ်ယောက် ခွဲစား၍လည်း ရေရှည်တွင်ကျတော့ မကောင်း။ ။

သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ကြည့်လိုက်သည်တွင် သူသည် သန့်စင်ရေးသမား အဖြစ်မှ တစ်ထစ်ပြီး တစ်ထစ် ကျဆိုးနေသည်ကို တွေ့ရသည်၊ ပထမ မှောင်ခို အသေးစား၊ နောက် လူငှားလိုက်၊ မော်တော်ကားအင်ဂျင် ချလာသည့် မှောင်ခို ဂိုဏ်းဝင်။

ယခု သူ ဘာလုပ်ရဦးမည်နည်း။

ကိုထွန်းအောင်က သူနှင့်အတူ အလုပ်လုပ်ဖို့ ဆွယ်နေပြီ၊ ပြောတုန်းကတော့ မိုးလား ကဲ လား၊ မှောင်ခို အားမပေးဘူးလေး ဘာလေး ပြောခဲ့သည်။ မချစ်မေတို့၊ အေးမတို့၊ ကိုဖေခင်တို့ရှေ့တွင် အများမိုးခါးရေသောက်တိုင်း မသောက်နိုင်ဘူးလေး ဘာလေး ပြောခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က အများသည် မိုးခါးရေ ကို သောက်ချင်၍ သောက်နေခြင်း မဟုတ်ကြောင်းကိုသူမသိ၊ ရေချိုမရှိ၍ မိုးခါးရေသောက်နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကို သူနားမလည်၊ သူကော ယခု ရေချိုကိုရှာတွေ့ပါ၏လော၊ မိုးခါးရေကို သောက်ခဲ့ရပြီ မဟုတ်လော၊ “အများမိုးခါးရေ

သောက်လို့ သောက်ရတယ်ဆိုတဲ့ လူဟာ သတ္တိကြောင်သူရင်လဲ ဖြစ်ရမယ်။ ကိုယ့်အပြစ်ကို ဖော့တွက်ချင်သူရင်လဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ကျွန်တော်တော့ မသောက်နိုင်ဘူး”ဟု ကိုဖေခင်ကို တင်းမာပြတ်သားစွာ သူပြောခဲ့ဖူးသည်။ ။

ကိုဖေခင်တို့ကသာ ဗွေယူတတ်လျှင် ယခု သူ့ အဖြစ်ကို ကြည့်၍ ဝိုင်းလှောင်ကြလိမ့်မည်။ လေးလုံးထွားသူ၊ မိုးလား ကဲလား ပြောသူဟု အထင်သေးကြလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ကိုဖေခင်တို့က ဗွေမယူ၊ သူ့လိုလူမျိုးများစွာကို တွေ့ဖူး၍ ရိုးနေဟန်တူသည်။ ကိုဖေခင်တို့မျှသာမက ကိုထွန်းအောင်ကိုလည်း သူ ဝေဖန် ခဲ့သည်။ ပြစ်တင်ခဲ့သည်။

ယခု သူကကော။

သူ့တွင် ထွက်လမ်းမရှိ၊ ဝင်္ကဘာထဲရောက်နေပြီ။ လမ်းဟူသမျှသည် သည်စခန်းသို့ ဆိုက်နေကြသည်။

မုံရွာတွင် သူတစ်လလောက်ကြာနေပြီ၊ သစ်ချောက်မိုင်းကို ပြန်စရာ လည်း မမြင်၊ ရွာသို့ ပြန်စရာလည်း အကြောင်းမရှိ၊ သည်အတိုင်း ကြာကြာနေ၍ မဖြစ်၊

သည်တော့ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရတော့မည်၊ တစ်ခုခုဆိုသည်က အရောင်း အဝယ်၊ မှောင်ခို အရောင်းအဝယ်။ ။

အေးမက အလုပ်လုပ်ချင်လျှင် သူ့အဆက်အသွယ် ရှာပေးမည်ဟု ပြောသည်။ ကိုထွန်းအောင်ကလည်း အလုပ်လုပ်လျှင် သူနှင့်အတူ လုပ်ရန်ပြောသည်။

ပြောစဉ်ကမူ နှစ်ဦးစလုံးက အမှတ်တမဲ့ ပြောခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက် စလုံး၏ စေတနာကိုလည်း သူယုံသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့နှစ်ယောက်တွင် ကျောထောက်နောက်ခံတွေ ရှိကြသည်။ ။

ကိုထွန်းအောင်၏ နောက်တွင် ဦးကျင်စိန်။ အေးမ၏ နောက်တွင် ဦးမြမင်းနှင့် နေလင်းအောင်။

မှောင်ခိုဂိုဏ်း နှစ်ဂိုဏ်းကြားတွင် ရောက်နေသည်ကို သူ့ကိုယ်သူ အံ့သြ စွာ တွေ့ရသည်။ ဝမ်းရေးအတွက် သူ တစ်ခုခု လုပ်ရတော့မည်။ သို့လုပ်ရတော့ မည်ဆိုလျှင် သူ့တွင် အဆက်အသွယ်ဆို၍ ကိုထွန်းအောင်နှင့် အေးမသာ ရှိသည်။ ကိုထွန်းအောင် ဘိန်းဖြူလုပ်နေသည်မှာ သံသယရှိဖွယ်မဟုတ် သူကိုယ် တိုင်က ဖွင့်၍ ပြောပြပြီး ဖြစ်သည်။

အေးမကကော။

မြသန်းတင့် အေးမလည်း ဘိန်းဖြူလုပ်လိမ့်မည်ဟု သူထင်သည်။ ကြားရသည့် သတင်းများအရ အေးမသည် နေလင်းအောင် အဆက်အသွယ်ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။ ကျိုင်းတုံ၊ တာချီလိတ်ဘက်သို့ အေးမသွားသည်ကိုထောက်လျှင် အေးမ တစ် ယောက်သည်လည်း ဘိန်းဖြူအရောင်းအဝယ် လုပ်ငန်းထဲတွင် ရောက်နေပြီလော ဟု သူ သံသယကြီးစွာ ဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သည့် သုံးနှစ်ကျော် လေးနှစ်နီးပါး၊ ယမားချောင်းကမ်းပါးထိပ်တွင် သူ တွေ့ခဲ့စဉ်က အေးမသည် မြို့ဆန်ချင်သည့် တောသူမတစ်ယောက်၊ ကားကြုံဖြင့် ကုန်ကူးနေသည့် အသေးစား မှောင်ခိုမလေးတစ်ယောက်၊ ယခု အေးမက မုံရွာမြို့ပေါ်တွင် အိုးအိမ်အတည်တကျ နေနိုင်သည့် အေးမ။ ကျိုင်းတုံနှင့် မန္တလေးကို လေယာဉ်ပျံဖြင့် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ကူးနေသည့် အေးမ။

ဘဝတွေ ခြားသွားကြပြီ။ သူက ကမ်းပါးထိပ်တွင် ရပ်၍ သည်ခေတ် ရေစီးကြောင်းကို ဖြတ်ကူးမည်လော၊ မဖြတ်ကူးဘဲ နေမည်လောဟု တွေဝေ ဆုတ်ဆိုင်းနေချိန်တွင် အေးမက ရေစီးကြောင်းကို ဖြတ်ကူးသွားပြီ။

ရေစီးကြောင်း ထဲတွင် အေးမတစ်ယောက် မျောပါမည်လော၊ တစ်ဘက်ကမ်းသို့ ရောက်မည် လော။ ဤသည်ကိုမူ သူမသိ။

သည်ခေတ် ရေစီးကြောင်းကို ဖြတ်ရခြင်းသည် ယမားချောင်းကို ဖြတ် ရသည်နှယ် ရှိသည်။ ဖြတ်လျှင် မြန်မြန်ဖြတ်၊ ရဲရဲဖြတ်၊ မဖြတ်လျှင်၊ ကြံ့ကြံ့ခံ။ သို့ရာတွင် သူ မည်မျှ ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်မည်နည်း။ ဤသည်ကိုလည်း သူမသိ။

သူလည်း သည်ခေတ် ရေစီးကြောင်းကို ကူးရတော့မည်၊ သည်ရေစီးကြောင်းကို မဖြတ်ဟု သူ တင်းခံခဲ့သည်။ ယခု သူခံနိုင်စွမ်းအား ကုန်ပြီ။ တစ်ခုခုကို လုပ်ရတော့မည်။ လူတွေသည် လူတစ်ယောက်၏ တန်ဖိုးကို အကဲ ဖြတ်ရာတွင် ထိုလူ၏ အတိတ်ကို မကြည့်ကြ။ ပစ္စုပ္ပန်ကိုသာ ကြည့်ကြတော့သည် ဟု သူ ထင်ခဲ့ဖူးသည်။ ယခု သည်အထင် မှန်နေပြီ။ ။

ဦးမြမင်း၏ အတိတ်သည် နိုင်ငံရေးပြစ်မှုကြီးများ၊ ရာဇဝတ်ပြစ်မှုကြီးများ ဖြင့် စွန်းထင်းခဲ့သော အတိတ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ထိုအတိတ်ကို လူတွေက မေ့လိုက်ကြပြီ။ သူ့ပယောဂဖြင့် ရာဇဝတ်မှုကြီးတစ်ခုကို ကျူးလွန်ခဲ့ရသူ တစ်ဦးသည် လူ့ဘောင်မှ ထွက်ပြေးခဲ့ရပြီ။ ယခု ဦးမြမင်းသည် ဂုဏ်သရေရှိသော လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်၊ မြို့မျက်နှာဖုံးလူကြီးတစ်ယောက်။ ဘုရားတကာ၊ ကျောင်းတကာကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်မြဲ ဖြစ်နေသည်။

ဘာထူးသေးသနည်း။လူတစ်ယောက်ကို တန်ဖိုးဖြတ်ရာတွင် လူ့ကျင့်ဝတ်ကို စောင့်ထိန်းသူ နှင့် မစောင့်ထိန်းသူဟု ခွဲခြားခြင်းမပြုသည့် လောက၌ လူ့ကျင့်ဝတ်ကို စောင့်ထိန်း နေခြင်းသည် ဘာအကျိုးထူးသေးသနည်း။ မထူး ဘာမျှ အကျိုးမထူး။

ကိုထွန်းအောင်နှင့် ပထမဆုံးတွေ့စဉ် သူနှင့် အတူတူလုပ်ဖို့ ကိုမြင့်ကို ဆွယ်ခဲ့ဖူးသည်။ သည်တုန်းက ကိုမြင့် ပြတ်သားစွာ ငြင်းခဲ့သည်။ နောက်အကြိမ် များ၌ ကိုမြင့် ဘာမျှ မပြောတော့။ သည်တွင် ကိုထွန်းအောင် အားတက်လာ ကာ ကိုမြင့်ကို ထပ်၍ တိုက်တွန်းခဲ့သည်။ ကိုမြင့်က စဉ်းစားဦးမည်ဟု ပြော ခဲ့သည်။ အစဉ်းစားကြီးသော ကိုမြင့် ချက်ချင်း အဖြေမပေးနိုင်။

သူ့ရှေ့တွင် လူတော်တော်များများ သည်လမ်းကို လျှောက်သွားကြပြီ။ တချို့လည်း လျှောက်နေကြပြီ။ သူ့အဖို့ သည်တစ်လမ်းသာ ကျန်သည်။ တခြား လမ်း မရှိ။ ရေချိုရှာမရသည့် အရပ်တွင် မိုးခါးရေကိုပင် သောက်ရတော့ မည်။ မတတ်နိုင်။ မှောင်ခိုအရောင်းအဝယ် လုပ်သည့်အတူ ကြုံရာကိုပင် လုပ်ရ တော့မည်။ ရွေးနေ၍ မဖြစ်။

သူ့စိတ်ထဲတွင် ပဋိပက္ခ ဖြစ်နေသည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် အကောင်းနှင့် အဆိုးသည် အားပြိုင်နေကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကိုမြင့် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချသည်။ မနက်လင်းလျှင် ကိုထွန်းအောင်နှင့် တွေ့ရမည်။ အခြေအနေကို စုံစမ်းရမည်။

မိုးလင်းကာနီးမှ ကိုမြင့် အိပ်ပျော်သွားသည်။

အိပ်ရာမှနိုးတော့ တော်တော် နေမြင့်နေပြီ၊ ဦးပဉ္စင်း ချန်ထားသည့် ဆွမ်းကျန်ကို စားပြီးနောက် ဈေးကြီးဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

ဈေးနားရောက်တော့ ကိုထွန်းအောင် ထိုင်နေကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ကြည့်သည်။ ကိုထွန်းအောင်ကို မတွေ့၊ ထို့ကြောင့် အေးမတို့ အိမ်ဘက်သို့သွားရန် ကျောက်ကာလမ်းဘက်သို့ ကွေ့ လိုက်သည်။တွေ့ပြန်ပြီ။ ။

သူက ကျောက်ကာလမ်းဘက်သို့ ချိုးဝင်မည် အပြုတွင် ကျောက်ကာ လမ်းမှ ကွေ့၍ မြင်းမူလမ်းဘက်သို့ ကွေ့ထွက်လာသော နေလင်းအောင်၏ ဂျစ်ကား နီနီရဲရဲကလေးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်၊ နေလင်းအောင်က လက်ကိုင် ဘီးတွင် ထိုင်လျက်။ ရုတ်တရက်တော့ သူ့မျက်လုံးများသည် နေလင်းအောင်ဆီ သို့ အလိုလို ရောက်သွားကြသည်။ နောက်မှ နေလင်းအောင်ဘေးက ထိုင်လိုက် လာသော မိန်းမပျို တစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

မိန်းမပျိုက အခြားသူမဟုတ်၊ အေးမ ဖြစ်သည်။

တက်ထရွန်အင်္ကျီနှင့် လုံချည်ဆင်တူ၊ ဆံပင်ဂုတ်ဝဲ၊ လည်းဘီးမျက်မှန် အဝိုင်းကို တပ်ထားသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးက သူ့ကို မမြင်ကြ၊ စကားလက် ဆို

ကျသွားကြသည်။ ပြီးလျက်၊ ရယ်လျက်၊ ပြုံလျက်၊ ကြည်လျက်။ ။

ကျောက်ကာလမ်းမကြီးပေါ်တွင် ကိုမြင့် ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ | အိမ်တွင် အေးမတော့ ရှိမည်မဟုတ်၊ တိုးတော့ ရှိတန်ကောင်းသည်။ တိုးရှိလျှင် လည်း စကားပြောဖြစ်သည်။ သူ့တွင် တခြား ဘယ်ကိုမျှ သွားစရာမရှိ။

သူ့ ရင်တွင်းက ပူလောင်လှပြီ၊ အေးမသည် နေလင်းအောင်တို့ ဘိန်းဖြူဂိုဏ်းတွင် အရေးပါသည့် အဆက်အသွယ်လော၊ အေးမသည် သည်အခြေအနေသို့ ရောက်ပြီလော၊ အေးမကို သည်အခြေအနေမျိုးထိ မရောက်စေချင်၊ သို့ရာ တွင် ဤသည်မှာ သူ့ဆန္ဒသာဖြစ်သည်။ အရာကိစ္စတို့သည် သူ့စိတ်ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်နေကြသည် မဟုတ်၊ သူပင်လျှင် သည်လုပ်ငန်းထဲ ရောက်လုဆဲဆဲ ဖြစ်နေ သေးလျှင် အေးမလို မိန်းကလေးမျိုးသည် ဘာသာဖြင့် ထုထား၍ ခံနိုင်မည် နည်း။ သည် အထဲရောက်သည်မှာ သေချာသည်။ ဗေဒင်မေးစရာမလို။

ထို့ထက် အေးမသည် နေလင်းအောင်နှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်းမှ ဟုတ်ပါ | ၏လော၊ သည်အချက်ကို သံသယဖြစ်ချင်လာသည်။ အေးမက သူ့အိမ်ကို ကြွေးကျေအောင် လုပ်ရဦးမည်ဟု ပြောဖူးသည်။ နေလင်းအောင်ထံမှ ယူထားခြင်း

လော၊ ကြည့်ရသည်မှာ နေလင်းအောင်သည် အေးမတို့အိမ်သို့ လာနေကျဖြစ်ဟန် တူသည်။ သေ့ကွင်းကို လက်ညှိုးတွင် လှည့်၍ ဝင်လာပုံကို ကြည့်ရသည်က စိတ်သက်သာလာနေကျ ဖြစ်ပုံရသည်။ ။

သူ့ခြေလှမ်းများသည် အေးမတို့ အိမ်ရှေ့တွင် အလိုလိုတန့်သွားကြသည်။ အိမ်ရှေ့သစ်ခွအိုးများကို ရေလောင်းပေးနေသော တိုးက လှမ်းပြီးခေါ်သည်။ အဝါ။ အနီပွင့်တန်းကလေးတွေ ဖောက်ထားသည့် ကချင်လုံချည်အနက် အင်္ကျီ ဖြူဖြူကို ဝတ်ထားသည်။ အသားဝါဝါ၊ မျက်နှာကြည်ကြည်၊ မျက်လုံးရီရီ။

“ဘယ်က လာတာလဲအစ်ကို၊ မတက်တော့ဘူးလား”

တိုးက ရေဖလားကို ငုတ်တိုင်တစ်တိုင်တွင် ချိတ်ပြီး သူ့ဆီသို့ လျှောက် လာသည်။ ခြေထောက်တွင် ဘီစပတ်ခုံဖိနပ်ကြီးတစ်ရံကို စီးထားသည်။

“တိုးတို့ ဒီနှစ်ခွေ ဘယ်မှ မသွားရဘူးလား” “ဟင့်အင်း၊ မသွားရဘူး၊ အစ်ကို အိမ်ပေါ်တက်ဦးလေ” တိုးက ရှေ့က တက်သည်။

“အေးမကော” ကိုမြင့်က သိလျက်နှင့်မေးသည်။

"မန္တ လေးသွားတယ်၊ ခပ်စောစောကပဲ သုံးလေးရက်လောက် ကြာမယ် တဲ့၊ ကိစ္စရှိလို့လား အစ်ကို"

"မရှိပါဘူး" တိုးက သူ့အိမ်ပေါ်သို့ ခေါ်သွားသည်။

"ထိုင်လေ အစ်ကို၊ အမေတော့ ပုတီးစိပ်နေတယ်၊ သော် အစ်ကို့ကို | ပြောရဦးမယ်၊ တလောက ဆရာတော် ကြွလာတယ်"

"ဟုတ်လား"

ကိုမြင့် အံ့အားသင့်သွားသည်။ သည်ဘက်သို့ ဆရာတော်ဦးခေမာ လာ မည် မထင်သဖြင့် အံ့အားသင့်ခြင်း ဖြစ်သည်။ တိုးကလည်း သတိပြုမိပုံရသည်။

"တိုးတို့အိမ်ကို ကြွလာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ လယ်တီကျောင်းတိုက်ကို ကြွလာတာပါ၊ ခု လယ်တီကျောင်းတိုက်ဆရာတော်ကြီးက ဆရာတော် ဦးခေမာရဲ့ ဆရာရင်းတဲ့၊ ဆရာတော်ကြီး မကျန်းမာလို့ လာဖူးတာတဲ့"

ကိုမြင့်က နံရံတွင် ချိတ်ထားသည့် တိုးတို့အမေ၏ ဓာတ်ပုံကို လှမ်းကြည့်သည်။ အေးမ၏ အမေသည် အေးမတို့ အဖေကို စိတ်နာနေသည်ဟု အေးမ ပြောခဲ့ဖူးသည်။

"အိမ်ကို ကြွလာသေးသလား"

"ဟင့်အင်း၊ အိမ်ကို မကြွလာဘူး၊ တိုးတို့က ဆွမ်းကျွေးပင့်တယ်။ ဦးပဥ္စင်းက ဘယ်အိမ်ကိုမှ ဆွမ်းစားမကြွဘူးတဲ့၊ ကျောင်းက ဆွမ်းကိုပဲ စားတယ် တဲ့၊ သူ့အတွက် ဒုက္ခမရှာကြနဲ့တဲ့"

"အရီးကော လိုက်သေးသလား"

"အစက မလိုက်ဘူးလို့ ငြင်းနေတယ်၊ တိုးက ပူဆာတာနဲ့ လိုက်လာ တယ်၊ ဆရာတော်ကို မြင်တော့ မျက်ရည်တွေကျနေတယ်၊ တိုးကြီးမှ ဒီတစ်ခါပဲ ဆရာတော်ကို မြင်ဖူးသေးတယ်။ ဆရာတော်က သိပ်သံဃောဇဉ် ပြတ်တယ်နော်"

"ဘာဖြစ်လို့"

"အမေ့ကိုမြင့်တော့ သိပ်ထူးခြားပုံ မရဘူး၊ ဒါပေမယ့် တိုးကိုမြင်တော့ | အံ့အားသင့်သွားဟန် တူတယ်၊ အကြာကြီး ငေးကြည့်နေတယ်"။

ကိုမြင့်က တိုး၏ အမူအရာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ လေယူလေသိမ်းကို | နားစိုက်ထောင်သည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှ အသားဆိုင်များ၊ ကြွက်သားများ လှုပ်ရှားပုံကို သတိထားမိသည်။ အနှစ် နှစ်ဆယ်ကြာမှ အဖေနှင့် ပြန်တွေ့ရသူတစ်ဦး၏ ခံစားချက်ကို ရှာကြည့်နေသည်။

ဤသည်ကို တိုးကလည်း သိလိုက်သည်။ ။

“ကြုံလို့ပြောတာပါလေ၊ ဒါထက် အစ်ကိုကော ဘယ်တော့ပြန်မလဲ”

တိုးသည် မလုံမလဲ ဖြစ်နေပုံရသည်။ သူ့မိသားစုအကြောင်း၊ အထူး သဖြင့် သူ့အဖေအကြောင်းကို ကိုမြင့်ရှေ့တွင် ပြောမိရက်သား ဖြစ်နေသည်။ | ဘဝခြားနေသည့်တိုင် မိမိက အဖေနှင့် တွေ့ ရသေးသည်။ ကိုမြင့်ကမူ အဖေနှင့် မတွေ့နိုင်တော့၊ မိမိအဖေကြောင့် သူတို့သားအဖ သေကွဲကွဲခဲ့ကြရသည်။ သေကွဲ ကွဲကျန်ရစ်သူ သားရှေ့တွင် သည်အကြောင်းကို သွားပြောနေမိခြင်းကို အားတို့အားနာ ဖြစ်သွားပုံရသည်။ ။

ကိုမြင့်ကလည်း သည်အချက်ကို ရိပ်စားမိသည်။

“အစ်ကို ဘယ်တော့ပြန်ရမှာလဲ”

ကိုမြင့် မျက်နှာက ပြုံးနေသည်။ ရိုးသားသော တိုးကို ကြည့်၍ ပြုံးမိ ခြင်း ဖြစ်သည်။

“သစ်ချောက်မိုင်းကိုလေ၊ အဲဒီကို ပြန်ရမယ် မဟုတ်လား”

“သစ်ချောက်မိုင်းကို အစ်ကို ပြန်စရာအကြောင်းမရှိတော့ဘူးလေ၊ ဟိုမှာ အလုပ်မရှိတော့ဘူး”

“ဒါဖြင့် အစ်ကို ရွာကို ပြန်မှာလား”

“ဟင့်အင်း၊ ရွာကိုလဲ မပြန်တော့ဘူး၊ လျှောက်သွားမှာပဲ၊ ထမင်းတစ် လုတ် မစားရမချင်း လျှောက်သွားနေဦးမှာပဲ။ ဘယ်ဆီ ဘယ်စခန်းရောက်မယ် လို့တော့ မပြောနိုင်သေးဘူး”

တိုးက သူ့ကို ကြည့်နေသည်။ ကရုဏာရိပ်သည် မျက်လုံးများထဲတွင် | တဖိတ်ဖိတ် လက်နေသည်။ ကိုမြင့် လုပ်ပုံ ကိုင်ပုံကို တိုးနားမလည်၊ သူတကာတွေ ရရာအလုပ်ကို ကောက်လုပ်နေချိန်တွင် ထမင်းအငတ်ခံ၍ အလုပ်ရွေးနေ

သည့် ကိုမြင့်သည် စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်နေသည်။ သူ့လိုရွယ်တူ ယောကျ်ားလေး တွေက သစ်သစ်လွင်လွင်၊ တောက်တောက်ပပတွေ ဝတ်နေချိန်တွင် အဝတ် အစား ညှိုးနွမ်းနေသော ကိုမြင့်သည် ထူးခြားနေသယောင်ရှိသည်။ သူ့ကိုယ်တွင် တက်ထရွန် အစိမ်းရင့်ရောင် ရှပ်လက်ရှည် ခပ်နွမ်းနွမ်း၊ ယောလုံချည် ခပ်နွမ်းနွမ်း၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးများက ထိုးထိုးထောင်ထောင်၊ ဆေးပြင်းလိပ်လက်ကြား ညှပ်လျက် သူ့ အသွင်က နည်းနည်းမျှ ကဗျာမဆန်၊ နည်းနည်းမျှ ပုံမလာ။

အစ်ကိုအကြောင်းက အရေးမကြီးပါဘူး၊ ဆရာတော်အကြောင်း ပြော ပါဦး၊ စကားပြတ်သွားပြီ”

တိုးက နံရံကို ခပ် လှမ်းကြည့်သည်။

“နောင်ကျမှ နောင်တရစေမယ့် အလုပ်မျိုးကို ဘယ်တော့မှ မလုပ်ကြနဲ့ တဲ့။ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်တော့မယ်ဆိုရင် သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးမှ လုပ် ကြတဲ့။ အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်တာဟာ ကံမျိုးစေ့အသစ်ကို ကြဲတာတဲ့၊ အကုသိုလ် ကံ ဟောင်းဟာ အလွန် ကြောက်စရာကောင်းသတဲ့”

“ဆရာတော် ပြန်ကြွသွားပြီလား”

“နောက်တစ်နေ့ ပြန်ကြွသွားတာပဲ”

“အရီးကကော ဘာပြောသေးလဲ”

“ဘာမှမပြောဘူး။ ဆရာတော်က တရားပြတော့၊ ငုံပြီး မျက်ရည်တွေ သုတ် နေတယ်။ ဆရာတော်ဟာ သူ့အကုသိုလ်တွေအတွက် တော်တော် နောင်တ ရနေ ပုံပဲ အစ်ကို”

“နောင်တမရတဲ့ လူတွေလဲ ရှိပါသေးတယ်” “ဘယ်သူတွေလဲ အစ်ကို”

“ဦးမြမင်းတို့လို လူတွေပေါ့။ ဒီလူတွေဟာ ဘယ်ဘုရားချွတ်ချွတ် ကျွတ် မှာ လဲ မဟုတ်ပါဘူး။ အပေါ်ယံကြည့်ရင်တော့ ဘုရားဒကာကြီးတွေ၊ ဂုဏ်သရေ ရှိ လူကြီးလူကောင်းတွေ၊ ညစ်ပတ်တဲ့ နှလုံးသားကို ဂုဏ်ထူးဘွဲ့ထူးတွေ၊ ငွေစက္ကူနဲ့ ဖုံးထားကြတယ်။ ခေတ်အဆက်ဆက်မှာ ကောင်းစားခဲ့ကြတယ်။ တစ်ခါတလေ ကျတော့ အစ်ကို စဉ်းစားမိတယ်။ သူတို့လို ပြစ်မှုတွေ ကျူးလွန် ပြီးတော့၊ သူတို့ လို ဟန်မပျက်နေတာ အကောင်းဆုံးပဲလို့၊ စိတ်ချမ်းသာတာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။ နောင်တဆိုတာကလဲ အတွင်းစိတ်သဘော ရိုးဖြောင့်တဲ့ လူတွေ မှာသာ ရှိတာပါ။ အတွင်းစိတ်သဘော မဖြောင့်တဲ့လူတွေမှာ နောင်တ မရှိနိုင် ဘူး။ နောင်တရစရာ

လဲ မလိုဘူး။ ဒါကြောင့် ဘယ်လို အလုပ်မျိုးကိုပဲဖြစ်ဖြစ် မကြောက်မလန့် လုပ်ခဲ့ကြရတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

တိုးက ကိုမြင့်ကို အလန့်တကြား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ခါးသီး နာကြည်းသော စကားများကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် အံ့အားသင့်သွားပုံရသည်။

“ဒီလို ဘယ်ဟုတ်မလဲ အစ်ကိုရယ်၊ လောကကြီးဟာ လူဆိုးတွေချည်း ရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ လူကောင်းတွေလဲ အများကြီး ရှိတာပဲ။ လူဆိုးက နည်း နည်းလေးပါ။ မဟုတ်ဘူးလား အစ်ကို”

မြသန်းတင့် | ကိုမြင့်က ပြုံးသည်။ တစ်ခါတုန်းက အေးမက လောကကို နာကြည်းသည့် စကားများကို ဆိုခဲ့စဉ်က သူက အကောင်းအမြင်ဘက်က ပြောခဲ့ဖူးသည်။ သည်တုန်းက အေးမအမြင်က ခါးသီးသည့်အမြင်၊ မကောင်းဘက်ကိုသာ မြင် သည့်အမြင်။ ယခု သူက အေးမလို သူသည် ဘဝကို အဆိုးဘက်က မြင်တတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီလော။

ဟုတ်သည်။ သူသည် လောကကိုနာကြည်း ခါးသီးနေသူ တစ်ဦးဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေပြီ၊ သူ့အမြင်သည် အစက သည်လောက် ခါးသီးနေမှန်းမသိ။ တိုးနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လိုက်တော့မှ သူ့ ခါးသီးမှုသည် ပို၍ ပီပြင်ထင်ရှားလာ သည်။ အစက အေးမတစ်ယောက် အဘယ်ကြောင့် ဘဝကို သည်မျှ ခါးသီး နာကြည်းခဲ့ရသနည်းဟု သူနားမလည်ခဲ့၊ နားလည်း မလည်နိုင်ခဲ့၊ ယခုမူ သူ နားလည်ပြီ။ နားလည်စပြုပြီ။

အထုအထောင်း အဖိအနှိပ်ကို ခံရသူတစ်ဦးသည် ဘဝကို နာကြည်းတတ်မြဲ ဖြစ်သည်။ ခါးသီး လာတတ်မြဲ ဖြစ်သည်။ ဤသည်မှာ သဘာဝကျသည်။ သည့်အတိုင်း ဖြစ်ရမည်။

သူသည် တစ်ခါက ပထွေး၏ စော်ကားမှု၊ ဖိနှိပ်မှုကို ခံခဲ့ရသည်။ အသိုင်းအဝိုင်း၏ ဝိုင်းပယ်မှုကို ခံခဲ့ရသည်။ သည်တုန်းက သူ့စိတ်များသည် ဆတ်နေသည်။ မြင်မြင်သမျှသည် သူ့ကိုစော်ကားမည့်သူ၊ ဖိနှိပ်မည့်သူ၊ အနိုင် အထက်ပြုမည့်သူဟု သူထင်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိလိုက်သည်နှင့် လှမ်းပေါက်ရန် မာန်သွင်းထားသည့် မြွေပွေးတစ်ကောင်၏ တုန့်ပြန်မှုမျိုး ဖြစ်သည်။

အထိန်းသိမ်းခံရာမှလွတ်တော့ မည်သည့်အတွက်ကြောင့်ဟု မဆိုနိုင်၊ သူ့စိတ်များသည် ပျော့ပျောင်းနေသည်။ လူ့ဘဝတွင် မျှော်လင့်ချက် အသစ်တွေ ထားခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် သူစိတ်ကူးခဲ့သည့် မျှော်လင့်ချက် အသစ်တို့ကို ရှာမတွေ့၊ ငတ်ပြတ်ခြင်း၊ အစော်ကားခံရခြင်း၊ အထင်သေးခံရခြင်း၊ အဖိနှိပ်ခံရခြင်း၊ အငြင်း

ပယ်ခံရခြင်း၊ အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်ရခြင်း စသည်တို့ကိုသာ တွေ့ခဲ့ရသည်။ သည်တွင် အတန်ကြာ ငုပ်လျှိုးနေခဲ့သော မြွေပွေးစိတ်သည် ပြန်၍ ခေါင်းပြူ လာသည်။ | ယခု သူ့ကို တိုးက ပြန်၍ တရားပြနေရပြီ။

ကိုမြင့်က သူ့အဖြစ်ကို သူပြန်တွေးရင်း ငိုင်နေသည်။ တိုးမျက်နှာကို ငေး ကြည့်နေသည်။ မျက်လုံးများက အရည်ပျော်ကျတော့မည့်ပုံ၊ ညိုညို့ရွှန်းရွှန်း၊ ပကတိ အပြစ်ကင်းနေကြသည်။ ခါးသီးနာကြည်းဖွယ်တို့ကို တွေ့ဖူး မြင်ဖူးဟန်မ တူသေး။ သူ့မျက်လုံးတွင် ဣဿာမစ္ဆရိယ၏ အရိပ်အရောင်တို့ မလွှမ်းသေး၊ မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် တောက်ပဆဲ။ သိလိုစိတ်ဖြင့် ဝင်းပဆဲ၊ အားမာန်ဖြင့် ရွှန်းလဲ့ ဆဲ၊ အနာဂတ်ကို ယုံကြည်ခြင်းဖြင့် ပြောင်လက်ဆဲ။

ကိုမြင့်က တိုး၏ မျက်နှာနုနု၊ မျက်လုံးညိုညိုတို့ကို ငေးကြည့်နေသည်။ အေးမ၏ မျက်နှာထက် ပို၍ ပျိုနုသည်။ အေးမ၏ မျက်လုံးတွေထက် ပို၍ ညိုလဲ့ သည်။ သော် မျက်နှာနုနု၊ မျက်လုံးညို၊ ဆံပင်ရွှန်းရွှန်းတို့ဖြင့် ညီမလေး တစ် ယောက်လို ချစ်ရပါသော တိုး၊ ပကတိ ရိုးသား၍ ပကတိ အပြစ်ကင်းသည့် အရွယ်။ ။

"တိုးပြောတာ မှန်ရဲ့လားအစ်ကို၊ လောကကြီးမှာ လူကောင်းတွေက အများ ကြီး လူဆိုးတွေက နည်းနည်းလေးပါ မဟုတ်ဘူးလား"

"လူကောင်းအများကြီးလို့ ပြောတာထက် လူကောင်းဖြစ်ချင်တဲ့လူတွေ အများကြီးလို့ ပြောတာက ပိုပြီး မှန်လိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ အလွန် နည်းတဲ့ လူနည်းစုကလေးတွေကလွဲလို့ ကျန်တဲ့ လူအများစုကြီးဟာ လူကောင်း တွေပါပဲ။ အဲ လူကောင်းဖြစ်ချင်တဲ့ လူတွေပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ အလွန့်အလွန် အနည်းစုဖြစ်တဲ့ လူဆိုးတွေက ချယ်လှယ်ကြီးစိုးနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးတွေ ရနေသမျှ ကာလပတ်လုံး၊ လူကောင်းဖြစ်ချင်တဲ့ လူတွေဟာ လူကောင်း မဖြစ်ကြရဘဲ၊ လူဆိုးတွေ ဖြစ်သွားကြရတယ်။ ဥပမာ ဆရာတော် ဦးခေမာ အဲလေ တိုးတို့ရဲ့ အဖေဆိုပါတော့"

တိုး၏မျက်ဝန်းများက ပြူးကျယ်လာကြသည်။ "တိုးတို့အဖေဟာ လူကောင်းဖြစ်ချင်တဲ့၊ လူကောင်းဖြစ်ချင်ခဲ့တဲ့ လူတစ် ယောက်ပါပဲ"

ကိုမြင့်က စကားကို ပြင်ပြောလိုက်သည်။

"အစ်ကိုထင်ပါတယ်၊ တိုးတို့အဖေဟာ အစ်ကိုတို့အရွယ်လောက်တုန်းက ရိုးသားတက်ကြွတဲ့ လူငယ်ကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့မှာပဲ၊ လူငယ်ဆိုတာ ရိုးသားတယ်၊ တက်ကြွတယ်၊ ရဲရင့်တယ်၊ ဖျတ်လတ်တယ်၊ စွန့်စားချင်တယ်။ တိုး

တို့ အဖေဟာ ကျေးလက်က မုဆိုးမသားလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ချင် ဖြစ်ခဲ့ မယ်။ အစ်ကိုလို အဖေမရှိတဲ့ ဘဝမှာ နေခဲ့ကြောင်း နေခဲ့ရမယ်”။

ကိုမြင့်က စကားကို မယုတ်မလွန် ပြောပြီး တိုးမျက်နှာကို အကဲခတ် ကြည့်သည်။ တိုးသည် သူ့အဖေ၏ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို သူ့လောက်ပင် သိချင်မှ သိမည်။ သူတို့အဖေသည် ဦးမြမင်း၏ အဖေ အထူးအာဏာရနှင့်ငွေ ခေးလွယ်ရ သူကြီးမင်း၏ ခြေတော်တင်၊ မထင်မရှား မယားငယ်တစ်ဦးက မွေးဖွားခဲ့သူ တစ်ဦးဟု သိကောင်းမှ သိလိမ့်မည်။

“ဟုတ်တယ်အစ်ကို၊ အဖေ့အမေက မုဆိုးမတဲ့၊ မုဆိုးမသားဆိုတော့ လူတွေက အထင်သေးခံရမှာပေါ့ နော်”

“အစဉ်အလာက ဒီအတိုင်းဖြစ်ခဲ့တာကိုး၊ အထင်သေးခံရမှာပေါ့၊ အစ်ကို ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ လောကမှာ အလွန်နည်းတဲ့ လူနည်းစုကလေးက လွဲလို့ ဘယ်သူမှ လူဆိုးမဖြစ်ချင်ကြပါဘူး၊ တိုးတို့ အဖေဟာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်မှာ ဒီဘဝ မျိုးနဲ့ ကြုံခဲ့ရလိမ့်မယ်လို့ အစ်ကိုထင်တယ်”။

ကိုမြင့်က စကားကို သတိထားပြောနေရသည်။ သူတို့အဖေအကြောင်း ကို သူတို့အလိုအလျောက် သိချင်လျှင် သိပါစေ။ သူ့ပယောဂကြောင့်မှု မသိ စေချင်။

“လူငယ်ဆိုတာ ခံစားချက်ပြင်းထန်တယ်၊ လွမ်းစရာရှိရင် မီးကုန်ယမ်း ကုန် လွမ်းတယ်၊ မုန်းစရာ၊ နာကြည်းစရာ၊ ဆိုးစရာ ရှိရင်လဲ မီးကုန်ယမ်းကုန်ပဲ။ ဘဝကို ဦးနှောက်နဲ့ စိတ်ဖြာမကြည့်ဘဲ နှလုံးသားနဲ့ ခံစားကြည့်တဲ့ အရွယ်ပေကိုး၊ ဒီအရွယ်မှာ တိုးတို့အဖေဟာ အဖိနှိပ်ခံ၊ အနှိမ်ခံ၊ အစော်ကားခံရပြီး လောကကြီး ကို နာကြည်းသွားပုံရတယ်၊ ဒီလိုနာကြည်းနေတဲ့ အချိန်မှာ လူတစ်ယောက်ဟာ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်၊ ကိုယ်ခံကျန်းမာရေး အားနည်းနေချိန်မှာ ရောဂါစုံ ဝင်နိုင်သလိုပေါ့၊ ဒီတော့ တိုးတို့အဖေဟာ အစတုန်းက လူကောင်းဖြစ်ချင်တဲ့ လူငယ်ကလေးတစ်ယောက်၊ သူ့လို ကိုယ့်လို လူငယ်လေးတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ခဲ့ မှာပဲလို့ အစ်ကိုထင်တယ်၊ ဘယ်သူမှ မွေးကတည်းက လူဆိုးဖြစ်လာကြတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ့ဘဝမှာ သူ နာကြည်းစရာတွေ၊ ခံပြင်းစရာတွေ တွေ့ခဲ့လိမ့်မယ်၊ ဒီမှာ လူဆိုးတစ်စု၊ ဒါမှမဟုတ် လူဆိုးတစ်ယောက်ယောက်က သူ့ကို အသုံးချသွားရာ ကစပြီး လူဆိုးတစ်ယောက် ဖြစ်သွားရတာပဲလို့ အစ်ကို ထင်တယ်”

“အစ်ကိုက ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း၊ လူ့သဘာဝကို တော်တော် နားလည်တာ

“လူ့သဘာဝအကြောင်းကို အစ်ကို ဒီလောက် နားမလည်ပါဘူး၊ အစ်ကို မှာ ဆရာတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးတယ်၊ ဆရာ ဦးစံကောင်းတဲ့၊ သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ ကြား

ဆရာ ဆိုပါတော့လေ၊ အစ်ကိုဟာ အဖေ့အဆုံးအမကိုလဲ မရခဲ့ဘူး၊ အမေ့အဆုံးအမကိုလဲ ကောင်းကောင်းမရခဲ့ဘူး၊ အဲဒီ ဆရာ ဦးစံကောင်းရဲ့ အဆုံးအမနဲ့ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတယ်။ သူပြောပြလို့ အစ်ကိုသိရတာပါ၊ သူပြောပြတာတွေ ပြန်စဉ်းစားတော့ ဟုတ်သလိုလိုပဲ၊ အစ်ကိုမြင်ဖူး ကြားဖူးတာတွေနဲ့ တိုက်နေတယ်။ တွေ့ဖူးတာတွေနဲ့လဲ တိုက်ဆိုင်နေတယ် ဆိုပါစို့လေ”

“သော် အစ်ကိုကလဲ တွေ့ဖူးတယ်လား”

တိုးက လွတ်ကနဲ မေးသည်။ ကိုမြင့်အကြောင်းကို သိပြီးသားဖြစ်၍ ချက်ချင်း အားတုံ့အားနာ ဖြစ်မိသည်။ ကိုမြင့်ကလည်း သည်သဘောကို ချက်ချင်း ရိပ်မိသည်။

“အစ်ကိုအကြောင်းက အရေးမကြီးဘူးကွယ်၊ အစ်ကိုက ပတ်ဝန်းကျင် အထင်သေးခံရတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက် ဘဝကို နာကြည်းသွားတဲ့အခါ ထင်ရာကို ဖြစ်သွားတတ်တဲ့ သဘောကို ပြောနေတာပါ၊ ကဲ စကားကောင်းနေကြတာ ကြာပြီ၊ အစ်ကိုသွားမယ်၊ အစ်ကို တစ်နေ့ရာရာကို ခရီးထွက်မလို့ လာနှုတ်ဆက် တာ၊ အေးမကော ဘယ်တော့လောက် ပြန်လာမယ် ပြောသလဲ”

“နှစ်ရက် သုံးရက်လောက်ပဲ ကြာမယ် ပြောသွားတယ် အစ်ကို၊ အစ်ကို ဘယ်တော့ ခရီးထွက်မလဲ”

တိုးက အလောတကြီး မေးသည်။ သူ့မျက်နှာက အစ်ကိုသဖွယ် ခင်မင် ရင်းနှီးသူတစ်ဦး၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြော၍ရသူ တစ်ဦးနှင့် ခွဲခွာရသည့်အတွက် စိတ်မကောင်းဟန် ပေါ်နေသည်။

“ဘယ်ကိုလဲတော့ မပြောတတ်သေးဘူး၊ တစ်နေ့ရာရာကိုတော့ သွားမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်။ လောလောဆယ်တော့ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ နှစ်ရက် သုံးရက်လောက် ကြာမှပါ၊ ဒီအတွင်း အစ်ကို တစ်ခေါက်လာခဲ့ဦးမယ်လေ”

တိုးတို့ သားအမိနှစ်ယောက်ကို နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် အိမ်ပေါ်မှ ကိုမြင့် ဆင်းသည်။ ဈေးနားရောက်တော့ ကိုထွန်းအောင် ထိုင်နေကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ဝင်ရှာသည်။ ကိုထွန်းအောင်ကို မတွေ့၊ သည်တစ်ခေါက် ကိုထွန်းအောင် မုံရွာ ရောက်ပြီးမှ တစ်ကြိမ်သာ တွေ့ ရသေးသည်။ အေးအေးဆေးဆေး စကား မပြောရသေး၊ ကိုထွန်းအောင်က သူနှင့်အတူတူ အလုပ်လုပ်ရန် ကိုမြင့်ကို ခေါ်ပြန်သည်။

ယခု ကိုမြင့် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။

မည်သို့ရှိရှိ ကိုထွန်းအောင်နှင့်ပင် အလုပ် လုပ်တော့မည်။ အရေးကြီး သည့်က ကိုထွန်းအောင်ကို ရှာဖွေဖို့ အရေးကြီးသည်။ သို့ရာတွင် ကိုထွန်းအောင် | ကို ရှာမတွေ့ သေး၊ သည်တစ်ခေါက် ကိုထွန်းအောင်တစ်ယောက် ပျောက်ချက်သား ကောင်းနေသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် အချိန်မှန်တတ်သည်။ ချိန်းသည့် နေရာတွင် ရောက်နေတတ်သည်။ သည်နေ့တစ်မနက်လုံး ကိုထွန်းအောင်ကို မတွေ့ရ။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် နာရီဝက်လောက် ထိုင်စောင့်သေးသည်။ ကိုထွန်း အောင် မပေါ်လာတော့မှ ကိုမြင့် ထပြန်ခဲ့သည်။

(၃၄)

နောင်နှစ်ရက်အကြာတွင် အေးမတို့ အိမ်သို့ ကိုမြင့် ရောက်ပြန်သည်။ အေး မကို အဆင်သင့် တွေ့ရသည်။ အေးမ၏ မျက်နှာသည် တစ်စုံတစ်ခုကို စိုးရိမ်ပူပန် နေပုံ ရသည်။ မျက်နှာမကောင်း။ ။

“အစ်ကို တစ်နေ့က လာသေးတယ်ဆို” “လာတယ်၊ အေးမ ဘယ်နေ့က ပြန်ရောက်သလဲ”

“ဒီနေ့ နေ့လယ်ပဲ ပြန်ရောက်တယ်၊ မန္တလေးက မနက်ရှစ်နာရီထွက် လာတာ”

အေးမ တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောသင့် မပြောသင့် ချိန်ဆဟန် တွေးနေသည်။

“အသွားတုန်းက တစ်ယောက်တည်းလား” ကိုမြင့်အမေးကြောင့် အေးမ ဖျတ်ကနဲ လှမ်းကြည့်သည်။ “တစ်ယောက်တည်းပေါ့၊ ရထားနဲ့သွားတာ”

အေးမ သူ့ ကိုညာသည်။ နေလင်းအောင်၏ ဂျစ်ကားပေါ်တွင် ပါသွား သည် ကို သူကိုယ်တိုင် မြင်လိုက်ရသည်။ အဖော်နှင့်အတူ မန္တလေးသွားသည်ဟု တိုး ထံမှလည်း သိပြီးသား၊ အေးမ မန္တလေးသို့ သွားသည်မှာ တစ်ယောက်တည်း ဟုတ်ဟန်မတူ၊ နေလင်းအောင်၏ ဂျစ်ကားနှင့် သွားနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် အေး မက သူတစ်ယောက်တည်း ရထားနှင့် သွားသည်ဟု ပြောနေသည်။ နေလင်း အောင်က ဘူတာရုံ လိုက်ပို့သည်ဆိုရအောင်လည်း သည်အချိန်သည် ရထား ထွက်ချိန်မဟုတ်၊ နေလင်းအောင်နှင့် သွားခြင်းသာ ဖြစ်ရမည်ဟု ကိုမြင့်ယူဆ သည်။ သို့ရာတွင် မည်သို့မျှ မပြော၊ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် အေးမသည် သူ့ကို ညာနေပြီလောဟု ကိုမြင့် သံသယဖြစ်ချင်သည်။ အေးမနှင့် သူ့အကြား တွင် တစ်စုံတစ်ရာ လျှို့ဝှက်ဖုံးကွယ်ချက် ရှိနေပြီဟု ကိုမြင့်ထင်ချင်သည်။

“အပြုန်ကျတော့ကော၊ တစ်ယောက်တည်းပေါ့”

မြသန်းတင့် “ဟုတ်တယ်၊ အပြန်ကျတော့လဲ တစ်ယောက်တည်းပဲ၊ ကားနဲ့ ပြန်လာ တာ၊ အစ်ကို့ကို အေးမ တစ်ခုပြောရဦးမယ်”

အေးမက စဉ်းစားနေသည်။ သူပြောမည့် စကားလုံးကို ရွေးချယ်နေပုံရ

သည်။ ။

“အေးမ မန္တလေးက အပြန်မှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း တစ်ခု တွေ့ခဲ့ရတယ်။ သိ လား အစ်ကို”

“ဘယ်လို ထူးထူးဆန်းဆန်းလဲ”

“အေးမ မန္တလေးက ပြန်လာတော့ အေးမနောက်ကို လူတစ်ယောက် လိုက် လာတယ် သိလား”

ကိုမြင့်က အေးမဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ အေးမ မျက်နှာက စိုးရိမ် | ထိတ်လန့်သယောင် လွှမ်းနေသည်။

“ဘယ်လိုလိုက်လာတာလဲ”

ကိုမြင့် စိတ်ဝင်စားလာသည်။ စောစောက အေးမပေါ်တွင် သံသယ ကြောင့် စိတ်ခုသလိုလိုရှိနေသည့်တိုင်၊ သူ့စကားကြောင့် အာရုံပြောင်းသွားသည်။ “မုံရွာကို လိုက်လာတာပေါ့၊ မန္တလေးကတည်းက လိုက်လာတာ” သူ့ဖာသာသူ ခရီးသွား တာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ အေးမ စိတ်ထင်လို့ ဖြစ်ပါ လိမ့်မယ်”

“မဟုတ်ဘူး အစ်ကို၊ မန္တလေးမှာကတည်းက အေးမနောက်ကို နောက် ယောင်ခံလိုက်နေတာ၊ အေးမတည်းတဲ့ တည်းခိုခန်းမှာ လာတည်းတယ်”

“ဘာ အေးမ တည်းခိုခန်းမှာ တည်းတယ်လား” ကိုမြင့်က အလန့်တကြား မေးသည်။ အေးမက တမင်လုပ်၍ ရယ်သည်။

“တည်းခိုခန်းမှာ မတည်းလို့ ဘယ်မှာ တည်းရမှာလဲ အစ်ကိုရဲ့၊ ကိုယ့် ကိစ္စ နဲ့ ကိုယ်သွားတာ သူများအိမ်မှာ သွားတည်းတော့ အားနာစရာ သိပ်ကောင်း တယ်၊ တစ်ခေါက်လဲ မဟုတ်၊ နှစ်ခေါက်လဲ မဟုတ်”

အေးမတစ်ယောက် တောင်ကြီး၊ ကျိုင်းတုံ၊ တာချီလိတ် စသည်တို့ကို မကြာမကြာ ကူးနေခဲ့သည်။ မန္တလေးနှင့် မုံရွာကမူ သူ့အဖို့ အိမ်ဦးနှင့် ကြမ်းပြင် ဖြစ်နေပြီ၊ ထိုမျှမက အေးမသည် တည်းခိုခန်းမှာပင် တည်းနေပြီ။

မန္တ လေးက တည်းခိုခန်းတွေအကြောင်းကို သူကောင်းကောင်းသိသည်။ ဣရသည့် တည်းခိုခန်းတွေရှိသလို နာမည်ပျက်နေသည့် တည်းခိုခန်းတွေလည်း ရှိသည်။ အရှေ့ဘက်၊ အနောက်ဘက်မှလာသော ပစ္စည်းများသည် မန္တလေးတွင် ဆုံကြသည်။ ထို့ကြောင့် မန္တလေးတွင် အရပ်လေးမျက်နှာက ကုန်သည်တွေ၊ အရောင်းအဝယ်သမားတွေ ခြေချင်းလိမ်နေကြသည်။ တည်းခိုခန်းတွေ မှိုလိုပေါက် နေသည်။ တချို့တည်းခိုခန်းတွေက နာမည်ပျက်ရှိသည်။ နာမည် မပျက်သည့် တည်းခိုခန်းတွေလည်း ရှိသည်။ သို့ရာတွင် မိန်းကလေး တစ်ယောက် အနေဖြင့် တည်းခိုခန်းတွင် တည်းရသည်မှာ မကောင်း၊ အန္တရာယ်များသည်။

ကိုမြင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေသည်။ တည်းခိုခန်းတွင် တည်းသည်ဆိုတော့ အေးမသည် မည်သည့်အရောင်းဝယ်မျိုးကို လုပ်နေသနည်း၊ ထနောင်းပင်နှင့် ကတုံးဇရပ်ကလေးရှေ့တွင် သူတွေ့ခဲ့ရသည့် အေးမ၏ ဘဝနှင့် ၈၄ လမ်းရှိ တည်းခိုခန်း တစ်ခန်းပေါ်မှ ဆင်းလာသည့် အေးမ၏ဘဝသည် မည်မျှ ကွာ ခြားသွားပြီနည်း။ ကွာခြားနေပြီနည်း။

“အေးမက ၈၄ လမ်းက မန္တလေးရိပ်သာမှာ တည်းတယ်။ အေးမနဲ့ မရှေးမနှောင်းမှာပဲ သူရောက်လာပြီး သူလဲ အဲဒီမှာ တည်းတယ်။ ကြည့်ရတာက တော့ မုံရွာကတည်းက လိုက်လာတယ် ထင်တာပဲ” “တိုက်ဆိုင်လို့ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ကွယ်၊ အဲဒီလူကို မုံရွာမှာ မြင်ဖူးသလား”

“ဟင့်အင်း၊ မုံရွာမှာ ဒီလူကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး၊ လူက အသားမည်း မည်း၊ အရပ် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ်၊ မျက်နှာက လေးထောင့်၊ ဆံပင်ကောက်ကောက်ရယ်၊ မန္တ လေးမှာ အေးမသွားရာနောက်က တကောက်ကောက်လိုက်နေတယ်၊ မုံရွာကို ပြန်တော့လဲ အေးမ စီးတဲ့ကားကို လိုက်စီးတယ်”

“ဆင်းတော့ မုံရွာမှာပဲ ဆင်းတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ကားဂိတ်ဆုံးကျမှ ဆင်းတယ်၊ အေးမက ဈေးကြီးထဲဝင်တော့ သူလဲ ဝင်လိုက်လာတယ်၊ မမချစ်မေတို့ ကုန်ခြောက်တန်းဘက်ကို သွားတော့မှ သူ ပြန်လှည့်သွားတယ်။ ထောက်လှမ်းရေးတို့ ဘာတို့ကများလား မသိဘူး”

“ဘာဆိုင်သလဲကွယ်၊ ကိုယ်က ဘာမှလုပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ သူ့ဖာသာသူ လိုက်ကြည့်ချင် ကြည့်ပေစေပေါ့၊ အေးမကကော သူတို့ မသင်္ကာစရာ ဘာလုပ်လာလို့လဲ”

အေးမက ပါးစပ်ပြင်လိုက်ပြီးမှ ခဏတွေနေသည်။

“ပစ္စည်းလေးတစ်ခု သွားယူတာ”

ကိုမြင့်က ဆေးပြင်းလိပ်ကို ဖွာသည်။ အေးမကို ကြည့်ရသည်မှာ မလုံ မလဲ ဖြစ်နေပုံရသည်။ အရောင်းအဝယ်ပစ္စည်းတစ်ခု ယူလာသည်တွင် သူ့နောက် ကို ထောက်လှမ်းရေး လိုက်လာသည်ဟု သင်္ကာမကင်း ဖြစ်နေဟန်၊ ဤသည်ကို ထောက်လျှင် အေးမယူလာသည့် ပစ္စည်းသည် ကျောက်မျက်ရတနာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်၊ ဘိန်းဖြူလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“မျက်လုံးပြူးပြူးလား” ကိုမြင့်က မေးသည်။

“မျက်လုံးကိုတော့ သေသေချာချာ မမြင်ရဘူး၊ မျက်မှန်အနက်တပ်ထားတယ်၊ မျက်ခုံးကတော့ ခပ်ထူထူပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟင့်အင်း ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး” ကိုမြင့် ခပ်သွက်သွက် ပြန်ဖြေသည်။

သူ့ စိတ်ထဲတွင် သင်္ကာမကင်းဖြစ်နေသည်။ အေးမ ပြောသည့်ပုံသဏ္ဍာန်က ကိုထွန်းအောင်နှင့်တူသည်။ ကိုထွန်းအောင် ပျောက်နေသည်မှာ နှစ်ရက် သုံးရက်ရှိနေပြီ။ ခါတိုင်း ကိုထွန်းအောင်သည် ပြန်ခါနီးတိုင်း နှုတ်ဆက်တတ် သည်။ မန္တလေးသို့ သွားမည် ဆိုလျှင်လည်း သူ့ကိုတော့ အသိပေးသွားတတ် သည်။ ပခုက္ကူ ပြန်မည်ဆိုလျှင်လည်း သူ့ကို အသိပေးစမြဲ။

ယခုတစ်ခေါက်တွင်မူ ကိုထွန်းအောင်နှင့်သူ တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်သာ တွေ့ ရသေးသည်။ သူတို့တွေ့နေကျ ဈေးကြီးနားက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ထိုင်လေ့ ရှိကြသည်။ မုံရွာသို့ လာတိုင်း ကိုထွန်းအောင်က သူနှင့်အတူ အလုပ်လုပ်ရန် တဖွဖွ ပြောသည်။ ကိုမြင့် အဖြေမပေးခဲ့။

ကိုမြင့် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။ ။

သူ တင်းမခံနိုင်တော့၊ ဝမ်းဗိုက်က စကားပြောလာပြီ။ သူက သည်အလုပ် တွေကို ရှောင်ကြဉ်သော်လည်း၊ သူသည် သူများထက် စာရိတ္တသန့်စင်သူဟု မည်သူကမျှလည်း အသိအမှတ်ပြုဖော်မရကြ၊ အလုပ်လက်မဲ့၊ လမ်းပေါ်က လူ

တစ်ယောက်အဖြစ် သာ၍ပင် အထင်သေးကြသေးသည်။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင် သည် လူတစ်ယောက်၏ တန်ဖိုးကို စာရိတ္တဖြင့် အကဲမဖြတ်ဘဲ အဝတ်အစားနဲ့ အကဲဖြတ်သည့် ပတ်ဝန်းကျင် ဖြစ်သည်။ သည်လို ပတ်ဝန်းကျင်မျိုးတွင် စာရိတ္တ သန့်စင်နေ၍ ဘာအကျိုးထူးသေးသနည်း။ ထို့ကြောင့် သည်တစ်ချီတွင်

တော့ ကိုထွန်းအောင်နှင့်အတူ လိုက်၍ အရောင်းအဝယ်လုပ်ရန် အပြတ် ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုပြောရန် ကိုထွန်းအောင်ကို လိုက်ရှာခဲ့ သည်။ ကိုထွန်းအောင်သည် သူနှင့်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် တစ်ကြိမ်သာ တွေ့ရ သေးသည်။နောက် ရက်များတွင် မတွေ့တော့၊ ပျောက်သွားသည်။ သူတည်းခို နေကျ အိမ်သို့ သွားမေး

သော်လည်း မတွေ့။ သည်တစ်ခေါက် သူတို့ အိမ်တွင် မတည်းဟု ပြော လိုက် သည်။ သည်တွင် ကိုထွန်းအောင် ခြေရာပျောက်နေသည်။

မန္တ လေး မုံရွာလမ်းတစ်လျှောက်တွင် အေးမနောက်သို့ လိုက်နေသူသည် ကိုထွန်းအောင်များ ဖြစ်နေမည်လော မဆိုနိုင်၊ အေးမပြောပြသည့် ပုံသဏ္ဍာန်အရ မူ ကိုထွန်းအောင် ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ကိုထွန်းအောင်သည် ဘာကြောင့် အေး မကို နောက်ယောင်ခံလိုက်နေသနည်း၊ အေးမနောက်သို့ ခြေရာခံ၍ လိုက် စရာ အကြောင်းမရှိ၊ နေလင်းအောင်တို့ အဆက်အသွယ်ထဲက အကောင် ကျားစာကျွေး ရမည်ဟု ကိုထွန်းအောင်က ပြောခဲ့ဖူးသည်။ သည်အတိုင်းမှန်လျှင် ကိုထွန်း အောင်သည် အေးမကို ကျားစာကျွေးရန် ပြင်နေသည်လော။

သို့ရာတွင် ကိုထွန်းအောင်ဟု တပ်အပ်မသိရသေး၊ ကိုထွန်းအောင် ဟုတ် ချင်မှ ဟုတ်မည်၊ ဆိုင်ရာက လိုက်လံထောက်လှမ်းသူလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ မည်သို့ ဆိုစေ အေးမနောက်တွင် အန္တရာယ်တစ်ခု ကပ်လိုက်လာနေသည်မှာတော့ သေချာသည်။ ။

“မန္တ လေးမှာတုန်းက သူလိုက်နေတာကို အေးမသိတယ်ဆိုတာ သူလည်း ရိပ်မိပုံရတယ်၊ ပထမတစ်ရက်နှစ်ရက်မှာ သူအတင်းကပ်လိုက်နေတယ်၊ တတိယ နေ့ကျတော့ သိပ်မလိုက်တော့ဘူး၊ ခပ်ခွာခွာလိုက်တယ်”

“ဒါဖြင့် မန္တလေးမှာ အေးမသွားတဲ့ အဆက်အသွယ်တွေ အားလုံးကို သူသိ သွားတာပေါ့”

အေးမက ပြုံးသည်။

“ဒီလောက်တော့ အေးမ ပါးတာပေါ့ အစ်ကိုရ။ အေးမက သွားချင်တဲ့ ဆီ တိုက်ရိုက်ဘယ်သွားမလဲ။ ဆိုက်ကားတစ်လှည့်စီး။ မြင်းလှည်းတစ်လှည့်စီး။ ဟို ဝင်ဒီထွက် ဝင်လုပ်ပြီးမှ ကိုယ်သွားချင်တဲ့နေရာ သွားတာပေါ့။ အေးမက ရိုးတိုး ယားတာလုပ်ရင်တော့ မခံဘူး။ ခေါင်းမြှောင်နဲ့ထိုးမှာ။ ။

ကိုမြင့်က အေးမကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ အေးမသည် သူ့ကို လိမ်ညာ နေသည်လော။ အေးမ၏ စကားများအားလုံးသည် အမှန်တွေချည်းလော။

အေးမကို နေလင်းအောင်၏ ဂျစ်ကားပေါ်တွင် သူကိုယ်တိုင် မြင်လိုက် သည်။ သို့ရာတွင် အေးမက တစ်ယောက်တည်း မီးရထားဖြင့် သွားသည်ဟု ပြော ခဲ့သည်။ အေးမကို နေလင်းအောင်နှင့် တွေ့ လိုက်သည့်အချိန်သည် မန္တလေး

မြသန်းတင့် ရထား ထွက်ချိန်မဟုတ်။ အေးမသည် နေလင်းအောင်နှင့် သွား ခြင်းသာ ဖြစ်ရမည် | ဟု သူတွက်သည်။

“မန္တလေးကို အေးမတစ်ယောက်တည်း သွားတာကတော့ သေချာတယ် နော်”

အေးမ ကိုမြင့်ကို အကဲခတ်သည်။

“သော် အစ်ကိုရယ်။ အေးမ ပြောပြီးပါပကော”

အေးမ သူ့ကို ညာပြန်ပြီ။ လိမ်ပြန်ပြီ။ သည်လောကထဲရောက်တော့ အေးမ လိမ်တတ်။ ညာတတ်နေပြီ။ ထို့ကြောင့် ကိုမြင့် ဘာမျှမအံ့သြ။ စိတ် ကမူ မ ကောင်း။

“အစ်ကို့ကို တစ်ခုတော့ မေးရဦးမယ်”

“ဘာလဲ”

“အစ်ကိုက ဟိုအစ်ကိုလင်းနဲ့ တွေ့ဖူးတယ်ဆို” “တွေ့ဖူးတယ်။ သူက ဘာ ပြောလို့လဲ”

အေးမက ပြောသင့် မပြောသင့် ချိန်ဆနေဟန်ရှိသည်။

“အစ်ကိုက သူ့ကို ခြိမ်းခြောက်ဖူးတယ်ဆို။ သူက သေနတ်နဲ့ ထုတ်ချိန် တော့မှ အစ်ကို ရှောင်ထွက်သွားတယ်တဲ့”

ကိုမြင့် ရုတ်တရက် ဒေါသထွက်သွားသည်။ အနားတွင်သာ ရှိလျှင် သည့်ကောင်ကိုထ၍ လက်သီးဖြင့် ထိုးမိမည်လော မပြောတတ်။ မဟုတ်မဟတ်လုပ်ဇာတ်ခင်း၍ ပြောရဲသည်ကိုလည်း သူ အံ့သြသည်။ နေလင်းအောင်သည် မဟုတ်မဟတ် လုပ်ဇာတ်များကို မည်မျှပြောထားသည် မသိနိုင်။

ကိုမြင့်က ဖောင်ကူးတံတားပေါ်တွင် သူနှင့် နေလင်းအောင်တို့ဖြစ်ခဲ့သည့်ကိစ္စကို အကျဉ်းချုပ်၍ ပြောပြသည်။ အေးမက အံ့သြနေသည်။ နေလင်းအောင် | နှင့် ကိုမြင့်စကားက တောင်နှင့်မြောက်လို ခြားနားနေသည်။ ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေ

သည်။ နေလင်းအောင်၏ အပြောတွင်မူ ကိုမြင့်သည် သူ့သေနတ်ကို လု၍ သူ့ကို ခြိမ်းခြောက်သူ လူဆိုး လူကြမ်းတစ်ဦးဖြစ်နေသည်။

ကိုမြင့်က သက်ပြင်းချသည်။

“ခက်တယ် အေးမ၊ လူတွေဟာ မြေနိမ့်ရာ လှံစိုက်ချင်ကြတယ်၊ ပိသူကို | ဖိနင်းချင်ကြတယ်။ စိတ်ကောင်းထားသူကို ဖိထောင်းချင်ကြတယ်၊ လူကောင်းဖြစ်ချင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို လူဆိုးဖြစ်အောင် ချောင်ပိတ်ချင်ကြတယ်၊ ချောင်ပိတ်ခံရဖန်များတော့ ခွေးတောင် ပြန်ကိုက်သေးတာပဲ၊ အစ်ကိုဟာ ချောင်ပိတ်ခံနေရတဲ့ လူတစ်ယောက်။ အဖက်ဖက်က ထွက်ပေါက်ပိတ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်။ ထွက်ပေါက်ရှာလို့ မရတဲ့ လူတစ်ယောက်။ တွေ့ရာထွက်ပေါက်ကို တိုးထွက်ရ မလို ဖြစ်နေပြီ။ တစ်ခါတလေတော့လဲ အစ်ကို စိတ်ကူးမိတယ်။ လူဆိုးတစ်

ယောက်လို နေတာပဲ ခပ်ကောင်းကောင်း ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်။ အများကောင်း ကျိုး၊ လောကကောင်းကျိုးဆိုတာတွေ အားလုံးကို ဘေးချိတ်။ လောကကြီးမှာ ကိုယ့်အတွက် အကျိုးမရှိတာဆို တစ်ခုမှ မလုပ်နဲ့။ ကိုယ့်အတွက် အကျိုးရှိမယ် ဆိုရင် သူတစ်ပါး မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ် ကျရမယ့် အလုပ်မျိုးဆိုရင်လဲ မရှောင်နဲ့။ အကုန်လုပ်”

အေးမ တအံ့တသြဖြင့် ကြည့်နေသည်။

မုံရွာ–ကလေးဝ လမ်းမကြီးပေါ်တွင် ပထမဆုံး တွေ့ခဲ့ရသည့် ကိုမြင့်နှင့် ယခု ကိုမြင့်သည် ခြားနားသွားကြပြီလော။ ကိုမြင့်သည် ပြောင်းလဲသွားပြီလော။

ပထမဆုံးအကြိမ် သူနှင့် ကိုမြင့် တွေ့ခဲ့ကြစဉ်က ဘဝဟူသည်မှာ အမှောင်ချည်းမရှိနိုင်။ အလင်းလည်း ရှိရမည်ဟု ကိုမြင့် ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ယခုမူ သူ့ဘဝ၌ အလင်းရောင်ဟူသည် မရှိတော့ဟု ကိုမြင့် ယူဆလာပုံရသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် နာကြည်းသော စကားများကို ဆိုနေခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ တစ်ခါ က မှောင်ခိုအလုပ်

ကို စာရိတ္တထိခိုက်သည်ဟု ယူဆခဲ့သော ကိုမြင့်သည် ယခု မည်သည့်အလုပ်မျှ မရှောင်လေနှင့်ဟု တစ်မျိုးပြောနေပြန်ပြီ။

ကိုမြင့် တကယ်ပြောနေခြင်းလော၊ အရွဲ့တိုက်၍ ပြောနေခြင်းလောဟု အေးမ မဝေခွဲနိုင်။

"အစ်ကို တကယ်ပြောနေတာလား"

"တကယ်ပြောတာပေါ့"

"အေးမကို မလှောင်ပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်။ အေးမ ဒီလောက်တောင် မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဒီအလုပ်ထဲရောက်လို့ လုပ်ကိုင်နေရပေမယ့် အေးမမှာ ဒီလောက်ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ် မကင်းမဲ့သေးပါဘူး။ နှလုံးသားရှိပါသေးတယ်"

အေးမမျက်ရည်တွေ လည်လာသည်။ ကိုမြင့်သည် သူ့ကို အရွဲ့တိုက်၍ ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ထင်သည်။

"အေးမကို လှောင်တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း စောင်းမြောင်းပြောနေတာမဟုတ်ဘူး။ အစ်ကို တကယ်ပြောနေတာ။ အစတုန်းကတော့ လောကကြီးဟာ ကောင်းသေးတယ်။ မျှော်လင့်ချက်ရှိသေးတယ်လို့ အစ်ကို ထင်ခဲ့ဖူးသေးတယ်။ အဲဒီတုန်းက ယုဇလယ်စခန်းမှာ အစ်ကိုပြောခဲ့ဖူးတာကိုအေးမ မှတ်မိသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ဘဝဆိုတာ အမှောင်ချည်းပဲ မရှိနိုင်ဘူး၊ အလင်းလည်းရှိရမယ်လို့ အစ်ကို ပြောခဲ့ဖူးတယ်လေ၊ အေးမဟာ ဘဝကို အဆိုးအမြင်နဲ့ ကြည့်လွန်းတယ်။ ဘဝကို အကောင်းမမြင်တတ်ဖူးလို့ အစ်ကိုပြောခဲ့တယ်။ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီတုန်းကတော့ အစ်ကို့အဖို့ အလင်းရောင်ဆိုတာ ရှိသလို ထင်ခဲ့တယ်။ မျှော်လင့်ချက် ဆိုတာမျိုးဟာ ရှိခဲ့တယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်။ ခုတော့ အစ်ကို့အဖို့ မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့ဘူး။ အလင်းရောင်ဆိုတာလဲ မရှိတော့ဘူး။ ဒီတော့ အစ်ကိုလဲ အမှောင်ထုထဲမှာပဲ လျှောက်တော့မယ်၊ အလင်း ရောင် မရှိနိုင်တဲ့ နေရာမှာ အလင်းရောင်ကို လိုက်ရှာနေတဲ့လူလောက် မိုက်မဲတဲ့လူ ရှိနိုင်ပါဦးမလား။ ဒီတော့ အစ်ကို မမိုက်တော့ဘူး။ ရှေ့လျှောက်ပြီး လိမ္မာတော့ မယ်။ မကောင်းဘူးလား"

ကိုမြင့်က အပြောင်အပြက် ပြောနေခြင်း ဖြစ်ဟန်မတူ။ သည်အချက် သူ့မျက်နှာက သက်သေပြနေသည်။ မျက်မှောင်များက တွန့်နေကြသည်။ မျက်ခုံး နှစ်ခုကြား နဖူးပြင်က တွန့်နေသည်။ ယခင်ကထက် နက်ရှိုင်းလာသည်ဟု ထင်ရသည်။

"အစ်ကိုရယ်"

အေးမက စိတ်ညစ်သလိုဟန်ဖြင့် ညည်းသည်။ ဘာမျှ မပြောနိုင်။

"အေးမပြောတဲ့ စကားတွေကို မှတ်မိသေးရဲ့လား"

"ဟင့်အင်း"

"ပထမဆုံး တွေ့ကြတုန်းက ကားပျက်လို့ လမ်းမှာ အိပ်ကြရတယ်လေ။ အဲဒီတုန်းက အေးမပြောတဲ့ စကားတွေကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး၊ အမြဲသတိရနေတယ်"။

"ဘာစကားတွေလဲ၊ အေးမမေ့နေပြီ" ကိုမြင့်က ရယ်သည်။

"မေ့နေရင်မှတ်ထား၊ အစ်ကိုပြောပြမယ်၊ အဲဒီတုန်းက အေးမပြောခဲ့တယ်လေ၊ ခေတ်မီတယ်ဆိုတာ ခေတ်အကြောင်းကို သိတာတဲ့၊ လိမ္မာတာတဲ့၊ ရေလိုက်ငါးလိုက်နေတာတဲ့၊ လူနုပ်ချမ်းသာလုပ်တတ်တာတဲ့၊ ဟိုကွေ့ ကို ဟိုတက်နဲ့ လှော်ပြီး ဒီကွေ့ကို ဒီတက်နဲ့ လှော်တတ်တာတဲ့၊ ဂုဏဝုဒ္ဓိဆိုတာ ကိုယ့်ကို စောင်မမဲ့လူကို ဖော်လံဖားတတ်တာတဲ့၊ ညာတကာနဥ္စဆိုတာ ကိုယ့်ဆွေမျိုးသား ချင်း ခယ်မ၊ ယောက်ဖတို့ကို သင်္ဂြိုဟ်ထောက်ပံ့တာတဲ့၊ ခေတ်မီတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်အယူအဆကို အမှန်လို့ တရားသေမယူဆဘဲ ခေတ်နဲ့အညီ လိုက်လျောညီထွေ ကျင့်တတ်တာတဲ့၊ အဲဒါတွေဟာ ခေတ်မီလူတစ်ယောက်ရဲ့ မရှိမဖြစ်တဲ့ အရည်အချင်းတွေတဲ့၊ မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား"

"ကြည့်စမ်း အေးမပြောတာတွေကို အစ်ကို အကုန်မှတ်ထားတယ် ဟုတ်လား"

"မှတ်ထားတာပေါ့၊ အေးမပြောတဲ့ စကားတွေကို အစ်ကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး၊ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီတုန်းက အစ်ကိုအေးမရဲ့ စကားတွေကို နားမလည်ခဲ့ဘူး၊ သုံးနှစ်လောက်ရှိမှ နားလည်လာခဲ့တယ်။ တစ်နည်းပြောရရင် အဲဒီတုန်းက အစ်ကိုခေတ်မမီဘူး။ ခုတော့ ခေတ်မီလာပြီလေ။ ခေတ်မမီလို့ မရတော့ဘူး။ ဒီခေတ်မှာ ဒါလုပ်မှ ထမင်းစားရမယ်ဆိုရင် ဒါပဲလုပ်မယ်။ မှောင်ခိုလုပ်တာ အကျင့်စာရိတ္တ ထိခိုက်တယ်၊ ဘာဖြစ်တယ်၊ ညာဖြစ်တယ်လို့ထင်ပြီး ထိန်းသိမ်းနေရင်လဲ ဘာအကျိုးထူးဦးမှာလဲ။ ငတ်ရုံပဲရှိမှာပေါ့။ ဒါကြောင့် အရင်တုန်းက အေးမတို့ကို တားမြစ် ခဲ့ပေမယ့် အခုမတားတော့ဘူး တားလဲ မတားချင်တော့ဘူး။ မတားတဲ့အပြင် ကိုယ်တိုင်တောင် လုပ်ရဦးမယ်။ ဟုတ်တယ်၊ လုပ်ရမယ်။ အစ်ကိုတို့လုပ်တာဟာ ခြောက်ပြားတစ်ပဲဖိုးလောက် လုပ်တာ၊ ထမင်းတော့ နပ်မှန်အောင် စားရမှာပဲ။ ခု အစ်ကို ထမင်းနပ်မှန်အောင် မစားရဘူး။ ဒီတော့ ထမင်းနပ်မှန် စားရအောင် လုပ်ရမယ်။ လုပ်တော့ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ထောင်ထဲသွား နေရုံ

အပြင် မရှိပါဘူး။ ထောင်ထဲသွားနေရရင်လဲ ကောင်းတာပဲ။ ထမင်းတလုတ် အတွက်တော့ ဒီလောက် သောက မရောက်ရတော့ဘူး။ မှောင်ခိုမကောင်းဘူး လေး ဘာလေးနဲ့ ပြောချင်သူတွေက ပြောကြပါ စေ အစ်ကို ဂရုမစိုက်တော့ဘူး။ တကယ်ကျတော့ အဲဒီလို အကျယ်လောင်ဆုံး ပြောနေတဲ့လူတွေကကော မှောင်ခို နဲ့ ဘယ်လောက်များ ကင်းလို့လဲ။ သူတို့ကော မှောင်ခိုမလုပ်ဘူးတဲ့လား။ သတ္တိရှိ ရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရဲရဲပြန်မေးကြည့်စမ်းပါ။ နောက်ကွယ်မှာ တိတ်တိတ် ပုန်း မှောင်ခိုလုပ်ပြီး အပြင်မှာတော့ မှောင်ခို ဘာဖြစ်သလေး၊ ညာဖြစ်သလေး နဲ့ အကျယ်လောင်ဆုံးအော်နေတဲ့ လူတွေနဲ့စာရင် ပြောင်ပြောင်ပြောပြီး ပြောင်

ပြောင်လုပ်တဲ့ အေးမတို့က ပိုပြီး ရိုးသားတယ်၊ သူများကို မညာဘူး၊ ကိုယ့် ကိုယ်ကို မညာဘူး။ ဒါကြောင့် အစ်ကိုလဲ ဒီအလုပ်ကိုပဲ လုပ်တော့မယ်”

အေးမက မယုံနိုင်သေး။ ကိုမြင့် တကယ်အမှန်ပြောနေခြင်းလော၊ သည် အတိုင်းဆိုလျှင် ကိုမြင့်ကို သူပင် လိုက်မမီတော့မည်မဟုတ်။

“အစ်ကို တကယ်ပြောနေတာနော်”

“သော် ခက်ပါပြီကော အေးမရယ်၊ ယုဇလယ်စခန်းမှာ ရွှေဝင်းတို့နဲ့ စကား များတုန်းက အေးမရဲ့ ခားမြှောင်ကို အစ်ကိုယူထားလိုက်တာ မှတ်မိသေး လား”

“မှတ်မိတယ်”

“အဲဒီတုန်းက အေးမက ရွှေဝင်းကို ပါးရိုက်လိုက်တယ်လေ။ အစ်ကို ဘာမှမ လုပ်ဘူး။ ဘေးက ရပ်ကြည့်နေတယ်။ အပြန်ကျတော့ အေးမရဲ့ ခားမြှောင် ကို အစ်ကို ယူထားလိုက်တယ်။ ဒီတော့ အေးမက ဒီခားမြှောင်ကို အစ်ကိုဘာလုပ် ဖို့ ယူမှာလဲ လို့ အစ်ကို့ကိုမေးတယ်လေ။ မှတ်မိသေးလား”

အေးမက ရယ်သည်။ ကိုမြင့်သည် နားလည်ရ ခက်သူတစ်ယောက်ဟုပင် ထင်ချင်လာသည်။ အပေါ်ယံကြည့်တော့ အေးအေးဆေးဆေး၊ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရင်ထဲတွင်မူ မီးတောင်တစ်တောင်၊ ချော်ရည် မျှော်မြုပ်တို့က မီးတောင်အောက်တွင် ပုန်းကွယ်နေသည်။ သည်မီးတောင်သည် အချိန်တစ်ချိန်တွင် ပေါက်ကွဲ လာနိုင်သည်။

"မှတ်မိတယ်၊ အဲဒီတုန်းက အစ်ကိုကြည့်ရတာ အေးမ အားမလို အားမရ သိပ်ဖြစ်တာပဲ။ ကြည့်ရတာက အေးစက်စက်နဲ့"

"အေးစက်စက်ဆိုတာက ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပြောတာပါ။ မဟုတ်ဘူးလား၊ ခပ်ရှင်းရှင်း ပြောရင် သတ္တိကြောင်တယ်လို့ ပြောချင်တာ မဟုတ်လား"
"မဟုတ်ပါဘူး"

အေးမက လက်နှစ်ဖက်ကို ပတ္တာဆက်သလို ဆက်၍ ဆန့်ထုတ်ပြီး ရယ်နေသည်။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ အေးမ အစ်ကို့ကို မညာပါနဲ့၊ အထင်သေးလို့ပေါ့၊ အေးမနဲ့ အစ်ကို လူချင်း လဲချင်တယ်လို့တောင် ပြောလိုက်သေးတယ်၊ ခါးမြှောင် ကို အစ်ကို ဘာလုပ်ဖို့ ယူမှာလဲ ဆိုတာရယ်၊ အေးမနဲ့ အစ်ကို လူချင်းလဲချင် တယ်ဆိုတဲ့ စကားရယ်၊ ဒီစကားနှစ်ခုကို ဆက်စပ်ကြည့်လိုက်တော့ အေးမ အစ်ကို့ကို အထင်သေးတယ် ဆိုတာ ရှင်းနေတာပဲ အဓိပ္ပာယ်က အစ်ကိုနဲ့ ခါးမြှောင်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ ထမီဝတ်ထားပါ ဆိုတဲ့ သဘောပဲ မဟုတ်ဘူးလား"

"ဒီလိုဆိုလိုတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်ကို့ကို အားမရလို့ ပြောတာပါ"

"ထားပါတော့လေ၊ အားမရတာပဲခေါ်ခေါ်၊ အထင်သေးတာပဲ ခေါ်ခေါ်၊ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ အတူတူပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီတုန်းက အစ်ကိုပြန်ပြောလိုက် တဲ့ စကားကိုကော အေးမ မှတ်မိသေးရဲ့လား"

"ဟင့်အင်း"

"အေးမက မိန်းကလေးဆိုတော့ ပါးရိုက်ရုံလောက်နဲ့ ကိစ္စပြီးတယ်။ ယောက်ျားလေးဆိုရင်တော့ ပါးရိုက်ရုံနဲ့ ကိစ္စ မပြီးတော့ဘူးလို့ အစ်ကိုပြောခဲ့ တယ်လေ"

"အင်း အင်း မှတ်မိပြီ၊ ယောက်ျားတွေ တကယ်လုပ်ရင် လူသတ်မိတဲ့ အထိ ဖြစ်မယ်ပေါ့"

"ဒီပြင် ယောက်ျားတွေအတွက်တော့ အစ်ကို မပြောတတ်ဘူး၊ အစ်ကို့စိတ်က စိတ်ရိုင်းစိတ်ကြမ်း၊ ဒီစိတ်ရိုင်း စိတ်ကြမ်းကို စိတ်ယဉ်စိတ်နုဖြစ်အောင် ကိုယ့်ဖာသာကိုယ် မနည်းမွေးခဲ့ရတယ်၊ အရင်စိတ်မျိုးနဲ့သာဆိုရင် အဲဒီညက လူသတ်မှုဖြစ်ခဲ့မှာ အမှန်ပဲ၊ မဟူရာချောင်းဘေးတုန်းကလဲ ဟိုကောင် နှစ်ယောက်ကို ဓားနဲ့အသေထိုးသတ်မလို့၊ ကိုဖေခင် ဆွဲနိုင်လွန်းလို့ လူသတ်မှု မဖြစ်တာ"

အေးမက ပြန်စဉ်းစားသည်။ မဟူရာချောင်းဘေးတွင် သူနှင့် မစန်းရင် ကိုအထမ်းသမားနှစ်ယောက်က ဗလက္ကာယပြုရန် ကြံစည်သည့် မြင်ကွင်းကို ပြန်၍မြင်ယောင်သည်။ ဟုတ်သည်။ သည်လိုကျတော့လည်း ကိုမြင့်သည် သူထင်သလိုသတ္တိကြောင်သူမဟုတ်၊ သည်းခံတတ်သူ မဟုတ်။

"အရင်တုန်းကတော့ သည်းခံနိုင်ရင် ခွင့်လွှတ်နိုင်ရင် ကောင်းတယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်၊ ခုတော့ အစ်ကို သည်းမခံနိုင်ဘူး၊ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး၊ ဟုတ်တယ်။ ကိုယ့်ကိုစော်ကားသူ၊ ဖိနှိပ်သူ၊ နိုင်ထက်စီးနင်း လုပ်သူကို ဘာဖြစ်လို့ သည်းခံ ရမှာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ခွင့်လွှတ်ရမှာလဲ သည်းမခံနိုင်ဘူး၊ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး"

ကိုမြင့်အသံက ကျယ်သွားသဖြင့် အေးမပင်လျှင် လန့်သွားသည်။ ကိုမြင့်မျက်နှာထားက တင်းမာနေသည်။ မျက်လုံးများက ဝင်းဝင်းတောက်နေကြသည်။

ကိုမြင့်က သက်ပြင်းချသည်။

"ဘဝ အမျိုးမျိုးမှာ အစ်ကို ကျင်လည်ခဲ့ဖူးပြီ အေးမရေ၊ ထောင်ထဲ အချုပ်ထဲလဲ သုံးကြိမ် သုံးခါလောက် ရောက်ခဲ့ဖူးပြီ၊ ထမင်းကလေး တစ်လုတ်တော့ ဘာလုပ်လုပ် စားရမှာပဲလို့ အစ်ကို စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တယ်၊ မျှော်လင့်ချက် ကြီးတွေထားခဲ့တယ်။ ခုတော့ လေထဲက တိုက်အိမ်ကြီးဟာ ပြိုကျသွားပြီ။

မျှော်လင့်ချက်တွေဆိုတာလဲ ရေထဲမျောသွားပြီ၊ ဘာပဲလုပ်လုပ် ထမင်းတစ်လုတ် စားရတယ်လို့ ထင်ခဲ့ပေမယ့် ခုတော့ လုပ်တိုင်း မစားရသေးဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့ မှောင်ခိုလုပ်တဲ့သူ မှန်သမျှကို သိမ်းကျုံးပြီး အစ်ကိုအထင်သေးခဲ့တယ်၊ မှောင်ခိုမှန်သမျှဟာ အကျင့်စာရိတ္တပျက်နေသူတွေ၊ ကရုဏာတရား ခေါင်းပါးသူတွေ၊ အမြတ်ကြီးစားတွေလို့ အစ်ကိုထင်ခဲ့မိတယ်။ အပေါ်ယံကိုသာ ရုပ်ကြည့်ခဲ့တာကိုး၊ ဒါပေမယ့် တကယ် အတွင်းရှိုက်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ မှောင်ခိုသမားအများစုဟာ ထမင်းတစ်လုတ်ကို ကြက်ယက်သလို ရှာစားနေရသူတွေ၊ ကြံရာ မရလို့ လုပ်ကိုင်စားနေကြရသူတွေဆိုတာ အစ်ကို မြင်လာတယ်၊ မှောင်ခိုသမားကိုကြည့်တဲ့နေရာမှာ အမြတ်ကြီးစားပြီး လူတွေကို မတရားသဖြင့် ခေါင်းပုံဖြတ်သွေးစုပ်နေတဲ့ မှောင်ခိုကုန်သည်ကြီးတွေနဲ့ ကြက်ယက်သလို အပြေးပြေး အလွှားလွှား၊ အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့် ရှာဖွေစားနေကြရတဲ့ အရင်းမဲ့ အလုပ်လက်မဲ့

မှောင်ခိုသမားကလေးတွေကို ခွဲခြား မြင်တတ်လာတယ်၊ လူတွေကို သွေးစုပ် အမြတ်ကြီးစားနေတာဟာ အဲဒီမှောင်ခိုကလေးတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ မာစီဒီးကြီး

တွေ၊ ကိုရိုလာကားကြီးတွေပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး သိန်းသောင်းချီ လုပ်နေတဲ့ အမြတ်ကြီး စားတွေပါ၊ တိုင်းပြည်ကြီး ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် သူတို့မှာ ဘေးမသီ ရန်မခ၊ ဇိမ် နဲ့နေနိုင်ကြတယ်၊ မှောင်ခိုသမားလေးတွေမှာသာ ဘဝဆိုးသူဆိုး၊ အသက်ဆိုး သူ ဆိုးနဲ့ ဒုက္ခခံသွားကြရတယ်၊ အစ်ကို သူငယ်ချင်း ကိုဖေခင်ကိုပဲ ကြည့်လေ”

ကိုမြင့် ရင်သည် လှိုက်လာသည်။ ကိုဖေခင်အတွက် သူစိတ်မကောင်း၊ နေ့စဉ် ကိစ္စဝိစ္စတွေကြောင့် ကိုဖေခင်အကြောင်းကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ရှိခဲ့ သည့်တိုင်၊ ပြန်တွေးလိုက်တိုင်း ရင်နာသည်။

“သူ့ အကြောင်းကို အစ်ကို အသိဆုံးပါ၊ တကယ့်လူရိုးတစ်ယောက်၊ သူ့ ဦးလေးက ကိုးတန်းအောင်သည်အထိ ကျောင်းထားပေးခဲ့တယ်။ ကိုးတန်း အောင် တော့ ဂျီတီအိုင်တက်ခွင့်ရတယ်၊ စာမေးပွဲကျတော့ ထောက်ပံ့ကြေးမရ တော့ဘူး၊ ကိုယ့်စရိတ်နဲ့ကိုယ် မနေနိုင်ဘူး၊ ကျောင်းကထွက်ခဲ့ရတယ်၊ ကျော ထောက် နောက်ခံလဲ မရှိ၊ အကပ်အရပ်တို့ ဘာတို့လဲ မရှိတော့၊ ဘာအလုပ်မှ မရခဲ့ဘူး။ ဒီ တော့ ရန်ကုန်လမ်းဘေး ပလက်ဖောင်းမှာ စာအုပ်အဟောင်း ရောင်းခဲ့ ဖူးတယ်၊ လမ်းဘေးမှာ လက်ဖက်ရည် ရောင်းခဲ့ဖူးတယ်၊ ရှာလပတ်ရည် ရောင်း ခဲ့ဖူးတယ်၊ ဇာဘော်လီ ရောင်းခဲ့ဖူးတယ်၊ စက္ကူအိတ် ရောင်းခဲ့ဖူးတယ်၊ အို အလုပ်မှ စုံနေတာ ပဲ၊ နောက်ဆုံး သစ်ချောက်မိုင်းမှာ ရတယ်၊ ကံမကောင်းတော့ လူလျှော့တဲ့အထဲ ပါသွားတယ်၊ ဒီမှာတွင် မှောင်ခိုလုပ်တယ်၊ နောက်ဆုံးပဲတဲ့ ဆိုပြီး ဦးကျင်စိန် ပစ္စည်းတွေကို ကယ်ရီယာလုပ်တယ်၊ ဘာဖြစ်သွားသလဲ။

ထောင်လေးနှစ်ကျသွားတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဦးကျင်စိန် ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ မာစီဒီး ကြီး စီးမြဲပဲ၊ ဂျင်ကစားမြဲပဲ၊ အရင်တုန်းကလို မှောင်ခိုလုပ်မြဲပဲ၊ သက်သေခံ အထောက်အထား မရှိတော့ သူ့မှာ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ ကိုဖေခင်တို့သာ သူ့ အတွက် ဒုက္ခ ခံ ဖြစ်သွားကြရတာ၊ သူ့အဖို့တော့ ဘာအရေးလဲ ဒီလူမရှိရင် နောက်လူရှာ ရုံပဲ၊ တကယ်က ကိုဖေခင်တို့ဟာ မာစီဒီးကားကြီး အနင်းခံလိုက်ရတဲ့ ကျောက် စ ရစ်ခဲ ကလေးတွေပါ၊ ကိုဖေခင်တို့တွင် မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ အေးမတို့လဲပဲ မာစီဒီး

တွေ၊ ကိုရိုလာတွေ အကြိတ်ခံနေရတဲ့ ကျောက်စရစ်ခဲကလေးတွေပါပဲ၊ အ ကြိတ် ခံဖန်များတော့ အမှုန့်ဖြစ်ပြီး လောကကြီးက ဒီလိုနဲ့ မထင်မရှား ပျောက် ကွယ် သွားကြရမှာပါ”

“အစ်ကိုကကော”

"အစ်ကိုကကော ဘာသားနဲ့ထုထားတာမို့လဲ။ ဒီလိုပဲ မာစီဒီးတို့၊ ကိုရိုလာတို့ အကြိတ်ခံရပြီး လွင့်စင်သွားရမှာပဲပေ့ါ၊ အစ်ကို့ကိုပဲ ကြည့်လေ"

ကိုမြင့်က လမ်းမဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကျောက်ကာ လမ်းမကြီးပေါ်တွင် ကုန်ကားကြီးများ၊ မြင်းလှည်းများ၊ ဆိုက်ကားများ စက်ဘီးများ ဥဒဒဟို သွားလာနေကြသည်။

"အစတုန်းကတော့ မှောင်ခိုမလုပ်ဖူးလေး ဘာလေးနဲ့ ပြောခဲ့ဖူးတယ်။ ခု ဘာဖြစ်နေပလဲ၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဖိုးသူတော်ဖြစ်နေမှန်းမသိ ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား၊ အစ်ကို့မှာ ခုခံနိုင်အား မရှိတော့ဘူး၊ ဗိုက်က စကားပြောလာပြီ၊ ဒီအလုပ် ကိုပဲ လုပ်ရတော့မှာပဲ၊ ဒီအခြေအနေမှာ အစ်ကို့အဖို့ တခြားလမ်း မရှိတော့ဘူး၊ အစ်ကိုထင်ပါတယ်၊ အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်နေကြတဲ့ လူ တော်တော်များများဟာ အစ်ကို့လိုပဲ ဒီအလုပ်ကို မလုပ်ချင်ဘဲ လုပ်နေကြရတာပဲလို့ အစ်ကိုထင်ပါတယ်။ ကုန်ဈေးနှုန်းတွေကကြီး၊ ဝင်ငွေကမရှိ၊ အလုပ်ကမရှိတော့ လုပ်ချင်သည်ဖြစ်စေ၊ မလုပ်ချင်သည်ဖြစ်စေ၊ ဒီအလုပ်ကိုပဲ လုပ်နေကြရတယ်၊ အခု အစ်ကို ဒီအလုပ် ကို မလုပ်ချင်ဘူး၊ မလုပ်ခဲ့ဘူး၊ ဒါကို အေးမသိတယ်၊ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုလုပ်ရ

တော့မယ်၊ ဒီအလုပ်မှအပ တခြား ဘာမှလုပ်စရာမရှိတော့ ဒါကိုပဲ လုပ်ရတော့ မယ်၊ ဒီအချိန်မှာ အစ်ကို ဝမ်းရေးပြဿနာကို ဖြေရှင်းဖို့ရာ ဒီနည်းလမ်းမှ အပ တခြားနည်းမရှိဘူး"

"အစ်ကို ဘာအရောင်းအဝယ်လုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးသလဲ"

"ဘာဖြစ်ဖြစ်လုပ်မယ်၊ ဘယ်လိုအရောင်းအဝယ်မျိုးဖြစ်ဖြစ် လုပ်တော့မယ်။ အေးမတို့ကို ပြောပြီးပါပကော၊ ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးကိုမှ မရှောင်တော့ဘူးလို့၊ ရှောင်နေလို့ အကျိုးမှ မထူးတာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ရှောင်နေရဦးမှာလဲ၊ သူတစ်ပါး မျက်ရည်ပေါက် ကြီးငယ်ကျမှ ထမင်းစားရမယ်ဆိုရင် သူတစ်ပါး မျက်ရည်ကြီး ငယ်ကျအောင် လုပ်မယ်၊ လိမ်မှ ထမင်းစားရမယ်ဆိုရင်လဲ လိမ်မယ်။ ထမင်း တစ်လုတ်စားရဖို့ ဆိုရင် အကုန်လုပ်မယ်"

ကိုမြင့် အပြောင်အပြက်ပြောနေခြင်း ဟုတ်ဟန်မတူ၊ သူ့မျက်နှာထား ကတည်သည်။ မျက်လုံးများက လေးနက်စူးရှသည်။

ကိုမြင့်ကို ကြည့်၍ ဝမ်းသားရမည်လော၊ ဝမ်းနည်းရမည်လော၊ အေးမ မဝေခွဲနိုင်၊ သူနှင့် ပထမတွေ့စဉ်က ကိုမြင့်သည် အလွန် စောင့်စည်းသူ၊ အလွန် အစဉ်းစားကြီးသူ၊ ယခုမူ၊ ဘာကိုမျှ စောင့် စည်းလို ဟန် မတူတော့၊ စဉ်းစား ချင့်ချိန်လိုဟန် မတူတော့။

“အစ်ကို လူတစ်ယောက်နဲ့ အလုပ်တစ်ခုလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်။ အလုပ်ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ လုပ်ဖြစ်ရင် မုံရွာကို တော်တော်နဲ့ ပြန်ရောက်ဦးမှာ မဟုတ်သေးဘူး၊ တစ်လလောက်တော့ ကြာလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ အဲဒါ အေးမတို့ ကို လာနှုတ်ဆက်တာပဲ”

“ဘာလုပ်မလဲ၊ ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ” ကိုမြင့်က ခေါင်းရမ်းပြသည်။

“ဘာလုပ်မယ်လို့လဲ မပြောနိုင်သေးဘူး၊ ဘယ်ကိုသွားမယ်လို့လဲ မပြောနိုင်သေးဘူး”

ထိုစဉ် အိမ်ရှေ့တွင် ထွန်စက်တစ်စီး ထိုးရပ်သည်။ ကိုတင်ထွန်းက သူ့ထုံးစံအတိုင်း အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ်ဖြင့် အေးမကို လှမ်းနှုတ်ဆက်နေသည်။ ခါတိုင်းလို ချည်ကြမ်းလုံချည်ဟောင်း၊ စစ်အင်္ကျီအဟောင်း၊ စစ်ဦးထုပ် အဟောင်း

ကို ဆောင်းလျက် အသားက နေလောင်ထားသဖြင့် ညိုလျက်၊ ကွမ်းစားထား | သဖြင့် သွေ့သွားများက ခါတိုင်းလို မဲနက်လျက်။

ကွမ်းအစ်ထည့်ထားသည့် လွယ်အိတ်ကို ဖြေ၍ ကွမ်းယာနေသည်။ ထွန်စက်နောက်မှ ဆင်းလာသော တိုးကိုလည်း လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ မိန်းမ ကြီးနှစ်ယောက် သုံးယောက်နှင့် မိန်းကလေးအချို့ နောက်တွဲပေါ်တွင် ပါလာကြသည်။ ဈေးဝယ်လာသူများ ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။ တောင်းတွေ ပလုံးတွေဖြင့်။

“ကိုတင်ထွန်းကြီး အိမ်ပေါ် မတက်တော့ဘူးလား”

“မတက်တော့ဘူးပေ့ါ၊ လမ်းမှာ ဝင်စရာလေးရှိလို့၊ လပြည့်ကျော်ရင် ဘုရားဆွမ်းချက် လာဦးမလား”

“လာမယ် လာမယ်”

“အရီးကိုပါ ခေါ်ခဲ့ဟေ့”

“အမေက ခုတလော ရင်ပြန်ကျပ်နေလို့၊ နေကောင်းရင် ခေါ်လာခဲ့မယ်။ ရွာက သမဝါယမမှာ ဘာပစ္စည်းတွေ ထုတ်သေးသလဲ”

“ခုတော့ ဘာမှ မရသေးဘူး၊ သွားမယ်ဟေ့” ထွန်စက်က ကျယ်လောင်သော စက်သံကိုပြုကာ ထွက်သွားသည်။

တိုးက ရွာက ယူလာသည့် မြေပဲ ဆန်ကြော်၊ ထန်းလျက်ခဲ၊ လက်ဖက် ရည် ကြမ်းတို့ဖြင့် ဧည့်ခံသည်။ ။

သူတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက် ယှဉ်ကြည့်သည်၌၊ ရုပ်ချင်းဆင်သည့်တိုင် ကွာခြားချက်ကလေးတွေ ရှိကြသည်။ အေးမ၏ အလှက ရဲတင်းသည်။ ရွှေဘော် ထိုးပြီး အရောင်တင်ထားသည့် သစ်သားလို ဝင်းလက်သည်။ ယောက်ျားတကာ တို့၏ မျက်လုံးများဖြင့် ရွှေဘော်ထိုးခံရသဖြင့် ပြောင်လက်ရဲတင်းသော အလှမျိုး ဖြစ်သည်။ တိုး၏ အလှက နဂိုပကတိ။ မပြုမပြင်လှသော အလှအရိုင်း။ အလှ အရိုးခံ။

စကားအနည်းငယ် ပြောပြီးနောက် နှုတ်ဆက်၍ ကိုမြင့် ပြန်ခဲ့သည်။ သူပြန် တော့ လမ်းခါတ်မီးတိုင်တွေ လင်းစပြုပြီ။ လမ်းမီးများက ဖျော့ဖျော့မှိန်မှိန်၊ ဆည်းဆာသည် ဝိုးတိုးဝါးတား။

(၃၅)

နေ့လယ်က ဦးမြမင်းတို့တိုက်မှ ပြန်ခဲ့သည်။

သည်တိုက်ကို အေးမ မရောက်သည်မှာ ကြာပြီ။ ကြာဆို လွန်ခဲ့သည့် ငါးနှစ် ကျော်ကျော်၊ သူထွက်လာပြီးကတည်းက တစ်ခေါက်မျှ မရောက်တော့။ သူတို့ ကျေးဇူးကို အေးမ မသိတတ်၍ မဟုတ်။ ကျေးဇူးကန်း၍ မဟုတ်။ သူ့ကို ထမင်း ကျွေး၍ ကျောင်းထားပေးခဲ့သည့် ကျေးဇူးသည် သူ့အပေါ် အထိုက် အလျောက် ရှိ ခဲ့သည်။ သည်အချက်ကို အေးမ မငြင်း၊ သူတို့ကျေးဇူးကို သိသိမှတ်မှတ် ပြန်မဆပ် နိုင်သည့်တိုင် သူတို့ ကျေးဇူးကို အေးမ မမေ့။ သို့ရာတွင် ဦးမြမင်းတို့ကို သူ စိတ်နာသည်။

ရာဇဝတ်မှုကြီးတစ်ခု သူ့ အဖေ ကျူးလွန်ခဲ့ရခြင်း၌ အဓိက လက်သည် သည် အကုသိုလ် ရေးကံဟောင်းဟု ဆရာတော်က ပြောခဲ့သည်။ အေးမက သည် အချက်ကို ကျူးလွန်ခဲ့ခြင်း၌ အဓိက လက်သည်သည် အဖေသာ ဖြစ်လိမ့် မည်။ သူတို့မိသားစု ဖရိုဖရဲဖြစ်ခဲ့ရခြင်း၌ အဓိက တာဝန်ရှိသူသည်လည်း အဖေဖြစ် လိမ့်မည်ဟု အေးမ ထင်နေသည်။ ဘယ်သူမပြု မိမိမှုဟူသော စကားကို အေးမ ကြားခဲ့ဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် ဖြစ်သမျှအတွက် ကံကိုလည်း ယိုးမယ် ဖွဲ့စရာမလို။ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှလည်း ပုံချရန်မသင့်။ ကိုယ်သာလျှင် တရားခံ ဖြစ်သည်ဟု ယခင်ကလည်း အေးမ ထင်ခဲ့သည်။ ယခုလည်း သည် အတိုင်း ထင် နေဆဲ ဖြစ်သည်။ ။

ကိုမြင့်ကမူ အမိက လက်သည်သည် ကံတရားလည်း မဟုတ်။ ဆရာတော် ဦးခေမာ အလောင်းအလျာ ဗိုလ်ချုပ်ဖုန်းလည်း မဟုတ်။ ထိုစနစ် ကြီးကို ဖန်တီး၍ ထိုခေတ်ကြီးကို ကြီးစိုးခဲ့သူ ဦးမြမင်းတို့လို လူစားတွေဖြစ် သည်ဟု ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ကိုမြင့်စကားကို ထိုစဉ်ကလည်း အေးမ လက်မခံခဲ့။ ယခုလည်း လက်မခံသေး။

သို့ရာတွင် ကိုမြင့် စကားများသည် စဉ်းစားစရာ ကောင်းသည်။ သူ့ အဖေ ဗိုလ်ချုပ်ဖုန်း၏ နောက်ကွယ်တွင် ဦးမြမင်းရှိသည်။ သို့ဆိုလျှင် ဗိုလ်ချုပ်ဖုန်း သည် ဦးမြမင်း၏ စေခိုင်းချက်အရ သည်ရာဇဝတ်မှုကြီးကို ကျူးလွန်ခဲ့ခြင်းဖြစ် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ အထူးသဖြင့် နေလင်းအောင် စေခိုင်းသမျှ လုပ်ပေး နေရသည့် အဖြစ်ကို ပြန်တွေးမိသည့်အခါ သူ့ အဖေ ဗိုလ်ချုပ်ဖုန်းသည်လည်း ဦးမြမင်း၏ စေခိုင်းသမျှကို လုပ်ခဲ့ရကောင်း လုပ်ခဲ့ရလိမ့်မည်။ သည်အတိုင်းမှန် လျှင် ကိုမြင့်၏ တွက်နည်းသည် မှန်နိုင်သည်။

မည်သို့ရှိစေ၊ ဦးမြမင်းတို့တိုက်ကိုတော့ အေးမ စိတ်နာသည်။ အကြောင်း ကြောင်းကြောင့် နေလင်းအောင်နှင့် အလုပ်အတူတူ လုပ်နေရသည့်တိုင် ဦးမြမင်း တို့တိုက်သို့ တစ်ခေါက်မျှ မရောက်။ ရောက်စရာလည်း အကြောင်းမရှိ။ အဖေ့ ကိစ္စမပါဘဲဖြင့်ပင် ဦးမြမင်းတို့အပေါ် စိတ်နာစရာတွေ ရှိနေပြီ။ ။

သူတို့တိုက်တွင် အေးမ နှစ်မိုးနေခဲ့သည်။ ကျောင်းထားပေးသည့်တိုင် သူ့ ဘဝသည် ထမင်းစား ကျွန်ခံဘဝ၊ မျက်နှာကောင်း နည်းနည်းကလေးမျှ မရခဲ့၊ ကျောင်းတက်ချိန်ကလေးမှအပ၊ အလုပ်နှင့် လက်မပြတ်အောင် လုပ်ခဲ့ရ သည်။ အိမ်ရောက်လျှင် စာကျက်ချိန်ဆို၍ တစ်မိနစ်မျှမရ။ စားရတော့လည်း မဝရေစာမျှသာ ယခု ပြန်တွေးတော့ သူ့ကို ကျောင်းထားပေးခဲ့သည်ကပင် သဘောရိုးဖြင့် ဟုတ်မှဟုတ်ပါလေစဟု သံသယဖြစ်ချင်သည်။ သူတို့ကိုယ်စား သူ့ အဖေ ကျူးလွန်ပေးခဲ့ရသည့် ရာဇဝတ်မှုကြီးအတွက် အဖိုးအခပေးခြင်း ဖြစ်မည်လော မဆိုနိုင်။

ဦးမြမင်းတို့ တိုက်ပေါ်က သူဆင်းခဲ့ရခြင်း၌ သူ့အပြစ်လုံးဝမရှိ။ သူတို့ သမီး သူ့ ဖာသာ ရည်းစားထားသည်ကို သူက အောင်သွယ်ပေးသည်ဟူသော အထင် ဖြင့် သူ့ကို နှင်ချခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်အချက်ကို အေးမ ဘယ်တော့မှ မမေ့၊ ဆင်းတော့လည်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆင်းခဲ့ရသည်မဟုတ်။ ပါးတစ် ချက် အရိုက်ခံခဲ့ရပြီးမှ ဆင်းခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ လူကြီးတွေကလည်း သည်ကိစ္စ ကို သိလျက်နှင့် မသိကျိုးကျင် ပြုခဲ့ကြသည်။ သူတို့သမီးက လွန်မှန်းသိလျက် သူကပင် ဆိုးလွန်း၍ ပါးရိုက်ခံရသယောင် သတင်းလွှင့်ခဲ့ကြသည်။ သည်အချက် ကို အေးမ စိတ်အနာဆုံး ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့တိုက်က ဆင်းလာခဲ့ပြီးနောက်၌ အေးမ သူတို့တိုက်ကို တစ်ခေါက်မျှ မရောက်တော့။ နေလင်းအောင်၏ ဘော်ဒါအဖြစ် အလုပ်လုပ်နေသည့်တိုင် သူတို့တိုက်သို့ တစ်ခေါက်မျှ မသွား။မြသန်းတင့် နေ့လည်ကမှ အိမ်ရှေ့သို့ နေလင်းအောင် စီးနေကျ ဂျစ်ကားအနီကလေး ထိုးဆိုက်သည်။ ဂျစ်ကားပေါ်တွင် နေလင်းအောင်ကို မတွေ့ရ။ ကားမောင်းလာ သူက ဦးမြမင်း၏ ဒရိုင်ဘာ ကိုငွေမောင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာကြီး ဦးမြမင်းက အခေါ်လွှတ်လိုက်၍ဟု ဆိုသည်။

အေးမ မငြင်းသာ။

အဝတ်အစား ကမန်းကတန်းလဲပြီး လိုက်သွားသည်။ သူ့ကို ဦးမြမင်း | က ဘာကြောင့်ခေါ်သနည်း။ သူစဉ်းစား၍ မရ။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကြောင့်လော။

သူသိသလောက် သူနှင့် ဦးမြမင်းအကြားတွင် သက်ဘရင်းစရာ၊ တွေ့ဆုံစကားပြော စရာအကြောင်း ဘာမျှမရှိ။ သို့ဖြစ်လျှင် အလုပ်အကိုင်အတွက်လော၊ သည်အချက် လည်း မဖြစ်နိုင်။ အလုပ်အကိုင်နှင့် ပတ်သက်၍ ဦးမြမင်းနှင့် သူ တစ်ခါမျှ စကားမပြောစဖူး။ ဦးမြမင်းတို့လို လူမျိုးကလည်း သူ့လို "ဘော်ဒါ"ကလေး တစ်ယောက်ကို ရေးကြီးခွင်ကျယ် လုပ်၍ စကားပြောစရာအကြောင်းမရှိ။

ပြောစရာရှိသည့်တိုင် နေလင်းအောင်မှ တစ်ဆင့် ပြောနိုင်သည်။ ပြောစရာရှိလျှင် | ဆူးလေကုန်းက နေလင်းအောင်တိုက်မှာ ပြောနိုင်သည်။

လက်မှ တီတိုနီမိန်းမပတ်နာရီကို အေးမ ငုံ့ကြည့်သည်။ ဆယ့်နှစ်နာရီ ကျော်ကျော်သာ ရှိသေးသည်။ ဦးမြမင်းသည် အလွန်စနစ်ကြီးသူ၊ တိကျသေချာသူ ဖြစ်သည်။ နံနက်စာစားချိန် ဆယ်နာရီ ထိုးပြီးသည်နှင့် တိုက်အပေါ်ထပ်သို့တက်၍ အိပ်စက်အနားယူတတ်သည်။ သည်အတောအတွင်း အကြောင်းထူးမရှိလျှင် မည်သည့် ဧည့်သည်ကိုမျှ လက်ခံတွေ့ဆုံလေ့မရှိ။ မည်သည့်အလုပ်ကိုမျှ မလုပ်။ အကြောင်းကိစ္စကြီးငယ် မရှိလျှင် သည်ဇယားကို အပျက်မခံ။

ယခု အေးမကို အရေးတကြီး အခေါ်ခိုင်းသည်ဆိုတော့ အရေးတကြီး အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုရှိရမည်။ သို့ရာတွင် အကြောင်းကိစ္စသည် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စလော၊ အလုပ်အကိုင် ကိစ္စလော။

အေးမ မဝေခွဲတတ်။ ။

တိုက်ရှေ့တွင် ဦးမြမင်း၏ ခန့်ညားသော ကားနက်ကြီးရပ်ထားသည်။ | အေးမ ယခင်က မြင်ဖူးသော ကား မဟုတ်တော့၊ ယခု ကားကြီးက မာစီဒီး ကား

ကြီးဖြစ်သည်။

သူ့ကို ကိုငွေမောင်းက တိုက်ရှေ့ညှော့ခန်း အသေးစားကလေးထဲသို့ ခေါ် သွားသည်။ ညှော့ခန်းက ကျဉ်းကျဉ်း၊ အေးမ ရှိစဉ်ကတည်းက သည်ညှော့ခန်း ရှိသည်။ ညှော့ခန်းကြီးက ဆိုဖာကြီးများ ခင်းထားသည်။ အောက်က မွေးပွကော်ဇော ခင်းထားသည်။ ဂုဏ်သရေရှိ အထူးညှော့သည်များကိုသာ ညှော့ခံသည့် ညှော့ခန်းကြီး ဖြစ်သည်။ အေးမ ထိုင်နေသည့် ညှော့ခန်းက ညှော့ခန်းဆောင်ကလေး၊

ကြိမ်ခင်း၊ ကျွန်းသားကုလားထိုင်ပုမျာ:သာ ခင်းထားသည့် ညှော့ခန်း၊ သာမန် ညှော့သည်များကိုသာ ညှော့ခံသည့် ညှော့ခန်း။

သူတစ်ခါက နေခဲ့ဖူးသည့် အိမ်တစ်အိမ်ကို လာရခြင်းနှင့် မတူ၊ တစ် ခေါက်မျှ မရောက်ဘူးသေးသော အိမ်ကြီးတစ်အိမ်ကို လာရခြင်းနှင့် တူသည်။ တိုက်ကြီး ထဲတွင် နွေးထွေးမှုကို မထိတွေ့ရ၊ အေးစက်စိမ်းဆတ်သော အတွေ့ ကို သာ ခံစားရသည်။ သားရဲတစ်ကောင် အောင်းနေသည့် ကျောက်ဂူကြီး တစ်ခု ထဲသို့ ဝင်ရသည့်နှယ် ရှိသည်။

မိနစ်အတန်ကြာ ထိုင်စောင့်နေသည်အထိ မည်သူမျှ မပေါ်လာ၊ မည်သူ၏ အရိပ်အရောင်ကိုမျှလည်း မတွေ့ရ။ အတန်ကြာမှ ခြေသံတဖျတ်ဖျတ် ကြားရပြီး အခန်းဆီးကြားမှ ခေါင်းတစ်လုံး ပြူလာသည်။

အေးမ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ထိုမျက်နှာပေါ်တွင် အံ့ဩသည့် အရိပ် အရောင်ကို ပထမတွေ့ ရသည်။ ထို့နောက် အဖက်မတန်သည့် အမူအရာ၊ ထို့

နောက် စက်ဆုပ်သည့် အမူအရာတို့သည် ချက်ချင်း ဆက်တိုက်ပေါ်လာကြ သည်။ ထို့နောက် ထိုမျက်နှာသည် ခန်းဆီးနောက်ကွယ်သို့ ရုတ်တရက် ပျောက် သွား သည်။ ခြေသံသည် အဝေးသို့ ထွက်သွားသည်။ ထို့နောက် တိုက်အပေါ်ထပ် လှေကားပေါ်သို့ တက်သွားသည်။ ။

သူ မြင်လိုက်ရသည်က မာလာ၏ မျက်နှာ၊ မာန်တက်လျက် ရှိဟန်၊ သူ့ကို အထင်သေးဟန် အထင်းသားပေါ်လျက် ရှိသော မာလာ၏ မျက်နှာ။

မာလာသည် သူ့ကို ယခုတိုင် မခေါ်နိုင်၊ မပြောနိုင် ဖြစ်နေပုံရသည်။

တစ်ခါတုန်းက သူနှင့် မာလာတို့ စကားများခဲ့ကြဖူးသည်။ မာလာက သူ့ကို နေလင်းအောင်ထံ ပြန်စာပေးခိုင်းခဲ့သည်။ အေးမက မပေးနိုင်ဟု ငြင်း သည်တွင် သူများရည်းစားရှိသည်ကို မနာလို၍လောဟု မေးခဲ့သည်။

သည်တုန်းက အေးမ၏ စိတ်သည် ကျွတ်ဆတ်နေခဲ့သည်။ မျက်နှာမွဲမို့ သက်သက်မဲ့ အနိုင်အထက် ကျင့်သည်ဟု သူထင်ခဲ့သည်။

"သူများအိမ်မှာ ထမင်းစားကျွန်ခံ လုပ်နေတာဟာ ပညာတတ်ချင်လို့၊ သူများလို အားအားယားယား ရှိတိုင်း ရည်းစားထားချင်လို့ မဟုတ်ဘူး"ဟု အေးမက ပြောခဲ့သည်။

ဖြန်းကနဲ မြည်သံနှင့်အတူ မာလာ၏ လက်ဝါးက သူ့မျက်နှာပေါ်သို့ ကျလာသည်။ မျက်လုံးတွင် မီးပွင့်သွားသည်။

သူ့ပါးကို မရိုက်စဘူး ယခုတစ်သက်တွင် ဦးဦးဖျားဖျား ပါးရိုက်ခံလိုက် ရပြီ၊ အေးမ နာကြည်းခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် အေးမ မည်သို့မျှ မတုံ့ပြန်ခဲ့၊ သူ့ ဘဝသူ နားလည်သည်။ အနိမ့်ခံဘဝ၊ အစော်ကားခံဘဝ၊ အဖိနှိပ်ခံဘဝ။ ။

ငယ်ငယ်ကမူ ထိုကိစ္စကို တကယ် အရေးတကြီး ကိစ္စကြီးအဖြစ် ထင်ခဲ့သည်။ ယခု ထိုအဖြစ်အပျက်သည် အတိတ်တွင် မှုန်ဝါးဝါးကျန်ခဲ့ပြီ။ ယခု ပြန်ကြည့်တော့ သူတို့ကိစ္စသည် ဘာမျှ အရေးမကြီး၊ ဘာမျှ ဖြစ်လောက်သော ကိစ္စ မဟုတ်၊ အပြင်လောက၊ အရောင်းအဝယ် လောကထဲသို့ အေးမ ရောက်လာ သည့် အခါ၌ သည့်ထက် နာကြည်းစရာကောင်းသော အဖြစ်အပျက်၊ သည့်ထက် ခံပြင်းစရာကောင်းသော အကြောင်းကိစ္စ၊ သည့်ထက် ဒေါသထွက်စရာကောင်း

သော အရေးအခင်းတို့ကို အေးမ တွေ့ခဲ့ဖူးပြီ။ သည်အဖြစ်အပျက်ကို ကလေးချင်း ရန်ဖြစ်သည့် ကိစ္စလောက်မျှသာ အေးမ သဘောထားလိုက်ပြီ။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတို့ကြောင့် လူကြီးချင်း သတ်ကြသည်ကို အေးမ ကြားခဲ့ ကြုံခဲ့ရပြီ။ သူ့အဖေပင်လျှင် လူကြီးချင်း သတ်ပွဲတွင် တရားခံတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရပြီ မဟုတ်လော။ ။

ထို့ကြောင့် မာလာနှင့် စကားများခဲ့သည့် ကိစ္စကို မမေ့သည့်တိုင် အသေး အဖွဲကလေး တစ်ခုအဖြစ် အေးမ သဘောထားနိုင်ပြီ။ လူကြီးကို စိတ်နာတိုင်း ကလေးကို လိုက်၍ ဗွေယူနေ၍မဖြစ်။

မာလာကို တွေ့လျှင် ပြုံးရန် သူ့ဘက်က အဆင်သင့်။ ။

သို့ရာတွင် ခန်းဆီးကြားက ပြူထွက်လာသည့် မာလာ၏ မျက်နှာက ထန် လွန်းသည်။ မာန်တက်လွန်းသည်။

မာလာ့မျက်နှာက မပြုံး။ သည်တော့ အေးမကလည်း မပြုံး။

မာလာ့မျက်လုံးများက အသွေးအမွေး ပြောင်လက်နေသည့် အေးမ တစ်ကိုယ်လုံးကို ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး ကြည့်သွားသည်။ အေးမကလည်း သူ့မျက် နှာကို တည့်တည့်ကြီး စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။

မာလာသည် သူ့ပတ်ဝန်းကျင် ဥဒ္ဒံ ကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲကနေ၍ အပြင်လောကကြီးကို အမြင်ကျဉ်းကျဉ်းကလေးဖြင့် မြင်နေသူဟုပင် အေးမထင်လိုက်သည်။ အပြင်လောကကြီးအကြောင်းကို ဘာမျှ နားလည်ဟန်မတူ၊ လူတွေ မည်သို့မည်ပုံ ရှာဖွေစားသောက်နေကြသည်ကို သိပင်သိဟန် မရှိ၊ အဝတ်

အစား အသစ်အဆန်းဝတ်မည်။ မိန်းမနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့ယောက်ျားကို သင်္ကာမကင်း ဖြစ်မည်။ ကက်ဆက်နားထောင်မည်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်မည်။ သူ့ယောက်ျား မိန်းမပွေလျှင် ဂါထာမန္တရား စီရင်မည်။ စီးပွားရေးကိစ္စ အဆင် မပြေလျှင် အနှောက်အယှက်တွေ့လျှင် ဗေဒင်မေးမည်။ ယတြာချေမည်။ တန်ခိုးရှင်၊ သိဒ္ဓိရှင်တို့ကို ဆည်းကပ်မည်။ အရာရှိကတော်တွေနှင့် ပိုကာကစား မည်။

သူတို့တွင် စားဝတ်နေရေးကိစ္စ ဘာမျှ မပူရ၊ အချိန်တွေ ပိုနေသည်။

မာလာသည် သူ့ယောက်ျားကို တခြားလုပ်ချင်ရာလုပ်၊ ဘာမျှမပြော၊ သူကလည်း သူ့နည်းဖြင့်သူ ပျော်ရွှင်မှု ရှာသည်။ နေလင်းအောင်ကိုလည်း သူ့နည်းဖြင့်သူ ပျော်ရွှင်မှု ရှာခွင့်ပေးသည်။ သို့ရာတွင် မိန်းမနှင့် ပတ်သက် လာလျှင်မူ မာလာ ခွင့်မလွှတ်၊ သည်းမခံ။

နေလင်းအောင် မိန်းမမူပွေသည်ကို အေးမကြားဖူးသည်။ စိန်ပွဲစားမမ နှင့် မာလာတို့ ရန်ဖြစ်သည်ကို သူသိသည်။ တာချီလိတ်တွင် မယားငယ်ထား သည် ကြား၍ မာလာလိုက်သွားသည်ကို သတင်းသန့်သန့် ကြားဖူးသည်။

မာလာသည် သူ့ကို နေလင်းအောင်နှင့်များ သင်္ကာမကင်းဖြစ်သည်လော။ ထို့ကြောင့် သူ့အပေါ်တွင် သည်မျှ မျက်နှာထားတင်းနေခြင်းဖြစ်သလော။

အေးမ နေဆဲ အနားတွင် လူတစ်ယောက် ဘွားကနဲ ပေါ်လာသဖြင့် လန့်သွားသည်။ အေးမက အလန့်တကြား မော့ကြည့်လိုက်တော့ စူးရှ တောက် ပြောင်သော မျက်လုံးအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည့် ဦးမြမင်းကို တွေ့ရသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စိုက်ကြည့်နေကြသည်။ စကားမပြောမိကြ။ ဦးမြမင်း မျက်လုံးများသည် အေးမ တစ်ကိုယ်လုံး ကို ဖောက်ထွင်းကြည့်နေသယောင် ထင်ရသည်။ မျက်လုံးကို လွှဲဖယ်ခြင်းမပြု၊ စကားလည်း တစ်ခွန်းမျှမပြော။

အေး အနေရကျပ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် အားယူ၍ ပြုံးလိုက်သည်။ "ဖေဖေကြီးက ခေါ်တယ်ဆိုလို့ပါ"

အေးမ ရုတ်ကနဲ မတ်တတ်ထရပ်သည်။ "ထိုင် ထိုင်"

ဦးမြမင်းက သူ့စကားကို စိတ်ဝင်စားဟန်မပြ၊ လက်ပြ၍ အထိုင်ခိုင်း သည်။ အေးမ၏အပြုံးကို တုံ့ပြန်ပြုံးဖော်မှုမရ။ မျက်နှာထားက မပြုံးမရီ။ ရှုတည်တည်။ အခန်းထဲတွင် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ မျက်နှာကျက်က ပန်ကာ မြည်သံကိုသာ ကြားရသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် မြင်းမူလမ်းမကြီးပေါ်က မော်တော်ကားသံများသည် မှန်ပြတင်းကို ဖောက်၍ အခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာကြ သည်။

ဦးမြမင်းက လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပစ်၍ အခန်းတွင်း ခေါက်တုံ့ခေါက် ပြန် လမ်းလျှောက်နေသည်။ အစားအစာဝလင်စွာ စားသောက်ပြီးနောက် ဂူထဲ တွင် ခြေညောင်းလက်ဆန့် လမ်းသလားနေသော ခြင်္သေ့တစ်ကောင်နှင့် တူသည်။

စတစ်ကော်လာတပ် ပင်နီလက်ရှည်၊ အဖြူကွက်ဘေးကျား ခရလုံချည် ချောကို ဝတ်ထားပြီး အိမ်တွင်းတွင် စီးသည့် ဂျပန်မြက်ဖိနပ်ကို စီးထားသည်။ ကျန်းမာရေးကို အလွန် ဂရုစိုက်သူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ဥပဓိရုပ်က နုပျို၏။ ဝမ်းဗိုက်မသိမသာ စူထွက်နေသည်မှအပ ကိုယ်ခန္ဓာက ပြည့်ဖြိုးတောင့်တင်း၏။

အော်၊ သူ့ အဖေဘဝနှင့် ကွာလေခြင်းဟု အေးမ အောင်းမေ့သည်။ သူ့ အဖေသည် သူတို့ ကြီးပွားချမ်းသာရေး လမ်းတွင် လက်နက်ကိရိယာကလေး တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ခွေးသွားစိပ်ကလေးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူတို့စေခိုင်းချက်

ကြောင့် လူတစ်ယောက်ကို သတ်ခဲ့ရသည်။ ယခု ထိုခွေးသွားစိပ်ကလေး သည် လွင့်စင်သွားရပြီ။ အသုံးမလိုသည့်အခါတွင် ထိုခွေးသွားစိပ်ကို အမှိုက်ပုံထဲသို့ ပစ်ချလိုက်ကြပြီ။သူ့အဖေသာလော။

| သူ့အဖေမျှမက သူကိုယ်တိုင်လည်း သူတို့၏ ကြီးပွားချမ်းသာရေး | လမ်းတွင် ခွေးသွားစိပ်ကလေးတစ်ခု ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လော။ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်

တစ်ခုထဲတွင် အခြား ဆွေစဉ်မျိုးဆက်တစ်ခုက ကျွန်ခံရခြင်းမျိုးသည် ရှေးသရော အခါတုန်းက ရှိခဲ့ဖူးသည်ဟု သူ ကြားခဲ့ဖူး၏။ ယခုခေတ်တွင် အလားတူ အဖြစ်မျိုး၊ အခြား မည်သည့်နေရာတွင် ရှိမည် မရှိမည်ကို ကံသေကံမ မပြောနိုင်သည့်တိုင် သူကိုယ်တိုင်မူ တွေ့နေရပြီ။ သူ့အဖေ ဦးမြမင်းလက်ထဲတွင် ကျွန်ခံ ခဲ့ရသည်။ ယခု သူက ဦးမြမင်းနှင့် နေလင်းအောင်တို့ထံတွင် ကျွန်ခံနေရပြန် ပြီ။ ရှေ့တွင် သွေးများ ဘယ်နှစ်စက်အထိ ကျွန်ခံနေရဦးမည်မသိ။

“မန္တ လေးတုန်းက နင် ဘယ်သူနဲ့တွေ့ ခဲ့သေးသလဲ” ဦးမြမင်းက လမ်းလျှောက်ရာမှ ရုတ်တရက် ရပ်၍ မေးသည်။

သူ့ အသံက သိပ်မကျယ်သည့်တိုင် မြည်ဟိန်းသွားသည်ဟု အေးမ ထင်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူနဲ့မှ မတွေ့ခဲ့ပါဘူး ဖေဖေကြီး” ဦးမြမင်းက လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်ပစ်၍ အခန်းထဲတွင် လျှောက်မြဲ လျှောက်သည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို အလေးအနက် စဉ်းစားနေဟန်။ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောသင့် မပြောသင့် စဉ်းစားနေဟန်။

“မုံရွာကို ရောက်တော့ကော နင့်အိမ်ကို လူစိမ်းသူစိမ်း ဘယ်သူလာသေးသလဲ”

ဦးမြမင်း၏ မေးခွန်းများကို အေးမ နားမလည်။ မည်သည့်အတွက် သည်မေးခွန်းများကို မေးနေသနည်း။ သူ စဉ်းစား၍မရ။ မည်သို့ပြောရမည်မသိ။

“ရဲတွေ ဘာတွေ မလာဘူးလား”

အေးမ ထိတ်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဦးမြမင်းသည် မည်သည့် မေးခွန်းများ ကို မေးနေသနည်း။

“မန္တလေးမှာ လူတစ်ယောက် နင့်နောက်က လိုက်နေတယ်ဆိုတာ ဟုတ်သလား။ ပြောပြစမ်း”

ဦးမြမင်းက နောက်မေးခွန်းတစ်ခုကို ဆက်မေးသည်။ အသံက အမိန့် ပေးသံပါသည်။

“မန္တလေးမှာ အေးမ တည်းခိုခန်းမှာတည်းတော့၊ လူတစ်ယောက် တစ် ခန်းမှာ လာတည်းပါတယ်။ အဲဒီလူကိုတော့ အေးမ သိပ်မကော်ဘူး”

“အင်း ဟုတ်ပြီ၊ ပြောစမ်း”

“မန္တလေးမှာ အေးမ သွားရာကို နောက်က တကောက်ကောက် လိုက် နေပါတယ်။ မုံရွာပြန်တော့လဲ အေးမစီးတဲ့ ကားပေါ်မှာ ပါလာပါတယ်”

“သူ ဘယ်မှာဆင်းသလဲ”

"ကားဂိတ်မှာ ဆင်းပါတယ်။ ဆင်းပြီးတော့ အေးမနောက် လိုက်လာပါတယ်။ အေးမက ကုန်ခြောက်တန်းဘက် သွားတော့မှ"

ဦးမြမင်းက လက်ကာပြလိုက်သဖြင့် အေးမ ရပ်သွားသည်။ သည်အကြောင်း နေလင်းအောင်ကို ပြန်ပြောပြီးပြီ။ နေလင်းအောင်မှတစ်ဆင့် ဦးမြမင်း သိပြီး ဖြစ်ဟန်တူသည်။ သိပြီးသား အကြောင်းအချက်များကို အချိန်ကုန်ခံ၍ | နားထောင်လိုဟန် မတူတော့။

"အဲဒီကောင့်ရုပ်က"

"အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ အသားမဲမဲ၊ ပခုံးကျယ်ကျယ်၊ ပြီးတော့"

ဦးမြမင်းက လမ်းလျှောက်ရင်းက လက်ဝါးကာပြလိုက်ပြန်သည်။

သည်အကြောင်းကိုလည်း သူသိပြီးသားဖြစ်ပုံရသည်။ ထို့နောက် အိမ်ထောင်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ "ကြည့်စမ်း၊ ဒီဓာတ်ပုံထဲက လူလား" အေးမ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်နေသည်။ "ဟုတ်၊ ဟုတ်ပါတယ်"

ဓာတ်ပုံက သူတွေ့ခဲ့ရသူ၊ သူ့နောက်လိုက်ခဲ့သူ၏ ဓာတ်ပုံ။ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ်၊ မျက်ခုံး ကောင်းကောင်း။

"ဒီလူ သေချာတယ်နော်"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ သေချာပါတယ်"

ဦးမြမင်းက အတန်ကြာ စဉ်းစားနေသည်။ ပြောရမည့် စကားလုံးများ ကို ရွေးချယ်နေဟန် တူသည်။

"ဒီနေ့မနက် ဆူးလေကုန်းက နေလင်းအောင်တို့အိမ်ကို ရဲက ရှာတယ်။ | အဲဒါ နင်သိသလား"

အေးမက အံ့အားတသင့်ဖြင့် ခေါင်းရမ်းသည်။ "မသိဘူးရှင့်" "နေလင်းအောင်ကို ခု ရဲက ခေါ်စစ်နေတယ်၊ အဲဒါကော သိသလား" "မသိဘူးရှင့်" ဦးမြမင်းက သူ့ရှေ့တွင် လာရပ်က ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်သည်။

"တိုက်မှာ ဘာမှ ရှာတွေ့ မသွားဘူး၊ နေလင်းအောင်ကိုလဲ မေးမြန်းပြီး ပြန်လွှတ်မှာပဲ။ ဘာမှ စိုးရိမ်စရာမရှိဘူး၊ နင့်ကို စစ်လား ဆေးလား လုပ်ချင် လုပ်မယ်။ ဘာမှ မသိဘူး။ ဘာမှ ကြောက်စရာမလိုဘူး။ ကြားရဲ့လား"

ဦးမြမင်း၏ အသံက တည်ငြိမ်လေးနက်နေသည်။ မျက်လုံးများက စူးရှ တောက်ပြောင်နေကြသည်။ သူ့မျက်လုံးအကြည့်ကို အေးမ မခံနိုင်။ မျက်လုံး ကို တခြားသို့ လွှဲလိုက်သည်။ အိပ်မွေ့ချခံရသူလို ဖြစ်နေသည်။ ပါးစပ်ကလည်း အာစေးထည့်ထားသူလို စကားတစ်လုံးမျှ ပြော၍မထွက်။

အေးမက ခေါင်းကို ပိတ်ပြရုံသာ ညိတ်ပြနိုင်သည်။ ။

"ငါသိချင်တာက နှင့်နောက်ကို လိုက်လာတဲ့လူဟာ ဒီဓာတ်ပုံထဲလူ | ဟုတ် သလား၊ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဒါပဲ သိချင်တယ်"

"ဟုတ်တယ်ရှင့်"

ဦးမြမင်းက ကပ်လျက်အခန်းထဲသို့ လျင်မြန်စွာ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ် သွားကာ ချက်ချင်း ပြန်ထွက်လာသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် စက္ကူ ထူထူဖြင့်ထုပ်၍ သားရေကွင်းပတ်ထားသည့် အထုပ်တစ်ထုပ် ပါလာသည်။

"ရော့၊ နင်သုံးဖို့ယူသွား"

အေးမ မည်သို့မျှ မပြောနိုင်။ စက္ကူထုပ်ကို လှမ်းယူသည်။ ကြောက်ခြင်း လော၊ စိုးရိမ်ခြင်းလော၊ ဝမ်းသာခြင်းလော မည်သည့်ခံစားချက်ဟု ဝေခွဲ၍ မရ။ ရင်ကမူ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည်။ ။

"ကဲ ဒါပဲ။ ပြန်နိုင်ပြီ၊ ငွေမောင်းလိုက်ပို့လိမ့်မယ်။ ဣန္ဒြေမပျက်နေ၊ ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာကို လုပ်"

"ဟုတ်ကဲ့ရှင့်၊ သွားတော့မယ်ရှင့်"

အေးမက နှုတ်ဆက်၍ လှမ်းထွက်သည်။ ဦးမြမင်းက မည်သို့မျှမပြော။ ခေါင်းညိတ်ရုံသာ ညိတ်ပြသည်။ သူ့မျက်နှာထားသည် တင်းနေသည်။ မျက်မှောင်ကြီးက တွန့်နေသည်။

"ညှ် ဟော့သူငယ်မ။ ခဏနေဦး"

နှစ်လှမ်းသုံးလှမ်း အရောက်တွင် ဦးမြမင်းခေါ်သံကြောင့်ခြေလှမ်းတုံ့၍ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"နင့်အမေ ငွေစိန်ကော နေကောင်းရဲ့လား"

"ဟုတ်ကဲ့ရှင့်" ။

"အေး၊ ဒါပဲ သွားနိုင်ပြီ"

အေးမ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်ပြီး တံခါးကိုပိတ်သည်။ စက္ကူထုပ်ကို ဖြေသည်။ အစိတ်တန် အသစ်စက်စက်တွေ၊ အထပ်လိုက်၊ ကပ်လိုက်၊ အရွက်နှစ်ရာတိတိ ရှိသည်။ ငွေငါးထောင်ကြီးများ တောင်ပေးလိုက်သည်။

| သည်ငွေ ငါးထောင်သည် သူ့ကိုပေးလိုက်သည့် ခိုင်ကြေးလော၊ နှုတ် ပိတ်ခလော၊ မည်သည့်အတွက် ပေးသည့် ငွေမှန်းအေးမ မသိ။ ဦးမြမင်းရှေ့တွင် သူဘာမျှ မမေးရဲ။ သူ့အဖေ၏ လက်ထက်ကစ၍ သူ့လက်ထက်အထိ ဦးမြမင်း

မြသန်းတင့် ၏ ဩဇာအရှိန်အဝါသည် သူတို့မိသားစုအပေါ်တွင် မသိမသာကြီးစိုးနေဆဲ ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရသည်။ ရင်ထဲ နှလုံးထဲက မနှစ်မြို့ခြင်း ဖြစ်မိသည့်တိုင် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသည့်အခါတွင် ဩဇာအရှိန်အဝါကို မပယ်လှန်ရဲ။ ပယ်လှန် ရဲသည့်သတ္တိ သူ့တွင် မရှိ။

ငွေငါးထောင်ရသည့်အတွက် သူ ဝမ်းသာရမည်လော။ ဝမ်းနည်းရမည်လော။ သူမဝေခွဲတတ်။ သူ့ရင်ထဲတွင်မူ ဝမ်းနည်း ဝမ်းသာ ရောထွေးလျက်ရှိသည်။ ငွေငါးထောင်ဆိုသည်မှာ သည်ခေတ်တွင် ဘာမျှဖြစ်လောက်သည့်ငွေမဟုတ်သော်လည်း တစ်လုံးတစ်ခဲတည်းရအောင် ရိုးရိုးသားသား ရှာဖွေဖို့ မလွယ်။ သည့်အတွက်မူ ဝမ်းသာသည်။ သို့ရာတွင် သည်ငွေသည် ထောင်နှုတ်ခမ်းပေါ်ကိုကြိုးတန်းလျှောက်သလို လျှောက်၍ ရခဲ့သည် ဆုလာဘ်ဖြစ်သည်။ ဘဝတစ်ခုလုံးပုံအပ်၍ ယူခဲ့ရသည့်ငွေ ဖြစ်သည်။

သူ့အဖေသည် လူဆိုးကြီးတစ်ယောက်၊ လူသတ်ခဲ့ဖူးသူတစ်ယောက်၊ သူတို့ကို စွန့်ပစ်သွားသူတစ်ယောက်။ သူတို့ကို ဒုက္ခပင်လယ်ထဲတွင် ပစ်ထားခဲ့သူ တစ်ယောက်ဟု အေးမထင်မှတ်ခဲ့ဖူးသည်။ စိတ်နာခဲ့ဖူးသည်။ ဦးမြမင်းလို လူတွေကြောင့် သူ့အဖေ သည်လိုဖြစ်ရသည်ဟု ကိုမြင့်က ပြောခဲ့သည်ကိုပင် လက်မခံခဲ့။

ယခု ကိုမြင့်စကားကို အေးမ လက်ခံချင်လာပြီ၊ ဟုတ်နိုးယောင် ထင်စ ပြုလာပြီ။

| သူပင်လျှင် ဦးမြမင်းတို့ ပေးသော အရိုးအရင်းကလေးကို ကျေနပ်နှစ် သိမ့်ကာ သူတို့စေခိုင်းသမျှကို လုပ်ခဲ့ရပြီ မဟုတ်လော။

သူ့ဘဝ၌ သည်လောက် တစ်ခါမျှ များများစားစား ငွေမရစဖူး။ ဦးမြမင်း တို့ ကလည်း သည်လောက် များများစားစား တစ်ခါမျှ မပေးစဖူး။ ဤသည်ကို

ထောက်လျှင် သည်တစ်ခေါက် သူသယ်ခဲ့သည့် ပစ္စည်းသည် တော်တော် အဖိုး တန်လိမ့်မည်ဟု သူထင်သည်။ အဖေ့ကိုလည်း သည်လို ငွေပေး၍ လူတစ် ယောက် အသတ်ခိုင်းခဲ့လိမ့်မည်။ သူသည် လူ့အဖွဲ့ အစည်းကို ကျူးလွန်သည့် ရာဇဝတ်မှု ကြီးများထဲတွင် ပါမိလျက်သား ဖြစ်နေပြီ။

အဖေသည် သည်လိုဖြင့် လူသတ်မှုကြီးတစ်မှုကို ကျူးလွန်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပေ လိမ့်မည်။ ဦးမြမင်းတို့၏ အရှိန်အဝါအောက်တွင် ပြားပြားဝပ်ခဲ့ရလိမ့် မည်။ သူပင် လျှင် ဦးမြမင်းတို့ အရှိန်အဝါအောက်တွင် ပြားပြားဝပ်နေရပြီ မဟုတ်လော။ ဦးမြ မင်း၏ တင်းမာသော မျက်နှာထား၊ စူးရှသော အကြည့်နှင့်တိုတောင်းပြတ်သား သော အသံတို့ကြောင့် စကားမျှ ရဲရဲမပြောရဲအောင် ဖြစ်ခဲ့ ရပြီ မဟုတ်လော။

အချို့ လူများ၌ မြင်ရုံမျှဖြင့် လူအများကို ကြောက်ရွံ့ ရိုသေခန့်ညားစေ လောက်သော အမည်မဖော်နိုင်သည့် တန်ခိုးအရှိန်အဝါ တစ်မျိုးရှိတတ်ကြရာ ဦး မြမင်းသည် သည်လို တန်ခိုးအရှိန်အဝါမျိုးကို ပိုင်ဆိုင်သူလော။

သူသည် အဘယ်ကြောင့် ဦးမြမင်း ရှေ့တွင် ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်နေခဲ့ ရသ နည်း။ အဖေ့အကြောင်းကို အဘယ်ကြောင့် စကားစပ်၍မျှ မပြောမိသနည်း။ အဖေ ယခုတိုင် အသက်ရှင်လျက် ရှိသေးကြောင်းကို အဘယ်ကြောင့် ဦးမြမင်း အား မပြောမိခဲ့သနည်း။

အဖေသည် ဦးမြမင်းတို့ စေခိုင်းချက်ကြောင့် လူတစ်ယောက်ကို သတ်ခဲ့ ဖူး ပြီ၊ သူ မသိသော အခြား ပြစ်မှုများကိုလည်း ကျူးလွန်ခဲ့လိမ့်မည်။

သူကကော။

သူသည်လည်း ဦးမြမင်းတို့ စေခိုင်းချက်အရ ပြစ်မှုများကို ကျူးလွန်ခဲ့ ရပြီ။ သူ့ချစ်သူ ကိုမြင့်ကို ညာခဲ့ရပြီ။ လူပေါင်း များစွာကို လိမ်ခဲ့၊ ညာခဲ့ရပြီ။ လူပေါင်း များစွာကို ဘဝဆုံးစေသည့် ဘိန်းဖြူ တို့ကို သယ်ခဲ့ဖူးပြီ။ ဤသည်တို့ကို မည်သူမျှ မသိသည့်တိုင် သူ့သြတ္တပ္ပစိတ်က သိသည်။ သူ့လိပ်ပြာက သိသည်။

သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ကြည့်လိုက်သည်၌ သူသည် ယခင်က အေးမ မဟုတ် တော့၊ ယခင်အေးမက မဟုတ်မတရားသည်ကို မလုပ်သော အေးမ၊ မည်သူ့ကိုမျှ မ ကြောက်သော အေးမ၊ ယမားချောင်းဘေးက ရိုးသား၍ အပြစ်ကင်းစင်သော တောသူ အေးမ၊ မလိမ်မညာတတ်သော အေးမ။

ယခုမက တရားသည်ရော၊ မတရားသည်ရော အကုန်လုပ်သည့် အေးမ၊ ကိုယ့်ကိုနိုင်မည့်သူကို ကြောက်နေရသည့် အေးမ၊ မုံရွာမြို့ပေါ်တွင် အတည်တကျ နေနိုင်သော မြို့ကြီးသူ အေးမ၊ လိမ်တတ် ညာတတ်သော

ဘဝချင်း ခြားသွားကြပြီ။ သည်ခြားနားချက်သည် တိုးတက်ခြင်းလော။ ဆုတ်ယုတ်ခြင်းလော။

သူ မဝေခွဲတတ်၊ ဆုတ်ယုတ်ခြင်းဖြစ်သည်ဆိုလျှင် သည်ဆုတ်ယုတ်မှု သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့်လော၊ ဦးမြမင်းလို လူစားမျိုးတွေကြောင့်လော၊ သူ့ကြောင့် လော။

ဤသည်ကိုလည်း အေးမ မဝေခွဲနိုင်ဆရာတော် ဦးခေမာက နောင်တွင် နောင်တရမည့် အလုပ်မျိုးကို မလုပ်မိကြစေနှင့်ဟု ဆုံးမသွန်သင်ဖူးသည်။ သူ သည် နောင်တွင် နောင်တ

ဖြစ်နေစေရမည့် အလုပ်မျိုးတွေကို လုပ်ခဲ့မိပြီလော၊ သို့မဟုတ် ယခုလို အမှား (အမှန် စဉ်းစားနေခြင်းကိုပင်လျှင် နောင်တဟု ခေါ်ရမည်လော။

ဤသည်ကိုလည်း အေးမ မသိ။

အေးမသည် ရှေ့တွင် ချထားသည့် အစိတ်တန် ငွေစက္ကူထုပ်များကို ကြည့်သည်။ ငွေစက္ကူပေါ်က ရုပ်ပုံများကို မမြင်ရ၊ သူ့မျက်လုံးတွင် မျက်ရည် တို့ ရစ်ဝဲနေကြသည် ထင်သည်။ ငွေစက္ကူဖြူဖြူများပေါ်တွင် မြင်ကွင်းများစွာ

သည် ရောထွေးနေကြသည်။ ယမားချောင်း၊ ထနောင်းပင်အုပ်အုပ်နှင့် ကတုံးဇရပ်၊ | နေရဥ္စရာမြစ်၊ မုံရွာဈေး၊ မဟူရာမြစ်၊ ယုဇလယ်စခန်း၊ ဆင်မြီးကွပ် ခားမြှောင်၊ ရေအိုးစင်။

မြင်ကွင်းများသာမက ရုပ်ပုံပေါင်း များစွာကိုလည်း ဝိုးတဝါး မြင်ရသည်။ ဆရာတော် ဦးခေမာ၊ ဦးမြမင်း၊ နေလင်းအောင်၊ မာလာ၊ ဒေါ်ငွေစိန်၊ တိုး၊ ကိုမြင့်၊ ရွှေဝင်း၊ မချစ်မေ၊ မစန်းရင်တို့၏ ရုပ်ပုံများ။

သို့ရာတွင် ပီပီသသ မဟုတ်၊ ဝိုးတိုးဝါးတား၊ မှုန်တိမှုန်မွှား။

(၃၆)

သူ့ရင်ထဲတွင် ပေါ့သွားပြီ၊ ရှင်းသွားပြီ။

တစ်ပတ်လုံးလုံး သူ့ရင်သည် လေးနေခဲ့သည်။ သည်အလုပ်ကို လုပ်ရ မည်လော၊ မလုပ်ဘဲ နေရမည်လောဟု သူတွေဝေဆုတ်ဆိုင်းခဲ့သည်။ ကိုထွန်း

အောင်ကို လိုက်ရှာသော်လည်း မတွေ့။ တစ်ယောက်တည်း ဆုံးဖြတ်ရခက်သည့် အခါမျိုး၌ တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဘက် အဖော်တစ်ယောက်လိုသည်။ ဆုံးဖြတ်ပြီး သည့် အခါတွင်လည်း ထိုဆုံးဖြတ်ချက်ကို ခိုင်မာအောင် အားဖြည့်ပေးမည့် အဖော်တစ်ယောက် လိုတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုထွန်းအောင်ကို သူလိုက်ရှာ ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုထွန်းအောင်ထံမှ အကြံသစ်၊ ဉာဏ်သစ်တွေ ရနိုင်သည်။ စဉ်းစားစရာ အချက်အလက် အသစ်တွေ ရနိုင်သည်။

သူလုပ်မည့် အလုပ်သည် မကောင်းမှုဖြစ်သည်။ သည်အချက်ကို သူ မသိမဟုတ်၊ သို့ရာတွင် သည်လောကသည် မကောင်းမှုနှင့်သာ ထိုက်တန်သည့်

လောကဖြစ်သည်။ ကောင်းမှုကို ပြုရှ်မှု ကောင်းမှုပြုသည့် တကားဟု “အသိ အမှတ်ပြုဖော်မရ၊ သည်လောကသည် ကိုယ်ကျိုးကို လုပ်သည့် လောကဖြစ်သည်။ အများအကျိုးဆောင်ရွက်သည်ကို အသိအမှတ် ပြုဖော်မရ၊ သည်လောကသည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုနှင့်သာ ထိုက်တန်သည့် လောကဖြစ်သည်။ ကရုဏာတရား

ထားသည်ကို အသိအမှတ်ပြုဖော်မရ၊ သည်လောကသည် အတုံ့အပြန်လက်စား | ချေမှုနှင့်သာ ထိုက်တန်သည့် လောကဖြစ်သည်။ ခွင့်လွှတ်ခြင်း၊ သည်းခံခြင်း ကို အသိအမှတ်ပြုဖော်မရ။

သည်တော့ မကောင်းမှုကို ရှောင်နေလျှင်၊ အများအကျိုးကို ဆောင်ရွက် နေလျှင်၊ ကရုဏာတရား ပွားနေလျှင်၊ ခွင့်လွှတ်သည်းခံခြင်းတရား ရှေ့ထားနေ လျှင် ဘာအကျိုးထူးသေးသနည်း။ မထူး၊ ဘာမျှ အကျိုးမထူး။

မကောင်းမှုကို လုပ်တော့မည်ဆိုလျှင် နောင်တွင် နောင်တမဖြစ်အောင် ကိုယ့်ရင်ထဲတွင် အရင် ရှင်းထားဖို့ လိုသည်။ ပြတ်သားဖို့ လိုသည်။ လုပ်ရ ကိုင်ရဲဖို့ လိုသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် ထထ ခြောက်တတ်သော ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကို သေသောင်သတ်ထားဖို့ လိုသည်။ ရင်ရှင်းပြီ၊ ပြတ်ပြီ၊ လုပ်ရဲပြီ၊ လိပ်ပြာ ကို သတ်ပြီးပြီဆိုလျှင် လုပ်ပေတော့။ ခေါင်းအေးအေး စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနှင့် လုပ်နိုင်ပြီ။ သည်လိုလုပ်နိုင်လျှင် သည်လောကတွင် ကြီးပွားချမ်းသာပြီ။ ကောင်း စားပြီ။

ကိုထွန်းအောင်ကို သူ နမူနာယူသည်။ ကိုထွန်းအောင်က လုပ်စရာရှိလျှင် ပြတ်သည်။ တွေဝေဆုတ်ဆိုင်းခြင်းမရှိ၊ မည်သူ့ကိုမျှမမှု၊ တချို့လူများ၌ ကိုယ်လုပ်ရသည့် အလုပ်ကို စိတ်က မနှစ်သက်သည့်အခါများ ရှိတတ်သော်လည်း ကို

ထွန်းအောင်ကမူ သူလုပ်သမျှ အလုပ်တိုင်းကို နှစ်သက်သည်။ စိတ်ပါလက်ပါ လုပ်သည်။ မည်သည့်အလုပ်ကို လုပ်လုပ် အလုပ်ကို ငြီးငွေ့သည်။ စိတ်ပျက် သည်။ စက်ဆုတ်သည်ဟူ၍ တစ်ခါမျှ မည်သည်းစဖူး သူ့စိတ်နှင့်သူ့ကိုယ်သည် အမြဲတမ်း တစ်သားတည်းရှိသည်။ သူလုပ်ခဲ့သော အလုပ် တစ်ခုသည် မည်သည့် နေရာတွင် မှားခဲ့လေခြင်းဟု တစ်ခါမျှ နောင်တ မရစဖူး။

ထို့ကြောင့် သည်အလုပ်မျိုးကိုလုပ်လျှင် ကိုထွန်းအောင်လိုပြတ်သားရမည်။ အမြင်ရှင်းရမည်။ ဩတ္တပ္ပစိတ်ကို ဘေးချိတ်ထားနိုင်ရမည်။ လုပ်ရဲကိုင်ရဲ ရှိရမည်။

ယခု ကိုမြင့် ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။

ကိုထွန်းအောင်က သူနှင့်အလုပ်လုပ်ဖို့ ခေါ်တိုင်း ယခင်အခါများက ကိုမြင့် တွေဝေခဲ့သည်။ ဆုတ်ဆိုင်းခဲ့သည်။ ယခု တွေဝေဆုတ်ဆိုင်းခြင်းမရှိတော့။ အမြင် ရှင်းနေပြီ။

သို့ရာတွင် ခက်သည်က ကိုထွန်းအောင်ကို ရှာမတွေ့၊ သည်လူ ဘယ် ရောက်နေသနည်း။ သူ့ကို မတွေ့သည်မှာ လေးငါးရက်ရှိပြီ။

သည်နေ့နံနက်တွင် ကိုမြင့်ဈေးကြီးဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ဘယ်သွားရ မည်မသိ။ စဉ်းစားရင်း လျှောက်လာသည်။ ကုန်ခြောက်တန်းထဲက မချစ်မေတို့ ဆိုင် ခဏဝင်သည်။ အေးမတို့အိမ် ခဏဝင်သည်။

မုံရွာဈေးကြီးသည် ခါတိုင်းလို အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် စည်ကားနေသည်။ မြင်းလှည်းများ၊ မော်တော်ကားများ၊ အနေးယာဉ်များသည် မြင်းမူလမ်းမကြီးပေါ် တင် ဥဒဟို သွားလာနေကြသည်။

သူက တွေဝေ ဆုတ်ဆိုင်းနေသော်လည်း လူတွေက တွေဝေဆုတ်ဆိုင်း | နေခြင်း မရှိ။ သွားစရာရှိသည်ကို သွားနေကြသည်။ လုပ်စရာရှိသည်ကို လုပ်နေ

ကြသည်။ သူက ဟိုဟိုသည်သည် သွားရမည့်ကို စဉ်းစားနေချိန်တွင် လူ တွေက စဉ်းစားပြီးပြီ။ သူတို့ သွားစရာရှိသည့်နေရာကို ဦးတည်သွားနေကြပြီ။ ။

ဈေးကြီးအလယ်ပေါက်သို့ ကိုမြင့် ချိုးဝင်မည်အပြု နောက်က သူ့လက် ကို ဆွဲသဖြင့် ကိုမြင့် တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အသံတစ်သံ ဆက်တိုက် ထွက်လာ သည်။

“ဘယ်လဲဗျ”

လှည့်ကြည့်သည်၌ သွားတွေ အဖွေးသားပေါ်အောင် ပြုံးနေသည့် ကိုထွန်းအောင်ကို တွေ့ရသည်။ နေကာ မျက်မှန်အောက်က သူ့မျက်လုံးများကလည်း ပြုံးနေကြလိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။ ပခုံးတွင် လေယာဉ်အိတ်လှလှတစ်လုံး လွယ် ထားလျက်။

"ရှာလိုက်ရတာဗျာ၊ ဘယ်ပျောက်နေသလဲ"

"ကိစ္စလေးတစ်ခုရှိလို့ဗျ။ ဟဲ ဟဲ၊ ခု ဒါ ဘယ်သွားမလို့လဲ"

"ဘယ်ရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဈေးကြီးထဲ ဟိုလျှောက် ဒီလျှောက်ပေ့ါ။ ခင်ဗျား တည်းနေကျအိမ် သွားမေးလဲမတွေ့၊ ထိုင်နေကျ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် မှာလဲ မရှိ၊ ဘယ်မှာတည်းမှန်းလဲ မသိတော့ ကျွန်တော် မရှာတော့ဘူး၊ မနက် တိုင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လာလာစောင့်ရလို့ လက်ဖက်ရည်ဖိုးလဲ ကုန်လှပြီ။ ဒီနေ့တောင် အဲ့ဒီဆိုင်ရှေ့က ဖြတ်လျှောက်လာသေးတယ်။ ဒီနေ့တော့ အခြေအနေ သိပ်မကောင်းတာနဲ့"

ကိုမြင့်က စကားကို ဆုံးအောင်မပြော၊ သူ့အိတ်ကပ်ကို သူ့ကြည့်သည်။ ကိုထွန်းအောင်က တဟားဟား ရယ်သည်။

"လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲက လှမ်းမြင်လိုက်လို့ နောက်က လိုက်လာတာ၊ ကံမကောင်းချင်တော့ ဒီလိုပဲဗျ၊ မရှာတော့တွေ့တယ်၊ ရှာပြီဆိုတော့ တွေ့ချင်မှ တွေ့တာ၊ လာ၊ အားတယ်မဟုတ်လား၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားပြီး စကားပြောရအောင်"

ချောင်တစ်ချောင်ထဲက စားပွဲတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး လက်ဖက်ရည်မှာသည်။

"ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို လိုက်ရှာနေတာ" ကိုမြင့်က ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ညှိရင်း ပြောသည်။

"အရေးပေါ် ကိစ္စလေးတစ်ခုရှိလို့ ခရီးထွက်သွားနေတာဗျ၊ ဘယ့်နှယ်လဲ ကျွန်တော်ပြောတာ စဉ်းစားပြီးပြီလား"

"ပြီးပြီ" "ဆုံးဖြတ်လို့ကော ပြီးပြီလား"

"ပြီးပြီ"

ကိုထွန်းအောင်က ကိုမြင့်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ မျက်နှာဝင်းထိန် သွားသည်။

"ကြိုက်ပြီဗျ၊ ဒီလိုသတ္တိမျိုးမှ သဘောကျတာ၊ ဒီအတိုင်းဖြစ်ရမှာပေါ့ ဗျာ။ လူတွေဟာ ငြိမ်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ အကြံထုတ်နေကြတယ်၊ သွားလာလှုပ်ရှား နေကြတယ်၊ လုပ်စရာရှိတာကို လုပ်နေကြတယ်၊ ရပ်နားနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ ကလဲ သူ့အကြံနဲ့သူ လုပ်နေကြတာပဲ၊ ကိုယ်ကလဲ ကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့ကိုယ် လုပ်နေ ကြတာပဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား"

ကိုမြင့်က ခေါင်းညိတ်သည်။

"ဒီတော့ လုပ်စရာရှိတာ မြန်မြန်လုပ်ရမယ်၊ ပြတ်ပြတ်သားသား လုပ်ရ မယ်။ သိပ်အချိန်မရှိဘူး၊ ခုခေတ်ကြီးမှာ အလုပ်လုပ်ရတာက ကျွန်တော်တို့ ယမား ချောင်းကို ဖြတ်ရသလိုပေါ့ ဗျ"

တစ်ခါက ယမားချောင်းရေစီးကို ဖြတ်ခဲ့ရသည်ကို အမှတ်ရသဖြင့် ကိုမြင့် က ပြုံးသည်။ ကိုထွန်းအောင်သည် ပခုက္ကူသားဖြစ်၍ ယမားအကြောင်း ကို သိ ဟန်တူသည်။ ။

"ယမားချောင်းကို ဖြတ်တော့မယ်ဆိုရင် ပိုင်းဖြတ်မှုရှိရမယ်၊ နစ်ချင်နစ်ပေါ့ စေ၊ မျောချင်မျောပေ့စေဆိုတဲ့ သတ္တိမျိုး ရှိရမယ်၊ အဲဒီပိုင်းဖြတ်မှုရှိတဲ့ လူအဖို့ လမ်း နှစ်လမ်းပဲရှိတယ်။ ဟိုဘက်ကမ်းကို ရောက်ချင်ရောက်မယ်။ ရေလယ်မှာ နစ်ချင် ဖြစ်မယ်။ ဒီနှစ်လမ်းပဲ၊ ဒါပေမယ့် မရဲတရဲနဲ့ ချောင်းလယ်ရောက်မှရေစီးကို လန့် ပြီး ပြန်ဆုတ်ရတော့မလို၊ ရှေ့ဆက်ကူးရတော့မလိုလို။ မပြတ် မသား မရဲတရဲနဲ့ တော့ သွားမလုပ်လေနဲ့ တစ်လမ်းပဲရှိတယ်၊ ဟိုဘက်ကမ်းကို မရောက်ဘူး စိတ်ချ၊ ရေစီးမှာ မျောမှာပဲ၊ မလွယ်ဘူး"

ကိုထွန်းအောင်က သူ့စကားကို အလေးအနက်ပြုသည့်ဟန် လက်ဖြေ့ ယမ်း ပြသည်။

"မရဲတရဲ ဖြတ်မယ့်အတူတူတော့ မကူးဘဲ တစ်ဘက်ကမ်းမှာထိုင်ပြီး ရေစစ် သည်အထိ၊ ရာသီဥတုကောင်းသည်အထိ ထိုင်စောင့်နေတာက ကောင်းတယ်၊ ဟုတ်တယ်လေ၊ သတ္တိလဲမရှိဘူး၊ ပိုင်းဖြတ်မှုလဲ မရှိဘူးဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ ကူးဦးမှာ လဲ၊ ထိုင်စောင့်ပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား"

သူ့စကားကို ငြင်းချက်ထုတ်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိဘဲနှင့် ကိုထွန်း အောင်က သူ့စကားကို အလေးအနက်ထပ်၍ ပြောနေသည်။

ကိုထွန်းအောင်သည် သည်ခေတ်ကြီးတွင် ကျင့်သုံးလိုက်နာအပ်သည့် လူမှုရေးဒဿနကို ပြောနေသည်လော၊ ကိုမြင့်ကမူ သူ့စကားကို သူ့ကိစ္စတွင် ထင်ဟပ်၍ အဓိပ္ပာယ်ပြန်ကြည့်သည်။ ယခု သူ မှောင်ခိုလုပ်နေသည်။ လုပ်လျှင် မစို့မပို့ မဖြစ်စလောက်သွားမလုပ်နှင့်။ ကောင်းသလော ဆိုးသလော၊ မှန်သလော၊ မှားသလော စသည့် သံသယစိတ်ဖြင့် သွားမလုပ်နှင့်။ သွားလုပ်လျှင် ခံရမည်။ မလုပ်ဘဲနေလျှင်၊ သံသယရှိလျှင်၊ ရှင်းရှင်းနေ။ ငတ်သည်ပြတ်သည်ကိုလဲ ခါးစည်းခံ။ သို့ရာတွင် လုပ်ပြီဆိုလျှင် သံသယတွေ ဘေးချိတ်၊ စာရိတ္တ ထိခိုက် မှာတွေ ဘေးချိတ်၊ ရဲရဲလုပ်ဟု ကိုမြင့်က သူ့ဖာသာသူ အဓိပ္ပာယ်ပြန်သည်။

ကိုထွန်းအောင်၏ လူမှုရေး ဒဿနကို သူ့ကိစ္စတွင် ဟပ်၍ သူ့ဘာသာ ပြန်ကြည့်တော့ ထိုအတိုင်း အဓိပ္ပာယ်ထွက်နေသည်။

ဟုတ်သည်။ သူလည်း သည်အတိုင်း သဘောရသည်။ သူစဉ်းစားပြီးပြီ။ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။

“ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီနော်”

“နောက်တစ်ခါ မပြောတော့ဘူးဗျာ၊ ဒါထက် နေပါဦး၊ တလောက ခင်ဗျား ဘယ်ပျောက်နေတာလဲ”

ကိုမြင့်က ပြုံး၍ ပြောသည်။

“တလောက ကျွန်တော် ဘယ်သွားနေလဲ သိရဲ့လား”

| ကိုထွန်းအောင် မျက်နှာက ချက်ချင်း တည်သွားသည်။ ဘေးပတ်ဝန်း | ကျင်ကို တစ်ချက်မျှ ကြည့်ပြီး ကိုမြင့်ကို အတန်ကြာ စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ကိုထွန်းအောင် သိပ်ပြောချင်ပုံမရ၊ သူ အမေးမှားသွားပြီဟု ကိုမြင့် ချက်ချင်း သိလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်နဲ့မဆိုင်ရင် မပြောပါနဲ့လေ၊ ရပါတယ်” ကိုထွန်းအောင်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ။

“ခုတော့ မဆိုင်သေးဘူး၊ နောက်တော့ ဆိုင်လာမှာပဲ၊ ခင်ဗျားကတော့ ကျွန်တော့်အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေ၊ နောင်မှာလဲ အလုပ်အတူတူ လုပ်ရမှာဆိုတော့ မပြောနိုင်စရာ မရှိပါဘူး၊ ကိစ္စက ဒီလိုဗျ”

ကိုထွန်းအောင်က အသံကို နှိမ့်လိုက်သည်။ ရှေ့စားပွဲပေါ်သို့ လက် ထောက်လိုက်၍ ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ညွတ်သည်။

"မုံရွာမှာ ဒီအလုပ်ကို အကြီးအကျယ် အပြိုင်လုပ်နေတာ နှစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ဘယ်သူတွေလဲဆိုတာတော့ ခင်ဗျားသိမှာပေါ့"

ကိုမြင့်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ဦးကျင်စိန်နှင့် နေလင်းအောင်ကို ဆိုခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကိုမြင့်နားလည်လိုက်သည်။

"ရှင်းရှင်းပြောရင်၊ ကျွန်တော်က ဦးကျင်စိန်ရဲ့ အဆက်အသွယ်ပဲ။ ကျွန်တော်တို့ လမ်းကြောင်းက လားရှိုး၊ ကျောက်မဲ၊ သီပေါ။ အတွင်းလမ်းက ဆိုရင် စီတူ၊ မိုးလို၊ မဘိန်း၊ မိုးမိတ်၊ မိုးကုတ်။ အဲဒါ ကျွန်တော်တို့နယ်ပဲ။ အဲဒီ လမ်းနှစ်လမ်းကနေပြီး မန္တလေးနဲ့ အသွားအပြန် လုပ်တယ်၊ နေလင်းအောင် တို့၊ နေလင်းအောင်တို့ ဆိုတာထက် ဦးမြမင်းဆိုပါစို့ဗျာ၊ အဲ သူတို့က ရှမ်းပြည် နယ်တောင်ပိုင်း ကျိုင်းတုံ၊ တာချီလိတ်၊ ဟဲဟိုး၊ တောင်ကြီးဘက်ဆိုပါတော့။ အဲဒါ သူတို့လမ်းကြောင်း။ သူတို့နယ်၊ သူတို့နယ်ကို ကျွန်တော်တို့ မကူးဘူး၊ ကျွန်တော်တို့နယ်ကို သူတို့မလာဘူး"

ကိုမြင့်က သူပြောသည့် လမ်းကြောင်းကို စိတ်ကူးဖြင့် မှန်းကြည့်သည်။

"သူတို့ကလဲ စည်းစောင့်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့က စည်းစောင့်တယ်၊ အဲဒါ အရင်တုန်းက"

ကိုထွန်းအောင်က ရေနွေးကြမ်း လှမ်းတောင်းသည်။

"အဲဒီတုန်းကတော့ ဒီနှစ်ယောက်က စီးပွားရေးမှာ အပြိုင်ပေမယ့် စည်းစောင့်ခဲ့ကြတယ်၊ လူကြီးလူကောင်းတွေလို ဆက်ဆံခဲ့ကြတယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အခေါ်အပြော မပျက်ဘူး၊ သတင်းဦး သတင်းထူး ရှိရင်လဲ နှစ်ယောက် အလဲ အလှယ် လုပ်ကြတယ်၊ ဒီတော့ အရေးကိစ္စဆိုရင် ကြိုတင်ပြီး ရှောင်နိုင်တိမ်းနိုင်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်"

ဆိုင်က သူငယ်ကလေးက ရေနွေးကြမ်းအိုး လာချသဖြင့် စကားပြတ် သွားသည်။ ကိုထွန်းအောင်က ရေနွေးကြမ်းကို ပန်းကန်ထဲသို့ ငှဲ့သည်။

ဒါပေမယ့် တလောကတော့ ဦးကျင်စိန်နဲ့ နေလင်းအောင် ပြဿနာ ဖြစ်ကြတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သေနတ်နဲ့ ပစ်တဲ့အထိဖြစ်သတဲ့"

“ဟုတ်လား”

ကိုထွန်းအောင်က ဖိုးဝင်းတောင်ဂျင်ဝိုင်းတွင် ဦးကျင်စိန်နှင့် နေလင်းအောင်တို့ဖြစ်ခဲ့သည့် ကိစ္စကို ပြောပြသည်။ သည်သတင်းကိုကြားတော့ ကိုမြင့် အံ့အားသင့်နေသည်။ သူတို့မှာသာ ထမင်းတစ်လုတ်စားဖို့ ခက်နေသည်။ ဦးကျင်စိန်တို့ နေလင်းအောင်တို့လို လူစားမျိုးတွေကျတော့ ပေါလိုက်သည် ဖြစ်ခြင်း။

ငွေစက္ကူတွေကို ဂုံနီအိတ်ဖြင့် ထည့်ထားရသည် ဆိုသည့် အေးမ၏ စကားသည် ဟုတ်လောက်သည်။

“နေစမ်းပါဦးဗျ။ ဘယ်သူက စညစ်တာလဲ” ကိုထွန်းအောင်က ကိုမြင့် ရိုးသားပုံကိုကြည့်၍ ပြုံးသည်။

“ဂျင်ဝိုင်းမှာ စည်းကမ်းတစ်ခုရှိတယ်ဗျ။ ဝိုင်းထဲမှာတွင် အလျော်အစား လုပ်မယ်လို့ ဂျင်ဒိုင်က ကြေညာထားရင် သူ့မှာ ထိုးသားအားလုံးအတွက်လျော်ငွေ အပြည့်ပါရတယ်။ သူက နိုင်သည့်တိုင် ထိုးသား တစ်ယောက်ယောက် က အလျော်အစားပြပါ တောင်းဆိုလို့ လျော်လောက်အောင် ငွေမပြနိုင်ဘူးဆိုရင် အဲဒီနိုင်ငွေကို သူမစားနိုင်ဘူး”

ကိုမြင့်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“သူတို့ကိစ္စမှာ ဦးကျင်စိန်က ဝိုင်းထဲတွင် အလျော်အစား ရှိတယ်လို့ ကြေညာထားတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ နေလင်းအောင်က သုံးလေးသိန်းလောက် ပုံအောတယ်။ နေလင်းအောင်ရှုံးပြီး ဦးကျင်စိန်နိုင်တယ်။ ဒီတော့ နေလင်းအောင်က အစားမခံဘူး။ အလျော်အစား ပြရမယ်လို့ဆိုတယ်၊ စည်းကမ်းအရ ဒိုင်လက်ထဲမှာ သုံးဆရှိရမယ်။ ကိုးသိန်းလောက်ရှိမှာပေါ့၊ ရေကြည့်တော့ နှစ်သောင်း သုံးသောင်းလိုနေတယ်။ ဒီတော့ နေလင်းအောင်က စည်းကမ်းနဲ့ အကြပ်ကိုင်ပြီး အစားမခံဘူး၊ ဦးကျင်စိန်က အတင်းစားတယ်။ ဒီမှာတွင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်

ယောက် ထသတ်ပြီး သေနတ်တွေ ဘာတွေနဲ့ ပစ်တဲ့အထိ ဖြစ်တာပဲ။ ဂျင်ဝိုင်း လဲ ပျက်သွားတယ်”

“ဒါဖြင့် ဦးကျင်စိန်က စညစ်တာပေါ့”

“ဒါကတော့ နှစ်ဖက်စလုံးက ညစ်တာဗျ၊ နေလင်းအောင်ကလဲ သူ့ ငွေ အစားမခံနိုင်တော့ တစ်သောင်း နှစ်သောင်းလောက် လိုမယ်ထင်ပြီး အမိဖမ်း တာ

ပဲ။ ဒီတော့ ဦးကျင်စိန်ကလဲ ညစ်တာပဲ၊ နှစ်ယောက်စလုံး ပျံတွေချည်းပဲ ဗျာ၊ ထား ပါလေ၊ ဘယ်သူကပဲ ညစ်ညစ်။ အရေးမကြီးပါဘူး”

ကိုထွန်းအောင်က သူ့အဆက်အသွယ် ဦးကျင်စိန် ညစ်သည်ဟု ပြောချင် ပုံ မရ။ နှစ်ယောက်စလုံး ညစ်သည်ဟု ကြားကျအောင် ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ပြောချင်တာက ဦးကျင်စိန်နဲ့ နေလင်းအောင် ပဋိပက္ခ အကြီးအကျယ် ဖြစ်လာပုံကို ပြောချင်တာပါ။ အဲ့ဒီနောက်ပိုင်းမှာ ဦးကျင်စိန်နဲ့နေ လင်းအောင်ဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အလစ်ချောင်းနေကြတယ်။ ခြေလှမ်းမမှားလိုက်နဲ့ မှားလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အပြတ်ကျားစာကျွေးပစ် လိုက်မှာပဲ”

“ခင်ဗျားက မုံရွာအကြောင်း ကျွန်တော့်ထက်တောင် သိနေတာပဲနော်”

ကိုထွန်းအောင်က ကိုမြင့်ကို သနားစရာ့ သတ္တဝါ တစ်ဦးအကြည့်မျိုး ကြည့်၍ ပြုံးသည်။

“ခင်ဗျား မုံရွာရောက်တော့ ဘယ်လောက်ကြာသေးလို့လဲ၊ ကျွန်တော်က (မုံရွာနဲ့ ပခုက္ကူကို ရေထွက်မတတ် ကူးနေတာ၊ မုံရွာတစ်လှည့် ပခုက္ကူတစ်လှည့် ကျက်စားနေတာ၊ နောက်ပြီးတော့ ဒီလောကထဲက လူဆိုတော့ ဒီလောက အကြောင်းကို သိတာပေါ့၊ မဆန်းပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ အဆက်အသွယ်တွေဆီ ကလဲ သတင်းတွေရတယ်၊ ဒါကြောင့် ဦးမြမင်းအကြောင်းကို ချေးခါးအူမ မကျန် သိတာပေါ့”

“ခုထိတော့ ဘယ်သူမှ ခြေလှမ်းမမှားကြသေးဘူးပေါ့”

ကိုထွန်းအောင်က မျက်လုံးကိုမှိတ်၍ ခေါင်းရမ်းပြသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းများ | က အောင်နိုင်သူ၏ အပြုံးမျိုးကို ပြုံးထားသည်။

“တစ်ယောက်တော့ မှားသွားပြီဗျ”

“ဘယ်သူလဲ”

“နေလင်းအောင်၊ အင်း ဦးမြမင်းလို့ပြောရင်လဲ ရပါတယ်လေ” “စိတ်ဝင်စား စရာပဲ”

“သူ့ နယ် ကိုယ့်နယ် ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော်ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ခု နေလင်းအောင် ကျွန်တော်တို့နယ်ထဲ ကျူဝင်လာတယ်လေ”

“ဘယ်လို ကျူလာတာလဲ”

“ခုတလော သူတို့လမ်းကြောင်းက အပိတ်အဆို့တွေ သိပ်များနေတယ်။ ဒီတော့ ဒီကောင် ကျောက်မဲ၊ လားရှိုးဘက် ရောက်လာတယ်။ မိုးကုတ်၊ မိုးမိတ်၊ မဘိန်းတို့ဘက်လဲ ရောက်လာတယ်၊ ကျွန်တော်တို့နယ်ကို ဝင်မွှေတယ်၊ ကျွန် တော်တို့ ရမဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ဈေးပိုပေးပြီး သိမ်းယူသွားတယ်”

“ဟုတ်လား”

ကျွန်တော်လဲ အဲဒီနောက်ကို ခြေရာခံလိုက်လို့ မုံရွာမှာ မရှိတာပေါ့။ လိုက် လိုက်ရတာ သောက်ကျိုးနဲ လူ့ကို ဖတ်ဖတ်ကိုမောလို့”

“ဘယ်အထိ လိုက်ရသလဲ”

“ကျွန်တော် မိုးကုတ်၊ မိုးမိတ်အထိ လိုက်ရတယ်” “နေလင်းအောင်နောက်ကိုလား” ကိုထွန်းအောင်က မျက်ခုံးထူထူကြီးကိုချီ၍ မျက်လုံးကို ပြူးပြသည်။ “မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကောင်မလေး၊ ကောင်မလေးမှ ချောချောလှလှ ငယ်ငယ်

ကလေး”

ကိုမြင့်လည်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ။ “

ဒီကောင်တွေ တော်တော်ခြေသွက်တဲ့ ကောင်တွေဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ အဆက်အသွယ်တွေထဲမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်မှ မရှိသေးဘူး၊ ယောကျ်ား တွေပဲ ထားတယ်၊ သူတို့က ကောင်မလေးတွေ သုံးလာတယ်၊ ပြီးတော့ ငယ်ငယ် ချောချောလေးတွေ၊ ဆံတိုဂုတ်ဝဲကလေး၊ ကျွန်တော်ဖြင့် အံ့ရော”

ကိုမြင့် ပို၍ စိတ်ဝင်စားလာသည်။ “နေလင်းအောင်က သူကိုယ်တိုင် ကျောက်မဲဘက်ကို တက်သွားတယ်၊ ကောင်မလေးကို မန္တလေးမှာ ထားခဲ့တယ်

“နေလင်းအောင်နောက်ကို ခင်ဗျား လိုက်သွားတာပေါ့”

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်တော် မလိုက်ဘူးလေ၊ တစ်ယောက်လိုက်သွားတယ်။ ကျွန်တော်က ကောင်မလေးနောက် လိုက်တယ်”

"ခြေရာကောက်မိပြီပေါ့"

"ခြေရာတွင် ဘယ်ကမလဲ၊ အကောင်ကိုပါ တွေ့တာပေါ့၊ ကောင်မလေး က ငယ်သာငယ်တယ်၊ တော်တော်ဖျံကျတဲ့ ကောင်မလေး၊ မန္တလေးမှာ တည်းခို ခန်း တစ်ခုဝင်တည်းတယ်၊ အခန်းကို တစ်ပတ်ငှားပြီး မိုးကုတ်၊ မိုးမိတ် တက် တယ်၊ မိုးကုတ်မှာ တရုတ်ကပြားမ တစ်ယောက်ဆီက ပစ္စည်းယူလာတယ်။ တန်ဖိုး ဘယ်လောက်ရှိမယ် ထင်သလဲ၊ မှန်းစမ်း"

ကိုမြင့်က ခေါင်းရမ်းပြသည်။ "ငါးသိန်းဖိုး၊ ငါးသိန်းဖိုး၊ ဒါ မန္တလေးက ရသွားတာ မပါသေးဘူး"

ကိုထွန်းအောင်က လက်ငါးချောင်း ထောင်ပြသည်။ ကိုမြင့် အံ့အားသင့်နေသည်။

သေချာပြီ၊ ကိုထွန်းအောင်ပြောသည့် ကောင်မလေးသည် အေးမပင် ဖြစ်ရမည်။ အခြား မည်သူမျှ မဖြစ်နိုင်၊ အလှမ်းကျဲနေသော အေးမကို သူ အံ့သြခြင်းမက အံ့သြနေသည်။

"ကောင်မလေးက ဘယ်လောက်ဖျံကျတယ် ထင်သလဲ၊ သိလား"

ကိုမြင့် ဘာမျှမပြော၊ ကိုထွန်းအောင်မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

"တည်းခိုခန်း မှတ်ပုံတင်မှာ နေလင်းအောင်နဲ့ သူ့ကို လင်မယားလို့ စာရင်းပေးထားတယ်၊ မှတ်ပုံတင် အတု ကိုင်ထားတယ်၊ နေလင်းအောင်နာမည် က သက်ဆိုင်တဲ့၊ သူ့နာမည်က မြင့်မြင့်စန်းတဲ့၊ မပိဘူးလား"

ကိုမြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ခေါင်းညိတ်သည်။ အေးမ ညာသည်။ ညာရက်သည်၊ အေးမသည် သူ့ချစ်သူ။ သူသည် အေးမချစ်သူ၊ ချစ်သူကပင် ညာသည်ဆိုလျှင် သည်လောကသည် ဘယ်မှာကောင်းတော့မည်နည်း၊ မည်သူ့ကို ယုံရတော့မည်နည်း၊ လောကကြီးတွင် မည်သူ့ကိုမျှ မယုံရတော့၊ မည်သူ့ကိုမျှ လည်း ယုံဖို့မကောင်းတော့။

ကိုထွန်းအောင်က ကိုမြင့်အတွေးကို နားမလည်ဘဲ သူ့ဖာသာသူ ဆက်ပြောသည်။

"အေးလေ၊ ဒီအလုပ်လုပ်မှတော့လဲ ဒီလောက်တော့ ရဲမှ၊ ဖျံကျမှ ဖြစ်မှာပေါ့၊ လင်မယားလို့ ပြောဖို့ လောက်တော့ တာဝန်လေးစရာရှိသလဲ၊ တချို့

တကယ်တောင် ညားပြုံလိုက်ကြဲရသေးတာပဲ၊ ဒီလို အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီး လုပ်တဲ့ သူ ဆိုတာ ဖိုမကိစ္စတို့ ဘာတို့ကို ထမင်းစားရေသောက် သဘောထားကြရသေး တာပဲ”

ကိုမြင့် မကြားချင်တော့၊ သို့ရာတွင် မကြားဘဲလည်း မနေနိုင်၊ အေးမ အကြောင်းကို သူ စုံစုံလင်လင် သိချင်သေးသည်။ ထို့ကြောင့် ပါးစပ်မှ အလိုလို ထွက်သွားသည်။

“တကယ် ညားနေတာလဲ ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပေါ့” ကိုထွန်းအောင်က ခေါင်းရမ်း သည်။

“နေလင်းအောင်ဟာ မိန်းမနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဘယ်သူ့မှ မရှောင်ဘူးဆို တာ ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် သိသလောက် ခုကိစ္စမှာတော့ နေလင်းအောင် စောင့်စည်းနေတယ်ဗျ။ ကောင်မလေးက ဦးမြမင်းရဲ့ တူမ အရင်း အခေါက်ခေါက်၊ အရင်းခေါက်ခေါက်ဆိုတာ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် တစ်ခါက ပြော ခဲ့ဖူးတဲ့ ဦးမြမင်းအဖေရဲ့သေချာပြီ။ ကိုထွန်းအောင်ပင် သိနေပြီ။ “နေလင်းအောင် မိန်းမနဲ့ဆိုရင် ညီအစ်မတစ်ဝမ်းကွဲ၊ ဒါကို နေလင်း အောင် မသိပေမယ့် ဦးမြမင်း သိတယ်။ ဒါကြောင့် နေလင်းအောင် ဒီကောင်မလေး နဲ့ ပတ်သက်လာရင် အရှုပ်အရှင်း မရှိစေရလို့ ကြပ်ကြပ်တည်းတည်း တားထားတယ်၊ နေလင်းအောင် ကလဲ ဦးမြမင်းကိုတော့ လန့်တယ်၊ နေလင်းအောင်က မစောင့်စည်းသည့်တိုင် ကောင်မလေးကလဲ ဒါမျိုးတော့ ခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဇတ်ဇတ်ကြဲကလေး၊ ပြီးတော့ သူ့မှာ ရည်းစားရှိတယ်တဲ့”

ကိုမြင့် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ မလုံမလဲဖြင့် ကိုထွန်းအောင်ကို လှမ်း ကြည့်သည်။ ကိုထွန်းအောင်က ဘာမျှ သိပုံမရ၊ သူ့မျက်နှာတွင် ထူးခြားသည့် အရိပ်အရောင်မပေါ်။

“ထားပါလေ၊ ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး။ ကောင်မလေးဘယ်လောက် ဖျံကျဖျံ ကျ၊ ခုတော့ ကျွန်တော်တို့လက်ထဲက ပြေးမလွတ်တော့ဘူး”

“ဘယ်သူလဲ၊ ကောင်မလေးလား” ကိုမြင့် အလန့်တကြား မေးသည်။

“ကောင်မလေးက အဖျားအနားပါဗျာ၊ သူ့လုပ်လို့ ဘာထူးမှာလဲ။ ကျွန်တော် တို့ချချင်တာက ဦးမြမင်းနဲ့ နေလင်းအောင်၊ တစ်ယောက်ယောက်ကို ချချင်တာ၊ ဒါ ကြောင့်မို့ မန္တလေးက မုံရွာအထိ ပင်ပန်းခံပြီး သူ့နောက် လိုက်တာပေါ့၊ မန္တ လေး မှာ နောက်က လိုက်လိုက်ရတာ မောနေတာပဲ၊ ကောင် မလေးကလဲ ကျွန်တော် လိုက်တာကို ရိပ်မိပုံရတယ်။ တစ်နေရာက တစ်နေ ရာကိုသွားရင် တိုက်ရိုက်မ

သွားဘူး၊ ဟိုဝင်သည်ဝင် ဝင်ပြီးမှ သူသွားချင်တဲ့နေရာ ကို သွားတယ်၊ လမ်းမှာ တင် မျက်ခြေပြတ်အောင်လုပ်တာလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ မျက်ခြေမပြတ်တောင် သူ သွားတဲ့နေရာကို မှန်းလို့မရအောင် နေရာတွေများသွား အောင် လုပ်တာဖြစ်နိုင် တယ်၊ မဆိုးဘူး”

“ကောင်မလေး မုံရွာပြန်ရောက်ပြီပေါ့”

“ရောက်ပြီလေ၊ ကောင်မလေးလက်ထဲက ပစ္စည်းဟာ နေလင်းအောင် လက်ထဲရောက်သွားပြီ၊ ဆိုင်ရာက သိသွားပြီ၊ ဒီကောင် ဒီတစ်ခါ ကျားစာကျွေး ရ တော့မှာပေါ့၊ အရင်တုန်းက ကျွန်တော်တို့ လူတစ်ယောက်ကို ဒီကောင် ကျားစာ ကျွေးခဲ့တယ်၊ ခု ကျွန်တော်တို့အလှည့်၊ ဒီကောင်ကို ကျားစာကျွေးလိုက် ပြီ၊ ဒီလို ပေါ့ ဗျာ၊ ရှုံးရင်ခံပေါ့ ၊ နိုင်ရင်စားပေါ့ ၊ ဟဲ ဟဲ”

ကိုထွန်းအောင်က ကျေနပ်ပုံရသည်။ သူ့ လက်ချက်ဖြင့် အကောင်ကြီး တစ် ကောင် ကျားစာဖြစ်ရတော့မည်။ သူတို့အတွက် တစ်တောရှင်းသွားပြီဟု ယူဆပုံရ သည်။

“မိရင်တော့ မသက်သာဘူး”

“ကျားစာမခံရအောင် ဦးမြမင်းတတ်နိုင်သလောက် ကြိုးစားမှာပဲ၊ ငွေ စက္ကူ နဲ့ တံတိုင်းခတ်ပြီး သူ့လူကိုသူ ကာကွယ်မှာပေါ့၊ ဦးမြမင်းရဲ့ ငွေစက္ကူ တံတိုင်းကြီး ဘယ်လောက်ထူသလဲဆိုတာ ကြည့်ရဦးမှာပဲ”

နှစ်ယောက်သား စကားပြတ်သွားကြသည်။ ကိုထွန်းအောင်ကလည်း သူ့ အတွေးနှင့်သူ။ ကိုမြင့်ကလည်း ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်။

“ထားပါလေ၊ အခြေအနေကို ခင်ဗျားသိအောင် ပြောထားတာပါ၊ ကျွန် တော်တို့အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်က”

ကိုထွန်းအောင်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ လက်ဖက် ရည်ဆိုင်တွင် လူသိပ်မရှိတော့။ ကြိုးတိုးကျဲတဲမျှသာ ရှိတော့သည်။ သူတို့စားပွဲ က ချောင်ကျသဖြင့် စကားပြော၍ ကောင်းသည်။ ။

“ကျွန်တော်တို့ အလုပ်က မကြာခင်စမယ်။ ဘယ့်နှယ်လဲ”

“ကျွန်တော် စိတ်မပြောင်းပါဘူး”

"ခု သူတို့လမ်းကြောင်းကို ပိတ်ပြီးပြီ။ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ကြည့်ရင်တော့ လမ်းရှင်းပြီးပြီပေါ့။ ခု ကျွန်တော်တို့ချည်းပဲ ကျန်တော့တယ်။ ပစ္စည်းတော်တော်များမယ်။ ပခုက္ကူဘက်ကို ရောက်သင့်သလောက်သွားပြီး ကလေးတို့ ကလေးမြို့တို့ဘက်ကို ဖြန့်မယ်။ အဲဒါ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် လုပ်မယ်။ ဘယ့်နှယ်လဲ"

"ကျွန်တော့်ကို မမေးနဲ့တော့လေ။ ကျွန်တော်ပြောပြီးပြီ"

စဉ်းစားနေချိန် မပေးလိုသည့်နှယ် စကားလုံးများသည် သူ့ပါးစပ်မှ ခပ်သွက်သွက် ထွက်လာကြသည်။

ဟုတ်သည်။ ကိုမြင့် သူ့ကိုယ်သူ ကြာကြာစဉ်းစားခွင့်မပေးနိုင်။ စဉ်းစားလျှင် တွေဝေစရာတွေ၊ ဆုတ်ဆိုင်းစရာတွေ တစ်ခုခုတွေ့လာမည်။ အမှန်နှင့်အမှား ပြဿနာမဟုတ်၊ လုပ်ရဲမလုပ်ရဲ ပြဿနာဖြစ်သည်။ သူ ဆုံးဖြတ်ပြီး ပြီ။ စဉ်းစားစရာ မလိုတော့။ သူ့ကိုယ်သူ စဉ်းစားခွင့် မပေးနိုင်တော့။ ။

"ဒါဖြင့် ကျွန်တော် အစီအစဉ် ထပ်ဆွဲမယ်ဗျာ။ ဒီနေ့ နေ့လည်ကနေ မနက်ဖြန် နေ့လည်အထိ ကျွန်တော်မအားဘူး။ မနက်ဖြန်ညကျမှ တွေ့မယ်။ ကျွန်တော်တည်းတဲ့နေရာကို သိသလား။ အင်းလေ ဘယ်သိမလဲ။ ဒါကြောင့် ရှာမတွေ့တာပေါ့"

ကိုထွန်းအောင်က သူတည်းသည့် နေရာကို ပြောပြသည်။

"လောလောဆယ်သုံးဖို့ နည်းနည်းပါးပါး ယူထားလိုက်"

ကိုထွန်းအောင်က သူ့အိတ်ထဲသို့ အစိတ်တန်တစ်ထပ် ထည့်လိုက်သည်။ လေးငါးရာလောက်တော့ ရှိလိမ့်မည်။

ကိုမြင့် မငြင်းတော့။ ရှက်စရာမဟုတ်၊ အားနာစရာမဟုတ် ကိုထွန်းအောင်သည် သူ့ကို ငွေစက္ကူတွေ လက်ဆောင်ပေးနေခြင်းမဟုတ်။ စရံပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။ သူကလည်း လက်ဖြန့်၍ အလကားတောင်းနေခြင်းမဟုတ်။ သူ့လုပ်ခကို သူယူခြင်းဖြစ်သည်။ သည်ကိစ္စသည် အပြန်အလှန် လက်ဆောင်ဖလှယ်နေခြင်းမဟုတ်။ အလုပ်ကိစ္စ ဖြစ်သည်။ ဆန်ပေး၍ ဆေးရခြင်းဖြစ်သည်။

"မနက်ဖြန် ညဆယ်နာရီလာခဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော့်ဆီ အိပ်တာပေါ့"

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှထွက်ကာ လမ်းခွဲကြသည်။ ကိုထွန်းအောင်သည် ပေါ့ပါးသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ထွက်သွားသည်။

ကိုမြင့် ပေါ်တော်မူကျောင်းဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ သူ့ ရင်သည် ရှင်းနေပြီ။ ပေါ့ နေပြီ။

(၃၇)

သူ့ကို အေးမညာသည်။ ညာခဲ့သည်။

သူမျက်စေ့မမှား။ မြင်းမူလမ်းဘက် အကွေ့တွင် အေးမကို ဂျစ်ကားပေါ်တွင် သူသေသေချာချာ မြင်လိုက်သည်။ အေးမနှင့် တွေ့တော့လဲ သူတစ်ယောက်တည် မန္တ လေးသွားသည်ဟု ပြောခဲ့သည်။ ယခုမူ မန္တလေးသို့ သွားရုံမက တည်းခိုခန်းတစ်ခုတွင် သက်ခိုင်နှင့် မြင့်မြင့်စန်းဟု မှတ်ပုံတင်အတုကိုင်၍ တည်းခဲ့သည်။ တည်းခိုခန်း မှတ်ပုံတင်တွင် လင်မယားဟု စာရင်းသွင်းခဲ့ကြ သည်။ | ကိုသက်ခိုင်နှင့် မမြင့်မြင့်စန်း။

ကိုမြင့်က နာမည်နှစ်ခုကို ပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ် ရွတ်သည်။ အေးမ သည် မြွေဟောက်လို လျှာနှစ်ခွဖြင့် လာသမျှကို လက်သင့်ခံနေသည့် မိန်းမစား မျိုးနှင့် ဘာထူးသနည်း။ သို့ရာတွင် သူ့ဖာသာသူ လာသမျှကို လက်သင့်ခံနေ သည်က အရေးမကြီး။ သူ့ကိုမျက်နှာပြောင်တိုက်၍ လိမ်နေသည်ကိုမူ သူ ခံပြင်းသည်။ ။

နေရဥ္စရာမြစ်ကမ်းဘေးတွင် ထွက်ပြေးသွားတုန်းကလို သည်တစ်ခါတွင်တော့ သူအထင်လွဲခြင်း မဖြစ်နိုင်။ သည်တစ်ကြိမ်က သူကိုယ်တိုင် မျက်စေ့ဖြင့် ဂျစ်ကားပေါ်တွင် တပ်အပ်မြင်လိုက်ရသည်။ သူ့မျက်လုံးကို ကိုထွန်းအောင်၏ စကားက ထောက်ခံသည်။

ကိုထွန်းအောင်ရှေ့မှာ သူ ဣန္ဒြေဆည်ခဲ့သည်။ တည်းခိုရာ ဘုန်းကြီးကျောင်းရောက်တော့ တနံ့နံ့ ဖြစ်ရသည်။

နေလင်းအောင်သည် မည်သည့် မိန်းမမျှ မရှောင်ဟု ကိုထွန်းအောင်က ပြောခဲ့သည်။ ကိုထွန်းအောင် စကားကိုလည်း သူ သဘောတူသည်။ သို့ဖြစ်လျှင် အေးမကိုကော သူရှောင်ပါမည်လော။ ဦးမြမင်းက ထိန်းသိမ်းရန် သတိပေးထားသည့်တိုင် နေလင်းအောင်သည် ဦးမြင်မင်းစကားကို သည်မျှလောက် ဦးထိပ်ပန်မည့် သူမျိုးမဟုတ်။ လင်ရှိမိန်းမကိုပင် ကျူးလွန်သေးလျှင် အေးမလို အပျို အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချမ်းသာပေးဖွယ်မရှိ လူ့ဘောင်ကြီးတစ်ခု လုံးက

သတ်မှတ်ထားသည့် ကျင့်ဝတ်များကို ဖောက်ဖျက်ရဲကြသေးလျှင် ဦးမြမင်း ဆို သည့် လူတစ်ဦးတည်းက သတ်မှတ်ပေးထားသည့် ပညတ်ချက်ကို အဘယ်ကြောင့် မဖောက်ဖျက်ရဲရမည်နည်း။

သူ့ပညတ်ချက်ကို ဖောက်ဖျက်မည်မှာ သေချာသည်။ နေလင်းအောင် သည် သည်ကိစ္စမျိုးကို ဝါသနာပါသူလည်း ဖြစ်သည်။ ဖောက်ဖျက်ရန် အခွင့် အလမ်း၊ အခြေအနေအရပ်ရပ်တို့ကလည်း ရှိနေသည်ဆိုလျှင် အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံနေ ပြီ။ ကျူးလွန်မည်သူလည်း ရှိသည်။ ကျူးလွန်လိုစိတ်လည်း ရှိသည်။ ကျူးလွန်ရန် အခြေအနေကလည်း ရှိသည်ဆိုလျှင် ဘာမျှ အထွေအထူး စဉ်းစား စရာမလို တော့။

အေးမသည် မှောင်ခိုမလေး ဖြစ်သည်။ မှောင်ခိုမှ အသေးစားမဟုတ်။ အကြီးစားမှောင်ခိုလောကတွင် သရဖူဆောင်းလောက်ပြီ။ မှောင်ခိုမိန်းကလေး ဆိုသည်မှာ အများအားဖြင့် ဖိုမကိစ္စကို ထမင်းစားရေသောက် သဘောလောက် ထားနိုင်ရသည်။ ပစ္စည်းကို မှောင်ခိုသလို ခန္ဓာကိုယ်ကိုလည်း မှောင်ခိုရဲရသည်။ သို့မှသာ အောင်မြင်သည့် မှောင်ခိုတစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်သည်။ အေးမသည် အောင် မြင်သော မှောင်ခိုတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို အပေါင်မပေးခဲ့ရဟု မည်သူ အာမခံနိုင်သနည်း။ ။

တစ်နည်း လှည့်တွေးနိုင်သေးသည်။ အေးမသည် ဇတ်ဇတ်ကြဲ မဟုတ်မခံ ဖြစ်၍ သူများလို လွယ်လွယ်ဖြင့် အစော်ကားခံမည့် သူမျိုးမဟုတ်။ သို့ရာတွင် နေ လင်းအောင်သည် ငွေရှင်ကြေးရှင်။ အေးမက လက်ဝေခံ။ စီးပွားရေးအရ၊ နေလင်း အောင်၏ အရှိန်အဝါအောက်က မလွတ်နိုင်။ သို့ဆိုလျှင် မည်မျှ ဇတ် ဇတ်ကြဲသည် ဆိုစေ၊ ငွေမျက်နှာကို ကြည့်ရလိမ့်မည်။

ယုတ္တိဗေဒအတိုင်း ငွေမျက်နှာကို ကြည့်ရလိမ့်မည်။ မည်သည့်ဘက်က လှည့်တွေးတွေး သည်နိဂုံးကို ဆိုက်နေသည်။ အားလုံး ဖြစ်နိုင်သည်။

အရာကိစ္စတစ်ခုကို စဉ်းစားရာ၌ ဖြစ်နိုင်သည့် ဘက်နှင့် မဖြစ်နိုင်သည့် ဘက်ဟူ၍ ဘက်နှစ်ဖက် ရှိတတ်သည်။ ဖြစ်နိုင်သည်ဟု သူ့စိတ်တွင် ထင်လာ တိုင်း ဤအထင်ကို ကိုမြင့် လွယ်လွယ်နှင့် လက်မခံနိုင်သည့်ဘက်က အကြောင်း များကို ရှာကြံတွေးတောကာ ဘက်နှစ်ဖက်ကို ချိန်ထိုးကြည့်သည်။ သည်နည်းဖြင့် အမှန်ကို ရှာသည်။သည်ကိစ္စ၌ အေးမသည် နေလင်းအောင်၏ အပျော်မယား တစ် ယောက် ဖြစ်နိုင်သလောဟု သူ စဉ်းစားသည်။ ဖြစ်နိုင်သည်။ ဖြစ်နိုင်မည်ဟု သူ ထင်သည်။ သို့ရာတွင် အထင်ကို ကိုမြင့် လွယ်လွယ်ဖြင့် လက်မခံ။ ချေဖျက် ပစ်သည်။

ပြောင်းပြန်တွေးကာ မဖြစ်နိုင်သည့်ဘက်က အကြောင်းကို ရှာသည်။ သို့ရာတွင် မဖြစ်နိုင်သည့်ဘက်က အကြောင်းများကို ရှာတိုင်း ဖြစ်နိုင်သည့်ဘက်က အကြောင်းများသည် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ခေါင်းထဲတွင် ပေါ်လာကြသည်။

ဟုတ်ပြီ သူ့အထင်ကို သူဦးနှောက်က ချေဖျက်နိုင်ခြင်း မရှိတော့၊ မည်သည့်ဘက်က လှည့်စဉ်းစား၊ စဉ်းစား၊ အေးမသည် ကျဆုံးသွားသော မိန်းမငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ။ ။

သည့်အတွက် သူစိတ်မကောင်း သို့ရာတွင် စိတ်မကောင်းသည်က တခြား၊ | သူ့ကို မျက်နှာပြောင်တိုက်၍ ညာနေသဖြင့် ဒေါသဖြစ်သည်က တခြား။

သည်ကောင်မနှင့်တော့ သည်တစ်ခါတွင် တကယ်ပြတ်ကြပြီ။ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွား၍ ကိုယ့်သမိုင်း ကိုယ်ရေးကြရုံသာရှိသည်။ ယခင်တစ်ခါက အထင်ဖြင့် ဆုံးဖြတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုအခါတွင် အထင်ဖြင့် ဆုံးဖြတ်ခြင်းမဟုတ်။ အတွေ့အမြင် အကြားတို့ဖြင့် ဆုံးဖြတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်သည် မမှားနိုင်။

တစ်ဖက်က ပြန်တွေးတော့ သည်လို စောစောစီးစီး ခံလိုက်ရသည်မှာ ကောင်းသည်။ ဘာမျှ သံယောဇဉ် တွယ်တာစရာ မလိုတော့။ သူထင်ရာကို သူ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် လုပ်နိုင်ပြီ။ မည်သူ့ကိုမျှ ငဲ့ညှာစရာမရှိတော့၊ သူက ဦးကျင်စိန်၏ အဆက်အသွယ်။ အေးမက နေလင်းအောင်၏ အဆက်အသွယ်။ ယခင်က ဦးကျင်စိန့် အဆက်အသွယ်တွင် လုပ်ခဲ့ရစဉ် အေးမမျက်နှာကို သူငဲ့သည်။ ယခု မည်သူ့ကိုမျှ ငဲ့စရာမလိုတော့။

မတွေ့တော့၊ အေးမကိုတွေ့ဖို့ စိတ်မကူးတော့။ | ကိုထွန်းအောင်နှင့် အလုပ်လုပ်လျှင် တစ်နေရာသို့ ခရီးထွက်ရမည်။ စောစောက တွေ့မည်ဟု စိတ်ကူးခဲ့သေးသည်။ သို့ရာတွင် ကိုထွန်းအောင်ထံမှ သတင်းကြားပြီးနောက်၌မူ ကိုမြင့် အေးမကို တွေ့ရန် စိတ်မကူးတော့ သံယော ဇဉ်ပြတ်ပြီ။

မနေ့က ညဥ့်နက်မှ အိပ်ပျော်သဖြင့် နေမြင့်မှ နိုးသည်။ လက်ထဲတွင် ပိုက်ဆံရှိသဖြင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းက ဆွမ်းကျန်ကို မစား၊ ကျောင်းတွင် ဆွမ်းကွမ်းရှားပါးသဖြင့် ဦးပဥ္စင်းကိုလည်း အားနာလှပြီ။ထို့ကြောင့် နံနက်စာစားရန် ဈေးဘက်ထမင်းဆိုင်သို့ ထွက်လာသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ကိုထွန်းအောင်ကို မရှာတော့။ သည်နေ့ တစ်နေ့လုံး ရှိမည်မဟုတ်၊ ညဆယ်နာရီကျမှ တွေ့ တော့မည်။

ဈေးထိပ်က မြန်မာထမင်းဆိုင်သို့ ဝင်မည်အပြု၊ နောက်က ခေါ်သံ ကြောင့် ကိုမြင့် လှည့်ကြည့်သည်။ “အစ်ကို အစ်ကို” ဝမ်းသာအားရခေါ်နေသည့် တိုးကို

မြဲင်လိုက်ရသည်။

တိုးမျက်နှာက ကြည်စင်နေသည်။ ဝါဝင်းသည့် ပါးပြင်တွင် အကြောစိမ်ကလေးများ ယှက်သန်းနေသည်။ စကားဝါပန်းပွင့်လွှာပေါ်တွင် အကြောမျှင်ကလေးများ ဖြာယှက်နေပုံနှင့် တူသည်။ မျက်ခုံးထူထူစိမ်းစိမ်းများ အောက်မှ မျက်လုံး ညိုညိုများက ရွှန်းလဲ့နေကြသည်။ တက်တရွှန်အင်္ကျီလက်စကဖြူဖြူ၊ တက်ထရွှန်ထမီပြာပြာ၊ ခုံနိမ့်ဖိနပ်ဖြူဖြူ။

ဘယ်ဘက်လက်တွင် စာအုပ်သုံးလေးအုပ်ကို ပွေ့ထားပြီး ညာဘက်တွင် ခေါက်ထီးတစ်လက်ကို ကိုင်ထားသည်။ မည်သည့် အတွက်ကြောင့် မသိ၊ ကိုမြင့်ရင်ထဲတွင် နွေးထွေးသွားသည်။

သော်၊ တိုးကျတော့လည်း အေးမနှင့် ကွာဘိခြင်း။

"ဟွန်း အစ်ကိုတို့များ ခေါ်လိုက်ရတာ ဘာတွေများ တွေးလာသလဲ မသိဘူး"

တိုးက သူ့ဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လာနေသည်။ ဝါဝင်းသော နဖူးပြင် တွင် ချွေးစက်ကလေးတွေ ဥနေကြသည်။

"အတော်ပဲ အစ်ကို၊ ခု ထမင်းမစားရသေးဘူး မဟုတ်လား"

တိုးက အနီးတွင်ရပ်၍ နဖူးပေါ်သို့ ဝဲကျလာသည့် ဆံနွယ်များကို လက်ချောင်းသွယ်သွယ်များဖြင့် သိမ်းသည်။

တိုးမျက်နှာက ကြည်စင်ရွှင်ပျနေသလောက် ကိုမြင့်က မျက်နှာမရွှင်။ "ဟင့်အင်း မစားသေးဘူး"

"ဒီလိုဆို တိုးတို့အိမ် လိုက်စားလှည့်နော် အစ်ကို၊ အမေကလဲ ထမင်းကျွေးချင်လို့ တမျှော်တည်း မျှော်နေတာ"

တိုး၏ အသံလဲ့လဲ့က ရွှင်မြူးသည်။ မျက်နှာဝါဝါက ကြည်လင်သည်။ မျက်လုံးညိုညိုများက ရယ်ပြုံးနေကြသည်။ အပြစ်ကင်းသော အသံ၊ အပြစ်ကင်းသော မျက်နှာနှင့် အပြစ်ကင်းသော မျက်လုံး။တိုးသည် ဘဝအကြောင်းကို ဘာမျှ သိဟန်မတူသေး၊ လူ့ဘဝ မပြော | နှင့် သူ့ အစ်မ အေးမအကြောင်းကိုပင် ဘာမျှ သိဟန်မတူသေး။

“လိုက်ခဲ့ပါအစ်ကိုရဲ့၊ ဘာစဉ်းစားနေတာလဲ၊ လိုက်မယ် မဟုတ်လား” တိုးက မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့် သူ့ကို မော့ကြည့်နေသည်။ “အစ်ကို သွားစရာလေး ရှိသေးလို့ နောက်မှ လာခဲ့မယ်၊ ကြုံဦးမှာပါ” ကိုမြင့်က ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း ဖြေသည်။

“ဟင့်အင်း အစ်ကိုရယ်၊ ခုလိုက်ခဲ့ပါ၊ မနက်ဖြန်ဆို တိုးက လုပ်အားပေးသွားရတော့မှာ၊ ဘယ်လောက်ကြာမယ် မပြောနိုင်သေးဘူး၊ တိုးမသွားခင် ဒီ တစ်နပ်တော့ လိုက်စားပါ၊ ဒီနေ့ဆိုရင် တိုးလဲရှိတယ်၊ မအေးလဲ ရှိတယ်။ လိုက်ခဲ့နော် အစ်ကို၊ ဆရာတော် ဦးခေမာရဲ့ မွေးနေ့ဆိုတော့ အိမ်မှာ ဘုန်းတော် ကြီး ဆယ်ပါး ပင့်ပြီး အာရုဏ်ဆွမ်းကပ်တယ်၊ လိုက်မယ် မဟုတ်လား”

ကိုမြင့် မငြင်းသာ။ သူမုန်းသည်က အေးမ၊ သူနာကြည်းသည်က အေးမ၊ သူ ဒေါသဖြစ်ရသူက အေးမ၊ တိုးနှင့် ဘာမျှ မဆိုင်၊ တိုးကို အားနာ သည်။ သနား သည်။ သည်တစ်ခေါက်တော့ လိုက် လိုက်ဦးမည်။ နောင်တွင် သူနှင့် တွေ့ချင်မှ တွေ့ရတော့မည်။ သည်တစ်ကြိမ်တွင် နောက်ဆုံးအကြိမ် တွေ့ခြင်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မည်။

တိုးက တစ်လမ်းလုံး စကားတွေပြောလာသည်။ သူ့စကား၌ ကိုမြင့်အကြောင်း ကိုမြင့်အဖေအကြောင်း ဆရာတော် ဦးခေမာအကြောင်း၊ သူ့ အမေ ဒေါ်ငွေစိန့်အကြောင်း၊ အေးမအကြောင်း၊ သူ့သူငယ်ချင်းစုအကြောင်း၊ မန္တလေး တက္ကသိုလ်အကြောင်း။

စင်စစ် တိုး၏ လောကသည် ကျဉ်းကျဉ်းကလေးသာ ဖြစ်သည်။ သူ့ လောကတွင် မည်သူ့ကိုမျှ နားမလည်နိုင်စရာမရှိ၊ အထင်လွဲစရာမရှိ၊ ဒေါသ ထွက်စရာမရှိ၊ မုန်းစရာမရှိ၊ သူ့ လောက ကလေးသည် သူ့စကားများကြောင့် ပို၍ လင်းထိန်းနေသည်။ ရွှင်မြူးဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဖြစ်နေ သည်။ ။

“မိစုတစ်ယောက်ဟာ တော်တော် အကျီစားသန်တယ် အစ်ကိုသိလား၊ သစ်ချောက်မိုင်းမှာ တွေ့ကြတုန်းက အစ်ကို့နာမည်ကို ကိုမြင့်မုန်းလဲသိရော၊ အသာနေ အသာနေတဲ့ ဒီလူကြီးကို ကိုယ်အကြောင်ရိုက်ဦးမယ်တဲ့၊ အစ်ကိုလဲ ထွက်လာရော၊ နှင်းဆီခြံနားကနေပြီး လှမ်းအော်တယ်လေ သိလား။ မိစုက သိပ်နောက်တာပဲ”

တိုး၏ရယ်သံက လွင်သည်။ ကိုယ်နံ့ကသင်းသည်။

သော် တိုး၏ လောက တိုး၏ ပတ်ဝန်းကျင်သည် အနုအလွင်တို့ဖြင့် မွမ်းထုံထားသည့် လောက၊ အပျံ့အသင်းတို့ဖြင့် မွမ်းထုံသည့် ပတ်ဝန်းကျင်၊ မြဝတီမင်းကြီး ပြောသည့် “သင်းထုံတဲ့ဘုံ” ဆိုသည်မှာ သည်လိုပတ်ဝန်းကျင်မျိုး ကို ဆိုလေသလောမသိ။

"မအေးရေ၊ မအေးရေ" တိုးက တကြော်ကြော်ခေါ်၍ အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာသည်။ "မအေးရေ၊ အစ်ကို့ကို ထမင်းစားဖိတ်လာခဲ့တယ်၊ အစ်ကို ခဏထိုင်ဦးနော်"

တိုးက စာအုပ်များကို စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်ချကာ အိမ်ခန်းထဲသို့ အပြေး အလွှား ဝင်သွားသည်။ တိုးကြည့်ရသည်မှာ ဝမ်းသာနေပုံရသည်။

အတန်ကြာတော့ အေးမ အိမ်ထဲက ထွက်လာသည်။ အေးမ မျက်နှာက ကြည်လင်မှုမရှိလှ၊ မျက်ကွင်းအနည်းငယ် ညိုနေသည်။ တစ်စုံတစ်ရာကိုစိုးရိမ်ကြောင့်ကြဟန် ပေါ်သည်။

နှစ်ယောက်သား စကားပြတ်တောင်းပြတ်တောင်းသာ ပြောမိကြသည်။ ခါတိုင်းလို စကားလက်ဆုံမကျမိကြ။ အေးမကလည်း သူ့အတွေးနှင့်သူဖြစ်၍ နှုတ်မရှင်၊ ကိုမြင့်ကလည်း ပြောဖို့စကားတွေ ထွေထွေထူးထူးမရှိ၊ ရှိသည့်တိုင် အောင်လည်း အေးမနှင့် သိပ်စကားမပြောချင်။

ထမင်းဝိုင်းတွင် အတူထိုင်ကြသည်။ အေးမက စကားနည်းသလောက် တိုးက လျှာသွက်နေသည်။

ဒေါ်ငွေစိန်က ဆရာတော် ဦးခေမာအကြောင်းကို ပြောသည်။ ဒေါ်ငွေစိန် ၏ စကားထဲတွင် ဦးခေမာ အလောင်းအလျာ ဗိုလ်ချစ်ဖုန်းသည် ဦးမြမင်းနှင့် ဖအေတူ မအေကွဲ ညီအစ်ကိုတော်သည်ကို သိဟန်မတူ၊ ဗိုလ်ချစ်ဖုန်းသည် အကြောင်းမလှသော သူ့ဘဝကို သူ ရှက်သောကြောင့် သည်မျှ လျှို့ဝှက်ထား သည်လော မပြောနိုင်။ ။

ဒေါ်ငွေစိန့်စကားများကို ကိုမြင့် စိတ်မဝင်စားနိုင်၊ အေးမသည် သူထင်သည့်အတိုင်း သူကြားသည့်အတိုင်း မှန်သလော၊ သည်အချက်ကို သူသိချင်နေသည်။

"ဘယ့်နှယ် မမြင့်မြင့်စန်း ကိုသက်ခိုင်ရော"

ကိုမြင့်က မေးသည်။ သို့ရာတွင် ပါးစပ်ကမထွက်၊ မေးရန်လည်း | အခွင့်မပေး၊ စိတ်ထဲက မေးနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ကိုမြင့် သူတို့အိမ်တွင် ကြာကြာမနေချင် ခပ်သုတ်သုတ်စားပြီး နှုတ် ဆက်ထွက်ခဲ့သည်။ သည်တစ်ကြိမ်သည် နောက်ဆုံးအကြိမ် တွေ့ခြင်းဖြစ်ကောင်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ ။

တိုးက နေ့လည်နေ့ခင်းမှ ပြန်ရန်တားသေးသည်။ သို့ရာတွင် သူ မနေ ချင်ကြာကြာဟန်ဆောင်ချင်မှ ဆောင်နိုင်မည်။

အေးမသည် မန္တလေးက သယ်လာသည့် ပစ္စည်းကြောင့် ပြဿနာပေါ် နေသဖြင့် မျက်နှာမကောင်း ဖြစ်နေသည်လော။ သို့မဟုတ် သူ့ကိုခွာထုတ်လို သဖြင့် ခပ်တန်းတန်း ဖြစ်နေသည်လော၊ နှစ်ခုစလုံးကြောင့် ဖြစ်နိုင်သည်။ သည်နှစ်ခုသည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆက်စပ်နေသည်။

ညကိုးနာရီခွဲတော့ ကိုမြင့် ပေါ်တော်မူကျောင်းမှ ထွက်ခဲ့သည်။

ကိုးနာရီကျော်ပြီဖြစ်သဖြင့် ညောင်တစ်ပင်ဈေး ရပ်ကွက်တွင် လူခြေတိတ်စပြုပြီ။ စေတီမှ ဆည်းလည်းသံများကို တစ်ချက်တစ်ချက် ကြားရသည်။ ရှည်လျားသော ခွေးအူသံကို ကြားရသည်။

ဆန်းစလရောင်မှုန်မှုန်က မန်ကျည်းရွက်များကြားမှ လျှောကျနေသည်။ ညစ်ပေနေသော လမ်းကြားကလေးများကို ကွေ့ကောက်လာရသည်။ လမ်းမီးများက ချည့်နဲ့စွာ လင်းနေကြသည်။ လေထဲတွင် ဖုန်မှုန့်နံ့ပါလာသည်။

မန်ကျည်းပင်အုပ်အုပ်များ အနီးသို့ရောက်တော့ မှောင်နေသည်။ သည် | နေရာ တစ်ဝိုက်တွင် လရောင်လည်းမရှိ၊ မီးတိုင်များမှ အလင်းရောင်က လည်းသည်နေတစ်ဝိုက်အထိ ရောက်မလာ။ ။

ကိုမြင့် ခါးကြားတွင် ထိုးထားသည့် ဓားမြှောင်ကို စမ်းသည်။ အေးမဆီ က သူယူထားသည့် ဓားမြှောင်ကလေး၊ ဆင်မြီးကွပ်ထားသည့် ဓားမြှောင်ကလေး။

အေးမဆီက ယူပြီးနောက် သည်ဓားမြှောင်ကလေးကို သူ့ကိုယ်မှမခွာ၊ သွားလေရာသို့ အမြဲယူသည်။ မင်းကင်းရဲက ဖမ်းတုန်းက သိမ်းထားလိုက်သည်။ သည်တစ်ကြိမ်သာလျှင် သူ့ကိုယ်မှ ကွာဖူးသည်။

မဟူရာချောင်းဘေးတွင် လူရမ်းကား အထမ်းသမား နှစ်ယောက်က ရမ်းကားအနိုင်ကျင့်သည်၌ သည်ဓားမြှောင်ကလေးဖြင့် အကာအကွယ် ယူခဲ့ရသည်။ သည်ဓားမြှောင်သည် သူ့အတွက် အသုံးကျသည်။ လိုအပ်သည်။ သူ့ရှေ့လျှောက်မည့် ခရီးသည် ဓားမြှောင်ကိုင် လျှောက်ရမည့် ခရီးဖြစ်သည်။

လမ်းကြားမှ ထွက်၍ မြင်းမူလမ်းမကြီးဘက်သို့ လိုက်သည်။

မြင်းမူလမ်းမကြီးပေါ်တွင် နီယွန်မီးချောင်း ပြာလဲ့လဲ့သန်းနေသည်။ အသွားအလာ ကဲစပြုပြီ၊ တချို့ဈေးဆိုင်တွေ ပိတ်ကုန်ကြပြီ။ နေ့ခင်းတွင် ဆူညံ အုတ်ကျက်ရှိသော ဈေးကြီးသည် တိတ်ဆိတ်နေသည်။

သူ့အနားမှ ဆိုက်ကားတစ်စီး ဖြတ်သွားသည်။ ဆိုက်ကားရှေ့တွင် ယောကျ်ားတစ်ယောက် ထိုင်လျက်၊ နောက်ဘက်တွင် မိတ်ကပ်အဖွေးသားနှင့် မိန်းမရွယ်တစ်ယောက်ပါသွားသည်။ အရက်မူးမူးနှင့် ပြောလိုက်သော ယောကျ်ား၏ စကားသံသည် လေထဲဝှေ့ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ယခုတလောတွင် ကိုထွန်းအောင် အလုပ်များနေသည်။ မုံရွာတွင် ပေါ်လာလိုက် ပျောက်သွားလိုက် ဖြစ်နေသည်။ မန္တလေးနှင့် မုံရွာကို ကူးချည်သန်းချည် လုပ်နေသည်။ နေလင်းအောင်တို့အစုကို အပြတ်ချပြီး ခြေလှမ်းကျဲကျဲ လှမ်း ချင်ပုံရသည်။

သို့ရာတွင် သည်ကိစ္စများသည် သူနှင့်မဆိုင်၊ သူသိစရာ မလို၊ သူ့ ရည် | ရွယ် ချက်သည် သူဌေးဖြစ်ရန်မဟုတ်။ ထမင်းတစ်လုတ်စားရလျှင် တော်ပြီ။

ထမင်းတစ်လုတ်စားရဖို့ အတွက် ရသည့်အလုပ်ကို သူလုပ်မည်။ အတော် အသင့် ရလျှင် ရေဒီယိုပြင်ဆရာ သင်တန်းတက်မည်။ ကလေးမြို့တွင်ဖြစ်စေ၊ မုံရွာ တွင်

ဖြစ်စေ၊ ရေဒီယိုဆိုင်ကလေးဖွင့်မည်။ ကိုဖေခင် လွတ်လာလျှင် အဆင်သင့် | နှစ်ယောက်စပ်တူလုပ်နိုင်သည်။

သူ့ကို ကိုထွန်းအောင် တော်တော်မျက်စိကျပုံရသည်။ အရွယ်လည်း ကောင်းသည်။ လုပ်ရကိုင်ရဲလည်း ရှိသည်။ ပညာဗဟုသုတ အသင့်အတင့်လည်း ရှိသည်။ တက်ကြွဖျတ်လတ်သည်။ သူနှင့်လည်း ပေါင်းဟောင်း သင်းဟောင်း ဖြစ်သည်။ စိတ်ချရသည်။ သစ္စာရှိသည်။ ကိုထွန်းအောင်ဘက်က ကြည့်လျှင် ကို မြင့်ထက်ကောင်းသည့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်မရှိနိုင်။

ကိုထွန်းအောင်သည် စိတ်ဆတ်သည်။ သဘောတော့ကောင်းသည်။ လုပ် စရာ ရှိပြီဆိုလျှင် တုံးတိုက်တိုက် ကမ်းတိုက်တိုက် လုပ်တတ်သူဖြစ်သည်။ | ဘာ ကိုမျှ မစဉ်းစားနိုင်။ စဉ်းစားနိုင်စွမ်းလည်းမရှိ လူတစ်ယောက်ကို မျက်နှာမြင် ရုံ ဖြင့် အမြင်ကပ်သည်ဆိုကာ ရန်စ၍ ရိုက်သဖြင့် အမှုဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ သူလုပ်ချင် ပြီ ဆိုလျှင် မည်သူမျှ တား၍မရ။ ဆင်ရိုင်း မုန်ယိုသည့်နှယ် သောင်းကျန်းတတ် သည်။ ကိုမြင့်စကားကိုတော့ နားထောင်တတ်သည်။ သူ့ထက် အသိဉာဏ်ကြီးသူ ဟု အသိအမှတ်ပြုကာ အကြံဉာဏ်တောင်းတတ်သည်။ ကိုမြင့်ဘက်က ကြည့် လျှင် ကိုထွန်းအောင်သည်လည်း အတူတူလုပ်၍ ရသည်။

ယခု ကိုထွန်းအောင်က သူ့ကိုချိန်းထားပြီ၊ သူကလည်း ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။ အလုပ်လုပ်ရန် သဘောတူပြီးပြီ။ ယခုတလောတွင်ဆိုင်ရာက ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် လုပ်လာသဖြင့် ပစ္စည်းသယ်ရခက်သည်။ မုံရွာ မန္တလေးလမ်းတွင် ဂိတ်တွေ ပိတ်၍ ရှာနေသည်။ သည်ဂိတ်များကို ရှောင်ရမည်။ အသယ်ရခက်သဖြင့် သည်တစ်ချီ တွင် ချင်းတွင်းဘက် ရောက်အောင်များများ သယ်ထားမည်။ ဘိန်းဖြူ ရှစ်သိန်းဖိုး လောက်ရှိမည်ဟု ကိုထွန်းအောင်က ပြောသည်။

အသေးစိတ်အစီအစဉ် လမ်းပန်း အဆက်အသွယ်၊ ဂိတ်များ၏ အခြေ အနေ တို့ကို ကိုထွန်းအောင်က ယနေ့ညပြောမည်ဆိုသည်။

တစ်နေရာမှ သံချောင်းဆယ်ချက်ခေါက်သံ ကြားရသည်။

မြင်းမူလမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်လာပြီးနောက် ဘေးသို့ ချိုးဝင်သည့် လမ်းထောင့်တစ်ခုကို ရောက်သည်။ လမ်းထောင့်တွင် မုံရွာက နာမည်ကြီး

ပျော်ပွဲစားရုံတစ်ခုရှိသည်။ တရားဝင်ရောင်းသည့် နိုင်ငံခြားအရက်များလည်း ရသည်။ အဝေးပြေး မော်တော်ကားဂိတ်များနှင့်လည်း နီးသည်။ အောက်ထပ်တွင် ပျော်ပွဲစားရုံရှိ၍ အပေါ်ထပ်တွင် တည်းခိုခန်းဖွင့်ထားသည်။ ။ အုတ်တိုက်နှစ်ထပ် အဆောက်အဦးရှေ့တွင် ကိုမြင့်ရပ်သည်။

ပျော်ပွဲစားရုံထဲတွင် ဇွန်းသံ၊ ပန်းကန်သံမစဲသေး အရက်ပုလင်းဖွင့်သံ။ ပန်းကန်ချင်းထိသံတို့ မစဲသေး၊ စားသောက်ဖွယ်အနံ့များသည် အပြင်သို့ ပျံ့လွင့်လာကြသည်။

အပေါ်ထပ်သို့ တက်သည့် လှေကားက ဘေးတွင်ရှိသည်။ ကိုမြင့် ပျော်ပွဲစားရုံဘေးမှ ကွေ့ပတ်ကာ ဘေးလှေကားပေါ် တက်လာသည်။ ။

လှေကားပေါ်မှ လူတစ်ယောက် ခပ်သုတ်သုတ်ဆင်းလာသည်။ သူ့ကို ပွတ်ဆင်းသွားသဖြင့် မနည်းရှောင်လိုက်ရသည်။ ရုပ်ကြမ်းကြမ်း၊ ဂင်တိုတို၊ ဆံပင်ကောက်ကောက်၊ ထိုလူက သူ့ကိုကြည့်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး အကြည့် ချင်းဆုံကြသည်။ သည်လူကို တစ်နေရာတွင် မြင်ဖူးသည်ဟု ကိုမြင့်ထင်သည်။ သစ်သားလှေကားက မတ်စောက်သည်။ အပေါ်ထပ်က သစ်သားအဆောက်အဦးဖြစ်သည်။ ပြတင်းတံခါးများ ပိတ်ထားသည်။

လှေကားထိပ်ကိုရောက်တော့ တံခါးကစေ့ထားသည်။ မြို့ငယ်လေးများက တည်းခိုခန်းများ ထုံးစံအတိုင်း အစောင့်ထားဟန်မတူ။

ကိုမြင့် တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

ခန်းမဆောင်ကြီး ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက် အခန်းများဖွဲ့ ထားသည်။ အလယ်က အူကြောင်းလမ်းဖြစ်သည်။ အခန်းများများစားစားမရှိ။ တစ်ဖက် ငါးခန်းဆီ စုစုပေါင်း ဆယ်ခန်းမျှသာ ရှိသည်။

ကိုထွန်းအောင်၏ အခန်းနံပါတ်က တစ်ဆယ်။

တည်းခိုသူ များများစားစား ရှိပုံမရ၊ တချို့ အခန်းများက သော့ပိတ်ထား ပြီး မီးမှိတ်ထားကြသည်။ လူရှိသည့်အခန်း သုံးလေးခန်းသာ ရှိဟန်တူသည်။ လူရှိသည့် အခန်းများကလည်း အတွင်းက မင်းတုပ်ချကာ မီးမှိတ်အိပ်နေကြပြီ။

အလင်းရောင်ဆို၍ အလယ်အူကြောင်းလမ်းတွင် ထွန်းထားသည့် မီးပွင့် နှစ်ပွင့်သာရှိသည်။

တစ်–နှစ်။ သုံး–ခြောက်။ ခုနစ်–ရှစ်။ ကိုး–တစ်ဆယ်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိနေသော အခန်းများကို ကျော်လာခဲ့ပြီး အခန်းနံပါတ် တစ်ဆယ်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။ အခန်းတံခါးသော့ခတ်မထား။ အထဲက မင်းတုပ်ချထားဟန်တူသည်။ ကိုထွန်းအောင် သူ့ကို စောင့်နေလိမ့်မည်။

ကိုမြင့် တံခါးကို ခေါက်လိုက်သည်။

အထဲက ဘာသံမျှ မကြားရ၊ သူ့ စောင့်ရင်း အိပ်ပျော်နေပုံရသည်။ ကိုမြင့်က ပါးစပ်ကခေါ်ရင်း တံခါးကို ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက်သည်။ အထဲမှ ဘာသံမျှ ပြန်မလာ။ ကေန္တ သည်လူ အိပ်ပျော်နေပြီ။ကိုမြင့် ရုတ်တရက် စိတ်တိုသွားသည်။ ချိန်းထားလျှင် စောင့်နေဖို့ကောင်း သည်၊ ကိုထွန်းအောင် အအိပ်ကြီးသည်ကို သူသိသည်၊ သည်လူအိပ်မိလျှင် တော်တော်နှင့် နိုး၍ မရချင်။

“ကိုထွန်းအောင်၊ ကိုထွန်းအောင်”

ကိုမြင့်က ခပ်အုပ်အုပ်ခေါ်ကာ တံခါးကို ပို၍ ခပ်ပြင်းပြင်းခေါက်သည်။ တံခါးကို တွန်းကြည့်သည်။ တွန်း၍မရ၊ နောက်မှ သတိရသဖြင့် တံခါးကို | အပြင်သို့ ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။ တံခါးက အသာပွင့်လာသည်။ ညှံ့ဖျင်းရန်ကောဟုသူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်သည်။ အခန်းထဲတွင် မီးဖွင့်မထား။ မှောင်နေသည်။ အပြင်ဘက် အူကြောင်း လမ်းက မီးပွင့်ကလည်း ဝေးသဖြင့် အစွန်ဆုံး အခန်းထဲအထိ အလင်းရောင် မရောက်။

အပေါက်အဝင် လက်ဝဲဘက်က မီးခလုတ်ကို ရှာကြည့်သည်။ ပခုံးအမြင့်လောက်တွင် မီးခလုတ်ကို သွားတွေ့ သည်။ ကိုမြင့် မီးခလုတ်ကို ဖွင့်သည်။

ဖျက်ခနဲ မြည်လာသည့်အသံနှင့်အတူ မျက်နှာကျက်မှ မီးလင်းလာ သည်။

မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ကိုမြင့် ရုတ်တရက် လန့်သွားသည်။

ကုတင်ပေါ်တွင် ခြေကားယား လက်ကားယားဖြင့် ဝမ်းလျားမှောက် လျက်လဲနေသော ကိုထွန်းအောင်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ သူ့နောက်ကျောတွင် ဓားမြှောင်တစ်ချောင်း တန်းလန်းစိုက်နေသည်။ ခါးတစ်ဝိုက် အိမ်ရာပေါ်တွင် | သွေးတွေ အိုင်ထွန်းနေသည်။ မျက်နှာက တစ်ဖက်သို့ စောင်းနေသဖြင့် မျက်နှာ ကို မမြင်ရ။

ကိုမြင့် ကြက်သေသေ၍ ကြည့်နေသည်။ ချက်ချင်း သတိကို ထိန်းကာ အခန်းပတ်ပတ်လည်ကို ကြည့်သည်။ အခန်းထဲတွင် လုံးသတ်ပုတ်ဟန်မရှိ၊ အိပ်ရာခင်း၊ ခေါင်းအုံး၊ ကုလားထိုင် စသည်တို့ နေရာမပျက်ရှိကြသည်။ ကုတင်ခေါင်းရင်းတွင် ချထားသော လေယာဉ်အိတ်ကမူ ပွင့်နေသည်။ ခြေရင်းက သားရေလက်ဆွဲအိတ်ကလည်း ပွင့်နေသည်။ အဝတ်အစားတချို့ ကြမ်းပြင်ပေါ် တွင် ကျနေသည်။ ။

အပေါ်ထပ် လှေကားထိပ်မှ တက်လာသော ခြေသံများကို ကြားရသည်။ ကိုမြင့် ချက်ချင်းတံခါးကို ပိတ်သည်။ လူနှစ်ယောက်သုံးယောက် စကားပြော သံကို ကြားရသည်။ ခြေသံများသည် အခန်းတစ်ဝက်လောက်တွင် ရပ်သွားသည်။ | ခဏကြာတော့ တံခါးဖွင့်သံကြားရသည်။ တည်းခိုခန်းတွင် တည်းခိုသူများ ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။ လျှာသံ လေးနေသည်ကို ထောက်၍ အရက်မူးလာကြပြီဟု ကိုမြင့် တွက်သည်။ ။

ခဏကြာတော့ အခန်းတံခါးပိတ်သံကြားရသည်။ ကိုမြင့်ခေါင်းပြူထွက်ကြည့်တော့ ထင်သည့်အတိုင်း တံခါးပိတ်သွားပြီ။

သူ ဘာလုပ်မည်နည်း။

သူ့ရှေ့တွင် အသတ်ခံရသူ တစ်ယောက်၏ အလောင်း။ ကိုထွန်းအောင် ၏ အလောင်း။

သူငယ်ချင်းဆိုလျှင်လည်း ဟုတ်သည်။ ပခုက္ကူရောက်တိုင်း သူ့ကိုကျွေး မွေးခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်ဆိုလျှင်လည်း ရသည်။ တစ်လှေတည်းစီးကြမည့်သူဆိုလျှင်လည်း မှန်သည်။ သို့ရာတွင် တစ်လှေတည်း မစီးကြ ရသေး၊ တစ်လှေတည်းစီးရန် ပြင်ဆင်နေဆဲ အသတ်ခံရပြီ။

သူ့စိတ်ထဲတွင် ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေသည်။

ရှောင်ရမည်လော၊ ယခုအချိန်ထိ သူ့ကို မည်သူမျှ မမြင်သေး။ ရှောင် လျှင် လွတ်နိုင်သေးသည်။ ကိုထွန်းအောင်၏ နောက်ပိုင်းပြဿနာများကို သူ အကုန်အစင်မသိ။ သူမသိသည့် ပြဿနာများထဲတွင် မပါနိုင်၊ မပါသင့်၊ သည်နေရာတွင် ကြာကြာနေလျှင် သူ တရားခံဖြစ်လိမ့်မည်။ ရဲနှင့် သက်သေရှင်းနေရလိမ့်မည်။ သူ့အပေါ် အမှုပတ်လိမ့်မည်။ မသိလိုက်မသိဖာသာနေသည်က ကောင်းလိမ့်မည်။ ကြောက်တတ်လျှင် ဝန်ကင်းသည်။

ထို့ကြောင့် ကိုမြင့် ရှောင်ထွက်ရန် စိတ်ကူးသည်။ နောက်ကျောတွင် ခါး တန်းလန်းစိုက်လျက် မှောက်လျက်ထိုးလဲနေသော ကိုထွန်းအောင်ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။

သူ့ရင်ထဲတွင် နှင့်ကနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။ မနေ့ကတွင် သူနှင့် စကား ပြော နေသေးသည့် ကိုထွန်းအောင်။ သူ့အပေါ် စိတ်ကောင်းထားသည့် ကိုထွန်း အောင်၊ သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ကိုထွန်းအောင်။

သည်အတိုင်း သူ ပစ်မထားခဲ့နိုင်၊ မထားခဲ့ရက်။

မုံရွာမြို့ပေါ်တွင် ကိုထွန်းအောင်၏ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ရန်သူရှိသည်ဟူ၍ မကြား စဖူး၊ သည့်နောက်ကွယ်တွင် စီးပွားရေး အကြောင်းတစ်ခုတော့ ရှိလိမ့်မည်ဟု ကို မြင့် လက်ကနဲ သတိရလိုက်သည်။ ။

မင်းကင်းနားတွင် အဖမ်းခံရသည့် ကိစ္စကို သူ အမှတ်ရသည်။ သည်တုန်း က သူရှောင်လျှင် လွတ်သည်။ သို့ရာတွင် ကိုဖေခင်ကို သူ မထားရက်နိုင်။ ကိုယ်လွတ်ရုန်းသူလောက် သတ္တိကြောင်သူမရှိဟု သူထင်သည်။

ယခုလည်း သူ မရှောင်ချင်။ ကိုယ်လွတ်ရုန်းချင်။

သူ့ အပေါ်တွင် ကိုထွန်းအောင်ကျေးဇူးတွေ အများကြီးရှိသည်။ ကျေးဇူး ရှိ သူတစ်ယောက်ကို သည်အတိုင်း ပစ်ထားခဲ့လျှင် သူ့လောက် ကျေးဇူးကန်းသူ ရှိ မည်မထင်၊ ကိုယ့်ကို အမှုပတ်မည်စိုး၍ စစ်လားဆေးလား အလုပ်ခံရမည်စိုး၍ သက်သေမကင်း အဖြစ်ခံရမည်စိုး၍ ရှောင်ထွက်မည်ဆိုလျှင် သူ့လောက သတ္တိ ကြောင်သူ လောက၌ ရှိမည်မထင်။ တံခါးလက်ကိုင်နှင့် မီးခလုတ်တွင် သူ့လက်ရာ တွေ ထင်ပြီးပြီ။

ကိစ္စမရှိ။ လူသတ်မှုဖြင့် စွပ်စွဲလိုက စွပ်စွဲပါစေ။ သည်အတိုင်း မထားခဲ့ နိုင်၊ အမှုမှန်ပေါ်အောင် တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ကူညီနိုင်သည်။ အနည်းဆုံး ကိုထွန်း အောင်၏ အသုဘတွင် လိုက်ပို့သူတစ်ဦးတော့ ဖြစ်နိုင်သည်။ သည်တစ်ခု သာ သူ တတ်နိုင်သည်။ ကိုထွန်းအောင်၏ ကျေးဇူးကို သည်နည်းတစ်နည်းဖြင့် သာ သူ ဆပ်နိုင်သည်။

သွက်လက်သော်လည်း မြဲမြံသော ခြေလှမ်းများဖြင့် အောက်ထပ်ပျော် ပွဲစားရုံထဲသို့ ဆင်းချခဲ့သည်။ တည်ငြိမ်သော်လည်း တင်းမာသော မျက်နှာထား ဖြင့် ပျော်ပွဲစားရုံအုပ်ချုပ်သူ၏ စားပွဲသို့ လျှောက်လာသည်။ တိုးတိတ်သော်လည်း ပြတ်သားသော အသံဖြင့် အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြသည်။

ပျော်ပွဲစားရုံ အုပ်ချုပ်သူက မျက်နှာပျက်ပျက် အသံတုန်တုန်ဖြင့် ရဲကို ဖုန်းဆက်သည်။

(၃၈)

ထိုနေ့ညက ကိုမြင့် ပေါ်တော်မူကျောင်းသို့ ပြန်မရောက်တော့။

သူထင်သည့်အတိုင်း သူ့ကို လူသတ်မှုဖြင့် ရဲက ဖမ်းသည်။ ကိုမြင့် ဝမ်းမနည်း၊ သည်အတိုင်း ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု နဂိုကတည်းက မျှော်လင့်ပြီးသား၊

ကြောက်တတ်လျှင် ဝန်ကင်းဆိုသည့် စကားကို သူလက်မခံ၊ သည်စကားသည် မည်သည့်အချိန်တွင် မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ပေါ်ခဲ့သည်ကို သူမသိ၊ သည် စကားသည် ကိုယ်လွတ်ရုန်းချင်သူ၊ ရေသာခိုချင်သူ၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းကြည့်သူ တို့အတွက် နည်းပေးလမ်းပြ ဖြစ်သည်ကိုမူ သူသိသည်။

ယခု သူ မကြောက်တတ်၍ ဝန်ပိနေပြီ။ ပိပါစေ၊ သူ ဂရုမစိုက်။

လူသတ်သမား၏ လက်ချက်ဖြင့် ကိုထွန်းအောင် အသတ်ခံရပြီ။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီ။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တစ်ယောက် လျော့သွားပြီ။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လုံးလုံး အသတ်ခံထားရသည်ကို တွေ့လျက်နှင့် ကိုယ့်တာဝန် ဖြစ်မည်စိုး၍ ရှောင်ပြေးလျှင် သူ့ဝတ္တရားပျက်ကွက်ရာ ရောက်မည်။ အမှုမှန်ကို ပေါ်အောင် လုပ်ရာတွင် ကူညီရမည့် ဝတ္တရား သူ့တွင် ရှိသည်။ ကိုထွန်းအောင်ကို ကျေးဇူးဆပ်ရန်မှာ သူ့အတွက် သည်နည်းတစ်နည်းသာ ရှိတော့သည်။ သူ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သည်ကို လုပ်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ကြည့်တော့ ပြစ်မှု တစ်စုံတစ်ရာ မရှိဘဲ အချုပ်ထောင် သို့ လေးခေါက်တိတိ ရောက်ခဲ့ဖူးပြီ၊ ပထမတစ်ခါတုန်းက သူ့ဆီအဝင်အထွက် လုပ်နေသည့် သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ကြောင့် အခြောက်တိုက် အဖမ်းခံလိုက် ရသည်။ ဒုတိယအကြိမ်တွင် နေလင်းအောင် လီဆယ်တိုင်သဖြင့် တစ်ခါရောက် ခဲ့သည်။ တတိယတစ်ချီတွင် သူများ မှောင်ခိုပစ္စည်းကို သယ်လာခဲ့သဖြင့် တစ်ခေါက်ရောက်ခဲ့သည်။ ယခုတစ်ဖန် လူသတ်မှု မသက်သေဖြင့် တစ်ခေါက် ရောက်ရပြန်ပြီ။

ရဲက သူ့ကို ထုံးစံအတိုင်း စစ်သည်။ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ယူသည်။ အမည်၊ မိဘအမည်၊ ကိုးကွယ်သော ဘာသာ၊ နေရပ်။

"ဘယ်မှာနေသလဲ"

“ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ”

“ဘယ်ဘုန်းကြီးကျောင်းလဲကွ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေက အများကြီး”

ကိုမြင့်က သူနေသည့် ဘုန်းကြီးကျောင်းတိုက် အမည်ကို ပြောသည်။ | ရဲအရာရှိ နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လှမ်းကြည့်ကြသည်။ အိုးအိမ်အတည်တကျ မရှိသည့် လူလေလူလွင့်တစ်ယောက်ဟု နှစ်ဦးစလုံး သဘောတူကြပုံရသည်။

“အလုပ်အကိုင်”

“မရှိဘူး”

သည်တွင်လည်း ရဲအရာရှိနှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လှမ်းကြည့်ကြပြန်သည်။

“ဘာမှမလုပ်ဘူးလား၊ အရောင်းအဝယ်လေး ဘာလေးကော”

“ရှာနေတုန်းပဲ”

ယခင်က ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်ခြင်း ရှိမရှိ၊ သည်မေးခွန်းကတော့ အဖြေ ရခက်သည်။ ရှိသည်ဟုလည်း ပြောနိုင်သည်။ မရှိဘူးဟုလည်း ပြောနိုင်သည်။

“အရင်က ထောင်ကျဖူးသလား”

ကိုမြင့် စဉ်းစားနေသည်ကို မြင်၍ ရဲအရာရှိတစ်ဦးက ဝင်မေးသည်။ ကိုမြင့် မလိမ်ချင်၊ ယခု လိမ်ပြော၍ ရသည့်တိုင် နောက်စုံစမ်းလျှင် ပေါ်မည်။

“ကျဖူးပါတယ်”

ရဲအရာရှိ နှစ်ယောက်စလုံး မျက်လုံးပြူးသွားကြသည်။

“ဘယ်နှစ်ခါလဲ”

“လေး”

“ဘာ”

"လေးခါကျဖူးပါတယ်"

"ဟ ရင့်လှချည့်လား"

"ဘာမှုနဲ့လဲ" စောစောက မေးခွန်း ပြန်လာပြန်ပြီ၊ သည်မေးခွန်းက အဖြေရခက်သည်။

"ဘာမှုနဲ့မှ မဟုတ်ပါဘူး"

ကိုမြင့် ပါးစပ်ကမူ အလိုလို ထွက်သွားသည်။ "ပြစ်မှုကျူးလွန်လို့ပေါ့ကွ၊ ပြစ်မှုမရှိဘဲနဲ့ ထောင်ကျပ့်မလား" ခက်ပြီ၊ သည်မေးခွန်းကို သူတို့ နားလည်အောင် မည်သို့ ဖြေရမည်နည်း။

ကိုမြင့်က လိပ်ပတ်လည်အောင် ရှင်းရသည်။ ပထမတစ်ချီမှာ အခြောက်တိုက် အထိန်းသိမ်းခံရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒုတိယလီဆယ်၍ တိုင်သဖြင့် တစ်ပတ် | အချုပ်ခံရသည်။ တတိယမှောင်ခို အငှားလိုက်သူအဖြစ် တစ်လလောက် အဖမ်း | ခံရသည်။ တရားရုံးက ပြစ်မှု မထင်ရှားသဖြင့် လွှတ်လိုက်သည်။

ယခု စတုတ္ထ။

"တော်ပြီ၊ ဒါဖြင့် အမှုအကြောင်းကိုဘာသိသလဲ"

ကိုမြင့်က သူ ကိုထွန်းအောင်ဆီသွားပုံ၊ လှေကားအတက်တွင် လူတစ်ယောက်နှင့်တွေ့ပုံ၊ အခန်းတံခါး ဖွင့်လိုက်သည်တွင် ကိုထွန်းအောင် ဒဏ်ရာဖြင့် လဲနေပုံစသည်တို့ကို အသေးစိတ် ပြောပြသည်။

"လှေကားအတက်မှာ တွေ့လိုက်တဲ့လူကို သိလား"

"မသိပါဘူး"

"လူမြင်ရင်ကော မှတ်မိသလား"

"မှတ်မိပါတယ်"

"ပုံပန်းက"

"အရပ်ပု၊ ငါးပေသုံးလက်မလောက်ရှိမယ်၊ ဂင်တိုတို၊ ကာယဗလကောင်းကောင်း၊ ဆံပင်ကောက်ကောက်။

“လူမြင်ရင် မှတ်မိတယ်နော်”

“မှတ်မိပါတယ်”

ရဲက သိပ်ကျေနပ်ပုံမရ။ စစ်ဆေးပြီး အချုပ်ထဲ ပြန်ထည့်သည်။ သူဝမ်းမနည်း။ သို့ရာတွင် အံ့သြခြင်းတော့ ဖြစ်မိသည်။ ကျူးလွန်သူတချို့ ဘာမှမဖြစ် ဘဲ မကျူးလွန်သူ တချို့ အချုပ်ထဲ ဝင်ရသည်ကို သူ အံ့သြသည်။

သုံးရက်အကြာတွင် ရဲက သူ့ကို ထုတ်စစ်ပြန်သည်။ ဘာမျှမထူး။ ရဲကမူ သံသယရှင်းပုံမရသေး။ မတတ်နိုင်။ ကိုထွန်းအောင်ကို သူမသတ်ခဲ့ကြောင်း အခြားသူများ မသိသည့်တိုင် သူဖာသာသူ သိသည်။ ဘယ်နှစ်ကြိမ်စစ်စစ် သည် အတိုင်း ပြောရုံမှတစ်ပါး အခြား ဘာမျှ ပြောစရာမရှိ။

နောက်လေးရက်အကြာတွင် ရဲက သက်ာမကင်း ဖြစ်ဖွယ်ရှိသူများကို တန်းစီပြသည်။ ကိုမြင့်ပြောသည့်အတိုင်း အရပ်ပုပု၊ ဂင်တိုတို၊ တချို့က ဆံပင် ကောက်ကောက်၊ တချို့က ဆံပင်မကောက်တကောက်။တစ်ယောက်မျှ သူမြင်လိုက်ရသူမ ဟုတ်။ သတ်သူမျက်နှာကို သူ တစ်နေရာတွင် မြင်ဖူးသည်ဟုထင်သည်။ သို့ရာတွင် စဉ်းစား၍ မရ။

ရဲက ကိုမြင့်ကို ဆယ်ရက်လောက် ချုပ်ထားပြီး စစ်သည်။ နောက်ဆုံး သက်ာရှင်းတော့မှ သူ့ကိုတောင်းပန်၍ ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။

အချုပ်က လွတ်တော့ ပေါ်တော်မူ ကျောင်းသို့ ပြန်သည်။ ဦးပဥ္စင်းက မေး၍ ကြည့်ကောင်းအောင် ဖြေရသည်။ ဦးပဥ္စင်းက သည်နှစ် တောထဲတွင် ဝါဆိုမည်ဟု ပြောသည်။ ရသေးသည်။ ဝါဝင်လျှင် ဦးပဥ္စင်းသွားလျှင် သည် ကျောင်းမှာ နေ၍ မ ဖြစ်တော့။ ဘယ်သွား၍ ဘာလုပ်မည်နည်း။

အေးမနှင့် အဆက်ပြတ်ပြီ။ ကိုထွန်းအောင်လည်း မရှိတော့။ ဦးပဥ္စင်း ၊ က လည်း မကြာမီ ကွဲတော့မည်။ သည်တော့ မုံရွာတွင်နေ၍ မရတော့။ နေစရာ အကြောင်းလည်း မရှိတော့။ ချောင်ပိတ်အရိုက်ခံရသည့် ခွေးတစ်ကောင်လို ထွက်ပေါက် ပိတ်နေခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ မှောင်ခိုကုန်ကူးတော့လည်း ဟန်မကျ။ နောက်ဆုံးထွက်ပေါက်အဖြစ် ဘိန်းဖြူ ကူးတော့မည်ဟု စိတ်နှလုံးကို ဒုံးဒုံးချသည့် တိုင် ယခု ထိုထွက်ပေါက်လည်း ပိတ်သွားပြီ။ ။

ဘိန်းဖြူ မကူးဖြစ်လိုက်သည့်အတွက် သူ့ကိုယ်သူ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရ မည်လော၊ ကံဆိုးသည်ဟု ဆိုရမည်လော။ သူ မပြောတတ်။

သူ့တွင် သွားစရာမရှိ။ | သစ်ချောက်မိုင်းက ဖိုးလှချိုတစ်ယောက်သာ ကျန် တော့သည်။ သို့တိုင် အောင် ဖိုးလှချို တစ်ယောက်တည်း လုပ်စာကို ထိုင်စား၍ မ ဖြစ်။ အလုပ်တစ်ခု ခုတော့ လုပ်ရမည်။ သွားစရာရှိသည်တိုင် လုပ်စရာမရှိသေး။ ကျောက်မီးသွေး မိုင်းတွင် အလုပ်ရှိသည်ဆိုလျှင်တော့ တော်သေးသည်။ ဘာ အလုပ်မျှ မရှိသည်နှင့် စာလျှင် တော်သေးသည်ဟု ဆိုရမည်။ ထို့ကြောင့် သစ် ချောက်မိုင်းသို့ ပြန်လာ ရန် သင့်မသင့်၊ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို ဖိုးလှချိုထံ စာရေးလိုက်သည်။

သည်အတောအတွင်း ဦးပဉ္စင်း ကျောင်းမှာပင် နေသည်။ သူ့လက်ထဲ တွင် ကိုထွန်းအောင် ပေးထားခဲ့သည့် ငွေငါးရာအနက် သုံးရာလောက် ကျန်သေး သည်။

နယုန်လထဲ ရောက်နေပြီ။ မကြာခင် မိုးကျ တော့မည်။ ကလေး ကားလမ်း သည် ပိတ်တော့မည်။ ဖိုးလှချိုဆီက စာကို ကိုမြင့် မျှော်သည်။ ဖိုးလှချိုထံမှ စာပြန်မလာသေး။ ဖိုးလှချိုသည်ပင် သစ်ချောက်မိုင်းတွင် ရှိ ရှိပါသေး၏လော မ ဆိုနိုင်။ ဖိုးလှချိုထံမှ စာရသည်ဖြစ်စေ၊ မရသည်ဖြစ်စေ၊ မိုးမကျမီ ဝါမဝင်မီ စရိတ် ကလေး ကုန်မသွားမီ သစ်ချောက်မိုင်းသို့ လိုက်ရ တော့မည်။

နယုန်မိုးသေး မြက်သားမမွေးဆိုသည့်အတိုင်း အညာတွင် မိုးသေးလည်း မ ရွာတတ်သေး။ မြက်ပင်တို့ကလည်း သားမမွေးကြသေး။ အညာနွေသည် ပူ၍

ကောင်းဆဲ။ ညနေတွင် လေနီဆင်၍ ညတွင် လျှပ်နွယ်တို့ လှည့်ပတ်ချုန်း တတ်သည့်တိုင် အပူငွေ့ လျှပ်ဆဲ။

သည်နေ့ညနေတွင်လည်း အပူငွေ့ပြန်ကာ အိုက်စပ်နေသည်။ ထမင်းဆိုင် က ညနေ ထမင်းစားပြန်လာလျှင် ကိုမြင့်ကမ်းနားဘက်သို့ လျှောက်နေကျ ဖြစ်သည်။ ကမ်းနားရောက်လျှင် ဆိပ်ခံသမ္ဗန်ပေါ်တွင် ထိုင်ကာ အနောက်ဘက် ပုံတောင်ပုံညာဆီသို့ ကြည့်မြဲ။ သည်နေရာရောက်တိုင်းလည်း ကိုထွန်းအောင် ကို သတိရမြဲ။

ကိုထွန်းအောင် အသတ်ခံရသည်မှာ တစ်လကျော်၍ နှစ်လပြည့်တော့ မည်။ ယခုအထိ ဘာသတင်းမျှ မထူးသေး။

နေဝင်သွားပြီ။

အမှောင်ထုသည် လျင်မြန်စွာ လျှောကျလာနေသည်။ ချင်းတွင်းမြစ်ရေပြင် သည် အရောင်မျိုးစုံ တောက်နေရာမှ မှိုင်းပြာစ ပြုလာသည်။ လမ်းမီးတွေ လင်း ကုန်ကြပြီ။ ဆုတောင်းပြည့်စေတီ ဖောင်းရစ်မှ မီးပွင့်များလည်း လင်းနေပြီ။

အမှောင်လုံးလုံး ဖုံးသွားတော့မှ ကိုမြင့် ထိုင်ရာမှထသည်။ ကမ်းနားလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ပြီးနောက် လမ်းသေးလမ်းမွှားများကို ဖြတ်ကာ ပေါ်တော်မူ ကျောင်းတိုက်ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ကျောင်းတိုက်ထဲအဝင်တွင် စေတီပုထိုး အပြိုအပျက်များရှိသည်။ တချို့ စေတီများက မှိုင်းညိုညို အုတ်နီရောင်။ တချို့စေတီများက အဖြူရောင် ဖျော့ဖျော့။ တချို့စေတီများက အရောင်ခပ်မဲမဲ။

လမ်းက ဖြတ်လမ်းဖြစ်၍ စေတီပုထိုးတွေ၊ မဟာရံတံတိုင်းတွေကြားထဲ ကကွေ့ကောက်သွားရသည်။ မှောင်ရီပျိုးစတွင် လူသွားလမ်း ဖုံဖုံကလေးကို အဖွေးသား မြင်ရသေးသည်။ ကမ်းနားမှ ကျောင်းသို့ ပြန်လျှင် သည်လမ်းကလေးအတိုင်း ပြန်မြဲ။

ညိုညိုမဲမဲ မဟာရံတံတိုင်းတစ်ခုကို ချိုးကွေ့မည်ပြုစဉ် ခြေသံနှင့် အသံတစ်သံကြောင့် ကိုမြင့် ဖျတ်ကနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ လက်က ခါးကြားမှ ဓားမြှောင်ဆီသို့ ရောက်သွားသည်။

မိန်းမပျိုတစ်ယောက် သူ့နောက် ပြေးလိုက်လာနေသည်။ “အစ်ကို” သူ့ကိုခေါ်သံ။ အစ်ကိုဟု ခေါ်လိုက်သည့်အသံ။ အေးမ၏ အသံ။ “စောင့်လိုက်ရတာ အစ်ကိုရယ်။ လာမှလာပါတော့မလားလို့”

အေးမက အနားသို့ ရောက်လာပြီး အပြစ်တင်သည်။ ကိုမြင့် ဘာမှ မပြောနိုင်။ အံ့အားသင့်နေသည်။

“ဘာငိုင်နေတာလဲ။ တွေ့ချင်လွန်းလို့ လာလာပြီး စောင့်တာ သုံးလေး ရက်ရှိပြီ။ ခုတောင် ပြန်တော့မလို့။ လာ၊ ပြောစရာရှိတယ်။ ဟိုနားမှာ ထိုင်ရအောင်”

“ဘာလဲ”

“လာစမ်းပါ။ နောက်မှ မေးစမ်းပါ”

အေးမက ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ကြည့်ပြီး ဆွဲခေါ်သည်။ မဟာရံတံတားအဝင် မုခ်ဝအကွယ်သို့ ဆွဲခေါ်သွားသည်။

“သူတို့ အစ်ကို့ကို လိုက်ရှာနေကြတယ် သိလား”

အေးမက အရင်းမရှိ အဖျားမရှိ ပြောသည်။ လေသံမှုသာ၊ ကိုမြင့် အေးမစကားများကို နားမလည်၊ အေးမ ဘာတွေ ပြောနေသနည်း။

"ဘယ်သူတွေလဲ"

"တလောက တည်းခိုခန်းမှာ အသတ်ခံရတာ အစ်ကို သူငယ်ချင်းဆို"

ကိုမြင့်က အေးမ မျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ တုန်လှုပ်နေဟန်ရှိသော အေးမမျက်နှာကို ဆည်းဆာမှောင်ရီထဲတွင် ရေးရေးသာ မြင်ရသည်။

ဆွမ်းကျွေးသည့်နေ့ ထမင်းစားပြီးကတည်းက အေးမနှင့် မတွေ့တော့၊ သူတို့အိမ်ဘက်သို့လည်း မရောက်တော့၊ အေးမသည် လျှာနှစ်ခွနှင့် မြွေဟောက် မဟုသူ ထင်ခဲ့သည်။

"အေးမကိုလဲ စောင့်ကြည့်နေကြတယ်။ ဒါကြောင့် အေးမ ဘယ်ကိုမှ ထွက်လို့ မကောင်းဘူး၊ အစ်ကို့ဆီကို ဆိုက်ကားသမား လွှတ်ပြီး စာပေးခိုင်းမလားလို့ စဉ်းစားသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် မသေချာလို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းနားကို လာလာစောင့်တာ သုံးရက်ရှိပြီ၊ အစ်ကို မုံရွာက မြန်မြန်ထွက်သွားပါ၊ ဒီမှာ အန္တရာယ် ရှိတယ်"

အေးမ၏ စကားများကို သူ နားမလည်သေး၊ သူ့ကို မည်သူတွေက လိုက်ရှာနေသနည်း။ မည်သည့်အန္တရာယ်နည်း။

"မင်းပြောတာကို ဘာမှ နားမလည်ဘူး"

"ခက်လိုက်တာ အစ်ကိုရယ်၊ အေးမ ဘယ်လိုပြောရမလဲ မသိဘူး၊ သူတို့လေ သူတို့ အစ်ကို့ကို ရန်ရှာကြလိမ့်မယ်၊ အဲဒါ အစ်ကို တခြားကို မြန်မြန်ထွက်သွားပါ"

"သူတို့ဆိုတာက ဘယ်သူတွေလဲ၊ အစ်ကို့ကို ဘာဖြစ်လို့ ရန်ရှာရမှာလဲ"

"သူတို့ဆိုတာက ဟို ဟို နေလင်းအောင်တို့ပေါ့၊ သတ်တဲ့လူဟာ ဦးမြမင်းတို့၊ နေလင်းအောင်တို့ရဲ့ တပည့်တစ်ယောက်လို့ ရဲက မသင်္ကာ ဖြစ်နေတယ်။ အစ်ကိုပြောတဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ဟာ သူတို့တပည့်တစ်ယောက်နဲ့ တူနေတယ်။ ဒါကြောင့် ဦးမြမင်းတို့၊ နေလင်းအောင်တို့ကိုလဲ စောင့်ကြည့်နေတယ်၊ အဲဒီလူ ကိုလဲ လိုက်ရှာနေကြတယ်"

ဟုတ်ပြီ။ သည်လူကို မြင်ခဲ့ဖူးသည်ဟု ကိုမြင့် ထင်နေသည်။ နေရာကို စဉ်းစား၍ မရ၊ ယခု အမှတ်ရပြီ။ ဖောင်ကူးတံတားပေါ်တွင် နေလင်းအောင်နှင့် ကားချင်း ရင်ဆိုင်တိုက်မည်ပြုစဉ် နေလင်းအောင်နှင့် ပါလာသူ၊ သူ့ကို ဝင်တိုးမည်

အပြုံ သူက ခြေထောက်ဖြင့် ဆီးကန်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ မှတ်မိပြီ။ ရုပ်ကြမ်းကြမ်း၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်တောင့်တောင့်၊ အရပ်ပုပု။

"အဲဒါ အစ်ကိုနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ"

"အဲဒီလူနဲ့ အစ်ကို လှေကားအဆင်းမှာ တွေ့လိုက်တယ် ဆိုတာ သူတို့ | သိတယ်၊ သူ့ကို ဆွဲပြနိုင်တဲ့လူဟာ အစ်ကိုတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်ဆိုတာလိုလဲ သူတို့ သိတယ်"

"ရဲက ဦးမြမင်းတို့၊ နေလင်းအောင်တို့ကို မဖမ်းဘူးလား"

"ဘယ့်နှယ်လုပ်ဖမ်းမလဲ၊ ဘာအထောက်အထားမှ မရှိတာ၊ လူသတ်မှု မသင်္ကာဖြစ်နေတဲ့ လူကိုတောင် ရှာလို့ မရသေးတာ၊ သူတို့ကို ဘယ့်နှယ်လုပ် ဖမ်းမလဲ၊ ပြီးတော့ သူတို့က မြို့မျက်နှာဖုံးတွေဆိုတော့ အရမ်းဘယ်လုပ်ရဲမလဲ"

"ဒီလူကော"

"ရှောင်နေမှာပေါ့။ ဒီလူကို မိတော့မှ ဒီလူ့ထွက်ချက်ပေါ် မူတည်ပြီး ဦးမြမင်းတို့ကို အရေးယူရမှာပေါ့၊ ဒီလူက ဘယ်လိုထွက်ဦးမလဲမှ မသိတာ"

ကိုမြင့်က သက်ပြင်းချသည်။ အေးမမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်သည်။ "သူတို့ လိုက်ရှာနေတယ်ဆိုတာကို အေးမ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိတာလဲ"

"လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်ရက်လောက်က နေလင်းအောင် အရက်တွေ မူးပြီး အိမ်ကို ရောက်လာတယ်၊ သူတို့ကို ရဲက စောင့်ကြည့်နေတယ်တဲ့၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြောက်လို့ ဒီအလုပ် လုပ်တာတဲ့၊ အခု သူတို့ ရှင်းရမဲ့ လူတစ်ယောက်

ကျန်သေးတယ်တဲ့၊ အဲဒီလူဟာ ကိုမြင့်ဆိုတဲ့ လူတဲ့၊ ဒီကောင့် ပါးစပ်ပေါက်ကို ပိတ်ပစ်ရမယ်တဲ့"

"ဒီလိုပဲ ပြောသလား"

"အို မူးမူးနဲ့ ပြောလိုက်တာမှ စုံနေတာပဲ၊ ဦးကျင်စိန်ကို ချချင်ရင် သူ့ဘေးက အဆွယ်အပွားတွေကို အရင်ဖိုရမယ်လို့လဲ ပြောသေးတယ်"

"အစ်ကိုက ဦးကျင်စိန် အဆွယ်အပွားလဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးကျင်စိန်ကို မြင်တောင် မမြင်ဖူးဘူး"

“ဒါကတော့ သူတို့ထင်တာ ပြောတာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ အစ်ကို့အတွက် အေးမ စိုးရိမ်တယ်”

ကိုမြင့်က ရယ်လိုက်သည်။

“မရယ်နဲ့ အစ်ကို၊ အေးမ တကယ်ပြောနေတာ၊ အစစအရာရာ သတိ ဝီရိယ နဲ့နေပါ

အေးမသည် သူ့လူကိုယ့်ဘက်သားလော၊ သူ့ကို တကယ်စေတနာဖြင့် ပြော နေသည်လော၊ ကိုမြင့် သံသယ ဖြစ်ချင်သည်။ ။

“အစ်ကိုက နေလင်းအောင်ဆိုတဲ့ အကောင်ကို ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ သက်ခိုင် ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုလဲ ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သက်ခိုင်ရဲ့ အမျိုးသမီး မြင့်မြင့်စန်းဆိုတဲ့”

“အစ်ကို” အေးမက အလန့်တကြား သူ့ပါးစပ်ကို လှမ်းပိတ်သည်။ ကိုမြင့် က အေးမလက်ကို ဖယ်ချသည်။ “အဲဒီ သက်ခိုင်ရဲ့ မြင့်မြင့်စန်းဆိုတဲ့ အမျိုးသမီး ကိုတော့ ဂရုစိုက်တယ်။ ကြောက်တယ်”

အေးမ ဘာမျှမပြော၊ တရှုံ့ရှုံ့ ငိုနေသည်။

“မင်းကိုယ်မင်း သိပ်ပိရိလှပြီ မထင်နဲ့အေးမ၊ အကုန်သိတယ်၊ မုံရွာကနေ ပြီး နေလင်းအောင် ဂျစ်ကားနဲ့ မန္တလေးကိုသွားတယ်၊ မန္တလေးရောက်တော့ သက် ခိုင်နဲ့ မြင့်မြင့်စန်းဆိုတဲ့ မှတ်ပုံတင် အတုကိုကိုင်ပြီး တည်းခိုခန်း တစ်ခုမှာ တည်း တယ်၊ နေလင်းအောင်က ကျောက်မဲ၊ လားရှိုးဘက်ကို သွားတယ်၊ မင်းက မိုးကုတ် ဘက်ကို သွားတယ်။ အပြန်ကျတော့ မင်းနဲ့ နေလင်းအောင် မန္တလေးမှာ ဆုံတယ်၊ နေလင်းအောင်က မုံရွာကို အရင်ပြန်နှင့်တယ်၊ ပစ္စည်းတွေကို မင်းပေး ထားခဲ့ တယ်၊ မင်းက အဲဒီပစ္စည်းတွေကို မုံရွာ- မန်းကားနဲ့ မုံရွာရောက်အောင် ယူလာ တယ်၊ မုံရွာကျတော့မှ အဲဒီပစ္စည်းတွေကို နေလင်းအောင်ဆီ ပြန်အပ်တယ် မဟုတ်ဘူးလား”

အေးမ အံ့အားသင့်နေသည်။

“ဦးကျင်စိန်က နေလင်းအောင်ကို အမိဖမ်းချင်လို့ မင်းကို မဖမ်းတာပေါ့။ မုံ ရွာရောက်တော့ ဦးကျင်စိန်ဆီက သတင်းရလို့ နေလင်းအောင်အိမ်ကို ရဲက တက် ရှာတယ်၊ ဘာမှ မတွေ့ဘူး မဟုတ်ဘူးလား”

“အစ်ကို သိတယ်နော်”

“ရိုးရိုးလေးပါ။ ကိုထွန်းအောင်က အကုန်ပြောသွားပြီးပြီ၊ ကိုထွန်းအောင်ဟာ သူတို့အကြောင်းကို ချေးခါးအူမ မကျန်အောင် သိတယ်ဆိုတာ နေလင်းအောင်တို့ သိတယ်။ ဒီလူက လုပ်ရကိုင်ရဲတယ်၊ ပြတ်တယ်၊ ဒီတော့ ကိုထွန်းအောင်ဟာ သူတို့လမ်းမှာ အတားအဆီးဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို အမှိုက်ကလေးတစ်ပင် ကောက်လွှင့်ပစ်လိုက်သလို ရှင်းပစ်လိုက်တာပေါ့၊ ဦးမြမင်း ဆိုတဲ့လူဟာ အာဏာနဲ့ ငွေကို ရမယ်ဆိုရင် လူတစ်ယောက်ကို သတ်ရရင်လဲ အရေးမကြီးဘူး လူတစ်ရာသတ်ဆိုလဲ သတ်မှာပဲ၊ အရင်တုန်းက အာဏာအတွက် လူတစ်ယောက်ကို သတ်လိုက်ပြန်ပြီ၊ အစ်ကို စောစောကတည်းက သင်္ကာမကင်း ဖြစ်နေတာပါ၊ ဒါပေမယ့် အထောက်အထား မရှိဘူး၊ ခုတော့ အထောက်အထား

“ဘယ်လိုအထောက်အထားလဲ အစ်ကို”

“အစ်ကို့ကို ရန်ရှာလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ အေးမ စကားဟာ အထောက်အထားပေါ့။ ဟိုလူကို အစ်ကိုတစ်ယောက်တည်း မြင်လိုက်တယ်။ ဒီတော့ တစ်ဦးတည်း

သော မျက်မြင်သက်သေကို ကိစ္စတုံးအောင် လုပ်ပစ်မှာပေါ့ ၊ ရှင်းပါတယ်။ အစ်ကို မရှိရင် ဟိုလူကို မိဦး၊ သူက ဖြောင့်ချက်မပေးမချင်း ဘာမှ အရေးယူနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်သူက သက်သေခံမှာလဲ၊ ခုတော့ တစ်ဦးတည်းသောမျက်မြင်သက်သေကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်မှာပေါ့၊ သဘာဝကျပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အစ်ကို မကြောက်ပါဘူး၊ အစ်ကို ကြောက်တာက မြင့်မြင့်စန်းဆိုတဲ့

“အေးမကို ဒီလောက် အထင်သေးရင်လဲ သတ်ပစ်လိုက်ပါအစ်ကို၊ အစ်ကို ခါးကြားထဲက ဓားမြှောင်နဲ့ ထိုးသတ်ပစ်လိုက်ပါ၊ အေးမ သိပါတယ်၊ ဒီဘဝ ရောက်ရင် ဒီလိုပဲ အထင်သေးတတ်ကြတယ်ဆိုတာ အေးမသိပါတယ်၊ အများ တကာ အထင်သေးတာကို အေးမ ခံနိုင်ပါတယ်၊ ခံရဲပါတယ်၊ ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အစ်ကို အထင်သေးတာကိုတော့ အေးမ မခံနိုင်ဘူး။ အေးမကို သတ်ပါ

အေးမ ရှိုက်နေသည်၊ ပခုံးက တသိမ့်သိမ့် တုန်နေသည်။

“သော် အထင်သေးတဲ့လူက အပြစ်ရှိသပေါ့၊ သိပ်ရိုးသား၊ သိပ်အပြစ် ကင်း၊ သိပ်သန့်စင်တဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ငါကပဲ မကောင်းထင်တယ် ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

အေးမ ဘာမျှ မဖြေ။

ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ နှလုံးသားကို ပျော့ပျောင်းအောင် လုပ်ရာ၌ မိန်းမတို့သည် မျက်ရည်ကို လက်နက်သဖွယ် အသုံးပြုကြသည်။ အေးမ ယခု သည်လက်နက်ကို သုံးနေပြီဟု ကိုမြင့် တွေးသည်။

"မိန်းမတွေဟာ မာယာများတယ်၊ သူတို့ရဲ့ စိတ်ဟာ ကွေ့ကောက်တယ်။ လေ့နဲ့ မြင်းလို အသိရခက်တယ်လို့ ပြောကြတာဟာ မိန်းမတွေကို တစ်ဘက်စီး နင်းပြောတဲ့ စကားလို့ ထင်ခဲ့တယ်၊ ခုတော့ သိပ်မှန်တယ်၊ ဟင်း"

အေးမက ဆတ်ကနဲ ခေါင်းကို မော့သည်။

"ထင်နိုင်ပါတယ်၊ ပြောနိုင်ပါတယ်၊ အေးမဟာ ခြောက်ပြစ်ကင်းထဲက မဟုတ်ပါဘူး၊ မှောင်ခိုလုပ်တယ်ဆိုတာ ဥပုသ်စောင့်တာ မဟုတ်တော့ အေးမ လိမ်ခဲ့ရတယ်။ ညာခဲ့ရတယ်၊ သူများတွေကိုလဲ လိမ်ခဲ့ရတယ်။ အစ်ကို့ကိုလဲ နည်း နည်းပါးပါးတော့ လိမ်ခဲ့ရတယ်၊ ညာခဲ့ရတယ်" ။

"နည်းနည်းပါးပါး မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့ကို အများဆုံး လိမ်ခဲ့တာပါ။ သက်ခိုင်နဲ့ မြင့်မြင့်စန်းဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ လင်မယားလိုနေခဲ့တာကိုတောင်"

အေးမ သူ့ပါးစပ်ကို လှမ်းပိတ်သည်။

"ဒါကတော့ အေးမ မလိမ်ပါဘူး အစ်ကို၊ မဟုတ်ပါဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့ မဟုတ်ရမှာလဲ၊ လင်မယားဆိုပြီး မင်းတို့ တည်းလာခဲ့တာ မဟုတ်လား"

"တည်းခိုခန်းမှာ မှတ်ပုံတင်မှာ လင်မယားလို့ ပြောခဲ့ပေမယ့် မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ တည်းခိုခန်းဆိုတော့ လူရိုသေ ရှင်ရိုသေဖြစ်အောင် လင်မယားလို့ နာမည်ပေးတာပါ၊ တကယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါကိုတော့ အေးမ ကျိန်ပြောရဲပါ တယ်၊ နေလင်းအောင်ကလဲ မန္တလေးကျတော့ တည်းခိုခန်းမှာ ညမအိပ်ပါဘူး"

ကိုမြင့် တွေသွားသည်။ အေးမ စကားက ယုတ္တိရှိသင့်သလောက်တော့ ရှိ သည်။ သို့ရာတွင် လိမ်ညာသူတို့သည် ဘယ်တော့မျှ အကုန်လုံး လိမ်သည် မဟုတ်၊ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ကို လိမ်ကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အစအဆုံးလိမ်လျှင် မည်သူကမျှလည်း ယုံမည်မဟုတ် ယုတ္တိလည်း ရှိမည်မဟုတ်။

အေးမသည် တစ်ဝက်တစ်ပျက်ကို အမှန်ပြော၍ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ကို လိမ် ပြောသည်လော။ အေးမ ခပ်တွေတွေဖြင့်

"ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ တကယ်တော့ အေးမ အမှားပါ၊ အစတုန်းကတော့ ဝမ်းရေးကြောင့် မှောင်ခိုလုပ်တယ်၊ နောက်ကျတော့ နည်းနည်းလောဘကြီးလာတယ်၊ အေးမရဲ့ အားနည်းချက်ကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး နေလင်းအောင်တို့က အေးမကို အသုံးချသွားတယ်၊ ဒီလိုနဲ့ အေးမ သူတို့ပိုက်ကွန်ထဲ မရုန်းနိုင်အောင် ဖြစ်လာရတယ်၊ ဘာပဲပြောပြော အေးမ အပြစ်ပါ။ ဒါပေမယ့် နေလင်းအောင်နဲ့ အေးမဟာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဆိုတာကိုတော့ အစ်ကို သိစေချင်ပါတယ်။ လက်ခံတာ လက်မခံတာ အပထား၊ ဒါကို အစ်ကိုသိတယ်ဆိုရင် တော်ပါပြီ။ အစ်ကို အေးမကို ခွင့်လွှတ်ချင်မှ ခွင့်လွှတ်ပါ၊ မုံရွာက မြန်မြန်ထွက်သွားပါလို့ အေးမ ပြောချင်ပါတယ်"။

အေးမက ထိုင်ရာမှထသည်။ ကိုမြင့်လည်းထိုင်ရာမှထသည်၊ နှစ်ယောက်သား လမ်းခွဲကြသည်။ ကိုမြင့်က ပေါ်တော်မူကျောင်းဘက်သို့ သွားသည်။ အေးမကလည်း လမ်းမဘက်သို့ ထွက်သည်။ ။

လမ်းဓာတ်မီးတိုင်မှ မှုန်မှုန်ရီရီ အလင်းရောင်အောက်တွင် တဖြည်းဖြည်း လျှောက်သွားနေသော အေးမကို ကိုမြင့် လှမ်းကြည့်သည်။

နောက်တစ်ပတ်အကြာတွင် ဖိုးလုချိုထံမှ စာရသည်။ ဖိုးလုချိုထံမှ စာတွင် မိုင်းတွင် အလုပ်လစ်လပ်ကြောင်း၊ အမြန်လာခဲ့စေလိုကြောင်း ပါရှိသည်။

မကြာမီ မိုးကျတော့မည်။ မော်တော်ကားလမ်း ပိတ်တော့မည်။ ထို့ကြောင့် ကြာကြာမဆိုင်းတော့ဘဲ သစ်ချောက်မိုင်းသို့ ကိုမြင့် ထွက်လာခဲ့သည်။

အေးမတို့အိမ်သို့ သွားခဲ့သည်။ သူ့ကို လိုသားလိုခင်သော ဒေါ်ငွေစိန် ကို ကန်တော့သည်။ သူ့ကို အစ်ကိုလိုခင်သော တိုးကို နှုတ်ဆက်သည်။ ဒေါ်ငွေစိန်နှင့် တိုးက ဆရာတော် ဦးခေမာကို သွား၍ ဖူးဖို့ တိုက်တွန်းလိုက်ကြ သည်။ ဆရာတော်အတွက် လှူဖွယ်ဝတ္ထုများကိုလည်း ပေးလိုက်သည်။

အေးမကိုမူ မတွေ့ခဲ့။

(၃၉)

သစ်ချောက်မိုင်းတွင် မိတ်ဆွေဟောင်းများကို တွေ့ရသည်။

ကိုဖေခင်တစ်ယောက် မရှိသည်မှအပ လူဟောင်း တော်တော်များများကို တွေ့ရသည်။ အဘ ဦးစံတင်တို့လည်း မိုင်းတွင် အလုပ်ပြန်ရကြသည်။ ရွှေသီး တို့

တစ်တွေလည်း ပြန်ရောက်နေကြသည်။ ဆက်၍ မလုပ်ချင်တော့သူများမှအပ လူ ဟောင်းများ အားလုံး အလုပ်ပြန်ရကြသည်။

ဖိုးလှချိုက သူပြန်ရောက်၍ ဝမ်းသာနေသည်။ ကိုဖေခင်ကို တဖွဖွ တမ်းတသည်။ သူများပစ္စည်းများဖြင့် ထောင်ကျရသည်ကို တက်တခေါက်ခေါက် ဖြစ်သည်။

ကိုမြင့် ရောက်ပြီးဆရာတော် ဦးခေမာကို သွားဖူးသည်။ တိုးတို့ လှူ လိုက်သော ပစ္စည်းများကို သွား၍ ကပ်သည်။ ဆရာတော်က အထူးအထွေ မပြော။ သာ ကြောင်း မာကြောင်းလောက်သာ မေးသည်။

ကိုမြင့် ကျောက်မီးသွေးမိုင်းတွင် အလုပ်ပြန်၍ ရသည်မှာ တစ်လပြည့် တော့မည်။ သည်အတောအတွင်း တိုးထံမှ စာတစ်စောင်ရသည်။ စာ၌ ဘာမှ အထူးအထွေမပါ။ ကျန်းမာကြောင်း၊ ကိုမြင့် ကျန်းမာစေရန် ဆုတောင်းကြောင်း။ အေးမလည်း မန္တလေးသို့ သွားနေကြောင်း၊ စာပြန်စေလိုကြောင်းမျှသာ ပါသည်။ နေလင်းအောင်ကို လူသတ်မှု မသက်သာဖြင့် ရုံက ခေါ်၍ စစ်ဆေးကြောင်း။ အထောက်အထား မရှိသဖြင့် ဘာမျှ အရေးယူခြင်း မရှိကြောင်း။ သူဌေး၏ သမက်၊ မုံရွာမြို့ မျက်နှာဖုံးတစ်ဦး လူသတ်မှု မသက်သာဖြင့် အစစ်ဆေးခံရသည်မှာ အံ့သြဖို့ကောင်းကြောင်း စသည်ဖြင့် ပါသည်။ ။

ကျောက်မီးသွေးတွင်းတွင် ကိုမြင့် ကျွမ်းကျင်အလုပ်သမားအဖြစ် ပြန်ရ သည်။ စက်တူရွင်းကိုလည်း ကောင်းကောင်းကိုင်တတ်ပြီ။ ကုလားဘောင်တွေကို လည်း ကောင်းကောင်း ထောက်တတ်ပြီ။ ကျောက်မီးသွေးကျင်းများထဲက ဥမင် တွေကိုလည်း ကိုမြင့် ကောင်းကောင်းသိပြီ။ အဘ ဦးစံတင်က လွဲလျှင်သူ့လောက် မြေအောက် ဥမင်လမ်းများကို သိသူ ဆို၍ အလုပ်သမားများထဲ တွင် တစ်ယောက် မျှမရှိ။

ကိုမြင့်က ငယ်ရွယ်သည်။ တက်ကြွသည်။ သတ္တိကောင်းသည်။ ဖျတ် လတ် သည်။ သည်အချက်များတွင် သူက အဘ ဦးစံတင်ထက် သာသေးသည်။

မိုးအဆက်မပြတ် ရွာနေသဖြင့် မိုင်းသုံးရက် ပိတ်ထားရသည်။ ယနေ့ ပြန်ဖွင့်သည်။

ပြန်ဖွင့်သည့်ရက်တွင် ထုံးစံအတိုင်း ဒေါက်တိုင်များကို စစ်ရမည်။ ကုလား ဘောင်များကို စစ်ရမည်။ ယိုင်လဲနေလျှင် ပြန်ထောက်ရမည်။ နေ့တစ် ဝက် လောက်က အလုပ်ကောင်းကောင်း မလုပ်ရဘဲ ဒေါက်တွေ ပြန်ဆောက်ရ၊ ကုလား

ဘောင်တွေ ပြန်တပ်ရသည်နှင့် အချိန်ကုန်တတ်သည်။ အလုပ်သမားက မိုင်း ပြန်ဖွင့်သည့်နေ့တွင် မဆင်းချင်။

သည်နေ့ညနေ ခြောက်နာရီအဆိုင်းတွင် ကိုမြင့်တို့အဆိုင်း ဝင်ရမည်။ အားလုံးပေါင်း လူနှစ်ဆယ်ရှိသည်။ ဖိုးလှချိုကမူ နေ့လည်က အဆိုင်းဖြစ်၍ တန်းလျားတွင် အိပ်နေရစ်ခဲ့ပြီ။

၆ နာရီ၊ ၅ မိနစ်။

ဆယ်ယောက်တစ်စုက ကိုးပေကြောဘက်သို့ သွားကြသည်။ ကိုးပေ ကြော အတိုင်း ဇီးရိုးလယ်ဗယ် မြေညီထပ်မှ မိုင်းနားစ်ဝမ်းလယ်ဗယ်သို့ ဆင်းကြ မည်။ နွားစွယ် တောင်အောက်အတိုင်း တိုးဝင်သွားသည့် ဥမင်ထဲသို့ ဝင်ရမည်။ ကွေ့ကောက်သွားသဖြင့် ဥမင်ဝကဆိုလျှင် တစ်မိုင်ခွဲလောက် ဝေးမည်။ ကိုးပေ

ကြောအတိုင်း ဆင်းသွားသော မိုင်းနားစ် ဝမ်းလယ်ဗယ်က မြေပြင်မှ အောက် ပေ သုံးရာလောက်ရောက်နေပြီ။ ယခု အသစ် စတူးသည့် ဥမင် ဖြစ်သည်။ သည်အဆိုင်း ခေါင်းဆောင်က ကံသာဖြစ်သည်။

အခြား ဆယ်ယောက်ကို လူနှစ်စု ခွဲသည်။ တစ်စုက ပလပ်စ်တူးလယ် ဗယ် သို့ တက်မည်။ ပလပ်စ်တူးလယ်ဗယ်ဆိုသည်မှာ မြေညီဥမင်မှ အထက်

တောင်ခေါင်းထဲသို့ လေးဆယ့်ငါး ဒီဂရီစောင်းတက်သွားသည့် အထပ် ဖြစ်သည်။ သည်အဆိုင်းကို တင်အောင်က ခေါင်းဆောင်သည်။

နောက်တစ်စုက ဥမင်တစ်လျှောက်ရှိ ဖြတ်ကျင်းများ၊ စိုက်ကျင်းများ၊ တည့် ကျင်းများကို လိုက်ကြည့်သည်။ ကုလားဘောင်များ၊ ဒေါက်တိုင်များကို လိုက်စစ် မည်။ ကုလားဘောင်များ၊ ဒေါက်တိုင်များကို လိုက်စစ်မည့် ငါးယောက် အစုတွင် အဘ ဦးစံတင်၊ ကိုမြင့်၊ စိုးရွှေ၊ တိုးညွန့်၊ သောင်းလှ စသူတို့ပါသည်။ သူတို့အားလုံး အတွေ့အကြုံ ရှိပြီးသား အလုပ်သမားတွေချည်းဖြစ် သည်။ သစ်ချောက်မိုင်းထဲက ဥမင်များအားလုံးကို ကိုယ့်လက်ဖဝါးပေါ်က လက္ခဏာများကို သိသလို ကောင်းကောင်းသိသူများ ဖြစ်ကြသည်။ သည်အဆိုင်း ကို အဘ ဦးစံတင်က ခေါင်းဆောင်သည်။

ပထမဖြတ်ကျင်းအရောက်တွင် လူစုခွဲ ကြသည်။ မိုင်းနားစ်ဝမ်းလယ်ဗယ် ခေါ် မြေအောက်ဥမင်သို့ဆင်းမည့် ကံသာတို့ လူသိုက်က ရှေ့ဆက်သွားကြသည်။

"အဘရေ သွားမယ်ဗျို့၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဆယ်ယောက်"

ကံသာက လှမ်းအော်သည်။ သူ့အသံသည် စကားပြောသံများကိုဖုံးကာ မည်းမှောင်သော ဥမင်ထဲတွင် ဟိန်းသွားသည်။ သူတို့တစ်သိုက်သည် ဥမင်ထဲတွင် တစ်မိုင်နီးပါးကွေ့ကောက်သွားရဦးမည်။ ကိုးပေကြောရောက်လျှင် မြေအောက်သို့ ပေသုံးဆယ်နီးပါး ဆင်းရဦးမည်။ သူတို့ခရီးသည် အဝေးဆုံးဖြစ်သည်။ ။

သူတို့ခေါင်းပေါ်တွင် တပ်ထားသည့် ထိပ်အုပ် မီးပွင့်မှ မီးရောင်ကလေးများသည် အမှောင်ထုကြီးထဲတွင် တဖြည်းဖြည်း မှိန်သွားကြသည်။ ကွေ့ တစ်ကွေ့ကို ချိုးလိုက်သည်၌ လုံးဝမမြင်ရတော့။ မီးပွင့်သေးသေးလေးများ ပျောက်ကွယ်သွားကြပြီ။ စကားသံများ၊ ရွံ့ဗွက်ထဲတွင် တစွက်စွက် သွားနေသံများလည်း တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားကြပြီ။ ။

နောက်ထပ် ပေနှစ်ရာလောက် လျှောက်မိတော့ နံပါတ်တစ် ကန့်လန့် ဖြတ်ကျင်းသို့ ရောက်သည်။ အထဲတွင် လမ်းသေးလမ်းမွှားတွေ၊ ကြက်ခြေခတ် လမ်းတွေ ရှုပ်နေသည်။ သည်ကျင်းက စောင်းကျင်းဖြစ်သည်။ စောင်းကျင်း အတွင်း ပလပ်စ်တူးလယ်ဗယ်သို့ လေးဆယ့်ငါးဒီဂရီ မော့တက်သွားသည်။ နွားစွယ်တောင်ထိပ်ဖျားနားတွင် ဆုံးသည်။

"အဘ၊ ကျွန်တော်တို့ သွားမယ်၊ ငါးယောက်"

အဆိုင်းခေါင်းဆောင် တင်အောင်က လှမ်းအော်သည်။ သူ့အဆိုင်းတွင် ပါသူအမည်များကို အော်ပြောသွားသည်။

အဘ ဦးစံတင်တို့ အဆိုင်းသာလျှင် ဇီးရိုးလယ်ဗယ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

အဘ ဦးစံတင်တို့ ကိုမြင့်အဆိုင်းက ဇီးရိုးလယ်ဗယ်ရှိ ဒေါက်တိုင်များ၊ ကုလားဘောင်များကို လိုက်၍ စစ်ရမည်။ ချွတ်ယွင်းချက်ရှိလျှင် ပြင်ရမည်။ အမြဲရွေ့ နေသော ကျောက်မီးသွေးမျက်နှာပြင်အမိုး၏ ဖိအားကြောင့် ကျိုးကျ ပျက်စီးသွားသော ဒေါက်တိုင်များ၊ ကုလားဘောင်အမိုးများကို ပြန်ထောက်ရ မည်။

ဇီးရိုးလယ်ဗယ်တွင် ဖြတ်ကျင်းတွေ အများကြီးရှိသည်။ သည်ဖြတ်ကျင်းများအားလုံးသို့ သူတို့ လျှောက်ကြည့်သည်။ ဖြတ်ကျင်းတစ်ကျင်းမှအပ၊ ကျန်ကျင်းများအားလုံးကောင်းသည်။ ကုလားဘောင်ကျိုးကျသော ဖြတ်ကျင်းတွင် ကုလားဘောင်များကို ပြန်ထောက်ပြီး ထိုဖြတ်ကျင်းမှ ပြန်ထွက်သည်။

အဘ ဦးစံတင်က ပခုံးတွင် သိုင်းလာသည့် အသေးစား စားပွဲတင် နာရီကလေးကို ထိပ်အုပ်မီးပွင့်ဖြင့် ထိုးကြည့်သည်။ ၉ နာရီ ၂၀ မိနစ်။

ဖိုးရိုးလယ်ဗယ်က ကျင်းများကို ကြည့်ပြီးရုံသာ ရှိသေးသည်။ ဥမင်ထဲ တွင် သုံးနာရီကျော် အချိန်ကုန်သွားပြီ။ ပလပ်စ်ဝမ်းလယ်ဗယ်ခေါ် နံပါတ်တစ် အပေါ်ထပ်နှင့် ပလပ်စ်တူးလယ်ဗယ်ခေါ် နံပါတ်နှစ် အပေါ်ထပ်ကို တက်ကြည့်ရဦးမည်။ နံပါတ်တစ်အပေါ်ထပ်က လေသွင်းသည့် လမ်းကြောင်း ဖြစ်သည်။ သည်အထပ်တွင် ကျောက်မီးသွေးကျင်းမရှိ။

ကိုမြင့်က နံပါတ်တစ်အထပ်က လေသွင်းလမ်းကြောင်းကို တက်ကြည့်သည်။ သည်အထပ်က လမ်းကြောင်းသည် နွားစွယ်တောင်ထိပ်သို့ သွားပေါက်သည်။ ထိုအပေါက်မှ တစ်ဆင့် တောင်အောက်လေစက်က လေကို ဥမင်များထဲ သို့ မှုတ်သွင်းပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

သည်နေ့နံနက် ကိုမြင့် လန်းဆန်းနေသည်။ နေ့လယ်က အိပ်ထားသဖြင့် အိပ်ရေးကောင်းကောင်း ဝနေပြီ။ နံပါတ်တစ် အပေါ်ထပ် ဥမင်လမ်းကြောင်းက နိမ့်သည်။ ငါးပေလောက်သာ ရှိမည်။ ဥမင်တစ်ခုလုံး မှောင်ပိန်းနေသည်။ သူ့ခေါင်းပေါ်က ထိပ်အုပ်မီးပွင့်မှ မီးရောင်ကလေး ဆယ်ပေလောက်အထိသာ လင်းနိုင်သည်။ ကွေ့ကောက်တက်သွားရသဖြင့် မြေပြင်သို့ ထွက်သည့် ဥမင် ပေါက်ကြီးနှင့် တစ်မိုင်လောက် ဝေးနေပြီ။

မှောင်ပိန်းနေသည့် ဥမင်ကြီးထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း သွားနေရသည့်တိုင် အားမငယ်၊ သူ့စိတ်သည် ထက်သန်နေသည်။ ပြင်းပြနေသည်။

နံပါတ်တစ်၊ အပေါ်ထပ်လမ်းကြောင်း ကောင်းသည်။ ဒေါက်တိုင်များ၊ ငြမ်းများ၊ ကုလားဘောင်များ ဘာမျှ ချို့ယွင်းခြင်းမရှိ။

နံပါတ်နှစ် အထက်ထပ်သို့ တက်သည်။ လမ်းတစ်ဝက်အရောက်တွင် | အပေါ်က ဆင်းလာသည့် စကားသံများကို ကြားရသည်။ သို့ရာတွင် မီးပွင့်များ

ကို မမြင်ရသေး။ တစ်ဆစ်ချိုးအကွေ့ သုံးလေးကွေ့လောက် ကျန်သေးသည်။ မြေညီထပ်အောက်သို့ ဆင်းလာကြသည့် အဘ ဦးစံတင်တို့ လူသိုက် ဖြစ်သည်။

ကိုမြင့် ဆက်မသွားတော့ဘဲ လမ်းခုလတ်က စောင့်သည်။

ခဏကြာတော့ ထိပ်အုပ်မီးပွင့်က ထိုးသည့် မီးရောင်သည် သူ့ရှေ့က နံရံပေါ်သို့ ဖြာကျလာသည်။ ရှုံ့ဖွက်ထဲတွင် ရှန်းလာနေသည့် တစွက်စွက်အသံ များ၊ စကားပြောသံများ ဥမင်ထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်နေသည်။

ကိုမြင့်က သူတို့ပေါ်လာမည့် ဥမင်ဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်သည်။ သူ့ထိပ်အုပ် မီးပွင့်မှ မီးရောင်က သူတို့ဆင်းလာသည့် ဥမင်နံရံတွင် သွားကျသည်။

"ကိုမြင့်လားဟေ့"

အသံနှင့်အတူ သူ့ ဥမင်ဘက်သို့ ချိုးဝင်လာသော အဘ ဦးစံတင်ကို မြင်ရသည်။ ။

"ပလပ်စ်ဝမ်း ကောင်းရဲ့လားဟေ့၊ ပလပ်စ်တူး အခြေအနေ မကောင်းဘူး။ မိုးများလို့ အပေါ်က အိဆင်းလာတယ်၊ ကုလားဘောင်တွေလဲ ကျိုးကျနေတယ်။

ကျောက်မီးသွေးကြော မျက်နှာပြင်က အောက်ကို တော်တော်ညွတ်နေတယ်။ ဒီလူ့သိုက်နဲ့ ပြန်တင်လို့မရဘူး၊ လူအားများများနဲ့မှ ရမယ်၊ ဟိုကောင်တွေဆီ လူထပ်ပို့ဖို့ အပြင်ရောက်မှ ပြောရမယ်၊ ပလပ်စ်ဝမ်း အခြေအနေ ဘယ့်နှယ်

"ကောင်းပါတယ်" ၁၁ နာရီ ၃၅ မိနစ်။

သူတို့ အဆိုင်းက ညနာရီပြန် နှစ်ချက်မှာ ပြန်ထွက်ရမည်။ အလုပ်ချိန် နှစ်နာရီခွဲလောက်သာ ကျန်တော့သည်။ သို့ရာတွင် ယခုအထိ နံပါတ်တစ်အောက်ထပ်သို့ မရောက်သေး၊ မြေညီထပ်က ကျင်းများ၊ နံပါတ်နှစ်အပေါ်ထပ်က ကျင်းများကိုသာ ကြည့်ပြီးသေးသည်။ ။

သူတို့ ငါးယောက် မြေညီထပ် ဥမင်ကြီးအတိုင်း ကိုးပေကြောသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ရွှံ့တွေက ဒူးဆစ်အထိ ကျွံဝင်သွားသဖြင့် ခြေနှုတ်လေး နေသည်။ ခရီးမတွင်။ သံလမ်းပေါ်ကလည်း ကောင်းကောင်းလျှောက်၍မရ။ တချို့နေရာတွင် မိုင်းကားပြေးသည့် သံလမ်းကို ရေဖုံးနေသည်။ သံလမ်းဘောင် ပေါ် လျှောက်တိုင်း ချော်ချော်ကျနေသည်။

ကိုးပေကြောက ဥမင်အဆုံးမှာ ရှိသည်။ ဥမင်ကကွေ့ကောက်နေသဖြင့် အစကဆိုလျှင် တစ်မိုင်ခွဲကျော်ကျော်၊ နှစ်မိုင်နီးပါး လျှောက်ရသည်။ တစ်နာရီနီးပါးလျှောက်တော့ မြေညီထပ် ဥမင်အဆုံးက ကိုးပေကြောကြီးသို့ ရောက်သည်။ ထိပ်အုပ်မီးပွင့်များမှ အလင်းရောင်ထဲတွင် မဲနက်နေသော ကိုးပေထု မီးသွေးကြောကြီးကို နံရံပေါ်တွင် လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ အောက်သို့ လေးဆယ့်ငါးဒီဂရီ စိုက်ဆင်းနေသည်။

သည်တချိုးကွေ့ လိုက်လျှင် မိုင်းနားစ်ဝမ်းလယ်ဗယ်ဟုခေါ်သည့် နံပါတ်တစ်အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသည့် လမ်းရှိသည်။ သံလမ်းကခင်း၍ ဇလီဖားတုံးများ

စီပြီးကာစ။ သံလမ်းဘေးက လှေကားထစ်များအတိုင်း အောက်သို့ ဆင်းခဲ့ကြ သည်။ အောက်သို့ ပေသုံးရာခန့် ဆင်းရဦးမည်။ စောင်းကျင်းထိပ်တွင် ကျောက် မီးသွေး တင်သည့် မိုင်းကားရပ်ထားသည်။ ဝန်အပြည့်ဖြင့်။

ခရီးတစ်ဝက်အရောက်တွင် အောက်ထပ်မှ တက်လာသော မီးရောင်တစ်ခု ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

"ဘယ်သူလဲဟေ့" အဘ ဦးစံတင်က လှမ်းအော်သည်။

"ကျွန်တော်ပါ အဘ၊ ရွှေသီးပါ" ရွှေသီးက မိုင်းကားစက်ခေါင်းမောင်းသူ ဖြစ်သည်။

"ဘာထူးသလဲ"

"ဒီနေ့ စိန်လွန်ဖောက်တဲ့နေရာက ရေတွေ စိမ့်ထွက်နေတယ်" အဘ စံတင် က ကျိန်ဆဲလိုက်သည်။

"တော်တော်များသလား"

"များတယ်၊ နှစ်ပေါက်ဖောက်တယ်။ နှစ်ပေါက်စလုံးက ရေတွေ ဒလ ဟော ထွက်နေတယ်"

သူတို့ငါးယောက် ခပ်သုတ်သုတ် ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ရွှေသီးလည်း ပြန် လိုက် လာသည်။ လမ်းတွင် တစ်ဖိုင်းဖိုင်း ချော်လဲခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် ဂရု မစိုက်နိုင်။ မြေကြီးအောက် ပေသုံးရာတွင် ရှိနေသည့် ဥမင်အဆုံးသို့ ရောက်ရန် သာ စိတ်စော နေကြသည်။

အဘ ဦးစံတင်က လမ်းတစ်လျှောက်လုံးနံဘေး ဥမင်နံရံမှ ကိုးပေကြော ကြီးကို မီးဖြင့်ထိုး၍ ကြည့်လိုက်လာသည်။ ပေ နှစ်ရာကျော်ကျော်အထိ ဆင်းလာ ပြီ။ သည်အထိတော့ အားလုံးကောင်းသည်။ ကိုးပေကြော တစ်လျှောက်လုံး ခြောက်သွေ့နေသည်။ သည်အထိတော့ အားလုံးကောင်းနေသည်။

နောက်ထပ် ပေငါးဆယ်ခန့် ဆင်းမိသည်။ အဘ ဦးစံတင်အနံ့တစ်မျိုး ကို ရ လိုက်သည်။ သူ့နှာခေါင်းက အလိုလို ပွစိပွစိ ဖြစ်လာသည်။ သေချာ အောင် နှာခေါင်းကို ရှုံ့၍ အနံ့ခံသည်။

"အနံ့ကြီးက တစ်မျိုးကြီးပဲ။ ဘာနံ့မှန်း မသိဘူး" ကိုမြင့်က ပြောသည်။

အဘဦးစံတင်က ဘာမျှမပြော။ ဥမင်နံရံက ကိုးပေကြောကြီးဘက်သို့ မီးထိုးကြည့်သည်။ ကိုးပေကြောက အထက်နားတုန်းကကဲ့သို့ ချောက်သွေ့ခြင်း မရှိ။ စိုထိုင်း၍ ရေစိမ့်ထွက်နေသည်။ အနံ့က သည်ရေက ထွက်လာသည့် အနံ့။ ကျောက်မီးသွေးသစ်က ထွက်သည့် ရေနံ့မျိုးမဟုတ်။ မြေဆွေးနှင့် ရေပုပ် ရောနေသည့်အနံ့။ သည်နားတစ်ဝိုက်တွင် ရေကြောရှိသည့် အဓိပ္ပာယ်။ သည်အနံ့ ကို သူမကြိုက်။

စိတ်ထဲတွင် တစ်ချက်ထင့်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သည်အနံ့သည် ကောင်းသည့် နိမိတ်မဟုတ်ကြောင်းကို ကျောက်မီးသွေးတွင်းတူးသမား၏ အနှစ်နှစ်ဆယ် အတွေ့အကြုံအရ သိသည်။ ။

ခါတိုင်း မြေအောက်တွင် ထူးထူးဆန်းဆန်း တွေ့လျှင် ကိုမြင့်ကို ရှင်းပြတတ်သည်။ သူ့ ရဲဘော် အလုပ်သမားများကို အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြတတ်သည်။ ယခု အဘဦးစံတင် ဘာမျှ မပြော။

ဥမင်အောက်ဆုံးအထိ ဆင်းခဲ့သည်။

စိန်လွန်ဖောက်ထားသည့် ကျင်းကြီးနှစ်ကျင်းမှ ရေတွေ စီးထွက်နေသည်။ ကံသာတို့ လူသိုက်က ရေများကို ပုံများဖြင့် ခပ်၍ ဘေးမြောင်းထဲသို့ လောင်း ချသည်။ သို့ရာတွင် ရေကို ခပ်၍မနိုင်၊ နံရံရှိ ကိုးပေကြောကြီးတစ်လျှောက် က ရေတွေစိမ့်ထွက်နေသည်။ စိန်လွန်ဖောက်ထားသည့် ကျင်းကြီးနှစ်ကျင်းက လည်း ရေတွေ ဒလဟော ထွက်နေသည်။

မြေပြင်နှင့်မြေအောက် တယ်လီဖုန်းအဆက်အသွယ်မရှိ။ တယ်လီဖုန်း အဆက်အသွယ်ရှိလျှင် သည်အခြေအနေက မြန်မြန်အကြောင်းကြားနိုင်သည်။ ညွှန်ကြားချက် ယူနိုင်သည်။ အကူအညီတောင်းနိုင်သည်။ တယ်လီဖုန်း အဆက်အသွယ်မရှိတော့ လူလွှတ် အကြောင်းကြားရတော့မည်။ ။

“ရွှေသီးရေ၊ မြေပေါ်ရုံးကို မြန်မြန်သွားကွာ၊ မိုင်းနားစ်ဝမ်း ကိုးပေကြော စိန်လွန်ဖောက်တဲ့ ကျင်းနှစ်ကျင်းက ရေတွေ ဒလဟောထွက်နေတယ်လို့ပြော၊ ကိုမြင့်က ပလပ်စ်တူးလယ်ဗယ်တက်၊ ဒီကအခြေအနေကို ပြောပြ”

ကိုမြင့်က ရှေ့ကတက်သွားသည်။ ဒူးဆစ်ထိအောင် မြုပ်သော ရွှံ့ဗွက်တွေကို ရုန်းကာ ပေသုံးရာ မော့တက်သွားသော ဥမင်ကို ခဲခဲယဉ်းယဉ်းဖြတ်သည်။ စောစောက ကျောက်မီးသွေးတင်လွှတ်လိုက်သည့် မိုင်းကားသည် ကျောက်မီးသွေးအပြည့်ဖြင့် စောင်းကျင်းထိပ်တွင် ရပ်နေသည်။ စက်ခေါင်းက ဒီဇယ်ခေါင်းဖြစ် ပြီး ကျောက်မီးသွေး တွဲပေါင်းဆယ်တွဲခန့် ချိတ်ထားသည့်

မီးရထား အသေးစား ကလေးဖြစ်သည်။ မိုင်းကားကို သည်နေရာတွင် ရပ်ထားခဲ့ပြီး အောက်ဆုံးထပ် ရေထွက်သည့်နေရာကို အဘဦးစံတင်နှင့်အတူ ဆင်းကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုမြင့် မိုင်းကားဘေးမှ ဖြတ်လျှောက်ကာ မြေညီထပ်ဥမင်ထဲသို့ ချိုးကွေ့သည်။ မြေညီထပ်ဥမင်ထဲတွင် လေးဖာလုံလောက် သွားမိတော့ အုန်းကနဲ မြည်သံသဲ့သဲ့ကို သူကြားလိုက်ရသည်။ မိုင်းအပြင်ဘက် မြေပြင်တစ်နေရာမှာလော၊ မိုင်းထဲမှာလား၊ သူမဝေခွဲနိုင်၊ အသံက ခပ်ဝေးဝေးမှ လာခြင်းဖြစ်သည်။ သည်အသံကို ကိုမြင့် ဂရုမစိုက်နိုင်၊ နံပါတ်နှစ်အပေါ်ထပ် ဥမင်ရှိ တင်အောင် တို့ အဆိုင်းသို့ ရောက်အောင် သွားရမည်။ သူတို့က နံပါတ်တစ် အောက်ထပ် ဥမင်တွင် ရေထွက်နေသည်ကို မသိ။ ရေများလျှင် နံပတ်တစ်မြေအောက် ဥမင်က ထွက်သောရေများသည် ဥမင်ရှိရာ အပေါက်ရှိရာသို့ အကုန်လိမ့်ဝင်လာ နိုင်သည်။ ရေထွက်နေသည်ကို မသိဘဲ ဆက်လုပ်နေလျှင် အားလုံး ရေနစ်နိုင် သည်။ ထို့ကြောင့် တင်အောင်တို့ဆီသို့ ရောက်ဖို့ အရေးကြီးသည်။ သူတို့ကို မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန် အကြောင်းကြားရမည်။)

ရွှေသီးက နောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ စောင်းကျင်းထိပ်မိုင်းကားနားက ဖြတ်၍ မြေညီထပ် ဥမင်ထဲသို့ ကိုမြင့်ရောက်သည့်တိုင် သူက ပေတစ်ရာကျော်

လောက်သာ ရောက်သေးသည်။ သည်နေ့မနက်တွင် သည်ထဲ ဥမင်ကိုချည်းသုံးခေါက်ဆင်းရသဖြင့် ရွှေသီးပင်ပန်းနေပြီ။ မနေ့ညက ချောင်းဆိုးရင်ကြပ်ဖြစ် ၍ တစ်ညလုံး မအိပ်ရသဖြင့် အိပ်ရေးလည်း ကောင်းကောင်းမဝ၊ မိုင်းထဲဆင်း၍ ရေပုပ်နံ့ရသည့်အခါတွင် သူ့ရင်ထဲက ပိုကြပ်လာသည်။

မြေပေါ်မြေအောက် တယ်လီဖုန်းရှိလျှင် ကောင်းမည်။ အချိန်ကုန်သက် သာမည်။ လုပ်အားသက်သာမည်။ မိုင်းအပြင်ဘက်ရောက်အောင် သည်ဥမင်ထဲ တွင် ကွေ့ကောက်၍ တစ်မိုင်ကျော်ကျော်လောက် လျှောက်ရဦးမည်။

မောမောဖြင့် ဖြည်းဖြည်းတက်ရင်း လမ်းတစ်ဝက်လောက်အရောက်တွင် တဂျုန်းဂျုန်းမြည်သံနှင့်အတူ အမှောင်ထဲမှ အရာတစ်ခု လိမ့်ဆင်းလာသည်။ စောင်းကျင်းထိပ်တွင် သူရပ်ထားခဲ့သည့် မိုင်းကား နောက်ပြန် လျှောကျလာခြင်းဖြစ်သည်။ ရွှေသီးက အလန့်တကြား အော်ကာ ဘေးသို့ရှောင်သည်။ သို့ရာတွင် တစ်စက္ကန့်လောက် နောက်ကျသွားပြီ၊ မိုင်းကားသည် သူ့ကိုဝင်တိုက်ကာ အောက်သို့ လိမ့်သွားသည်။ ရွှေသီးမိုင်းကားနှင့် ကိုက်နှစ်ဆယ်လောက်အောက်သို့ပါသွားသည်။ ထို့နောက် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖြတ်နင်းကာ တဝေါဝေါ မြည်သံနှင့် အတူ အောက်သို့ဆက်လိမ့်သွားပြီးနောက် သံလမ်းပေါ်မှ ချော်ကျကာ ဥမင်နံရံကို ဝင်

ဆောင့်သည်။ တချို့တွဲများက မှောက်လျက် တချို့တွဲများက စောင်းလျက် တချို့က သံလမ်းပေါ်တွင် ကန့်လန့်လဲလျက်။

သံလမ်းပေါ်တွင် ရွှေသီး၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် အပိုင်းပိုင်းဖြစ်နေသည်။ သွေးများက အိုင်ထွန်းလျက်။

ကိုမြင့်နှင့် ရွှေသီးထွက်သွားပြီး မကြာမီ အဘဦးစံတင်တို့လူသိုက် အုန်းကနဲ မြည်သံတစ်သံကို သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရသည်။ (ဤသည်အသံမှာ မြေညီထပ် ဥမင်အရောက်တွင် ကိုမြင့် ကြားလိုက်ရသည့် အသံဖြစ်သည်။) မည်သည့်အသံဖြစ်သည်ဟု တစ်ယောက်တစ်မျိုး ထင်မြင်ချက်ပေးကြသည်။ ငြင်းခုန်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ကြာကြာမငြင်းနိုင်၊ ကိုးပေကြောစိန်လွှန်ဖောက်သည့် နေရာက ရေတွေ ဒလဟော ထွက်လာပြီး ဝုန်းကနဲ မြည်သံနှင့်အတူ ရေကြောပေါက်သွား ပြီ။ ရေလုံးကြီးများ ပန်းထွက်လာသဖြင့် နံပါတ်တစ် မြေအောက်ဥမင်ထဲတွင် ရေတွေလျှံလာသည်။

၁၂ နာရီ ၂၀ မိနစ်။ "အပေါ်တက်ဟေ့၊ ပစ္စည်းတွေ ထားပစ်ခဲ့ ရေတွေဝင်လာပြီ"

အဘ ဦးစံတင်က အော်သည်၊ အော်ဟစ်သံများဖြင့် ဆူညံလျက်ရှိသည်။ မြေအောက်တွင် ပေသုံးရာနက်သည့် စောင်းကျင်း ဥမင်တစ်လျှောက် အတင်းပြေးတက်ခဲ့ကြသည်။ ခရီးမတွင် ရွှံ့ဗွက်တွေက ဒူးဆစ်လောက်ရှိသဖြင့် မနည်းရုန်း ရသည်။ ဖိနပ်စွပ်ကြီးတွေကို ချွတ်၍ လွှင့်ပစ်ရသည်။ ကိုးပေကြောမှ ပန်းထွက်သည့် ရေလုံးကကြီးသည်၊ ဥမင်တစ်လျှောက် ရေပြည့်နေပြီ၊ ဥမင်လမ်းကြောင်း အတိုင်း အပေါ်သို့ တက်လိုက်လာပြီ။

ရေက တိရစ္ဆာန်ကြီးတစ်ကောင် အော်၍ လိုက်လာသလို နောက်က လိုက်လာသည်။ မြေညီထပ် ဥမင်ရောက်တော့ ဥမင်လမ်းကျယ်လာသည်။ သည် တွင် အဘဦးစံတင်တို့ အားကုန်ပြေးလာကြသည်။ လမ်းတွင် ပိုးလို့ပက်လက် မှောက်နေသည့် မိုင်းကားကို ဂရုမစိုက်နိုင်၊ ရွှေသီးအလောင်းကို သယ်ရန် စိတ်ကူးသေးသော်လည်း သယ်ရန်အချိန်မရ၊ ရေနှင့် အပြေးပြိုင်နေရသဖြင့် ဘာမျှ မတတ်နိုင်။ ။

မြေညီထပ် ဥမင်အတိုင်း ပြေးလာခဲ့သည်တွင် လမ်းဆုံရောက်တော့ နံပါတ်နှစ်အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာသည့် ကိုမြင့်တို့ လူသိုက်နှင့် သွားဆုံသည်။နံပါတ်နှစ် အပေါ်ထပ် စိုက်ကျင်းတွင် ရှိနေသည့်အဆိုင်းသည် ကိုမြင့် ရောက်မလာမီအထိ ဘာမျှ မသိသေး၊ သီချင်းတအေးအေးဖြင့် ကုလားဘောင် များ၊ ဒေါက်တိုင်များကို ပြန်ထောက်နေကြသည်။ သူတို့ဥမင်ထဲက ကျောက်မီး သွေးကြော မျက်နှာပြင်

သည့် ဖိအားကြောင့် အောက်သို့ အိကျလာသည်။ တချို့နေရာများတွင် ဖိအားကြောင့် အောက်သို့ အိကျလာသည်၊ တချို့နေရာများ တွင် အလေးချိန်ကြောင့် ထုတ်တန်းများ၊ ကုလားဘောင်များ ကျိုးကျနေသည်။ တချို့ကို ပြန်ထောက်ပြီးပြီ၊ တချို့ပြင်ဆဲ၊ ထောက်ဆဲ။

သို့ရာတွင် လူအားနည်းသဖြင့် တော်တော်နှင့် မပြီး၊ အဘဦးစံတင်တို့ လူသိုက်အလာကို စောင့်ရင်း ရှိသမျှ လူအင်အားဖြင့် လုပ်နေရသည်၊ သည်တုန်းတွင် ဝုန်းကနဲမြည်သံတစ်ခုကို ခပ်သဲ့သဲ့ကြားလိုက်ရသည်။ သို့ရာတွင် အသံက ဝေးသည်။ မိုင်းထဲမှ အသံမဖြစ်နိုင်ဟု ယူဆသည်၊ ထို့ကြောင့် သီချင်းဆိုမပျက်၊ အလုပ်မပျက်။ ။

နံပါတ်တစ် မြေအောက်ဥမင်က ကိုးပေကြော စိန့်လွန်ဖောက်သည့်နေရာမှာ ရေပန်းထွက်နေကြောင်းကို ကိုမြင့်ရောက်လာမှ သိရခြင်းဖြစ်သည်။

“ရေတော်တော်များသလား” တင်အောင်က မေးသည်။

“များတယ်၊ ကိုးပေကြောကို နှစ်နေရာမှာ စိန့်လွန်ဖောက်တယ်၊ အဲဒီ ကျင်းကြီး နှစ်ကျင်းကနေပြီး ရေတွေ ဒလဟောပန်းထွက်နေတယ်၊ ကျွန်တော် ထွက်လာတော့ ရေက ဒူးဆစ်ရောက်နေပြီ၊ ရေကြောနဲ့ သွားတွေ့သလား မသိဘူး၊ ဒီအတိုင်း ပန်းထွက်နေရင်တော့ ဒီအချိန်လောက်ဆို ရေပြည့်နေမှာပဲ”

တချို့က မျက်နှာလေးတွေ ငယ်နေကြသည်။ အိမ်က သားမယားအတွက် စိတ်ပူနေကြသည်။

“မြေပြင်ရုံးကို အကြောင်းမကြားဘူးလား”

“ရွှေသီးသွားပြီ၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားတို့ကို လာအကြောင်းကြားတာ”

“စောစောက ဝုန်းကနဲ အသံတစ်သံ ကြားလိုက်တယ်။ အဲဒီကများလား မသိဘူး”

တစ်ယောက်က ဝင်ပြောသည်။ ကိုမြင့်က ခေါင်းယမ်းပြရင်း။

“အဲဒီကတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ရေကြောပေါက်သွားတုန်းက ကျွန်တော်ရှိ တယ်၊ အသံက ဒီလောက် မပြင်းဘူး၊ ဝုန်းကနဲ အသံက ကျွန်တော်တက်လာလို့ လမ်းတစ်ဝက်လောက်ရောက်မှ ကြားရတာ အဲဒီကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အပြင် ကများဖြစ်မလားမသိဘူး၊ မြစ်သာမြစ်ထဲ မိုင်းခွဲပြီး ငါးဖမ်းတာလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်”

သူတို့အားလုံး မြေညီထပ် ဥမင်သို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ အရေးရှိက အပြင် သို့ ထွက်ရန် အဆင်သင့်ပြင်ထားဖို့လိုသည်။ အောက်က ရေအထွက်များလျှင် သည် ရေများသည် ဘယ်မျှသွားစရာမရှိ၊ မြေထောက်ထဲရှိသည့် အပေါက်မှန်သမျှ ဥမင်မှန်သမျှသို့ စီးဝင်လာနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ထွက်ပေါက်နှင့် နီးရာ၊ မြေညီ ထပ် ဥမင်သို့ စုပြုံဆင်းလာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

လမ်းဆုံရောက်တော့ ရေလွတ်ရာသို့ပြေးတက်လာကြသော အဘဦးစံတင်တို့နှင့် တွေ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဝုန်းဆို မြည်တဲ့သံက ဘယ်ကလဲအဘ၊ ကိုးပေကြောကလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့ဆီက မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်တော်တို့ဆီက ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“ရေသိပ်များသလား”

“များတယ်၊ အပြင်က အချိန်မီ စုတ်နိုင်ရင်စုတ် မထုတ်နိုင်ရင် ဥမင်တွေ အားလုံးထဲ ရောက်မှာပဲ၊ အပြင်က သိဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ ရွှေသီးကတော့ အထဲမှာ မိုင်းကားကြိုတ်မိလို့ ပွဲချင်းပြီးပဲ၊ တို့လဲ အလောင်းကောက်ချိန်မရလို့ မကောက်ခဲ့ဘူး”

နံပါတ်နှစ်အပေါ်ထပ် ဥမင်မှ ဆင်းလာကြသူအားလုံး စိတ်ပျက်သွားကြသည်။

“သွားမယ်လေ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ရေတွေရောက်လာလိမ့်မယ်” တစ်ယောက်က သတိပေးသည်။

သည်တော့မှ သူတို့အားလုံး သတိရလာကာ မြေညီထပ်ဥမင်အတိုင်း ထွက်ပေါက်ဆီသို့ ပြေးလာခဲ့ကြသည်။ ထွက်ပေါက်က မိုင်ဝက်သာသာခန့် သွားရဦးမည်။ ဥမင်ကွေ့ ပေါင်း ဆယ်ကွေ့လောက် တွေ့ရဦးမည်။

| သံလမ်းဘေးက ရွှံ့ဗွက်ထဲတွင် တစွက်စွက် ပြေးခဲ့ကြသည်။ တချို့က သံလမ်းပေါ်မှ ပြေးကြသည်။ မိုင်းထဲဝင်တုန်းက အလုပ်သမားနှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်။ ယခု ဆယ့်ကိုးယောက်သာ ပါတော့သည်။ ရွှေသီးတစ်ယောက် မိုင်းထဲမှာကျန်ခဲ့ပြီ။

ဥမင်များကို တစ်ကွေ့ပြီးတစ်ကွေ့ ကျော်လာခဲ့ကြသည်။ ရှေ့တွင် ကွေ့ငါးကွေ့လောက်သာ ကျန်တော့သည်။ သည်လေးငါးကွေ့ပြီးလျှင် ဥမင် ပေါက်ကြီးကို မြင်ရတော့မည်။ အပြင်ဘက်ရောက်တော့မည်။

ဆယ့်ငါးခုမြောက်ကွေ့ကို ကွေ့လိုက်ကြသည်။

"ဟော့ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ပိတ်နေပြီ"

ဆယ့်ငါးခုမြောက်ကွေ့ ကိုကွေ့ပြီး မကြာမီတွင် ပိတ်ဆီးနေသော မြေနံရံကြီးကို တွေ့ရသည်။

ဆယ့်ငါးခုမြောက် ကွေ့နှင့် ဆယ့်ခြောက်ခုမြောက်ကွေ့ကြားတွင် မြေကြီးပြိုကျသွားသည်။ ကုလားဘောင်များ၊ ထုတ်တန်းများက ထိုးထိုးထောင်ထောင်၊ စောစောက ဝုန်းကနဲ မြည်သံမှာ သည်နေရာတွင် မြေပြိုသဖြင့် ပေါ်လာသည့် အသံဖြစ်သည်။

ထွက်ပေါက်မရှိတော့။

တစ်ခုတည်းသော ထွက်ပေါက်ပိတ်သွားပြီ။ ရှေ့တွင် မြေကြီးက ထုထည်ကြီးနှင့် ဖိထားသည်။ သူတို့လူသိုက်၏ အားဖြင့် သည်မြေကြီးကို မည်သည့် နည်းနှင့်မျှ မဖယ်ရှားနိုင်၊ ဖယ်ရှားစရာ လက်နက်လည်း မရှိ၊ နောက်က ရေကလည်း သည်အချိန်ဆို မြေညီထပ် ဥမင်သို့ရောက်ပြီ။ ရေလှိုင်းတို့၏ တဝေါဝေါ မြည်သံသည် ဥမင်ထဲတွင် ဟိန်းနေသည်။

"အဘ ဘယ်နှစ်နာရီ ရှိပြီလဲ" တစ်ယောက်က မေးသည်။

အဘ ဦးစံတင် ပခုံးတွင် စလွယ်သိုင်းထားသည့် အသေးစား စားပွဲတင် နာရီက ရေစိုသဖြင့် ရပ်နေပြီ။ အချိန်ကို မှန်း၍ မရတော့၊ သူတို့နောက်ဆုံး သိခဲ့သည်က ၁၂ နာရီ မိနစ် ၂၀။

ယခုမည်မျှ ကြာခဲ့ပြီနည်း။ ရှေ့က မိုင်းပြိုထားသည်။ နောက်က ရေလုံးလိုက်လာပြီ။ သည်နေရာတွင် ကြာကြာနေ၍ မဖြစ်၊ သည်အတိုင်း ကြာကြာ နေ၍ မဖြစ်၊ အပြင်က သိဖို့အရေးကြီးသည်။ သို့မှသာ ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့ လာနိုင်မည်။ သို့ရာတွင် အပြင်သို့ ထွက်စရာလမ်းမရှိ၊ မြေပေါ်မြေအောက်ဆက် သည့် တယ်လီဖုန်းလည်းမရှိ။

အဘ ဦးစံတင်က သတ္တိကောင်းသည်။ အတွေ့အကြုံရှိသည်။ ကြံ့ခိုင် သည်။ သို့ရာတွင် စဉ်းစားစရာ၌ နှေးကွေးသည်။ အရေးကိစ္စကြုံလျှင် ချက်ချင်း မ ဆုံးဖြတ်တတ်၊ သူတို့ ပိတ်မိနေကြပြီ။ မကြာခင် ရေရောက်လာတော့မည်။ လွတ် အောင် မကြံဖန်တတ်၊ မစဉ်းစားတတ်၊ သူတို့ ပိတ်မိနေပြီ။ သည်သတင်း ကို အပြင်သို့ရောက်အောင် နည်းလမ်းရှာမရ။

ရေက တဝေါဝေါ အော်၍ လာနေပြီ။သည်နေရာတွင် ကြာကြာနေ၍မဖြစ်၊ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း အပြင်သို့ သတင်းရောက်ရာ ရောက်ကြောင်းကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ငြင်းခုန်နေကြ သည်။ သို့ရာတွင် မည်သူ့စကားကို မည်သူမကမျှ နားမထောင်ကြ၊ ပြောမိ ပြောရာ၊ သန်မိသန်ရာ ပြောနေကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ စကားပြောသော စက်ရုပ် များနှင့် တူနေသည်။ ကိုယ်ပြောသည့် စကား ကိုပင် ကိုယ့်ဖာသာ နားလည်ဟန် မတူကြ။

“ကျွန်တော် တစ်ခုပြောမယ် ခဏငြိမ်ကြပါ” ကိုမြင့်က အသံအားလုံးကို လွှမ်းမိုးသွားအောင် အော်၍ ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှာ မြေပြိုပြီး လမ်းပိတ်နေပြီ။ နောက်က ရေက တက် လာပြီ။ ဒီနေရာမှာ ကြာကြာနေလို့ မရဘူး၊ ဒီနေရာကို ရေရောက်လာမှာပဲ။ အလွန်ဆုံး တစ်နာရီပဲကြာမှာပဲ၊ ဒီနေရာမှာ ဒီအတိုင်းထိုင်နေမဲ့အတူတူ ပလပ်စ် တူးလယ်ဗယ်ကို တက်နေရင် ကောင်းမယ်”

“အဲဒီကိုကော ရေမရောက်တော့ဘူးလား” တစ်ယောက်က မေးသည်။

“ရောက်တော့ ရောက်မှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် အမြင့်ဆိုတော့ အောက်ဥမင်တွေ မှာ မပြည့်မချင်း ဒီရေဟာ အမြင့်ကို တက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီနေရာမှာနေရင် မြန်မြန် ရေနစ်သေမယ်၊ ပလပ်စ်တူးလယ်ဗယ်ကို တက်နေရင် အချိန်ကြာကြာ နေပြီးမှ သေရမယ်၊ ဒီအတောအတွင်း မြေပြင်ကသိလို့ ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့ လာ ရင် အသက်ရှင်နိုင်တယ်၊ ဒီတစ်နည်းပဲရှိတယ်”

အားလုံးက သဘောတူသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့အားလုံးနောက်ကြောင်း ပြန်ကြသည်။ နံပါတ်နှစ်အထပ်သို့ တက်သည့် လမ်းဆုံတွင် ရေမရောက်သေး။

နံပါတ်နှစ်အပေါ်ထပ် ဥမင်ထိပ်ဆုံးသို့ ရောက်တော့ အားလုံးထိုင်ကြ သည်။ မောလည်း မောလှပြီ။ ဆာလည်း ဆာလှပြီ။ သူတို့ မိုင်းထဲပိတ်မိနေ သည်မှာ မည် မျှလောက် ကြာပြီမသိ။ နာရီလည်း ပျက်သွားပြီ။ နေ့နှင့်ညကိုလည်း ခွဲ၍မရတော့၊ ကျောတွင်သိုင်းထားသည့် ဘက်ထရီအိုးများလည်း ရေစိုကုန်သဖြင့် ပျက်စီးသွား

ပြီ။ ထပ်ပ်အုပ်မီးပွင့်များကိုလည်း ဖွင့်၍မရတော့၊ ဥမင်ထဲတွင် အမှောင် ထုသာ ကြီးစိုးနေသည်။

သူတို့အတွက် မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုသာ ရှိသည်။ မိုင်းထဲတွင် သူတို့ ပိတ်မိနေသည်ကို အပြင်ဘက်က စောစောစီးစီးသိ၍ ကယ်ဆယ်သည့် တစ်နည်းသာရှိသည်။ အပြင်ဘက်က ကယ်ဆယ်ရေးမလာလျှင် သူတို့ ဘာမျှမတတ်နိုင်၊ သည်နေရတွင်ထိုင်၍ သေမင်းရောက်အလာကို စောင့်ဖို့သာရှိသည်။

တချို့က ငိုသည်။ တချို့ သမ္မုဒ္ဒေရွတ်သည်။ တချို့က မြေအောက်ကဓာတ်ငွေ့ကြောင့် သတိမေ့နေကြပြီ။ ကျန်းမာရေး တောင့်တင်းသူများသာ ခံနိုင်တော့သည်။ သို့တိုင်အောင် အသက်ရှူ၍မဝ။

အဘဦးစံတင်က မျက်စိကိုမှိတ်၍ ဘုရားဂုဏ်တော်ကိုရွတ်နေသည်။

ကိုမြင့်က နံရံကိုမှီထားသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ကိုင်ရိုက်ထားသလို နာနေပြီ။ မောပန်းလှပြီ။ သို့ရာတွင် သူအားမလျှော့။ သူ့ကိုယ်သူ သည်အတိုင်းသေလိမ့် မည်ဟု မယုံကြည်။ ။

ထွက်ပေါက်ပိတ်နေတိုင်း ညည်းနေ၍မဖြစ်၊ ငိုနေ၍မဖြစ်။ စိတ်ဓာတ်ကျ နေရုံဖြင့် မပြီး။ ဘုရားတနေရုံဖြင့် မပြီး။

သူ့ဘဝတွင် ထွက်ပေါက်ပိတ်ခဲ့သည့်အကြိမ်တွေ တွေ့ခဲ့ဖူးလှပြီ။ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ ကျစဉ်ကတစ်ကြိမ်၊ အထိန်းသိမ်းခံရာမှ လွတ်စဉ်ကတစ်ကြိမ်။ သည်နောက်ပိုင်းတွင် ကိုဖေခင်နှင့် အတူ လူလျှော့ခံရစဉ်က တစ်ကြိမ်၊ စုစုပေါင်း သုံးကြိမ်ရှိပြီ။ ထွက်ပေါက်ပိတ်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို နာကြည်းသည်။ လူတွေ ကိုနာကြည်းသည်။ လောကကို နာကြည်းသည်။ နာကြည်း ခါးသီးသည့် ခံစားချက်ဖြင့် ထွက်ပေါက်ရှာတော့ ထွက်ပေါက်တွေ့တတ်သည်။ ယခု ကိုမြင့် သင်ခန်းစာယူတတ်ပြီ။

သည်တစ်ကြိမ်တွင် ထွက်ပေါက်ပိတ်ခြင်းကမူ စကားပမာမဟုတ် တကယ်ထွက်ပေါက်ပိတ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ အောက်တွင် ရေက တဝုန်းဝုန်း

အော်မြည်နေသည်။ လမ်းဆုံလောက်သို့ ရောက်လာပြီ။ မကြာခင် နံပါတ်နှစ်အပေါ်ထပ် ဥမင်သို့ ရောက်တော့မည်။ ရှေ့တွင် ဥမင်ပေါက်က မြေပြို၍ ပိတ်နေပြီ။ ဘယ်ကိုမျှ မသွားသာ။ အချိန်မီ ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့ ရောက်လျှင်

ရောက် မရောက်လျှင် သည်အတိုင်းလည်စင်း၍ အသေခံရုံမျှသာ ရှိသည်။ ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့ ရောက်ဖို့ဆိုသည်မှာလည်း မိုင်းထဲက သူတို့ထွက်ချိန်တန်၍ ထွက်မလာတော့ မြေပြိုသည်ကို သိမည်။ သည်အတွင်း မိုင်းပြိုကျနေသည်ကို မည်သူမျှသိမည်မဟုတ်။

သို့ရာတွင် သူဘာလုပ်နေရမည်နည်း။ ထွက်ပေါက်မရှိဘဲ ပိတ်၍ အသေခံ ရမည်လော။ သေလိုကသေ ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် ထွက်ပေါက်ရှာမည်လော။

ထိုနေ့ည ၁၁ နာရီမထိုးမီ၌ ဖိုးလှချိုသည် သူ့တယောအိုကလေးကို ကိုင်၍ မော်တော်ကားလမ်းမပေါ်က အုတ်တံတားတွင်ထိုင်သည်။ ဝတ္ထုလည်း မဖတ်ချင်၊ ကျားထိုးဖက် ကိုဖေခင်လည်းမရှိ စကားပြောဖက် ကိုမြင့်ကလည်း မိုင်းထဲဆင်းသွားပြီ။ ။

ပျင်းပျင်းဖြင့် တယောကိုဆွဲကာ မော်တော်ကားလမ်းမပေါ်က အုတ်တံတားသို့ ထွက်လာသည်။ အလုပ်သမား တန်းလျားတစ်ခုလုံး အိပ်မောကျနေပြီ။ မီးတွေ ပိတ်ကုန်ကြပြီ။ ၃-၄ အိမ်က မအိပ်သေး၊ မီးရောင်မြင်ရသေးသည်။ စကားပြောသံသဲ့သဲ့ကို ကြားရသည်။ တရေးနိုးတွင် ငိုလိုက်သည့် ကလေးငယ် ငိုသံ တစ်သံကိုလည်း ကြားရသည်။ ။

သူက အလုပ်သမား တန်လျားကို ကျောပေးပြီး နွားစွယ်တောင်ကို မျက်နှာမူ၍ထိုင်သည်။ သည်အုတ်တံတားတွင် သူထိုင်လျှင် နွားစွယ်တောင်ရိုး ကို မျက်နှာမူသည့်ဘက်တွင် ထိုင်မြဲ။ ။

ထိုညက လရောင်မရှိ ကောင်းကင်တွင် ကြယ်ပွင့်တို့သာ လက်နေကြသည်။ ပိုးကိုက်ထားသည့် ကတ္တီပါ ခြုံစောင်တစ်ထည် ဖြန့်ထားသည့်နှယ် ရှိသည်။ တောအုပ်များက ကြယ်ရိပ်တွင် ပျပျပေါ်နေသည်။ နွားစွယ်တောင်ရိုး မှ ညဥ့်ငှက်တစ်ကောင် အော်မြည်ကာ မြစ်သာမြစ်ဘက်သို့ ပျံသွားသည်။ ငှက်မြည်သံသည် တဖြည်းဖြည်း မှိန်၍ ပျောက်သွားသော ဂီတသံတစ်ခုကို အဝေးတွင် တဖြည်းဖြည်း ပျောက်သွားသည်။

နွားစွယ်တောင်ခြေရင်း ကျောက်မီးသွေးမိုင်းသို့ ဝင်သည့် ဗဟိုဥမင်ဝ တွင် တစ်ရာအား မီးကြီးတစ်ပွင့် ထိန်လင်းနေသည်။ ကျောက်မီးသွေးမိုင်းသို့ဝင် သည့် ဥမင်ဝသည် တိရစ္ဆာန်ကြီးတစ်ကောင် ပါးစပ်ကြီး ဟနေသည်နှင့် တူသည်။

အုတ်တံတားတွင် သူထိုင်ပြီး မကြာမီ ရုံးခန်းဘက်မှာ ၁၁ နာရီထိုးသံ ကြားရသည်။

အုတ်တံတားတွင်ထိုင်ပြီး ဆေးလိပ်ကို မီးညှိသည်။ တယောကို ကြိုးညှိ ၍ စမ်းသည်။

သိပ်မကြာလိုက်။

ဝုန်းခနဲ မြည်သံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည်။ အသံက ခပ်ဝေးဝေးက အသံဟု ထင်ရသည်။ မြစ်သာမြစ်ထဲဆင်း၍ ငါးခွဲသည့် ဗုံးသံလောဟု ထင်ရ သည်။ သို့ရာတွင် ချက်ချင်း သတိရလိုက်သည်။ သည်နေ့ည ငါးခွဲမည့်သူမရှိ။ | မနေ့တစ်နေ့ကပင် ငါးခွဲပြီးပြီ။ မြစ်ထဲတွင် မိုင်းဗုံးဖြင့် ငါးခွဲလျှင် သူလိုက်နေကျ၊ ထို့ကြောင့် ငါးခွဲ သည့် မိုင်းဗုံးသံ မဖြစ်နိုင်။

ကျောက်မီးသွေးမိုင်းထဲက အသံဖြစ်ရမည်။ ကေန္တ က ကျောက်မီးသွေး မိုင်းထဲတွင် တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ပြီ။ စဉ်းစား၍ သိခြင်းမဟုတ် သူ့ပကတိစိတ်က အလိုလို သိလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဖိုးလုချို တမတီးနိုင်တော့ ရုံးခန်းဆီသို့ လာကာ ရုံးခန်းတာဝန်ကျ ရဲဘော်ကိုခေါ်သည်။ နှစ်ယောက်သား စွယ်တောင်ခြေရင်းက ဥမင်ဝသို့ လာခဲ့သည်။

အောက်တွင် မိုင်းပြိုခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။ သည်နေ့ည ကိုမြင့်တို့၊ အဘဦးစံတင်တို့ အဆိုင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဖိုးလုချိုပို၍ စိတ်ပူသည်။ ။

ဥမင်ထဲသို့ နှစ်ယောက်သားဝင်ခဲ့ကြသည်။ တာဝန်ကျအလုပ်သမားရဲဘော်၏ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်ဖြင့် ရွံ့ဗွက်တွေက ထနေသည့် ဥမင်ထဲသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ သံလမ်းပေါ်တွင် မိုင်းကားကိုလည်း မတွေ့ရ။

အထဲသို့ တစ်ဖာလုံခန့် လျှောက်မိတော့ အနံ့တစ်မျိုးကိုရသည်။ စိုစွတ်စွတ်မြေနံ့နှင့် ဓာတ်ငွေ့ ရောနေသည့် အနံ့ဖြစ်သည်။ ကျောက်မီးသွေးမိုင်း အလုပ်သမားများ ကြောက်သည့် ဘလင်ဒြပ်ခေါ်သည့် ဓာတ်ငွေ့နံ့ဖြစ်သည်။ သုံးမရသဖြင့် ဘေးတွင် ပုံထားသည့် ကျောက်မီးသွေး အဖြုန်းများနှင့် ရေဆိုးရေပုပ် တို့ပေါင်းစပ်ရာက ပေါ်ထွက်လာသည့် ကာဘွန်မိုနောက်ဆိုဒ် ဓာတ်ငွေ့နံ့ဖြစ် သည်။ သည်အနံ့ကို သူမကြိုက် အထဲတွင် တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်ပြီထင်သည်။

နှစ်ယောက်သား အောက်ခံဘောင်းဘီကိုချွန်၍ လုံချည်များကို ချွတ်လိုက်သည်။ ထိုနောက် မျက်လုံးပေါက်ကလေးများကိုချန်ကာ ခေါင်းနှင့် မျက်နှာကို စည်းလိုက်သည်။ ကာဗွန်မိုနောက်ဆိုင်ဓာတ်ငွေ့ကို ကာကွယ်နိုင်သည်ဟု ပြောကြ သည်။ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ဖြစ်၍ လုပ်ရသော်လည်း ဘာမျှ မထူးခြား။

ရှေ့တိုးလာသည်နှင့်အမျှ ခါတ်ငွေ့က ပြင်းသည်ထက် ပြင်းလာသည်။ “ပြန်ဆုတ်မှထင်တယ် မဖြစ်ဘူး” အလုပ်သမားအဖော်က ပြောသည်။

“ကျုပ်တော့ ရှေ့ဆက်သွားချင်တယ်ဗျာ။ တစ်ခုခုဖြစ်ရင်လဲ စောစောစီး စီး သိရတာပေါ့”

ဖိုးလှချိုက လက်နှိပ်ဓါတ်မီးကို ယူကာ ရှေ့ကသွားသည်။ နောက်ထပ် ဥမင်တစ်ကွေ့ ကိုကျော်၍ နောက်တစ်ကွေ့ ကို တွေ့ လိုက်သည်။

ကုလားဘောင်ကျိုး အပိုင်းအစများ၊ မြေစိုင်ခဲများကို ပထမတွေ့ရသည်။ အထက်အောက်ကို လက်နှိပ်ဓါတ်မီဖြင့် ထိုးကြည့်တော့ ရှေ့တွင် သွားစရာ လမ်းမရှိတော့၊ မြေနံရံကြီးပိတ်နေပြီ။ မိုင်းပြိုကျတော့ လမ်းပိတ်သွားပြီ။

နှစ်ယောက်သား အပြေးထွက်လာခဲ့ကြကာ ဆိုင်ရာသို့ အကြောင်းကြား သည်။ ဆိုင်ရာက သံချောင်းခေါက်၍ အလုပ်သမားများကို စုသည်။ မီးသတ်ကား နှင့် ရေစုပ်စက်များကို အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် လုပ်ရသည်။

ပြိုကျ၍ ပိတ်နေသည့် မြေနံရံကြီးကို စိန်လွှန်ဖြင့် ဖောက်ရမည်။ အထဲက ရေများကို ရေစုပ်စက်များဖြင့် အပြင်ထုတ်ရမည်။ အချိန်မီ လုပ်မှ အထဲက အလုပ်သမားများ၏ အသက်ကို ကယ်နိုင်မည်။

ဖိုးလှချို စိန်လွှန်ကိုင်ကာ ရှေ့ဆုံးမှ ဝင်သွားသည်။

အပြင်မှအခြေအနေကို ဘာမှမသိရ။

နံပါတ်နှစ်အထက်ထပ်ဥမင်တွင် သူတို့ ရောက်နေသည်မှာ တစ်နာရီ လောက် ရှိပြီ။ ငိုသူကငိုသည်။ ကျိန်ဆဲသူ ကျိန်ဆဲသည်။ ဣတိပိသော ရွတ်သူ ရွတ်သည်။ ဂုဏ်တော် တစ်ထောင် စိပ်သူက စိပ်သည်။ တချို့က မေ့မြောလျက်။ တချို့က အင်အားကုန်ခန်းလျက်၊ ကာဗွန်မိုနောက်ဆိုက်ကြောင့် တချို့က မောဟိုက်စွာ အသက်ပြင်းပြင်းရှူလျက်။

သူ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

ထွက်ပေါက်မရှိဘဲ သည်အတိုင်း လည်စင်းခံမည်လော။ ထွက်ပေါက် တစ်ပေါက်ရှာမည်လော။

“အဘရေ အဘ” ကိုမြင့် အဘဦးစံတင်ကို လှမ်းခေါ်သည်။ ထူးသံမကြားရ။

“အဘ ဦးစံတင်”

“ကိုမြင့်လားဟေ့”

“ကျွန်တော် ပလပ်စ်ဝမ်းလယ်ဗယ်ကို တက်ချင်တယ်ဗျာ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“အဲဒီအထက်ဥမင်က နွားစွယ်တောင်ထိပ်ကိုပေါက်တယ် မဟုတ်လား”

“အေး ပေါက်တယ်ပြောတာပဲကွ၊ ငါလည်း အဆုံးအထိ မရောက်ဖူးဘူး။ လေမှုတ်သွင်းတဲ့ အပေါက်လို့ ပြောတာပဲ၊ လူသွားဖို့ သိပ်မလွယ်ဘူး၊ အထက် ရောက်တော့ ကျဉ်းသွားတယ်။ လူတစ်ကိုယ်စာ သာသာကလေးလောက်ပဲ ရှိမယ်”

“အဲဒီအပေါက်အတိုင်း ထွက်ပြီးအပြင်ကို သတင်းပို့မယ်ဗျာ၊ ထွက်လို့ ရရင် လဲရပေါ့”

အဘ ဦးစံတင်က ဘာမျှမပြော စဉ်းစားနေသည်။

“မလွယ်ဘူးထင်တယ်၊ ပလပ်စ်ဝမ်းလယ်ဗယ်ကို တက်ရင် ပထမဇီးရိုး လယ်ဗယ်ကို ပြန်ဆင်းရမယ်၊ ဇီးရိုးလယ်ဗယ်ကို ဆင်းပြီးမှ ပလပ်စ်ဝမ်းကို ပြန် တက်ရမယ်။ ဒီအချိန်လောက်ဆိုရင် ဇီးရိုးလယ်ဗယ်တစ်ထပ်လုံး ရေပြည့် လောက် ပြီ။

“ကူးလို့ ရရင် ကောင်းမယ်ဗျာ” ကိုမြင့်က စိတ်အားထက်သန်သည်။

“ကူးလို့ရမယ်ထားဦး၊ ပလပ်စ်ဝမ်းလယ်ဗယ်က ဥမင်ဝမှာတောင် သုံးပေ ပတ်လည်လောက် ကျယ်တာ အထက်တက်သွားရင် လူတစ်ကိုယ်စာသာသာပဲ ဆန့်မယ်။ ပြီးတော့ အောက်က ကာဗွန်မိုနောက်ဆိုက်တွေကလဲ အဲဒီကပြန်ထွက် မှာ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်”

“သွားကြည့်မယ်ဗျာ၊ မဖြစ်လဲ ပြန်ရုံပေါ့၊ ဒီအတိုင်း အသေခံတာထက် စာ ရင် တော်သေးတာပေါ့။ ကျွန်တော်တော့ လက်မလျှော့ချင်ဘူး။ ကဲ ကျွန်တော် သွားမယ် ဘယ်သူလိုက်မလဲ”

ကိုမြင့်က လှမ်းမေးသည်။ မည်သူမျှ မဖြေကြ၊ မျှော်လင့်စရာ သိပ်မရှိ။

“ကဲ ဘယ်သူမှ မလိုက်ရင် ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း သွားမယ်” ကို မြင့် ထိုင်ရာမှထ၍ မှောင်ထဲတွင် လျှောက်သည်။ “ဟုတ်တယ်ကွာ၊ ငါလိုက်မယ်၊ တစ်ခါအပြင် နှစ်ခါမသေနိုင်ပါဘူး”

အဘဦးစံတင်က နောက်ကထလိုက်လာသည်။ မြစ်သာမြစ်ထဲတွင် ရေနစ် စဉ် သူ့ကို ကယ်ဆယ်ခဲ့ပြီးကတည်းက ကိုမြင့်ကို တူရင်းသားရင်းလို ခင်နေ သည်။ ကိုမြင့်တစ်ယောက်တည်း သူစိတ်မချ။

အမှောင်ထဲတွင် မမြင်မစမ်း လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ ရွံ့ဗွက်ကို မနည်းရုန်း ရ သည်။ မြေညီထပ် ဥမင်လမ်းဆုံနားသို့ ရောက်နေပြီ။ ရေသံများကို တဝေါဝေါ ကြားနေရသည်။

“ရေတွေပြည့်နေပြီထင်တယ်”

အဘဦးစံတင်က ကြောက်တတ်သည်။ မြစ်သာမြစ်ထဲ ရေနစ်ခဲ့သည်ကို သူ မမေ့။

“ကျွန်တော် ဆင်းကြည့်မယ်ဗျာ”

ကိုမြင့်ရှေ့က ဆင်းကြည့်သည်။ ရေက ရင်ခေါင်းလောက် ရှိသည်။

“သိပ်တော့ မနက်ဘူးဗျ။ ရင်ခေါင်းလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ဘယ့်နှယ်လဲ လိုက်ရဲပါ့မလား”

ကိုမြင့်က ရှေ့ကဆင်းသွားသည်။ အဘဦးစံတင်က နောက်ကလိုက်

တွေ့ပြီ၊ ကိုမြင့်က ဥမင်ပေါက်ကို လှမ်း၍ တွယ်တက်သည်။ အထက်ကို

ဆွဲတင်သည်။ သုံးပေးပတ်လည်လောက်သာ ရှိသည့် ဥမင်ထဲတွင် လေး ဘက် သွား၍ တက်ခဲ့ကြသည်။ ။

“ဟေ့ ကိုမြင့် ခဏနေဦး” ဦးစံတင်က နောက်က လှမ်းခေါ်သဖြင့် ကိုမြင့် ရပ်နေသည်။

“ဘာလဲ”

“ရှေ့ကျရင် ကွေ့တွေရှိတယ်၊ မင်းသိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ကလိုက် ခဲ့။ တိုင်တွေကိုဝင်တိုက်ရင် ဒေါက်တွေပြုတ်ပြီး မင်းပိနေလိမ့်မယ်”

အဘဦးစံတင်က ကိုမြင့်ကို ရှေ့ကတက်ခွင့်မပေးဘဲ သူရှေ့ကတက် သည်။ ရှံ့တွေကချောသည်၊ ခတ်ငွေ့နံ့က မွှန်နေသည်။ ချော်၍ အောက်သို့ပြန် ပြန်ကျသဖြင့် မြေစိုင်ခဲ၊ ကျောက်ခဲ စသည့်တွေ့ ရာအဖုအထစ်ကို လှမ်းတွယ်၍ တက်ရသည်။ ဒူးတွေ၊ တံတောင်တွေ၊ ရင်ဘတ်တွေ ပွန်းကုန်ပြီ။

သည်လိုနှင့် ကိုက်ငါးဆယ်ကျော်လောက် သွားမိတော့ ကိုမြင့်ရှေ့ အမှောင်ထဲက ဝုန်းခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ မြေကြီးတွေ ပြိုကျလာသည်။ အဘ ဦးစံတင်၏ အော်သံကိုလည်း ကြားလိုက်ရသည်။ မြေစိုင်ခဲများသည် မိုးသီး မိုးပေါက်ပမာ သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ဒလဟောကျလာသည်။

| ကိုမြင့် အလန့်တကြားဖြင့် ဘေးကနံရံကို စမ်းကြည့်သည်။ ကျောက်သားနံရံကြီး စိန်လွန်နှင့်သာ ဖောက်၍ ရနိုင်မည့် ကျောက်ကမ္ဘာယံကြီး။

တဝုန်းဝုန်းပြိုကျနေသည့် မြေစိုင်ခဲ၊ ကျောက်ခဲတွေကြားက ကိုမြင့်ရှေ့ သို့ တက်လာသည်။ အမှောင်ထုထဲတွင် ဘာမျှမမြင်ရ အဘ ဦးစံတင်ကို အော်ခေါ်သည်။ သူ့ခေါ်သံသည် တဝေါဝေါ ပြိုဆင်းနေသည့် ကျောက်ခဲသံများ ကြားတွင် ပျောက်သွားသည်။

အဘဦးစံတင်ထံမှ ဘာသံမျှ မကြားရတော့။ အဘဦးစံတင်သည် ပြိုကျ သွားသည့် မြေပိုင် မြေခဲများအောက်တွင် ရောက်သွားပြီ။

ကိုမြင့် ရှေ့ဆက်၍ တက်မရ၊ ထို့ကြောင့် အောက်သို့ ပြန်ဆင်းသည်။

အလာတုန်းက နှစ်ယောက်။ ယခုပြန်ဆင်းတော့ အဘဦးစံတင် ကျန်ခဲ့ ပြီ။ သူ့ကို စိတ်မချသည့် ဦးစံတင်၊ သူရှေ့က တက်မည်ဆိုပြီး တက်သွားသည့် အဘဦးစံတင်၊ ယခုမရှိတော့ပြီ။ ။

မြစ်သာမြစ်ထဲတွင် ရေနှစ်တုန်းက အဘဦးစံတင်ကို သူ ကယ်ခဲ့သည်။ ယခုမိုင်းထဲ ရောက်တော့ အဘဦးစံတင်က ရှေ့ကဝင်အသေခံသွားခဲ့သည်။ ရေကို ကြောက်သော အဘ ဦးစံတင်သည် မြေကြီးကိုတော့ မကြောက်။ သူ ရှေ့က ရဲရဲ သေပြသွားပြီ။

ထိုစဉ် ကိုမြင့် အထက်အမိုးသည် ညွတ်ကျလာကာ ဝုန်းခနဲ ပြိုကျလာသည်။ ကြောက်သား နံရံများသည် သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ ပိကျလာသည် ထင်ရ သည်။ လေးလံလှသော ကုလားဘောင်ကြီးသည် သူပေါင်ပေါ်သို့ ကျလာသည်။

တကယ်မှောင်သွားပြီ။ ဥမင်ထဲတွင်သာ မှောင်သည်မဟုတ်။ သူ့ရင်ထဲ တွင်လည်း မှောင်သွားပြီ။ ထိုနောက် ဘာမှမသိတော့။

မျက်လုံးကိုဖွင့်ကြည့်သည်။

မည်သည့်နေရာမှန်း သူမသိ၊ မည်သူတွေမှန်း သူမသိ၊ ဝိုးတိုးဝါးတား၊ လွန်ခဲ့သည့် သုံးရက်ခန့်က မိုင်းပြို၍ ပိခဲ့သည်။ ဥမင်ကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲ တွင် မေ့မြောနေသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ကျောက်ခဲတွေ၊ ရွှံ့ ခဲတွေ အောက်တွင် ပိနေသည်။ ရေကလည်ပင်းထိ မြုပ်နေခဲ့သည်။

ဖိုးလုချိုအပါအဝင် သူ့ ရဲဘော်များက နှစ်ဆယ့်လေးနာရီလုံးလုံး သူ့ကို ရှာ၍ မြေကြီးအောက်မှ ဆွဲထုတ်ခဲ့ရသည်။ ကလေးမြို့ဆေးရုံ၊ ထိုမှတစ်ဆင့် မန္တလေးဆေးရုံသို့ ပို့သည်။

မန္တလေးဆေးရုံကြီးအရေးပေါ်ခွဲစိတ်ခန်းသို့ သူရောက်သည့်အချိန်၌ ဘယ်ဘက်ခြေထောက်တစ်ခုလုံး ပုပ်ပွရောင်ကိုင်းနေပြီ၊ မည်သည်က တင်ပါး၊ မည်သည်က ခြေထောက်ဟု ခွဲ၍မရချင်တော့။ အရေခွံတွေ စုတ်ပြဲပြတ်သတ် ကာ အဆီပြင်ကြီးလို ဖြစ်နေသည်။ သုံးရက်လုံးလုံး ဆီးတစ်စက်မှမသွား၊ တစ်ချက်မှ သတိပြန်မရ၊ သွေးပေါင်ချိန်က ကြောက်ခမန်းလိလိ တက်နေသည်။ အလွန်စိုးရိမ် နေရသည့် အခြေအနေမျိုး ဖြစ်သည်။

မိုင်းပြို၍ မြေကြီးပိသည့် ကိစ္စမျိုးတွင်အသေအပျောက်နှုန်း အလွန်များသည်။ ပျက်စီးသွားသော ကလာပ်စည်းအမျှင်များသည် တဖြည်းဖြည်း ရီဆွေးလိုက်လာပြီး တစ်ကိုယ်လုံးကို အဆိပ်အတောက်များ ပျံ့နှံ့လာစေသည်။ သို့ဖြင့် ကျောက်ကပ်၏ အလုပ်လုပ်မှုကို ရပ်ဆိုင်းစေသည်။

မန္တလေးဆေးရုံကြီးသို့ ကိုမြင့်ရောက်နေသည့် သတင်းကို ပထမကြားလာသူက စုစုဖြစ်သည်။ စုစု၏ အစ်ကိုတစ်ယောက်က မန္တ ဆေးရုံကြီးတွင် ခွဲစိတ်မှုဆရာဝန်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

သည်တုန်းက အေးမတို့အမေက ဘယ်ဘက်မျက်လုံးမှ တိမ်ကိုခွဲဖို့ မန္တလေးဆေးရုံတွင် ရောက်နေသည်။ အေးမနှင့် တိုးလည်း မန္တလေးသို့ အမေ့ကိစ္စအတွက် ရောက်နေကြသည်။ စုစု တိုးတို့အမေ မျက်စိခွဲသည်ကို လာမေးရင်း သည်သတင်းကို ဖောက်သည်ချသဖြင့် အေးမတို့ သိရခြင်း ဖြစ်သည်။

အေးမက လူနာကို ကြည့်ချင်သည်။ တိုးကလည်း ကြည့်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် ကြည့်ခွင့်မရ။ စုစုတို့အိမ်သွားရင်း သူ့အစ်ကိုနှင့်တွေ့သည်တွင်

ပြန်ပြောသဖြင့် အခြေအရပ်ရပ်ကို သူတို့တစ်တွေ သိရခြင်းဖြစ်သည်။

ခွဲစိတ်ဖက်ဆရာဝန်က ကြုံတောင့်ကြုံခဲကိစ္စဖြစ်၍ စိတ်အားထက်သန်နေသည်။ သူတို့ကို မမောမပန်း ရှင်းပြသည်။

"ဒဏ်ချက်ကပြင်းတော့ ဘယ်ဟာကိုစပြီး အရင်ကုရမှန်း မသိဘူး၊ ဒါနဲ့ ဆရာကြီးတွေထိုင်ပြီး စဉ်းစားကြတယ်၊ ခွဲစိတ်မှုဘက်ကရော ဆီးရောဂါကု ပါရဂူတွေရော အစုံပဲ။ သေသေချာချာ စဉ်းစားပြီးတော့ ပထမဆုံးသွေးထဲမှာ ရောက်နေတဲ့အဆိပ်တွေကို ကျောက်ကပ်အတုနဲ့ ထုတ်ယူမယ်။ ခြေထောက်က ပြည်တွေ အဆိပ်ဖြစ်နေတဲ့ သွေးတွေကို ခွဲထုတ်ယူမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။ ဒါကို ပထမကုနိုင်မှ ကျန်တာတွေကုလို့ရမယ်၊ ဒါကိုအရင်မကုဘဲ တခြားဟာတွေ

လျှောက်နေရင် သေမှာပဲ၊ သူ့ကလာပ်စည်းအမျှင်တွေက ပျက်စီးနေတော့ အခြေအနေ သိပ်မလှဘူး။ ဒီကောင်တွေ ပျက်စီးတော့ ကျောက်ကပ်အလုပ် မလုပ်ဘူး၊ ကျောက်ကပ်အလုပ်မလုပ်တော့ ဆီးမသွားဘူး၊ ဆီးမသွားတော့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ အဆိပ်အတောက်တွေ အညစ်အကြေးတွေ ပျံ့နေတယ်၊

ဒါကြောင့် ဒီကောင်တွေကို အရင်ရှင်းပစ်ရမယ်၊ ကျောက်ကပ်တုနဲ့ ထုတ်ပစ်ရမယ်၊ ဒီတော့မှ သွေးထဲမှာ အဆိပ်အတောက်တွေ နည်းသွားမယ်"

သို့ရာတွင် သည်မျှနှင့်မပြီး၊ ဒဏ်ရာတွေက ပြင်းသည်။ ခန္ဓာကိုယ်က ဒဏ်ရာများကို နေ့စဉ်ဆေးထည့်၍ ပတ်တီးစည်းသည်။ ကြွက်သားများက အကောင်းပကတိ နီရဲလတ်ဆတ်သည်။ သို့ရာတွင် နောက်တစ်နေ့ ပတ်တီးဖြည်လိုက်သောအခါ၌ မနေ့က အကောင်းပကတိရှိသော ကြွက်သားများသည် နီရဲခြင်းမရှိတော့ ညိုမည်း၍ ပုပ်လိုက်လာကြသည်။ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း မမြင်နိုင်

သော နေရာတွင် ကလာပ်စည်းအမျှင်တွေ ပျက်စီးလာနေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးကို ပျံ့လာလေသည်။ ကျောက်ကပ်ချို့ယွင်းနေပြီ၊ ဆီးသွား၍မရတော့၊ ခန္ဓာကိုယ်ထဲ တွင် ပျံ့နှံ့နေသည့် အဆိပ်များကို ကျောက်ကပ်တုကိုချည်း အားကိုး၍ မရတော့။ ပုပ်သိုးပျက်စီးသွားသော ကလာပ်စည်းအမျှင်များကို ခွဲထုတ်ဖယ်ရှားပစ်ရမည်။

"ပျက်စီးသွားတဲ့ တစ်သျှူးတွေကို ထုတ်ပစ်လိုက်တော့ ဆီးအတွက် စိတ်ချသွားရပေမယ့် ခြေထောက်က ဒဏ်ရာကြီးက သိပ်ပြင်းလို့ခြေထောက်ကြီးတစ်ခုလုံး ဖူးဖူးရောင်နေတယ်။ သွေးတွေသိပ်ထွက်ပြီး တချို့နေရာတွေမှာ အသား မရှိတော့ဘဲ အရိုးတွေပေါ်နေတယ်၊ အဖျားက တစ်ရာ့လေးတစ်ရာ့ငါး ဖြစ်ပြီး ငန်းဖမ်းနေတယ်၊ ခြေထောက်က သွေးဆိပ်က တစ်ကိုယ်လုံးကို ပျံ့သွား မှာ စိုးရ

တယ်၊ ခုထိတော့ ဘာမှ မလုပ်ရသေးဘူး၊ ဆရာဝန်ကြီးတွေ သမားတော် ကြီးတွေ စဉ်းစားနေကြတုန်းပဲ”

“ဒါဖြင့် ခြေထောက်ကို ဖြတ်ရမယ်ပေါ့” စုစုက မေးသည်။

“ဖြတ်ရလိမ့်ထင်တယ်” တိုးက ရှိုက်လိုက်သည်။

“လူနာရှင်ကတော့ ဖြတ်ပါလို့ပြောတာပဲ”

“လူနာရှင်က ဘယ်သူပါလဲဆရာ” တိုးက မရဲတရဲ မေးသည်။

“သစ်ချောက်မိုင်းက သူ့သူငယ်ချင်းပဲ၊ အဲဒီလူက အဖေလဲ မရှိဘူး၊ ဆွေမျိုးသားချင်းလဲ မရှိဘူးတဲ့၊ ခုတော့ အဲဒီလူနာကို စောင့်နေတာပဲ”

နောက်တစ်နေ့တွင် စုကိုခေါ်ကာ အေးမရော တိုးပါ လူနာရှင်ဆိုသူ ကို သွား၍ တွေ့သည်။ လူနာရှင်က သူ့ကိုယ်သူ လှချိုဟု မိတ်ဆက်သည်။

ဖိုးလှချိုက အကြောင်းစုံပြောပြသည် လူနာ၏ ခြေထောက်ကို မဖြတ်ဘဲ ကု မည်ဟု ဆရာဝန်ကြီးများက ဆုံးဖြတ်ကြောင်း ယနေ့ပင် ခြေထောက်မှ သွေးဆိပ် တက်၍ ပုပ်သိုးသွားသော ကြွက်သားများကို ခွဲထုတ်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြော ပြသည်။

သိချင်လှပြီ၊ နောက်တစ်နေ့တွင် ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဖိုးလှချိုကို သွားတွေ့ ပြန်သည်။

“ခြေထောက်ကတော့ မဖြတ်ရတော့ဘူးလို့ ပြောတာပဲ။ ဒါပေမယ့် အခြေအနေ သိပ်မကောင်းသေးဘူး။ အဖျားက မကျဘူး၊ ပြင်းတယ်၊ အသက်ရှူ မြန်တယ်၊ ဓာတ်မှန်ရိုက်ကြည့်တော့ အဆုတ်ထဲမှာ ရေဝင်နေတယ်၊ နမိုးနီးယား ဝင်နေတယ်လို့ပြောတယ်”

ဖိုးလှချိုက တတ်သလောက် မှတ်သလောက် ပြန်ပြောသည်။ သူ့မျက် နှာ က ညှိုးနေသည်။

“ကျောက်ကပ်ရောဂါနဲ့ လူနာမှာ ကျောက်ကပ်ကို ပြန်ကုလို့ရနိုင်ပေမယ့် အားသိပ်နည်းတော့ တခြားရောဂါပိုးတွေ ဝင်လာနိုင်တယ်တဲ့”

အမေ့ကိုမူ ကိုမြင့်အကြောင်း အသိမပေး၊ မျက်စိခွဲပြီး၍ သည်အကြောင်း ကို သိရလျှင် အမေစိတ်မကောင်း ဖြစ်မည်၊ အမေမျက်စိခွဲပြီး၍ မုံရွာကို ပြန် ရ

တော့မည်။ ယခုအထိ လူနာကို တစ်ခါမျှ မမြင်ရသေး၊ လူနာကို ကြည့်ချင်သေးသည်။ သို့ရာတွင် ကြည့်ခွင့်မရ။

ဆရာမတွေ အလစ်တွင် ဖိုးလှချိုက လိုက်ကာဖြင့် ကွယ်ထားသည့် ကုတင်တစ်ခုဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။

"ကြည့်ရုံပဲနော်" ဖိုးလှချိုက တိုးတိုးပြောသည်။

လူကိုမမြင်ရ။ မျက်နှာကို မမြင်ရ၊ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ခေါင်းတစ်ခုလုံး ပတ်တီးတွေ စည်းထားသည်။ မျက်လုံးကလေး နှစ်လုံးကိုသာ ပေါ်နေသည်။

တိုးက အသံမထွက်အောင် ကြိတ်၍ ရှိုက်ရင်း ကုတင်အောက်ကြမ်းပြင်တွင် ဒူးထောက်၍ ထိုင်သည်။ ကုတင်စွန်းတွင် ခေါင်းတင်၍ ငိုသည်။ အေးမက မျက်ရည်တွေတွေစီးကျရင်း ကိုမြင့်ကိုငေးကြည့်နေသည်။

ကိုမြင့်က မျက်လုံးတစ်ချက် ဖွင့်ကြည့်ပြီး ပြန်မှိတ်သွားသည်။ မည်သူမည်ဝါဟု မှတ်မိဟန်မတူ။

"အေးမကို ခွင့်လွှတ်ပါ အစ်ကိုရယ်၊ အေးမကို ခွင့်လွှတ်ပါ"

အေးမက တဖွဖွရွတ်သည်၊ အသံမထွက်၊ သူ့နှုတ်ခမ်းများသည် တရွရွ တုန်နေကြသည်။

(၄၀)

လင်းကတောရွာကို ကျော်တော့ မှောင်နေပြီ။

လမ်းက သဲထူသည်။ ဂျစ်ကားနီနီရဲရဲကလေး ပင်ပန်းကြီးစွာ ရုန်းရသည်။ လှည်းလမ်းကြောင်းများက နက်သဖြင့် လှည်းလမ်းတွေပေါ် ခွမောင်းရသည်။ ထို့ကြောင့် ခရီးမတွင်။ ။

သည်ခရီးကို သူမသွားချင်၊ အထူးသဖြင့် နေလင်းအောင်၏ ဂျစ်ကားနှင့် ဆိုတော့ ပို၍ မလိုက်ချင်၊ ကိုထွန်းအောင် သတ်မှုပြီးကတည်းက ဦးမြမင်း၊ နေလင်းအောင်တို့ကို ရွံမုန်းနေသည်။ ကိုမြင့်ကို ရန်ရှာမည်တကက်ကဲလုပ်တော့ ပို၍ ရွံမုန်းသွားသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့အနှောင်အဖွဲ့က မလွတ်သေး၊ သူ့ဖာသာ သူလွတ်လွတ်လပ်လပ် လုပ်ကိုင်စားသောက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။

ဦးမြမင်း၊ နေလင်းအောင်တို့နှင့် အလုပ် လုပ်ရခြင်းသည် ကျားမြီးကို ဆွဲရသည်နှင့် တူသည်။ အတူလိုက်သွား၍လည်း မဖြစ်၊ ချက်ချင်း လက်လွှတ်လိုက်၍လည်းမဖြစ်။

အတူလိုက်သွားလျှင် တစ်နေ့နေ့တွင် မုချသူကျားစာဖြစ်ရတော့မည်။ ယခု သူ့ရှေ့တွင်ပင် နေလင်းအောင်တို့က လူတစ်ယောက် ကျားစာကျွေးပစ် လိုက်ကြပြီ။

ကိုထွန်းအောင် သတ်မှုတွင် ရဲက တရားခံကို ဖမ်းမိသည်။ တရားခံက နေလင်းအောင်၏တပည့် ဆားထုံး၊ ဆားလင်းကြီး နယ်သား ဖြစ်သည်။ နေလင်းအောင်၏ တပည့်ဖြစ်ကြောင်း ရဲကလည်း အသိ၊ တစ်မြို့လုံးအသိ။

တရားခံက သူ့အလိုအလျောက် သတ်သည်ဟု ဖြောင့်ချက်ပေးသည်။ တရားခံ တစ်သက်တစ်ကျွန်းကျသည်။ သို့ရာတွင် နေလင်းအောင်တို့၊ ဦးမြမင်းတို့ ဘာမှုမဖြစ်၊ နေလင်းအောင်ကို ရဲက မသင်္ကာမှုဖြင့် ခေတ္တဖမ်းသည့်တိုင်၊ သက်သေထင်ရှားမရှိသဖြင့် လွှတ်ပစ်လိုက်ရသည်။နေလင်းအောင် သူ့အလုပ်ကို သူ ဆက်လုပ်မဲ၊ ဘိန်းဖြူရှူမြဲ၊ မိန်းမပွေမြဲ။ သူ့ဘဝသည် ဘာမှုမပြောင်း၊ ယခင်ကထက်ပင် ရဲတင်းကာ ယခင်ကထက် ပင် ချမ်းသာလာသေးသည်။ ။

အေးမ ကံကောင်းနေသေးသည်။ နေလင်းအောင် မိန်းမပွေသော်လည်း ယခုအချိန်အထိ သူ့ကို လက်ဖျားနှင့် မတို့ရဲ။ အဘယ့်ကြောင့် နေလင်းအောင်သည်မျှ စည်းစောင့်နေသည်ကို သူမသိသော်လည်း သည်အတွက်တော့ နေလင်းအောင်ကို ကြံဖန်ကျေးဇူးတင်ရသည်။ သူကလည်း နေလင်းအောင် မစရဲအောင် ဣန္ဒြေမပျက်နေသည်။ စည်းနှင့်ကမ်းနှင့်နေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးဘက်မှ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း ရှိကြသည့်တိုင် တစ်ခါတွင် ကိုမြင့်က အထင်လွဲခဲ့ဖူးသည်။ ကိုမြင့်ကသာမက မာလာကလည်း အထင်လွဲခဲ့ဖူးသည်။

သည်တုန်းက ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် နေလင်းအောင် သူတို့အိမ်သို့ ရောက်နေသည်။ အမေလည်းမရှိ၊ တိုးလည်းမရှိ၊ သူတို့နှစ်ယောက်သာ ရှိသည်။ နေလင်းအောင်က ကိုထွန်းအောင် အသတ်ခံရသည့် ကိစ္စတွင် သူနှင့် ဘာမှုမပတ်သက်

ကြောင်း အေးမကို ရှင်းပြနေခြင်းဖြစ်သည်။ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောရမည့် စကားမဟုတ်သဖြင့် နှစ်ယောက်သား ခေါင်းချင်းဆိုင်လျက် ဖြစ်နေသည်။ အေးမက မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် နောင် သူတို့လုပ်ငန်းတွင် မပါလိုတော့ကြောင်း ပြောပြသည်။

ထိုစဉ် အိမ်ရှေ့တွင် မာစီဒီကားနက်ကြီး ထိုးဆိုက်သည်။ ကိုငွေမောင်း က တံခါးဖွင့်ပေးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မာလာကားပေါ်မှ ဒေါသတကြီး ဆင်းလာသည်။ တစ်လှမ်းချင်း လာသည်ဟု မထင်ရ၊ ခုန်ပျံ၍ အိမ်ပေါ် ရောက်လာသည့်နှယ် ထင်လိုက်ရသည်။

ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ စကားပြောနေကြသည့် နေလင်းအောင်နှင့် အေးမတို့ကို မြင်ရတော့ ယမ်းပုံမီးကျသည့်နှယ် မာလာ့ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲထွက်လာသည်။

“ကဲ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မိတာကို မုံလာဥလုပ်ချင်သေးသလား၊ ဘာပြောဦးမလဲ”

မာလာက အပေါက်ဝမှ ခါးထောက်၍မေးသည်။ သူ့မျက်နှာက ရှုံ့မဲ့နေသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ဘာမျှ မပြောနိုင်။ အံ့အားသင့်နေကြသည်။

“ဒီကလဲ မိန်းမဆိုရင် အသေရရ အရှင်ရရဆိုတဲ့ဟာမျိုး၊ ဟိုဟာမကလဲ မယားကြီး ငုတ်တုတ်နဲ့ လူကိုတောင် ချမ်းသာမပေးဘူး၊ ယောကျ်ားဒီလောက်ရှားလို့ဟင်”

မာလာပါးစပ်က အယုတ္တ၊ အနတ္တတွေ ထွက်လာသည်။ ကိုယ့်ကိစ္စနှင့် ကိုယ် စိတ်ရှုပ်နေရသည့်အထဲ ယိုးစွပ်ခံရသဖြင့် အေးမ စိတ်ဆိုးသည်။ သူ့ရင်ထဲ က ဒေါသသည် ရေကာတာကျိုးသလို ဒလဟော ဖွင့်လာသည်။

“နင် စကားပြောရင် ကြည့်ပြောပါ”

“ကြည့်ပြီးမှ ပြောတာတဲ့၊ မျက်စိနဲ့ မြင်ရလို့ ပြောတာ၊ သူများလင်ကိုတောင် ကြောင်တောင်နှိုက်တဲ့ ကောင်မ”

အေးမရင်ထဲက မီးတောင်သည် ဝုန်းခနဲ ပေါက်ကွဲသွားသည်။ မည်သို့ မည်ပုံ ရောက်သွားသည်မသိ၊ မာလာ့အနားသို့ ရောက်သွားသည်။ မာလာ၏ ပါးပြင်ကို နှစ်ချက်ဆင့်၍ ရိုက်သည်။ ပါးစပ်ကလည်း ကက်ကက်လန်အောင် ရန်တွေ့သည်။

သည်တော့မှ နေလင်းအောင် သတိရကာ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားကို ဝင်သည်။

“ပိုက်ဆံမရှိပေမယ့် စော်ကားတာကို ခံမယ် ထင်သလား၊ နင် ငါ့ကို စော်ကားမော်ကားပေါင်း များလှပြီ။ အရင်တုန်းကလဲ ငါ့ ပါးကို တစ်ချက်ချခဲ့ဖူးတယ်၊ ခုလဲ မဟုတ်မတရား စွပ်စွဲတယ်၊ ဒါကြောင့် နင့်ပါးကို နှစ်ချက်ပြန်ချ တယ်၊

နင်ဘာလုပ်ချင်သလဲ၊ ဒီမှာဟေ့ ယောကျ်ားလိုချင် နှင့်ယောကျ်ားမှ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြည့်လို့ သိရဲ့လား၊ ဒါမျိုး လာမစော်ကားနဲ့”

ဒေါသကြောင့် အေးမ တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ မာလာကလည်း ပြန်ပြောသည်။ သို့ရာတွင် ဘာတွေပြောမှန်းမသိ၊ သူမကြား။

နေလင်းအောင်က မာလာကို ပြန်ခေါ်သည်။ မာလာ ငိုယိုလျက် ပါသွားသည်။ ။

သည်ကတည်းက နေလင်းအောင်နှင့် ခပ်တန်းတန်း ဖြစ်သွားသည်။ နေလင်းအောင်ကလည်း ယခင်ကလို မကြာခဏ မလာတော့ အလာကျဲသွားသည်။

သည်နေ့ တော့ အေးမ ရေစကြိုသို့ နေ့ချင်းပြန်သွားစရာ ကိစ္စတစ်ခုရှိသည်။ ပြင်ဆင်နေစဉ် နေလင်းအောင် ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် ရောက်လာသည်။ သူက ပခုက္ကူသို့ သွားမည်။ ကားကြုံသဖြင့် လိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်သည်။

အေးမက မလိုက်ချင်၊ ကိုယ့်ဖာသာကိုယ် ဘတ်စ်ကားနှင့် သွားချင်သည်။ သို့ရာတွင် အမေက ကားကြုံသည့်အတူတူ လိုက်သွားရန် ပြောသဖြင့် လိုက်လာ ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မာလာနှင့် ရန်ဖြစ်ခဲ့သည့်ကိစ္စကို ဘာမျှ သိပုံမရ။

ထို့ကြောင့် အေးမ မလိုက်ချင် လိုက်ချင်ဖြင့် လိုက်ခဲ့သည်။ နာရီပြန် တစ်ချက်လောက်တွင် ရေစကြိုသို့ရောက်သည်။ အေးမကို ရေစကြိုတွင်ချပြီး နေလင်းအောင် ပခုက္ကူသို့ တက်သွားသည်။ ညနေလေးနာရီလောက်ကျမှ ရေစကြို သို့ ပြန်ရောက်လာကာ အေးမကို ဝင်ခေါ်သည်။

“စောင့်နေရတာ တော်တော်ကြာပြီလား” နေလင်းအောင်က ဂျစ်ကားကို ရှေ့တွင်ထိုးရပ်ရင်း မေးသည်။ “သိပ်မကြာသေးပါဘူး”

“ကိစ္စလေးမပြတ်သေးတာနဲ့ နဲနဲကြာသွားတယ်။ ပြီးတော့ ကျောက်လှေကားက ထန်းရည်ကောင်းတယ်လို့ နာမည်ကြီးလို့ ဟဲဟဲ”

နေလင်းအောင် ပါးစပ်က ထန်းရည်နံ့ ထွက်နေသည်။ ဂျစ်ကားရှေ့ခန်း ထိုင်ခုံတွင် ထောင်ထားသည့် အရက်ပုလင်းကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

တစ်လမ်းလုံး စကားများများ မပြောဖြစ်ကြ။ တစ်ချက်တစ်ချက်မှသာ စကားပြောဖြစ်ကြသည်။

လင်းကတောရွာကို ကျော်တော့ မှောင်စပြုနေပြီ။

ခရီးသုံးပုံတစ်ပုံလောက်သာ ရှိသေးသည်။ ညကိုးနာရီလောက်မှ မုံရွာကို ရောက်မည်။ အမေစိတ်ပူနေမည်ကို အေးမ မြင်ယောင်သည်။

ကိုမြင့် မန္တလေးဆေးရုံသို့ ရောက်သည်မှာ သုံးလလောက်ရှိပြီ။ တစ်လ တစ်ခေါက်တော့ သူ့ထံမှန်မှန်ရောက်သည်။ တိုးလည်း အမြဲတမ်းပါသည်။ ကိုမြင့် က ဒုက္ခခံ၍ မလာရန် ပစ္စည်းတွေ ဘာတွေ မယူခဲ့ရန် တဖွဖွ ပြောသည်။ သို့ရာတွင် အေးမတို့ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်က နားမထောင်။ အမေကလည်း လက်မခံ။ လဆန်းတိုင်း မန္တလေးသို့ အသွားခိုင်းသည်။ ကိုမြင့် အခြေအနေက ပြန် ကောင်းနေပြီ။ ခြေထောက်လည်း မဖြတ်ရတော့၊ သို့ရာတွင် ခြေထောက် အကြော များ ပြန်၍ ရှင်သန်လာအောင် အကြောဌာနတစ်ခုတွင် နေရမည်။ လမ်း ကောင်းကောင်း မလျှောက်နိုင်သေး။

ကိုမြင့်ဆေးရုံကဆင်းလျှင် မုံရွာသို့ ခေါ်ရမည်။ အနားယူခိုင်းရမည်။ မချစ် မေတို့ ကုန်ခြောက်တန်းတွင် ဈေးဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်ဝယ်မည်။ အမေ လည်း မျက်လုံးနှစ်ဘက်စလုံးခွဲပြီးပြီ။ နောက်တစ်နှစ်ဆိုလျှင် တိုးလည်း ဘွဲ့ ရတော့ မည်။

မည်သူမျှ ငဲ့စရာမလိုတော့၊ သူနှင့် ကိုမြင့်တို့ အနာဂတ်ခရီးသည် ဖြောင့်ဖြူး နေပြီ။

သူ့အတွေးများသည် အမေ့ဆီသို့ ရောက်သွားပြန်သည်။ သည်အချိန်ဆို လျှင် အမေ်ရော့မည်။ အမေ့ကို စောစောရောက်အောင် ပြန်ခဲ့မည်ဟု ပြောခဲ့ သည်။

လင်းကတောနှင့် ယမားချောင်းခရီးတစ်ဝက်ရှိ ပြောင်းခင်းကြီးနားရောက် တော့ ကားက လမ်းဘေးတွင် ထိုးရပ်သွားသည်။ ပြောင်းပင်ကြီးများက ဆင်တစ် ရပ်လောက်မြင့်သည်။ သည်အနားတစ်ဝိုက်တွင် ပြောင်းခင်တွေပေါသည်။ သူတို့ ငယ်ငယ်က ပြောင်းဖူးချိုးလိုက်ဖူးသည်။ ပြောင်းရိုးရိတ်လိုက်ဖူးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ “အေးမက အလန့်တကြား မေးသည်။

“ဟင့်အင်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ စက်ခေါင်းပူလို့ ခဏနားတာပါ။ တစ်နေ့ လုံး မောင်းနေတာ”

နေလင်းအောင် ကားပေါ်မှ ဆင်း၍ အညောင်းဆန့်သည်။ ကားရှေ့အံထဲ မှ ပလတ်စတစ်ခွက်ကို ထုတ်သည်။ ထိုနောက်ထိုင်ခုံကြားထဲမှ အရက်ပုလင်းကို ယူသည်။

"နည်းနည်းသောက်ကြည့်ပါလား" "ဟင့်အင်း"

အေးမ နှာခေါင်းရှုံ့၍ ခေါင်းယမ်းသည်။ နေလင်းအောင်က အရက်ကို ငှဲ့၍ တစ်ခွက်ကုန်အောင် မော့သည်။ ဆိုဒါနှင့် စပ်ပြီးသား အဆင်သင့် လုပ်လာ ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

"သိပ် မိုးချုပ်နေလိမ့်မယ်" မချုပ်ပါဘူး၊ အလွန်ဆုံး ရှစ်နာရီခွဲပေါ့"

နေလင်းအောင်က စီးကရက်ဘူးထဲမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုထုတ်၍ ဘူး ဆောင့်ရင်း ပြောသည်။

"အိမ်ပြန်ရောက်ချင်လှပြီ"

"ကိုယ့်အဖို့တော့ အိမ်ပြန်မရောက်လေ ကောင်းလေပဲ၊ အိမ်ပြန်ရောက် ရင် စိတ်ညစ်လွန်းလို့"

အေးမ မည်သို့မျှ မပြော။ "မာလာက သိပ်သဝန်ကြောင်တယ်၊ မိန်းမမှန် သမျှ သူ့ရန်သူကြီးပဲ ထင်နေတယ်။ ကိုယ်က သဝန်ကြောင်တဲ့ မိန်းမဆိုရင် သိပ် စိတ်ကုန်တယ်။ အစက ဒီလောက် သဝန်ကြောင်မှန်းမသိလို့ စောစောစီးစီးများသိ ရင် အဝေးကြီး"

သည်ကိစ္စသည် လင်မယားကိစ္စ သူ့ကို ပြောစရာအကြောင်းမရှိ၊ နေလင်း အောင်သည် မာလာကို တကယ်စိတ်ပျက်၍ သည်စကားကို ပြောနေသည်လော။ မည်သည့်အတွက် သူ့ကို ဒီစကားတွေ လာပြောနေသနည်း။ သည်စကားများ သည် သူနှင့် ဘာမျှမဆိုင် သူတို့ လင်မယားကြားက ကိစ္စဖြစ်သည်။

"အေးမတို့ အိမ်ပေါ်မှာဖြစ်တဲ့ ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်လို့ ကိုယ် နည်းနည်းမှ စိတ် မကောင်းဘူး၊ အေးမကို သိပ်အားနာတာပဲ"

အေးမ မည်သို့ပြောရမည်မသိ၊ အထိုက်အလျောက် ပြန်ပြောရမည်လော။ မ သိလိုက် မသိဖာသာ ငြိမ်နေရမည်လော။

ဒါတွေ မပြောနဲ့တော့၊ ပြီးပါပြီ၊ ကဲ မိုးချုပ်ပြီး ပြန်မယ်"

“ပြော်ရမယ်၊ ကိုယ့်အနေနဲ့ အေးမ နားလည်အောင် ပြောရမယ်။ အစတုန်းကတော့ မာလာ့ကို ချစ်သလိုလိုပ်၊ ဒါပေမယ့် နောက်ကျတော့ မချစ်

တော့ဘူး၊ တကယ်တော့ မာလာနဲ့ ကိုယ်ဟာ ချစ်လို့ယူခဲ့ကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကြုံကြိုက်လို့ ယူခဲ့ကြတာ၊ သူကလဲ ယောကျ်ားတစ်ယောက်လိုချင်တယ်၊ ကိုယ်က လဲ မိန်းမတစ်ယောက် လိုချင်နေတယ်၊ ရောင်းသူက ရောင်းချင်နေတယ်။ ဝယ်သူကလဲ ဝယ်ချင်နေတယ်၊ ဒီလိုနဲ့ အရောင်းအဝယ် ဖြစ်ကြတယ်၊ လမ်းကြုံလို့ ကုန်ဝင်ဆစ်ပြီး ဝယ်လာတဲ့သဘောပဲ၊ ကိုယ်တကယ်ချစ်တာက အေးမကို”

“ပြန်မယ် မိုးချုပ်လှပြီ” နေလင်းအောင်က သူ့စကားကို ကြားဟန်မတူ။

“ကျောင်းတုန်းက တို့ကို ခေါက်ထီးနဲ့ ရိုက်တာ မှတ်မိသေးသလား။ ခုကော ရိုက်ချင်သေးသလား ရိုက်ဦးလေ”

နေလင်းအောင်က သူ့ခေါင်းကို ထိုးပေးသည်။ အေးမ စိတ်ညစ်လှပြီ။ “အေးမ ရိုက်မယ်ဆိုရင် ခံမယ်ရိုက်” “အေးမမှာ ချစ်သူရှိတယ် လက်ထပ်တော့မယ်” ။

“ချစ်သူရှိတာ မရှိတာ မသိဘူး၊ ကိုယ်သိတာက ကိုယ် အေးမကို ချစ်တယ် အေးမကို ချစ်တယ် ဒါပဲ”

နေလင်းအောင်က အေးမကို လှမ်းဖက်သည်။ အေးမက ရုန်းသည်။ သို့ရာတွင် ရုန်း၍မရ။

“ရှင် ဒီလိုမလုပ်နဲ့ အေးမ မကြိုက်ဘူး”

နေလင်းအောင်၏ မျက်နှာကြီးက အေးမ မျက်နှာနားသို့ ကပ်လာသည်။ သူ့ပါးစပ်က အရက်နံ့ တထောင်းထောင်းထွက်နေသည်။ နမ်းဖို့ ကြိုးစားသော် လည်း မနမ်းမိ၊ ဆံပင် လည်ပင်း ပါး စသည်တို့ကို အကုန်လျှောက်ထိသည်။

“ချစ်တယ်၊ ဒါပဲသိတယ်။ ဒါပဲသိတယ်”

နေလင်းအောင်က အေးမကိုေ ခနဲနေအောင် တွေ့လိုက်သည်။ အေးမ နေလင်းအောင် လက်ထဲတွင် ရုန်းကန်းပါလာသည်။ လမ်းဘေးပြောင်းခင်းထဲသို့ ပွေ့သွားသည်။ အေးမတတ်နိုင်သမျှ ရုန်းသည်၊ ခေးမြှောင်က ကားပေါ်က အိတ်ထဲတွင် ကျန်ခဲ့ပြီ။ သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်ရန် လက်နက်ဆို၍ သူ့ ခွန်အားမှ အပ အခြား ဘာမျှ မရှိတော့၊ သို့ရာတွင် မိန်းမသားတစ်ယောက်၏ ခွန်အား သည် မည်မျှ ရှိနိုင်မည်နည်း။

ယမားချောင်း တောင်ဘက်ဆိပ်ကို ရောက်တော့ ရှစ်နာရီကျော်နေပြီ။

နေလင်းအောင်က တတွတ်တွတ် စကားတွေပြောလာသည်။ အေးမက စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောတော့။ ပြောင်းခင်းထဲကထွက်တော့ အေးမ ချုန်းပွဲချ၍ ငို မိသည်။ သို့ရာတွင် နောက်တော့ မငိုမိတော့။ ငို၍ မရတော့။ မျက်ရည်မရှိ တော့။ ခန်းကုန်ကြပြီ။

နာကျင်စွာ အရိုက်ခံရသည့် ကလေးတစ်ယောက်၊ အားရ ပါးရ ငိုပြီး သည် နောက် မျက်ရည်ကို ကုန်ခန်းသွားကာ မျက်ရည်မကျဘဲ ရှိုက်သည့်နည်းတူ အေးမ ရင်ထဲက ရှိုက်မိသည်။ အရိုက်ခံရပြီးသည့်နောက်၌ ရိုက်သူကို စိတ်ဆိုးရ မည် လော။ ကြိမ်တုတ်ကို စိတ်ဆိုးရမည်လော။ အရိုက်ခံရသည့် အကြောင်းရင်း ကို အပြစ်ဖို့ရမည်လောဟု ကလေးစိတ်ထဲတွင် ဝေခွဲမရသည့်နည်းတူ သူ့ကိစ္စ၌ လည်း လောကကို စိတ်ဆိုးရမည်လော။ နေလင်းအောင်ကို စိတ်ဆိုးရမည်လော။ သူ့ဘဝကို သူအပြစ်ဖို့ရမည်လော။ အေးမ စဉ်းစားတတ်။

ထနောင်းပင် ကတုံးဇရပ်ကလေးကို ရောက်တော့ ရွာကို အမှတ်ရသည်။ သည်ဇရပ်ကတုံးကလေးသို့ လာ၍ သူ မော်တော်ကား စောင့်စီးနေကျ၊ ကိုတင် ထွန်းကြီး၏ ထွန်စက်ဖြင့် လာနေကျ။

လယ်ထွန်စက်ဘီးကို ကိုင်မိ၍ နွားချေးပေကုန်သဖြင့် ကိုတင်ထွန်းကြီး က စသည်ကို သူအမှတ်ရသည်။

ယမားချောင်းမှာ ရောက်တော့ ရေကျနေသံကို ကြားရသည်။

အေးမက ပုံတောင်ပုံညာဘက်ဆီသို့ မျှော်ကြည့်သည်။ ယမားချောင်း ပေါ် တွင် လဆန်းဆယ့်သုံးရက် လထိန်ထိန်သာနေသည့်တိုင် အထက်ပုံတောင် | ပုံ ညာတစ်ဝိုက်တွင် မိုးရိပ်တို့ ညို့နေသည်။ လျှပ်ပန်းလျှပ်နွယ်တို့ ဝင်းပြက်နေသည်။ နေလင်းအောင်က ကားကို ဂီယာဖြင့် မေးထိန်း၍ ချောင်းထဲသို့ ဆင်း သည်။ ချောင်းပြင်ကျယ်ကြီးတွင် ရေသိပ်မရှိသေး။ စီးကြောင်းကလေးသာသာ မျှသာ ရေကြောင်းရှိသည်။ သို့ရာတွင် ချောင်းပြင်ကျယ် လေးပုံတစ်ပုံအရောက် တွင် တဝုန်းဝုန်း အော်မြည်ကာ လှိုင်းတွေထပ်ကျလာသည်။

ရေသံကို ကြားရတော့ နေလင်းအောင် လန့်သွားသည်။ သည်လောက် မြည် သံဟိန်းသည့် ချောင်းကျသံကို နေလင်းအောင် တစ်ခါမျှ မကြားစဖူး။

နေလင်းအောင် စက်ရှိန်ကို သတ်သည်။ “ပြန်ဆုတ်မှထင်တယ်၊ ချောင်းရေ တော်တော်များပုံရတယ်” နေလင်းအောင်အသံက အနည်းငယ်တုန်နေသည်။

စိုးရိမ်သည့်အသံ။ "ဆုတ်ရင် မြန်မြန်ဆုတ်၊ မောင်းရင် မြန်မြန်မောင်း၊ အချိန်မရှိဘူး"

နေလင်းအောင် ယမားအကြောင်းမသိ။ သိလျှင်လည်းအပေါ်ယံလောက်သာ သိမည်။ သိသည့်တိုင် ရဲရဲဖြတ်ရဲ ဟန် မတူ၊ မရဲတရဲဖြစ်နေသည်။ တွေဝေနေသည်။ ရှေ့ဆက်မောင်းရမည်လော၊ နောက်ပြန်ဆုတ်ရမည်လောဟု ဝေခွဲမရဖြစ်နေပုံရသည်။

အညာမှ ဆင်းလာသည့် ချောင်းရေက တော်တော်ဝေးသေးသည်။ မြည် သံဟိန်းပုံထောက်လျှင် ရေတော်တော်များပုံရသည်။ မြည်သံမည်မျှ ဟိန်းစေ၊ချောင်းရေဝေးသေးလျှင်ယမားကို ဖြတ်၍ရသည်။ သတ္တိကောင်းဖို့၊ ပိုင်းဖြတ်မှု ရှိဖို့၊ တည်ငြိမ်ဖို့သာ လိုသည်။

ထုံးစံအတိုင်းဆိုလျှင် သည်ချောင်းပြင်ကို ကားငယ်လေးဝန်ပေါ့ ဖြင့် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် ဖြတ်ရသည်။ ချောင်းထဲရောက်၍ လေးပုံတစ်ပုံလောက် အရောက်တွင် နေလင်းအောင် စက်ရှိန်လျှော့သည်။ ရှေ့တိုးရမည်လော၊ နောက်ဆုတ်ရ မည်လောဟုတွေနေသည်။ ထို့နောက် ဆက်မောင်းသည်။ ရှေ့နားရောက်တော့ ဟန်ပုံမရ နောက်ပြန်ဆုတ်သည်။ ။

ချောင်းရေက အနားရောက်လာပြီ။ ရေဦးဖြစ်၍ သိပ်မနက်၊ ခြေသလုံးလောက်မျှသာ ရှိသည်။ နေလင်းအောင် ဘက်ဂီယာသွင်း၍ အတင်းဆုတ်သည်။ နောက်ပြန်ဆုတ်နေသည့်အတွက် အချိန်သိပ်မရ၊ နှေးကွေးသည်။

နောက်ပြန်ကြည့်တော့ ကားလမ်းကြောင်းက ရေအောက်ရောက်သွားပြီ။ ကြည့်၍မရတော့။ အေးမက အောက်သို့ ဆင်း၍ လမ်းပြသည်။ လမ်းကြောင်းကို စမ်း၍ အော်သည်။ လှိုင်းသံများနှင့် အေးမအော်သံ၊ မော်တော်ကားသံ ရောထွေးနေသည်။

"ချောင်းထပ်လာတယ်၊ ချောင်းထပ်လာတယ်"

မော်တော်ကားက သဲထဲတွင် တဖြည်းဖြည်း နစ်နေပြီ။ ဘီးက နောက်ဆုတ်၍လည်း မရတော့။ ရှေ့ဆက်၍လည်း မရတော့။ တဝီဝီလည်ကာ သဲထဲ တွင် တဖြည်းဖြည်း မြုပ်နေသည်။

နေလင်းအောင် ကားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းသည်။ ရေက ပေါင်လယ်ရောက်နေ ပြီ။ အေးမကို အော်ခေါ်သည်။ အေးမက နောက်ဘက်ဆီမှ ပြန်အော်သံကြား ရသည်။ သဲကွဲခြင်း မရှိ။ နေလင်းအောင် လန့်နေပြီ။ ချောက်ချားနေပြီ။ ပေါင်လယ်လောက်

ရေထဲမှနေ၍ အေးမဘက်သို့ ရောက်လာသည်။ အေးမက ကမ်းသို့ပြန်ရန် အော်သည်။ ။

နောက်ထပ် လှိုင်းတစ်ထပ် ကျလာပြန်သည်။ သည်တစ်ခါ လှိုင်းက တော်တော်ကြီးသည်။ လှိုင်းရိုက်သဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး လဲကျသွားကြသည်။ ဂျစ်ကားစက်ခေါင်းကို ရေဖုံးသွားပြီ။ ပြန်ထကြသည်။ ပြန်ထတော့ ရေက ရင်ခေါင်းရောက်နေပြီ။ လမ်းသွား၍ မရတော့။ ရေစီးဖြင့် မျောပါသွားသည်။ နေလင်းအောင်နှင့် အေးမတို့နှစ်ယောက်သား တစ်ဘက်ကမ်းသို့ ကူးကြသည်။ သို့ရာတွင် ကမ်းဆီသို့မရောက်။ အဟုန်ပြင်းသော ရေစီးတွင် မျောပါနေပြီ။ ဤသည်ကို နှစ်ယောက်စလုံး သတိပြုမိကြသည်။ သတိပြုမိသည့်အလျောက် အားစိုက်၍ ကူးလေ ရေစီးတွင် မျှားလေလေ။ အတန်ကြာ ကူးမိတော့ မော လှပြီ။ လက်ပန်းစပြုပြီ။ နေလင်းအောင်ဘက်သို့ အေးမလှမ်းကြည့်သည်။ မှုန် မှုန်ဝါးဝါးတွင် ဘာမှ မမြင်ရတော့။ သူကိုယ်တိုင်လည်း မောလှပြီ။ ။

ခဏကြာတော့ နောက်လှိုင်းတစ်ထပ် ကျလာပြန်သည်။ ချောင်းရေထဲ တွင် မျောပါသွားသူ လူသားနှစ်ဦးသည် သူနှင့် ဘာမျှမဆိုင်သည့်ဟန်၊ လဆန်း ဆယ့်သုံးရက် လသည် ယမားချောင်းပေါ်တွင် ရွှန်းတင့်စွာ သာနေသည်။ ။

ပုံတောင် ပုံညာတစ်ဝိုက်မှ မိုးတိမ်ညိုညိုများနှင့် လျှပ်ပန်းလျှပ်နွယ်တို့က ယမားချောင်းပေါ်က လမင်းကို ဝိုင်းပတ်ချေမှုန်းရန်အတွက် စစ်ပြင်နေကြသည့်ဟန်။

သည်နေ့ အေးမအတွက် ခြောက်လလည်ဆွမ်းသွတ်သည်။ ဆရာတော် ဦးခေမာ က တရားပေး၍ ဒေါ်ငွေစိန်က ရေစက်ချသည်။

ညနေပိုင်းတွင် အေးမ၏ အုတ်ဂူကို သွား၍ ရှင်းသည်။ ဆေးသုတ်သည်။ အေးမ ကြိုက်တတ်သော နှင်းဆီပန်းနှင့် စံပယ်ပန်းတို့ကို အုတ်ဂူပေါ်တွင်တင်ကာ အေးမအတွက် အမျှအတန်းဝေသည်။ အေးမ၏ အုတ်ဂူက သူတို့ရွာဘေး။ ယမားချောင်းစပ်က ဆွေမျိုးသားချင်းတစ်ဦးပိုင်သည့် ယာထဲတွင် ရှိသည်။ အရိုးပြာကို ထည့်သွင်းသည့် အုတ်ဂူအသစ်ကလေး ဖြစ်သည်။

အမေက အေးမခေါင်းချရာတွင် ဆွမ်းသွတ်လိုသည်ဆိုသဖြင့် ရွာကို လာ၍ ဆွမ်းသွတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အေးမ၏ အုတ်ဂူသို့ အမေလိုက်မလာ။ အေးမ၏ ဂူကို မကြည့်ချင်ဟု ဆိုကာ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် နေရစ်ခဲ့သည်။ အေးမ၏ ဂူသို့ ကိုမြင့်နှင့်တိုး နှစ်ယောက်တည်း လာခဲ့ကြသည်။ ကိုမြင့် ခြေထောက်က အကောင်းပကတိ ဖြစ်နေ

ပြီ။ ချိုင်းထောက်ပင် မလိုတော့။ ဆေးရုံက ဆင်းလာပြီးသည့်နောက် သူရော ဖိုးလှချိုပါ သစ်ချောက်မိုင်းသို့ မပြန်ရသေး။ တစ်လတန်သည် နှစ်လ တန်သည် နားဖို့ အေးမ ခြောက်လလည် ဆွမ်းသွတ်ပြီးမှ ပြန်ဖို့ တားသဖြင့် မုံရွာတွင် သောင်တင်နေကြသည်။

ကိုမြင့်က သဘော်ာဆေးဘူး၊ စုတ်တံစသည်ကို သိမ်းသည်။ တိုးက ပန်းစည်းကို ဂူပေါ်သို့ တင်ပြီးနောက် ဒူးထောက်၍ ထိုင်ကာ ရှိုက်ငိုနေသည်။

ကိုမြင့် သူ့ကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်ဝဲသည်။ မျက်နှာကို လွှဲကာ ယမား ချောင်းကို စီးကြည့်သည်။

ယခုတော့လည်း ယမားသည် လှနေသည်။

ဝင်လုဆဲ နေခြည်များက ယမားကို လွှမ်းခြုံထားကြသည်။ ချောင်းပြင်ရှိ ကြက်သွန်ခင်းများ၊ စိုက်ခင်းများ၊ ဆောင်းမြေပဲခင်းများက ကော်ဇောပန်းခက်များနှယ် အပွင့်အဆုပ်၊ အပြောက်အခဲ၊ အကွေ့အကောက်တို့ ပေါ်နေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း ရွားပင်အုပ်ညိုညိုပေါ်မှ ချိုးတစ်ကောင်က တနွဲ့နွဲ့ ကူနေသည်။

အတန်ကြာတော့ တိုးက အေးမဂူကို ဝတ်ချပြီး သူ့ဘေးတွင် လာရပ် သည်။ ကိုမြင့်က သူ့ကို လှည့်ကြည့်သည်။ တိုးပါးပြင်တွင် မျက်ရည်စတို့ စွန်းထင်းလျက်။ ။

နှစ်ယောက်သား စကားမပြောမိကြ။ ယမားချောင်းပြင်ကို ငေးကြည့်နေကြသည်။ ချောင်းထဲက ကြက်သွန်ခင်းတွေကြားထဲတွင် ထွန်စက်တစ်စီး မောင်းသွားသည်။ ဆွမ်းသွတ်အတွက် တစ်ဘက်ရွာမှ ငှားလာသော ပစ္စည်းများကို သွားပို့သည့် ထွန်စက်ဖြစ်သည်။ ထွန်စက်ပေါ်တွင် လူနှစ်ယောက် ကိုတင်ထွန်း နှင့် ဖိုးလှချို။ ။

အချိန်အတော်ကြာသည့်အထိ နှစ်ယောက်စလုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။ အေးမအား သတိရကြောင်းကို ထုတ်ဖော်ပြောရန် စကားလုံးရှာ၍ မရကြ။ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုရနိုင်ကောင်းသည်ဟုလည်း မထင်မိကြ။

ကိုမြင့်က စပြောသည်။

“သစ်ချောက်မိုင်းကို တိုးတို့လာတုန်းက တိုးတို့ဆရာပြောသွားတဲ့ ကျောက်သံသရာအကြောင်းကို မှတ်မိသေးသလား”

တိုးက သူ့ကို နားမလည်သလို ကြည့်သည်။

တိုးမှတ်မိသည်။ ရာသီဥတု အပူချိန်နှင့် ဖိအားကြောင့် ကျောက်တွေ တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုး ဘဝပြောင်းကာ သံသရာလည်နေကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် အကြောင်းတရား၏ အမျိုးမျိုးကြောင့် လူတွေ ဘဝပြောင်းကြသည့်နှယ်ဟုပင် ဆရာက ပုံခိုင်းခဲ့သေးသည်။

"ကျောက်တွေ ဘဝပြောင်းကြသလို လူတွေလဲ ပတ်ဝန်းကျင် အကြောင်းတရားအမျိုးမျိုးကြောင့် ဘဝပြောင်းကြရတယ်။ အသွင်ပြောင်းကြရတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျောက်နဲ့ လူကွာတာ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ကျောက်က အသွင်

ပြောင်းသွားပေမယ့် တစ်နေ့ကျရင် နဂိုရှိရင်းစွဲ အခြေအနေကို ပြန်ရောက်နိုင် တယ်။ လူကတော့ နဂိုရှိရင်းစွဲအခြေအနေကို ပြန်မရောက်နိုင်တော့ဘူးတဲ့။ တိုးတို့ဆရာက ပြောဖူးတယ်"

တိုး စဉ်းစားနေသည်။

"အေးမဟာ အသွင်ပြောင်းရတဲ့ ကျောက်ခဲကလေးတစ်လုံးလို့ အစ်ကို ယူဆချင်တယ်။ ယမားချောင်းဘေးက အေးမဟာ ရိုးသားတဲ့အေးမ၊ အပြစ်ကင်းတဲ့ အေးမ၊ သန့်ရှင်းတဲ့ အေးမ၊ ဒါပေမယ့် မှောင်ခိုဖြစ်လာတဲ့အခါကျတော့ ရိုးချင်၊ အပြစ်ကင်းချင်၊ သန့်ရှင်းချင်လို့ မရတော့ဘူး။ အပူရှိန်နဲ့ ဖိအားကြောင့် မှုန့်မှုန့်ညက်ညက်ကျသွားတဲ့ ကျောက်ခဲလေးလို အေးမဟာလဲ အစအန အမှုန် ကလေး ဖြစ်ပြီး ရေစီးမှာ မျောသွားရပြီ"

| တိုးက ယမားချောင်းပြင် အလယ်တွင် ဆယ့်နှစ်ရာသီစီးသည့် ရေစီးကြောင်း သေးသေးကလေးကို မျှော်ကြည့်သည်။

"အေးမတင် မကပါဘူးလေ၊ ဆရာတော် ဦးခေမာ၊ အဲ ဗိုလ်ချစ်ဖုန်းဆို တဲ့ လူတစ်ယောက်ရော၊ ကိုထွန်းအောင်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ရော နောက်ဆုံး ကျတော့ ကျောက်ခဲအစအမှုန်ကလေးတွေ ဖြစ်သွားကြရတယ်။ အပူချိန်နဲ့ ဖိအားကြောင့် အသွင်ပြောင်းသွားကြရတယ်" ။ "ဒီမှာတော့ အပူချိန်နဲ့ ဖိအားဟာ ဘာလို့ ပြောမလဲအစ်ကို"

"သူတို့နေထိုင်ကြီးပြင်းရာ ပတ်ဝန်းကျင် သူတို့နေထိုင်ကြီးပြင်းရာ ကာလပေါ့၊ ဒီပတ်ဝန်းကျင်၊ ဒီကာလမှာ ဦးမြမင်းတို့လို ဦးကျင်စိန်တို့လို လူတွေ ဟာ ရှင်သန်နေသေးတယ်။ ကြိုးကို မြွေထင်အောင်၊ မြွေကို ကြိုးထင်အောင် လုပ်နိုင် နေကြသေးတယ်။ ဒီလူတွေမှာ နာမည်ကြီးချင်တာရယ်၊ အာဏာလိုချင် တာရယ်၊

ပစ္စည်းဥစ္စာ ချမ်းသာချင်တာရယ်ဆိုတဲ့ ပြင်းပြတဲ့ အာသာဆန္ဒကြီး သုံးခုရှိတယ်။ ဒီအာသာပြေပျောက်ဖို့ ဆိုရင် ဘာကိုပဲ လုပ်ရ လုပ်ရ လုပ်မှာပဲ။ ဦးမြမင်းကို ကြည့်လေ"

ကိုမြင့်က စိတ်အားထက်သန်စ ပြလာသည်။ ။

"သူ ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ၊ အာဏာကို လိုချင်တော့ အစ်ကို အဖေကို သတ်ခဲ့တယ်။ အာဏာဆိုတာ နာမည်ကြီးမှုလဲ ပါတာပေါ့ လေ။ စည်းစိမ်ဥစ္စာကို လိုချင်တော့ ကိုထွန်းအောင်ကို သတ်ခဲ့တယ်။ တကယ်တော့ ဗိုလ်ချစ်ဖုန်းနဲ့ နေလင်းအောင်ရဲ့ တပည့်ဟာ သူတို့ရှေ့ ရာ သွားရတဲ့ နယ်ရုပ်တွေပါ၊ အဲဒီနယ် ရုပ်တွေဟာ ခု စစ်ဘုရင်ခုံအောက် ရောက်သွားပြီ၊ လမ်းပေါ်ရောက်သွားပြီ။ သမိုင်းဆိုတဲ့ လမ်းကြိတ်စက်က နင်းချေသွားပြီ၊ ဒါပေမယ့် ဦးမြမင်းတို့ ဦးကျင် စိန်တို့ကတော့ သူတို့ကိုယ်ကို သူတို့ ကြိုးယောင်ဆောင်နေနိုင်ကြသေးတယ်။ တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်၊ သူတို့ဟာ ကြာကြာ ကြိုးယောင်ဆောင်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါ ဘူး၊ တစ်နေ့မှာ လမ်းကြိတ်စက်အောက် ရောက်ကြရမှာပါ"

"နေလင်းအောင် ကျတော့ကော"

"အင်း၊ နေလင်းအောင်ကတော့ မိုက်ရူးရဲစိတ်နဲ့ ရေစီးကို ဖြတ်ပြီး ရေလယ်ခေါင်ရောက်မှ မပြတ်မသားနဲ့ ရေစီးမှာ မျောပါ နစ်မြုပ်သွားရတဲ့ လူငယ်လေး တစ်ယောက်ပါ"

တိုးက ခေါင်းညိတ်သည်။

"ချောင်းပြင်တစ်ပြင်လုံးရေတွေကျလာတော့ သဲပြင်မှာ လမ်းတွေ ပျောက်သွားတယ်၊ အဲဒီတစ်ခါမှာ ကူးမိကူးရာ၊ သွားမိသွားရာ သွားကြသလိုပေါ့။ အေးမတို့လို ကိုဖေခင်တို့လို ကိုထွန်းအောင်တို့လို အဲ အစ်ကိုလဲ ပါ ပါတယ် လေ အဲဒီလို လူမျိုးတွေ တစ်နည်းပြောရရင် စီးပွားရေး ကျပ်တည်းပြီး အလုပ် လက်မဲ့ ဖြစ်နေတဲ့ လူမျိုးတွေက မှောင်ခိုလုပ်ကြတယ်၊ နေလင်းအောင်တို့လို လေလွင့်ပျက်စီးနေတဲ့ လူငယ်တွေက နံပါတ်ဖိုးရှုကြတယ်၊ ကိုယ့်ရာထူး လျှော့မှာ စီးပွားပျက်မှာ ကိုယ်မကောင်းမှုတွေအတွက် တန်ပြန်ထိမှာကို စိုးရိမ်ပြီး စိတ်ဓာတ် ပျက်ပြားနေတဲ့ လူကြီးက တန်ခိုးရှင်တွေ၊ သိဒ္ဓိရှင်တွေကို လိုက်ရှာနေတယ်။ အေးမ ပြောပြဖူးတဲ့ ဒေါ်သန်းကြည်လို မိန်းမအမျိုးအစားတွေပေါ့။ အားလုံး လမ်းကြောင်းပျောက်ပြီး ကူးမိကူးရာ ကူးနေကြတယ်"

"အင်း အစ်ကိုပြောပုံက ရင်မောစရာကြီးပါလား အစ်ကိုရယ်၊ တိုးဖြင့် အသက်ရှုကျပ်လာတာပဲ"

တိုးက သက်ပြင်းချသည်။ ကိုမြင့်က ပြုံးလိုက်သည်။ ဟုတ်သည်။ စိတ်မကောင်းစရာတွေ တွေ့ပြီးကာစ သူ့ကို ရင်မောစရာတွေ သွားပြောမိပြီ။

"အစ်ကိုဟာ တစ်ခါတုန်းက မှောင်ခိုတွေကို အထင်သေးခဲ့ဖူးတယ်။ စာရိတ္တပျက်ပြားနေတဲ့ ကိုယ်ကျိုးသက်သက်ကိုသာကြည့်တဲ့ လူအုပ်တွေလို့ ထင်ခဲ့ဖူးတယ်"။

"ခုတော့ကော"

"ခုတော့ ဦးမြမင်းတို့လို ဦးကျင်စိန်တို့လို ဥစ္စာပစ္စည်းကျိကျိတက် ချမ်း သာချင်လို့ ပြင်းပြတဲ့ အာသာဆန္ဒ သုံးခုအနက် တစ်ခုကို ဖြေဖျောက်ချင်လို့ မှောင်ခိုလုပ်တဲ့ လူမျိုးမှအပ ကျန်မှောင်ခိုအများစုကြီးကို စာနာတယ်၊ စာနာတတ် လာတယ်၊ ဝမ်းမီးလေး မှန်မှန်တောက်ဖို့ တိုးမိတိုးရာ ထွက်ပေါက်ကို စွပ်ပြီး တိုးနေကြတဲ့ လူတွေလို့ မြင်လာတယ်၊ အစာရေစာ ငတ်နေတဲ့ သိုးအုပ်တစ်အုပ် ဟာမြက်ခြောက်ကလေး တစ်လုံးကို မြင်တဲ့အခါမှာ ခြံထဲတိုးဝှေ့ထွက်နေသလို

"ဒါဖြင့် မှန်တယ်လို့ အစ်ကိုဆိုလိုချင်တာပေါ့"

"မြက်ခြောက်လုံးကလေး တစ်လုံးပါ၊ မြက်ခင်းပြင်ကြီး မဟုတ်ပါဘူး။ အမှားအမှန် ပြဿနာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်ချင်းစာနာမလား၊ မစာနာဘူးလား ဆိုတဲ့ ပြဿနာပါ။ တကယ်တော့ မှောင်ခိုလုပ်နေတာဟာ ယာယီထွက်ပေါက်ပါ။ တကယ့်ထွက်ပေါက် မဟုတ်ပါဘူး"

ကိုမြင့် သက်ပြင်းချသည်။

"ဒါဖြင့် မရှိလို့ မှောင်ခိုလုပ်စားနေကြရတဲ့ အများစုကြီးရဲ့ ထွက်ပေါက် ဟာ ဘာလဲဟင်"

ကိုမြင့်က ပခုံးကို တွန့်ပြသည်။ "

ဒါတော့ အစ်ကိုလဲ မပြောနိုင်ဘူး၊ အစ်ကိုက ပုရောဟိတ်မှ မဟုတ်ဘဲ။ ကဲ သွားကြစို့၊ နေဝင်တော့မယ်"

"နေစမ်းပါဦး အစ်ကိုရယ်၊ အေးမရဲ့ ဂူအနားမှာ နေပါရစေဦး၊ မနက်ကျ ရင် တိုးတို့ မုံရွာကို ပြန်ရတော့မှာ"

နှစ်ယောက်သား တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ "အစ်ကို သစ်ချောက်မိုင်းကို ပြန်မှာပေါ့နော်"

"ပြန်ရမှာပေါ့၊ ဟိုမှာ အစ်ကိုရဲ့ ရဲဘော် အလုပ်သမားတွေရှိတယ်၊ အဘ ဦးစံတင် သားကလေးကလဲ အစ်ကို ကို ခင်နေပြီ။ ကလေးလေးက ဆယ်နှစ်လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ တကယ်ကတော့ အဘ ဦးစံတင်ဟာ အစ်ကို အတွက် သေသွားရတာ၊ အဲဒီကလေးကိုမြင်တိုင်း စိတ်မကောင်းဘူး၊ ကလေး

လေး နာမည်က မောင်စံခိုင်တဲ့ သတ္တိရှိတယ်၊ ဝီရိယရှိတယ်။ နောင်လေးငါး နှစ်ဆိုရင် တကယ်တော်တဲ့ လူငယ်ကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာပဲ၊ အဲဒီ လူငယ် အညွန့်အဖူးတွေ ရေစီးကြောင်းထဲမှာ မျောပါမသွားဖို့ လိုတယ်"

"တိုးလဲ နောင်တစ်နှစ်လောက်ဆိုရင် ဘွဲ့ ရတော့မှာ"

တိုးက သူ့စိတ်ကူးဖြင့် သူပြောသည်။ ရှားပင်အုပ်ညိုညိုမှ ချိုးကူသံ ကို ကြားရသည်။

"အတူတူပေါ့၊ အစ်ကိုကတော့ အဘ ဦးစံတင်ရဲ့ သား မောင်စံခိုင်တို့လို၊ တိုးတို့လို လူငယ်တွေအပေါ်မှာ မျှော်လင့်ချက်ထားတယ်၊ အနာဂတ်ကိုတိုးတို့ ပိုင်တယ်၊ မောင်စံခိုင်တို့ ပိုင်တယ်၊ တိုးတို့ဟာ အညွန့်တလူလူရှိနေတုန်းမို့ မနက် မိုးသောက်မှာ ထွန်းတောက်တဲ့ နေမင်းကြီးနဲ့တူတယ်၊ တိုးတို့အပေါ်မှာ အစ်ကို ကိုးစားတယ်။ အစ်ကို့အဖို့ဆိုရင် တိုးဟာ ကမ္ဘာလောကကြီး၊ ကမ္ဘာ လောကကြီး ဟာ တိုးပဲ၊ အစ်ကိုသာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အတော်ဆုံး လူတစ်ယောက်၊

ဉာဏ်အမြော်အမြင် အရှိဆုံး လူတစ်ယောက်၊ ယောကျ်ားအပီသဆုံး လူ တစ် ယောက်၊ အပြစ်ကင်းဆုံး လူတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ရင် တိုးကို တိုးရဲ့ အချစ်ကို"

ကိုမြင့်က စကားကို ဆုံးအောင်မပြော၊ မျက်နှာပူပူဖြင့် လှည့်ထွက်လာ ကာ ဆေးသုတ်ပုံ၊ ဆေးဘူး၊ စုတ်တံတို့ကို ကောက်သိမ်းသည်။ တိုးက ခေါင်းကို ငုံ့ထား ရာမှ သူ့ကို လှည့်ကြည့်သည်။ ပစ္စည်းတစ်ခု ကိုမြင့် လွယ်အိတ် ဆီမှ လျှောကျ သွားသည်။ ။

"ဘာလဲ မသိဘူး၊ အစ်ကို အိတ်ထဲက ကျသွားတယ်" "သော် အေးမဆီက အစ်ကို ယူထားလိုက်တဲ့ ခေါင်းမြှောင်ကလေးပါ" "တစ်နေ့က အရိုးပြာကို ဂူသွင်း တုန်း မထည့်လိုက်ဘဲကိုး"

“ပထမတော့ ထည့်လိုက်မလို့ စိတ်ကူးရသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် အေးမရဲ့ ပစ္စည်းဆိုလို့ အစ်ကို့မှာ ဒီတစ်ခုပဲ ကျန်တော့တယ်၊ သူ့ဘဝနဲ့ရင်းပြီး ပေးခဲ့တဲ့ ခါးမြှောင်ကလေးကို မခွဲရက်သလို ဖြစ်နေတယ်၊ ပြီးတော့ လောကကြီးမှာ တိုးတို့၊ မောင်စံခိုင်တို့လို လူတွေချည်းပဲ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဦးမြမင်းတို့ ၊ ဦးကျင်စိန်တို့လို လူတွေလဲ ကျန်နေသေးတယ်၊ ဒီငရဲခွေးတွေ လွတ်နေသမျှ ကာလပတ်လုံး ဒီခါးမြှောင်ဟာ အသုံးဝင်နေဦးမှာ၊ ဒါကြောင့် အစ်ကို ယူထား လိုက်တယ်၊ က် သွားကြစို့၊ မှောင်နေပြီ၊ အမေမျှော်လှရော့မယ်”

| နှစ်ယောက်သား လူသွားလမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ လမ်းကလေးကို မှုန်ပျပျ မြင်ရသေးသည်။ ။

ညအမှောင်သည် လျင်မြန်စွာ လျှော့ကျလာနေသည်။ မကြာခင် ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်တော့မည်။ လမ်းကလေးကိုပင် ကောင်းကောင်း မြင်ရတော့မည် မဟုတ်၊ သို့ရာတွင် တိုးကမကြောက် သူ့ဘေးတွင် ကိုမြင့်ပါသည်။

ကိုမြင့်အဖို့လည်း သည်အမှောင်သည် အရေးမဟုတ်၊ မည်သူမျှ မရှိ သည့် ဥမင်ထဲက အမှောင်ထုကြီးထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ဖူးပြီ၊ ယခု သူ့ဘေးတွင် တိုးတို့၊ မောင်စံခိုင်တို့တစ်တွေ ရှိသေးသည်။ ဘာမျှပူစရာမရှိ၊ အမှောင်ဆုံးလျှင် အလင်းသို့ ရောက်လိမ့်မည်။ သည်အမှောင်သည် တစ်ညထက် မကြာနိုင်။

အနည်းဆုံး မနက်ဖြန် မနက်တွင်တော့ နေမင်းကြီး မုချဆက်ဆက်ထွက်လိမ့်မည်။

မြသန်းတင့်

(ပြီးပါပြီ)